

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

**HOMERI
OPERUM**

TOMUS POSTERIOR

five

ODYSSEA

BATRACHOMYOMACHIA,

Hymni & Epigrammata.

GRÆCE ET LATINE.

Accedunt Fragmenta Græce.

Juxta Editionem

Novissimam atque accuratissimam

SAMUELIS CLARKE.

AMSTELÆDAMI,

Apud J. WETSTENIUM

MDCCLIII.

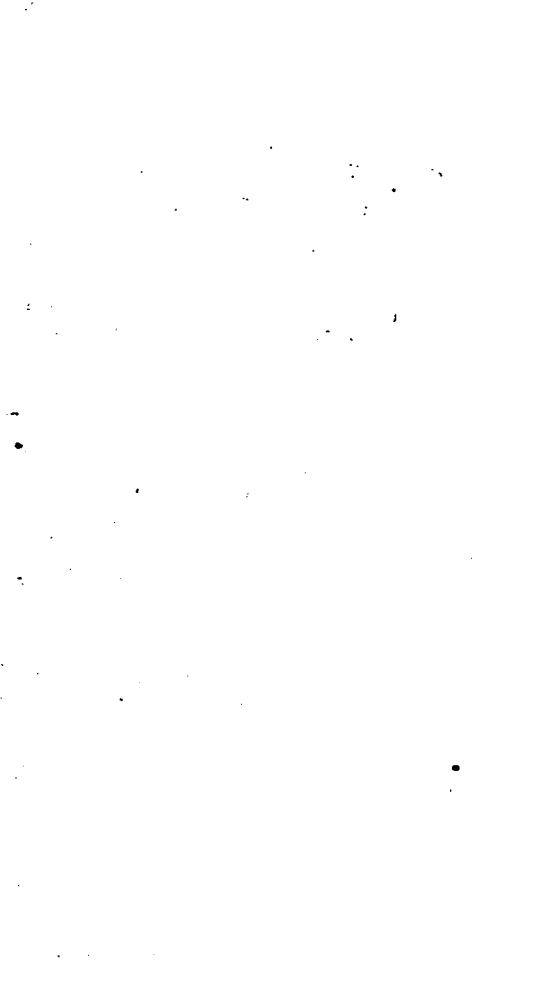
KC15847

~~9162.140~~

Sept. 9, 1889!

March Bequest

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

TOMI POSTERIORIS. HOMERI POEMATUM INDEX.

O D Y S S E A. *Pag.*

BATRACHOMYOMACHIA *Pag. 4*

H Y M N I in

Æsculapium	554	Martem	
Apollinem	492. 558	Matrem deorum	
Bacchum	560	Matrem omnium	
Bacchus five latrones	548	Mercurium	514.
Cererem	554	Mufas & Apoll.	
Dianam	552. 560	Neptunum	
Herculem	554	Palladem	552.
Hospites	566	Pana	
Jovem	558	Solem	
Jovis pueros	554. 566	Venerem	536. 548.
Junonem	552	Vestam	558.
Lunam	564	Vulcanum	

E P I G R A M M A T A.

Adversus Antistitam	Sa-	Exordium Iliados mi-
miam	570.	
Cæcitatem deplorat	568	Fornax
Cumam rediturus	566	ad Glaucum
ad Cumanos	566	in Midam
in palatium	Curialium	ad Nautas
	570	Neptuno
Eiresione seu ramus	572	Pinus
ad Erythræam	570	Piscatoribus
		Thestoridæ

F R A G M E N T A. *Pag.*

IORIS.
ATUM
X.

Pag. 2

IA *Pag. 482*

orum 550
anium 551
514. 552
poll. 553
552. 554
556. 555
558. 556
559

A.

ados minor
56
57
57
56
57
57
57
57
56

Pag. 57

E T O

ΜΟΥΣΗΝ ΑΠΕΤΕΥΧΙΝ ΚΟΜΟΙΔΙΑ ΑΝ
ΦΙΛΙΝ ΝΟΡΙΑ

Ex marmore antiquo in Palatio

ΤΗΣ ΤΟΥ ΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α'.

Ὑπόθεσις τῆς ῥαψωδίας Α.

Εὖν ἀγορὰ γίνεται περὶ τοῦ τὸν Ὀδυσσεύα εἰς Ἰθάκην πέμ-
θεῖναι ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς νήσου· μετ' ἣν ἡ Ἀθηναῖα εἰς
Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον, ὁμοιωθεῖσα Μέντην
Πηλεΐ Ταφίων. Γενομένης δὲ ὁμιλίας, παραινέσασα ἡ
Ἀθηναῖα Τηλεμάχῳ παραγενέσθαι, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ζήτη-
σιν, εἰς Πύλον μὲν πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ πρὸς
Μενέλαον ἀπαίρει, ἑμφασίᾳ δοῦσα, ὡς τοὺς εἶη. Καὶ τῶν
πατρῶν γίνεται εὐωχία.

Argumentum primi Libri

RHAPSODIÆ HOMERI.

Argumentum.

DEorum concilium fit de Ulyssæ in Ithacam mittendo a Ca-
lypsus Insula : post quod Pallas in Ithacam proficiscitur
ad Telemachum, similis facta Mentæ regi Taphiorum. Facto
inter colloquio, Pallas adhortata Telemachum, ut proficiscere-
tur ad patris inquisitionem, in Pylum quidem ad Nestorem,
in Spartam vero ad Menelaum discedit, indicio de se quod
dea esset. & precorum fit convivium.

Ἄλφ, θεῶν ἄγορῃ, Ὀδυσσῆϊδι Παλλᾶδι θάρσος.

24

Νῆρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ

Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄλκιρα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' οὖν ἐν πόντῳ πάτερ ἄλγεα ὄν κατὰ
θυμῶν,

5 Ἀρνύμενος ἣν τε ψυχὴν καὶ νόον ἱταίρων·

Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἱτέρους ἔβρύσατο, ἱεμένος περ·
Αὐτῶν γὰρ σφωτέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὕλαντο·
Νῆπιοι, δι' κατὰ βροῦς ὑπερίονος Ἥελιοιο

ἦνθ' ἔνθ' ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἡμᾶρ.

20 Τῶν ἀμύθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμν' τε πεφειγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον, νόστον κεχημένον ἠδὲ γυναικὸς,
Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψώ, διὰ θεῶν,

35 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλασιόμην πόσιν, εἶναι.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι·
Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφουγμένος ἦεν Αἰθλῶν,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἱλείαιρον ἅπαντες,

20 Νῆσφι Ποσειδάωνος· ὃ δ' ἀσπερχὺς μενέαιεν

Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἱέσθαι.

Ἄλλ' ὃ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαδε τηλόδ' ἔντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,)

25 Ἀντιδῶν ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἱκατόμβης.

Ἐνθ' οὕγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἄρδ' οἶον ἦσαν.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσκατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθειο,

30 Τόν δ' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέης·

Τοῦ οὖν ἐπιμνησθεὶς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·

ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·

Ἐξ ἡμέων γὰρ Φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Εφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μῆρον ἄλγε' ἔχουσιν.

35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθὸς ὑπὲρ μῆρον Ἀτρεΐδου

Γῆμ' ἔλοχον μνηστῆρ, τὸν δ' ἔκτανε νοσήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρὸ οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,

Ἑρμείαν πέμψαντες ἱὺσκοπον Ἀργεϊφόντην,
Μῆτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάσθαι ἡκιστ'·

40 Ἐκ γὰρ Ὀρέης τίσις ἔσsetαι Ἀτρεΐδου,

Ὀκπὶτ' ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἥς ἡμῖνεται αἴης.

Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθειο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀδρᾶ πάντ' ἀπέτισε.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

45 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρείδωντων,

Καὶ λίην κείνός γε λοικῶτι κίτται δαΐθρῳ·

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅστις τοιαῦτά γε ῥέξοι.

Ἀλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίετ' ἥτορ,

Δυσμῶν,

A. Deorum concio, ad Ulysses Pallade confidentia.

Irum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum

Erravit, postquam Trojæ sacram urbem eventit;
Multorumque hominum vidit urbes, & mores cognovit: (in animo.)

Plurimos autem ille in mari passus est dolores suo

Magnâ curâ servans suamque animam & reditum sciorum:

Sed neque sic servavit socios, tametsi cupiens;

Sua enim ipsorum insipientiâ perierunt;

Stulci, qui boves sublimis Solis

Comederunt: ille verò iis abstulit redditus diem.

Hæc aliqua ex parte, dea, filia Jovis, dic & nobis.

Jam alii quidem omnes, quotquot effugerant sevam mortem,

Domi erant, belloque elapsi atque mari;

Huc autem solum, redditus indigentem atque uxoris,

Nympha veneranda detinebat Calypso, nobilis dea,

In specubus cavis, cupiens *suu* maritum esse.

Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,

Quo ei destinarent dii domum redire

In Ithacam; neque tum evaserat è laboribus,

Etiam inter suos amicos; dii verò miserabantur omnes,

Præter Neptunum: ille autem indefinenter irascebatur

Divino Ulyssi; antequam *is* suam in terram venisset.

Sed ille quidem Æthiopes adierat longè semotos,

(Æthiopes, qui bisariam divisi sunt, ultimi hominum,
Alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem,)

Adfuturus taurorumque & agnorum hecatombæ.

Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii alii jam

Jovis in ædibus Olympii congregati erant.

His autem sermones cepit pater hominumque deorumque;

Recordabatur enim in animo eximii Ægisti,

Quem Agamemnonides inelytus occiderat Orestes:

Hujus ille recordatus, verba inter immortales fecit;

„Pape, ut scilicet deos mortales culpant!

„Ex nobis enim aiunt mala esse, hi verò & ipsi

„Sua stultitiâ præter fatum calamitates patiuntur.

„Quemadmodum & nunc Ægisthus, præter fatum, Atridæ

„Duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,

„Gnavus gravis exitii; quoniam illi prædiximus nos,

„Mercurio misso speculatore Argicidâ:

„Ut neque ipsum occideret, neque ambiret *ejus* uxorem;

„Ex Oreste enim erit ultio Atridæ;

„Postquam pubuerit & suam desiderabit ditionem.

„Sic dixit Mercurius; sed non menti Ægisti

„Persuasit bona consulens: nunc autem cumulatè omnia luit.

Huic autem respondit deinde dea cæssa Minerva;

„O pater noster Saturne, summe regum,

„Et valde ille quidem meritâ jacet morte:

„Sic perest & alius, quicumque talia fecerit!

„Verum mihi pro Ulyssæ prudenti cruciatur cor,

- Δυσμάρω, ὅς δὴ δητὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχει·
 50 Νῆσῃ ἐν ἄμφρῳτῃ, ὅθι τ' ὁμφαλὸς ἐς θαλάσσης,
 Νῆσος δονδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
 Ἀτλαντὸς θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅζε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδον, ἔχει δά τε κίονας αὐτῆς
 Μακρὰς, ἧι γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἑμφίς ἔχουσι·
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύσηνον ὀδυρόμενον κατερύκει.
 Ἄϊε! δὲ μολακοῖσι καὶ κίμουλίοισι λόγοις
 Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποδρῶσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἱμεῖρεται· οὐδέ νῦ σοὶ περ
 60 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· ὅν νῦ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νῦ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀκαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἱμὲν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεοῖο λαδοίμην;
 Ὅς περὶ μὲν νόον ἐπὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος ἀσκαλὶς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλέωνσεν,
 70 Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐπὶ μέγιστον
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· θύωσα δέ μιν τέκε νόμφη,
 Φόρβυκος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντας,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὲ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 Οὔτι κατακτείνει, πλάξῃ δ' ἀπὸ πατρίδος αἰῆς.
 Ἀλλ' ἔγχεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 Νόξον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 Ὅν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἱριδαινέμεν οἶος.
 80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
 Νοστήσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ἔνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργεϊφόντην
 85 Νῆσον ἰς Ὀλυυίην ὑτρώνομεν, ὄφρα τάχις
 Νόμφη εὐπλοκάμῃ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
 Νόξον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὡς κε νένται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην δ' ἰσελεύσομαι, ὄφρα οἱ εἶδν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ δι μένος ἐν φρεσὶ θεῶν,
 90 Εἰς ἀγορῇν καλέσαντα κερηκομῶντας Ἀχαιοὺς,
 Πᾶσι μνηστῆρες ἐπεικέμεν, οἷτε δι αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἰς Σπάρτην τε καὶ ἰς Πύλον ἡμαρβόντας,
 Νόξον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ·
 95 Ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἰσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦσ', ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πίδαλα,
 Ἀμβροσία, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἥμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον δεξιῇ χαλκῇ,
 100 Βρίθῃ, μέγα, σιβερὸν, τῷ δάμνησι γίχας ἀνδρῶν

„ Infelice; quâ jamdiu, procul ab amicis, calamitates patitur
 „ Insula in circumflua, ubi & umbilicus est maris,
 „ Insula sylvosa: dea verò intra domum habitat
 „ Atlantis filia multiscii, qui & maris
 „ Omnis profunditates novit, sustinetque columnas ipse
 „ Longas, quæ terramque & cælum determinant:
 „ Ejus filia infortunatum lugentem detinet;
 „ Semper enim mollibus & blandis sermonibus
 „ Demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 „ Cupiens vel fumum exilientem videre
 „ Sux terræ, mori cupit; neque tibi tandem
 „ Commovetur charum cor, Olympic: Nonne tibi Ulysses
 „ Argivorum apud naves gratificabatur sacrificando,
 „ Trojâ in latâ? quid illi tantum irasceris, ô Jupiter?
 „ Huic autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter,
 „ Mea filia, qualis tibi sermo excidit septo dentium?
 „ Quomodo unquam ego Ulyssis divini oblivisceretur?
 „ Qui & mente superat mortales, & abundè sacra Diis
 „ Immortalibus dedit, qui cælum latum habitant?
 „ Verum Neptunus terram-continens assidue semper
 „ Ob Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 „ Parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 „ Inter omnes Cyclopes: Thoosa verò eum peperit nymphe,
 „ Phorcynis filia, maris infractuosi principis,
 „ In specubus cavis Neptuno mixta.
 „ Ex eo tempore Ulysses Neptunus terræ-quassator
 „ Neutiquam occidit, sed errabundum-arceat à patriâ terrâ.
 „ Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 „ De-reditu, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 „ Suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes,
 „ Immortalibus invitis Diis, contendere solus.
 „ Huic autem respondit deinde dea cæssa Minerva;
 „ O pater noster Saturnie, supreme regnantium,
 „ Siquidem nunc hoc gratum beatis diis,
 „ Redire Ulysses prudentem ad suum domum,
 „ Mercurium quidem jam intemuncium Argicidam
 „ Insulam in Ogygiam jubeamus ire; ut celerrimè
 „ Nymphe pulchricomæ edicat certam nostram-sententiam,
 „ Reditum Ulyssis magnanimi, uti redeat.
 „ Porro ego in Ithacum proficiscar, ut ei filium
 „ Magis excitem, & ei robur in mente ponam,
 „ Ut in concionem vocatis comatis Achivis,
 „ Omnibus procis interdicat, qui ei semper
 „ Pecora plurima mactant, & flexipedes camuris-cornibus boves.
 „ Mittam autem in Spartam & in Pylum arenosam,
 „ Reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit;
 „ Atque ut ipsum gloria insignis inter homines habeat.
 „ Sic fata, pedibus subligavit pulchra talaria,
 „ Immortalia, aurea, quæ ipsum ferebant tam super mare,
 „ Quàm super immensam terram, simul-cum flatu venti:
 „ Sumpsit autem validam hastam, acuminatam acuto aere,
 „ Gravem, magnam, solidam; quâ domat acies virorum

- Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτίσσεται ἱβριμοπάτρη.
 Βῆ δὲ κατ' ὑλύμπιοι καρήνων ἀΐξασα·
 Στῇ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 Οὐδῶ ἔπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 105 Εἶδομένη ξείνῳ Ταφίων ἡγήτορι Μέντρ.
 Εὖρε δ' ἔρα μνηστῆρας ἀγῆνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Πασσοῖσι προπάρουθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοῖ.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ δῖοι θεράποντες,
 110 Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 Οἱ δ' αὐτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἦτο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμῆμενος ἦτορ,
 115 Ὅσοι μὲν πατέρ' ἰσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἶποθεν ἰλθὼν
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθύμενος, εἰσὶδ' Ἀθήνην·
 Βῆ δ' ἰδὺς προθύροιο· νημεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
 120 Πείνον δὴδ' αὖ θυρήσιν ἰφesiaμένη· ἰγγυθὶ δὲ σὰς
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἰδέξατο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἡμῖν φιλήσεις· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσάμενος μυθήσεται, ὅττιός σε χρὴ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔθηκε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 Δουροδόκῃς ἔντοσθεν εὐξέου, ἔνθα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσσεύης τελασίφρονος ἴσατο πολλά·
 130 Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἰσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας,
 Καλὴν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων· μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς δρυμαγδῷ,
 Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 135 Ἥδ' ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβ' δ' ἀμφίπολος προχθῶ ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἱτάνυσσε τράπεζαν·
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 140 Εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Δαιτὺς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφί τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεῦων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγῆνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 Σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειῶθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἱέλλον.
 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλαι,
 Μολπή τ' ὀρχηζῶς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναυδήματα δαιτὸς.

Heroïum, quibus utique irascitur forti-patre-nata.
 Descendit autem ab Olympi verticibus festinans:
 Stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 Limine in aulae, manau verò tenebat ferream hastam;
 Similis hospiti Taphiorum duci Mentæ.
 Invenit autem procos superbos: illi quidem tum
 Talis ante januum animum oblectabant,
 Sedentes in pellibus boïum, quos occiderant ipsi.
 Præcones verò ipsis & seduli famuli,
 Alii quidem vinum miscebant in crateribus & aquam,
 Alii autem spongiis multiforis mensas
 Abstergebant, & proponebant, & carnes multas dividebant.
 Hanc verò longè primus vidit Telemachus deo-similis;
 Sedebat enim inter procos charo mœstus corde,
 Cernens patrem eximium in mente; si alicundè veniens
 Pocorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 Honorem autem ipse haberet, & bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, vidit Minervam;
 Ivitque rectà foràs; indignabatur nempe animo
 Hospitem diù ad januum stare: propè autem astans,
 Manum prehendit dextram, & accepit æream hastam,
 Et ipsam compellans verbis alitis allocutus est;
 Salve, hospes; à nobis amicè excipieris: cæterum deindè
 Cœnà relictus loqueris, quid tibi opus sit.
 Sic fatus præibat, sequebatur autem Pallas Minerva:
 Illi verò cum jam intrà domum venissent excessam,
 Hastam quidem Telemachus statuit ferens ad columnam longam,
 Intrà armarium bene-politum; ubi utique aliæ
 Hastæ Ulyssis magnanimi stabant multæ:
 Ipsam verò in thronum collocavit, ducens, stragulo substrato,
 Pulchro, ingeniosè-facto; sub pedibus autem scabellum erat.
 Juxtà autem ipse sibi sellam posuit variegatam, seorsum ab aliis
 Procis; ne hospes, offensus tumultu,
 Convivium molestum-haberet, cum superbis congressus;
 Atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam verò ancilla ex gutto profundeabat ferens
 Pulchro, aureo, super argenteum lebetem
 Ad lavandum; juxtàque politam stravit mensam:
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
 Fercula multa apponens, largiens de præsentibus.
 Coquus autem carniū lances apposuit fumens
 Omnigenūm, ipsis etiam apponebat aurea pocula.
 Præco porrò eos sedulo obibat vinum fundens.
 Ingressi autem sunt proci superbi, qui quidem deinde
 Ordine sedebant per sedilia thronosque:
 His verò præcones quidem aquam in manus fuderunt;
 Panem autem ancillæ accumulabant in canistris:
 Illi verò ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Juvenes autem crateras coronant potu.
 At postquam potus & escæ desiderium exemerant
 Proci, ipsis quidem aliæ in mente curæ-erant,
 Cantus saltatæque: hæc enim sunt ornamenta convivii.

- Κέρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν παρικαλλέα θῆκε
 Φημίμ, ὃς δ' ἤϊδα παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγνῃ.
 155 Ἦτοί· δ' φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν·
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπι· Ἀθήνη,
 Ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαί· οἱ ἄλλοι
 Ξεῖνε φίλ', εἰ καὶ μοι νεμεσήσῃσι, ὃ, ττι κεν εἴπω
 Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλαι, κίθαρις καὶ αἰοῖδῃ,
 160 Ρεῖ', ἔπει ἀλλότριον βίοντον νήποιον ἴδουσιν
 Ἄνδρος, οὐ δὴ που λεύκ' ὄρεα πίθεται ἕμβρο,·
 Καίμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἄλλ' κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνόν γ' ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαίετ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 165 Ἡ ἀφνειότεροι χρυσοῖδ' τε ἱσθητός τε.
 Νῦν δ' ὃ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μῦθον, οὐδέ τις ἡμῖν
 Θαλαπυρῇ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἑλευσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἡμῆρ.
 Ἄλλ' ὥγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 170 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκήες;
 Ὀπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἠγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχεσθύνονται;
 Οὐ μὲν γάρ τι σε πιζὼν ὀϊόμαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
 175 Ἥ δὲ νέον μελέκεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἔσσι;
 Ξεῖνος; ἔπει πολλοὶ ἴσαν ἄνδρες ἡμέτερον δῶ
 Ἄλλοι, ἔπει καὶ κείνος ἐπίεστος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 180 Μέντης Λυχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 Τῆς, ἀτὰρ Ταφίοισι Φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
 Νῦν δ' ὥδε ξὺν νηὶ κατέλυθον ἥδ' ἐτάραισι,
 Πλάων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 Ἔς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν· ἐγὼ δ' αἰδῶνα σείσω.
 185 Νηὺς δέ μοι ἠδ' ἔζηκεν ἐπ' ἀργοῦ νόστοι πόλεως,
 Ἐνλιμένοι· Ρεῖδρω, ὅπδ' Νηΐω ὕληντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρήη ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρνα· τὸν οὐκέτι Φασι πόλινδε
 190 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀργοῦ πῆματα πάχειν
 Γῆν' σὺν ἐμφιπόλει, ἢ οἱ βρῶσιν τε, πόσιν τε
 Παρτίει, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃεν,
 Ἐρκύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἁλωῆς αἰνοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
 195 Σὺν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τὸν γε θεὸς βλάπτουσι πελειῶδες·
 Οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἄλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νήσῃ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἄγριοι, οἱ που κείνον ἐρυκανόως ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλέαται βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι δῖω,
 Οὔτε τι μάντις ἔδν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδῆς·
 Οὔτι ἔτι θηρόν γε φίλης ἥπο πατρίδος εἰης
 Ἔσσιται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·

Præco autem in manus citharam perpulchram posuit
 Phemio, qui quidem canebat inter procos necessitate.
 Ac ille quidem citharam-pulsans præludebat ut scitè caneret:
 Verùm Talemachus allocutus est cæcis-oculis Minervam,
 Propè admoto capite, ut nè audirent alii;
 „ Hospes chare, num etiam mihi irascèris, ob id quod dixero?
 „ His quidem hæc curæ sunt, cithara & cantus,
 „ Facile sanè: quoniam alienum cibum impunè absumunt
 „ Viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt isabre,
 „ Jacentia in continenti, aut illa in mari fluctus volvit.
 „ Si illum utique in Ithacam viderint reversionem,
 „ Omnes optârint celeriores pedibus esse,
 „ Quàm ditiores auro vestèque.
 „ Nunc verò ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 „ Spes est, etiamsi quis terrestrium hominum
 „ Dicat rediturum esse; ejus enim periit reditus dies.
 „ Sed agè, mihi hoc dic & verè enarra,
 „ Quis? unde es hominum? ubi tibi urbs, atque parentes?
 „ Quali autem in navi advenisti? quo pacto te nautæ
 „ Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 „ Neque enim ullo pacto te peditem existimo huc venisse.
 „ Et mihi hoc dic verè, ut benè cognoscam,
 „ An recens venisti, an etiam paternus es
 „ Hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 „ Alii; nam & is in-se-convertebat-studia hominum.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæcia Minerva;
 „ Enimverò ego tibi hæc valdè accuratè narrabo:
 „ Mentis Anchiali bellicosi glorior esse.
 „ Filius: cæterum Taphiis navigandi-studiosis impero.
 „ Nunc verò huc cum navi veni atque focis,
 „ Navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 „ Ad Temesen propter æs: fero autem splendidum ferrum.
 „ Navis autem mihi ipsa stat ad agrum, seorsum ab urbe,
 „ In portu Rhethro, sub Neio sylvo.
 „ Hospites autem invicem paterni gloriamur esse
 „ Ab initio; siquidem senem interrogas congressus
 „ Laërtem heroem, quem non amplius ajunt in urbem
 „ Venire, sed seorsum in agro dolores pati
 „ Vetulâ cum ancillâ, quæ illi cibumque potumque
 „ Apponit, quoties ipsum defatigatio membra invaserit,
 „ Reptantem per fertile-solum aræ vitibus consistæ.
 „ Nunc autem veni; jamdudum enim ipsum aiebant apud suos esse
 „ Tuum patrem; verùm huic Diis impediunt iter.
 „ Nondum enim mortuus est super terram nobilis Ulysses:
 „ Sed adhuc alicubi vivus detinetur in lato ponto,
 „ Insulâ in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 „ Feri, qui alicubi illum detinent invitum.
 „ Porro nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum in animo
 „ Immortales suggerunt, & quemadmodum perfectum iri puto,
 „ Neutiquam vates cum sim, neque auguriorum clarè peritus:
 „ Nequaquam adhuc diu charâ à patriâ terrâ
 „ Exit, neque si etiam ferrea vincula eum detineant:

205 Φράσσεται, ὡς κε νήται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῦ τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.

Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 Κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 210 Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἕλλοι
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν.
 Ἐκ τοῦδ', οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὐτ' ἐμὲ κείνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
 οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐδν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐστὶς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε.

Νῦν δ', ὅς ἀποτμήδατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
 220 Τοῦ μ' ἐκ Φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἔρεεινεις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶνυμον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένεατο Πηνελόπεια.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 225 Τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος ὅδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 Εἰλαπίν', ἥ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.

Ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
 Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 Αἴσχρα πολλὰ ὄρων, ὅς τις πιτυτός γε μετέλθοι.

230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Περὶ τῶν, ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ,
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν.
 Νῦν δ' ἐτέρως ἐβλόνοντο θεοὶ, κακὰ μνηστῖδωντες,

235 Οἱ κείνον μὲν ἕϊζον ἐποίησαν περὶ πάντων
 Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 εἰ μετὰ οἷς ἰτέροισι δάμῃ Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 ἢ δὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
 240 ἠδὲ κε καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο·
 Ὡχρεῖτ' ἕϊζος ἕκτους, ἐμοὶ δ' ἐδύνας τε γόους τε
 κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἔλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

245 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ Ὀλύμπῳ, Ζακύνθῳ,
 ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
 ὅσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 ἠδ' οὐτ' ἀρνείται συγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν

250 Ποῖσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβρίσουςι καὶ αὐτόν.

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ὡ πόποι, ἦ δὴ πολλὴν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
 Δεύω, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἔφειη.

255 εἰ γὰρ νῦν ἔλθων, δόμου ἐν πρώτῃσι θυρῇσι
 Σταίη, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δούρε,

„ Cogitabit *nempe*, qui redeat; quoniam solens est.
 „ Sed agè mihi hoc dic, & verè enarrato,
 „ Num ex ipso tantus filius sis Ulyssè:
 „ Vehementer enim & capite & oculis pulchris similis es
 „ Illi: quippe frequenter ad hunc modum nos invisebamus invicem,
 „ Antequam in Trojam ille conscendisset; quò utique alii
 „ Græcorum optimates ierant cavis in navibus:
 „ Ex hoc tempore neque Ulysses ego vidi, neque me ille.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est;
 „ Enimverò ego tibi, hospes, valde verè enarrabo;
 „ Mater quidem me ait ejus esse; at ego
 „ Nescio: nondum enim quisquam sumum parentem ipse cognovit.
 „ Utinam sanè ego felicitis potius alicujus fuisset filius
 „ Viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
 „ Nunc verò, qui infelicissimus est mortalium hominum,
 „ Ex hoc me dicunt natum esse: quoniam tu me hoc interrogas.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæssa Minerva;
 „ Non sanè tibi genus utique dii ignobile in posterum
 „ Dederunt: quum te talem peperit Penelope.
 „ Sed age mihi hoc dic & verè enarrato, (urget ?
 „ Quodnam epulum, quæve hæc turba est? quod verò te opus
 „ Convivium? an nuptiæ? quoniam haud symbolum hæc sunt.
 „ Ita mihi supra-modum contumeliosè videntur
 „ Convivari per domum: indignaretur vir
 „ Turpia multa videns, quicumque cordatus utique intervenisset.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Hospes, quandoquidem me hæc interrogas atque percontaris,
 „ Expectandum quidem fuit aliquando ut domus hæc locuples &
 „ Effet, quamdiu adhuc ille vir apud nos erat: (integra
 „ Nunc verò aliter statuerunt dii mala meditantes,
 „ Qui illum quidem obscurum reddiderunt supra omnes
 „ Homines; quoniam non ob mortuum utique sic lugerem,
 „ Si inter suos socios occisus fuisset Trojanorum in populo;
 „ Aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
 „ Tunc ei tumulum quidem fecissent omnes Græci,
 „ Atque etiam suo filio ingentem gloriam reportasset in posterum;
 „ Nunc verò ipsum ingloriè Harpyæ abripuerunt:
 „ Perit nulli-vîsus, nulli-auditus, mihi verò dolores lachrimæque
 „ Reliquit; neque amplius illam lugens desleo
 „ Solum, quoniam mihi alia dii tristia mala fluxerunt.
 „ Quotquot enim insulis dominantur optimates
 „ Dulichiôque, Samæque, & nemorose Zacyntho,
 „ Atque quotquot asperam Ithacam regunt,
 „ Tot matrem meam ambiunt, destrunt autem domum.
 „ Illa autem neque abnuat odiosas nuptias, neque suam
 „ Facere potest: hi verò dissipant epulantes
 „ Domum meam; citò etiam me male-perdent & ipsum.
 Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
 „ Papæ! profectò multum absentis Ulyssis
 „ Indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
 „ Si enim nunc veniens, domos in primis senibus
 „ Staret, habens galeam & scutum, & duo hastas,

- Τοῖος ἰδὼν, οἷόν μιν ἰγὼ ταπρῶτ' ἰνῆσα,
 Οἶκον ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο.
 260 (ὦνιχετο γὰρ κἀκεῖσε βοῆς ἐπὶ νῆος Ὀδυσσεύς,
 Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 Ἴους χρίσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
 Δῶκεν, ἔπει ἅ θεοὺς νημεσίεζτο αἶν ἐόντας·
 Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἑμός· Φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς.)
 265 Τοῖος ἰδὼν μνηστῆρσιν ὁμολήσειεν Ὀδυσσεύς,
 Πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρὸν γαμά τε.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
 Ἡ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥδ' καὶ οὐκί,
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἔκωγα,
 270 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἀπώσσαι ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ὦγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων,
 Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔσων·
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερά σκιδνασθαι ἔκωχθι.
 275 Μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 Ἀψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατὴρ δὲ μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν, καὶ ἄρτυνέουσιν ἔδνα
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶκε πῖθαι·
 280 Νῆ' ἔρσας ἐρέτησιν εἰκόσιν, ἦτις ἄριση,
 Ἔρχεο πεισόμενος πατὴρ δὲν οἰχομένοιο·
 Ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκούσης
 Ἐκ Διὸς, ἦτε μάλιστ' ἀφέρει κλέος ἀνθρώποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθ', καὶ εἰρεο Νέστωρα δῖον·
 285 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μανέλαον·
 Ὃς γὰρ δευτέρως ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ βίοτον καὶ νόστον ἀκούσης,
 Ἡ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 Εἰ δέ κε τεθνεῖώς ἀκούσης, μηδὲ τ' ἰόντος,
 290 Νοστήσας δὴ πείτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Σῆμά τέ οἱ χεύσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κταρεῖξαι
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἔπην δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 Φράζεσθαι δὴ πείτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
 Κτείνῃς, ἥδ' δόλῳ, ἢ ἀμφιδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Νηπιᾶας δαΐσειν, ἔπει οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
 Ἡ οὐκ ἔλεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέσῃς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἔπει ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγισθὸν δολόμηντιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 Καὶ σὺ, φίλος, (μᾶλα γάρ σ' ὀρώω κλυτὸν τε μέγαν τε,
 Ἀλκιμος ἔσσω, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Αὐτὰρ ἰγὼν ἐπὶ νῆα βοὴν κατελεύσομαι ἥδη,
 Ἦδ' ἑτάροισι, οἱ πού με μάλ' ἀσχαλῶσι μένοντες·
 305 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδεν·
 Ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 Ὡς τε πατήρ ἢ παιδί, καὶ οὐποτε λήσομαι αὐτῷ.

20 Talis, qualera ipsum ego primum vidi,
 21 Domo in nostrâ bibentemque sœque oblectantem,
 22 Ex Ephyre reversum ab illo Mermeridâ,
 23 (Profectus enim erat illuc celeri in navi Ulysses,
 24 Venenum mortiferum querens, ut ipsi esset
 25 Ad sagittas ungendas aratas: sed ille quidem non ei
 26 Dedit; quoniam deos verebatur sempiternos:
 27 At pater illi dedit meos, amabat enim vehementer:)
 28 Talis existens inter procos si versaretur Ulysses,
 29 Omnes & brevis-fati fierent & amaris-nuptiis.
 30 Verum enimverò hæc deorum in genibus posita-sunt,
 31 An reversus ulciscatur, an non,
 32 Suis in ædibus: te autem considerare jubeo,
 33 Quo modo procos expellas ex ædibus.
 34 Quin agè nunc attende & meam adverte orationem;
 35 Cras in concionem ubi vocaveris heroas Achivos,
 36 Orationem ediffere omnibus; dii verò testes sint:
 37 Procos quidem ad sua quemque discedere jube:
 38 Matrem autem, si ei animus appetit nubere,
 39 Redeat in domum patris præpotentis.
 40 Illi verò nuptias conficient & apparabunt dotem,
 41 Amplam admodum, quantam par est charam filiam comitari.
 42 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris:
 43 Navi instructâ remigibus viginti, quæ optima est,
 44 Proficiscere sciscitaturus de patre diu absente:
 45 Si quis tibi dicat mortalium, aut famam audiveris
 46 Ex Jove, quæ utique potissimum notitiam affert hominibus.
 47 Primum quidem in Pylum abi, & interroga Nestorem eximium:
 48 Illinc autem in Spartam ad flavum Menelaum,
 49 Hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 50 Si quidem patris vitam & reditum audieris,
 51 Tum sanè, vexatus licet, adhuc perduraveris in annum:
 52 Sin mortuum audieris, neque adhuc superstitem;
 53 Reversus deinde charam in patriam terram,
 54 Tumulum illi erige, & parentalia perface
 55 Eximia valde, qualia decet; & viro matrem dato.
 56 Cæterum ubi jam hæc finieris & perfeceris,
 57 Considera deinde in mente & in animo,
 58 Quo pacto procos in ædibus tuis
 59 Interficias, sive dolo, sive palàm: neque enim ampliùs te con-
 60 Puerilia consectari, quoniam non ampliùs tantillus es. (venit
 61 An non audis, qualem gloriam consecutus est nobilis Orestes?
 62 Omnes apud homines, postquam interfecit parricidam,
 63 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat?
 64 Et tu, amice (admodum enim te video eximiumque magnùm-
 65 Strenuus esbo; ut aliquis te etiam posterorum laudet. (que,
 66 At ego ad navem celerem descendam jam,
 67 Atque ad socios, qui me fortasse agrè-ferunt expectantes.
 68 Tibi autem ipsi curæ sit, & meos observa sermones.
 69 Hanc autem rursus Telemachus prudens contrâ allocutus est;
 70 Hospes, præfatio quidem hæc amico animo dicis,
 71 Perinde atque pater suo filio; & nunquam obliviscat illorum.

- 310 Ἄλλ' ὄψεαι λουσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 Ἐξ ἐμεῦ· οἶα φίλοι ξείνοι ξείνοισι διδοῦσι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 Μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
 Δῶρον δ', ὃ, ττι καὶ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 Λύδης ἀνερχομένη δόμεναι, οἰκόνδε φέρεσθαι,
 Καὶ μάλα καλὸν ἔλῶν· σοι δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἡ μὲν ἦρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 Ὅρνις δ' ὥς ἀνόπαια διέπτατο· τῇ δ' ἐνὶ θυμῷ
 Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τ' ἐπατρὸς
 Μᾶλλον ἔτ', ἢ τὸ πάροιθεν· ὃ δὲ, Φρεσὶν ἦσι νόησας,
 Θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὤσσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσθῆος Φῶς·
 325 Τοῖσι δ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτός, οἳ δὲ σιωπῇ
 Εἶατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νότον ἄειδε
 Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν Φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδὴν
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπειᾳ·
 330 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβῆσατο οἴο δόμοιο,
 Οὐκ οἶη, ἄμμ' τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δ' ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγας πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειᾶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ κενὴ ἰκάτερθε παρέστη·
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσήυδα θεῖαν αἰοιδόν·
 Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἔλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας·
 Ἐργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὰ τε πλείουσιν αἰοδοί·
 Τῶν ἔν γ' ἐσφιν ἄειδε παρήμενος· οἳ δὲ σιωπῇ
 340 Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποκαύς αἰοιδῆς
 Λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 Τείρει· ἐπεὶ με μάλιστ' ἀνέκατο πένθος ἔλασεν.
 Τοῖσιν γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 Ἄνδρ' ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρύ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος·
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἦρ' αὖ φρονέεις, ἐρήρον αἰοιδὸν
 Τέρπειν, ὅππῃ οἳ νόος ἔρρυται; εὐ νύ τ' αἰοιδῶ
 Αἵτιοι, ἀλλὰ παθὶ Ζεὺς αἵτιος, ὅς σε δίδωσιν
 Ἀνδράσιν ἄλφειάσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἐκάζει.
 350 Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἄειδεν·
 Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
 Ἦτις ἀκούοντες νεωτάτῃ ἀμφιπέλονται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ,
 355 Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὤλοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ στυγερὰ ἔργα κόμιζε,
 Ἰσὺν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπέλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρασσι μελήσει.
 Πᾶσι, μάλιστ' αὖ ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἡ μὲν ἠμειβίσασα πάλιν οἰκόνδε βαβήκει·

- „ Sed age nunc mane, accelerans licet iter,
 „ Ut & lotus & oblectatus charum cor,
 „ Donam habens ad navem eas, gaudens in animo,
 „ Preciosum, valdè eximium, quod tibi reconditi-muneris-loco
 „ Ex me; qualia amici hospites hospitibus dant. (erit
 Huic autem respondebat deinde dea cæcia Minerva;
 „ Ne me amplius nunc detine cupidum nimirum itineris:
 „ Donum verò quodcunque mihi dare tuam cor jubet,
 „ Rursus redeunti da, domum ferendum,
 „ Etiam eximio munere accepto; tibi autem dignum erit retri-
 Sic quidem locuta abiit cæcia Minerva; (butione
 Avis autem ut Anopæa avolvit; huic verò in animo
 Indidit robur & audaciam, recordarique eum fecit patris
 Magis adhuc quam antea: hic autem mente sua considerans,
 Obstupuit in animo; suspicatus est enim deum esse.
 Continuo verò procos adibat deo-similis vir:
 Illis autem cantor canebat inclitus; il verò tacitè
 Sedebant audientes: ille autem Achivorum reditum canebat
 Gravem, quem ex Trojâ indixit Pallas Minerva.
 Hujus autem è superiore-parte-domûs animo advertit divinam
 Filia Icarî prudens Penelope: (cantilenam
 Per scalam verò altam descendit suæ domûs,
 Non sola; unâ cum hâc ancillæ dncæ sequebantur.
 Illa verò quando jam ad procos pervenisset præstantissima mulie-
 Stetit utique juxta postem domûs affabrè structæ, (rum,
 Genis prætendens tenuia capitis-redimicula:
 Ancilla verò ei honesta utrinque astabat:
 Lacrymans autem deinde alloquebatur divinum cantorem;
 „ Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta novisti,
 „ Gesta hominûmque deorûmque, quæ celebrant cantores:
 „ Horum unum ipsis cane assidens; illi autem silentio
 „ Vinum bibant: ab hâc verò desine cantilenâ
 „ Molestâ, quæque mihi perpetuo in pectoribus charum cor
 „ Affligit; quippe me in-primis invasit dolor immensus.
 „ Tale enim caput desidero, memor semper
 „ Viri, cujus lata est gloria per Græciam & medium Argos.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contrâ allocutus est;
 „ Mater mea, quomobrem igitur molestè-fers, jucundum cantorem
 „ Oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sanè cantores
 „ In-causâ sunt, sed quodammodo Jupiter in-causâ est; qui dat
 „ Viris ingeniosos ita, ut vult unicuique.
 „ Huic verò non reprehensio debetur, quòd Danaorum malam
 „ Eam enim cantilenam magis celebrant homines, (sortem canit:
 „ Quæcunque auditoribus recentissima existat.
 „ Tibi verò sustineat cor & animus audire:
 „ Non enim Ulysses solus perdidit reditûs diem,
 „ In Trojâ: multi verò & alii viri perferunt.
 „ Sed in domum profecta, tua opera subministra,
 „ Telâmq; & colum, & ancillis impera
 „ Operi incumbere: sermo verò viris curæ erit
 „ Omnibus; potissimum verò mihi; hujus enim inpositum est in
 Illa quidem strenua, rursus in domum ivit; (domo.
 Fili

Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.

Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί,
Κλαίεν ἔπειν' Ὀδυσῆα φίλον πῶσιν, ὅφρα οἱ ὕπνῳ
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

365 Μνηστῆρες δ' ὁμᾶδῆσαν ἀνὰ μέγαρά σκυδόντα,
Πάντες δ' ἤρῃσκοντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχατο μῦθων·

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,

Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπόμεθα, μηδὲ βοητὺς

370 ἔσω· (ἔπει τῷγε καλὸν ἀκούεμαν ἐς τὴν κοῖτου

τοιοῦδ', ὅλος δ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐτῇν.)

Ἡδὺν δ' ἀγορήνδε καταζώμεσθα κίοντες

Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,

Ἐξίειναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,

375 Ἵμ' ἀκτῆματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους·

Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον

ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνδὲ βίοντον νήποιον δλέσσαι,

Καίρει· ἐγὼ δὲ θεοῦς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔδοντας,

Αἴκε πῶδ' Ἰδὺς δῶσι καλίντιτα ἔργα γένεσθαι.

380 Νήποιοι κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὕλοισθαι.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,

Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ βαρσαλέως ἀγόρευε.

Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐκείθεος υἱός·

Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοῖ.

385 Ἵψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ βαρσαλέως ἀγορεύειν.

Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων

Ποιήσειεν· ὃ τοι γενεῇ πατρῴϊόν ἐστι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

Ἀντίνο', εἰπερ μοι καὶ ἀγᾶσσαι, ὃ, τί κεν εἶπω;

390 Καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρεσθαι.

Ἡ φῆς τοῦτο κάκιον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;

Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τε οἱ δῶ

Ἀφνειὸν πέλαται, καὶ τιμηέσθρος αὐτός.

Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι

395 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἢ δὲ παλαιοί·

Τῶν κεν τις τὸδ' ἔχῃσιν, ἔπει θάναε Διὸς Ὀδυσσεύς·

Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ' ἔσομ' ἡμετέροιο,

Καὶ δμῶν, οὓς μοι λήισσαςτο Διὸς Ὀδυσσεύς.

Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα·

400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι καίται,

Ὅσιν ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·

Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷον ἀνάσσοις.

Μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι

Κτήματ' ἀπορραίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιετάωντος.

405 Ἀλλ' ἐθέλω σε, Φέρισε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι.

Ὅππῃθεν οὗτος ἀνὴρ, ποῖνός δ' ἐξ εὐχεται εἶναι.

Γαίης· ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεὴ καὶ πατὴρ ἐρύρα.

Ἡέ τοι ἀγγελλῆν πατρὸς Φέρει ἐρχομένοιο,

Ἡ ὅν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τὸδ' ἰκέειν;

410 Οἷον ἀναίξας ἔφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε

Γινώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὥπτα ἰώκει.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

Fili enim dictum prudens posuit in animo. (mulieribus,
Ad superiorem autem partem domus ubi consederat cum ancillis
Flebat deinde Ulysses charum maritum, donec ipsi somnus
Dulcem palpebris immisit cæcis oculis Minerva.
Proci verò tumultuabantur per ædes obscuras,
Omnes autem optabant juxta in lecto recumbere.
Illis verò Telemachus prudens incepit sermonem;
„ Matris meæ proci, superbâ contumeliâ instructi,
„ Nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
„ Adfit: (nam hoc honestum est audire cantorem
„ Talem, qualis hic est, diis affimilis voce.)
„ Manè verò in concionem consideramus venientes
„ Omnes; ut vobis sermonem audenter renunciem,
„ Exire ex ædibus: alias verò sequimini dapes,
„ Vestra bona edentes, alternantes per domos.
„ Si verò vobis videtur hoc satius & melius
„ Esse, viri unus victum impune perdere,
„ Absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
„ Si quando Jupiter dederit facta hæc vindictam iri,
„ Inulti forte deinde intra ædes perituri sitis.
Sic ait; illi verò omnes mordicis labiis compressis
Telemachum admirabantur, quòd audacter loqueretur.
Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupikhei filius;
„ O Telemache, certè admodum te docuerunt dii ipsi
„ Sublimiloquum esse, & audenter concionari.
„ Ne te utique in circumflua Ithacâ regem Saturnius
„ Constituat; quod tibi genere paternum est.
Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est,
„ Antinoë, etiamsi mihi vel irascêris, ab id quod dixerò?
„ Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
„ An putes hoc pessimum inter homines esse?
„ Non enim ullo pacto malum est, regem esse; statimque ei do-
„ Dives sit, & honoratior ipse. (mus
„ Sed certè reges Achivorum sunt etiam alii
„ Multi in circumflua Ithacâ, juvenes & senes:
„ Horum aliquis hoc habeat; siquidem mortuus est nobilis U-
„ At ego domus rex ero nostræ, (Ulysses:
„ Et servorum, quos mihi acquisivit nobilis Ulysses.
Hunc autem rursus Eurymachus Polybi filius contrà allocutus est;
„ Telemache, certè hæc deorum in genibus posita sunt,
„ Quinam circumflua Ithacæ dominabitur Achivorum:
„ Bona verò ipse habeas, & ædibus tuis imperes.
„ Non enim ille veniat vir, qui te invitum vi
„ Bonis spoliaturus sit, Ithacâ adhuc habitatâ.
„ Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
„ Unde ille vir, quâli autem gloriatur esse
„ E terrâ; ubinam ei genus & patrium solum.
„ An tibi nuncium patris adfert venientis;
„ An suum ipsius debitum expetens huc venit?
„ Ut facto-impetu statim abiit, neque sustinuit, (ferebat.
„ Ut cognosceremus; nequaquam enim vilis hominis vultum præ se
Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
„ Eury-

- Εὐρύμαχ', ἦτοι νόκος ἀπώλετο πατὸς ἑμοῖο·
 Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείβομαι, εἰποθεν ἔλθοι,
 415 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάσσομαι. ἦντινα μήτηρ
 Ἔς μέγαρον καλέσσατο θεοπρόπον ἐξερέηται.
 Αἶνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστὶ,
 Μέντης Ἀγχιόλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 Τίδης· ἀτὰρ Ταφίοισι Φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
 420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην ἑδὼν ἔγνω.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηζόν τε καὶ ἱμερόεσσαν δοιδὴν
 Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ', ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε
 Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἱκάσσοι.
 425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
 Τῆν ἡλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων·
 Τῷ δ' ἥρ' αἶμ' αἰδομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 430 Τὴν ποτὲ Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἰοῖσιν,
 Πρωθήβην ἔτ' ἰοῦσαν, λεικοσάβρια δ' ἔδωκεν.
 Ἴσα δέ μιν κέδνῃ ἀλόχῃ τίεν ἐν μεγάροισιν.
 Εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλείπει γυναικὸς.
 Ἡ οἱ ἥμ' αἰδομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἰ μέλαινα
 435 Ἀμυνάων Φιλέσχε, καὶ ἔτρεφε τυττὴν ἰδντα.
 Ὀξέην δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 Ἐξέτο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα.
 Καὶ τὸν μὲν γραῖης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν·
 Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήτασα χιτῶνα,
 440 Πασσάλῃ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λήχεσσι,
 Βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
 Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἀώτῳ,
 444 Βούλευε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

Ο Δ Τ Σ Σ Σ Ε Ϊ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Ξ Β.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἐπόθεσις.

ΣΤναγαγὼν ἐκκλησίαν Τηλέμαχος, παραγγέλλει τοῖς
 μνηστῆρσιν ἐξίεναι τῆς οἰκίας τοῦ Ὀδυσσεύος· λαβὼν δὲ
 παρὰ μὲν Εὐρυκλείας τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ἐπιτήδεια, πα-
 ρὰ δὲ τῆς Ἀθηναῆς ἱταίρους τε καὶ ναῦν, εἰς πλοῦν ἀνάγεται,
 ἡλίου δύναντος.

Βῆτ' ἀγορὴν ἔχει, ἥμα γῆρας, πλοῦν μετ' Ἀθήνας.

- ἩΜος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸν ἀκτυλὸς ἡδὺς,
 Ὄρνυτ' ἥρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 Εἶματα ἱσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ἐξὺ θέτ' ὦμα.
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 5 Βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἱναλίγκιος ἄντην.
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε κατηκομμένους Ἀχαιοὺς.

„ Eurymache, certè reditus perit patris mei:
 „ Neque itaque nuncio amplius credo, secunde venit;
 „ Neque vaticinium curo, si quem mater
 „ In domum vocatum vatem sciscitetur.
 „ Hospes verò hic meus paternus è Tapho est;
 „ Mentis Anchiali bellicosi gloriatur esse
 „ Filius; cæterum Taphiis navigandi-studioſis imperat.
 Sic dixit Telemachus; mente verò immortalẽ deam agnovit.
 Hi autem ad saltationem & suavem cantum
 Conversi oblectabantur, expectabantque vesperum advenire.
 His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit:
 Et tunc dormitori iverunt domum quisque.
 Telemachus autem, ubi ipsi thalamus perpulchre aula
 Sublimis edificatus erat, conspicuo in loco,
 Illuc ivit ad lectum, multa mente reputans;
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat pudica sciens
 Euryclea, Opis filia Pfenoridæ:
 Quam olim Laërtes emerat facultatibus suis
 Primum jam pubescentem, preciumque viginti bovis dederat.
 Æquè autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in sedibus;
 Lecto verò nunquam cum ea mixtus est; iram nempe vitabat uxoria.
 Hæc cum eo simul ardentes faces ferebat, & ipsum maxime
 Ancillarum amabat, & enutrierat, parvulus cum-esset.
 Aperuit autem januas thalami scitèfacti,
 Sedebat verò in lecto, mollemque exuebat tunicam:
 Et eam quidem aniculæ sedulæ dedit in manus.
 Illa quidem plicatâ & aptatâ tunicâ,
 Ad paxillum suspensâ juxta tornatos lectos,
 Perrexit ire ex thalamo; januam autem attraxit annulo
 Argenteo: pessulumque obtendit loro.
 Hic ille per-totam-noctem, tectus ovis floridâ lanâ,
 Considerabat mente suâ iter, quod ei designaverat Minerva.

O D Y S S E Æ HOMERI LIBRI S E C U N D I

Argumentum.

Congregato concilio Telemachus denunciât procis, ut exeant
 è domo Ulyſſis. Acceptis autem ab Euryclea quæ ad peregrinationem necessaria erant, a Pallade sociis & navi ad navigationem, solvit post solis occasum.

B. Concionem habet, viatica anus, navigationem cum Pallada.

Quandò verò manè-genita apparuit rosea-digito aurora,
 Surrexit utique ex lectulo Ulyſſis dilectus filius,
 Vestes indutus; gladium verò acutum suspendit ab humero.
 Pedibus autem sub nitidis ligavit pulchra calceamenta;
 Perrexitque ire è cubiculo deo similis coram.
 Continuo autem præconibus argutis imperavit
 Convocare ad concionem comantes Achivos.

- Οἱ μὲν ἐκήρυττον, τοὶ δ' ἠγυῖοντο μάλ' ὤκω.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἦγαρθεν, δμητερίας τ' ἐγένοντο,
 10 Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Οὐκ οἷος· ἅμα τῶγε δύο κύνας ἀγοῖ ἐποντο.
 Θεισπεσίην δ' ἔρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἔρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῶντο.
 Ἔζετο δ' ἐν πατρὸς δώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 "Ὅς δὴ γῆραι κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ἦδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέα Ὀδυσσῆϊ
 ἴλιον εἰς ὑπὸ πῦλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν,
 Ἀντιφῶς αἰχμητής· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύνελωφ
 20 Ἐν ἐπῇ γλαφυρᾷ· πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρυ.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ἐμίλει
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθεται δοῦρόμενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὃ, ττι κεν εἴπω.
 Οὐδέ ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένηται, οὐδέ δόμος,
 Ἐξ αὖ Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶ.
 Νῦν δὲ τίς ἑὸν ἠγυῖα; τίνα χρεῖν τέσον ἴκει.
 Ἥδ' ἐγὼν ἀνδρῶν, ἧ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 Ἥ τίς τιν' ἀγγελίην κρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 Ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 Ἥ τίς δήμιον ἕλλο πιφάυσκειται, ἧδ' ἀγορεύει;
 Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, δνήμενος· εἴθε οἱ αὐτᾷ
 Ζεὺς ἀγαθὴν τελέσειεν, ὃ, τι φρασὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 "Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ Φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
 Οὐδ' ἔρ' ἐτι δὴν ἦσα, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν.
 Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· ἀκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβραζε χεῖρ
 Κήρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 40 "Ὡ γέρον, οὐχ' ἐκὰς οὗτος ἀνὴρ, (τάχα δ' εἴσαι αὐτός,)·
 "Ὅς λαὸν ἠγυῖα· μάλιχα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει.
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην κρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 Ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθόμην,
 Οὔτε τι δήμιον ἕλλο πιφάυσκομαι, οὐδ' ἀγορεύω·
 45 Ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 Δοιά· τὸ μὲν, πατέρ' ἐσθλὴν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 Τοῖσδεσσιν βασίλευς, πατήρ δ' ὥς ἦπιος ἦεν.
 Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα.
 Πάγχῃ διαβρᾷσει, βίοντα δ' ἀπὸ πάμπαν δλίσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελοῦσα,
 Τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 Οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι
 Ἰκαρίου, ὡς κ' αὐτὸς ἐδνώσασατο θυγάτρα,
 Δοίῃ δ', ἧ κ' ἐθέλει, καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθει.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέταρον πωλεύμενοι ἡμάτα πάντα,
 Βοῦς ἱερεύοντες, καὶ οἷς, καὶ πίονας αἶγας,
 Εἰλαπινάζουσι, πίνουσί τε κίθρα καὶ οἶνον
 Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἦσεν, ἄρην ἀπὸ οἴκου ἀμύνει·

Hi quidem convocabant: illi autem congregabantur valde celeriter.
 At postquam congregati sunt, & in unum convenerunt;
 Perexit ire *Telemachus* ad concionem, manu autē tenebat ferream
 Nos solus; simul eum duo canes veloces sequebantur. (hastam,
 Divinam autem huic gratiam circumfudit Minerva.

Ipsam verò omnes populi advenientem admirabantur.
 Sedebat autem in patris sellā; cesserunt verò ei senes.

His autem deinde heros Ægyptius cepit concionari,
 Qui jam senio incurvus erat & plurima nōrat.

Etenim hujus dilectus filius cum nobili Ulysse

Ad illum generosis-equis-fœcundum, ierat cavis in navibus;

Antiphus bellator: illum verò sœvus interfecit Cyclops

In speluncā cavā; ultimam autem sibi-paravit cœnam.

Tres verò ei alii erant: & unus quidem inter procos versabatur

Eurynomus; duo autem perpetuò habebant paternā opera.

Sed neque sic illius oblitus erat lugens & dolens.

His ille lachrymans concionatus est, & dixit;

„ Audite sanè nunc me, *Ithacenses*, quodcunque dixerō;

„ Neque unquam nostrum concilium factum est, neque confessus,

„ Ex quo Ulysses nobilis abiit cavis in navibus:

„ Nunc autem quis huc congregavit? quem necessitas tantum

„ Sive ex junioribus viris, sive qui seniores sunt? (urget,

„ An aliquem nuncium exercitūs audivit venientis,

„ Quem nobis palām enarret, quum prior audiverit?

„ An quippiam publicum aliud declarat, & profert?

„ Probus mihi videtur esse, benevolens: utinam illi ipsi

„ Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente suā cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis charus filius,

Neque proinde diutius sedit, impetum autem cepit concionari;

Stetitque in mediā concione; sceptrum autem ei imposuit in manum

Præco *Pisenor*, prudentia consilia edoctus.

Primum deinde ad senem dirigens-orationem locutus est;

„ O senex, non procul ille vir, (statim autem cognosces ipse,)

„ Qui populum congregavi; potissimam autem me dolor urget.

„ Neque ullum nuncium exercitūs audiui venientis,

„ Quem vobis palām enarrem, quum prior audiverim:

„ Neque quicquam publici aliud enarro, neque profero;

„ Sed meum ipsius negotium, quod mihi malum in domum incidit,

„ Duplex: alterum, quod patrem eximium perdidit, qui quondam

„ Ipsos imperabat; patérque velut, mītis erat. (inter vos

„ Nunc autem longè majus, quod mox citò domum universam:

„ Prorsus eveſtet, facultates autem penitus disperdet.

„ Matri meæ proci ingruerunt nolenti,

„ Eorum virorum chari filii, qui hic utique sunt optimi:

„ Qui patris quidem in domum horrent ire

„ *Icarii*, ut ipse dotet filium;

„ Detque cui voluerit, & qui ipsi gratus venerit.

„ Illi verò in nostram-domum divertentes diebus omnibus,

„ Boves macantes, & oves, & pingues capras,

„ Splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum

„ Temere; plurima verò abſumuntur: non enim adest vir,

„ Qualis Ulysses erat, qui malum à domo arceat:

- 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῖ ἀμυνέμεν· ἢ καὶ ἔπειτα
 Λευγαλέοι τ' ἐσόμεθα, καὶ οὐ δεδμηκότες ἀλκήν·
 Ἡ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρῆν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 Οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητι καὶ αὐτοί,
- 65 Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 Οἱ περιναϊεταῖοι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 Μήτι μετασφρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμῖν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἡδὲ θεμίης,
 Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμῶν λύει, ἡδὲ καθίζει,
- 70 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε πένθει λυγρῷ
 Τείρεσθ', εἰ μὴ πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς
 Δυσμενέων κακ' ἔρεξεν ἑκκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες,
 Τούτους δτρύνοντες· ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη,
- 75 Ἦμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε, πρόβασιν τε·
 Εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τά χ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἕξυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθη,
 Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ὥς κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 Νῦν δὲ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
- 80 Ὡς φάτο χυόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 Δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὔτε τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλαποῖσιν·
 Ἀντίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- 85 Τηλέμαχ' ὕψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,
 Ἡμέας αἰσχύνων; ἰθέλεις δὲ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρας Ἀχαιῶν αἰτίοι εἰσιν,
 Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἢ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν·
 Ἥδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
- 90 Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν·
 Πάντας μὲν ἔ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάσῳ,
 Ἀγγελίας προΐεισα· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἡ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
 Στήσαμένη μέγαν ἰδὼν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
- 95 Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἔφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 Κεῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνα δῖος Ὀδυσσεύς,
 Μίμνεν' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰδοὶκε φῶρος
 Ἐκτελέσω, (μὴ μοι μεταμῶλια νήματ' ὀληται,)·
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
- 100 Μοῖρ' ἔλῃ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῆδη,
 Αἶκεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεκτίσθης.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐποκείβετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἰδὼν,
- 105 Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραβέιτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔλθε δόλω, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιοὺς·
 Ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὦραι,
 Καὶ τότε δῆ τις ἔειπε γυναικῶν, ἢ σάφα ἦδη,
 Καὶ τήν γ' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὰν ἰδὼν.
- 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἔθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης·
 Σοὶ δ' ἴατο μνηστῆρος ὑπακρίνοντα, (ἦ σῖδ' ἦς

- „ Nos verò neutiquam tales qui arceant: quinetiam
 „ Imbecillique reperiremur, & neque periti roboris:
 „ Omnino sanè *malum*-arcerem, si mihi vis adesset.
 „ Non enim jam tolerabilia facinora patrantur, neque jam honestè
 „ Domus mea perit: indignemini & ipsi,
 „ Aliosque revereamini vicinos homines,
 „ Qui circum habitant: deorum verò timete iram,
 „ Ne quid rependant irati propter mala facinora.
 „ Oro & per Jovem Olympium, & Themidem,
 „ Quæ hominum concilia & solvit, & cogit;
 „ Abstinete, amici, & me solum finite dolore molesto
 „ Affigi: nisi quid unquam pater meus probus Ulysses
 „ Insensus malis affecit fortes Achivos;
 „ Quæ mihi rependentes, malis afficite insensi,
 „ Istos incitantes: mihi verò satius esset,
 „ Vos absumere suppellectiliæque, & proventum:
 „ Utique si vos comedissetis, fortassis olim etiam retributio foret.
 „ Tandiu enim per urbem insectaremur verbis,
 „ Bona repetentes, donec omnia repensâ essent:
 „ Nunc verò mihi insanabiles dolores injicitis animo.
 Sic ait iratus, sceptrumque projecit in terram,
 Lachrymas profundens: commiseratio autè cepit populum omnem.
 Tunc alii quidem omnes taciti erant, neque quisquam ausus est
 Telemacho verbis respondere asperis:
 Antinoüs verò ipsum solus respondens allocutus est;
 „ Telemache altiloque, animi impotens, quid locutus es,
 „ Nos dedecorans? vis utique *nobis* maculam inurere.
 „ Tibi verò neutiquam proci Achivorum in causâ sunt,
 „ Sed *chara* mater; quæ sanè perquam versutias callet:
 „ Jam enim tertius est annus, statim autem aderit quartus,
 „ Ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum:
 „ Omnes quidem sperare-facit, & promittit viris singulis,
 „ Nuncios præmittens; mens autem illi alia cogitat.
 „ Illa verò dolum hunc alium in mente excogitavit:
 „ Exorsa magnam telam in sedibus texebat,
 „ Subtilem & immensam; continuoque nos allocuta est;
 „ Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,
 „ Manete urgentes meas nuptias, donec vestem
 „ Perfecero, (ne mihi vana fila pereant,)
 „ Lærti heroi sepulchralem; in *tempus* quo ipsum
 „ Fatum triste prehenderit longum-convium-adferentis mortis.
 „ Nè aliqua me in populo mulierum Achivarum culpet,
 „ Si absque tegumento jaceat qui multa possedit.
 „ Sic ait: nobis verò statim persuasus est animus generosus.
 „ Atque ibi interdum quidem texebat magnam telam,
 „ Noctu verò dissolvebat, postquam faces adhibuisset.
 „ Sic triennio quidem latebat dolo, & perindebat Achivis:
 „ Sed quam quædam venit annus, & advenierunt horæ,
 „ Tum verò æneam aliqua dixit mulierum, quæ bene aorat;
 „ Et ipsam dissolventem invenimus pulchram telam.
 „ Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, præ necessitate.
 „ *Tibi* vane sit proci respondent, ut scias

- Αὐτὸς εἰς θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί·
Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἔνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
Τῷ, ὅτε μ' τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
- 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνίησι γε πολὺν χρόνον υἱας Ἀχαιῶν,
Τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμῷ, αἱ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
Ἔργα τ' ἐπίσασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλὰς,
Κέρδεά τ' ὅ, οἳ οὐπω τιν' ἀκούομεν οὔδ' παλαιῶν,
Τάων, αἱ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
- 120 Τυρώ τ', Ἀλκμήνῃ τε, εὐπλόκαμός τε Μυκῆνῃ·
Τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειῃ
Ἦιδ' ἄτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν.
Τόφρῃ γὰρ εὖν βίον τ' ἐπὶ καὶ κτήματ' ἔδονται,
Ὅφρα κε κείνῃ τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅτινά οἱ νῦν
- 125 Ἐν σῆθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
Ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποθὲν πολέος βιότοιο.
Ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πῃ ἕλλη,
Πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν, ἥ κ' ἐθέλησιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
- 130 Ἀντίνο', οὐκως ἐστὶ δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι,
Ἡ μ' ἔτεχ', ἡ μ' ἔθραψε· πατὴρ δ' ἐμὲ ἕλλοσθι γαίης,
Ζῶει δ' ὅγ', ἡ τέθνηκε· κακὸν δέ με, πόλλ' ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἰὶν' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἕλλα δὲ δαίμων
- 135 Δώσει· ἐπεὶ μήτηρ συγεράς ἀρήσεται Ἐρινύς,
Οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
Ἔσσεταί· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Τμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεταί αὐτῶν,
Ἐξίτε μοι μαγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
- 140 Τμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ δίκους.
Εἰ δ' ὅμιν δοκέει τόδε λωϊότερον καὶ ἥμιονον
Ἐμμεναι, ἀνδρὸς ἐνδὲς βίοντι νήποιον ὀλέσσαι,
Καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὼν ἰδοντας,
Αἶεα ποτὲ Ζεὺς δώσει παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
- 145 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὼ εὐρύσσω Ζεὺς
Τυφθέν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τὸ δ' ἔως μὲν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο,
Πλησίῳ ἀλλήλοισι τυττανομένοι πτερύγεσσιν·
- 150 Ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἐκίστην,
Ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάστην πτερὰ πολλὰ,
Ἔς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὄλαφρον·
Δρυφαμένοι δ' ἐνύχεσσι παρειὰς, ἀμφὶ τε δειρὰς,
Δεξιῷ ἦξαν διὰ τ' οἰκίαν καὶ πόλιν αὐτῶν.
- 155 Θάμβησαν δ' ὄρνιδας, ἐπεὶ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ὀρμηγνάν δ' ἀνὰ θυμῷ, ἄπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρως Ἀλκίβροτος,
Μασορίδης, ὃ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκίκατο,
Ὀρνιδας γυνῶναι, καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι·
- 160 Ὅς εἶπεν εὖ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆται, ὅ, ττι κεν εἴπω·
Μνηστῆρσιν δὲ μάλιχα πιφασκόμενος τάδε εἶρω,
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεσθαι· αὐτὰρ ὅδ' Ὀδυσσεὺς

- „ Ipse tuo animo, sciântque omnes Achivi:
 „ Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere
 „ Illi, cuicumque pater jusserit, & placuerit ipsi.
 „ Si verò adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum,
 „ Ea agitans in animo, quæ ei abundè dedit Minerva,
 „ Operâque scire insignia, & mentem bonam,
 „ Et versutias, quales nondum ullam audivimus neque veterum,
 „ Earum, quæ olim fuerunt comas-pulchræ Achivæ,
 „ Tyrôque, Alcmenâque, & comas-pulchra Mycene:
 „ Harum nulla similia commenta Penelopæ
 „ Nôrat: at quidem hoc probum nequaquam cogitavit.
 „ Tandiu enim igitur victum tuum & bona edent,
 „ Quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc
 „ In pectoribus posuerunt Dii: magnam quidem gloriam sibi
 „ Comparat, at tibi desiderium multi victûs.
 „ Nos verò neque ad negotia nostra antè ibimus, neque aliquò aliò,
 „ Priusquàm ipsa nupserit Achivorum, cuicumque voluerit.
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Antimœ, nullo modo fas è domo invitam expellere, (terræ,
 „ Quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi
 „ Vivitne ille, sive mortuus est: durum verò *esset*, me multa
 „ Icario, si ipse volens matrem dimisero. (reddere
 „ Ex patre enim mala patiar, aliâque Deus
 „ Dabit; quippè mater odiosas imprecata fuerit Furias,
 „ A domo discedens; reprehensio verò mihi ex hominibus
 „ Erit: itaque hunc ego sermonem nunquam dicam.
 „ Vester verò siquidem animus indignatur ipsis,
 „ Exite mihi domo; alias verò curate dapes,
 „ Vestra bona comedentes, alternantes per domos.
 „ Si verò vobis videtur hoc satius & melius
 „ Esse, viri unius victum impune perdere,
 „ Absumite; ego verò deos invocabo sempiternos,
 „ Si unquam Jupiter dederit facta hæc vindicatum iri;
 „ Inultri fortè deindè intra domum perituri sitis.
 „ Sic ait Telemachus: huic verò duas-aquilas latè-sonans Jupiter
 „ Ex-alto à vertice montis præmisit volare.
 „ Hæ autem aliquandiù quidem volabant cum flatu venti,
 „ Propinquæ invicem, extendentes alas:
 „ Sed cùm jam ad mediam concionem celebrem pervenissent,
 „ Ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
 „ Aspexerunt autem omnium capita, portendebantque mortem:
 „ Ubi verò laniarant unguibus maxillas, circûmque colla,
 „ Ad dextram volârunt, & per ædes & per urbem ipsorum.
 „ Admirati verò sunt aves, postquam viderunt oculis,
 „ Agitarûntque in animo, quæ perficienda erant.
 „ Inter hos verò & locutus est senex heros Halitherses
 „ Mastorides; hic enim solus cœvos vincebat,
 „ In avibus dijudicandis & fatalia edicendo;
 „ Qui ipsis sapiens concionatus est & dixit;
 „ Audite nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò:
 „ Prociis autem potissimùm significans hæc dico;
 „ Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses

- Δὴν ἀπάνευθε φίλων ὧν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
 165 Ἑγγυς ἰδὼν, τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρὰ φυτεύει
 Πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἑλλοισιν κακὸν ἔσαι,
 Οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείλειον· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Πανύσθων· καὶ γὰρ σφιν ἔφαρ τόδε λωῖόν ἐστιν.
 170 Οὐ γὰρ ἀπειρήτος μαντεύσομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
 Καὶ γὰρ ἐκείνῳ Φημί τελευτηθῆναι ἅπαντα·
 Ὡς οἱ ἐμυθεύμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπὸ πάντας ἐταίρους.
 175 Ἀγνώστον πάντεσσιν, ἱεικοσῶ ἐνιαυτῷ
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβρου παῖς, ἀντίον ἠύδα·
 ὦ γέρον, εἰ δ' ἔγωγε νῦν μαντεύσο σοῖσι τέκασσιν,
 Οἴκαδ' ἰδὼν, μήπου τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω.
 180 Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἑμυῖνων μαντεύσεσθαι.
 Ὅρνιθες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 Φοιτῶσ', οὐδὲ τε πάντας ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὦλετο τῇλ'· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
 Ὀφελές· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες.
 185 Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὦδ' ἀνιείης,
 Σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶψα πόρῃσιν.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρῳ, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσαι,
 Αἶψα νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 Αὐτῷ μὲν εἰ πρῶτον ἀνιηρέερον ἔσαι,
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσσαι εἵνεκα τῶνδε·
 Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 Τίνων ἀσχάλλῃς· χαλεπὸν δὲ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτὸς,
 195 Μητέρα ἦν ἐς πατὴρς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν, καὶ ἄρτυνέουσιν ἔδνα
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι δίομαι υἱὰς Ἀχαιῶν
 Μηρσύος ἀργαλῆς· ἐπεὶ οὔτινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 200 Οὐτ' οὖν Τηλέμαχον, μέλα περ πολύμυθον ἰόντα·
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιῆ,
 Μύθεαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσσεται, ἔφρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 Ὅν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ, ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα,
 Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδικόμεν, οὐδέ μετ' ἑλλας
 ἔρχόμεθ', ὥς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἐκάσῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
 Εὐρύμαχ', ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 Ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι, οὐδ' ἀγορεύω·
 Ἦδη γὰρ τά γ' ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἀλλ' ἔγωγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκὸς ἐταίρους,
 Οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἰμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαδόντα,
 215 Νέστον πεισόμενος πατὴρς δὴν οἰχομένειο.

- „ Diu seorsum à suis amicis aberit; sed alicubi jam,
 „ Propè cum sit, his cædem & fatum molitur
 „ Omnibus; pluribus etiam aliis malè erit,
 „ Qui habitamus Ithacam claram: sed longè antea
 „ Consideremus, quomodo *ipso*s compescamus; quin etiam ipsi
 „ Quiescant: etenim ipsis statim hoc utilius est.
 „ Non enim inexpertus vaticinor, sed benè doctus:
 „ Etenim illi dico perfectà esse omnia;
 „ Quemadmodum ei prædixeram, quando ad Ilium conscende-
 „ Argivi, cumque ipsis conscendit versutus Ulysses: (bant.
 „ Dixi, *cum* mala multa passim, amissisque omnibus fociis,
 „ Incognitum omnibus, vicesimo anno
 „ Domum venturum: hæc utique nunc omnia perficiuntur.
 Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contrà allocutus
 „ O senex, eja age nunc vaticinare tuis liberis (est;
 „ Domum profectus; nè fortè quid mali patiantur in posterum.
 „ In his autem ego te longè melior sum ad vaticinandum.
 „ Aves sanè multæ sub radiis solis
 „ Volitant, neque omnes fatales; cæterum Ulysses
 „ Perit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
 „ Deuissies: non tot vaticinans concionareris;
 „ Neque Telemachum iratum sic incitares,
 „ Tux domui donum expectans, si quod præbeat.
 „ Sed tibi edico, quod & perfectum erit,
 „ Si juvenem vinum, veterisque multique doctum,
 „ Deceptum verbis incitaveris ad irascendum;
 „ Ei quidem ipsi primum perniciosius erit,
 „ Efficere autem omninò nihil poteris illorum gratià:
 „ Tibi verò, ô senex, multam infligemus, quam in animo
 „ Luens sègre-feras; gravisque tibi erit dolor.
 „ Telemacho autem inprimis ego suadebo ipse,
 „ Matrem suam ad patris-domum jubeat redire:
 „ Illi verò nuptias facient, & parabunt dotem
 „ Amplam valde, quantam convenit charam filiam comitari.
 „ Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 „ A conjugii-ambitu difficili; quoniam nequinem timeamus omninò;
 „ Neque sanè Telemachum, tametsi multiloquus sit:
 „ Neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 „ Loqueris irritum; odio autem eris adhuc magis.
 „ Bona vero rursus malè absumuntur, neque unquam paria
 „ Erunt, dum hæc differat Achivos.
 „ Suis nuptiis; nos verò rursus, expectantes diebus omnibus,
 „ Propter virtutem contendimus, neque ad alias
 „ Inus, quas convenit ducere unicuique.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà locutus est:
 „ Eurymache, & alij, quotquot præci generosi,
 „ De istis quidem non vos amplius oïo, nèque dico:
 „ Jamjam enim hæc sciunt omnes & omnes Achivi.
 „ Sed agè mihi date navem celerem, & viginti socios
 „ Qui mihi hinc atque hinc pertranscant viam *maris*
 „ Proficiscor enim in Spartam & Pylum arenosam
 „ Redicam sciscitaturus patris diu absentis.

- Ἦν τις μοι εἴησι βροτῶν, ἣ ὄσταν ἀκούσω
 Ἐκ Διδῶ, ἦτε μάλισα φέροι κλέος ἀνδρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρς βίοντον καὶ νόσον ἀκούσω,
 Ἦτ' ἄν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 Εἰ δέ κε τένειώτος ἀκούσω, μὴδ' ἔτ' ἔντορος.
 Νοσήσας δὴ πείτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Σῆμά τέ οἱ χεύσω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω.
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι θυ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος,
 Καὶ οἱ ἰδὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 Πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὃ, ττι κεν εἴπω·
 230 Μῆτις ἔτι πρόφρων, ἀγαυὸς, καὶ ἥπιος ἔστω
 Σκηπτοῖχος βασιλεὺς, μὴδὲ φρεσὶν αἰσίμα εἰδῶς,
 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη, καὶ αἰσυλα ῥέζοι·
 Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θεῖοιο
 Λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦται μνηστῆρας ἀγῆνορας οὔτε μεγαῖρων
 Ἐρδεῖν ἔργα βίαια, κακοῖρα φήσι νόοιο·
 Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαιῶς
 Οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι·
 Νῦν δ' ἄλλω δήμῳ νεμεσίζομαι· οἷον ἅπαντες
 240 Ἦσθ' ἄνεω, ἅτῃρ οὔτι καθαρτόμενοι, ἱπῆες σιν,
 Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε, πολλοὶ ἔντες.
 Τὸν δ' Εὐηνορίδης Λαϊώκριτος ἀντίον ἠΐδα·
 Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἤλεδ, ποῖον εἶπες,
 Ἡμέας δτρύνων κατακταυέμεν; ἀργαλίον δὲ
 245 Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαίτι.
 Εἶπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐδν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 Ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινῆσιν ἐνὶ θυμῷ,
 Οὐ κέν οἱ κεχάροιο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 Ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσκοι,
 Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἄλλ' ἔγωγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἔκαστος·
 Τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἥδ' Ἀλιδέρας,
 Οἱ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώοι εἰσιν ἐταῖροι.
 255 Ἄλλ', εἶω, καὶ δηρὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 Πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελείη δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἔρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἔρ' ἐσκίδναντο ἐὰν πρὸς δῶμαθ' ἔκαστος·
 Μνηστῆρες δ' ἀνὰ δῶματ' ἴσαν θεῖου Ὀδυσῆος·
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθεν ἰδὼν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 Χεῖρας νηψάμενος πολιῆς ἁλὸς, εὐχετ' Ἀθήνῃ·
 Κλυθὲ μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ,
 Καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡρωιδέα πόντον,
 Νόσον πεινυόμενον πατὴρς δὴν οἰχαμένοιο,
 265 Ἐρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί·
 Μνηστῆρες δὲ μάλισα, κακῶς ὑπερηνόροντες.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· σχεδόνειν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορ

„ Siquis mihi dicat mortalium, aut famam audiam
 „ Ex Jove, quæ potissimum notitiam affert hominibus.
 „ Si quidem patris vitam & reditum audivero;
 „ Sanè, vexatus licèt, adhuc perduraverim in annum:
 „ Si verò mortuum audivero, neque adhuc superstitem,
 „ Reversus deindè charam in patriam terram,
 „ Tumulum illi erigam, & parentalia perficiam
 „ Eximia valdè, qualia decet; & viro matrem dabo.
 „ Ille quidem sic locutus confedit; his autem surrexit
 „ Mentor, qui Ulyssis eximii erat focus;
 „ Et *is ei*, cum proficisceretur, commisit totam familiam,
 „ Utque obediret seni, & firma omnia custodiret.
 „ Qui inter eos sapiens concionatus est & dixit;
 „ Audite nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò;
 „ Nequis amplius benignus, mansuetus, & mitis sit
 „ Sceptra rex, neque in mente proba sciens;
 „ Sed semper infestus sit, & nefaria patret:
 „ Adèò nullus recordatur Ulyssis divini
 „ Populorum, quibus præfuit, & velut pater mansuetus erat.
 „ Verùm enimverò procos superbos nequaquam invideo
 „ Committere facinora violenta malis-consiliis mentis:
 „ Sua enim objectantes capita comedunt violentè
 „ Domum Ulyssis, quem non amplius autumant reditum esse:
 „ Nunc autem cætero populo succenseo; quòd-adèò omnes
 „ Sedeatis muti, neque omninò redarguentes verbis,
 „ Pauciores procos compescatis, cum-sitis plures.
 „ Hanc autem Evenosides Leiocritus contrà allocutus est;
 „ Mentor noxie, ingenio stolide, quale locutus es,
 „ Ad nos adhortans compescendos? Difficile autem erit
 „ Viris licèt pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 „ Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens,
 „ Convivantes per domum suam procos eximios
 „ Expellere è domo cogitaret in animo;
 „ Non ipsi lætaretur uxor, quantumvis valdè desiderans,
 „ Venienti; sed *is* ibi sævam mortem obiret,
 „ Si cum pluribus pugnaret; tu verò non rectè locutus es.
 „ Sed agè, populi quidem dispergamini ad opera unusquisque:
 „ Hanc autem properabit Mentor iter & Halitherfes,
 „ Qui utique ei à principio paterni sunt amici.
 „ Sed, puto, & diù sedens, nuncios
 „ Percontabitur in Ithacà; perficiet verò iter nunquam hoc.
 „ Sic utique locutus est, solvitque concionem celerem.
 „ Atque hi quidem dispersebantur ad domum quisque suam:
 „ Proci autem ad sedes iverunt divini Ulyssis.
 „ Telemachus autem seorsum profectus ad littus maris,
 „ Manibus lotis è cano mari, supplicabat Minervæ;
 „ „ Audi me; qui heri deus venisti ad domum nostram,
 „ „ Et me in navi jussisti per nigrum pontum,
 „ „ Reditum sciscitaturum patris diù absentis,
 „ „ Ire: hæc verò omnia impediunt Achivi,
 „ „ Proci autem potissimum, malè superblentes.
 „ Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,

Μέντορι εἰδομένη ἡμῶν δέμας, ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
Καὶ μιν Φωνήσας ἔπειτα πτερόμεντα προσηύδα·

- 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων·
Εἰ δὴ τοι τοῦ πατρὸς ἐνέσκηκται μένος ἦν,
Οἷος ἐκεῖνος ἔην τέλειαι ἔργον τε ἔπος τε,
Οὐ τοι ἔπειθ' ἀλίη δῶδ' ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος·

- 275 Οὐ σέ γ' ἔπειτα ἰοίπα τελευτήσῃσι, καὶ μενοινῶς.
Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
Οἱ πλέονες κακίους· παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους.
Ἀλλ' ἔπειθ' οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων,
Οὐδέ σε πάγχυ γε μήτις Ὀδυσσεύς προλέλοιπεν,

- 280 Ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτήσῃσι τάδε ἔργα.
Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλήν τε νόον τε
Ἀφραδέων, ἔπειθ' οὐτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι·
Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
Ὅς δὴ σφιν σχεδὸν ἐσιν ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.

- 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἦν σὺ μενοινῶς·
Τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
Ὅς τοι νῆα θοὴν ἤελω, καὶ ἄμ' ἔψομαι αὐτός.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
Ὅπλισσόν τ' ἦϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,

- 290 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους
Λῖψ' ἰθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
Πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ ἰθάκη νέαι ἡδὲ παλαιαί·
Τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἥτις ἄριστή·

- 295 Ὡς δ' ἰφολίσσαντας ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὸς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἔπειθ' θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·
Εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγένορας ἐν μεγάροισιν
300 Αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὐοντας ἐν αὐλῇ.
Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνὸρμαξε·
Τηλέμαχ' ὑπαγῶρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
Ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,

- 305 Ἀλλὰ μάλα ἱσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ·
Ταῦτα δὲ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
Νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
Ἐς Πύλον ἡγαθὴν, μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκοῦήν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πιπνυμένος ἀντίον ἠύδα·

- 310 Ἀντίνο', οὐπὼς ἐσιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
Δαίνυσθαί τ' ἀέκοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηνον.
Ἦ οὐχ ἄλλος, ὥς τοπάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Κτήματ' ἱμά, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νῆπιος ἦα;
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκτῶων

- 315 Πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθὶ θυμός,
Πειρήσω, ὥς κ' ὑμῖν κακὸς ἐπὶ κῆρας ἵηται,
Ἦν Πύλονδ' ἔλθων, ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.
Εἴμι μὲν, οὐδ' ἀλίη δῶδ' ἔσσεται ἦν ἀγορεύω,
Ἐμπορος· σὺ γὰρ νηὶς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετῶων

Mentori similis-facta, tum corpore, tum etiam voce;
Et eum compellans verba alata dixit;

- „ Telemache, neque in-posterum ignavus eris, neque stolidus:
„ Si quidem tibi tui patris instillatus est animus fortis,
„ Qualis ille erat ad perficiendum opusque dictumque,
„ Non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
„ Si verò non illius sis filius & Penelopes,
„ Non sanè deinde speraverim te perfecturum esse, quæ molis.
„ Pauci enim filii similes patri sunt; (ris.
„ Plerique pejores; pauci verò & parentibus meliores.
„ Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris, neque stolidus,
„ Neque te penitus prudentia Ulyssis reliquit;
„ Spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
„ Ideò nunc procorum quidem sine consiliūque mentēque
„ Insipientium; quoniam neutiquam prudentes, neque iusti sunt;
„ Neque omninò sciunt mortem, & fatum atrum,
„ Quæ jam illis imminet, die una ut omnes pereant.
„ Tibi verò iter non ampliùs differetur, quod tu moliris:
„ Talis enim tibi socius ego paternus sum,
„ Qui tibi navem celerem parabo, & simul comitabor ipse.
„ Sed tu quidem profectus domum prociis interes;
„ Apparque viatica & vasis conde singula,
„ Vinum in amphoris, & farinam, medullam hominum,
„ Utribus in densis; ego verò per populum socios
„ Statim voluntarios colligam: sunt autem naves
„ Multæ in circumflua Ithacæ novæ & veteres:
„ Harum quidem ego providebo, quæcumque optima sit;
„ Statimque instructam deducemus in latum mare.
Sic ait Minervæ, filia Jovis; neque ampliùs diù
Telemachus morabatur, postquam deæ audiverat vocem.
Festinauit verò ire ad domum, suo mœstus corde:
Invenit autem procos superbos in sedibus,
Capras excoriantes, porcosque assantes in aula.
Antinous autem ridens obviam venit Telemacho;
Inque ejus hæsit manu, verbūque fecit, dixitque;
„ Telemache altiloque, animi impotens, nequid tibi aliud
„ In pectoribus malum sit-curæ vel opus vel verbum,
„ Sed strenuè comede, & bibe, ut antea:
„ Ista autem tibi omninò omnia perficient Achivi,
„ Navem, & delectos remiges, ut ociùs pervenias
„ Ad Pylum divinam, ad inclyti patris famam.
Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
„ Antinoë, nequaquam licet cum vobis superbis
„ Convivari invitum, & lætari quietum,
„ An non satis est, quòd antea absumpsistis multas & eximias
„ Possessiones meas, proci: ego autem adhuc infans eram?
„ Nunc verò quum grandior sum, & aliorum orationem audiens
„ Percipio, & jam mihi intus augefcit animus;
„ Tentabo, ut vobis malum fatum inferam,
„ Sive in Pylum profectus, sive hîc in hoc populo.
„ Ibo quidem, neque vanum iter erit, quod dico, (mignus
„ Alienâ-nave-consensâ; neque enim navis compes, neque re-

- 320 Γίνομαι· ὥς νῦ περ ὑμῖν εἴσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο
 Ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο·
 Οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερμηνορέντων·
- 325 Ἡ μάλα Τηλέμαχος Φόβον ἡμῖν μερμηρίζει·
 Ἡ τινὰς ἐκ Πύλου ἔξει ἀμύντορας ἡμαδέντας,
 Ἡ ὕγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νῦ περ ἴεται αἰνῶς·
 Ἡ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει πείραν ἄρουραν
 Ἐλθεῖν, ἔφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα Φάρμακ' ἐνείκη,
- 330 Ἐν δὲ βάλλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας δλίσσῃ.
 Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεσκε νέων ὑπερμηνορέντων·
 Τίς δ' οἷδ', εἰ καὶ καὶ αὐτὸς ἰδὼν κοίλῃς ἐπὶ νηδὺς,
 Τῆλε φίλον ἀπόληται, ἁλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 Οὔτω κεν καὶ μάλλον δφέλλειεν πόνον ἡμῖν·
- 335 Κτήματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὐτὴ
 Τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἡδ' ὅζις ὀπυίοι.
 Ὡς Φάν' ὁ δ' ὑφόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς·
 Εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο,
 Ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἄλις τ' εὐώδεις ἔλαιον.
- 340 Ἐν δὲ πίθοι οἶνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο·
 Ἐσσαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
 Ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἶπον' Ὀδυσσεύς·
 Οἴκαδε νοσήσεις, καὶ ἔλγας πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσαι δ' ἔπασσαν σκνίδες πυκινῶς ἀραρυταί,
- 345 Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν νύκτας τε καὶ ἡμῶν
 Ἐσχ', ἡ πάντ' ἐφύλασσε νόον πολυιδρείησιν,
 Εὐρύκλει', Ὡς δὲ θυγάτηρ Παισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη, θάλαμόνδε καλέσσας·
 Μὰτ', ὕγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἔφυσσον
- 350 Ἠδύν, ὅτις μετὰ τὸν ἀπρώτερος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
 Κεῖνον δίομένη τὸν κάμμορον· εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, δάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας·
 Δώδεκα δ' ἔμπλησον, καὶ πώμασιν ἔρπον ἅπαντας·
 Ἐν δέ μοι ἅλφιστα χεῦσον ὑβρῖαφείεσι δοροῖσιν·
- 355 Εἰκοσι δ' ἔσω μέτρα μυληφάτου ἁλφίτου ἁκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύχθω·
 Ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὀππότε κεν δὴ
 Μήτηρ εἰς ὑπερῶ' ἀναβῇ, κοίτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαδέντα,
- 360 Νόσον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἣν ποῦ ἀκούσω.
 Ὡς Φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφῇς Εὐρύκλειᾳ,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα;
 Ἐπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν,
- 365 Μαῦνος ἰδὼν ἀγαπητὸς; ὁ δ' ὤλετο τηλόδ' ἀπ' ἀτρὸς
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, ἄλλογονώτῃ ἐνὶ δῆμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτὶν ἰόντι κακὰ φράσσονται ἐπίσσω,
 Ὡς καὶ δέλω φθίης, τὰδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσωνται.
 Ἀλλὰ μὲν αὐτ', ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρεῖ.
- 370 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Sum; sic utique vobis visum est melius esse.

Dixit, & ex manu manum traxit Antinoi

Facile: proci autem per domum convivium apparabant.

Hi verò cavillabantur & convitiabantur verbis,

Sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

„Omnino certè Telemachus cædem nobis molitur:

„Aut aliquos ex Pylo ducet auxiliores arenosâ,

„Aut ille etiam ex Spartâ; quandoquidem sanè cupit vehe-

„Aut & in Ephyrâ vult pinguem terram (menter:

„Proficisci, ut inde mortifera venena afferat,

„Injiciâtque crateri, & nos omnes perdat.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium;

„Quis verò scit, an & ipse profectus cavâ in navi,

„Longè ab amicis pereat, errans, ut Ulysses?

„Sic & magis augeret nobis laborem:

„Bona enim omnia divideremus, domum verò

„Illius matri daremus habendam, atque ei, quicumque illam duxer-

Sic agebat: ille verò in excelsum thalamum descendit patris (rit.

Amplum, ubi cumulatum aurum & æs jacebat,

Vestisque in cistis, abundèque odoriferum oleum.

Ibi verò dolia vini veteris dulcis

Stabant, merum divinum potum continentia,

Ordine ad murum aptata: siquandò Ulysses

Domum reverteretur, etiam dolores multos passus.

Chlustrarum verò impostæ erant fores accuratè aptatæ;

Bifores: intus autem mulier custos noctesque diésque

Erat, quæ omnia asservabat mentis prudentiâ,

Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.

Hanc tunc Telemachus allocutus est, in thalamum vocatam;

„Nutrix, agè mihi vinum in amphoris hauri

„Suave, quod quidem post illud dulcius est, quod tu servas,

„Illum expectans infelicem; siquandò venerit

„Generosus Ulysses, mortem & fatum elapsus.

„Duodecim verò imple, & operculis apta omnes:

„Farinam etiam mihi infunde benè-confutis utribus:

„Viginti autem sint mensuræ molitæ farinæ.

„Ipsa verò sola scias: hæc autem conferta omnia adsumt:

„Sub noctem enim ego accipiam, quandò jam

„Mater ad superiorem-partem-domus conscenderit, deque lecto

„Vado enim ad Spartam & Pylum arenosam, (cogitavit.

„Reditum sciscitaturus patris chari, sicubi audiero.

Sic dixit; ejulavit verò chara nutrix Euryclea,

Et lugens, verba alata dixit:

„Cur verò tibi, chare fili, in mente hoc cogitatum:

„Est? Quoniam autem vis ire multam per terram,

„Solut cum sis & dilectus? Atqui perit longè à patriâ terrâ.

„Generosus Ulysses, alieno in populo.

„Hi verò tibi statim profecto mala machinabuntur posthæc,

„Ut dolo pereas, hæc verò ipsi omnia dividant.

„Sed mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet:

„Per pontum indomitum mala pati, neque errare.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est:

- 375 ἔρσει, ματ'· ἰπεὶ οὔτε κένου θεοῦ ἦδε γε βουλή.
 Ἄλλ' ὅμοσον, μὴ μητρὶ φίλῃ τὰδε μυθήσασθαι,
 Πρὶν γ' ἔτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 380 ἢ αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι.
 Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῖα καλὴν ἰάπτῃ.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
 Αὐτὰρ ἰπεὶ β' ὅμοσέν τε, τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἔφυσσεν,
 385 ἔν δ' αἱ ἄλφιστα χεῦεν ὑβρῶφέςσιν δοροῖτιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖ ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ἴχετο πάντα,
 Καὶ βαῖ κάσῳ φωτὶ παρισαμένη φάτο μῦθον·
 390 Ἔσπερίους δ' ἐπὶ νῆα βοὴν ἀγαγέσθαι ἀνώγει.
 Ἢ δ' αὖτε φρονόιο νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ἦϊτε νῆα βοὴν· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδῶντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
 Καὶ τότε νῆα βοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 395 Ὅπλ' ἐτίθει, τὰ τε νῆες εἰσσελμοὶ φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἰσχατιῆς λιμένος· περὶ δ' ἰσθλοὶ ἐταῖροι
 Ἀθροοὶ ἠγερέοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο·
 400 Ἐνθα μνηστῆρσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν,
 Πλάξ' δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὖδεν ὠρνυντο κατὰ πτόλιν· οὐδ' ἔρ' ἔτι δὴν
 Εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 405 Ἐκπροκαλεσασαμένη μεγάρων εὐναιεταδόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἡδὴ μὲν τοὶ εὐκνήμιδες ἐταῖροι
 Εἶατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 Ἄλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ἔδοτο.
 410 Ὡς ἔρα φωνήσας ἠγῆσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοῖο.
 Αὐτὰρ ἰπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 Εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομόδοντας ἐταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερῇ γ' ἑ Τηλεμάχοιο·
 415 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἡδὴ
 Ἀθροὶ ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ' ἐμὴ οὔτι πέπυσαι,
 Οὐδ' ἄλλαι δμῶαί, μία δ' ὅλη μῦθον ἔκουσεν.
 Ὡς ἔρα φωνήσας ἠγῆσατο· τοὶ δ' ἔμ' ἔποντο.
 Οἱ δ' ἔμα πάντα φέροντες, εἰσσελμοὶ ἐπὶ νηῇ
 420 Κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
 Ἄν δ' ἔρα Τηλέμαχος νηὶς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
 Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἔρ' ἔζετο· ἄγχι δ' ἔρ' αὐτῆς
 ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν·
 Ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 425 Τοῖσιν δ' ἵκμενον οὔρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀκραῇ ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνκας ἐκέλευσεν
 Ὅπλων ἔπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἔκουσαν.

„ Confide, nutrix : quia nequaquam absque deo hoc consilium est.

„ Sed jura, non matri charæ te hæc dicturam,

„ Priusquam undecimæque duodecimæque dies adfuerit,

„ Aut ipsa desiderarit, & me discessisse resciverit;

„ Ne flens pulchrum corpus lædat.

Sic locutus est; anus verò deorum magnum juramentum juravit.

Cæterum postquam juravisset, perfecissetque jusjurandum,

Statim postea illi vinum in amphoris hausit:

Farinamque illi infudit benè-confutis in utribus.

Telemachus verò domum ingressus cum procis versabatur.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæsis-oculis Minerva,

Telemacho scilicet assimilata urbem obibat ubique,

Et singulis viris astans dicebat sermonem:

Vesperì verò ad navem celerem congregari jubebat.

Ipsa autem porro Phronii Noëmona clarum filium

Poscebat navem celerem, ille vero ipsi lubens promisit.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Et tunc navem celerem in mare protraxit, omniæque in ipsâ

Arma posuit, quæ utique naves benè-tabulatæ ferunt.

Statuitque in extremitate portûs; circum autem eximii socii

Frequentes congregabantur: dea autem hortabatur singulos.

Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsis-oculis Minerva,

Festinauit ire ad domum Ulyssis divini:

Ibi procis dulcem somnum infudit,

Confundebat autem bibentes, è manibus vero excutiebat pocula.

Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diù

Sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.

Cæterum Telemachum allocuta est cæsis-oculis Minerva,

Evocatum ex ædibus benè-habitatis,

Mentori similis-facta, tum corpore tum etiam voce,

„ Telemache, jam quidem tibi benè-ocreati socii

„ Sedent ad remigium, tuum expectantes adventum:

„ Sed eamus, nè nimis-diù differamus iter.

Sic utique locuta præcessit Pallas Minerva

Subito; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.

Cæterum postquam ad navem pervenissent atque mare,

Invenerunt deinde in littore comatos socios.

Hos vero allocutus est nobilis Telemachus,

„ Adeste, amici, viatica afferamus; omnia enim jam

„ Conferta sunt in domo: mater vero neutiquam scit,

„ Neque aliæ ancillæ, una autem sola rem audit.

Sic utique locutus præcessit, illi autem simul sequebantur.

Ipsi vero simul omnia ferentes benè-tabulatâ in navi

Deposuerunt, ut præcepit Ulyssis charus filius.

Telemachus vero navem conscendit, præibat autem Minerva,

Navisque in puppe confedit, prope autem eam

Sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;

Etiamque ipsi navis conscensâ per transtra sederunt.

His vero secundum ventum misit cæsis-oculis Minerva,

Opportunum Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.

Telemachus autem socios hortatus jussit

Arma nauticâ tractare, hi vero adhortanti auscultarunt:

- Ἰδὼν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδδμης
 425 Στήσαν ἄειραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 Ἐλκον δ' ἰξία λευκὰ ἑσπρέπτοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰξίων· ἀμφὶ δὲ κῦμα
 Στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἦ δ' ἔβαν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 430 Δησάμενοι δ' ἄρα ὕπλα θοὴν ἄνὰ νῆα μάλαιναν,
 Στήσαντο κρητῆρας ἐπιζεφείας οἶνοιο·
 Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰετιγενέτησιν,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλισα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
 Παννυχίῃ μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἡὺ πείρα κέλευθον.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ύ Λ Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Ξ Γ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἱππόβοις.

Τηλέμαχον ἰλθόντα σὺν Ἀθηνᾷ ξενίζει Νέστωρ· καὶ διηγέ-
 ται αὐτῷ τὰ συμβεβηκότα τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὸν ἀπό-
 πλουν ἐκ Τροίας· πυθόμενος δὲ τὰ περὶ τοὺς μνηστῆρας, καὶ
 γνωρίσας τὴν Ἀθηνᾶν ἀπιούσαν, θυσίαν αὐτῇ ἐπιτελεῖ. Λα-
 βὼν δὲ ὁ Τηλέμαχος ἄρμα σὺν Πεισιφράτῃ Νέστωρος υἱεῖ, εἰς
 Σπάρτην ἀπάγει· νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης, ξενίζονται παρὰ
 Διοκλεῖ ἐν Φηραῖς.

- Γάμμ' ὑπὸ Νέστωρ δέκτο, συνῶρτο δ' ὅς υἱί, θεὰ δ' ἔπη.
 Ἦ ἑλῖος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ,
 Κρῖ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἔρουραν·
 Οἱ δὲ Πύλον, Νηληῖος ἑκτίμενον πτολίεθρον,
 5 Ἴξον· τῷ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
 Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
 Ἑννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῶσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
 Εἶατο, καὶ προὔχοντο ἑκάσθῃ ἑννέα ταύρους.
 Ἐνθ' οἱ σπλάχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μῆρι καίον.
 10 Οἱ δ' ἰθὺς κατὰγοντο, ἰδ' ἰξία νηὸς εἴσης
 Στείλαν ἄειραντες, τὴν δ' ὤρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
 Ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἦρχε δ' Ἀθήνη.
 Τὸν προτέρῃ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
 15 Τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὅφρα πύθῃαι
 Πατρὸς, ὅπου κύβη γαῖα, καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 Ἀλλ' ἔγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστωρος ἱπποδάμιο·
 Εἶδομεν, ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέενυθε,
 Δίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἶπῃ·
 20 Ψεῦδος δ' οὐκ ἔρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἰσί.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ' προσπτόξομαι αὐτόν;
 Οὐδέ τί πω μύθοισι πεκείρημαι πυκινούσιν·
 Αἰδῶς δ' αὖ, νέον ἔνδρα γεραίτερον ἑσπρέσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἔλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 Ἀλλὰ δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω

Malum autem abiegnum cavam intrâ basem
 Statuerunt elevatum, rudentibusque colligârunt;
 Trahebântque vela alba benè-tortis loris.
 Ventus autem flatu implevit medium vehum; circûmque fluctus
 Carinam ater valdè resonabat, navi eunte:
 Hæc verò currebat per fluctum conficiens viam.
 Cum autem ligâssent arma celerem per navem nigram,
 Statuerunt crateras plenos vini;
 Libabântque diis immortalibus sempiternis,
 Ex omnibus autem potissimum Jovis oculis-cæsiæ filiæ.
 Per-totam-noctem quidem illa & auroram conficiebat iter.

O D Y S S E Æ H O M E R I IIL L I B R I

Argumentum.

Telemachum venientem cum Pallade hospitio excipit Nestor, & enarrat illi quæ acciderunt Græcis, & ex Troja navigationem. utque audit illa de prociis, & cognovit Palladem discedentem, sacrificium illi facit. Sed Telemachus accepto curru cum Pisistrato Nestoris F. Spartam discedit. Nocte superveniente divertuntur apud Dioclem Pheris.

I. Nestor hospitem excepit, abiitque iste cum ejus filio,
 & Dea volavit.

SOL autem ortus est, relicto pulchro lacu,
 Cælum in firmum, ut immortalibus luceret,
 Et mortalibus hominibus super almam terram.
 Illi autem ad Pylum, Nelei benè-ædificatum oppidum,
 Pervenerunt: ipsi verò in littore maris sacra faciebant,
 Tauros toros-nigros Neptuno cæruleo-cæsariem.
 Novem autem confessis erant, quingenique in unoquoque
 Sedebant, & præbebant singulatim novem boves.
 Hic illi viscera gustârunt, deo autem femora incendebant.
 Hi autem rectâ appellebant, atque vela navis æqualis
 Contraxerunt tollentes, illamque in portu statuerunt; ipsi verò egressi
 Telemachus porro egrediebatur; præibat autem Minerva (sunt:
 Illum prior allocuta est dea cæsia Minerva;

- „ Telemache, non opus tibi jam pudoris ne paululum quidem:
 „ Ideò enim & pontum pervigasti, ut audires
 „ De patre, ubi *cum* occultet terra, & quodnam fatû consecutus sit.
 „ Verum agè nunc rectâ vade ad Nestorem equorum-domitorem:
 „ Videamus, quodnam consilium in præcordiis absconditum-ha-
 „ Ora autem ipsum, ut vera dicat: (beat.
 „ Mendacium verò non dicet; valdè enim prudens est.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contrâ allocutus est;
 „ Mentor, quonam verò pacto accedam, quòq; pacto salutabo ipsû?
 „ Neque omninò adhuc sermonum expertus sum prudentium:
 „ Pudor etiam, juvenem virum seniore interrogare.
 Hunc verò rursus allocuta est dea cæsia Minerva;
 „ Telemache, alia quidem in mente tuâ dispicies,
 „ Alia verò & deus suggeret; non enim puto

Οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέντων τε.

- Ὡς ἔρα Φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 30 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαίνα θεοῖσιν.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρ' ἰν τε καὶ Ἰδρας·
 Ἐνθ' ἔρα Νέστωρ ἦτο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι.
 Δαίτ' ἐντυνόμενοι, κρέα ὠπτων, ἔλλα δ' ἔπειρον.
 Οἱ δ', ὥς οὖν ξείνους ἶδον, ἄνθρωποι ἦλθον ἅπαντες,
 35 Χερσὶν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἰδριάζεσθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγυόθεν ἰλθὼν,
 Ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα, καὶ ἰδρυσεν παρὰ δαίτ',
 Κῶσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήγει,
 Πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ᾧ.
 40 Δῶκε δ' ἔρα σπλάγχχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε
 Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσηύδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κόυρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὖχεο νῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἔνακτι·
 Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὖξαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 Δὸς καὶ τοῦτ' ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἶνου
 Σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον δῖομαι ἀθανάτοισιν
 Εὖχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὀμηλικὴ δ' ἔμοι αὐτῷ.
 50 Τοῦνεκά τοι προτέρῃ δῶσω χρύσειον ἔλαιον.
 Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἠδέος οἶνου·
 Χαῖρα δ' Ἀθηναίῃ πεπνυμένῃ ἀνδρὶ δίκαιῳ,
 Οὐνεκα οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἔλαιον.
 Αὐτίκα δ' εὖχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἔνακτι·
 55 Κλυθὶ, Ποσειδάων γαίηοχε, μὴδ' μεγάρης
 Ἡμῖν εὐχομένοις τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιςα καὶ υἱάσι κῦδος ὑπαξέ·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν,
 Σὺμπασιν Πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς ἱεκάτομβης.
 60 Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἡμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
 Οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθαι θεῶν σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἔρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεῦτα·
 Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Ὡς δ' αὐτῷ ἠρᾶτο Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὠπτήσαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἱρύσαντο,
 Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἱρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἔρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
 Νῦν δὴ κέλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι
 70 Ξείνους, οἳ τινὲς εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἰδωδῆς.
 Ὡς ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὄγρ' ἀκέλευθα;
 Ἥ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 Οἷά τε λήϊσῃρες ὑπεῖρ ἄλλα; τοί γ' ἀλδύνται
 Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὴν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ' αἶ,
 Θαρσύντας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
 Θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοισι ἔροιτο,
 Ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἱσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν·
 Ὡς Νέστωρ Μηλιῆάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

- „ Te, diis invitis, natūmq̃ esse nutritūmq̃.
 Sic quidem locuta prævit Pallas Minerva
 Celeritè: ille vero continuo post vestigia ibat deæ.
 Venerunt autem in Pyliorum virorum congregationem & confessus:
 Hic scilicet Nestor sedebat cum filiis, circumque socii
 Convivium apparantes, carnes assabant, aliàsque transfigebant,
 Illi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes,
 Manibúsque prehensabant, & confidere jubebant.
 Primus Nestorides Pisistratus propè accedens,
 Utroniūqueprehendit manum, & collocavit ad epulas,
 Pellibus in mollibus, super arenas marinas,
 Juxtāque fratrem Thrasymedem, & patrem suum:
 Præbuit autem deindè viscerum partes, infundebátque vinum
 Aureo in poculo, propinānsque allocutus est
 Palladem Minervam, filiam Jovis Ægiochi;
 „ Supplica nunc, ó hospes, Neptuno regi;
 „ Hujus enim in epulas incidistis, huc profecti.
 „ Cæterum postquam libaveris & supplicaveris, ut fas est;
 „ Da & huic deindè poculum dulcis vini
 „ Ad libandum, quoniam & hunc puto immortalibus
 „ Supplicare: omnes enim diis indigent homines.
 „ Sed junior est, ætas autem eadem mecum ipso:
 „ Propterea tibi priori dabo aureum poculum.
 Sic locutus in manibus posuit poculum dulcis vini:
 Gaudebat autem Minerva prudenti viro justo,
 Eo quod ipsi priori præbuisset aureum poculum.
 Statimque supplicavit multa Neptuno regi;
 „ Audi, Neptune, terram-continens, neque dedigaeris
 „ Nobis supplicantibus perficere hæc opera.
 „ Nestori quidem primo & filiis gloriam præbe;
 „ Cæterum deindè aliis da gratam remunerationem,
 „ Omnibus Pyliis, ob inclytam hecatombam.
 „ Da insuper Telemachum & me re-confecta redire,
 „ Cujus gratiā huc venimus celeri cum nave nigra.
 Sic utique deindè precabatur, & ipsa omnia perficiebat:
 Dedit vero Telemacho pulchrum poculum rotundum.
 Eodem autem modo supplicavit Ulyssis charus filius.
 Hi vero postquam assarant carnes superiores & detraxerant,
 Partibus distributis, celebrabant splendidum convivium.
 Cæterum postquam potūs & cibi desiderium exemerant,
 Illis deindè sermonis exordiebatur Gerenius eques Nestor:
 „ Nunc certè satius est inquirere & interrogare
 „ Hospites, quinam sint, postquam saturati sunt cibo.
 „ O hospites, quinam estis? unde navigatis humidās vias?
 „ An ob aliquod negocium, aut temerè erratis,
 „ Tanquam prædones per mare; qui errant,
 „ Animas periculis-objectantes, mahum alienis ferentes?
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrā alloquebatur,
 Confusus; ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
 Posuit, ut illum de patre absente interrogaret,
 Et ut ipsum gloria insignis inter homines habeat:
 „ O Nestor Nelide, ingens gloria Achivorum;

- 80 Ἴρσαι, ὀππόθεν εἰμὲν· ἐγὼ δὲ καὶ τοὶ καταλέξω.
 Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονῆτου εἰληλουθμεν,
 Πρῆξις δ' ἡδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύσω.
 Πατὴρ δ' ἐμοῦ κλέος εὐρὺ ματέρχομαι, ἦνκου ἀκούσω,
 Δίου Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· ὃν ποτὲ Φαεῖν,
 85 ἔδν σοὶ μαρνάμενον, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξει.
 Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρῶσιν πολέμιζον,
 Πευθόμεθ', ἥχι' ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
 Κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
 Οὐ γὰρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὀππόθ' ὄλωλεν·
 90 Εἶθ' ὅγ' ἐπ' ἡκείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 Εἶτε καὶ ἐν πελάγῳ μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
 Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶψ' ἰδέσθαι.
 Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἰπου ὅπως
 Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκουσας,
 95 Πλαζδόμενου· περὶ γὰρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
 Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων,
 Ἄλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
 Λίσσομαι, εἰποτέ τοι τι πατὴρ ἐμδς ἐσθλδς Ὀδυσσεύς.
 Ἦ ἔπος, ἦε τι ἔργον, ὅπως δὲ ἐξετέλεσσε
 100 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
 Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημαρτὲς ἐνισπε.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας εὐχίως, ἦν ἐν ἐκείνῳ
 Δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἀσχετοὶ υἱὲς Ἀχαιῶν·
 105 Ἦ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 Πλαζδόμενοι κατὰ ληϊδ', ὅπῃ ἔρξαιεν Ἀχιλλεύς·
 Ἦδ' ὅσα καὶ περὶ ἔξυ μέγα Πριάμοιο ἔνακτος
 Μαρνάμεθ', ἐνθάδ' ἔπειτα κατέκταθεν, ὅσοι ἄριστοι.
 Ἐνθα μὲν Αἴας κείτῃ ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
 110 Ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆσῳ ἀτάλαντος,
 Ἐνθα δ' ἐμδς φίλος υἱδς, ἅμα κρατερδς καὶ ἀμύμων,
 Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείων ταχὺς, ἡδὲ μαχητῆς·
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνας
 Πάντα γε μυθήσαιο καταβητῶν ἀνθρώπων;
 115 Οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
 Ἐξερéοις, ὅσα κείθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
 Πρὶν κεν ἀνιθῆις σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκοιο.
 Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμφίδποντες
 Παντοίοισι δόλοισι· μέγισ δ' ἐτέλεσσε Κρονίων·
 120 Ἐνδ' οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἔντην
 Ἦσεν', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκῃ δῖος Ὀδυσσεύς
 Παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτερόν γε
 Κείνου ἔκγονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσορδωντα·
 Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰκότες, οὐδέ κε Φαίης
 125 Ἄνδρα νεώτερον ὡδε εἰκότα μυθήσασθαι.
 Ἐνδ' ἦτοι εἰως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Οὔτε πότε εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζαμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Ἄλλ' ἔνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 Φραζόμεθ', Ἀργεῖασι δ' ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.
 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεῶς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς·

- „ Interrogas, unde sumus; ego verò tibi enarrabo.
 „ Nos ex Ithacâ sub-Neio-*fid* venimus,
 „ Negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dicam.
 „ Patris mei famam ingentem inquiero, sicubi audiero,
 „ Nobilis Ulyssis magnanimi; quem pridem aiunt,
 „ Unâ tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.
 „ Etenim alios quidem omnes, quotquot cum Trojanis pugnârunt,
 „ Audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sævâ morte:
 „ Illius verò etiam mortem incognitam fecit Jupiter.
 „ Neque enim quisquam potest clarè dicere, ubinam perierit;
 „ An ille in continenti domitus sit à viris hostilibus,
 „ An in pelago inter fluctus maris.
 „ Ideò nunc ad tua genua venio, si velis
 „ Illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
 „ Oculis tuis, aut alterius orationem audiveris,
 „ Errantis; valdè enim ipsam ærumnosum peperit mater.
 „ Neque omninò me veritus blandiaris, neque misertus;
 „ Sed planè mihi narres, utcumque tibi contigit videre.
 „ Oro, si unquam tibi pater meus eximius Ulysses,
 „ Sive dictum, sive factum, pollicitus perfecit
 „ Populo in Trojanorum, ubi passi estis clades Achivi,
 „ Horum nunc mihi memor sis, & mihi verum dicas.
 „ Hinc autem respondit deindè Gerentius eques Nestor;
 „ O amice, quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
 „ Populo passi sumus robore indomiti filii Achivorum;
 „ Sive-quecumque cum navibus per obscurum pontum
 „ Errantes ad prædam, quarumque duceret Achilles;
 „ Sive quecumque circa urbem magnam Priami regis
 „ Pugnâvimus; ibi deindè occisi sunt, quotquot optimi.
 „ Illic quidem Ajax jacet bellicosus, illic Achilles,
 „ Illic & Patroclus, diis consiliarius par,
 „ Illic & meus dilectus filius, simul fortis & eximius,
 „ Antilochus, suprâ-modum currendo velox atque pugnator;
 „ Aliâque multa præter hæc passi sumus mala: Quis illa
 „ Omnia utique enarraret inter mortales homines?
 „ Neque si vel quinquennio & sexennio hic permanens
 „ Interrogaveris, quot illic passi sunt mala nobiles Achivi:
 „ Prius tædio-affectus tuam ad patriam terram perveneris.
 „ Novennio enim ipsis mala machinati sumus circumvenientes
 „ Omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
 „ Ibi nullus unquam prudentiâ sequari contrâ
 „ Voluit; nam valdè multùm vincebat nobilis Ulysses
 „ Omnigenis dolis, pater tuus; siquidem reverâ
 „ Illius filius es; admiratio me tenet aspicientem.
 „ Profectò enim sermones quidem similes; neque putares
 „ Virum juniorem eatenus quidem similia loqui.
 „ Ibi profectò usque quidem ego & nobilis Ulysses,
 „ Neque unquam in concione diversum dicebamus, neque in con-
 „ Sed eundem animum habentes, mente & prudenti consilio (cilio,
 „ Consultabamus, Achivis ut quàm optima fierent.
 „ At postquàm Priami urbem diripimus excessam,
 „ Abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos;

„ Et

- Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόσον
 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι,
 Πάντας ἔσαν· τῷ σφῶν πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
 135 Μήνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης,
 "Ἦτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν·
 Τὰ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς
 Μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 (Οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἱὲς Ἀχαιῶν),
 140 Μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
 "Ενθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
 Νόσου μιμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα ἐκλάσσης·
 Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἥνδανε· βούλετο γάρ ῥα
 Λαὸν ἔρυκακέειν, ῥέζειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
 145 ὧς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, ὃ οὐ κείτεσθαι ἔμελλεν·
 Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἔντων.
 ὧς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 Ἔσσαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἑκκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 150 Ἠχῇ θεσπεσίῃ· δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βρυλή.
 Νύκτα μὲν ἔεσκαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
 Ἀλλήλοισ· (ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἦρτ' αὖ πῆμα κακοῖο)
 Ἡῶθεν δ' οἱ μὲν νέας εἰλκομεν εἰς ἄλα δῖαν,
 Κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 155 Ἡμίσεις δ' ἥρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
 Αὐτὶ, παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἡμίσεις δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
 Ἐπλεον· ἐξόρυσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
 Ἔς Τένεδον δ' ἐλθόντες, ἰδέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
 160 Οἴκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὕτω μῆδετο νόσον,
 Σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὤρσε κακὴν ἐπὶ δεῦτερον αὐτίς.
 Οἱ μὲν ἀπεσρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,
 Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
 Αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥρα φέροντες.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν Ἀολέεσιν, αἱ μοι ἔποντο,
 Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Φεῦγε δὲ Τυδεΐος υἱὸς Ἀρήϊος, ὤρσε δ' ἑταίρους·
 Ὅψθ' δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
 Ἐν Λέσβῳ δ' ἔκειχεν δολιχὴν πλόον ὀρμαίνοντας,
 170 Ἡ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
 Νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἄριστ' ἔχοντες,
 Ἡ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
 Ἡτέρομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν
 Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
 175 Τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
 Ὄρτο δ' ἐπὶ λιγυρὸς οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
 Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γερπιδὸν
 Ἐννύχαια κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 Πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες·
 180 Τέτρατον ἡμᾶρ ἦν, ὅτ' ἐν Ἀργεὶ νῆας ἕϊσας
 Τυδεΐδῳ ἦταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Ἔσσαν· αὐτὰρ ἐγὼ γε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβῃ
 Οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι.

Et tunc sanè Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
 Argivis: quia nequaquam prudentes neque iusti (sunt,
 Omnes erant; ideòque ipsorum multi malum fatum consecuti
 Irà ex perniciosà Minervæ forti-patre-natæ,
 Quæ contentionem Atridas inter ambos jecit:
 Hi verò convocatis ad concionem omnibus Achivis
 Temerè, neque ut decuerat, ad solem occidentem,
 (Venerunt autem vino gravati filii Achivorum,)
 Sermone proferebant, cujus gratiâ populum congregarant.
 Ibi tum Menelaus jubebat omnes Achivos
 Reditus meminisse super lata dorsa maris:
 Neque Agamemnoni omninò placebat: volebat is nempè
 Populum detinere, facerèque sacras Hecatombas,
 Ut Palladis vehementem iram placaret;
 Stultus, neque istud noverat, quòd non persuasurus erat:
 Non enim statim deorum vertitur mens sempiternorum.
 Sic hi quidem asperis vicissim contententes verbis
 Stabant: surrexerunt verò benè-ocreati Achivi,
 Clamore ingenti: bisariam autem ipsis placebat consilium.
 Per noctem quidem dormivimus, perniciosà mente cogitantes
 Invicem; (in nos enim Jupiter parabat damnum mali.)
 Manè autem hi quidem naves deduximus in mare vastum,
 Resque imposuimus, & profundè-succinctas mulieres.
 Dimidia autem proinde pars populi se-continebat manens
 Illic, apud Atridem Agamemnonem, pastorem populorum:
 Dimidia autem conscendis-navibus remigabamus; hæ autem val-
 Navigabant; stravit autem deus vastum pontum. (dè velociter
 In Tenedon autem quàm advenissemus, secimus sacra diis,
 Domū-reire festinantes: Jupiter verò nondū meditabatur reditū,
 Infestus, qui contentionem concitavit malam secundò iterum.
 Alii quidem avertis iverunt navibus remigio-utrinque-instructis,
 Qui circa Ulyssem erant regem prudentem varii-consilii,
 Rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
 Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
 Fugi, quoniam cognoscebam, quòd jam mala meditabatur deus:
 Fugit porrò Tydei filius bellicosus, excivitque focios:
 Serò autem tandem ad nos venit flavus Menelaus,
 In Lesbo verò invenit de longà navigatione deliberantes,
 An suprà Chium iremus asperam,
 Ad insulam Pfyriam, ipsam à sinistris habentes;
 An sub Chio, propter ventosum Mimanta.
 Rogabamus autem deum ostendere signum; ille verò nobis
 Ostendit, & jussit pelagus medium in Euboeam
 Secare; ut quàm-celesterrimè infortunium effugeremus.
 Orsus est autem stridulus ventus spirare: naves verò valdè velo-
 Pilcosas vias pecurrerunt; & ad Geræstum (citèr
 Nocturnæ deductæ sunt: Neptuno autem taurorum
 Multa femora posuimus, pelagus magnum emensi.
 Quartus dies erat, quandò in Argis naves aequales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 Statuere: ego verò in Pylum cursum-tenui; nec unquam desit
 Ventus, postquam primum deus præmisit flare.

- 185 Κείνων, οἳ τ' ἰσάμεν Ἀχαιῶν, οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσοι δ' ἐνὶ μεγάροισι κατήμενος ἡμετέροισι
 Παύδομαι, ἣ θέμις ἐστὶ, δαΐσσαι, οὐδέ σε κεύσω.
 Εὐ μὲν Μυρμιδόνες Φάος' ἐλθέμεν ἰγχεσιμῶρους,
 190 Ὅθι ἔγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου Φαίδιμος υἱός.
 Εὐ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον Ἀγλαῶν υἱόν.
 Πάντας δ' Ἴδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἐταίρους,
 Οἳ Φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δὲ οἳ οὔτιν' ἀπήρμα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε, νόσφιν ἰόντες,
 Ὡς τ' ἦλθ', ὡς τ' Αἰγίσθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἀλλ' ἦτοι κείνος μὲν ἐπισφυγεῖται ἀπέτισεν.
 Ὡς Ἀγλαῶν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 Ἀνδρός· ἱππὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονίᾳ,
 Αἰγίσθον δολέμην, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος, (μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε.)
 200 Ἀλκιμος ἔσσο, ἵνα τίς σε καὶ θυσιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ἔειπε·
 ὦ Νέσσο Νηληϊάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 Καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 Οἴσουσι κλῆος εὐρὺ, καὶ ἔσσομένοισιν αἰοιδῆν.
 205 Ἀλλ' ἄγε μοι τόσσῃνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖν.
 Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 Ὅλτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνται.
 Ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλυσαν θεοὶ ὄλεον,
 Πατρί τ' ἐμῇ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χερὶ τετλέμεν ἔμπηξ.
 210 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππῆτα Νέσσο·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ, ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες,
 Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἶνεκα πολλοὺς
 Ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἦδ' ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἣ σέ γε λαοὶ
 215 Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ δμῶῃ;
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἰλδῶν.
 Ἦ ὅγε μοῖνος ἰὼν, ἣ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 Εἰ γάρ σ' ὥς ἰθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ὡς τότ' Ὀδυσσεὺς περικήδετο κυδαλίμοιο,
 220 Δῆμα ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
 (Οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 Ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίσατο Παλλὰς Ἀθήνη.)
 Εἰ σ' οὕτως ἰθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ,
 Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ἔειπε·
 ὦ γέρον, οὐπω τοῦτ' ἔπος τελέεσθαι δῖον.
 Λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἔγωγε μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 Ἐλπομένῃ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἰθέλοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος Φύγεν ἔρκας δδόντων;
 Ρεῖα θεός γ' ἰθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι.
 Βουλομένη δ' ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 Οἴκαδ' εἴ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμῶν ἰδέσθαι.
 Ἦ ἰλδῶν ἀπολέσθαι ἱφίστιος, ὡς Ἀγαμέμνων
 235 ὦλεθ', ὅπ' Αἰγίσθῳ δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.

Ἀλλ'

- „ Sic veni, dilecte fili, infcius; neque quicquam scio
 „ De illis, qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 „ Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 „ Audivi, ut par est, doceberis; neque te celabo.
 „ Benè quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 „ Quos duxit Achillis magnanimi præclarus filius:
 „ Benè etiam Philocteten, Pœantis illustrem filium:
 „ Omnes porro Idomeneus in Cretam duxit socios,
 „ Qui fugerunt ex bello: pontus nempe ei nullum abstulit.
 „ Atridem verò & ipsi auditis, quanquam procul sitis,
 „ Utque venit, utque Ægisthus ei molitus est tristem mortem.
 „ Sed sanè ille quidem gravitèr luit:
 „ Adeò bonum, & filium interempti relictum esse
 „ Viri; quoniam & ille ultus est parricidam,
 „ Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 „ Et tu, amice, (valde enim te video pulchrumque magnūque,) (es,
 „ Fortis sis; ut aliquis tibi, & posterorum benè dicat.
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est:
 „ O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 „ Et abundè ille quidem ultus est, & ei Achivi
 „ Deferent gloriam amplam, & posteris præconium.
 „ Utinam enim mihi tantam dii vim dedissent
 „ Ad ulciscendos procos ob injuriam molestam,
 „ Qui me contumeliâ afficientes perniciofa machinantur.
 „ Sed non mihi hujusmodi destinârunt dii felicitatem,
 „ Patrique meo & mihi; nunc autem opus-est pati omnino.
 „ Huic autem respondit deindè Gerenius eques Nestor;
 „ O amice, quandoquidem hæc me recordari-fecisti, & locutus
 „ Aiunt procos, tuam matrem propter, multos
 „ In ædibus, te invito, mala machinari. (es,
 „ Dic mihi, an lubens vinceris, an te cives
 „ Odio-habent publicè, sequentes dei oraculum?
 „ Quis scit, an aliquandò eorum violentiam ulciscatur reversis,
 „ Sive ipse solus existens, sive & universi Achivi?
 „ Si enim te sic vellet amare cæsia Minerva, (gloriosi,
 „ Quemadmodum Ulyssis quondam supra-modum-curam-habuit
 „ Populo in Trojanorum, ubi passi sumus dolores Achivi:
 „ (Non enim unquam vidi usque-adeò deos manifestè amantes,
 „ Quemadmodum illi manifestè astitit Pallas Minerva.)
 „ Si te adeò vellet amare, curarèque in animo,
 „ Tum quispiam illorum utique oblivisceretur nuptiarum.
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ O senex, nunquam hunc sermonem perfectum iri existimo:
 „ Nimis enim magnum dixisti; stupor me tenet; non mihi
 „ Speranti ea contingerent, neque si dii sic vellent.
 „ Hunc verò rursus allocuta est dea cæsia Minerva;
 „ Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium?
 „ Facile Deus, si quidem voluerit, etiam è-longinquo virum serva-
 „ Mallem verò ego etiam dolores multos passus, (verit.
 „ Domum redire, & reditis diem videre,
 „ Quam reversus perire propriâ-in-domo; uti Agamemnon
 „ Perit, Ægisthi dolo & suis uxoris.

Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν· ὁππότε κεν δῇ
μοῖρ' ὅλοσ' καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

240 Μέντορ, μὴκέτι ταῦτα λεγόμεθα, κηδόμενοί περ·
Κεῖνῳ δ' οὐκ ἔτι νόσος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἔλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι
Νέσσορ, ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἔλλων·

245 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένη' ἀνδρῶν·
Ὡς τέ μοι ἀθανάτοισι ἰσθᾶλλεται εἰσοράσθαι.

Ὡ Νέσσορ Νηληιάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε,
Πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
Ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὀλέθρον

250 Αἰγισθοῦ δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείῳ.
Ἦ οὐκ Ἀργεὸς ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλη
πλάσset' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνσας κατέπεφνε;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότᾴ Νέσσορ·
τοῖγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.

255 Ἦτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς δῖσαι, ὥς κεν ἰτύχη·
εἰ ζῶντ' Αἰγισθὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
Ἀτρεΐδης, Τροίηνθεν ἰδὼν, ξανθοῦ Μενέλαος·
τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαστρίν ἔχουσιν,
Ἄλλ' ἔρα τὸν γε κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν

260 Κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς ἕζεος· οὐδέ κε τίς μιν
κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήτατο ἔργον.
Ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ οἱ πολέας τελέοντες ἀέθλους
ἡμεῖς· ὃ δ' εὐκηλὸς μυχρῷ Ἀργεὸς ἱπποβότοιο
πόλλ' Ἀγαμέμνονένην ἔλτοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν·

265 Ἦ δ' ἦτοι τοπρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς
Δῖα Κλυταίμνησθι, (φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι·
πάρ γὰρ ἔην καὶ αἰοιδὸς ἀνὴρ, ὃ πόλλ' ἐπέτελλεν
Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίων, εἶρυσθαι ἀκοιτίν.)
Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,

270 Δὴ τότε τὸν μὲν αἰοιδὸν ἔγων ἐς νῆσον ἐρήμην,
κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὕνδε δόμονδε.
Πολλὰ δὲ μῆρι ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὕφασματά τε, χρυσόν τε,

275 Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηνθεν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης καὶ ἐγώ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·
Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἔκρον Ἀθηνῶν,
Ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου φοῖβος Ἀπόλλων

280 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικόμενος κατέπεφνε,
Πηδάλιον μετὰ χειρὶ θεούσης νῆς ἔχοντα,
φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο Φῶλ' ἀνθρώπων
Νῆα κυβερνήσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἑλλαι.

Ὡς ὃ μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖς,

285 Ὅφρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρειά κτερίσειεν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος, ἰδὼν ἐπὶ δίνωπα πόντου
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειαῶν ὕρος αἰπῷ

Verum enim verò mortem omnibus aequè gravem neque illi ipsi
 Etiam ab amato viro possunt arcere, quodcumque tandem
 Fatum perniciosum corripuerit longum somnū adferentis mortis.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 Mentor, nè ampliùs hæc differamus, mœsti licet:
 Illi verò non ampliùs reditus verus, sed ei jam
 Moliti sunt immortales mortem & fatum atrum.
 Nunc verò volo rem aliam inquirere & interrogare
 Nestorem, quoniam novit jura & prudentiam præ aliis:
 Ter enim jam ipsum dicunt imperasse sæculis virorum,
 Adcò mihi immortalibus similis videtur aspectu.
 O Nestor Nelide, tu verò verum dic;
 Quomodo mortuus est Atrides latè imperans Agamemnon?
 Ubi Menelaus erat? Quam verò illi machinatus est mortem
 Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multò præstantiorem.
 Annon in Argo erat Achæico Menelaus? an alicubi alibi
 Errabat apud homines, ille verò sumpto animo interfecit?
 Huic autem respondit deindè Gerenius eques Nestor;
 Profectò ego tibi, fili, vera omnia dicam.
 Sanè quidem hoc ipse suspicèris, quemadmodum evenerit:
 Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset
 Atrides, è Trojà profectus, flavus Menelaus;
 Sanè ei neque mortuo fusilem terram superfudissent,
 Sed certè canesque & aves comedissent
 Jacentem in campo procul ab urbe; neque ulla ipsum
 Deplorasset Achivarum: valdè enim ingens molitus est facinus.
 Nos etenim illic [*in Trojà*] multa obeuntes certamina,
 Sedebamus; ille verò securus in socessu Argi equos pascentis
 Multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis:
 Et sanè primò quidem abnuebat facinus indignum
 Nobilis Clytemnestra; (mente enim utebatur bonà:
 Aderat enim & cantor vir, cui plurimùm mandabat
 Atrides, ad Trojam proficiscens, servare uxorem.) (maretur,
 Sed cum jam ipsum [*Ægisthum*] fatum deorum irretivit ut do-
 Tum verò cantorem quidem ductum in insulam desertam,
 Dereliquit avibus capturam & prædam fieri;
 Ipsam verò volens volentem duxit suam in domum.
 Multa autem femora adolebat deorum super facta altaria;
 Multaque donaria suspendit, textiliæque, aurumque,
 Perfecit magno opere, quod nunquam sperasset in animo.
 Nos quidem simul navigabamus à Trojà profecti,
 Atrides [*Menelaus*] & ego, amicè affecti invicem:
 Sed cum ad Samium sacrum pervenissemus, promontorium A-
 Illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo (thenarum,
 Suis mitibus telis aggrediens occidit,
 Clavum in manibus currentis navis tenentem,
 Phrontin Onetoridem; qui vincebat genus hominum
 In nave gubernandà, quoties ingruébant procellæ.
 Sic ille quidem illic detentus est, deproperans licet iter,
 Ut socium sepeliret, & inferias ei ferret.
 Sed quandò jam & ille, profectus super obscurum pontum
 In navibus cavis, Malearum montem excelsum

Pervenit

- Ἰξε θεῶν, τότε δὴ συγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐκ' αὐτμένα χεῖρ.
 290 Κύματα τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὕρεσιν.
 Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασσε,ν,
 Ἥχι Κύδωνες ἄναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Ἐςί δέ τις λιστή, αἰπεῖά τε εἰς ἄλλα πέτρη,
 Ἐσχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 295 Ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ
 Ἐς Φαιστόν· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἶ μὲν ἔρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἦλυξαν ὄλεθρον
 Ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
 Κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρεῖους
 300 Αἰγυπτῶ ἐπέλασσε Φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἔνθα πολὺν βίον τε καὶ χρεῖσιν ἀγείρων,
 Ἥλατο ξὺν νηυσὶν ἐκ' ἀλλοτρίους ἀνθρώπους.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ,
 Κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάστες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκλήνης·
 Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέξης
 Ἀψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονίᾳ,
 Αἰγισθὸν δολβμητιν, ὅς οἱ κατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργεῖοισιν
 310 Μητρός τε συγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγισθόιο·
 Αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Πολλὰ κτήματ' ὄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἔειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηρὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησο,
 Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 Οὔτῳ ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φέγωσι
 Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηύσῃην ὁδὸν ἔλθης.
 Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 Ἐλθεῖν· κείνος γὰρ νέον ἔλλοθεν εἰλήλυσεν
 Ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιστό γε θυμῷ
 320 Ἐλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἑλλάδι
 Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
 Αὐτότετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε, δεινὸν τε.
 Ἀλλ' ἴθι νῦν, σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 Εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 Πὰρ δέ τοι υἱὲς ἔμολ, οἱ τοι πομπῆες ἔσονται
 Ἐς Λακεδαιμόνα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημαρτὲς ἐνίσπῃ·
 Ψευδὸς δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ παπυμένεος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἔρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε.
 330 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 Ἀλλ' ἔγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
 Ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
 Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.
 335 Ἦδη γὰρ φάος σίχθ' ὑπὸ ζόφον· οὐδὰ ἔοικε
 Δητὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαπασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ ῥα Διδς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἔκλυον αὐδησάσης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 Μοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποταποῖο·

„ Pervenit currens, tum verò invisum iter latè-sonans Jupiter
 „ Destinavit: stridorumque ventorum flatum immisit,
 „ Fluctusque tumidos ingentes, æquales montibus.
 „ Illic disjunctis navibus, has quidem Cretæ admovit;
 „ Ubi Cydones habitabant, Jardani circa fluenta.
 „ Est autem quædam lævis, excelsaque in mari petra,
 „ Ad fines Gortynis, in obscuro ponto: (lebat
 „ Huc Auster ingentem fluctum ad sinistram promontorium pel-
 „ In Phæstum: parvulus autem lapis ingentem fluctum impedit.
 „ Hæ quidem huc venerunt; vix autem effugerunt mortem
 „ Viri: at naves sanè ad saxa fregerunt
 „ Fluctus: cæterum quinque naves cæruleis-proris
 „ Ægypto admovit ferens ventusque & unda.
 „ Sic ille quidem ibi plurimum victum & aurum congregans,
 „ Errabat cum navibus apud alterius-linguæ homines.
 „ Interea verò ista Ægisthus molitus est domi tristia,
 „ Occiso Atrida: subactus autem est populus sub illo.
 „ Septennio verò is imperavit divitibus Mycenis:
 „ Octavo verò anno ei in-perniciem venit nobilis Orestes
 „ Rursus ab Athenis; occidit autem patris-interfectorem,
 „ Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum-interfecerat.
 „ Atque hic cum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulchralem
 „ Matrisque invisæ & imbellis Ægisthi: (Argivis
 „ Eodem verò die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
 „ Plurima bona ducens, quantum scilicet ei naves onus ferre-pote-
 „ Et tu, amice, nè diutius à domo longè erres, (rant.
 „ Bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 „ Adcò superbis; nè tibi omnia devorent
 „ Bonis divisis, tu verò vanum iter feceris.
 „ Sed ad Menelaum quidem ego adhortor & jubeo te
 „ Proscisci; ille enim nupèr aliundè venit
 „ Ex iis hominibus, undè non speraret in animo
 „ Se-rediturum, quemcunque primùm abegerint procellæ
 „ In pelagus tam vastum: unde utique nec aves
 „ Intra annum venire possunt, quoniam ingens, horrendumque.
 „ Sed ito nunc, cum nave tuâ & tuis sociis:
 „ Sin velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque & equi,
 „ Aderunt tibi etiam filii mei, qui tibi duces erunt
 „ Ad Lacedæmonem nobilem, ubi flavus Menelaus.
 „ Ora autem cum ipsum, ut vera dicat:
 „ Mendacium verò non dicet: valdè enim prudens est.
 „ Sic dixit: sol autem occidit & tenebræ advenerunt.
 „ Inter hos verò & dixit dea cæsia Minerva;
 „ O senex, profectò hæc rectè dixisti:
 „ Sed agite, secate quidem linguas, & miscete vinum,
 „ Ut Neptuno & aliis immortalibus
 „ Ubi libaverimus, lectum curemus; ejus enim hora adest.
 „ Jam enim lumen ivit sub occasum; neque decet
 „ Diù deorum in epulo sedere, sed abire.
 „ Dixit sanè Jovis filia; hi verò auscultarunt locutæ,
 „ Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt;
 „ Juvenes verò crateras coronarunt potu;

- 340 Νόμυσαν δ' ἔρα πᾶσιν ἱπαρξάμενοι δεκάσσι·
Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλιθον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπιδὼν δ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλεμάχος θεοειδὴς
Ἄμφω ἰέσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι·
- 345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
Ζεὺς τόγ' ἁλεξήται, καὶ ἀδάνωτοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὅς ὁμῆς παρ' ἡμεῖς δοῶν ἐπὶ νῆα κίεττε,
Ὅτε ταῦτ' ἢ παρὰ πᾶμπαν ἀνείμονος, ἢ πενιχροῦ,
Ὅτι οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐν δίκῃ,
350 Οὐτ' αὐτὰ μαλακῶς, οὔτε ξεινοῖσιν, ἐνεύδειν.
Αὐτὰρ ἔμοι πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
Οὐ θὴν δὲ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς
ἦλθ' ἐπ' ἱερὸφιν καταλέξεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
Ζῶω· ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίκωνται,
355 ἦείονες ξεινίζειν, θοῖς κ' ἑμὰ δώμαθ' ἵκηται·
Τὸν δ' αὖτε πρόσειπε δαδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Εὐ δὲ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἴοικε
Τηλεμάχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸ κάλλιον οὕτω.
Ἀλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἄμ' ἔψεται, ὅφρα κεν εὖδῃ
360 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
εἴμ', ἵνα ἱερῶν δ' ἱεράρους, εἴπω τε ἔκαστα·
Ὅλος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται
Πάντες δμῆλικήν μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
- 365 Ἔνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ
Νῦν· ἀτὰρ ἡῶθεν μετὰ Κεύκωνα μεγαθύμους
εἴμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε,
οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, (ἐπεὶ τέν ἵκετο δῶμα)
Πέμψον σὺν δῖφρῃ τε καὶ υἱεὶ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
370 οἱ τοὶ ἱλαφρότατοι θέειν, καὶ κάρτος ἄριστοι.
Ὅς ἔρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Φήνῃ εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
Θαύμαζιν δ' ὁ γεραίς, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζεν·
375 ὦ φίλος, οὐ σε ἴολπα κἀνδὲν καὶ ἀνὰ λικὴν ἔσεσθαι,
εἰ δὴ τοι νέω ὧδε θεοὶ πομπῆς ἕπονται.
οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἱχόντων,
Ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ ἀγέλειη Τριτογένεια,
ἥ τοι καὶ πατέρ' ἰσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἱτίμα.
- 380 Ἀλλὰ, Ἄνασσ', ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἰσθλὸν
αὐτῶ, καὶ παῖδεσσι, καὶ αἰδοίῃ παρανοίῃ·
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέταπον,
Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ.
τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
385 Ὅς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
τῖάσι, καὶ γαμβροῖσιν, εἰς πρὸς δώματα καλὰ.
Ἀλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγκαλυτὰ τοιοῦτον ἄνακτος,
Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
- 390 τοῖς δ' ὁ γέρον ἱλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσαν
οἶνου ἡδυπότοιο, τὸν ἰνδικάτῃ ἐνίκυτῶ

Distribuerintque omnibus, auspicantes poculis:
 Linguas autem in ignem conjecerunt, surgentesque, libarunt.
 Ceterum postquam libarant, biberantque quantum desiderabat
 Tum verò Minerva & Telemachus deo-similis (animus,
 Ambo volebant cavam ad navem redire:
 Nestor autem contrà detinebat incessens verbis;
 „ Jupiter hoc prohibeat, & immortales dii alii,
 „ Ut vos à me celerem ad navem eati,
 „ Tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperulo.
 „ Cui neque lenæ neque stragula multa in domo,
 „ Quibus aut ipse molliter, aut hospites indormiant.
 „ At mihi adsunt lenæ & stragula pulchra.
 „ Nunquam certè hujus viri Ulyssis charus filius
 „ Navis in tabulatis cubaverit, dum ego
 „ Vixero; deinde verò liberi in sedibus linquantur,
 „ Qui hospites excipiant, quicumque ad meam domum venerit.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæcia Minerva;
 „ Benè sanè hæc dixisti, senex amice: tibi verò decet
 „ Telemachum parere, quoniam longè melius sic.
 „ Verùm ille quidem nunc te sequatur, ut dormiat
 „ Tuis in sedibus; ego autem ad navem nigram
 „ Vado, ut confirmem socios præcipiamque singula:
 „ Solas enim inter illos senior gloriator esse,
 „ Ceteri verò ob amicitiam juniores viri sequuntur
 „ Omnes æquales-ætatè magnanimi Telemachi.
 „ Illic cubaverim cavâ in navi nigra
 „ Nunc: sed manè ad Cauconas magnanimos
 „ Ibo, ubi debitum mihi debetur, neque sanè novum,
 „ Neque exiguum: tu verò hunc, (quoniam tuam venit ad do-
 „ Mitte eum curru & filio: dàque ei equos, (mum,)
 „ Qui tibi celerrimi currendo, & robore fortissimi.
 Sic utique locuta abiit cæcia-oculos Minerva,
 Aquilæ similis: stupor autem cepit omnes videntes.
 Admirabatur etiam senex, ut vidit oculis:
 Telemachique prehendit manum, verbumque dixit, & locutus est:
 „ O amice, haud te opinor ignavum & imbellem fore,
 „ Siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 „ Non enim quisquam hic alius cœlestes domos habitantium,
 „ Quàm Jovis filia prædatrix Pallas,
 „ Quæ tibi & patrem eximium inter Achivos honorabat.
 „ At, Regina, propitia sis; dàque mihi gloriam eximiam,
 „ Ipsi, & filiis, & venerandæ uxori:
 „ Tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, latâ-fronte,
 „ Indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir.
 „ Hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfusa.
 Sic dixit supplicans, hunc autem audivit Pallas Minerva.
 Præibat autem Gerenius eques Nestor,
 Filiis & generis suis, suas ad sedes pulchras.
 Sed postquam ad sedes venissent inclytas regis,
 Ordine sedebant per sediliæque thronosque.
 His verò senex ubi-advenissent craterem miscuit
 Vini dulcis, quod undecimo anno

᾽Οἷζε ταμὴν, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε·
 τοῦ δ' γέρον κρητῆρα κεράσσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχεται ἀποσπένδων, κούρη Διὸς Αἰγυίοχοιο.

395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπὶόν θ', ὅσον ἤδελε θυμῶς,
 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 Τηλέμαχον, Φίλον υἱὸν Ὀδυσσῆος θείοιο,
 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὅπ' αἰθούσῃ ἐριδοῦπῳ·

400 Πὰρ δ' ἄρ' εὐμμελίην Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὅς οἱ ἔτ' ἠίδεος παῖδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦθε μυχρῷ δόμου ὑψηλοῦ·
 τῷ δ' ἄλοχος δάσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Ἥμος δ' ἠριγένεια Φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 405 Ὀρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἐλθὼν, κατ' ἄρ' ἔζेत' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἱ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυρῶν ὑψηλῶν,
 Λευκοί, ἀποσίλβοντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἴζεσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·

410 Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμελὶς αἰδῶσθε βεβήκει.
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἔφισε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 Σκῆπτρον ἔχων· περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγερθέντο,
 Ἐκ θαλάμων ἐλθόντες· Ἐχέφρων τε, Στρατίος τε,
 Περσεύς τ', Ἀρητὸς τε, καὶ ἀντίθεος Θρασυμῆδης·

415 Τοῖσι δ' ἐπειθ' ἔκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρως·
 Πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήνατ' ἐέλδωρ·

Ὅφρ' ἦτοι πρῶτις αἰεὶν ἱλάσσομ' Ἀθήνην,

420 Ἦ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλαϊαν.
 Ἀλλὰ γ' ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βρῦν ἴτω, ὅφρα τέχις
 ἔλθῃσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ.
 Εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 Πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ' εἴους·

425 Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρτεια δεῦρο κελίσθω
 ἔλθειν, ὅφρα βοδὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες· εἶπατε δ' εἰσω
 Δμωῆσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 Ἔδρας τε, ξύλα τ' ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὰν οἰσέμεν ὕδωρ.

430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποιπνυον· ἦλθε μὲν ἄρ' βοῦς
 Ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ βοῆς παρὰ νηὸς εἷσιν

Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκαῦς,

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, κείρατα τέχνης,

Ἀκμονά τε, σφύραν τ', ἐυποίητόν τε πυράγρην,

435 οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,

Ἰρῶν ἀντιώστα· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ

Χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοδὸς κέρασιν περιχεῖον

Ἀσκήσας, ἐν ἡγάλῃ θεὰ κεχάροίτο ἰδοῦσα.

Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στράτιος καὶ ἴλος Ἐχέφρων.

440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητος ἐν ἀνθεμβεντι λάβητι

Ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων· ἐτέρῃ δ' ἔχεν οὐλάς

Ἐν κέντρῳ πέλεκυν δὲ μινεπτόλεμος Θρασυμῆδης

Ὄξυν ἔχων ἐν χεὶρὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικύψων.

Περσεύς

perat proma, & operculum dempsit:

hujus senex craterem miscuit; plurimum verò Minervæ
supplicabat libans filiae Jovis Ægiochi.

Cæterum postquam libarant, biberantque, quantum voluit a-
Alii quidem decubitori abiierunt domum quisque: (nimis,

Illic verò decumbere fecit Gerenius eques Nestor

Telemachum, charum filium Ulyssis divini,

Tornatis in lectis sub porticu sonora:

Juxta eum verò bellicosum Pisistratum ducem virorum,

Qui ei adhuc cælebs filionum erat in ædibus.

Ipsæ verò dormivit in secessu domus excelsæ:

Huic verò uxor regina lectum præparavit & cubile.

Quando autem manè genita apparuit rosea-digitos aurora,

Surrexit utique ex lecto Gerenius eques Nestor;

Egressasque sedit super politos lapides,

Qui illi erant ante fores excelsas,

Albi resplendentes unguento; quibus quidem antea

Neleus infidebat diis consiliarius par:

At ille quidem jamjam fato domitus ad inferos descenderat.

Nestor autem tum infidebat Gerenius, custos Achivorum,

Sceptrum tenens: circum autem filii frequentes congregabantur,

E thalamis egressi, Echephrónque, Stratiúsque,

Perseúsque, Aretísque, & deo-par Thrasymedes:

His verò deinceps sextus Pisistratus venit heros:

Juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.

Illis verò sermonis exordiebatur Gerenius eques Nestor;

„ E vestigio mihi, filii chari, perficite voluntatem;

„ Ut scilicet primum inter deos propitiam-reddam Minervam,

„ Quæ mihi manifesta venit dei ad convivium celebre.

„ Verum alius quidem rus propter bovem eat, ut celerrimè

„ Veniat, adducat autem boum bubulcus vir.

„ Unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram

„ Omnes profectus socios ducat, relinquat verò duos solos:

„ Unus porro aurificem Laërceum huc jubeat

„ Venire, ut bovis aurum cornibus circumfundat.

„ Vos verò alii manete hic simul-omnes; mandate autem intus

„ Ancillis per domum inclytam convivium apparare,

„ Sediliisque, lignisque undique, & limpidam afferre aquam.

Sic dixit; illi autem omnes ministrabant: venit quidem bos

Ex agro, venerunt etiam celeri à nave æquali

Telemachi socii magnanimi: venit porro faber,

Arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,

Incudemque, malleumque, benè-factamque forcipem.

Quibus scilicet aurum elaborabat: venit quoque Minerva,

Sacris adfutura: Senex autem eques Nestor

Aurum dedit: ille verò deinde bovis cornibus circumfudit

Ubi elaborasset, ut ornatum dea gauderet intuita.

Bovem autem ducebant cornibus Stratius & nobilis Echephron.

Aquam autem ipsis Aretus in floribus-celato lebece

Venit ex thalamo ferens: altera verò gestabat molas

In canistro; securim autem bellicosus Thrasymedes

Acutum tenens in manu adstabat, bovem caesurus.

- 445 Περσεύς δ' ἄμνιον εἶχε· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 Χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 Εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστωρος υἱὸς, ὑπέρβυμος Θρακυμῆδης,
 "Ἥλασεν ἄγχι εἰς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
 450 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοδὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυξαν
 θυγατέρες τε, υἱοὶ τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστωρος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένειο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντας ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίσρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, λίπε δ' ὀδία θυμῆς,
 Αἰψ' ἤρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 Πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες· ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν.
 Καίς δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἶθερα οἶνον
 460 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάνη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαντο,
 Μίσυλλόν τ' ἤρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελόισιν ἔπειραν,
 "Ὀπτῶν δ', ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλὴ Πολυκάκη,
 465 Νέστωρος ἱπλοτάτη θυγάτηρ Νηληιάδαο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε, καὶ ἔχρυσεν λίπ' ἑλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν Φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 Παρ δ' ἤρα Νέστωρ ἰὼν κατ' ἤρ' ἔζετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρᾶ' ὀπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο,
 Δαίνυντ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρις ἰσθλοὶ ὄραντο,
 Οἶνον ἱνοиноχοῦντες ἐνὶ χρυσεοῖς δοπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πότιος καὶ ἰσητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 475 Παιῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῃ καλλίτριχας ἵππους
 Ζεῦξάτ' ὅφ' ἄρματ' ἔγοντες, ἵνα κῆρσῃσιν ὁδοῖο.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἤρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
 Καρπαλίμως δ' ἔζευξαν ὅφ' ἄρμασιν ὀκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 Ὅψα τε, οἷα ἔδουσι διστρεφές βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἤρα Τηλέμαχος παρικαλλέα βῆσαστο δίφρον·
 Παρ δ' ἤρα Νεστορίδης Πεισίσρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἠνίκ' ἀλάζετο χερσὶ·
 Μάσιξεν δ' ἑλάαν· τὰ δ' οὐκ ἔκοντε πετέσθην
 485 Ἔς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον.
 Οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὼν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἔς Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 Τίμος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειδὲς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἔσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια βῆκεν.
 Ἥμος δ' ἠριγύνεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥδης,
 Ἴππους τ' ἐξεύγνυντ', ἀνάτ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 Ἐκ δ' ἔλασαν προῦροιο, καὶ αἰθεύσης ἱριδούπου·
 Μάσιξεν δ' ἑλάαν, τὰ δ' οὐκ ἔκοντε πετέσθην.
 495 Ἴξον ῥ' ἐς πεδίον πυρρὸν· ἔνθα δ' ἔπειτα

*Perseus autem vas sanguinis recipiendo tenebat: senex autem eques
Aquamque molasque prælibabat: multumque Minervæ (Nestor
Supplicabat primitias-offerens, ex capite pilos in ignem conjiciens.*

*Cæterum postquam precati sunt, & molas projecerunt,
Statim Nestoris filius magnanimus Thrasymedes,
Feriit propè stans: securis autem abscidit nervos
Cervicales, solvitque bovis rebur: cum clamore verò precati sunt
Filiaque nurusque, & pudica uxor.*

Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.

*Hi quidem deinde sublatam bovem à terrâ spaciosâ
Tenebant: cæterum mactavit Pisistratus dextera virorum. (animus,
Ex illâ autem postquam niger sanguis fluxisset, reliquissetque ossa
Celeritèr dein ipsam dividerunt; statimque femora excidebant
Omnia ritè, adipèque cooperuerunt.*

*Postquam duplicaverant; super ea verò frustra-crude-imposuerunt.
Adolebat autem super ligna-fissa senex, & insuper nigram vinam
Libabat; juvenes verò juxta efi tenebant verus-quinque-cuspiddi ma-
Cæterum postquâ femora exusta erant, & viscera gustarant, (albas.
Minutatim dein secuerunt cætera, & verubus transfixerunt,
Assabantque, acuta verus in manibus tenentes.*

*Interea verò Telemachum lavit pulchra Polycaste,
Nestoris minima-natu filia Nelide.*

*Porro postquam lavisset, & unxisset pingui oleo,
Eique indussum pulchrum indidisset atque tunicam,
E lavacro is exiit, corpore immortalibus similis:*

*Juxta autem Nestorem profectus consedit, pastorem populorum.
Hi verò postquam assarant carnes exteriores, & detraxerant,
Epulabantur sedentes; deinde viri præstantes surgebant,
Vinum infundentes in aureis poculis.*

*Cæterum postquam potûs & cibi desiderium exemerant,
Illis dein sermonis exordiebatur Gerenius eques Nestor;
„ Filii mei, agite, Telemacho pulchras-jubas-habentes equos
„ Jungite sub currum ducentes; ut conficiat iter.*

*Sic dixit, hi verò ei statim auscultarant atque parcerant:
Celeritèrque junxerunt sub currum veloces equos.*

*Mulier verò proma panem & vinum imposuit,
Obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.
Telemachus autem dein perpulchrum conscendit currum;*

*Juxta eum verò Nestorides Pisistratus, dux virorum,
In currumque conscendit, & habenas cepit manu:
Verberavitque ut inirent-cursum; illi verò non inviti volarunt
In campum, reliqueruntque Pydi excelsam urbem.*

Illi verò totâ die quatiebant jugum utrinque tenentes.

*Occidit autem sol, obumbrabantque omnes viæ.
Ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
Filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.*

Ibi verò noctem dormiverunt: illoque iis hospitalia apposuit.

*Quandò autem manè-geita apparuit rosee-digitos Aurora,
Equosque junxerunt, currumque ornatu-varium conscenderunt.
Eque vestibulo agitarunt, & à porticu sonorâ: (volarunt.
Flagellavit autem Pisistratus, ut inirent-cursum: illi verò non inviti
Venerunt autem in campum frugiferum: hic verò deinde*

Ἦγον ἰδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκίεις ἵπποι.
Δύσετό τ' ἡέλιος, σκιδώνοντό τε πᾶσαι ἀγυαίαι.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Σ Δ.
Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἐπὶ θέσεις.

ΠΑρὰ Μενελάω ξενισθεῖς σὺν Πεισιστράτῳ Τηλέμαχος, ἀπαγγέλλει τὰ κατὰ τὴν Ἰθάκην ὑπὸ τῶν μνηστήρων πρακτόμενα· ἔπειτα ἐξηγεῖται αὐτῷ ὁ Μενέλαος περὶ τοῦ νόσου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς Πρωτέως μαντείας, δι' ἧς ἔγνω τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς παρὰ Καλυψοῖ εἶναι. Βουλὴ δὲ γίνεται τῶν μνηστήρων, περὶ τοῦ τὸν Τηλέμαχον ἀνελεῖν. Παραμυθεῖται δὲ ἡ Ἀθηναῖα δι' ὀνείρου τὴν Πηνελόπην, ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς ἀποδημίᾳ δυσχεραίνουσας, διὰ εἰδῶλου, ἰμοιοῦντίσῃ Ἰφιδίμῃ, τῇ τῆς Πηνελόπης ἀδελφῇ.

Δίλτα, μάθ' ἀμφὶ πατρὸς παρ' Ἀτρεΐδῃ, λοχώμενος, υἱός.

Οἱ δ' ἔχον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώεσσιν·

Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.

Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν,

Τίτος ἦδ' ἐυγατρὸς ἀμύμονος, ὃ ἐνὶ οἴκῳ.

5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεὶ πάμπεν·

(Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν

Δωσέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον

Τὴν ἑρ' ὕγ' ἐνὶ ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι,

Μυρμιδόνων προτὶ ἔξυ περικλυτὸν, οἷσιν ἔνασσαν.)

10 Τίσι δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλέκτορος ἦγετο κόρυν,

Ὃς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μαγασπένδης,

Ἐκ δούλης· Ἐλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκ' ἐτ' ἔφαινον,

Ἐπειδὴ τοπρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἑρατεινὴν

Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχει χουσῆς Ἀφροδίτης.

15 Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καὶ ὑπερεφθες μέγα δῶμα

Γεῖτονες, ἦδ' ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο.

Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεὸς Ἀΐδης,

Φορμίζων· δοῖδ' δὲ κυβισιτήρε κατ' αὐτοὺς

Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον κατὰ μέσσον.

20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,

Τηλέμαχος δ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός,

Στήσαν· ὁ δὲ προμολὸν ἴδατο κρείων Ἑσπευεὺς,

Ὅτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο·

Βῆ δ' ἄρ' ἀγγελίων δακ' δῶματα ποιμένι λαῶν·

25 Ἀρχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπερ πτερβέντα προσήυδα·

Ἐείνω δὴ τινε τῷδε, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,

Ἄνδρε δῶν, γενεῇ δὲ Διδὸς μεγάλοιο ἔικτον.

Ἄλλ' εἴπ', εἰ σφῶϊν καταλύσομεν ὠκίεις ἵππους,

Ἡ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὃς κε Φιλίῃσιν.

30 Τὸν δὲ μέγ' ἐχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα, Βοηβοΐδῃ Ἑσπευαῦ,

Τοπρὶν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε, πάϊς ὥς, νήπιε βάζεις.

Ἡ μὲν δὲ νῶϊ, ξεινῆϊα πολλὰ φωνόντε

Ἄλλων

Conficiebant iter: usque adeò extulerunt veloces equi.
Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

O D Y S S E Æ H O M E R I IV.
L I B R I

Argumentum.

A Pud Menelaum hospitio exceptus cum Pisistrato Telemachus, nunciat ea, quæ in Ithaca a procis fiebant. Deinde narrat ipsi Menelaus de reditu Græcorum, & Protei vaticinio, per quod cognovit Agamemnonis mortem, quodque Ulysses apud Calypso esset. Sed proci consultant de Telemacho occidenda. Consolatur autem Pallas per somnium Penelopen, filii profectiorem graviter ferentem, per simulachrum, similis facta Iphitimæ Penelopes sorori.

Δ. Discit de patre ab Atrida insidiis circumdatus filius.

HI autem venerunt cavam Spartam amplam:
Ad domum autem agebant Menelai gloriosi.
Hunc verò invenerunt exhibentem nuptiale-epulum multis sodalibus.
Filiis atque filiæ eximix, suâ in domo. (bus,
Hanc quidem Achillis bellicosi filio mittebat:
(In Trojâ enim primum spoponderat atque annuerat
Daturum se; illis verò dii nuptias perficiebant.
Eam utique ipse illuc cum equis & curribus mittebat ire,
Myrmidonum ad urbem inclytam, quibus imperabat.)
Filio autem ex Spartâ Alektoris adducebat filiam,
Qui ei in senectute natus erat fortis Megapenthes,
E servâ: Helenæ autem dii prolem non ampliùs dabant,
Ex quo semel genuerat filiam amabilem
Hermionem, quæ speciem habebat aureæ Veneris.

Sic hi quidem epulabantur per sublimem magnam domum
Vicini, & amici Menelai gloriosi,
Oblectantes-se: inter eos verò cantabat divinus cantor,
Citharam pulsans; duoque saltatores inter eos
Cantum auspicantes saltabant in medio.

Cæterum in vestibulo ædium ipsique & equi,
Telemachusque heros, & Nestoris inclytus filius,
Steterunt: progressus autem vidit præstans Eteoneus,
Sedulus famulus Menelai gloriosi;
Ivitque annunciaturus per ædes pastori populonum:
Propè autem stans verba alata dixit;
„ Hospites jam quidam isti, Jovis alumne ô Menelaë,
„ Viri duo; proli verò Jovis magni similes-sunt.
„ Sed dic, an ipsis solvamus veloces equos,
„ An ad aliam mittamus ire, qui eos amicè excipiat.
Hunc autem valde indignatus allocutus est flavus Menelaus;
„ Non quidem stultus eras, Boëthide Eteoneu,
„ Antea, at quidem nunc puer veluti, puerilia loqueris.
„ Profectò jam nos, hospitalia multa depasti

- 35 ἄλλων ἀνθρώπων, δεῦρ' ἰκόμεθ', αἶκε ποθὶ Ζεὺς
 ἔξοπίσω περ παύσῃ διζύας· ἀλλὰ λυ' ἵππους
 πεῖνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
 "Ὡς Φαίβ'· ὃ δ' ἐκ μεγάρου διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὄτρηρους θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι ἰοτ' αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώνοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεισσι κάπησι,
 Πὰρ δ' ἔβαλον ζιᾶς, ἀνὰ δὲ κρὶ λευκὸν ἔμιξαν·
 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος.
 45 Ὡς γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλει, ἥ δὲ σελήνης,
 δῶμα καθ' ὑπερφῆς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησεν ἱρώμενοι ἰφθαλμοῖσιν,
 ἔς ῥ' ἄσαμίνθους βάντες ἐυξέσας, λούσαντο.
 τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῶα λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 50 ἄμφι δ' ἔρα χλαῖνας οὐλας βάλλον ἠδὲ χιτῶνας,
 ἔς ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχθῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λάβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 55 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιβέσκα, χαριζομένη παρεόντων·
 δαιτρὸς δὲ κρείων πίνακας παρέθηκεν ἁΐρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σφί τιθεὶ χρύσεια κύπελλα.
 τῶ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 60 Σίτου θ' ἄπτεσθον, καὶ χαιρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασσαμένῳ εἰρησόμεθ', οἱ τινες ἕζον
 ἄνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπώλωλε τοκήων,
 ἄλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῆων,
 Σακητούχων, ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦσδε τέκοιν.
 65 Ὡς Φάτο· καὶ σφιν νῦτα βόδς παρὰ πτόνῃ θῆκεν,
 ὅππ' ἐν χερσὶν ἔλδον, τὰ ῥά οἱ γέρε πάρθεσαν αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐκίαθ' ἰτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἀπὸ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 Ἀγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πειθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 φράζω, Νεστορίδῃ, τῶ μὲν πεχρησμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε εἰροπὴν καπδῶματα ἡχήμεντα,
 χρυσοῦ τ', ἡλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλάφαντος.
 Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τάδ' ἔσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσερόωντα.
 τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεικς φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἔν τις ἐρίξει·
 (ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν.)
 80 Ἀνδρῶν δ' ἦεν τίς μοι ἐρίσσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἰωαλκήεις
 ἠγυαγόμεν ἐν νηυσὶ, καὶ ὀδυρόμεν ἔτι ἡλδον·
 Κύπρον, Φοινίκην τε, καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθούς,
 Αἰθιοπὰς θ' ἰκόμεν, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς,
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄνρες ἄφαρ ποταοὶ τελέθουσι.

„ Aliorum virorum, hoc verimus; sicubi Jupiter
 „ In posterum saltem liberarit ab ærumâ: sed solve equos
 „ Hospitum, ipsosque introduc ad epulandum.
 Sic ait: ille verò ex domo proripit, vocabatque alios
 Sedulos famulos, unâ ut sequerentur seipsum.
 Hi verò equos quidem solverunt sub iugo sudantes:
 Et hos quidem alligârunt ad equina præsepia,
 Apponebantque avenas, & hordeum album admiscuerunt;
 Currus verò posuerunt ad parietem collocentem:
 Ipsos porrò duxerunt in augustam domum: hi autem videntes
 Admirabantur per domum Jovis-alumni-regis.
 Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
 Domum per excelsum Menelai gloriosi.
 At postquam oblectati sunt videndo oculis,
 Ad labra descendentes perpolita, lavârunt.
 Hos verò postquam ancille lavârunt & unxerant oleo,
 Circûmque chlamæas villosas posuerant ipsi: atque tunicas;
 In thronos utique confederunt // juxta Attidem Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio fundebat ferens,
 Pulchro, aureo, super argenteo lebeta,
 Ad lavandam: juxta verò politam extendit mensam.
 Cibum verò veneranda proma apposuit ferens,
 Fercula multa imponens, largiens de præsentibus:
 Coquus autem carniùm lances proposuit sublatis
 Diverfarum: ipsisque apposuit aurea pocula.
 Hos etiam dextrâ prehensens allocutus est flavus Menelaus;
 „ Cibumque gustate, & gaudete: cæterum deinde,
 „ Cœnam cum-gustaveritis, interrogabimur, quinam sitis
 „ Hominum: non enim vestrorum utique genus perit parentum,
 „ Sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 „ Sceptraferorum: quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic ait, & ipsis torga bovis pinguis apposuit,
 Assata in manibus eligens, quæ sibi munera apposuerant ipsi.
 Hi verò ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Cæterum postquam potûs & cibi desiderium exemissent,
 Tum verò Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 Propè admoto capite; ut ne audirent alii;
 „ Considera, Nestoride, meo charissime animo,
 „ Ærisque splendorem, per domum sonoram,
 „ Aurique, electrique, & argenti, atque eboris.
 „ Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 „ Quanta hæc infinita multa! Admiratio me capit intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 Et ipsos compellans, verba alata dixit:
 „ Filii chari, sane cum Jove mortalium haud ullus contenderit:
 „ (Immortales enim ejus ades & possessiones sunt.)
 „ Hominum verò aut aliquis mihi contendant; aut non,
 „ Opibus: certè enim multa passus & multum vagatus
 „ Adduxi in navibus, & octavo demum anno veni:
 „ Ad Cyprum, Phœnicemque, & Ægyptios vagatus,
 „ Æthiopsque adii, & Sidonios, & Ereabos,
 „ Et Libyam, ubi utique agni protinus extincti sunt.

- Τρίς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνικυτήν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευής, οὔτε τι ποιμὴν,
 Τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 Ἄλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιεταυὸν γάλα θῆσαι.
- 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολλὸν βίον συναιγείρων
 Ἠλώμην, τίως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπέφτε,
 Λάβρη, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλδοχοιο.
 Ὡς οὗτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλει' ἀκούεμαι, οἳ τινες ὑμῖν
- 95 Εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 Εὐ μάλα ναιετάοντα, κεχυνδύτα πολλὰ καὶ ἰσθλά.
 Ὡν ὕφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 Ναίειν, οἳ δ' ἄνδρες σόει ἔμμεναι, οἳ τότ' ὕλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἱπποβότῳ.
- 100 Ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Πολλὰκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 Ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Πένθομαι· αἰψήρδ' δὲ κέρος κρυεροῖο γόοιο.
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
- 105 Ὡς ἐνδὲς, ὅς μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἰδωδὴν
 Μνησμένῳ· ἐπεὶ οὔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 Ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἦρατο· τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
 Αὐτῷ κῆδ' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἔλασον
 Κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν,
- 110 Ζῶει ὅγ', ἣ τέθνηκεν. Ὀδύρονται νῦν που αὐτὸν
 Ἀκέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ δ' ὕφ' ἱμέρον ὤρεε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ δ' ἀκούσας,
- 115 Κλαῖναν πορφυρέην ἔντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν
 Ἀμφοτέρησιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 Μερμήριξε δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 Ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσει μνησθῆναι,
 Ἥ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιο.
- 120 Ἔως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑφορόφοιο
 Ἠλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
 Τῇ δ' ἄρ' ἔμ' Ἀδρήσῃ κλισίῃν εὐτυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππῃ δὲ τάπητα φέρον μαλακοῦ ἱρίοιο·
- 125 Φυλῷ δ' Ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκε
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς
 Αἰγυπτίης, ὅθι πλεῖστα δέμοις ἐνὶ κτήματα κείται·
 Ὅς Μενελάῳ δῶκε δῦ' ἀργυρέας ἄσπερινους,
 Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τέλαντα.
- 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἔλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
 Χρυσὴν τ' ἡλακάτῃν, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν,
 Ἀργύρεον, χρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 Τὸν ἰὼ οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα,
 Νήματος ἄσκητοιο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
- 135 Ἠλακάτῃ τετάνυτο, ἰοδυφὲς εἶρος ἔχουσα.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνῳ ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πῶσιν ἱρέεινεν ἕκαστα·

„ Ter enim pariunt oves integrum per annum.
 „ Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 „ Casei & carnum, neque dulcis lactis:
 „ Sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 „ Dum ego circa illa multas facultates colligens
 „ Errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 „ Clam, ex-improvise, dolo perniciose uxoris.
 „ Aded nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 „ Et ex patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 „ Sint: quandoquidem valde multa passus sum, & peridi domum,
 „ Perquam habitantibus commodâ, continentem multa & pretiosa,
 „ Quorum utinam vel tertiam habens in ædibus partem
 „ Habitarem; viri autem salvi essent, qui tum perierunt
 „ Trojâ in latâ, longè ab Argis equis apto.
 „ Sed tamen omnes quidem lugens & deslens,
 „ Crebrò domi desidens nostræ,
 „ Interdum quidem luctu mente oblector, interdum verò rursus
 „ Quiesco: cita nempe satietas molesti luctus.
 „ Horum omnium-causâ non tantum lugeo, vexatus licet,
 „ Ut unius-gratiâ, qui utique mihi somnum invisum-facit & cibum
 „ Recordanti: quoniam nullus Græcorum tanta elaboravit,
 „ Quanta Ulysses elaboravit & pertulit: huic autem destinâtum erat,
 „ Ipsi dolore ut-essent, mihi verò moror semper gravissimus
 „ Ejus-causâ; quoniam diu longe abest; neque quid scimus,
 „ Vivâtne ille, an mortuus sit. Deslent utique illum
 „ Laërtesque senex, & prudens Penelope,
 „ Telemachusque, quem reliquit recens-natum in domo.
 Sic ait: huic autem ob patrem desiderium excitavit luctus.
 Lachrymam verò à palpebris humi demisit, de patre audiens,
 Chlænâ purpuream oculis prætendens
 Utrâque manu: observavit autem ipsum Menelaus;
 Deliberavitque deinde in mente & in animo,
 An eum ipsum patris sineret meminisse,
 An prior interrogaret, singulâque diceret.

Dum ille hæc deliberabat in mente & in animo,
 Helena ex thalamo odorifero excelso
 Egressa est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis:
 Huic autem statim Adrasta fellam benè-factam apposuit:
 Alcippe verò tapetem ferebat mollis lanæ:
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Ægyptiacis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent:
 Qui Menelao dedit duo argentea labra,
 Geminósque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum verò insuper Helenæ uxor dedit pulchra dona,
 Aureamque colum, calathumque sub-rotatum præbuit,
 Argenteum, auro verò labia munita erant.
 Hunc utique ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 Filo elaborato repletum: cæterum super eum
 Colus extensâ erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem Helena in sellâ, scabellum verò sub pedibus erat.
 Continuo autem illa verbis maritum interrogabat singula;

- Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε διωτρεφὲς, οἳ τινες εἶδα
 Ἀνδρῶν εὐχετόμενται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρεω; κέλεται δέ με θυμὸς.
 Οὐ γάρ ποτε τινὰ Φηριεὶς οἰκέτα ὧδε ἰδέσθαι
 Οὐτ' ἄνδρ', οὔτε γυναικί, (σέβας μ' ἔχει εἰσπορεύσαν,)
 ὧς ὅδ' Ὀδυσσεύς μεγαλήτορος υἱὲ ἴοικε
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γυναικὶ ἐνὶ δίκῃ
 145 Κείνος ἄνδρ', ὅτ' ἡμεῖο κυνῶπιδὸς εἶνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθε' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον ἑκαστὸν ὀρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ εἴπῃς.
 Κείνου γὰρ τοιοῦδε πόδες, τοιοῦδε τε χεῖρες,
 150 Ὀφθαλμῶν τε βολαί, κεφαλὴ τ', ἐφ' ὧν ἑπεί τε χαίται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσῆϊ.
 Μυθεόμην, ὥσα κείνος διζύσας ἐμόγησεν
 Ἄμφ' ἱμοὶ· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε.
 155 Κλαῖεν περφυρέην ἔντ' ὀφθαλμοῖσιν ἀνασχῶν.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διωτρεφὲς, ὕρχαμα λαῶν,
 Κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·
 Ἀλλὰ σάφρων ἐσὶ, νεμεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 160 ὧδ' ἰλθὼν τοπρῶτον, ἱκεσβολίας ἀναφαίνειν
 Ἄντα εἶπεν, τοῦ νῦν, θεοῦ ἕς, τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἡμὲν προΐηκε Γερήνιας ἱππότης Νέστωρ,
 Τῷ ἅμα πομπὴν ἔπεισται· εἰλδοτο γάρ σε ἰδέσθαι,
 Ὅφρα οἱ ἢ τι ἔπος ὑποθήσῃς, ἢ δέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ πάϊς οἰχομένοιο,
 165 Ἐν μεγάροις, ἢ μὴ ἄλλοι ἀσσητῆρες ἔωσιν·
 ὧς νῦν Τηλεμάχῳ· ὁ μὲν σίχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 Εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἡμῶν δῶ
 170 ἴκεθ', ὅς εἶνεκ' ἡμεῖο πολέες ἐμόγησεν ἀέθλους·
 Καὶ μιν ἔφην ἰλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἑλλάνων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ἔπειρ' ἄλλα νόσον ἔδωκε
 Νηυσὶ βοῆσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύσπη Ζεὺς.
 Καὶ κέν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔταυξεν,
 175 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ἦ,
 Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐκαλεσάμενος,
 Ἀδ' περιμειστούσιν, ἀνάσσονται δ' ἱμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε δάμ' ἐνθάδ' ἔντες ἡμισυγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 Ἀλλο δικάρινεν φιλέοντέ τε τερπομένῳ τε,
 180 Πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτός,
 Ὃς κείνον δόσηνον ἀνέξιμον οἶον ἔθηκεν.
 ὧς φέτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἱμερον ὤρεε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖν Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 Κλαῖε δὲ Τηλεμάχῳς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 Οὐδ' ἔρα Νέστωρος υἱὸς ἀδαικρύντω ἔχεν ὕππε·
 Μνήσκατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Τὸν δ' Ἡοὺς ἔκτεινε Φαιειῆς ἀγλαὸς υἱός·
 Τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπειτα πτερύοντ' ἀγόρευεν·

Scintille jam, Menelaë Jovis-ahumne, quanam hi
 Hominum gloriantur venisse nostram domum?
 Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus.
 Nondum enim me ullum puto similem adeo vidisse
 Neque virum neque mulierem, (admiratio me tenet aspicien-
 Ut iste Ulyssis magnanimi filio similis (tem;)

Telemacho, quem reliquit recens-natum in domo
 Ille vir, quando mei inverecundæ gratia Achivi
 Venistis ad Trojam, bellum sævum excitantes.
 Hanc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:

Sic nunc & ego existimo, ut tu conjicis:
 Illius enim ejusmodi pedes, ejusmodique manus,
 Oculorumque jactus, caputque, & supernè comæ.
 Et nunc sane ego recordatus Ulyssis,
 Loquebar, quantas ille ærumnas patiens toleraverit
 Pro me: at hic amaram à palpebris lachrymam stillabat,
 Chlœnam purpuream oculis obtendens.

Hunc verò rursus Nestorides Pifistratus contrà allocutus est:

Atride Menelaë, Jovis-ahumne, dux populorum,
 Illius quidem hic filius est verè, quemadmodum dicis;
 Sed modestus est, indignumque putat in animo,
 Huc profectus primum, interpellationes proferre
 Coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Cæterum me præmisit Gerenius eques Nestor,
 Hunc simul comes at-sequerer; cupiebat enim te videre,
 Ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores patitur ob patrem filius absentem,
 Domi suæ, cui non alii auxiliores sunt:
 Sic nunc Telemacho est: hic quidem abest, neque ei alii
 Sunt, qui per populum avertant calamitatem.

Hunc autem vicissim respondens allocutus est flavus Menelaus;

Papa! certè perquam-amici viri filius meam domum
 Venit, qui mei gratiâ plurima subiit certamina:
 Atque ipsam cogitabam hac-profectum me amice-excepturum
 Argivos, si nobis super mare reditum dedisset (præter alios
 Navibus velocibus fieri Olympius latè-totius Jupiter.
 Et sanè ei in Argo cendidissem urbem, & sedes adificassem,
 Ex Ithacâ adducto cum facultatibus & filio suo,
 Et omni populo, unâ urbe evacuatâ,
 Earum quæ circum-habitantur, imperanturque à me ipso.
 Et crebrò hic existentes unâ-fuissemus-versati: neque nos
 Aliud diremisset amantesque oblectantésque nos,
 Antequàm mortis nigra nebula obtexisset.
 Sed hæc quidem futurum erat, ut invideret deus ipse,
 Qui illum infelicem absque-reditu solum reddidit.
 Sic ait: his verò omnibus desiderium excitavit huius.

Flebat quidem Argiva Helena ex-Jove-nata;
 Flebat etiam Telemachusque & Atrides Menelaus:
 Neque sanè Nestoris filius absque-lacrymis habebat oculos;
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi;
 Quem scilicet Antone inausfecit splendida involvens flamma:
 Huius ille recordatus verba alata dixit;

- 190 Ἀτρεΐδῃ, περί μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέσῳρ Φάσχ' ὃ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σεῖο
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέομεν.
 Καὶ νῦν, εἴτι που ἐστὶ, πίδαί μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ ἦδ' ὅς
 195 ἔσεται ἡριγένεια· νεμεσσάμαι γε μὴν οὐδὲν
 Κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον διζυροῖσι βροτοῖσι,
 Καίρασθαι τε κόμην, βαλλεῖν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περί δ' ἄλλων Φασὶ γενέσθαι
 Ἀντίλοχον, παρὶ μὲν θείειν ταχύν, ἥδ' μαχητήν.
 Τὸν δ' ἀπαμβιβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέσθρος εἴη·
 (Τοίου γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένον βάζεις.
 Ρεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὃς τε Κρονίων
 Ὀλβον ἐπικλῶσθι γαμβρόντι τε γεινομένῳ τε.
 Ὡς νῦν Νέσῳρ δῶκε διαμπερὲς ἡμᾶτα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 Τίεας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους.)
 Ἡμεῖς δὲ κλαυθμόν μὲν ἴασομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη·
 Δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἰφ' ὕδωρ
 Χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡὔδην περ ἔσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἡμοί, διακείμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλῖν δ' ἔρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν·
 Ὅτρηρδς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνέησ' Ἑλένη Διδὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 αὐτὴν ἔρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 Νηπενθὲς τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων·
 Ὅς τὸ καταβρόξευεν, ἐπὶν κρητῆρι μωγῇ,
 Οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 Οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναῖν μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν, ἢ φίλον υἱόν,
 Χαλκῶς δηϊόφην, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρῳτο.
 Τοῖα Διδὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μνητιβέντα,
 Ἑσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πῆρεν Θῶνος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ· τῇ πλεῖστα Φέρει ξείδωρος ἑρoura
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἱσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ.
 Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
 Ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιήονδς εἰσι γενέσθης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐνέηκε, κέλευσέ τε οἶνοχοῆσαι,
 Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διοτρεφὲς, ἥδ' ἐκ οἷα
 Ἀνδρῶν ἱσθλῶν παῖδες, (αὐτὰρ θεὸς ἕλλοτ' ἐπ' ἕλλη
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δίδοτ'· δύναται γὰρ ἅπαντα·)
 ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισι,
 Καὶ μῦθοις τέρπεσθε· λοικύβτα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,

„ Atride, suprà quidem alios mortales te prudentem esse
 „ Nestor dicebat senex; quandò mentionem-faceremus tui
 „ Suis in ædibus, & nos mutuo alloqueremur.
 „ Quare nunc, si fortè licet, pareas mihi; non enim ego
 „ Delector flens inter-cœnandum: sed & Aurora
 „ Aderit manè-genita: molestè quidem neutiquàm fero
 „ Deslere *cum*, quicumque mortuus fuerit mortalium, & fatum
 „ Hic nimirum & honos solus est miseris mortalibus, (obierit.
 „ Tonderetque sibi comam, profundereque lachrymas à genis.
 „ Etenim meus mortuus est frater, neutiquam ignavissimus
 „ Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 „ Congressus sum, neque vidi: suprà autem alios dicunt fuisse
 „ Antiochum, suprà quidem currendo velocem, atque bellatorem.
 Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 „ O amice, quandoquidem talia dixisti, quæcumque prudens vir
 „ Diceret & faceret, etiam qui major-natu esset:
 „ (Talis enim & patris *es*, quare etiam sapienter loqueris.
 „ Facile autem conspicua est proles viri; cui Saturnius
 „ Felicitatem destinaverit & uxorem-ducenti & nascenti.
 „ Quemadmodum nunc Nestori dedit perpetuo diebus omnibus,
 „ Ipsum quidem molliter senescere in ædibus,
 „ Filios porro prudentes, & hastà esse optimos.)
 „ Nos verò fletum relinquemus, qui priùs incidit:
 „ Cœnæ autem rursus memores simus, manibusque aquam
 „ Infundant: sermones autem etiam manè erunt
 „ Telemacho & mihi, ad colloquendum invicem.
 Sic ait: Asphalion verò aquam manibus infundebat,
 Sedulus famulus Menelai gloriòsi.
 Hi verò ad cibos paratos appositos manus extendebant:
 Tum verò aliud cogitavit Helena è Jove nata:
 Protinus utique in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 Luctui iræque adversum, malorum oblivionem-inducens omnium:
 Qui illud biberit, postquàm crateri mixtum fuerit,
 Non totà-die profuderit lachrymas per genas,
 Neque si ei mortui fuerint matèrque patèrque;
 Neque si ei coràm fratrem, aut charum filium,
 Ferro trucidàrint, ipse verò oculis viderit.
 Talia Jovis filia habebat medicamina efficacia,
 Bona, quæ ei Polydamna præbuit Thonis uxor,
 Ægyptia; ubi plurima producit alma terra
 Medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem pernicioſa;
 Medicus verò unusquisque peritus suprà omnes
 Homines: sane enim Pæonis sunt ex generatione.
 Cæterum postquàm immiserat, jusseratque vinum fundere,
 Denuò verbis excipiens allocuta est;
 „ Atride Menelaë, à-Jove-nutrite, atque etiam hi
 „ Virorum fortium filii, (enim verò Deus alias in alium
 „ Jupiter bonumque malumque dat; potest enim omnia:)
 „ Sanè nunc convivamini, sedentes in ædibus,
 „ Et sermonibus delectamini: convenientia enim ordine-dicam.
 „ Omnia quidem non ego enarrare queam, neque nominare,
 „ Quot

- "Οσοι 'Οδυσσεὺς ταλασίφρονος εἰσιν ἕελοι·
 "Αλλ' οἷον τόδ' ἔραξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 Δῆμ' ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτὸν μιν πληγῆσιν ἀεικελίσσι δαμάσσας,
 245 Σπείρα κάκ' ἄμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ ἰοικῶς.
 Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν εὐρυάγυιαν.
 Ἀλλὰ δ' αὐτὸν Φωτὶ κατακρύπτων ἦισε
 Δέκτη, ὃς οὐδὲν τοῖος ἦεν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 Τῷ ἵκελος κατέδου Τρώων πόλιν· οἱ δ' ἀβάκησαν.
 250 Πάντες· ἐγὼ δέ μιν δῖη ἀνέγγυναν τοῖον ἔδντα,
 Καὶ μιν ἀνθρώτων· ὃ δὲ κερδοσύνη ἄλλεινεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἐλόεν καὶ χρίον ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 Μὴ μὲν πρὶν 'Οδυσσεῖα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 255 Πρὶν γε τὸν ἐς νῆάς τε βοᾶς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 Καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Παλλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκει χαλκῷ,
 Ἦλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε παλλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Τρῶαί λίσ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἔμδν κῆρ
 260 Χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 Ἀψ' οἰκόνδ'· ἔτην δὲ μετέξενον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 Δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς,
 Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσάμενη, θάλαμόν τε, πόσιν τε,
 Οὔ τευ δευόμενον, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἦδη μὲν πολέων ἰδάνη βουλήν· τε νόον τε
 Ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὰν δ' ἐπελήλυθα γαίαν·
 Ἀλλ' εὖ περ τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 Οἷον 'Οδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ·
 Οἷον καὶ τόδ' ἔραξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ.
 Ἴκπερ ἐνὶ ξερῷ, ἴν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ κείσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε
 275 Δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῆδος δρέξαι·
 Καὶ τοι Διὶ φοβὸς θεοεικέλης ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρὶς δὲ περίξειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφώωσα,
 Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν δνόμεζες ἀρίστους,
 Πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ, καὶ Τυδείδης, καὶ δῖος 'Οδυσσεύς,
 Ἦμεναι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντε,
 Ἥ ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 Ἀλλ' 'Οδυσσεὺς κτέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἰσμένῳ περ.
 285 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷος Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέ γ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 Ἦδελαν· ἄλλ' 'Οδυσσεὺς ἐπὶ μάσκα χερσὶ πίεζε
 Νωλεμέως κρατερῆσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 Τόφρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πομπυμένος ἀντίον ἦδεν·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,

"Αλγίον·

„ Quot Ulyssis patientis sunt certamina :
 „ Sed qualiter istud fecit, & sustinuit fortis vir
 „ Populo in Trojanorum, ubi pelli estis arumnas Achivi.
 „ Seipsum plagis indecentibus domans,
 „ Pannos viles circumjiciens humeris, servo similis,
 „ Virorum hostilium ingressus est urbem latam.
 „ Alii verò seipsum viro celans assimilabat
 „ Mendico, qui nequiquam talis erat apud naves Achivorum :
 „ Huic similis ingressus est Trojanorum urbem, illi verò ignorabant
 „ Omnes : ego verò ipsum sola agnovi talem existentem,
 „ Et ipsum interrogabam : ille verò astutiâ tergiversabatur.
 „ Sed cum jam ipsum lavissem & unxissem oleo,
 „ Vestibusque induissem & juravissem firmum juramentum,
 „ Non paucis Ulysses Trojanis me prodituram,
 „ Quam ipse ad naves veloces tentoriisque pervenisset :
 „ Et tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 „ Plurimos autem Trojanorum cum interfecisset longo ferro,
 „ Ivit ad Argivos : astutiâ-fanam verò deportavit multam.
 „ Ibi aliae Trojane stridulè ejulabant : sed meum pectus
 „ Gaudebat : nam jam mihi cor versum erat ut-redirem
 „ Rursus domum : noxam verò desiebam, quod Venus
 „ Dederat, quando me duxit illuc charâ à patriâ terrâ,
 „ Filiâque meam separans, thalamumque, maritumque,
 „ Nullius rei indigentem, neque quo-ad mentem, neque omnino
 „ Hanc autem respondens allocutus est flavus Menelaus ; (formam.
 „ Sanè hæc utique omnia, uxor, rectè dixisti :
 „ Jam quidem multorum cognovi consiliūque mentemque.
 „ Virorum heroum, multumque per-agravi terram :
 „ Sed nondum talem ego vidi oculis,
 „ Quale Ulyssis patientis erat charum cor ;
 „ Quale etiam illud fecit, & sustinuit fortis vir,
 „ Equo inposito, ubi insidebamus omnes optimi
 „ Argivorum, Trojanis cædem & fatum ferentes.
 „ Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 „ Deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 „ Et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 „ Ter autem circumhastasti cava insidias attrectans,
 „ Nominatim verò Danaorum nominabas optimos,
 „ Omnium Argivorum vocem assimilans uxoribus.
 „ Cæterum ego & Diomedes & nobilis Ulysses,
 „ Sedentes inter medios, andivimus ut vocasti.
 „ Nos quidem ambo prompti-eramus facto-impetu,
 „ Aut exire, aut intus protinus respondere ;
 „ At Ulysses prohibuit & continuit quantumvis cupidos.
 „ Ibi alii quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 „ Anticus verò te solum excipere verbis
 „ Volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 „ Indefinenter robustis, servavitque omnes Achivos :
 „ Tandem autem detinuit, donec te seorsim abduxisset Pallas Minet-
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est ; (va,
 „ Atreide Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum,

- "Αλγίον· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεισε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἐνδοθεν ἦεν.
 295 "Αλλ' ἔγωγε", εἰς εὐνὴν τρέπεθ' ἡμέας, ὄφρα κεν ἦδῃ
 ἴπῳ ὑπο γλυκερῷ τερπόμεθα κοιμηθέντες.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλυσσε
 Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, φορέσαι τ' ἐφ' ὑπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθε ἴσασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσων ἐκ μαγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Δέμνια δὲ εἵρεσαν· ἐκ δὲ ξείνους ἔγε κήρυξ.
 Οἱ μὲν ἔρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
 Τηλέμαχος δ' ἦρωι, καὶ Νέστορος ἀγλαὰς υἷας.
 Ἀτρεΐδης δὲ κάθευδε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 Πᾶρ δ' Ἑλένη πανόπκλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια Φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 "Ὀρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὴς Μενέλαος,
 Εἴματα ἱστάμενος· περὶ δὲ ξίφος δέξθ' ἀτ' ὤμῳ,
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 Βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἐναλίγκιος ἄντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 Τίπτε δέ σε χρεῖ᾽ ἀεὶρ ἤγαγε, Τηλεμάχ' ἦρωι,
 Ἐς Λακεδαιμόνα δῖαν· ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 Δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλεμάχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαι, διοτρεφὲς ὄρχαμα λαῶν,
 Ἥλυθον, εἰτινά μοι κληιδόνα πατρὸς ἐνίσκοις;
 Ἑσθίεται μοι οἶκος, ὕλωι δὲ πίονα ἔργα.
 Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείος δόμος, οἱ τὲ μοι κτεῖ
 320 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἵλικας βοῦς,
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
 Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶψ' ἐδέλῃσθα
 Κεῖνον λυγρὸν ὄλεθρον ἐνίσπειν, εἴπου ὅπωπας
 Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἔλλου μῦθον ἄκουσας
 325 Πλαζομένου· πέρι γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
 Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μιλίσσῃς, μηδ' ἐλεείρων.
 Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντητας ὀπωπῆς.
 Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς ἐτόλδ' Ὀδυσσεὺς
 Ἥ ἔπος, ἥ τι ἔργον, ὅπως δὲ ἐξετέλεσσε
 330 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
 Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος;
 "ὦ πόποι, ἢ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἰόντες.
 335 Ὡς δ' ὅπῳτ' ἐν ξυλόχῳ ἑλαφος κρατεροῖο λέοντος
 Νεβροὺς κοιμήσασα νηγευέας γαλακτινοὺς,
 Κνημοὺς ἐξερέσῃ καὶ ἔγχεα ποιήεντα
 Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰσῆλυθεν εὐνὴν,
 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 340 Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων,
 Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ,

„ Durius est: non enim ei ista depulerunt tristem mortem,
 „ Neque si ei cor ferreum intus esset.
 „ Sed agite, ad cubile mittite nos, ut jam
 „ Somno à dulci delectemur cubantes.
 Sic ait: Argiva autem Helena ancillis præcepit
 Cubilia sub porticu ponere, & stragula pulchra
 Purpurea injicere, sterneréque supra tapetas,
 Lænâsque imponere villosas supernè quibus amicerentur.
 Illæ verò iverunt ex ædibus facem in manibus habentes:
 Cubiliâque straverunt; hospites verò ducebat præco.
 Ac quidem in vestibulo domûs illic cubârunt
 Telemachusque heros, & Nestoris inclytus filius.
 Atrides verò dormiebat in recessu domus excelsæ,
 Juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit nobilissima mulierum.
 Quandò verò manè-genita apparuit rosea-digito aurora,
 Surrexit utique ex lecto bello-strenuus Menelaus,
 Vestes indutus; acutum verò gladium circumposuit humero,
 Pedibusque nitidis subligavit pulchros calceos:
 Perrexit verò ire ex thalamo deo similis coram:
 Telemacho autem assidebat, verbumque fecit, dixitque;
 „ Quænam autem te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 „ Ad Lacedæmona nobilem, per lata dorsa maris?
 „ Publica res, an privata? hoc mihi verè dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Atride Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum,
 „ Veni, siquam mihi famam de patre diceres:
 „ Comeditur mihi domus, pereunt verò pingua opera:
 „ Hostilium autem virorum plena domus, qui mihi perpetuè
 „ Pecora plurima mactant, & flexipedes camuros boves,
 „ Matris meæ proci, superbâ contumeliâ instructi.
 „ Propterea nunc ad tua genua venio, si velis
 „ Illius sævam mortem indicare, sicubi vidisti
 „ Oculis tuis, aut alterius sermonem andivisti
 „ Errantis: supra-modum enim ipsum ærumnosum peperit mater.
 „ Neque quicquam me veritus blandiaris, neque misertus,
 „ Sed planè mihi enarra, quemadmodum tibi contigit videre.
 „ Precor, si unquam tibi aliquod pater meus bonus Ulyssea
 „ Aut dictum, aut etiam factum, pollicitus effecit
 „ Populo in Trojanorum, ubi passi estis ærumnas Achivi;
 „ Horum nunc mihi memento, & mihi verum dic.
 Hunc autem gravitèr ingemiscens allocutus est flavus Menelaus;
 „ Papæ! Certè utique perquam-fortis viri in cubili
 „ Volebant cubare, imbelles ipsi cum-sint.
 „ Ut verò cum in lustrò cerva fortis leonis
 „ Hinnulos ubi-collocârit recens-genitos lactentes,
 „ Juga investigat, & valles herbosas
 „ Pascens; ille verò deinde suum ingressus est cubile,
 „ Et utrisque illis duram mortem infert:
 „ Ita Ulysses illis durum fatum inferet.
 „ Utinam enim, Jupitérque pater, & Minerva, & Apollo,
 „ Talis existens, qualis olim, benè-condita in Lesbo,

- Ἐξ Ἰριδος φιλομηλεῖδῃ ἐπάλαισεν ἄνακτι,
 Κάδ' δ' ἔβαλε κρατερῶς, καχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 345 Τοῖος ἔβην μνηστῆρσιν ὁμιλήσειν Ὀδυσσεύς·
 Πάντες κ' ὠκύμοροι τε γανοῖατο πιερόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ' αἶ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεται, οὐκ ἔν ἔγωγε
 Ἄλλα παρὲξ εἰποιμι παρακλιδὼν, οὐδ' ἀπατήσω·
 Ἄλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 350 Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπιειύσω.
 Αἰγύπτῃ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῦτα νέεσθαι
 Ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέσσας ἐκπτόμβας·
 Οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνήσθαι ἱφτομένων.
 Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύς ἐνὶ πόντῳ,
 355 Αἰγύπτου προπάροιθε, (Φέρον δ' εἰ κικλήσκουσι,)
 Τόσσον ἄνευδ', ὅσσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηὺς
 Ἦυσεν, ἥ λιγυρὸς οὖρος ἐπικνεύεισιν ὕπισθεν.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας
 Ἔς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
 360 Ἐνθά μ' εἰκόσιν ἡματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὖροι
 Πνεύοντες φαίνοντ' ἀλιεύς, οἳ ῥά τε νῆδν
 Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Καὶ νῦ κεν ἦμα πάντα κατέφθετο, καὶ μένε' ἀνδρῶν,
 Εἰ μὴ τίς με θεὸν βλοφύρατο, καὶ μ' ἐσώσσει,
 365 Πρωτεύς ἱφθίμου θυγάτηρ, ἄλιος γέροντος,
 Εἰδομένη, τῇ γὰρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα·
 Ἦ μ' οἶον ἔβροντι συνήντετο, νόσφιν ἐταίρων.
 Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυόασκον
 Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτσιρε δὲ γαστέρα λιμός.
 370 Ἦ δ' ἱμεῦ ἔγχε σῆσσι, ἔπος φάτο Φώνησέν τε·
 Νῆπιος εἰς, ὧ ξεῖνε, λῖνν τόσον, ἥ ἐ χαλκίφρων,
 Ἦδ' ἐκὼν μετῆς, καὶ τέρεται ἄλγεα πάσχων,
 Ὡς δὴ δὴβ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκασι, οὐδέ τι τέκμων
 Εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων.
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἐκ μὲν τοι ἔρεω, ἦτις σὺ περ ἔσσι θεῶν,
 Ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 Ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν.
 Ἄλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπὲ, (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,)
 380 Ὅσις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κολεύθου·
 Νόσον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἱλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἱφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο· τίς θεῶν·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως καταλίξω.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 385 Ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
 Πάσης βάνεια οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 Τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἔμμεναι, ἡδὲ τεκέσθαι,
 Τόνγ' εἰπὼς σὺ δύναιο λοχησάμενος λαλαβέσθαι,
 Ὅς κεν τοι εἴπῃσιν ὀδὸν καὶ μέτρα καλεύθου,
 390 Νόσον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἱλεύσῃ ἰχθυόεντα.
 Καὶ δέ κ' ἐ τοι εἴπῃσι, διοτρεφὴς, αἶψ' ἐθέλῃς,
 Ὅ, ττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τίτυκται,
 Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὀδὸν ἀργαλίην τε.

Contentione cum Philomelide luctatus est insurgens,
 Prostravitque fortiter, gavisus sunt autem omnes Achivi;
 Talis existens cum procis congrederetur Ulysses:
 Omnes & brevis-vitæ fierent & amaris-nuptiis.
 Ista verò, quæ me interrogas & precaris, non equidem
 Alia præter-~~verum~~ dixero declinando, neque decipiam:
 Sed ea quidem, quæ mihi dixit senex marinus verax,
 Horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.
 In Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
 Detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas:
 Semper autem volebant Dii nos meminisse præceptorum.
 Insula deinde quædam est undoso in ponto,
 Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant,)
 Tantum semota, quantum toto die cava navis
 Consecerit, cui stridulus ventus aspiret à puppi.
 In eâ autem portus opportunus, unde utique naves æquales
 In portum deducunt, postquam hauserint nigram aquam.
 Illic me viginti diebus detinebant dii, neque unquam venti-
 Spirantes apparuerunt mari-flantes, qui sanè navium (secundâ
 Ductores sunt supra lita dorsa maris.
 Et jam viatica omnia consumpta fuissent, & animi virorum,
 Nisi me aliqua dearum miserata fuisset, & me servasset,
 Protei potentis filia, marini senis,
 Idothea: huic enim maximè sanè animum commovi;
 Quæ mihi soli erranti occurrit, seorsum à sociis.
 Semper enim circa insulam errantes piscabantur
 Curvis hamis: urgebat autem ventrem fames.
 Hæc autem me prope stans, verbum fecit, dixitque;
 Stultus es, ô hospes, maximoperè, aut fatuus,
 Aut sponte cessas, & delectaris dolores ferens;
 Quòd adeò utique diù in insulâ detineris, neque ullum finem
 Invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.
 Sic ait: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 Equidem tibi dicam, quæcunque tandem sis dearum,
 Quòd ego neutiquam volens detineor, sed videor
 Immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dii etenim omnia sciunt;)
 Quisnam me immortalium impedit, & moratur iter;
 Reditumque, ut per pontum proficiscer piscosum.
 Sic dicebam: statim verò respondebat præstantissima dearum;
 Enimverò ego tibi, ô hospes, valde verè enarrabo.
 Versatur quidam hic senex marinus verax,
 Immortalis Proteus Ægyptius, qui utique maris
 Totius profunditates novit, Neptuno subditus:
 Hunc utique meum aiunt patrem esse, atque me genuisse.
 Quem si quo pacto tu possis ex-insidiis prendere,
 Ille tibi dicat viam & mensuras itineris,
 Reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum.
 Atque præterea tibi dicat, ô Jovis-alumne, si velis,
 Quodcumque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 Absente te per longam viam difficilèmq.

- Ως ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 Αὐτὴ νῦν φράζου σὺ λόχον θείοιο γέροντος,
 Μήπως με προῖδ' ἢ προδαις, ἀλέηται·
 Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ως ἔφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεῶν·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἄτρεκέως καταλέξω.
 400 Ἥμος δ' ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τῆμος ἤρ' ἐξ ἁλὸς εἰσι γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 Πνοή ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθεῖς,
 Ἐκ δ' ἐλδῶν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν.
 Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι, νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης,
 405 Ἀδράαι εὐδουσιν, πολυῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,
 Πικρὸν ἀποπνεῖουσai ἁλὸς πολυβενθέος ὁδμήν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἄμ' ἡοῖ φαينوμένηφιν,
 Εὐνάσω ἐξεῖς· σὺ δ' εἴ κρινασθαι ἱταίρους
 Τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν ἐυσσέλμοισιν ἕρισσι.
 410 Πάντα δέ τοι ἔρέω δλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φῶκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει, καὶ ἔπεισιν·
 Αὐτὰρ ἐπὶ πᾶσας πεμπάσσεται, ἡδὲ ἴδηται,
 Λέξεται ἐν μέσσοισι, νομεὺς ὡς πῶεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὶ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδῃσθε,
 415 Καὶ τότ' ἔπειτ' ὕμιν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 Αὐθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαις πῦρ·
 Τρεῖς δ' ἄσεμφές ἐχέμεν, μᾶλλον τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῆ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 Τοῖος ἔων, οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδῃσθε,
 Καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης, λῦσαι τε γέροντα,
 Ἥρως· εἶρεσθαι δὲ, θεῶν ὅζις σε χαλέπτει·
 Νόσον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 425 Ως εἰποῦσ', ὑπὸ πόντον ἰδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἦῖα· πολλὰ δὲ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 Δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 430 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Ἦῖα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος· αὐτὰρ ἐτάρους
 Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποῖθεα πῦσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόφρα δ' ἤρ' ἤγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κέλπον,
 Τέσσαρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικε·
 Πάντα δ' ἔσαν νεδάρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνάς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἀλίησιν,
 Ἦσο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 Ἐξεῖς δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάσῃ.
 Κεῖθε δὴ αἰνότατος λόχος ἐπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 Φωκῶν ἀλιότερῶν δλοώτατος ὁδμή·
 Τίς γὰρ ἂν εἰναλίῃ παρὰ κῆτεϊ κοιμηθεῖη;
 Ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε, καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 445 Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκάσῃ θῆκε φέρουσα,

- Sic ait: at ego ipsam vicissim allocutus sum:
 Ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 Ne quo pacto me prævicens, aut præsciens, effugiat:
 Difficilis etenim est deus mortali homini domari.
 Sic dicebam; continuo verò respondit præstantissima deorum;
 Enimverò ego tibi, hospes, valdè verè enarrabo.
 Cùm sol medium cælum conscenderit,
 Tum verò è mari emergit senex marinus verax,
 Flatu sub Zephyri, nigrâ superficie-horrescentis-maris obtectus,
 Egressus verò decumbit sub specubus cavis.
 Circa verò ipsum Phocæ, progenies pulchræ Halosydæ,
 Conserte dormiunt, è cano mari egressæ,
 Acerbum spirantes mari profundi odorem.
 Illuc te ego ducens, simul atque aurora illuxerit,
 Collocabo ex-ordine: tu verò probè elige socios
 Tres, qui tibi apud naves transstratas optimi sunt.
 Omnes autem tibi enarrabo astutias ipsius senis.
 Phocas quidem primùm numerabit, & obibit:
 At postquàm omnes per-quinterniones-numeravit atque in-
 Cubabit in medio, pastor veluti in grege ovium. (spexerit;
 Hunc quidem ubi primùm decubuisse videritis,
 Tum deinde vobis curæ-sit roburque visque;
 Illic verò tenete obluctantem & nitentem licet elabi.
 Omnia verò tentabit ut-fiat, quæcumque in terrâ
 Reptilia sunt, & aqua, & immanè-ardens ignis:
 Vos autem firmitè tenete, magisque premitte.
 Sed quandò demum te ipse interrogaverit verbis,
 Talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 Tum verò desiste à vi, solvéque senem,
 Heros: interroga verò, deorum quisnam te affligat;
 Reditumque, ut per pontum profisciscaris piscosum.
 Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arenâ,
 Ibam: multa verò mihi cor agitabat eunti.
 Cæterum postquam ad navem veni atque mare,
 Cœnâque apparavimus, & supervenit divina nox;
 Tum verò obdormivimus in littore maris.
 Quandò verò manè-genita apparuit rosea-digito aurora,
 Ac tum quidem ad littus maris vasti
 Ibam, multum diis supplicans: cæterum socios
 Tres ducebam, quibus potissimùm confidebam ad omne ince-
 Interea verò illa ingressa maris latum sinum, (ptum.
 Quatuor phocarum ex ponto pelles attulit;
 Omnes verò erant recens-excoriatæ: dolum autem struebat patri.
 Cubilia porro in arenâ cùm-exsculpsisset marinâ,
 Sedebat expectans; nos verò valdè prope venimus eam:
 Ex-ordine autem ea collocavit, injectique corium unicuique.
 Illic sanè molestissimæ insidiæ erant: affligebat enim graviter
 Phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor:
 Quis enim marinum apud cetum cubare-possit?
 Sed ipsa servavit & excogitavit magnum auxillum:
 Ambrosiam naribus unicuique supposit affersens,

Ἦδὺ μάλα πνεύουσιν· ὕλασσι δὲ κήτεος ἰδμήν.
Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληότε θυμῷ.
Φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἤλθον κολλᾶεις· αἱ μὲν ὕπειτα
Ἐξῆς ἠυνάζοντο παρὰ βυγγῶνι θαλάσσης.

450 Ἐνδῖος δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἁλὸς, εὖρε δὲ Φῶκας
Ζατρεφᾶς· πάσας δ' ἥρ' ἐπώχετο, λίκτο δ' ἀριθμεῖν.
Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λάγα κήτεσιν, οὐδὲ τι θυμῷ
ᾠίσθη δόλον εἶναι· ὕπειτα δὲ λίκτο καὶ αὐτός.

455 Ἡμεῖς δ' αἰψ' ἰάχοντες ἐκασσόμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐκπαθήτεο τέχνης·

Ἄλλ' ἦτοι πρώτισται ἁλὸν γένετ' ἠυγένης,
αὐτὰρ ἔπειτα θράκων, καὶ παράκλις, ἥδε μέγας σῶς·
Γίνετο δ' ὕγρον ὕδωρ, καὶ ἀνδρῶν ὀψιπέτηλον.
Ἡμεῖς δ' ἀτρεφέως ἔχουμεν τετληότε θυμῷ.

460 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἀνιάξ' ὁ γέρον, ἰδοφῶϊα εἰδὼς,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέσσειν ἀναιδόμενος προσέειπεν·

τίς νύ τοι, Ἀτρείς υἱ, θαῶν συμφράσσωτο βουλᾶς;
Ὅφρα μ' ἴλοις ἀέοντα λοχησάμενος; τέο σε χρεῖ;
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰδὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

465 Οἶσθα, γέρον· τί με ταῦτα παρυσυρόων ἐρεῖναις;
Ὡς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδὲ τι τέκμων
εὐρέμεναι δύναμαι, μινύδει δέ μοι ἐνδόθεν ἦτορ.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ, (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,)

Ὅσις μ' ἀθανάτων πεδᾶ καὶ ἰδῆσε κελεύθου·
470 Νόσον ε', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι λυθύοντα.

Ὡς ἰφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίς ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ἀλλὰ μάλ' ὕφελλας Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
ῥέξας ἱερὰ καλ' ἀναβαινέμεν, ὕφρα τάχις
Σὴν ἐς πατρίδ' ἱκαιο, πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.

475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκίσθαι
οἶκον θυγέμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν,
πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ δώποτρός ποταμοῖο
αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς ε' ἱερὰς ἐκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.

480 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
οὐνεκά μ' αὐτίς ἔγνωγεν ἐπ' ἡρωιδέα πόντον
εἰλυσσέμενδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλίην τε.

Ἀλλὰ καὶ ὡς μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
485 ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τέλει, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις.

Ἄλλ' ὡς μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἤλθον Ἀχαιοί,
οὓς Νέστωρ καὶ ἰγῶ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
ἢ τίς ἕλετ' ὀλίθρῳ ἄδευκεί ἥς ἐπὶ νῆς,

490 ἢ δὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπτυσεν;
Ὡς ἰφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίς ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα διεῖραι; οὐδὲ τι σε χρεῖ
ἰάμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὲν νόον· οὐδέ σε φημί
Δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι·

495 πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο.
Ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἐν νόφῳ ἀπὸλόντο· μάχη δέ τι καὶ σὺ πωρήσῃ.

Dulce admodum spirantem, sustulitque ceteri odorem.
 Totum autem matutinum tempus expectabamus patienti animo.
 Phocæ verò de mari venerunt confertæ: ille quidem deinde
 Ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit de mari, invenitque Phocas
 Obesas: omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Nos autem primos recensuit inter cetos, neque omnino in animo
 Suspiciabatur dolum esse: deinde autem decubuit & ipse.
 Nos vero protinus vociferantes irruimus; circumque manus
 Jecimus; neque senex dolose obliviscebatur artis:
 Sed primum quidem leo factus est magnis-jubis,
 At deinde draco, & panthera, atque ingens sus;
 Factus est etiam liquida aqua, & arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter tenebamus constanti animo.
 Sed cum jam angustabatur senex, versutias sciens,
 Tunc verò me verbis interrogans allocutus est;
 Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 Ut me caperes invitum insidiatus? cujusnam-rei tibi opus?
 Sic ait; at ego ipsum respondens allocutus sum;
 Scis, senex; quid me ista decipiens interrogas?
 Quod jam diu in insula detineor, neque ullo-pacto finem
 Invenire queo; conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu silem mihi dic, (dii etenim omnia sciunt;)
 Quisnam me immortalium detineat, & mihi impediat iter;
 Reditumque, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me rursus respondens allocutus est;
 Atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 Sacris opimis factis, *non*-conscendere, ut citissime
 Tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum-est amicis-que videre, & venire
 Ad domum bene-ædificatam, & tuam in patriam terram,
 Quam Ægypti à-Jove-fluentis fluvii
 Rursus ad aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 Immortalibus diis, qui cælum latum tenent.
 Et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi confractum est charum cor,
 Eo quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 In-Ægyptum ire, longum iter difficilè-que.
 Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum;
 Ista quidem sic demùm perficiam, senex, ut tu præcipis;
 Sed age mihi hoc dic & verè enarra;
 An omnes cum navibus incolumes redierunt Achivi,
 Quos Nestor & ego reliquimus à Trojâ profecti,
 An quisquam perit morte inopinatâ, sua in nave,
 Aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit?
 Sic dicebam; ille vero me rursus respondens allocutus est;
 Atride, quid me ista interrogas? neque omnino te oportet
 Scire, neque explorare meum animum; neque te puto
 Diu absque-lacrymis fore, postquam bene omnia audieris:
 Multi etenim illorum domiti sunt, multi vero relictî:
 Duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 In reditu perierunt; (pugna autem & tu interfuisti.)

Εἰς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρὺ πόντος.

Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμνη δολιχηρέτμοισι·

- 500 Γυρήσιν μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε
Πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἔξεσάσσε θαλάσσης.
Καὶ νῦ κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἔχθόμενός περ Ἀθήνη·
Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔμβαλε, καὶ μέγ' ἔασθη·
Φῆ δ' ἔέκνιθε θεῶν Φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
- 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος·
Αὐτίκ' ἔπειτα τρίαينαν ἑλὼν χερσὶ σιβαρήσιν,
ἥλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν.
Καὶ τὸ μὲν αὐτῷ μένει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεισε πόντος·
Τῷ δ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφειζόμενος μέγ' ἔασθη·
- 510 Τὸν δ' ἐφθόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
Ὡς δ' μὲν ἐνθ' ἀπόλλωλεν, ἔπει πῖεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
Σὺς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός, ἥδ' ὑπάλυξεν,
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πόντια Ἥρη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειῶων ὄρος αἰπὸν
- 515 Ἴξεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θυέλλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρον, μεγάλα σινάχοντα,
Ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατιν, ἔσι δώματα ναῖε Θυέσης
Τοπρὶν, ἅτάρ τότε ἔναιε Θυεσιάδης Αἰγισθος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
- 520 Ἀψ δὲ θεῶν οὐρὸν εἶψαν, καὶ εἰκάδ' ἵκοντο·
Ἦτοι δ' μὲν χαίρων ἐπεβήσατο πατρίδος αἰῆς,
Καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἔπει ἀσπασίως ἶδε γαίαν.
Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ἔα κατεῖσεν
- 525 Αἰγισθος δολόμητις ἔγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μῖθον,
Χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὕγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
Μὴ εἰ λάθοι παριὼν, μνήσκαιτο δὲ θυρίδος ἁλκῆς.
Βῆ δ' ἴμιν ἀγγελῶν πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἰφράσσατο τέχνην·
- 530 Κρινάμενος κατὰ δῆμον εἵκοσι φῶτας ἄριστους,
Εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν, αἰκία μερμηρίζων.
Τὸν δ' οὐκ εἰδὼτ' ὄλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
- 535 Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Οὐδέ τις Ἀτρεΐδην ἰτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
Οὐδέ τις Αἰγισθοῦ· ἀλλ' ἔκτανεν ἐν μεγάροισιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδὲ νῦ μοι κῆρ
- 540 Ἦθελ' ἔτι ζῶειν, καὶ δρᾶν Φάος ἡελίοιο.
Αὐτὰρ ἔπει κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη,
Δὴ τότε με προσέειπε γέρον Ἕλιος νημερτής·
Μηκέτι, Ἀτρεΐος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὔτως
Κλαῖ', ἔπει οὐκ ἔνυσίν τινα δῆομεν· ἀλλὰ τάχις
- 545 Πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι.
Ἦ γάρ μιν ζῶν γε πιχίσσαι, ἢ κεν Ὀρέης
Κτείνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολῆσαις.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγώνη
Αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔχθυμένῃ περ, ἰάσθη·

Una verò adhuc alicubi vivus detinetur lato in ponto.
 Ajax quidem apud naves domitus est longis-remis-instructis :
 Ad Gyraa quidem primum Neptunus admovit
 Petras ingentes, & servavit è mari.
 Et sanè effugisset mortem, invisus licet Palladi,
 Nisi superbum dictum protulisset, & in magnum incidisset malum :
 Dixit nampe, irvitis diis, se effugiturum ingentes fluctus maris.
 Hunc autem Neptunus magnifica auditvit jactantem :
 Sextim deinde, tridente sumpto, manu forti,
 Percussit Gyraa petram, absciditque ipsam :
 Et unam quidem illic manebat, alterù verò frustum incidit maris,
 Cui scilicet Ajax primum insidens valde percussus erat ;
 Illum autem ferebat in mare ingens, undosum.
 Sic ille quidem ibi perit, postquam bibisset salam aquam.
 Taus verò utcumque effugit mortem frater, atque elapsus est,
 In navibus cavis : servavit enim veneranda Juno.
 Sed quandò jam statim erat ad Malcarum montem arduum
 Perventurus, tum verò ipsum abreptum procella
 Portum per piscosum tulit, valde ingemiscientem,
 Agri ad extremam-oram, ubi ædes habitabat Thyestes
 Prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.
 Sed cum jam & illinc apparebat reditus incolumis,
 Retrò verò dii ventum verterunt, & illi domum venerunt ;
 Sanè ille quidem gaudens ingressus est patriam terram,
 Et osculabatur attingens suam patriam : multæ verò ab ipso
 Lacrymæ calidæ effundebantur, quia lubenter vidit terram.
 Hunc autem à speculâ conspexit speculator, quem constituerat
 Ægisthus dolosus, ducens : promisit autem mercedem,
 Auri duo talenta ; observabat verò hic toto anno,
 Nè ipsi lateret accedens, recordareturque strenuæ fortitudinis.
 Perrexit autem ire annunciaturus ad ædes pastori populorum.
 Statim verò Ægisthus dolosam excogitavit fraudem :
 Electis ex plebe viginti viris optimis,
 Constituit insidias, & ab-alterâ-parte jussit convivium apparari.
 At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem populorum,
 Equis & curribus, nefanda animo-agitans.
 Hunc autem non sati providentem reduxit, & trucidavit
 Convivio-exceptum, ut si quis interfecerit bovem ad præsepe :
 Neque quisquam Atridæ sociorum relictus est, qui eum sequeban-
 Neque quisquam Ægisthi ; sed trucidati sunt in ædibus. (tur,
 Sic dixit ; at mihi contractum est charum cor :
 Flebam autem in arenis sedens ; neque mihi cor
 Volebat ampliùs vivere, & videre lumen solis.
 At postquam flendóque volutandóque saturatus sum,
 Tum me allocutus est senex marinus verax ;
 Nè ampliùs, Atræi fili, longo tempore indefinenter sic
 Fleas, quoniam non remediù aliquid inveniemus : sed citissimè
 Tenta, quo-pacto jam tuam in patriam terram pervenias.
 Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
 Interfecerit præveniens : tu verò sepultura occurreris.
 Sic dixit : at mihi cor & animus generosus
 Raries intra pectus, & tristi licet, lætabatur :

- 550 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπειτα πτερβέντα προσήδα·
 Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ἐνδύμαζ',
 Ὅσος ἔτι ζωὸς κατερίκεται εὐρεῖ πόντῳ,
 Ἥδ' ἐθανών· ἰθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι.
 Ὡς ἰφάμην· ὃ δ' αὖτις ἀμειβόμενος προτέειπεν·
- 555 Τῆς Ἀλέρτου, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δώρυγ' ἔχοντα,
 Νυμφῆς ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 Ἰσχεῖ· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰδέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπὶ ἥρωες, καὶ ἱεῖροι,
 560 Φίλοι μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρεῖα νῦτα θαλάσσης.
 Σαὶ δ' οὐ βάεφατόν ἐστι, διοτρεφὲς δ' Μανθέας,
 Ἀργεῖ ἐν ἱπποβότῳ θανάειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
 Ἀλλὰ σ' ἐγὼ Ἥλυσίον πεδόν καὶ πείρατα γαίης
 Ἀθάνατοι πέμπουσιν, (ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς,
 565 Τῇ περ ρήϊτι βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν·
 ὦδ' υψοῦς, οὗτ' ἄρ' χερσὶν πολλὰς, οὔτε πότ' ὄμβρος,
 Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντος ἀήτας
 Ὀκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·)
 Οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διδὸς ἔστι.
- 570 Ὡς εἶπεν, ὑπὸ πόντον ἔδυσσάτο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ θυγὼν ἐπὶ νῆας ἤμ' ἀντιθέοις ἱτάροισιν
 ἔειπεν· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρα κινεῖ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θέλασσαν,
 Ὀρσπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπεὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ.
 575 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἠὲς,
 Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δταν,
 Ἐν δ' ἰσοῦς τιθέμεσθα καὶ ἰσία νηυσὶν ἱσμεν·
 Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βῆντες ἐπὶ κληῖσι κάθισαν·
- 580 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἱετμοῖς.
 Ἀψ δ' εἰς Αἰγύπτιο, διίποτος ποταμοῖο,
 Στήσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσης ἱκατόμβας.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὼν ἰόνταν,
 Καὶ Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἔν' ἄσβεστον κλέος εἶναι.
- 585 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
 Ἀθάνατοι, τοῖ μ' ὤκα Φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἱμοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἑνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται·
 Καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
- 590 Τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὖξρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δώσω καλλὸν ἔλκισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισι, ἐμέθεν μεμνημένος ἡμᾶτα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρκε.
- 595 Καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην
 Ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος, οὐδέ τοπήων·
 (Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων
 Τέρπομαι) Ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἱεῖροι
 Ἐν Πύλῳ ἡγαθέ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.
- 600 Δῶρον δ' ὃ, γτί κέ μοι δοίης, καμῆλιον ἔσω·
 Ἴππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἔξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ

Et ipsum allocutus verba alata dixi;

Istos quidem jam novi: tu verò tertium vinum nomina,

Quinam adhuc vivus detinetur in lato mari,

Aut mortuus: volo autem, & moestus licet, audire.

Sic dicebam: ille verò me rursus respondens allocutus est;

Filius Laërtæ, in Ithacâ sedes habitans.

Hunc verò vidi, in insulâ lacrymas ubera fundentem.

Nymphæ in sedibus Calypso, quæ ipsum necessitate

Detinet; nec ille potest in suam patriam terram pervenire:

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, & socii,

Qui ipsum vehant per lata dorsa maris.

Tibi verò non à-faro-decretum est, Jovis-alumne ô Menelaë,

In Arge equos-pascente mori & fatum obire:

Sed te in Elysium campum, & fines terræ

Immortales mittent; (ubi flavus Rhadamanthus est:

Ubi utique fœcillima vivendi-ratio est hominibus:

Non nix, neque hyems multa, neque unquam imber,

Sed semper Zephyri argutè-spirantes auras

Oceanus emittit, ad refrigerandum homines:)

Quodd habes Helenam, & ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul-cum eximiiis sociis.

Ibam; multa autem mihi cor agitabat eunti.

Cæterum postquam ad naum venimus atque mare,

Cœnâque apparavimus, supervenitque divina nos,

Tum utique dormivimus in litore maris.

Quandò autem manè-genita apparuit roses-digitæ aureæ,

Naves quidem impiis deduximus in mare vastum,

Malòsque imposuimus & velâ navibus aequalibus;

Ipsique porro ingressi super transtra sederunt;

Ordine autem confidentes spumofum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Ægyptum, à-Jove-fluens flumen,

Constitui naves, & feci perfectas hecatombas.

At postquam sedâsem deorum iram semper-existentium,

Aggessi Agamemnoni tumulum, ut sempiterna gloria esset.

His peractis, redii: dederunt autem mihi ventum-secundum

Dii, qui me celeriter charam in patriam miserunt.

Verum age nunc mane in sedibus meis,

Donec undecimâque duodecimâque fuerit dies;

Et tunc te benè dimittam; dabòque tibi splendida dona,

Tres equos & currum benè-politum: cæterum deinde

Dabo pulchrum poculum, ut libes diis

Immortalibus, mei memor diebus omnibus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;

Atride, nè sanè me multo tempore hic detine.

Etenim in annum ego apud te utique perduraveram

Sedens, neque me domûs caperet desiderium, neque parentur:

(Vehementer enim verbis sermonibusque tuis audieram

Oblector:) sed jam mihi tædio afficiuntur socii

In Pylo divinâ: tu autem me longum-tempus hic detines.

Donum autem, quodcumq; mihi dederis, sit quod-recondi possit;

Equos verò in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi

- Ἐνθάδε λείψω ἔργαμα· σὺ γὰρ πεδίῳ ἀνάσσεις
 Εὐρύς, ἥ ἔνι μὲν αὐτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπαιρον,
 Πυροὶ τε, Ζεαὶ τε, ἥ δ' εὐρυφυὲς κρή λευκόν.
- 605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' ὁδοὶ εὐρέες, οὔτε τι λειμῶν·
 Αἰγίβοτος· καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο.
 Οὐ γὰρ τις νήσων ἱππῆλατος, οὐδ' εὐλείμαν,
 Αἰεὶ ἄλλ' κεκλιάται· Ἰθάκῃ δὲ τε καὶ πέρι πασάν.
- Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 610 Χεῖρὶ τέ μιν κατέραξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἱ ἀγορεύεις.
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μετασῆσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἱμαὶ δίκῃ κειμήλια κείται,
 Δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμητέον ἐστίν.
- 615 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 Ἔσιν ἄπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράννται·
 Ἔργον δ' Ἡφαίστιο· πόρην δὲ ἑ φαίδιμος ἦρως
 Σιδωνίων βασιλεὺς, ὅς ἰδὸς δόμος ἀμφεκάλυψε
 Κεῖσέ με νοσήσαντα· τὴν δ' ἰθέλω τόδ' ὑπάσσαι.
- 620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν λείου βασιλῆος·
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
 Σίτον δὲ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δαίπνον ἐνὶ μεγάροισι πίνοντο.
- 625 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 Δίσκουσιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἴντες,
 Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 Ἀντίνοος δὲ καθῆσο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 Ἀρχαὶ μνηστῆρων, ἄρετῃ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
- 630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἐγγυόθεν ἰλθὼν,
 Ἀντίνοον μίθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἥ βᾶ τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἥ καὶ οὐκί,
 Ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 Νῆά μοι οἶχετ' ὕγων· ἱμὶ δὲ χρεῖα γίνεται αὐτῆς,
- 635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι
 Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 Ἀδμήτες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασάιμην.
 Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἰθάμβρον· οὐ γὰρ ἔφαντο
 Ἔς Πύλον οἶχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ που αὐτοῦ
- 640 Ἀγρῶν, ἥ μῆλοισι παρέμμεναι, ἥ ἐσθλῶν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπειθεὸς υἱός·
 Νημερτές μοι ἔνισπε, πότ' ἔχετο, καὶ τίνες αὐτῷ
 Κούροι ἔποντ' Ἰθάκης ἑκαίρετοι; ἥ ἰοὶ αὐτοῦ
 Θῆτες τε δμῶές τε; δύναϊτό γε καὶ τὸ τελέσσαι;
- 645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἱτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἥ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν,
 Ἥ ἐκῶν οἱ δῶκες, ἐπεὶ προσπτόεζατό μύθῳ;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ἠΐδα·
 Αὐτὸς ἐκῶν οἱ δῶκε· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
- 650 Ὅππότε ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 Αἰνίξῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἰν.
 Κούροι δ', οἱ κατὰ δῆμον ἀριεΐουσιν μεθ' ἡμέας,
 Οἱ οἱ ἵπποι· ἐν δ' ἀρχὴν ἐγὼ βαίνομαι ἐνέησα

20 Hinc relinquam ornamentum; tu enim campo imperas
 21 Lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 22 Triticum, speltæ, atque latè-germinans hordeum album,
 23 In Ithacâ autem neque sanè curricula lata, neque omnino pratium:
 24 Capris-pascendis apta ea; & magis grata solo-equis pascendis apta.
 25 Nulla enim insulari equis-idonea neque pratis accommodata,
 26 Quæ mari circumdatae sunt; Ithaca autem & supra omnes.
 Sic dixit: rixit verò bello strenuus Menelaus,
 Manuque ipsum prehendit, verbūque dixit, atque compellavit;
 27 Sanguinis es boni, chare fili, qualia loqueris.
 28 Atqui ego tibi hæc *dona* commutabo; possum enim.
 29 Donorum autem, quæcumque in meâ domo recondita jacent,
 30 Dabo, quod pulcherrimum & pretiosissimum est.
 31 Dabo tibi craterem elaboratum: argenteus verò
 32 Est totus, auro autem labra munita sunt;
 33 Opus verò Vulcani: donavit autem illum Phædrius heros
 34 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 35 Illuc me in-reditu-profectum: tibi autem volo id præbere.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Convivatores verò in domum ierunt divini regis:

Illi verò adducebant quidem oves, afferebantque generosum viatum:
 Panem verò ipsis uxores pulchris-vittis attulerunt.

Sic illi quidem circa coenam in ædibus *Menelai* occupabantur.

Proci autem ante Ulyssis ædes

Discis delectabantur & hastilibus jaculantes,

In fabrefacto pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.

Antinoüs verò confederat & Eurymachus deo-formâ-similis,

Duces procorum; virtute autem erant longè optimi:

His autem filius Phronii Noëmon propè accedens,

Antinoüm verbis interrogans allocutus est;

27 Antinoë, Nunquid scimus in mente nostrâ, an non,

28 Quando Telemachus redeat ex Pylo arenosâ?

29 Navem mihi abiit abducens: mihi verò opus est illâ,

30 Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ

31 Duodecim foeminae, subtus autem muli patientes-operis.

32 Indomiti: ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait: illi verò in animo obstupecebant; non enim putabant.

In Pylum *eum* abiisse Neleiam, sed alicubi illic.

In agris, aut ovibus adesse, aut cum subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est Eupithei filius;

33 Vere mihi dic, quando abierit, & quinam illum

34 Juvenes secuti sint ex Ithacâ electi? an sui ipsius

35 Mercenarii-que mancipia-que potuerint scilicet hoc etiam

36 Et mihi hoc dic verè, ut benè sciam, (perficere?)

37 An tibi vi invito abstulit navem nigram,

38 An lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noëmon contrâ allocutus est;

39 Ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,

40 Quando vir talis, habens curas in animo,

41 Petat? difficile negare munus foret.

42 Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,

43 Illi *eum* secuti sunt; ducem verò ego consensuentem observavi

- Μέντορα, ἥδ' ἑσθλὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἰάται.
 655 Ἀλλὰ τὸ θυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
 Χθιζὸν ὑπ' ἡοῖον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδα.
 Ὡς ἔρα Φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρὸς.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγασσάτο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Μνηστῆρες δ' ἡμιυδὶς κέθισαν, καὶ παύσαν ἀείλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπαῖθεος υἱὲς,
 Ἀχινύμενος μένεος δὲ μέγα Φρίνες ἀμφιμέλαινας
 Πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἱκτὴν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη,
 Τηλεμάχῃ ἰδὲς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τίσσων δ' ἀέκητι νέος παῖς δίχεται αὐτῶς,
 Νῆα ἱρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἀρξέει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεύσαι.
 Ἀλλ' ὦγε μοι δότε νῆα δοῶν καὶ εἰκοσ' ἐπαίρους,
 670 Ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι, ἥδ' ἐφυλάξω,
 Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε πεικαλοῖσσις·
 Ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρὸς.
 Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἔρα πάντες ἐπήνεον, ἥδ' ἐκέλευον·
 Αὐτὶν' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἔρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἔκρυπτος
 Μῦθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμεον·
 Κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μῆδων, ὃς ἐπεύθετο βουλᾶς,
 Αὐλῆς ἐκτὸς ἱών· οἱ δ' ἔνδοθε μῆτιν ὕφαινον.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελίῳν διὰ δώματα Πηνελόπειαν·
 680 Τὴν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήδα Πηνελόπειαν·
 Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρόβαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 Ἥ εἰπέμεναι δμῳῆσιν Ὀδυσσῆος λαίοιο,
 Ἔργων παύτασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαίτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες, μὴδ' ἔλλοθ' ὀμιλήσαντες,
 685 Ἔσκατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειςαν,
 Οἱ ἑάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατὰ κείροτε πολλῶν,
 Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν
 Ἑμετέρων τὸ πρόβαν ἀποδοτε, παῖδες ἰόντες,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ὑμετέροισι τοκαῦσιν,
 690 Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξείσιον, οὔτε τι εἶπῶν
 Ἐν δήμῳ· ἦτ' ἐς δίκην θείων βασιλῶν·
 Ἀλλ' οὐκ ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον καὶ φιλοῖν.
 Καῖνος δ' οὐποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐρύγει·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικία ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τις ἐς χάρις μετόπισθ' εὐεργύν.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 Αἶ γὰρ δὴ, βασίλειαν, τόδε πλεῖστον κακὸν εἶη·
 Ἀλλὰ πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλεώτερον ἕλλο
 Μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλεμάχον μεμάκασι κατακτάμεν δέξϊ χαλκῷ,
 Οἷα καὶ νεισοῦμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρίε ἀκουήν
 Ἐς Πύλον ἡγαθήν, ἥδ' ἐς Λακεδαιμόνα δῖαν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Δὴν δέ μιν ἀμφόσῃ ἐπέων λάβει· τὰ δέ οἱ ἔρρε
 705 ἀκηρυγὸν πλῆσθον, θαλαρῇ δέ αὖ ἔσχετο φωνή.

- Mentorem, aut dæmā; illi vero ipsi omnimodo simili erat:
 Sed hoc miror; vidi hæc Mentorem divinum
 Hæc sub ætosā; tunc autem conscendit navem ad-Pylæā.
 Sic locutus abiit ad domum patris.
 His vero utriusque percussus est animus generosus.
 Proci autem simul confederant, & quieverunt à certaminibus.
 Iphis vero Antinoüs interfatus est Eupitheï filius,
 Dolens: furore autem multam præcordia circumfusa-calgine
 Implebantur, ocelli vero ei igni splendenti similes-erant:
 Pape! Certè iagens facinus-superbè patratum est,
 Telemacho profectio hæc! dicebamus vero ei non perfectum-iri.
 Tot nempè invitis juvenculus puer exiit temerò,
 Nave deducta, electisque per populum optimis.
 Incipiet & ulterius malum esse: sed ei ipsi
 Jupiter pendat. vā, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi dato navem celerem & viginti socios,
 Ut cum ipsum venientem insidiis-excipiam, atque observem,
 In freto Ithacæque Samique aspero:
 Ut cum-sab-perniciæ naviget propter patrem.
 Sic dixit; Illi verò omnes laudabant atque hortabantur:
 Statim deinde exurgentes ibant in domum Ulyssis.
 Neque vero Penelope longo-tempore fuit incisa
 Sermonum, quos proci in mente profundè-cogitabant;
 Præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 Extra aulam cum-esset: illi verò intus consilium texebant.
 Perrexit verò ire annunciatus per domum Penelopæ.
 Hunc autem per limen venientem allocuta est Penelope;
 Præco, cur vero te premiserunt proci inclyti?
 An ut-dicas ancillis Ulyssis divini,
 Ut à-labore cessent, iisque ipsis convivium apparent?
 Nè ambientes, neque alio decedentes,
 Ultimam & postremam nunc hic cenant,
 Qui frequenter congregati, victum absumentis multum,
 Facultates Telemachi prudentis: neque quicquam à patribus
 Vestris antea audiistis, pueri cum-essetis,
 Qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 Neque ulli faciens injuriam, neque quicquam tale locutus
 In populo; qui utique mox est magnorum Regum:
 Alium ut-oderit-quis mortalium, aliū amet.
 Ille vero nunquam omnino malo quocunque affecit:
 Sed vester quidem animus, & indigna facinora
 Apparent, neque ulla est gratia post beneficiorum-acceptarum.
 Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia doctus;
 Utinam enim sanè, ô regina, hoc maximum malum esset;
 Sed multo majusque & gravius aliud
 Proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius:
 Telemachum cogitant interficere acuto ferro,
 Domum revertentem; ille vero profectus est ad patriæ famam
 In Pylum sacram, atque in Lacedæmonia divinam.
 Sic ait; est ejus illic soluta sunt genua & charum cor:
 Diu autem ipsam inopia vocis tenuit; eique oculi
 Lachrymis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.

'Οψά δὲ δὴ μιν ἔπεισιν ἀμειβομένη προσέειπε·

Κήρυξ, τίποτε δέ μοι πάϊς οίχεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἰβ' ἄλλος ἔπποι
Ἀνδράσι γίγνονται, περὶ οὗσι δὲ πουλὺν ἔφ' ὕγρην.

710 "Ἡ ἴνα μὴδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λήπεται;

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Μίδων, πεπνυμένα εἰδώς·
Οὐκ οἶδ', εἴ τις μιν θεὸς ἕρρεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
Θυμὸς ἰφωρμήθη ἴμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθηται
Πατὴρ τοῦ ἧ νόσον, ἧ ὄντινα πότμον ἰέσπεν.

715 "Ὡς ἔρα Φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.

Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δίφρῳ ἐφείζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἰόντων·
Ἄλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυκμήτου θαλάμοιο,
Οἶκτ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δρῶαί μινύριζον

720 Πᾶσαι, ὄσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νῆαι ἡδὲ παλαιαί·

Τῆς ἀδινδὺν γόωσα μετιήδα Πηνελόπεια·

Κλύτε, φίλοι, περί γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἔλγε' ἔδωκαν
Ἐκ πασέων, ὄσαι μοι ἑμοῦ τράφεν ἥδ' ἐγένοντο·

"Ἡ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,

725 Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,

Ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καὶ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρεΐψαντο βέελλαι

Ἀκλῆα ἐκ μεγάρων· οὐδ' ὀρμηθέντος ἤκουσα.

Σχέτλιξι, οὐδ' ὁμῆτε περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη

730 Ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείραι, ἱπικάζμεναι σάφα θυμῷ,

Ὅππότε ἑκάινος ἔβη κοίλῃν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.

Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν δρμαίνοντα,

Τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·

"Ἡ κέ με τεύνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.

735 Ἀλλὰ τις ὀτρυνὸς Δολίον καλέσεις γέροντα,

Δμῶ' ἔμδν, (ὅν μοι ἔδωκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιοῦση,

Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδέενδρον·) ὅφρα τάχιστα

Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ,

Εἰ δὴ ποῦ τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὕφηνας,

740 Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὁδύρεται, οἱ μεμάρσιν

"Ὀν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·

Νύμφα Φίλη, σὺ μὲν ἔρ με κατὰ κτανε νηλεὶ χαλκῷ,

"Ἡ ἔα ἐν μεγάροισιν· μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω·

745 "Ἡ δὲ ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ, ὅσ' ἐκέλευσε,

Εἶπον καὶ μάθω ἡδύ· ἡμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,

Μὴ πρὶν σοὶ ἔρεειν, πρὶν δωδεκάτην τε γενέσθαι,

"Ἡ σ' αὐτὴν παύσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·

Ὡς ἂν μὴ κλαίῃσιν κατὰ χροῶα καλὴν ἰάκτης.

750 Ἀλλ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροῖ εἵμαθ' ἰλοῦσα,

Εἰς ὑπερῷ ἀναβῶσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,

Εὖχε' Ἀθηναίη, κόρη Διὸς Αἰγιόχοιο·

"Ἡ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σώσει.

Μηδὲ γέροντα κάκου κακὰ κωμένον· οὐ γὰρ δῖω

755 Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκαισιδάδοι

Ἐχθισθ'· ἀλλ' ἔτι ποῦ τις ἰπέσσεται, ὅς κεν ἔχῃ

Δώματα θ' ὑπερφία καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.

Tandem verò ipsum verbis respondens allocuta est;

„ Præco, cur veid mihi filius abiit? neque omnino ipsum opus-
 „ Naves celeres conscendere, quæ maris equi (erat

„ Hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 „ An ut ne quidem nomen ejus inter homines relinquatur?

Huic autem respondit deinde Medon, prudentia doctus;

„ Haud scio, an aliquis ipsum Deus impulerit, an & ipse

„ Animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat

„ Patris sui aut reditum, aut quodnam fatum obierit.

Sic utique locutus abiit per domum Ulyssis.

Hanc autem dolor circumfudit animum-crucians, neque amplius

In-sella sedere, plures in domo cum-essent; (sustinuit

Verum super limen sedebat elaborati thalami,

Miserabiliter lamentans: circum autem ancillæ ejulabant

Omnes, quotquot in domo erant juvenes atque vetulæ:

Illas vehementer lugens alloquebatur Penelope;

„ Audite, amicæ, supra-modum enim mihi coelites dolores dederunt

„ Ex omnibus, quotquot una mecum nutritæ atque natæ sunt;

„ Quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,

„ Omnibus virtutibus ornatum inter Danaos,

„ Eximium, cujus gloria lata per Helladæ & medium Argos.

„ Nunc vero rursus filium dilectum abripuerunt procellæ

„ Inglorium ex sedibus, neque de-abente audiui.

„ Infelices, neque vos quidem in animum induxistis unaquæque

„ E lectulo me suscitare, scientes certè in animo,

„ Quando ille conscendit cavam navem nigram.

„ Si enim ego intellexissem istud iter molientem,

„ Sanè certè aut mansisset, quantumvis festinans ad-iter;

„ Aut me mortuam in sedibus reliquisset.

„ Sed aliquis famulus Dolium vocet senem,

„ Mancipium meum, (quem mihi dedit pater jam huc eunti,

„ Et mihi hortum servat arboriferum;) ut celerrimè

„ Laërta hæc omnia assidens enarret;

„ Si fortasse aliquod ille in mente consilium commentus,

„ Progressus apud-populos deplorat, qui cupiunt

„ Ipsius & Ulyssis perdere prolem deo-paria.

Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutritrix Euryclæa;

„ Domina chara, tu quidem me interfice sævo ferro,

„ Vel sine in domo; sermonem vero omnino non celabo:

„ Novi ego ista omnia; præbui autem illi, quæcunque postulavit,

„ Panem & vinum dulce: à me autem exegit magnum juramentum,

„ Non prius tibi me dicturam, quam duodecimaque adesset dies,

„ Aut tu ipsa desiderares, & abiisse rescivisses;

„ Nè flens corpus pulchrum læderes.

„ Verum tu lota, puris corpori vestibus sumptis,

„ In superiorem-partem-domus conscendens, cum ancillis mulie-

„ Supplicæ Palladi, filia Jovis Ægiocchi: (ribus,

„ Hæc enim ipsum deinde & à morte servaverit.

„ Neque senem afflige afflictum; non enim existimo

„ Penitus diis beatis sobolem Arcefiadæ

„ Invisam esse; sed adhuc alicubi aliquis supererit, qui habeat

„ Domo; excessas, & procul-sitos pingues agros.

- Ως φάτο τῆς δ' εὖνῃς γόνυ, εχέει δ' ὅσας γόσσα.
 Ἡ δ' ὑδρηνάμενη, καθυρὰ χροῖ εἶμαθ' ἰλοῦσα,
 760 Εἰς ὑπερῷ ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 Ἐν δ' ἔβει' οὐλοχύτας κανέμ, ἥρπτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυῖέ μοι, αἰγιόχοιο Δίδε τέκος, ἀτρυγάνη,
 Εἴποτε τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν. Ὀδυσσεύς
 Ἡ βοδς, ἧ ὕιος κατὰ πύονα μηρὶ ἔκρη,
 765 Τῶν νῦν μοι μνήσμι, καὶ μοι φίλον υἷα σώσω·
 Μνηστῆρας δ' ἀπάλλαξαι κακῶς ὑπερνηρόντας.
 Ὡς εἰπούσ', ἑλδλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυνε ἀρῆς.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδηνσαν ἀνὰ μέγαρον σκιδέντα·
 Ὡδε δέ τις εἶπεντο νέων ὑπερνηρόντων·
 770 Ἡ μάλα δὴ γάμον ἔμμι πολυμνήσῃ βασιλείῃ
 Ἀρτύει· οὐδὲ τι οἶδεν, ὅ οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.
 Ὡς ἔρακ τις εἶπεντο· τὰ δ' οὐκ ἔσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Δαιμόνιαι, μέθυσ μὲν ὑπερφιάλους ἀλάσθε
 775 Πάντας ἁμῶς, μήπως τις ἐπαγγέληται καὶ εἰσω.
 Ἀλλ' ὤγε σιγῇ τοῖον ἀνασάντες τελέσωμεν
 Μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρον ἡμῖν.
 Ὡς εἰπόν, ἐκρίνατ' εἰκόσι φῶτας ἀρίστους·
 Βὰν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα δοῖν καὶ θῖνα-θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν ἄρ' παμπρωτόν ἀλδς βένδοσδε ἔρυσσαν·
 Ἐν δ' ἰζόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰζία νηὶ μελαίνῃ·
 Ἡρτύναντο δ' ἐρατὰ τροχοῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰζία λούκ' ἐπέτασαν.
 Τεύχεα δέ σφιν ἔναικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 785 Ἐφ' αὖ δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὤρυσσαν· ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 Ἐνθα δὲ δάρον ἔλαστο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἔλθειν.
 Ἡ δ' ὑπερῷ ἀναβῆσσι περίφρων Πηνελόπεια
 Καίτ' ἄρ' ἔσπετος, ἔκπας ἐδωτύος ἡδὲ ποτήτος,
 Ὀρμαίνουσ', αἱ οἱ θάνατον φόνου υἱὸς ἀμύμων,
 790 Ἡ δ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαιμῆν.
 Ὅσας δὲ μαρμύριζε λείων ἀνδρῶν ἐν δαίλῳ
 Δείσας, ὅπαστε μιν δόλιον περὶ κύκλον ὄγνωσι·
 Τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος·
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθέντα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἔλλ' ἐνύσσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εἶδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊστο γυναικὶ
 Ἰφίθυμ, καὶρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο·
 Τὴν Εὐμῆλος ὕπνιαι, φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπει δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς ἱεῖοιο,
 800 Εἴπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γόδωσαν,
 Παύσειε κλαυθμότο, γόδοις τε δακρυβέντο.
 Ἐς ἐλάκμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
 Στήθ' ἔκ' ἔκ' ὀπλῇ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπειαι, φίλον τετιμῆμεν ἦτορ;
 805 Οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔῃσι θεοὶ βεῖτα ζῶντες
 Κλαῖειν, οὐδ' ἀναχῆσθαι· ἐπεὶ ῥ' ἐτι νόστιμός ἐστι
 Σὺς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν.
 Τὴν δ' ἡμεῖβει· ὕπειτα περίφρων Πηνελόπειαι,
 Ἠδὲ μάλα-κνώσσεσ' ἐν δειρείῃσι πύλῃσι·

Sic ait: huius autem sedavit luctum; cohibuitque oculos à luctu.
 ipsa verò lota, puris corpori vestibus sumptis,
 In superiorem-partem-domus conscendit cum ancillis mulieribus;
 Imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ;

„ Audi me, Ægiochi Jovis filia indomita,
 „ Si unquam tibi solers in sedibus Ulysses
 „ Aut bovis, aut ovis pinguis femora adolevit;
 „ Horum nunc mihi memento, & mihi charum filium serve;
 „ Procos verò averte malè superbientes.

Sic locuta, ejulavit; dea autem ejus audivit preces.

Proci verò tumultuabantur per sedes obscuras:

Sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium;

„ Profectò jam nuptias nobis multum-ambita Regina

„ Apparat; neque omnino novit, quòd suo credes filio parata est.

Sic utique aliquis dicebat: ea autem nesciebant, ut acta erant.

Inter eos verò Antinoüs concionatus est & dixit;

„ Improvidi, sermones quidem arrogantes fugite

„ Omnes pariter; nè fortè aliquis annunciet etiam intus.

„ Sed age silentio sic exurgentes perficiamus

„ Consilium, quod jam etiam omnibus in mente placuit nobis.

Sic locutus, elegit viginti viros optimos:

Perrexerunt autem ire ad navem velocem & littus maris.

Navem quidem primam maris in altum traxerunt:

Malum verò imposuerunt, & vela navi nigrae:

Apertunt porro remos vertebis coriaceis,

Omnia ritè; ac vela alba expanderunt.

Arma porro ipsis tulerunt animosi famuli;

Alitè verò in humido hanc stiterunt; ingressique sunt ipsi: (nitet,

Illic autem cenam sumptis, expectabantque dum vesper adve-

In superiorem verò partem domus eum-conscendisset prudens,

Jacebat sanè jejuna, non-gustans cibum, neque potum, (Penelope

Cogitans, an sibi mortem effugeret filius eximius,

An ille à prociis superbis domaretur.

Quis multa autem cogitat leo virorum in turba,

Timens, cum ipsum dolofo circulo circumdant;

Tam multa ipsam cogitantem corripuit dulcis somnus:

Dormiebat verò recumbens; solutæque sunt ei compages omnes.

Ibi tum aliud cogitavit dea casta Minerva;

Idolum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri

Iphitimæ, filia magnanimità Icaril:

Quam Eumelus duxerat, in Phœnis sedes habitans.

Misit verò hanc Minerva ad domum Ulyssis divini,

Si-quo-pacto Penelopen lamentantem, lugentem,

Compesceret à fletu, luctuque lachrymoso.

Id castarum verò ingressa est ad fores lorum;

Stetitque supra caput, & ipsam sermone allocuta est;

„ Dormis, Penelope, charo afflicta corde?

„ Nequaquam te finunt dii faciliè viventes

„ Flere, neque tristari-esse; quoniam adhuc rediurus est

„ Tuus filius: nequaquam enim Dis parcande-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,

Serviter admodum dormiens in somniorum portis;

„ Cur,

- 810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
Πώλε', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπὸ πρὸς δώματα ναίεις·
καὶ με κέλεθ παύσασθαι διζυρός, ἡδ' ἰδυνάων
Πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἱσθλὸν ἀπώλεσα θυμολόοντα,
815 Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Ἐσθλόν· τοῦ κλέος εὐρὺ καδ' Ἑλλάδα καὶ μέσσην Ἀργεῖον.
Νῦν δ' αὖ, παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίτης ἐπὶ νηὸς
Νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων.
Τοῦ δ' ἡγὼ καὶ μάλλον ὀδυρόμαι, ἢ περ ἐκείνου·
820 Τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδιαι, μὴ τι πάθῃσιν
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἐν' εἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ·
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
Ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν Ἀμαυρόν·
825 Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ Φρεσὶ δεῖδιθι λίην·
τοίη γάρ τοι παμπὺς ἄμ' ἔρχεται, ἣν τε καὶ ἕλλας
Ἀνέρες ἠρήσαντο παρῳεσάμεναι, (δύναται γάρ,)·
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἱλαίρει·
ἢ νῦν με προέηκε, τέιν τάδε μυθήσασθαι.
830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εἰ μὲν δὴ θεὸς ἔσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
Εἰ δ' ἦγε μοι καὶ κείνων διζυρὸν κατὰ λαχόν,
Εἶπὺν ἔτι ζῶει, καὶ ὄρεα Φάος ἡλίοιο,
ἢ ἡδὴ τέθνηκε, καὶ εἰν αἰδάο δόμοισι.
835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν Ἀμαυρόν·
Οὐ μὲν τοι κείνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
Ζῶει ὅγ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Ὡς εἰπὼν, καθέζετο παρὰ κληῖδα λιᾶσθαι
Ἐς πνοῖας ἀνέμων· ἢ δ' ἔξ ὕπνου ἀνόρουσε.
840 Κούρη Ἰκαρίοιο· Φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
Ὡς οἱ ἐνεργὲς ὕπνῳ ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολογῆ.
Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλειον ὕγρα κέλευθα,
Τηλεμάχῃ φθόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
Ἐς δέ τις νῆσος μέσση ἀλλ' πετρήεσσα,
845 Μεσσηγυδὸς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε περικαλοῦσης,
Ἀσπερίδ, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι· τῇ τὸν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

'Ο Δ Τ Σ Σ Σ Ε Γ Α Σ 'Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ε.
'Ρ Α Υ Ω, Δ Γ Α Σ.

Ἰσθμίστις.

ἘΚκλησίαν τῶν θεῶν δευτέραν ποιησάμενος ὁ Ζεὺς, Ἐρμῆν πέμπει ἐπὶ Κελυφῇ, κελύων ἀποπέμπειν τὸν Ὀδυσσεῖα· ἢ δὲ τὸ κελυφεῖν ποιεῖ. Τῇ δὲ ὀκτωκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, καὶ χαλεπήνας, λύει τὴν σχεδίαν. Ἰνῶ δὲ αὐτῷ δίδωσι κρήδεμνον, ἐντεταμένη ἐπιβάντι τῆς γῆς ἀπορρίψαι αὐτό· καὶ πολλὰ παθὼν, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ἔρχεται διασωθείς.

Cur, & soror, huc venisti? nequaquam anteà quidem
 Venistabas, quandoquidem valde procul domum habitas:
 Et me jubes cessare ab ærumnâ atque doloribus
 Multis, qui me irritant in mente & in animo:
 Quæ antè quidem maritum bonum amissi magnanimum,
 Omnibus virtutibus ornatum inter Danâos,
 Eximium; cujus gloria lata per Græciam & medium Argos.
 Nunc autem rursus filius dilectus abiit cavâ in nave
 Puer, neque laborum probè gnarus, neque commerciorum.
 Hujus causâ jam ego etiam magis lugeo, quàm illius:
 Et ob hunc contremisco & timeo, nè quid patiat
 Aut ille eorum in populo, quò abiit; aut in ponto:
 Hostes enim multi in ipsum mala machinantur,
 Cupientes occidere, antequàm in patriâ terram venerit.
 Hanc autem respondens allocutum est simulachrum obscurum;
 Confide, neque omnino in mente timeas tantopere:
 Talis enim comes unâ sequitur, quam etiam alii
 Viri optant adesse, (pollet enim,)
 Pallas Minerva: te verò lamentantem miseratur:
 Quæ nunc me præmisit, tibi hæc ut-dicerem.
 Hanc verò rursus allocuta est prudens Penelope;
 Si quidem tu dea es, deæque audivisti vocem,
 Age mihi & illum ærumnosum enarra,
 An alicubi adhuc vivat, & videat lumen solis;
 An jam mortuus sit, & in Plutonis sedibus.
 Hanc autem respondens allocutum est simulachrum obscurum;
 Non sanè de-eo quidem continuo dicam,
 Vivatne ille, an mortuus sit: malum nempe vana loqui.
 Sic locutum, januæ apud seram evanuit
 In flatu ventorum: at ex somno exsurrexit
 Filia Icarii; charum autem ei cor exultavit,
 Ut ipsi evidens somnium supevenerat noctis in-conticinio.
 Proci verò conscensâ-nave navigabant humidas vias,
 Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
 Est autem quædam insula medio mari petricosa,
 Inter Ithacâque Samûmque asperam,
 Asteris, non magna: portus verò navibus-apti in ipsâ (Achivi
 Ab-utroq; latere-introitus-habentes; hunc expectabant insidiantes

O D Y S S E Æ HOMER I V. LIBRI

Argumentum.

Concilio deorum iterum facto, Jupiter Mercurium mittit ad
 Calypso, jubens dimittere Ulysses. Quæ jussu facit.
 Decima vero octava die conspicatus eum Neptunus, & indi-
 gnatus, solvit ratem. Ino verò ei dat vittam, præcipiens, ut
 postquam ad terram appulisset, abiceret eam. & multa passus,
 in Phæacum regionem venit servatus.

Η, πλεῖ ἐπὶ σχεδὴς Ὀδυσσεὺς κακίστης πόντη·

Ἦ γὰρ δ' ἐκ λαχίων παρ' Ἀγαυοῦ Τιδωνοῖο
 Πανυῖ, τὴν Ἀλκίνοιοι Φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 Οἱ δὲ θεοὶ θυκύνδε καθίζανον· ἐν δ' ἦρα τοῖσι
 Ζεὺς Ὀψιβρεμέτης, οὐ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

Τοῖσι δ' Ἀθηναίῃ λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος,
 Μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἔδον ἐν δώμασι νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
 Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανδὸς, καὶ ἥπιος ἔστω
 Σκηπτουχὸς βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσίμα εἰδῶς.

Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη, καὶ αἰσὺλα βέζοι·
 ὣς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσῆος θαῖοιο,
 Λαῶν, οἷσιν ἔνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἔλγεια πάσχω·
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη

Ἰσχεῖ· ὁ δ' οὐ δύναται· ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐκρήρατμοι, καὶ ἱταῖροι,
 Οἱ κέν μιν πέμποιεν ἐκ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὴν ἀποκτείνει μεμάρκισιν,
 Οἴκαδε νεισόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν,

Ἐς Πύλον ἡγαθήν, ἡδ' ἐς Λακεδαιμόνα διαν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἱμῶν, ποῖόν σε ἔπος Φύγεν ἔρκος δδόντων;
 Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὣς ἦτοι καίνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἱλδῶν;

Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισαμένως, (δύνασαι γὰρ,)·
 ὣς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκῆται·
 Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.

Ἦ βα, καὶ Ἑρμείαν, Φίλον υἱόν, ἀντίον ἡῶα·
 Ἑρμεία, (σὺ γὰρ αὐτὸ τῷ τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι,)·
 Νύμφῃ εὐπλοκάμῃ εἰπεῖν νημαρτέα βουλὴν,
 Νόστον Ὀδυσῆος τελασίφρονος, ὥς κε νήηται,
 Οὔτε θεῶν πομπῇ, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 Ἄλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πήματα πάσχω·
 Ἦματι κ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίβωλον ἱκοίτο.

Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχιθεοὶ γογγάσιν·
 Οἱ κέν μιν περὶ κῆρι, θεῶν ὥς, τιμῆσασιν,
 Πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Καλῶν τε χροῦπόν τε ἕλις, ἐστῆτά τε δόντες,
 Πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέπωτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς.

Εἰ περ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
 ὣς γὰρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ Φέλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὕδροφον, καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεοφόντης·
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ πρῶσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἡμῶν ἐφ' ὕγρη·
 Ἦδ' ἐκ' ἀπείρου γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἶλατο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὅμματα θέλγει,
 ὣν ἰθέλει, τοὺς δ' αὐτὸ καὶ ὑπνύοντας ἐγείρει.

Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεοφόντης·
 Πιερὴν δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ὅμπεσα πόντη·

E. Navigat in rate Ulysses fracta mari.

AUrore autem ex lectis ab eximio Tithone
 Surgebat, ut immortalibus lucem ferret, atque mortalibus.
 Dii verò ad confessum confedebant; inter illos verò
 Jupiter altitonans, ejus potentia est maxima.
 Illis autem Pallas recensebat arumnas multas Ulyssis,
 Recordata; curae enim illi erat existens in domo Nympharum.
 Jupiter pater, atque alii beati dii semper existentes,
 Nullus amplius benignus, mitis, & mansuetus sit
 Sceptrafer rex, neque animo iusta stans,
 Sed semper durus sis, & iniusta facias:
 Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 Populorum, quibus praesuit, pater autem velut, mitis erat.
 Sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphae in sedibus Calypsoe, quae ipsum vi
 Detinet; is verò non potest suam in patriam terram venire:
 Non enim ei adsunt naves remigio instructae, & socii,
 Qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 Domum revertentem: ille verò abiit ad patris famam,
 In Pylum divitiarum, atque in Lacedaemona charam.
 Hanc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 Filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium?
 Nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 Ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc accuratè, (potes enim),
 Ut incolumis suam in patriam terram veniat;
 Proci verò in nave retrò iter-relegant.
 Dixit utique, & Mercurium, dilectum filium, contrà alloquebatur;
 Mercuri, (tu enim itidem & in aliis minicus es),
 Nymphae comes-pulchre dicito firmum nostrum consilium,
 Rediit Ulyssis patientis; ut redeat,
 Neque deorum ductu, neque mortalium hominum;
 Sed is in rate multis-vinculis-aptè arumnas patiens
 Die vicissim ad Scheriam fertilem perveniat,
 Phaeacum ad terram, qui propinqui diis sunt;
 Qui ipsum ex animo, deum veluti, honorent,
 Mitterantque in navi charam in patriam terram,
 Aequae aurumque abundè, vestemque cum-dederint,
 Plurima, quanta nunquam ex Troja sustulisset Ulysses,
 Etiam si incolumis venisset, fortitus ex praeda portionem.
 Sic enim ei fatale est amicòsque videre, & pervenire
 Domum in excessam, & suam in patriam terram.
 Sic dixit; nec non-paruit intemereus Argicida:
 Statim deinde pedibus subligavit pulchros calceos,
 Immortales, aureos, qui ipsam ferebant sive per mare,
 Sive per immensam terram, pariter cum statibus venti.
 Cepit etiam virgæ, quæ virorem oculos demulcet,
 Quorumcumque vult, natusque dormientes excitat.
 Hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida:
 Plectra autem cacumen-nactus, ex æthere incidit in mare.

- Ξεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, Λάρη ὄρνιθι λαικῆς,
 Ὅσε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἄλδς ἀτρυγέτοιο
 Ἰχθύς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δέεται ἄλμυ·
 Τῇ ἱκαλὸς πολέσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 55 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόδ' ἰούσαν,
 Ἐν' ἐκ πόντου βάς ἰσιδιόος, ἤπειρόνδ'·
 Ἥσαν· ὄφρα μέγα σπῆος ἔκτο, τῷ ἐνὶ νύμφῃ
 Ξαίεν ὑπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἰούσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρῶφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή·
 60 Κέδρου τ' εὐκαέτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
 Δαιομένων· ἣ δ' ἔνδον ἀοιδάεσσ' ἐπὶ καλῇ,
 Ἰσὺν ἐποιχομένη· χρυσεῖη κερκὶδ' ὕφαινον.
 Τλῆ δὲ σπῆος ἀμφιπεφύκει τηλεθώσα,
 Κλήρη τ' αἰγαιόβ' τε, καὶ εὐάδης κυπάρισσος.
 65 Ἐνθα δὲ τ' ὄρνιθες ταχυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 Σκῶπες τ', ἱρκαίς τε, ταχύγλωσσά τε κορῆσαι
 Εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυτο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 Ἥμερς ἡβώων, τιθήλῃ δὲ σαφυλῆσι·
 70 Κρήναι δ' ἱεῖας πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 Πλησάαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλουδς ἄλλῃ.
 Ἀμφὶ δὲ λαιμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἡδὲ σελίνου,
 Θήλαον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀδάνκτις περ ἱπελίδων
 Θηήσαντο ἰδὼν, καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ἦσιν.
 75 Ἐνθα εἰς θηῆτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἰδὼ θηήσατο θυμῷ,
 Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπῆος ἤλυθεν· οὐδ' αὖ μιν ἔντην
 Ἥγνοιήσεν ἰδούσα Καλυψὶς, δῖα θεῶν.
 (Οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 Ἀδάνκτοι, οὐδ' εἰ τις ἀπὸ κροθὶ δώματα ναίει.)
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔττεμν,
 Ἀλλ' ὄγ' ἐπ' ἐκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 Δάκρυσι καὶ σοναχῆσι καὶ ἄλγσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερμάσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἑρμαίαν δ' ἐρέεινε Καλυψὶς, δῖα θεῶν,
 Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαιινῷ, σιγαλάντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμαία χρυσόβραχι, εἰλήλουθας,
 Αἰδολὸς τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὔδα, ὦ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἔνωγεν·
 90 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν.
 Ἀλλ' ἔπειο πρότερον, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω.
 Ὡς ἦρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 Ἀμβροσίης πλάσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δαίπνησε, καὶ ἦραρε θυμὸν ἰδωδῇ,
 Καὶ τότε δῆ μιν ἔπεισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεᾶ, ἰσὺν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Νημερτέως τὸν μῦθον ἐπισπῆσω· κέλευσι γάρ.
 Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δαῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἰθέλοντα·
 100 Τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδ' ἐκ διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 Ἀσπετον; οὐδέ τις ἄλλ' ἔβροτῶν πόλις, οἷτε ἰούσιν
 Ἰσά τε ῥέφουσι, καὶ ἱεῖαί τους ἐκπτόμβας.

Festinat abinde super fluctus, Laro avi similis,
 Quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 Pisces venans, crebro alas mergit sibi salugine:
 Huic similis plurimis supervectus est fluctibus Mercurius,
 Sed quando jam insulam pervenisset procul sitam,
 Tum ex ponto ascendens cœruleo, ad litus
 Ibat, donec ad ingentem specum pervenit, in quo Nympha
 Habitabat comas-pulchra: hanc verò intus invenit.
 Igais quidem ad focum ingens ardebat, procul verò odor
 Cedrique fissilis, thysæque per insulam redolebat,
 Ardentium: ipsa verò intus cantillans voce pulchrâ,
 Tela percurrans, aureo radio texebat.
 Sylva autem specum circumcreverat virescens,
 Abâsque, populûsque, & bene-odorati cypressus.
 Ibi verò & aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 Bubones, accipitrésque, latâsque-linguas-habentes comices
 Marins, quibus utique marina opera curæ sunt.
 Ibidem porrò extensa erat circum speluncam cavam
 Vitis pubescens, florebat verò uvis:
 Fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aquâ limpida,
 Vicini inter-se versî aliò aliâ.

Circum verò præta mollia violarum, atque apii,
 Virescebant: ibi deinde etiam vel immortalis si-acce-lisset,
 Admiratus esset intuens, & oblectatus animo suo.
 Illic stans mirabatur internuncius Argicida.
 Cæterum postquam omnia suo admiratus est animo,
 Scatum in amplam speluncam perrexit; neque ipsum coram
 Ignoravit conspicua Calypso, nobilis dea.

(Non enim ignoti utique dii invicem sunt
 Immortales; neque siquis longè-procul sedes habitet.)
 Neque verò Ulyssem magnanimum intus invenit,
 Sed is in litore flebat sedens; ubi antea etiam,
 Lachrymis & gemitibus & doloribus animum macerans,
 Pontum in infructuosum prospiciebat, lachrymas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilis dea,
 In throno collocatum splendido, admirando;

„Cur ad me, Mercuri aureo-caduceo, venisti, (bas:
 „Venerandûsque charûsque? antè quidem neutiquam frequen-
 „Eloquere, quod in-animo-habes; perficere autem me animus
 „Si possum quidem perficere, & si perfici potest. (jubes,
 „Verùm sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.
 Sic utique locuta dea apposuit mensam,
 Ambrosiâ repletam, miscuitque nectar rubrum.

Cæterum bibebat & comedebat internuncius Argicida.
 Porro postquam coenaverat, & refecerat animum cibo,
 Tum verò ipsam verbis respondens allocutus est;

„Interrogas me hæc-profectum, dea, deum? aut ego tibi
 „Verè sermonem enarrabo; jubes enim.
 „Jupiter me jussit huc ire invitum:
 „Quis enim volem tantam percurreret salsam aquam,
 „Inmensam? neque ulla propè mortallium urbs, qui utique diis
 „Sacræque faciunt, & eximias hecatombas.

- 'ΑΛΛΑ ΜΑΛ' ΟΥΤΩΣ ΕΣΙ ΔΙΔΕ ΝΕΟΝ ΠΙΝΟΥΣΧΟΝ
 ΟΥΤΕ ΠΑΡΙΞ ΕΛΘΕΙΝ ΕΛΛΟΝ ΘΕΩΝ, ΟΥΔ' ΑΛΙΩΣΑΙ.
 105 ΦΗΣΙ ΤΟΙ ΚΥΔΡΑ ΠΑΡΕΙΝΑΙ ΔΙΖΥΡΩΤΑΤΟΝ ΕΛΛΩΝ
 ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ, ΟΙ ΕΣΥ ΠΕΡΙ ΠΡΙΑΜΟΙΟ ΜΑΧΟΝΤΟ
 ΕΙΝΑΣΤΕΣ, ΔΕΚΑΤΗ ΔΕ ΠΟΛΙΝ ΠΕΡΣΑΝΤΕΣ ΕΦΗΣΑΝ
 ΟΪΚΑΔ' ΑΤΑΡ ΕΝ ΝΟΣΩ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΛΙΤΟΝΤΟ,
 "Η ΣΦΙΝ ΕΚΨΩΡ' ΕΝΕΜΕΝ ΤΕ ΚΑΚ'ΕΝ, ΚΑΙ ΚΥΜΑΤΑ ΜΑΚΡΕ.
 110 ΕΝΘ' ΕΛΛΟΙ ΜΕΝ ΠΑΝΤΕΣ ΑΠΕΦΘΙΘΟΝ ΙΣΘΛΟΙ ΙΤΑΪΡΟΙ,
 ΤΩΝ Δ' ΕΡΑ ΔΕΥΡ' ΕΝΕΜΟΣ ΤΕ ΦΕΡΩΝ ΚΑΙ ΚΥΜΑ ΠΕΛΑΓΕΣΣΩ.
 ΤΩΝ ΝΥΝ Ε' ΗΝΩΓΕΙ ΑΠΟΠΑΜΠΕΜΕΝ Θ', ΤΤΙ ΤΑΧΙΣΤΑ
 ΟΥ ΓΑΡ ΟΙ ΤΗΔ' ΑΪΣΑ ΦΙΛΩΝ ΕΠΟ ΝΟΣΦΙΝ ΕΛΕΟΣΘΑΙ.
 'ΑΛΛ' ΕΤΙ ΟΙ ΜΟΤ' ΕΣΙ ΦΙΛΟΥΣ Τ' ΙΔΕΙΝ, ΚΑΙ ΙΝΕΣΘΑΙ
 115 ΟΪΚΟΝ ΕΣ ΟΨΕΡΟΦΟΝ, ΚΑΙ ΙΩΝ ΕΣ ΠΑΤΡΙΔΑ ΥΑΙΩΝ.
 "ΩΣ ΦΑΤΟ ΣΙΓΗΣΑΝ ΔΕ ΚΑΛΥΨΩ, ΔΙΑ ΘΕΩΝ,
 ΚΑΙ ΜΙΝ ΦΩΝΗΣΑΣ ΈΤΕΑ ΠΤΕΡΕΙΑΝΤΑ ΠΡΟΣΗΨΑ
 ΣΧΕΤΛΙΟΙ ΙΣΘ, ΘΕΟΙ, ΣΥΛΛΑΜΒΟΝΕΣ ΕΞΟΧΟΝ ΕΛΛΩΝ,
 ΟΪΤΕ ΘΕΑΪΣ ΑΓΧΑΣΤΕ ΠΑΡ' ΑΝΔΡΑΣΙΝ ΕΥΝΑΪΖΕΣΘΑΙ
 120 ΑΜΦΟΔΕΩΝ, Ή ΤΙΣ ΤΕ ΦΙΛΩΝ ΠΑΪΣΕΤ' ΑΠΟΙΤΗΝ.
 "ΩΣ ΜΕΝ ΕΤ' ΩΡΙΩΝ' ΙΔΕΤΟ ΡΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟΣ ΗΪΔΕ,
 ΤΗΦΡΑ ΟΙ ΗΓΧΑΣΘΑ ΘΕΟΙ ΣΕΙΣΑ ΖΩΟΝΤΕΣ,
 ΈΩΣ ΜΙΝ ΕΝ ΟΡΤΥΓΙΗ ΧΡΥΣΟΘΕΡΟΝΟΣ ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΓΝΗ
 ΟΪΣ ΑΓΧΑΣΤΕΣ ΒΕΛΕΑΣΣΙΝ ΕΠΙΧΟΡΜΗΝ ΚΑΤΕΠΕΦΘΕΝ.
 125 "ΩΣ Δ' ΟΠΟΤ' ΙΑΣΙΩΝΙ ΕΥΠΛΟΚΑΜΟΣ ΔΗΜΗΤΗΡ,
 ΩΙ ΘΥΜΩ ΕΪΞΑΣΑ, ΜΙΓΧΗ ΦΙΛΕΤΗΤΗ ΚΑΙ ΕΝΗ,
 ΝΕΙΩ ΕΝΙ ΤΡΙΠΟΛΙ· ΟΥΔΕ ΔΗΝ ΉΕΝ ΕΠΥΣΟΣ
 ΖΕΥΣ, ΉΣ ΜΙΝ ΚΑΤΕΠΕΦΘΕ ΒΕΛΛΩΝ ΑΓΡΗΤΗ ΚΕΡΑΥΝΩ.
 "ΩΣ Δ' ΑΥ ΝΥΝ ΜΑΙ ΑΓΧΑΣΤΕ, ΘΕΟΙ, ΒΡΟΤΩΝ ΕΝΔΡΑ ΠΑΡΕΙΝΑΙ.
 130 ΤΩΝ ΜΕΝ ΙΩΩΝ ΙΣΑΨΑΣΑ ΠΕΡΙ ΤΡΟΤΙΟΙΣ ΒΕΒΑΨΑΤΑ
 ΟΪΩΝ· ΕΚΑΙ ΟΙ ΝΗΑ ΘΩΗΝ ΑΓΡΗΤΗ ΚΕΡΑΥΝΩ
 ΖΕΥΣ ΕΛΑΣΣΕ ΙΝΕΑΣΣΕ ΜΑΣΩ ΕΝΙ ΟΪΝΟΠΙ ΠΟΝΤΩ.
 ΕΝΘ' ΕΛΛΟΙ ΜΕΝ ΠΑΝΤΕΣ ΑΠΕΦΘΙΘΟΝ ΙΣΘΛΟΙ ΙΤΑΪΡΟΙ,
 ΤΩΝ Δ' ΕΡΑ ΔΕΥΡ' ΕΝΕΜΟΣ ΤΕ ΦΕΡΩΝ ΚΑΙ ΚΥΜΑ ΠΕΛΑΓΕΣΣΕ.
 135 ΤΩΝ ΜΕΝ ΙΩΩ ΦΙΛΕΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΕΤΡΕΦΟΝ, ΉΔΕ ΪΦΑΣΚΟΝ
 ΘΗΣΙΩΝ ΑΔΕΛΦΑΝΤΟΝ ΚΑΙ ΑΓΓΗΡΕΩΝ ΗΜΑΤΑ ΠΑΝΤΑ.
 'ΑΛΛ' ΕΚΑΙ ΟΥΤΩΣ ΕΣΙ ΔΙΔΕ ΝΕΟΝ ΑΙΓΥΜΟΥΣΧΟΝ
 ΟΥΤΕ ΠΑΡΙΞ ΕΛΘΕΙΝ ΕΛΛΟΝ ΘΕΩΝ, ΟΥΔ' ΑΛΙΩΣΑΙ·
 ΕΡΡΕΤΩ, ΕΙ ΜΙΝ ΚΑΪΝΟΣ ΕΠΟΤΡΥΝΑΙ ΚΑΙ ΑΝΩΓΑΙ,
 140 ΠΟΝΤΟΝ ΕΠ' ΑΤΡΕΥΓΕΤΟΝ· ΠΕΡΙΜΩ ΔΕ ΜΙΝ ΟΥΠΗ ΕΥΩΓΕ.
 ΟΥ ΓΑΡ ΜΟΙ ΠΑΡΑ ΝΗΣ ΕΠΗΡΕΤΜΟΙ, ΚΑΙ ΙΤΑΪΡΟΙ,
 ΟΙ ΚΕΝ ΜΙΝ ΠΕΜΠΟΙΕΝ ΕΠ' ΕΥΡΩ ΝΥΤΑ ΚΑΛΑΣΣΕΝ.
 ΑΥΤΑΡ ΟΙ ΠΡΩΦΩΝ ΟΠΟΘΗΣΟΜΑΙ, ΟΥΔ' ΕΠΙΚΕΨΩ,
 "ΩΣ ΚΕ ΜΑΛ' ΑΣΚΗΤΗΣ ΉΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΥΑΙΩΝ ΙΝΗΤΑΙ.
 145 ΤΩΝ Δ' ΑΥΤΕ ΠΡΟΣΕΪΠΕ ΔΙΑΚΤΟΡΟΣ ΑΡΧΑΙΦΘΝΤΗΣ·
 ΟΥΤΩ ΝΥΝ ΑΠΗΚΕΜΠΕ, ΔΙΔΕ Δ' ΕΠΟΠΙΖΕΟ ΜΗΝΙΝ,
 ΜΗΚΩΣ ΤΟΙ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕ ΚΟΤΕΣΣΑΜΕΝΟΣ ΧΑΛΚΩΗΝ.
 ΩΣ ΕΡΑ ΦΩΝΗΣΑΣ ΑΠΕΒΗ ΚΡΑΤΥΣ ΑΡΧΑΙΦΘΝΤΗΣ.
 Ή Δ' ΕΠ' ΟΔΥΣΣΕΩ ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΑ ΠΟΝΤΙΑ ΝΥΜΦΗ
 150 ΗΪ, ΕΠΕΙΔΗ ΖΗΝΔΕ ΕΠΕΚΛΥΕΝ ΑΓΓΥΓΕΛΙΩΝ.
 ΤΩΝ Δ' ΕΡ' ΕΠ' ΑΚΤΗΣ ΕΥΡΕ ΚΑΘΗΜΕΝΟΝ· ΟΥΔΕ ΠΟΤ' ΕΣΣΕ
 ΔΑΚΡΥΨΩΝ ΤΕΡΣΑΝΤΟ· ΚΑΤΕΪΒΕΤΟ ΔΕ ΖΩΙΚΥΔΕ ΑΪΩΝ
 ΗΪΕΩΝ ΕΔΩΡΑΜΕΝΗ, ΕΚΑΙ ΕΥΚΕΤΙ ΉΕΔΩΚΕ ΝΥΜΦΗ·
 'ΑΛΛ' ΗΤΟΙ ΝΥΜΦΗΣ ΜΕΝ ΙΑΪΩΣΚΕΝ ΚΑΙ ΑΝΩΓΕΤΗ

Sed nullo modo fas est Jovis mentem Ægiœchi
 Neque prætergredi alium deum, neque irritam facere.
 Ait tibi virum adesse ærumnosissimum præter ceteros
 Viros, qui circa urbem Priami pugnant
 Novennio; decimo verò urbem depopulati abiverunt
 Domum: at in reditu Palladem offenderunt;
 Quæ ipsis excitavit ventumque malum, & fluctus ingentes
 Ibi alii quidem omnes perierunt eximii focii,
 Hunc autem huc ventusque ferens & fluctus appulit.
 Eum nunc te jubet dimittere quàm celerrimè:
 Non enim ei hic fors est ab amicis seorsum perire;
 Sed adhuc ei fatale est amicisque videre, & pervenire
 Domum in excellam, & suam in patriam terram.
 Sic dixit: exhorruit verò Calypso, nobilis dea,
 Et ipsum compellans verba alata dixit;
 Improbi estis, dii, invidi præ aliis,
 Qui utique deabus invidetis, cum viris eas dormire
 Palam, si qua charum sibi fecerit maritum.
 Sic quidem cum Orionem cepit rosea-digitos Aurora,
 Tandem illi invidebatis dii faciliè viventes,
 Donec ipsum in Ortygiâ auream-solum-habens Diana casta
 Suis mitibus sagittis aggrediens occidit.
 Sic etiam quando Iasioni comas-pulchra Ceres
 Suo animo obsecuta, commixta est amore & concubitu,
 Novali in tertiato; neque diu fuit ignarus
 Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.
 Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse
 Illum quidem ego servavi navis-carinæ insistentem
 Solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine
 Jupiter percussam diffudit medio in nigro ponto.
 Ibi alii quidem omnes perierunt eximii focii,
 Hunc verò huc ventusque ferens & fluctus appulit.
 Hunc quidem ego amice-excipiebâ & enutriebâ, atque dicebam
 Me facturam eum immortalē, & senli-expertem diebus omnibus.
 Verum quandoquidem nullo pacto fas est Jovis mentem Ægiœchi
 Neque prætergredi alium deum, neque irritam facere;
 Valeat, si eum ille impellit & ire-jubet,
 Pontum per infructuosum: dimittam verò ipsum nusquam ego.
 Non enim mihi adsunt naves remigio-instructæ & socii,
 Qui ipsum deducant per lata dorâ maris.
 Ast ei lubens consulam, neque celsabo,
 Ut omnino incolumis suam in patriam perveniat.
 Hanc autem rursus allocutus est inter-nuncius Argicida;
 Sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
 Nè fortassis tibi in posterum iratus succensuerit.
 Sic utique locutus abiit fortis Argicida.
 At ad Ulyssē magnanimum veneranda Nympha
 Ibat, postquam Jovis audierat mandata.
 Illum autem in litore invenit sedentem; neque unquam oculi
 A-lachrymis siccabantur, consumebatur verò dulcis ætas
 Ob-reditum lugenti, quoniam non amplius placebat Nympha.
 At sanè nocte quidem dormiebat, etiam necessitate

- 155 Ἐν σπένσαι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἰδέλων ἱελοῦσθ'·
Ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡίδνεσσι καθίζων,
δάκρυσι καὶ ζοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχλων,
πόντον ἐπ' ἀτρυγέστον δερκέσκετο, δάκρυα λαίβων.
Ἀγχοῦ δ' ἱαμένη προσιφώνει δίκ' ἑσάνων·
- 160 Κάμμορι, μὴ μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδὲ τοι αἰδῶν
φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Ἄλλ' ἔγχε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζεις χαλκῶ
εὐρεῖαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
τῆσσι, ὥς σε φέρουσιν ἐπ' ἡρωεῖδα πόντον.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
ἔνθῃσιν μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
Ἕλματά τ' ἀμφίβω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὑπισθεν,
ὥς κέ μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἱκναι,
λίκε θεοὶ γ' ἰδέλῃσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
- 170 Οἱ μὲν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῖναί τε.
Ὡς φάτο· βίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερβάντα προσήδα·
Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεᾶ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπῇν.
Ἡ με κέλεαι σχεδὴν περὶαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
- 175 Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἴσται
ῥαυτοὶ περὶωσιν, ἀγασσόμεναι διδὸς οὖρον.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴν ἐπιβαίην,
εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεᾶ μέγαν ὄρκον ἐμόσσαι,
μὴ τί μοι αὐτῇ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
- 180 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ Καλυψὼ, δίκ' ἑσάνων,
χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνύμαζε·
Ἡ δὴ ἄλιτρος γ' ἔσσι, καὶ οὐκ ἀποφῶλια εἰδώς·
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι;
Ἴσω νῦν τόδε Γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
- 185 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅς γε μέγιστος
ὄρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι·)
μὴ τί τοι αὐτῇ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσσο' ἂν ἡμοὶ περ
αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖα τόσον ἴκοι.
- 190 καὶ γὰρ ἡμοὶ νόος ἐστὶν ἱναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὡς ἔρα φωνήσας ἠγήσατο δίκ' ἑσάνων
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἱκνία βαίνει θεοῖο·
ἴξον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἦδ' ἐκ ἀνῆρ·
- 195 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔνθα καθίζειν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· νύμφῃ δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἰδωδὴν,
ἔσθαι καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
αὐτῇ δ' ἀντίον δ' ἴξεν Ὀδυσσεύς θεοῖο,
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶα καὶ νύκταρ ἔθηκεν.
- 200 οἱ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
αὐτὰρ ἔπει τάρπησαν ἰδητύος ἦδ' ἐποτῆτος,
τοῖς ἔρα μύθων ἤρχε Καλυψὼ δίκ' ἑσάνων·
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
- 205 αὐτίκα νῦν ἰδέλαις ἰέναι; σὺ δὲ χεῖρε καὶ ἔμπης.
εἴγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσ' ἐμοὶ αἶσα

Specubus cavis, nolens apud volentem:
 Sic verò in petris & littoribus sedens,
 Lachrymis & gemitibus & doloribus animum macerans,
 Pontum in infructuosum prospiciebat, lachrymas stillans.
 Propè autem astans allocuta est nobilis dea:
 „ Infelix, ne mihi ampliùs hic lugeas, neque tibi setas
 „ Consumatur; jam enim te perquam-lubeas dimittam.
 „ Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi ferro
 „ Latam ratem: atque tabulata fige in eà
 „ Alitè, ut te ferat per obscurum pontum.
 „ Porro ego panem & aquam, & vinum rubrum
 „ Imponam animo-gratum, quæ tibi famem arceant:
 „ Vestisq; induam; mittamque tibi ventum à tergo,
 „ Ut omnino incolumis tuam in patriam terram pervenias,
 „ Si modò dii utique voluerint, qui cœlum latum habitant,
 „ Qui me potiores sunt in cognoscendoque judicandoque.
 Sic ait: exhorruit autem patiens nobilis Ulysses,
 Et ipsam allocutus verba alata dixit;
 „ Aliud quid jam tu, dea, hoc moliris, & nequiquam dimissionem;
 „ Quæ me jubes rate trajicere ingentes fluctus maris,
 „ Horrendisque difficilisque; quos nèque naves æquales
 „ Veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento,
 „ Neque ego, te invitâ, ratem conscenderim,
 „ Nisi mihi digneris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 „ Nullum mihi si damnum malum structuram te aliud.
 Sic ait; risit Calypso, nobilis dea,
 Manuque ipsum demulsit, verbumque fecit, dixitque;
 „ Profectò improbus es, & non incauta sciens:
 „ Qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui?
 „ Sciat nunc hoc Terra & Cœlum latum supernè,
 „ Et subter-labens Stygis aqua, (quod utique maximum,
 „ Jusjurandum, gravissimūque est beatis diis;)
 „ Non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud.
 „ Sed ea quidem cogito & suadebo, quæcunque sanè mihi
 „ Ipsi suaderem, si-quando me necessitas tantoperè urgeret.
 „ Etenim mihi mens est æqua; neque mihi ipsi
 „ Animus intra præcordia ferreus, sed misericors.
 Sic utique locuta, prævit nobilis dea
 Celeritè; ille verò deinde post vestigia ibat deæ:
 Pervenerunt autem ad speluncam cavam dea atque vir,
 Et ille quidem illic resedit in folio, unde surrexerat
 Mercurius: Nympha verò apposuit omnem cibum
 Ad-edendum & bibendum; qualia mortales viri edunt.
 Ipsa verò è-regione sedit Ulyssis divini.
 Ipsi autem ambrosiam ancillæ & nectar apposuerunt.
 Hi verò ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Cæterum postquam saturati sunt cibo & potu,
 His deinde sermonis exordiebatur Calypso nobilis dea;
 „ Inelyte Lærtiade, versute Ulysses,
 „ Siccine verò domum charam in patriam terram
 „ Protinus nunc vis proficisci? tu vero vale nihilominus.
 „ Siquidem scires tuâ mente, quot tibi fatale-est

Κῆδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰδέσθαι,
 Ἐνθάδε αὖτις μένων σὺν ἱμοὶ τόδε δῶμα φυλάεσσι,
 Ἀθανάτος τ' εἰς· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι

- 210 Σὴν Ἥλοχον, τῆς αἰὲν ἐλθεῖν ἤματα πάντα.
 Οὐ μὲν ἦν κείνης γὰρ χερσίων εὐχόμεναι εἶναι,
 Οὐδέμας, οὐδὲ φωνή· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ἔσκεν
 Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἱρίειν.

Τὴν δ' ἀπαρριβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς·

- 215 Πόντια θεᾶ, μὴ μοι τόδε χέου· οἶδα καὶ αὐτὸς
 Πάντα μάλ', οὐνεκα σέτο περίφρων Πηνελόπειά
 Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἅντα ἰδέσθαι·
 (Ἡ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστὶ, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.)

- 220 Οἶκα δέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις βαῖησι θεῶν ἐνὶ δῖοντι πόντῳ,
 Τλήσσομαι, ἐν γῆθεσσι ἔχων τάλαπενθέα θυμὸν·
 Ἦδη γὰρ μάλ' ἀ πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμδύγησα
 Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.

- 225 Ὡς ἔφατ' ἥλιος δ' ἄρ' ἴδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλασε
 Ἐλθόντες δ' ἄρα τῷγε μυχρὰ σπείους γλαφυροῖο,
 Τερπέσθην φιλότῃτι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἥως,
 Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·

- 230 Αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο γύμφῃ,
 Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βαδύτ' ἔξου
 Καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
 Καὶ τότ' Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.

- Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
 235 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Στελεῖδιν περικαλλές, ἰλαῖνον, εὖ ἐναρμηδός·
 Δῶκε δ' ἐπεὶ τε σκέπαρον εὐξοον· ἤρχε δ' ἰδοῖο
 Νήσου ἐπ' ἰσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,

- Κλήθρη τ', αἰγυῖρός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
 240 Ἀὖ καὶ πάλαι, περίκηλα, τὰ οἱ πλώσιον ἱαφρῶδες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεῶν.

- Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· βοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον·
 Εἴκοσι δ' ἐκβαλεῖ πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ.
 245 Εἴσσε δ' ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ γᾶσθμῳ ἴθυνε.

- Τόφρα δ' ἐνείκε τέρετρα Καλυψῶ, δῖα θεῶν·
 Τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι·
 Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἀρμονίησιν ἔηρην.
 Ὅσσον τίς τ' ἑδάφος νηὸς τερνύσεται ἀνὴρ

- 250 Φορτίδος εὐρείης, εὐ εἰδὼς τεκτοσυνώων,
 Τόσσον ἐπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσκει' Ὀδυσσεύς.
 Ἴκρια δὲ γῆσας, ἀραρῶν θαμέσι σαμίνεσσι,
 Ποίει· ἅτ' ἀρ μακρῆσιν ἐπηγεκνίδεσσι τελεύτα.
 Ἐν δ' ἴδον ποιεῖ, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·

- 255 Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνοι·
 Φράζε δέ μιν βίπεσσι διαμπερές οἰσύνῃσι,
 Κύματος ἔλλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρ' ἐνείκε Καλυψῶ, δῖα θεῶν,

„ Dolores implere, priusquam in patriam terram pervenias;
 „ Certe hic manens unâ mecum hanc domum custodires,
 „ Immortalisque esses: quantumvis cupidus sis videndi
 „ Tuam uxorem, cujus usque desiderio teneris dies omnes.
 „ Nequaquam certe illâ inferior gloriâ esse,
 „ Nec corpore, neque oris habitu: quandoquidem minime decet
 „ Mortales cum immortalibus corpore & formâ contendere.
 „ Hanc autem respondens allocutus est versutus Ulysses;
 „ Veneranda dea, ne mihi ob hoc succenseas; scio enim ipse
 „ Omnia omnino, quod te prudens Penelope
 „ Formâ deterior sit, staturâque, coram aspectu:
 „ (Illa enim mortalis est, tu verò immortalis & sensu-experta.)
 „ Sed & sic volo, & desidero diebus omnibus,
 „ Domumque redire, & reditûs diem videre.
 „ Quod si quis me pessumdet deorum in nigro ponto,
 „ Patiar, in pectore habens patientem ærumnarum animam;
 „ Jam enim valdè multa passus sum, & multa pertuli
 „ Fluctibus & bello: post illa & hoc quoque fiat.
 „ Sic dixit; sol verò occidit, & tenebræ advenerunt.
 „ Profecti autem hi in secessum speluncæ cavæ,
 „ Oblectabantur amore, propè invicem manentes.
 „ Quando autem manè genita apparuit rosea digitos aurora,
 „ Continuo quidem chlamydemque tunicamque induit Ulysses;
 „ Ipsa verò candidam stolam ingentem induit Nympha,
 „ Tenuem & venustam, zonamque circumposuit lumbis
 „ Pulchram, auream: capitique imposuit calyptram:
 „ Et tum Ulyssi magnanimo apparabat dimissionem.
 „ Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
 „ Ferream, utrinque acutam: cæteram in ipsâ erat
 „ Manubrium perpulchrum, oleaginum, benè aptatum:
 „ Dedit verò deinde asciam politam; & dux erat viæ
 „ Insulæ ad extremam-oram, ubi arbores procerae crescebant,
 „ Alnusque, populûsque, abiesque erat in-coelum-pertingens,
 „ Aridaë dudum, valdè-siccæ, quæ ei navigarent leviter.
 „ Cæterum postquam ostendisset, ubi arbores procerae crescerent,
 „ Rediit quidem domum Calypso, nobilis dea.
 „ At ille cædebat ligna; celeriter verò ei perficiebatur opus:
 „ Viginti autem defecit arbores omnes, dolavitque deinde ferro,
 „ Lævigavitque scitè, & ad normam direxit.
 „ Interea autem attulit terebras Calypso, nobilis dea:
 „ Terebravit verò is omnia, & composuit inter se.
 „ Clavis autem eam [ratem] & compagibus aptavit,
 „ Quantumque quis fundum navis fabricaverit vir
 „ Onerariæ latæ, benè peritus fabrilis-artis,
 „ In tantum latam ratem confecit Ulysses.
 „ Tabulata verò erigens, coaptans densis trabibus,
 „ Faciebat; cæterum longis asseribus perficiebat.
 „ In ea porro malum fecit, & antemam congruentem ei:
 „ Præterea gubernaculum fecit, ut dirigeret:
 „ Commixvit quoque ipsam cratibus undique sâgnis,
 „ Fluctuum propugnaculum ut-esset; multamque ingessit materiam.
 „ Interea verò lintea attulit Calypso, nobilis dea,

- Ἰζία ποίησκάσαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ.
 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδυσεν ἐν αὐτῷ.
 Μοχλοῖσιν δ' ἔρα τὴν γε κατεῖρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
 Τέτρατον ἤμαρ ἦν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
 Τῷ δ' ἔρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
 Εἰματὰ τ' ἀμφιάσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
 265 Ἐν δέ οἱ ἄσκδν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
 Καρύκει· ἐν δέ οἱ ὄρα τίθει μενοεικέα πολλά·
 Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
 Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἰζία δῖος Ὀδυσσεύς·
 270 Αὐτὰρ δὲ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνήντων,
 Ἥμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
 Πηλιάδας τ' ἰσορῶντι, καὶ ὕψι δύναντα Βωώτην,
 Ἄρκτον δ' ἦν καὶ ἑμαξάν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 Ἥ τ' αὐτοῦ σρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωννα δοκεύει.
 275 Οἷη δ' ἑμμορος ἐξὶ λαστρῶν Ὠκεανοῖο.
 Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψῶ, διὰ θεῶν,
 Ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς ἔχοντα.
 Ἑπταδεκαῖδεκα μὲν πλέεν ἡμᾶτα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαῖδεκατῇ δ' ἐφάνη ὄρα σκιδέντα
 280 Γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγχιζον πέλεν αὐτῷ.
 Ἔστατο δ', ὥς ὅτε βῖνδν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνδρῶν κρείων Ἑνossiχθων,
 Τηλέθευ ἐκ Σολύμων δρέων ἴδεν· εἶπατο γὰρ οἱ
 Πόντον ἐπιπλείων· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόβι μᾶλλον·
 285 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυνήσατο θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 Ἀμφ' Ὀδυσῇ, ἑμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἔδοντος·
 Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἶσα
 Ἐκφυγέειν μέγα πείρας εἰζῆτος, ἦ μιν ἰκάνει·
 290 Ἀλλ' ἔτι μὲν μιν Φημί ἄδην ἑλάαν κακότητος.
 Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
 Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὁρόδυνεν ἄελλας
 Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁράρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 295 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεισε, Ζέφυρός τε Δυσαῆς,
 Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Ὀχθήσας δ' ἔρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 300 Δεῖδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 Ἥ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Ἄλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν σάντα τελεῖται.
 Οἴοισιν νεφέεσσι περισέφει οὐρανὸν εὐρύν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον· ἐπισπέρχουσι δ' ἄλλαι
 305 Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἶψς ὄλεθρος.
 Τίς μᾶκρας Δαναῶν καὶ τετράκας, οἱ τὸτ' ὄλοντα
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὴ ἔγνων ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν
 Ἥματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 310 Τρώες ἐπέριψαν περὶ Πηλείωνι ἱανόντι.

ad vela conficienda, ille autem bene confecit & ista.
 ligavit quoque funesque, rudentisque, pedesque in ea.
 Vectibus autem deinde eam deduxit in mare vastum.
 Quartus dies erat, & ei perfecta erant omnia.
 Quinto verò dimisit ab insulâ nobilissima Calypso,
 Vestibusque indutum odoratis, & lavatum.
 Imposuit autem ei utrem dea nigri vini.
 Alterum, alterum verò aquæ magnum; & viatica
 In perâ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa:
 Ventum autem præmisit innocuumque placidumque.
 Lætus verò vento-secundo extendit vela nobilis Ulysses:
 Ipse verò gubernaculo dirigebat artificiose,
 Sedens: neque ei somnus palpebris incidebat,
 Pleiadasque contemplanti, & serò occidentem Boöten,
 Ursamque, quam & Carum cognomento vocant,
 Quæ ibidem vestitur, atque Orionem observat:
 Sola verò expers est lotionum Oceani.
 Hanc enim eum iussit Calypso, nobilis dea,
 Ponto-navigare ad sinistram manum habentem.
 Septendecim quidem navigabat dies iter-faciens-mari.
 Decima-octava verò apparuerunt montes umbrosi
 Terræ Phæacum, quæ proximum erat illi:
 Apparebat autem, veluti scitum in obscuro ponto.

Hunc verò ex Æthiopibus reversus potens Neptunus,
 Procul ex Solymorum montibus conspexit; visus enim est ei
 Super pontum navigans; ille verò iratus est ex-corde magis:
 Quassiusque caput ad suum dixit animum;
 „ Papæ, profecto jam statuerunt dii aliter
 „ De Ulyssæ, me apud Æthiopas absente:
 „ Et jam Phæacum terræ prope-est, ubi ei fatale
 „ Effugere magnam metam ærunnarum, quæ ipsum occupant:
 „ Sed adhuc quidem ipsum puto abundè miseriarum subitarum.
 Sic fatus collegit nubes, & turbavit pontum,
 Manibus tridente sumpto; omnesque concitavit procellas
 Omnigenorum ventorum; nubibusque operuit
 Terram simul & pontum; ingruit autem à-cælo nox.
 Unâ verò Eurûsque Notûsque ruit, Zephyrusque vehemens,
 Et Boreas serenus, ingentem fluctum provolvens.
 Et tunc Ulyssis soluta sunt genua & charum cor:
 Ingemiscensque dixit ad suum magnum animum;
 „ Heu me miserum, quid me tandem fiet?
 „ Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit;
 „ Quæ me dicebat in mari, priusquam in patriâ terrâ pervenissem,
 „ Dolores impleturum esse: ea sanè nunc omnia perficiuntur.
 „ Qualibus nubibus obtegit cælum latum
 „ Jupiter, turbavitque mare; ingruunt verò procelle
 „ Omnigenorum ventorum: nunc mihi certum grave exitum.
 „ Ter beati Danaï & quater, qui tunc perierunt
 „ Trojâ in latâ, Atridis gratificantes.
 „ Utinam ego mortuus fuisssem, & fatum obiissem,
 „ Die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
 „ Trojani injecerunt circa Achillem mortuum.

- Τὰ κ' ἔλαχον κτεράων, καὶ μὲν κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 Νῦν δέ με λυγαλίῃ θανάτῳ εἴματα ἀλῶναι.
 Ὡς ἔρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῆμα κατ' ἔκρης,
 Δεινὸν ἐπασσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἰλέλιξεν.
 315 Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πῖσε· πηδάλιον δὲ
 ἔκ χειρῶν προήκε· μέσον δὲ οἱ ἰζὺν ἔαξε
 Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἰλθοῦσα θύελλα.
 Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπέβρυχα θῆκε πολλὸν χρόνον· οὐδ' ἔδυνάσθη
 320 Αἶψα μάλ' ἀνσχέθειν, μεγάλου ὑπὸ κύματος θυμῆς·
 Εἴματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
 Ὅψι δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, σόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 Πικρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ·
 325 Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·
 Ἐν μέσῳ δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἀλειύνων.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῆμα κατὰ ῥέον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ὅτ' ὑπυρινὸς Βορέης φορέσειν ἀκάνθας
 Ἀμπεδίων, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχοντα·
 330 Ὡς τὴν ἀμπέλαγος ἔνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ἀλλοτε μὲν τε Νότος Βορέη προβάλασκε φέρεσθαι,
 Ἀλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἴλασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνδῷ,
 Λευκοθέῃ, ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτὸς αὐδήσασα,
 335 Νῦν δ' ἄλδς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμελλε τιμῆς·
 Ἥ ῥ' Ὀδυσῆ' ἰλέησεν ἀλώμενον, ἄλγος ἔχοντα·
 Αἰβοῖν δ' εἰκυῖα ποτὶ ἀνεδύσατο λίμνης·
 Ἰξε δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδέσμου, εἰπὼς τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτει τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 Ὀδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει·
 Οὐ μὲν δὴ σε καταφύσει, μάλα περ μνεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξει, (δοκίεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.)
 Εἴματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 Κέλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρασσι νέων, ἐπιμαίεις νόστου
 345 Γαίης Φοιήκων, ὅτι τοι μοῖρ' ἰζὺν ἀλύξει.
 Τῇ δὲ τότε κρήδεμνον ὑπὸ ζέφυροισι τάνυσσαι
 Ἀμβροτον· οὐδ' ἐν τοι παθεῖν θέος, οὐδ' ἀπολίσσεται.
 Αὐτὰρ ἐπὶν χεῖρασιν ἐφάψεται ἡπείροιο,
 Ἀψ' ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς ὕνοπα πόντον,
 350 Πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἔρα Φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
 Αὐτῇ δ' ἄψ' ἐς πόντον ἰδύσκειτο κυμαίνοντα,
 Αἰβοῖν εἰκυῖα· μέλαν δὲ ἰ κῆμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 Ὅχθήσας δ' ἔῖα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, μήτις μοι ὀφείνησιν δόλον ἔλλον
 Ἀθανάτων, ὅτε με σχεδῆς ἀποβῆναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὔπω πείσομ'· ἐπεὶ ἐκδὲς ὀφθαλμοῖσι
 Γαῖαν ἐγὼν ἰδέμην, ὅτι μοι φάτο Φύξιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκίει δέ μοι εἶναι ἔριον·
 Ὅφρ' ἂν μὲν παν δούρατ' ἐν ἀρμυνῇσιν ἀρήρῃ,
 Τόφρ' αὐτοῦ μανέναι καὶ τλήσεσθαι ἄλγος πάσχων·

Tum sortitus-esset parentalia, & meam gloriam celebrassent
 Nunc verò me tristi morti destinatum est perire. (Achivi:
 Sic utique ipsum locutum pepulit ingens fluctus à vertice,
 Horrendum irruens, circumque egit ratem.
 Longe verò à rate ipse excidit; clavum autem
 E manibus dimisit, medium verò malum ei fregit
 Horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
 Longe autem velum & antenna incidemat ponto:
 Ipsum verò sub-aquâ detinuit longo tempore; neque potuit se
 Citò admodum emergere, magni sub fluctûs impetu:
 Vestes enim gravabant, quas illi præbuerat nobilissima Calypso.
 Serò verò tandem emerfit, & ex ore vomuit saluginem
 Amaram, quæ ei multa à capite defluebat.
 Sed neque sic ratis oblitus est, tametii afflictus,
 Sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam:
 In medio autem sedebat, finem mortis evitans.
 Hanc autem ferebat ingens fluctus per undarum-impetum huc
 Ut verò cùm autumnalis Boreas fert spinas (atque illuc.
 Per campum, densæ autem invicem coherescent:
 Sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc.
 Interdum quidem Notus Borææ objectavit ferendum,
 Interdum verò rursus Eurus Zephyro cessit, ut persequeretur.
 Hunc autem vidit Cadmi filia, pulchra-talos Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis vocalis;
 Nunc verò maris in fluctibus deorum sortita-erat honorem:
 Hæc Ulysses miserata est vagantem, dolopes habentem:
 Mergo verò assimilata volatu emerfit è gurgite;
 Seditque in rate multis-vinculis-aptâ, & locuta est;
 „ Infelix, quid tibi sic Neptunus terre-quassator
 „ Iratus est vehementer, quòd tibi mala multa struat?
 „ Nequaquam quidem te perdet, licet valde cupiens.
 „ Sed omninò sic fac, (videris autem mihi non desipere,)
 „ Vestibus istis exutis, ratem ventis ferendam
 „ Relinque; at manibus natans quære reditum
 „ Ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 „ Accipe autem hanc vittam, & sub pectore extendas
 „ Immortalem: haud tibi timendum nequid patiaris, aut perora.
 „ At postquàm manibus contigeris litus,
 „ Rursus exuens projice in nigrum pontum,
 „ Longè à continente, ipse autem leorum te-avertas.
 Sic utique locuta dea vittam dedit:
 Ipsa verò rursus pontum ingressa est fluctuantem.
 Mergo assimilata: niger verò ipsam fluctus obtexit.
 Cæterùm deliberavit patiens nobilis Ulysses,
 Ingemiscénsque dixit ad suum magnum animum;
 „ Heu mihi, nè quis mihi struat dolum allum
 „ Immortalium, quandò me à rate discedere jubet.
 „ Sed omninò nondum parebo; quoniam procul oculis
 „ Terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 „ Sed omninò sic faciam, videtur verò mihi esse optimum;
 „ Quamdiù quidem ligna in compagibus cohererint,
 „ Tandem hic manebo & sustinebo dolores patiens.

365 Αὐτὰρ ἔπην δὴ μοι σχεδὴν διὰ κύμα' ἰνᾶξεν,
 Νῆξομ'· ἔπει οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἔμεινον.
 Ἔως δ' αὖτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ὄρσε δ' ἐπὶ μέγα κύμα Ποσειδάων ἑνοσίχθων,
 Δεινὸν τ', ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ξαῖς ἦτων θημῶνα ἰνᾶξεν
 Καρφαλέων, τὰ μὲν ἔρ τε διεσκέδαε· ἔλλυθις ἔλλη·
 370 Ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδαε· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἄρφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέλῃθ' ὥς ἵππον ἑλαύνων.
 Εἴματα δ' ἐξαπέδυε, τὰ οἱ πόρε δῖα Κλυτὴν.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ σέρνοιο τέτυσσε.
 Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλλ' ἀκέπεισε, χεῖρε πετάσσας,
 375 Νηχόμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων ἑνοσίχθων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παῖδων ἄλδω κατὰ πόντον,
 Εἰσέκειν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἔρα Φωνήσας, ἵμασεν καλλιτρίχας ἵππους·
 Ἰκτετο δ' εἰς Αἰγῆς, ὅτε οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρυς Διὸς, ἔλλ' ἐνόησεν·
 Ἦτοι τῶν ἑλλάνων ἀνέμων κατέδησε κελύθους,
 Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 385 Ὄρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
 Ἔως ὅγε Φαιήκεσσι Φιληρέτμοισι μιγείη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἄλυσας.
 Ἔυδα δὴν νόμτας, δύο δ' ἡματα κύματι πηγῷ
 Πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραιδίη προτιδίσσεται ὀλεῖβρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμῶν ἐυπλόκιμος τέλεος ἦδ' ἔσθι,
 Καὶ τοτ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 Ἐπλετο νηναμῖν· δ' δ' ἔρα σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν,
 Ὄφρ' ἄλλα προΐδαν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἄρδεις.
 Ὡς δ' ἔταν ἀσπίσιος βίοτος παῖδεςσι φανεῖν
 395 Πατρός, ὃς ἐν νόσῳ καίται κρατέρ' ἔλγαι πάσχων,
 Διρὸν τηκόμενος, συγερὸς δὲ οἱ ἔχρει δαίμων,
 Ἀσπᾶσιον δ' ἔρα τον γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπᾶσιν εἰσατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆξ' δ' ἐπαιγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βούσας,
 Καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσιν ὀλέσσης·
 Ῥόχθ' αὖτ' ἄρ' ἔργα κύμα ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 Δεινὸν ἐρευγόμενον· εἴλυτο δὲ πάνθ' ἄλδς ἔχνη·
 Οὐ γὰρ ἔσαν ἁμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐκίωγαί,
 405 Ἄλλ' ἀνὰ προβλήτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγος τε.
 Καὶ τοτ' Ὀδυσσεὺς αὐτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Ὀχθήσας δ' ἔρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπία δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
 410 Ἐκβῶσις οὖσα φαίνεθ' ἄλδς· πολιοῖο θυμῷ
 Ἐκτοσθεν μὲν γὰρ πάγος ὄξες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 Βέβρυχεν ῥόδιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ·
 Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὕτως ἐς πόδαςσι
 Στήμεναι ἀμφότεροισι, καὶ ἐκφυγέειν κακότητην·

At postquam mihi ratem fluctus discussit,
 Natabo; quandoquidem nihil adest prospectus melius.
 Dum ille hæc cogitabat in monte & in animo,
 Immisit utique ingentem fluctum Neptunus terræ-quassator,
 Horrendumque, gravemque, excelsum; impulit autem ipsum.
 Ut verò cùm ventus vehementer spirans palcarum acervum dissipet
 Aridarum, quas quidem dispergat alias aliò;
 Sic ipsius tabulata longa disperlit: verum Ulysses
 In unum lignum conscendebat, celerem ut equum impellens:
 Vestes verò exiit, quas ei præbuit nobilissima Calypso;
 Statimque vittam sub pectus extendit.

Ipse autem pronus in mare cecidit, manibus extensis,
 Natare paratus; vidit verò potens rex Neptunus,
 Quassansque caput ad suum locutus est animum;
 „ Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 „ Donec hominibus Jovis-alumnis interis:
 „ Sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.
 Sic utique locutus impulit pulchros-jubis equos;
 Pervenitque ad Ægas, ubi ei Inclytæ aedes sunt.

Cæterum Pallas, filia Jovis, aliud cogitavit;
 Aliorum quidem ventorum obstruxit vias;
 Quiesceréque jussit, & consopitos-esse omnes:
 Incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 Donec ipse Phæacibus remigii-studiofis misceretur
 Inclytus Ulysses, mortem & fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu vasto
 Errabat: sæpe verò ei cor præfagebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comas-pulchra complevit aurora,
 Et tam deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 Erat tranquilla; ipse verò deinde prope conspexit terram,
 Acute-admodum prospiciens, magne à fluctu levatus.

Ut autem cum grata vita filiis appareat
 Patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 Diu contabescens, infestus autem ei ingruerit deus;
 Gratè verò hunc dii à morbo liberarint:
 Sic Ulyssi gratè apparuit terra & sylva.
 Natabat verò, nitens pedibus continentem ut conscenderet:
 Sed cùm tantum abesset, quantum scilicet auditur vociferatus,
 Tum verò sonitum audivit ad scopulos maris;
 Murmurabat enim ingens fluctus ad aridam continentis
 Horrendum eructans; obducta verò erant omnia maris aspergile:
 Non enim erant portus navium-capaces, neque sæculi;
 Sed littora projecta erant, scopulique, saxaque.
 Et tunc Ulyssi solata sunt gentis & clarum cor;
 Ingemiscens verò is dicit ad suum magnam mentem;
 „ Hei mihi; postquam terram insperatam credidi videre
 „ Jupiter, & jam has undas sulcatas penetravi;
 „ Egressus nunquam apparet ex mari cape foras:
 „ Extrà enim laxa acuta, circumque fluctus
 „ Fremit impetuosus, levisque eminet petra:
 „ Prope autem profundum mare; & nullo modo licet pedibus
 „ Consistere ambobus, & effugere malum.

- 415 Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλη λίθαι ποτὶ πέτρῃ
 Κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσεται ὀρμή.
 Εἰ δέ κ' ἐτι προτέρω παρανήσομαι, ἦν που Ἰφείρου
 Ἠϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης,
 Δεῖδω, μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξῃς θύελλα
- 420 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρεῖα γενάχοντα.
 Ἡ ἐτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα σπείμων
 Ἐξ ἄλλος, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτῃ.
 Οἶδα γάρ, ὡς μοι δαΰδουσαι κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως ὁ ταυθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
- 425 Τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρεν τρηχέην ἐπ' ἀκτὴν.
 Ἐνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφῃ, σὺν τ' ὅσῃ ἀράχῃ,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπασσόμενος λάβε πέτρης,
 Τῆς ἔχετο γενάχων, εἴως μέγα κύμα παρήλαε.
- 430 Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε· καλιβρόδιον δέ μιν αὔτις
 Πλήξεν ἐπασσόμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντηρ.
 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος, θαλάμης ἐξαλκομένοιο,
 Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰι λαίγγγες ἔχονται.
 Ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν
- 435 Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύσηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
 Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κύματος ἐξανάδης, τά τ' ἑρεύγεται ἠπειρόνδε,
 Νῆχε παρῆξ ἐς γαῖαν δρώμενος, εἵπου Ἰφείρου
- 440 Ἠϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ σῶμα καλλιρρόοιο
 Ἰξε νέων, τῇ δὲ οἱ εἴσατο χῶρος ἕριςος,
 Δεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐγνώ δὲ προρέοντα, καὶ εὗξάτο ὄν κατὰ θυμόν.
- 445 Κλυθὶ, ἄναξ, ὅστ' ἔσσι· πολύλλισον δέ σ' ἱκάνω,
 Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπᾶς.
 Αἰδοῖός μιν τ' ἐς καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἀνδρῶν ὅσῃς ἱκνᾶται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν
 Σὸν τε ῥέον, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας.
- 450 Ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ὄν ῥέον, ἔσχε δὲ κύμα.
 Πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 Ἐς ποταμοῦ προχάας· ὁ δ' ἄρ' ἔμφω γούνατ' ἔκαμψε,
 Χεῖράς τε σιθαρὰς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
- 455 Ὡς δὲ χροῖα πάντων· θάλασσα δὲ κῆκε πολλὰ
 Ἀν σῶμα τε, ῥινάς τε· ὁ δ' ἔπνευσε καὶ ἔκλυε
 Κεῖτ' ὀλιγυπεδέων· κάμματος δέ μιν κίνδης ἱκανόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἔκπνευσε καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρῃ,
 Καὶ τότε δὴ κρηδεύμενον ἐπὶ ἔο λῦσε ἄποιο.
- 460 Καὶ τὸ μὲν ἔς ποταμὸν ἐλπιμύχοντα μεθῆκεν.
 Ἀψ' δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ ῥέον· αἶψα δ' ἄρ' ἔνθα
 Δέξατο χερσὶ φίλῃσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λισσάσας
 Σχοῖν' ὑπεκλάνθη, κύπε δὲ ζείδωρον ἔκραιψε.
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμῷ.
- 465 ὦ μοι ἄγῳ, τί πάθω; τί νῦ μοι μήνισα γένηται;
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ ἀνενήδεα νύκτα φυλάξω,

Ne fortasse me egredientem jactet lapidifera ad petram
 Fluctus magnus abripiens; vanus verò mihi erit conatus.
 Sin adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 Littoræque obliqua, portusque maris;
 Vereor, ne me rursus abripiens procella
 Pontum in piscosum ferat, graviter gementem;
 Aut etiam mihi & cetum immittat magnum deus
 Ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite:
 Novi enim, quòd mihi insensu est inclytus Neptunus.
 Dum ille hæc deliberabat in mente & in animo,
 Interea utique ipsum magnus æstus tulit ad asperum litus.
 Ibi cuiusque lacerata, simulque ossa confracta fuissent,
 Nisi in mentem indidisset dea cæcia-oculis Minerva:
 Ambabus verò manibus irruens apprehendit petram,
 Cui adhærebat ingemiscens; donec ingens fluctus præterlisset,
 Et hunc quidem sic effugit: refluus autem *fluctus* ipsum rursus
 Percussit irruens, longèque ipsum iniecit ponto.
 Sicut verò cum Polypodis, è cubili extracti,
 Acetabulis multi calculi adhærescunt:
 Sic hujus ad fixa fortibus à manibus
 Cutis lacerata erat; ipsum verò ingens fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter fatum perisset Ulysses,
 Nisi prudentiam indidisset cæcia-oculis Minerva:
 Ex fluctu *is* ubi-emersit, quâ propellitur ad litus,
 Præternatabat in terram spectans, sicubi inveniret
 Littoræque obliqua, portusque maris.
 Sed quando jam fluvii ad ostia pulchrè-fluentis
 Pervenisset natans; ibi demùm ei visus est locus optimus,
 Planus absque petris, & receptus merat à ventò;
 Agnovit autem profluentem, & supplicavit suo in animo;
 Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad te venio,
 Fugiens ex ponto Neptuni minas.
 Venerabilis quidem est etiam immortalibus Ælis,
 Ex hominibus quicumque venerit errans, quemadmodum ego
 Ad tuum fluentum, tuoque genus accedo, plurima passus. (nunc
 Sed misere, rex; supplicem enim tibi *me* esse profiteor.
 Sic ait; ille verò continuo sedit suum fluentum, continitque
 Et ante eum fecit tranquillitatem; ipsumque servavit (fluctum;
 Ad fluvii ostia: ille verò deinde ut, umque genu flexit,
 Manusque fortes; *manu* enim afflicta erat charum cor.
 Tumebat verò corpore toto, mare autem manabat copiosum
 Per òsque, naræque; ille verò absque-anhelitu & voce (pabat.
 Jacebat viribus-defectus: defatigatio nempe eum vehemens occu-
 Sed quando jam respiravit, & in mente animus collectus est;
 Tum verò victum à se solvit dæe,
 Et ipsam fluvium in sinuosum inmisit; (verò Ino
 Retrò autem *illam* ferebat ingens fluctus per fluentum; statim
 Suscepit manibus charis: ille verò ex fluvio sededens
 Juncos recubuit, osculatæque est amam terram:
 Ingemiscens autem deinde dixit ad suum magnum armenum;
 Heu mihi, quid patiar? quid mihi denique restat?
 Si quidem in fluvio gravem per noctem extubæro,

Μῆ μ' ἄμυδις εἰβῃ τε κακῇ καὶ θάλας ἔβρον,
Ἐξ ἑλιγηπελίδος, δαμάσῃ κεκαφῆῃτα θυμόν·
Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡδὴ πρό.

- 470 Βί δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβῆας καλὸν δάσκειον ὕλην,
Θάμνοις ἐν πυκνότησι καταδραβῶ, εἰ με μαθεῖν
Ὶγος καὶ κέματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
Δεῖδω, μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύμα γένωμαι.

Ὡς ἔφα οἱ φρονέοντι δαΐσασκε κέρδιον εἶναι.

- 475 Βῆ δ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δ' ὀχεδὸν ὕδατος εὔρεν
Ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
Ἐξομβόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλίδος, ὁ δ' ἐλαίδος.
Τοὺς μὲν ἔρ' οὐτ' ἀνέμων δικάει μένος ὕγρον ἀέντων,
Οὐδέποτε· ἡέλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,

- 480 Οὐτ' ὄμβρος περάσκει διαμπερές· ὥς ἔφα πυκνοὶ
Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, οὗς ἐπ' Ὀδυσσεὺς
Δύσετ'· ἔφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ Φίλησιν
Εὔρεϊαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἡλίθα πολλῇ,
Ὅσσον τ' ἡδ' ὄνω, ἡδ' ἄνδρας ἄνδρας ἔρυσθαι

- 485 Ὡρῃ χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἐν δ' ἔφα μέσση λέντο, χύσιν δ' ἐπεχάκτο φύλλων.
Ὡς δ' ὅτε τις δαλὴν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,

- 490 Ἀγροῦ ἐκ' ἐσχατιῆς, ἥ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἔλλοθεν αἰοί·
Ὡς Ὀδυσσεὺς φύλλωσι καλύψατο· τῇ δ' ἔφα Ἀθήνη
Ἔπνον ἐπ' ὀμμάσι χεῦ, ἵνα μὴ παύσειε τάχιστα
Δυσπονέος καμάτοιο, Φίδα βλέφῃρ ἑμφικαλύψας.

Ὁ Δ Τ Σ Σ Ε Ϊ Α Σ Ὀ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ζ.
Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἐπίθεσις.

- Ἄθηνά ἐπιστάσκει ὕμῃ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ Ναυσικάᾳ, κα-
λεῖται αὐτῇ τὴν ἐσθῆτα ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀγαγεῖσθαι, πλύ-
ναι· πλησίον γὰρ αὐτῇ εἶναι τὸν γάμον· ἡ δὲ τὸ καλεῖσθαι
ποιεῖ. Ἐπειτα παίζει μετὰ τῶν θεραπαινῶν· ἀκρόασις δὲ αὐτῶν
δ' Ὀδυσσεύς, ἐξυπνίζεται· καὶ δευτέρως Ναυσικάας, ἐσθῆτα καὶ
τροφὴν παρ' αὐτῆς λαβὼν, ἔπειτα αὐτῇ εἰς τὴν πόλιν.

Ζῆτα δὲ Ναυσικάᾳ κόμισ' ἐν Σχερίῳ Ὀδυσῆα.

- Ὡς δ' ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἔπνον καὶ καμάτω ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Βῆ δ' ἐς φαίηκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
Οἱ πρὶν μὲν τοτ' ἑναιον ἐν εὐρυχόρῃ Ἱππερίῃ,
5 Ἀλκχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηγερόντων,
Οἱ σφῆας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέρτατοι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀνακρίσας ἔγε Ναυσίβοος θεοειδῆς,
Εἶπεν δ' ἐν Σχερίῳ, ἕκας ἀνδρῶν ἀλφειῶν·
Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἰδεύματα οἴκους,
10 Καὶ νηὸς ποιεῖτε ἱεῶν, καὶ ἰδύσασατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείῃ κῆδοςδε βεβήκει.

Ἄλ-

„ Timeo, ne me simul frigus malum & fertilla ros,
 „ Præ imbecillitate, conficiat afflictum animo:
 „ Aura nempe ex fluvio frigida spirat matutino tempore.
 „ Si verò ad clivum conscendens & umbrosam sylvam,
 „ Arbutis in densis dormiero, si me sineret
 „ Frigus & lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet;
 „ Vereor, ne feris captura & præda fiam.
 Sic sanè ei deliberanti visum est satius esse:
 Perrexit nempe ire in sylvam; hanc autem prope aquam invenit
 In conspicuo loco; duo autem deinde subiit arbuta,
 Ex uno loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem neque ventorum perflat vis humidum spirantem,
 Neque unquam sol lucens radiis percutiebat,
 Neque imber penetrabat penitus; sic sanè densa
 Invicem creverunt alterum alteri intertextum; quæ Ulysses
 Subiit; statimque cubile concessit manibus charis
 Latum: foliorum enim erat copia æstati ingens;
 Quantum utique duos, vel tres viros tegeret.
 Tempestate hyberna, etiamsi vel admodum sæviret.
 Illam quidem videns gavisus est patiens nobilis Ulysses;
 In medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Quemadmodum autem cum aliquis torrem cinere absconderit ni-
 Agro in extremo, cui non adsunt vicini alii, (gro,
 Semen ignis servans, ut ne quæ aliunde incendat;
 Sic Ulysses foliis se obtexit; huic autem Minerva
 Somnum in oculis fudit, ut ipsum is cessare faceret otiosum
 A difficili labore, charas palpebras obtegens.

O D Y S S E Æ H O M E R I V I L I B R I

Argumentum.

Minerva adstans per somnium Nausicaæ Alcinoi filia, ju-
 bet illam vestes ad flumen ferre lotum: instare enim ei
 nuptias. Illa vero jussa facit: deinde ludit cum ancillis. Au-
 diens autem ipsas Ulysses expergiscitur, & precatus Nausi-
 caam, vestemque & cibum ab ipsa accipiens, sequitur eam in
 urbem.

Z. Nausicaæ excipit in Scheria Ulysses

SIC illic dormiebat quidens patiens nobilis Ulysses,
 Somno & labore oppressus; verum Minerva
 Ibat ad Phæacum virorum populūque urbemque;
 Qui antea quidem habitabant in spaciola Hyperetæ,
 Prope Cycloas, viros superbientes,
 Qui ipsos infestabant; viribus autem potiores erant.
 Inde excitos illos deduxit Nausichous deo similis,
 Collocavitque in Scheriâ, procul ab hominibus ingentibus;
 Circum verò murum duxit urbi, & edificavit domos,
 Et templa fecit deorum, & divisit agros.
 Sed hic quidem jamjam fato domitus, ad inferos descenderat:

- Ἀλκίνοος δὲ τὸτ' ἤρχε, θεῶν ἔκπο μήθεα εἰδώς.
 Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Νέσσειν Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μητιώσα.
- 15 Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμνον πολυδαίδαλον, ὃ ἐνὶ κόρυθι
 Κοιμᾶτ', ἀθανάτησι Φοῦν καὶ εἶδος ὁμοῖη,
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Παρ δὲ δὺ ἑμφίπολοι, Χαρίτων ἔκπο κάλλος ἔχουσαι,
 Σταθμοῖν ἑκάτερθε, θύραι δ' ἐπέκειντο Φαιαίκεϊ.
- 20 Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοὴ ἐπέσσυτο δέμνια κόρυς.
 Στῇ δ' ἔρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 Εἰδομένη κόρυι ναυσικλειτοιο Δύμκαντος,
 Ἡ οἱ ὁμηλικὴ μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
 Τῇ μιν λισσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
- 25 Ναυσικάα, τί νῦ σ' ὥδε μεθήμονα γαίνατο μήτηρ;
 Ἑῖματα μὲν τοι κείται ἀκηδέα, σιγαλδέοντα.
 Σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἔνυσσαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἳ κέ σ' ἔγωγνται.
 Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει.
- 30 Ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσai ἡμ' ἡοὶ Φαινομένηφι,
 Καὶ τοι ἐγὼ συνέριδος ἡμ' ἔφομαι, ὄφρα τάχις
 ἔνυναι. ἔπει οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσαι.
 Ἡδὴ γάρ σε μῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον.
- 35 Πάντων Φαίηκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
 Ἀλλ' ἄγ', ἐπότερυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶδι πρὸ,
 Ἡρώιδους καὶ ἡμαξαν ἱφολίσαι, ἥ κεν ἔγῃσι
 Ζῶσρά τε, καὶ πέπλους, καὶ ῥήγνα σιγαλδέοντα.
 Καὶ δέ σοι ὥδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ἥ ἐπιδέσσιν.
- 40 Ἐρχέσθαι· πολλὰν γὰρ ἔκπο πλυνοὶ εἰσι πόλεις.
 Ἡ μὲν ἔρ' ὡς εἰποῦς ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι Φαειὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι· οὗτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὐτε πότ' ὄμβρος
 ἀέσται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλνεται. Ἀλλὰ μάλ' αἰθήρη
- 45 Πέπταται ἀνέφιλος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομον αἰγλή.
 Τὰ ἐνὶ τέρπονται μάκρες βροτὶ ἤματα πάντα.
 Ἐνδ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἔπει διαπτόφραδε κόρυι.
 Αὐτίκα δ' ἄδ' ἔλθεν ἑυπρότος, ἥ μιν ἔγχευε
 Ναυσικάαν ἑυπεπλον· ἔφαρ δ' ἀπεικύμασ' ὄνειρον.
- 50 Βῆ δ' ἵνα διὰ δῶμαθ', ἐν ἀγγελίαις τοκαῦσι,
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κηχέσμετο δ' ἔνδον ἰδόντες.
 Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάτῃ ἦτο, σὺν ἑμφίπολοισι γυναιξίν,
 Ἠλέκτα κρηφῶσ' ἑλικόφουρα· τὰ δὲ θύραζε
 Ἐρχομένην ἐμβλήτο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας.
- 55 Ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.
 Ἡ δὲ μάλ' ἔγχευε φίλον πατέρα προσέειπε.
 Πάππη φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἱφολίσσεας ἀπὴν
 Τηληλὴν, σκυκελον, ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἔγωμαι
 Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι σερυπυμένα κείται;
- 60 Καὶ δέ σοι αὐτὰ ῥοιπε μετὰ πρῶτοισιν ἰδόντι
 Βουλὰς βουλεύειν καθαρὰ χροῖ· εἶματ' ἔχοντα.
 Πάντε δέ τοι φίλοι υἱὸς ἐνὶ μεγάροισι γεγάσιγ,
 Οἳ δὲ ἰπυῖοντες, τρεῖς δ' ἤθησι θαλίοντες.

Alcinous verò tunc imperabat, à diis consilia doctus.
 Hujus quidem ivit ad domum dea cæcia-oculos Minerva,
 Reditum Ulyssii magnanimo moliens:
 Perrexit autem ire ad thalamum fabre-factum, in quo puella
 Cubabat, immortalibus oris-habitu & formâ similis,
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi:
 Juxta autem duæ ancillæ, à Gratiis pulchritudinem habentes,
 A-postibus utrinque, fores verò admotæ erant splendide.
 Illa verò venti veluti flatus accessit ad cubilia puellæ;
 Stetitque supra caput, & ipsam sermone allocuta est,
 Assimilata filie celebris-in-re-nauticâ Dymantis,
 Quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo:
 Huic seipsam cum assimilasset, allocuta est cæcia-oculos Minerva;
 „ Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater?
 „ Vestes etenim tibi jacent neglectæ, pulchræ;
 „ Tibi verò nuptiæ instant, ubi oportet pulchras quidem teipsam
 „ Induere, aliasque illis præbere, qui te ducant.
 „ Etenim ex his fama apud homines oritur
 „ Bona; gaudent verò pater & veneranda mater.
 „ Quin eamvis loturæ simul ac aurora illuxerit,
 „ Et ego adiutrix unâ comitabor; ut celerrimè
 „ Expediaris; quoniam non amplius diu virgo eris:
 „ Jamjam enim te ambiunt optimi in populo
 „ Omnium Phæacum; ubi tibi genus & ipsi.
 „ Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram,
 „ Mulos & currum apparare, qui vehat
 „ Cingulique, & peplos, & pallia mirabilia.
 „ Quippè tibi sic ipsi multò honestius est, quàm pedibus
 „ Ire; multum enim absunt labra ab urbe.
 Sic quidem locuta abiit cæcia-oculos Minerva
 Ad Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
 Esse: neque ventis concutitur, neque unquam imbre
 Rigatur, neque nix ingruit; sed omnino serenitas
 Panditur innubis; candidusque ambit splendor:
 In quo delectantur beati dii diebus omnibus.
 Eò abiit Pallas, postquam consilium contulerat puellæ. (tabat
 Statim verò aurora advenit pulchro-sedens-in-folio, quæ ipsæ exca-
 Nausicaam pulchro-peplo: continuo autem ea admirata est somnii.
 Perrexit verò ire per ædes, ut annuntiaret parentibus,
 Patri charo, & matri: deprehendit autem eos intus existentes.
 Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,
 Pensa versans marinâ-purpurâ-tincta: in ipsam autem foras
 Eredientem incidit ad inclytos reges
 Ad consilium, quò ipsam vocabant Phæaces eximii.
 Hæc autem valde prope astans charum patrem allocuta est;
 „ Pater chare, nonne jam mihi apparaveris currum
 „ Excelsum, agilem-eotis; ut pulchras vestes feram
 „ Ad flumen lotum, quæ mihi sordidatæ jacent?
 „ Etenim tibi ipsi convenit inter primores versanti
 „ Consilia consulere, pueri corpori vestes habenti.
 „ Quinque autem tibi chari filii in sedibus sunt,
 „ Quorum duo in-cælestimonio, tres autem cubiles flantes:

- Οἱ δ' αἰεὶ θέλουσι, νέκλυτα εἶματ' ἔχοντες,
 65 Ἐς χορὸν ἔρχασθαι· τὰ δ' ἱμῶ φρενὶ πάντα μέμνηται.
 Ὡς ἔφατ'· αἶδετο γὰρ βαλερὸν γάμον ἐξομοῖναι
 Πάτρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Οὔτε τοι ἡμίονων φρονέω, τέκος, οὔτε τευ ἑλλου.
 Ἐρχεῖν· ἀτὰρ τοι δμῶες ἱφακλίσουσιν ἀπήνην
 70 Τῆν ἡλὸν, εὐκικλὸν, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.
 Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἔρ' ἐκτὸς ἑμάξαν· εὐτροχὸν ἡμιονεῖην·
 Ὅπλων, ἡμιόνους δ' ὑπαγον, ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνην·
 Κούρην δ' ἐκ θαλάμοιο φέρον ἱσθίτα Φαιωνήν,
 75 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐυξέσῃ ἐπ' ἀπήνην·
 Μήτηρ δ' ἐν κίσῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἰδωδὴν,
 Παντοίην· ἐν δ' ὕψα τίθει, ἐν δ' οἶον ἔχουεν.
 Ἀσκήν ἐν αἰγείῳ· (καύκην δ' ἐπεβήσας ἀπήνης·)
 Δῶκε δὲ χρυσεῖν ἐν ληκύδι ὕγρην ἔλαιον,
 80 Εἰώες χυτλήσασκε σὺν ἀμφιπλόωσι γυναιξίν.
 Ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἑλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοισιν.
 Αἱ δ' ἄμωτον τανύοντο· φέρον δ' ἱσθίτα, καὶ αὐτὴν
 Οὐκ οἶν· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἑλλαι.
 85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥέον περικαλλέ' ἴκοντο,
 Ἐνθ' ἦτοί πλουτοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
 Καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ βυπύωντα καθήραι·
 Ἐνθ' αἰγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροβόλυσαν ἀπήνης,
 Καὶ τοὺς μὲν σεῦκεν ποταμὸν παρὰ δινήεντα,
 90 Τρώγειν ἔγχευσιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἐπ' ἀπήνης
 Εἶματα χερσὶν ἔλυντο, καὶ ἱσφόρον μέλαν ὕδωρ
 Σταῖβον δ' ἐν βόθροις βοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε, κάθηράν τε ῥίπα πάντα,
 Ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλδς, ἥχι μάλισα
 95 Λαίγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 Αἱ δὲ, λοεσσάμεναι, καὶ χρυσσάμεναι λίπ' ἑλαίῳ,
 Δείπνον ἔπειθ' εἶλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·
 Εἶματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμμαί τε, καὶ αὐτῇ,
 100 Σφαίρην ταί τ' ἔρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
 Τῆσι δὲ Ναυσικῆα λευκώλενας ἤρχετο μολπῆς.
 Οἷν δ' Ἀρτεμις εἰσι κατ' οὖρος ἰοχέαιρα,
 Ἡ κατὰ Τηϋγετον περιμήκετον, ἥ Ἐρύμανθον,
 Ταρπομένη κάπροισι καὶ ὠκαῖς ἑλάφοισι·
 105 Τῇ δὲ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγυίοχοιο,
 Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 Πασάων δ' ὑπερ' ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πάσαι·
 Ὡς ἥγ' ἀμφιπλόωσι μετέπρεπε παρθένος Ἀδμής.
 110 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔρ' ἑμέλλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ζευξάσ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἶματα καλά·
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς Ὀδυσσεὺς ἄγρειτο, ἴδοι τ' εὐώπιδά Κούρην,
 Ἡ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσασατο.
 115 Σφαίρην ἔπειτ' ἔρριψα μετ' ἀμφίπολου βασίλειαν.

„ Hi semper voluit, recens lotis vestibus induti,
 „ Ad choream ire; hæc autem mæx menti omnia curæ sunt.
 Sic dixit; verebatur enim floridas nuptias nominare
 Patri claro; ille verò omnia intelligebat, & respondit sermone;
 „ Neque tibi mulos invideo, filia, neque quicquam aliud.
 „ Abi; cæterum tibi famuli apparabunt currum
 „ Altum, agilem-rotis, contabulatione instructum.
 Sic locutus, servis præcepit; illi verò paruerunt.
 Illi quidem foras currum agilem-rotis à-mulis-tractum
 Instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru:
 Virgo autem è thalamo ferebat vestes pulchras;
 Et eas quidem deposuit benè-polito in curru:
 Mater verò in cistâ collocabat animo-gratum cibum,
 Varium, obsoniaque imposuit, vinumque infudit
 Utre in caprino: (puella verò conscendit currum:)
 Dedit etiam aureâ in ampulla humidum oleum,
 Ut ungeretur cum famulis mulieribus.
 Illa verò accepit flagellum & habenas pulchras,
 Flagellavitque ut-inirent-currum; strepitus autem erat mulorum.
 Illi verò incessanter contendebant, ferebantque vestes, & ipsam,
 Non solam; unâ cum illa scilicet & ancillæ ibant aliæ.
 Illæ verò cum jam fluvii ad alveum perpulchrum pervenissent,
 Ubi labra erant perennia, multaque aqua
 Pulchra profluebat, etiam admodum sordidata ad purgandum;
 Ibi illæ mulos quidem solverunt à curru,
 Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticofum,
 Ut-ederent gramen dulce: ipsæ verò à curru
 Vestes manibus sumpserunt, & inferebant in nigram aquam:
 Constipabant autem in scrobibus celeriter certamen proferentes.
 At postquam lavassentque, purgassentque sordes omnes,
 Ordine explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum
 Lapillos ad litus abluebat mare.
 Ipsæ porro lotæ, & unctæ pingui oleo,
 Prædium deinde sumpserunt ad ripas fluvii:
 Vestes autem, solis manebant dum siccarentur splendore.
 Cæterum postquam cibo saturatæ sunt ancillæque, & ipsa;
 Pilâ ipsæ deinde ludebant, capitis-redimiculis depositis:
 Illis verò Nausicaæ pulchra-ulas exordiebatur cantis.
 Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
 Aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
 Oblectans-se apris, & velocibus cervis;
 Simul autem etiam illâ Nymphæ, filie Jovis Ægiochi
 Agrestes ridunt; gaudet verò mente Latona:
 Omnes autem ipsâ capite supereminet, atque fronte;
 Facileque conspicua est, pulchræ verò & omnes:
 Sic illæ inter ancillas excellebat virgo indomita.
 Sed quum jam erat domum reditura,
 Junctis mulis, plicatisque vestibus pulchris;
 Tunc rursus aliâ cogitavit dea cæssa-oculis Minerva,
 Ut Ulysses exortaretur, videretque pulchram-oculos puellam,
 Quæ ipsum ad Phæacum virorum urbem duceret.
 Pilam deinde jecit vestis-ancillam regina;

- Ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βωδείῃ δ' ἔμπεσε δῖνῃ.
 Αἰ δ' ἐπὶ μακρὴν ἤυσαν· ὃ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἐξόμενος δ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ὦ μοι ἰγὺ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱάνων;
 120 Ἥ β' οἷγ' ὑβρίζαι τε καὶ ἕγριοι, οὐδὲ δίκαιοι;
 Ἥ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐς δαουδῆς;
 Ὡς με καυρέων ἀμφήλυθε ἔβλυε αὐτῇ
 Νυμφέων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπείνῃ κάρηναι,
 Καὶ πηγᾶς ποταμῶν, καὶ πείσεια ποσίνετα.
 125 Ἥ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αἰδηγόντων;
 Ἀλλ' ἔγ', ἰγὼν αὐτὸς περήσομαι, ἥδ' ἰδυμῆαι.
 Ὡς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσσετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσσε χειρὶ παχείῃ
 Φύλλων, ὥς ῥύσαστο περὶ χροῖ μῖδεα φωτῆς.
 130 Βῆ δ' ἵμεν, ὥς ἰέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πεποιθὸς,
 Ὃς εἰς ὕμμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσση
 Δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουστὴν ἐπέρχεται, ἥ δίσσιν,
 Ἥ μετ' ἀγροτέρως ἐλάφους· κίλεται δέ ἑ γαστήρ.
 Μάλων περήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἰλθεῖν·
 135 Ὡς Ὀδυσσεύς κούρησιν ἐυπλόκαμοισιν ἔμελλε
 Μίξεσθαι, γυνὸς περ ἰῶν· χρεὶδ γὰρ ἱκανῶς.
 Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κακὰ κωμένους ἄλμῃ·
 Τρέσσαν δ' ἄλλουδ' ἄλλη ἐπ' ἑίδνας προύχουσας·
 Οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 140 Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γούων.
 Στῇ δ' ἀντασχομένη· ὃ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
 Ἥ γούων λίσσοιτο λαβὼν εὐνοῖδα κούρην,
 Ἥ αὐτὰς ἐπέσσειν ἀποσαδὰ μελιχίοισι
 Λίσσοιτ', εἰ δείξεια πόλιν, καὶ εἴματα δαΐη.
 145 Ὡς ἔρα οἱ φρονέοντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι,
 Λίσσεσθαι ἐπέσσειν ἀποσαδὰ μελιχίοισι,
 Μῆ οἱ γούνα λαβόντι χαλῶσασατο φρένα κούρην.
 Αὐτίκα μελιχίον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 Γουνοῦμαι σε, ἔκασσα· θεὸς νύ τις, ἥ βροτῆς ἐσσί;
 150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσί, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἀρτέμιδι σε ἔγνωε, Διὸς κούρην μεγάλῃο,
 Εἶδός τε, μέγας δὲ τε, Φυὴν τ', ἔγχεα ἱέσκω·
 Εἰ δέ τις ἐσσί βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ καιστάουσιν,
 Τρισμέκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 Τρισμέκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 Ἄλιν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται, εἵνεκα σέο,
 Λευσθέντων τοῖόνδε θάλας χορὴν εἰσοιχνεῦσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔεχον ἕλλον,
 Ὃς κέ σ' ἑδνοῖσι βρίσας οἰκουδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἶδον βροτῶν ἐφ' ἁλμοῖσιν,
 Οὐτ' ἄνδρ', οὔτε γυναικῶν· σέβας μ' ἔχει εἰσφοδόντα.
 Δῆλον δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῇ.
 Φοῖνικος νέον ἔρνος ἀναρχόμενον ἐνόησα·
 (Ἥλθεν γὰρ κἀκεῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 Τὴν δόδν, ἥ δὲ ἔμελλεν ἱμοὶ κῆρ' ἐσάσθαι)
 Ὡς δ' αὐτὸς καὶ κεῖνο ἰδὼν, ἐπεθήκεν θυμῷ
 Δῆν· ἐπεὶ οὐκ οἶον ἀνέλκεν ἐκ δόρυ χαλκῆς.

Ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in verticem
Ulysses verò alte clamârunt; expectatus est nobilis Ulysses:
 Sedensque cogitabat in mente & in animo;
 „ Hei mihi, quorum demùm hominum in terram deveni?
 „ Anne hi injurii & agrestes, neque justî?
 „ An hospitales, & ipsis est mens decorum-reverens?
 „ Ut me puellarum circumvenit formineus clamor
 „ Nympharum, quæ habitant montium summos vertices,
 „ Et fontes fluviorum, & palustria-loca herbosa.
 „ An jam alicubi homines sum prope vocales?
 „ Quin age, ego ipse experiar atque videbo.
 Sic locutus arbutis egrediebatur nobilis Ulysses:
 Ex densâ autem sylvâ ramum fregit manu crassa,
 Foliosum, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
 Perrexit autem ire, veluti leo montanus, viribus confisus;
 Qui incedit complutus & ventos-passus; intusque ei oculi
 Ardent: cæterum is boves invadit, aut oves,
 Aut agrestiores cervas; jubet nempe eum venter,
 Pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire;
 Ita Ulysses puellis pulchris-comas erat
 Congressurus, nudus licet esset; necessitas enim urgebat.
 Horribilis autem ipsis apparuit, deturpatus sanguine:
 Diffugerunt autem huc atque illuc per ripas prominentes:
 Sola autem Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva
 Audaciam in mente indidit, & metum exemit è membris.
 Stetit verò contrâ-expectans; deliberabat autem Ulysses,
 An supplicaret genibus prehenfis pulchræ-oculos puellas:
 An ut-erat, verbis eminus-stans blandis
 Precaretur, si ostenderet urbem, & vestes daret.
 Sic sanè ei deliberanti visum est satius esse,
 Precari verbis eminus-stantem blandis,
 Ne ei genus prehendenti irasceretur mente puella.
 Protenus blandum & solertem dixit sermonem;
 „ Supplex te oro, ô regina; deâne aliqua, an mortalis es?
 „ Siquidem aliqua ex diis sis, qui latum cælum incolunt,
 „ Dianæ te ego, Jovis filie magni,
 „ Formæque, fraturæque, orisque habitu, quàm-proximè affimilo:
 „ Sin aliqua sis hominum, qui super terram habitant,
 „ Ter-beati quidem tibi pater & veneranda mater,
 „ Ter-beati & fratres; valde nimirum ipsorum animus
 „ Semper lætitiâ perfunditur, tui gratiâ,
 „ Videntibus tale germen choream te ingredientem.
 „ Ille verò rursus animo felicissimus præter cæteros,
 „ Quicumque te sponsaliis præponderans, domum duxerit.
 „ Nondum enim talem vidi mortalem oculis,
 „ Neque virum, neque mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 „ In Delo equidem aliquandò tale, Apollinis juxta aram,
 „ Palmæ recens germen succrescens vidi: (populus
 „ (Profectus enim eram & illuc, multus autem me sequebatur
 „ In eâ profectione, quæ demùm erat mihi malum dæmonum futura.)
 „ Utque similiter & illud conspicatus, obstupui animo
 „ Diis, quandoquidem nunquam tale succrevit lignum è terrâ;
 „ Ita

- 116 "Ὡς σε, γύναι, ἤγαμαι τε, τέθηπά τε, δεῖδιά τ' αἰνῶς
 Γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθίζδς ἱεικοστῇ Φύγον ἤματι δίνοπα πόντον·
 Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φέρει κραιπναί τε θυέλλαι
 Νήσου ἀπ' Ὀλυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 "Ὅφρ' ἔτι που καὶ τῆδε πάθω κακὸν· οὐ γὰρ εἶμι
 Παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἥναυσ'· ἱλίσσιν, σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 Ἔς πρώτην ἰκόμεν· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστυ δέ μοι δείξον, δῖος δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 Εἴτι που εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοίην, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
 Ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ δημοφροσύνην ὑπάσειαν·
 Ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρείττονος καὶ ἄρειον,
 Ἥϊδ'· δημοφρανέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 Ἀνὴρ ἡδὲ γυνή· πῶλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
 185 Χάρματα δ' εὐμενέτῃτι· μάστιγα δέ τ' ἔκλυον αὐτοῖ.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἠΐδ'·
 Ἐεῖν, ἔπει οὔτε κακῷ, οὔτ' ἄφρονι φῶτ' ἔοικας,
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὕλθον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 Ἐσθλοῖς, ἡδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἰθέλησιν, ἐκάεσσι·
 190 Καὶ πού σοι τὰδ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
 Νῦν δ', ἔπει ἡμετέρεην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 Οὔτ' οὐν ἐσθλὸς δευήσας, οὔτε τευ ἄλλου,
 Ὡν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστυ δέ τοι δείξω, ἱερὸν δέ τοι οὖνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 Εἶμι δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε, βίη τε.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσε·
 Στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε Φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 Ἥ μή που τινὰ δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διεὶς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 Ὃς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἴκηται,
 Διότῃτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 Ἐσχατοὶ, οὐδέ τις ἡμῖν βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύσηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 Τὸν νῦν χρὴ νομείν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἄπαντες
 Ἐεῖνοί τε, πτωχοὶ τε· δότις δ' ὀλίγη τε, φίλη τε.
 Ἀλλὰ δὸτ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρῶσιν τε, πόσιν τε·
 210 Λούσατε δ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔς' ἀνέμοιο.
 "Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσαν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν·
 Κάδδ' ἤρ' Ὀδυσσῇ εἰσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευσε
 Νηυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 Πὰρ δ' ἦρα οἱ φάρος τε, χιτῶνά τε, εἵματ', ἔθηκαν·
 215 Δῶκαν δὲ χρυσὴν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 Ἠνώγον δ' ἦρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥῆγτι.
 Δὴ ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετ' ὅδ' Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, σῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 Ἀλκην ὤμοισιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ

- „ Ita te mulier, admiror, obstupeo, & vereor admodum
 „ Genas prehendere: gravis autem me dolor occupat.
 „ Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 „ Eousque verò me perpetuò fluctus ferebat, & celeres procellas
 „ Insulâ ab Ogygiâ: nunc verò me huc appulit deus,
 „ Ut adhuc fortasse & hic patiar malum; non enim puto
 „ Cessaturos; sed adhuc multa dii efficient priis.
 „ Verum, regina, miserere, te enim mala multa passus
 „ Primam accessi; cæterorum autem neminem novi
 „ Hominum, qui hanc urbem & terram incolunt. (gendum,
 „ Urbem verò mihi ostende, dàque pannum ad me circumcincin-
 „ Si quod fortasse involucrum pannorum haberes huc profecta.
 „ Tibi verò dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis,
 „ Maritumque & familiam, & concordiam præbeant
 „ Bonam: non enim hoc quicquam præstantius & melius,
 „ Quàm cum concordēs consiliis, rem-familiarem administrent
 „ Vir atque conjux; multi dolores malevolis,
 „ Gaudia autem benevolis; maxime verò sentiunt & ipsi.
 „ Hunc autem rursus Nausicaa ulnas-candida contrâ allocuta est;
 „ Hospes, quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro similis-es,
 „ Jupiter autem ipsè distribuit felicitatem Olympius hominibus,
 „ Bonis atque malis, prout voluerit unicuique:
 „ Et nimirum tibi isthæc dedit, te autem oportet pati omnino.
 „ Nunc verò, quum ad nostram & urbem & terram venis,
 „ Neque vestium indigebis, neque cuiusquam alius rei,
 „ Quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse.
 „ Urbem autem tibi ostendam, & dicam nomen populorum.
 „ Phæaces hanc urbem, & terram habitant:
 „ Sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 „ Ex quo utique Phæacum pendet & imperium, & potentia.
 „ Dixit sanè, & ancillis comas-pulchris imperavit;
 „ Sistite mihi gradum, ancillæ: quò fugitis, virum conspiciatæ?
 „ An scilicet aliquem hostilium putatis esse virorum?
 „ Non est ille vir vivus homo, neque nascetur,
 „ Qui Phæacum in terram veniat,
 „ Hostilia inferens: valde enim chari // immortalibus.
 „ Habitamus autem seorsum undoso in mari
 „ Extremi, neque quisquam nobiscum mortalium commercium-
 „ Sed hic aliquis infelix errans huc venit, (habet alius.
 „ Quem nunc oportet curare: à Jove enim sunt omnes
 „ Hospitesque & egeni: donum autem etiam exiguum, & gratum
 „ Verum date, ancillæ, hospiti cibumque & potum; (est.
 „ Et lavate in fluvio, ubi receptus est à vento.
 „ Sic dixit: illæ verò steterunt, & se-invicem hortatæ sunt:
 „ Ulysses autem collocârunt sub umbraculo, quemadmodum jusserat
 „ Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi;
 „ Eique pallium, & tunicam, vestes, apposuerunt:
 „ Dederunt porro ei aureâ in ampullâ liquidum oleum,
 „ Jusseruntque dein ipsum lavare-se in fluvii fluento.
 „ Ac tum ancillas allocutus est nobilis Ulysses;
 „ „ Ancillæ, state ita eminens, dum ego ipse
 „ „ Salsuginem ab humeris abluam, circumque oleo

- 220 Χρίσσομαι· ἡ γὰρ θῆρην ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγνωε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 Γυμνοῦσθαι, κούρησιν ὑπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἕρκι κούρη.
 Αὐτὰρ δ' ἐκ ποταμοῦ χροά νίξτεο δῖος Ὀδυσσεύς
- 225 Ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἔμπεχεν ὤμους·
 Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδς χνόνον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσαστο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 Ἄμφι δὲ εἴμκτα ἔσκαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
 Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Δίδς ἐκγεγαυῖα,
- 230 Μείζονά τ' εἰσίδέειν καὶ πάσσονα· καδ' δὲ κάρητος
 Οὐλας ἦκε κόμας, ὑπαινθίνῃ ἄνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχάεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει.
- 235 Ὡς ἕρκι τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἔξειτ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κίων, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 Κάλλει καὶ χάρισι σίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 Δὴ βα τὸτ' ἄμφιπόλοισιν ὑπλοκάμοισι μετηύδα·
 Κλυτέ μοι, ἄμφιπολοι, λευκώλενοι, ὄφρα τι εἰπω·
- 240 Οὐ πάντων αἰκητι θεῶν, οἱ ὕλυμπον ἔχουσιν,
 Φαίηκεσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισι.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι Δεικέλιος δόκατ' εἶναι,
 Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοῖσδε πόσις κεκλημένος εἴη
- 245 Ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνειν.
 Ἀλλὰ δότ', ἄμφιπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε, πόσιν τε.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἕρκι τὸν μάλα μὲν κλύον, ἠδὲ πίθοντο·
 Πὰρ δ' ἕρκ' Ὀδυσσῆϊ θέσσαν βρῶσίν τε, πόσιν τε.
 Ἦτοι δ' πίνε καὶ ἦτοε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
- 250 Ἀρκαλῆος, θῆρην γὰρ ἰδητύος ἦεν ἕκαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἥλλ' ἐνόησεν·
 Εἴμκτ' ἕρκι πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 Ζεῦξεν δ' ἡμίνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτῇ·
 Ὤτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνδμάζει·
- 255 Ὅρσσε δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἴμεν, ὄφρα σε πέμψω
 Πατὴρς ἐμοῦ παρὲς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σε φημι
 Πάντων Φαίηκων εἰδησέμεν ὅσοι ἄριστοι.
 Ἀλλὰ μάλ' ὥδ' ἔρδειν, (δοκεῖς δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν,)·
 Ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
- 260 Τόφρα σὺν ἄμφιπόλοισι, μεθ' ἡμίνους καὶ ἑμᾶξαν,
 Καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
 Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήσομεν, ἦν πέρι πύργος
 Τψηλδς, καλδς δὲ λιμὴν ἐκάτερε πόλῃος,
 Λεπτή δ' εἰσέθμη· νῆας δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
- 265 Εἰρύεται· πᾶσιν γὰρ ἐπίσιδν ἐστιν ἐκάς.
 Ἐνθα δέ τε σφ' ἀγορῇ, καλὸν Ποσιδῆϊον ἄμφις,
 Ρυτοῖσιν ἁέσσοι καταρυχέεσσ' ἀραρυῖα.
 Ἐνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσι,
 Πείσματα, καὶ σπείρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἱετμᾶ.
- 270 Οὐ γὰρ Φαίηκεσσι μέλει βίδς, οὐδὲ Φαρέτρη,
 Ἀλλ' ἱσὶ καὶ ἱετμᾶ νῶν, καὶ νῆας ἱσται,

- „ Ungam-me; jam enim diū à corpore abest unctio.
 „ Coram verò haud ego lavero; vereor enim
 „ Nudari, inter puellas comas-pulchras versans.
 Sic dixit; illæ verò secesserunt, narraruntque puellæ.
 At ex flumine à corpore lavabat nobilis Ulysses
 Salsuginem, quæ ei terga & latos obtexit humeros:
 E capite etiam eluebat maris sordes indomiti.
 Cæterum postquam omnem lavasset-se, & oleo unxisset,
 Vestisque induisset, quas ei præbuerat virgo indomita;
 Illum quidem Minerva reddidit, ex-Jove-nata,
 Majoremque aspectu, & crassiolem: à capite verò
 Crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
 Quemadmodum autem cum quis aurum circumfundat argento vis
 Solers, quem Vulcanus docuerit & Pallas Minerva
 Artem ornificariam; pulchra verò *is* opera perficit:
 Sic huic affudit gratiam capitique & humeris.
 Considebat *is* deinde, seorsum profectus, ad litus maris,
 Pulchritudine & gratiâ resplendens; admirabatur autem puella:
 Ac tunc ancillas comis-pulchras allocuta est;
 „ Audite me, ancillæ, candidæ-ulnas, ut aliquid dicam:
 „ Non omnibus invitis diis, qui cælum tenent,
 „ Ad Phæacas hic vir pervenit diis-similes.
 „ Antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 „ Nunc verò diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 „ Utinam mihi talis maritus vocatus esset
 „ Hic habitans, & ipsi placeret hic manere.
 „ Verum date, ancillæ, hospiti cibumque, potumque.
 Sic dixit; illæ verò huic diligenter auscultarunt & paruerunt;
 Ulyssique apposuerunt cibumque, potumque.
 Ac bibebat quidem & edebat patiens nobilis Ulysses
 Rapaciter; diu enim cibum non gustaverat.
 Cæterum Nausicaa candida-ulnas aliud cogitavit;
 Vestes utique plicatas posuit pulchrum in currum,
 Junxit verò mulos fortibus ungulis, conscenditque ipsa:
 Adhortata autem est Ulysses, verbumque dixit, & compellavit;
 „ Surge nunc, hospes, ad-urbem iturus, ut te deducam
 „ Patris mei ad domum prudentis; ubi te puto
 „ Omnium Phæacum visurum esse quotquot optimi.
 „ Sed omnino sic facito, (videris autem mihi non desipere,)
 „ Donec quidem per agros iverimus & opera hominum,
 „ Tandiu cum ancillis, post mulos & currum,
 „ Celeriter venito; ego autem viam monstrabo:
 „ At postquam ad urbem conscenderimus, circa quam murus
 „ Altus, pulcher verò portus ex-utrâque-parte urbis,
 „ Arctus autem introitus; naves verò per viam utrinque-agitatas
 „ Subductæ sunt; omnibus enim statio est unicuique.
 „ Ibi porro & ipsis forum est, pulchrum Neptuni circa templum,
 „ Vestitiis lapidibus excisis exstructum.
 „ Ibi verò navium armamenta nigrarum curant,
 „ Rudentes, & spiras; & poliunt remos.
 „ Non enim Phæacibus cura-est arcus, neque pharetra,
 „ Sed mali, & remi navium, & naves æquales,

- Ησιν ἀγαλλόμενοι πολὺν παρῶσι θάλασσαν.
 Τῶν ἁλεείνων φῆμιν ἄδευκέα, μήτις ὑπίσσω
 Μυμεύη· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον.
 275 Καὶ νῦν τις ὧδ' εἶπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας,
 Τίς δ' ὅδε Νκυρικήα ἔπεται καλὸς τε, μέγας τε
 Ξείνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νῦν τοι ἔσσεται αὐτῇ.
 Ἦ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νῆος,
 Ἀνδρῶν τηλεδακῶν· ἐπεὶ οὐ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν.
 280 Ἦ τις οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 Οὐράνοθεν καταβάς· ἔχει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτὴ περ ἐποιοχόμενη πότιν εὔρεν
 Ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοὶ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἱσθλοὶ.
 285 Ὡς ἑρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ἐνείδεα ταῦτα γένοιτο·
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ἔρξοι,
 Ἦ τ' ἀέκῃτι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
 Ἀνδράσι μίσσηται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλαῖν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
 290 Πομπῆς καὶ νόσοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμεῖο.
 Δῆμον ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, ἄγχι κελεύθου,
 Αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν·
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, τεθαλυῖά τ' ἄλωη.
 Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 Ἔνθα καθέζομενος μέναι χρόνον, εἰσέκειν ἡμεῖς
 Ἀσυδε ἔλθωμεν, καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπε ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 Καὶ τότε Φαίηκων ἵμαν ἐς πόλιν, ἧδ' ἑρέεσθαι
 Δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐς), καὶ ἂν πάς ἡγήσαιο
 Νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι τοικόντα τοῖσι τέτυκται
 Δώματα Φαίηκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 Ἡρώος· ἀλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 Ὡκα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθόμεν, ἔφρ' ἂν ἵκηαι
 305 Μητέρ' ἐμήν· ἦ δ' ἦσαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 Ἠλάκατα σρωφῶς ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Κίονι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἴατ' ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμεῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 Τῷ ὅγε οἶνοποτάζει ἱφήμενος, ἀθάνατος ὥς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος, μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόσιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι
 Χαίρων, καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἔσσι.
 Εἰ κέν τοι κείνῃ γε Φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα Φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 315 Οἶκον ἱυκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς ἔρα φωνήσας, ἵμασεν μάλιστα Φαινήν
 Ἠμιόνους· αἱ δ' ὥκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·
 Αἱ δ' εὐ μὲν τρώων, εὐ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἦ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως αἰμ' ἐποίητο περὶ,
 320 Ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσεὺς τε· νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθην.
 Δυσσεύς τ' ἥελιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἴκοντο
 Ἴσδον Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἔζητο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἀτίκ' ἔπειτ' ἤρῃτο Διὸς κόρη μεγάληο·

„ Quibus læti trajiciunt spumofum mare.
 „ Horum evito famam amaram; nè quis à tergo
 „ Carpat: valde enim sunt insolentes apud vulgus.
 „ Et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus; (que
 „ Quisnam verò ille, qui Nausicaam sequitur pulchérque, magnus-
 „ Hospes? ubi illum nacta est? maritus utique erit ipsi.
 „ Aut aliquem fortè vagatum excepit dux à navi,
 „ Virorum longinquorum; nam nulli prope sunt.
 „ Aut aliquis supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 „ Ex cœlâ delapsus; habebit verò ipsum dies omnes.
 „ Rectius, si ipsa etiam adiens maritum invenit
 „ Aliundè: certe enim hos quidem spernit in populo
 „ Phæaces, qui ipsam ambiunt multique & nobiles.
 „ Sic dicent; mihi verò probra hæc essent:
 „ Etenim alii succensuerim, quæcunque talia utique fecerit,
 „ Quæ scilicet, invitis charis patre & matre viventibus,
 „ Viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenerint.
 „ Hospes, tu verò ita meum observa sermonem, ut celerrimè
 „ Deductione & reditu potiaris à patre meo.
 „ Inveniemus pulchrum lucum Palladis, prope viam,
 „ Ex-populis; fons autem effluit, circa verò pratium:
 „ Ibi autem patris mei & prædium, & florentes horti,
 „ Tantum ab urbe, quantum utique auditur clamans:
 „ Ibi desidens mane aliquandiu, donec nos
 „ Ad-urbem accesserimus, & pervenerimus ad sedes patris.
 „ At postquam nos putaveris ad sedes pervenisse,
 „ Tum verò Phæacum eas ad urbem, atque require
 „ Ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 „ Facile autem conspicue sunt, & vel puer duceret
 „ Infans; neque enim omninò similes illis sunt
 „ Ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 „ Herøis: sed postquam te sedes occulerint & aula,
 „ Celeriter valde ex regiâ ulterius perge, donec perveneris
 „ Ad matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splendore,
 „ Pensum versans purpureum, mirabile visu,
 „ Columnæ acclinata; ancillæ verò sedent pone-illam.
 „ Ibi autem patris mei solum adjacet ei,
 „ Quo ille vinum-potat infidens, immortalis cen.
 „ Hoc præterito, matris ad gremia manus
 „ Extende nostræ, ut reditu, diem videas
 „ Gaudens, citò; etiamsi valde procul-hinc sis.
 „ Si tibi illa utique bene voluerit in animo,
 „ Spes tibi deinde amicòsque visurum-æ, & perventurum
 „ Domum ad pulchrè-ædificatam, & tuam in patriam terram.
 „ Sic utique locuta, flagellavit flagello splendido
 „ Mulos; hi verò celeriter reliquerunt fluvii fluentia:
 „ Illi autem bene quidem currebant & pulchrè alternabant pedes;
 „ Illa autem sedulo aurigabatur, ita-ut simul sequerentur pedites,
 „ Ancillæquo, Ulyssesque; ars verò impingebat flagellum.
 „ Occidebat autem sol, & illi inelytum ad locum pervenerunt
 „ Sacrum Palladis, ubi proinde confedit nobilis Ulysses.
 „ Statim deinde supplicabat Jovis filius magni;

ΚΑΘΉΙ ΜΟΙ, ΛΙΓΙΨΧΕΙΟ ΔΙΔΕ ΤΕΝΟΣ ΑΤΡΥΤΑΝΗ,
 325 ΝΥΝ ΔΗ ΠΕΡ ΜΕΥ ΑΚΟΥΣΟΝ, ΙΠΕΙ ΠΑΡΟΣ ΕΥΠΟΤ' ΑΚΟΥΣΑΙ
 'ΡΑΙΟΜΕΝΟΝ, ΕΤΕ Μ' ΕΡΡΑΙΕ ΚΛΥΤΟΣ ΕΝΝΟΣΙΓΑΙΟΣ.
 ΔΩΣ Μ' ΕΣ ΦΑΙΗΚΑΣ ΦΙΛΟΝ ΕΛΘΕΙΝ, ΗΔ' ΕΛΕΙΝΟΝ.
 ΩΣ ΕΦΑΤ' ΕΥΧΟΜΕΝΟΣ· ΤΟΥ Δ' ΕΚΛΥΕ ΠΑΛΛΑΔΕ ΑΘΗΝΗ -
 ΑΥΤῃ Δ' ΕΥΚΛΗ ΦΑΙΝΕΤ' ΕΝΑΝΤΙΟΝ· ΑΙΔΕΤΟ ΓΑΡ ΕΑ
 330 ΠΑΤΡΟΚΑΤΙΓΝΗΤΟΝ· Ε Δ' ΕΠΙΞΑΦΕΛΔΕ ΜΕΝΕΑΙΝΕΝ
 'ΑΝΤΙΔΕΡ' ΟΔΥΣΣΗΙ, ΠΑΡΟΣ ΉΝ ΓΑΪΑΝ ΙΚΕΣΤΑΙ.

Ο Δ Τ Σ Σ Β Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Η.
 Ρ Α Ψ Ω Δ ΕΙΑ Σ

Ἐπὶ θέσεις.

ΝΑΥΤΙΚΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΑΦΙΚΝΕΪΤΑΙ· ΚΑΙ ΜΕΤ' ΟΛΙΓΟΝ 'Ο-
 ΔΥΣΣΕΥΣ ΙΚΕΤΑΙ· ΑΡΗΤΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥ 'ΑΛΚΙΝΟΥ [Ita ex Edi-
 tionum vetustiorum nonnullis reposuit Barnesius, pro vulgato
 τοῦ βασιλέως γυναικα·] ΚΑΙ ΜΕΤὰ Τὸ ΔΕΙΚΝΟΝ ΤΥΦΟΜΕΝΗΣ, ΔΥΘΕΝ
 Τῆς ΕΣΘΙΑ ἔσχαν, (ἰγνώρισε γὰρ αὐτήν,) τὰ συμβάντα αὐτῇ
 κατὰ τὸν πλοῦν, ἀπὸ τῆς τῶν ΦΑΙΗΚΩΝ γῆς, διηγείται.

ἮΤΑ Δ' Εὐ ΦΡΟΝΕΟΥΣ' ΟΔΥΣΣΕΙ ΣΧΕΡΙΝΣ ΒΑΣΙΛΗΣ.

Ω Σ Δ ΜΕΝ ἔΝΘ' ἤΡΑΤΟ ΠΟΛΥΤΛΑΣ ΔΙΟΣ 'ΟΔΥΣΣΕΥΣ·
 ΚΟΥΡΗΝ ΔΕ ΠΡΟΤΙ ἔΞΥ ΦΕΡΕΝ ΜΕΝΟΣ ἤΜΙΟΝΟΙΝ.
 Ἦ Δ' ὅΤΕ ΔΗ ΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΕΥΚΛΥΤΑ ΔΩΜΑΔ' ἴΚΑΝΕΝ,
 ΣΤῆσεν ἔΦ' ΕΝ ΠΡΟΪΥΡΑΙΣΙ· ΚΑΤΙΓΝΗΤΟΙ ΔΕ ΜΙΝ ΑΜΦΙΣ
 5 ἸΣΑΝΤ', ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ ΕΥΑΛΙΓΚΙΟΙ, ΕΙ Ρ' ΑΠ' ΑΠῆΝΗΣ
 ἨΜΙΟΝΟΥΣ ἔΛΥΟΝ, ΕΣΘΙΑ ΤΕ ἔΣΦΕΡΟΝ ΕΙΣΩ.
 ΑΥΤῇ Δ' ΕΣ ΕΔΑΚΜΟΝ ΕΔΝ ΗΙΣ· ΔΑΪΤΕ ΔΕ ΟΙ ΠΥΡ
 ΤΡῆΥΣ 'ΑΠΕΙΡΑΪΗ ΘΑΛΑΜΩΚΕΔΟΣ ΕΒΡΥΜΕΔΟΥΣΑ,
 ΤῆΝ ΠΟΤ' ΑΠΕΙΡΗΘΕΝ ΝΕΟΣ ἠΓΑΓΟΝ ΑΜΦΙΔΙΣΤΑΙ·
 10 'ΑΛΚΙΝΩ Δ' ΑΥΤῆΝ ΓΕΡΑΣ ἔΞΕΛΟΝ, ΟΥΝΕΚΑ ΠᾶΣΙ
 ΦΑΙΗΚΕΤΣΙΝ ἔΝΚΑΣΣΕ, ΘΕΟΥ Δ' ὥΣ ΔῆΜΟΣ ἔΚΟΥΕΝ·
 Ἦ ΤΡΕΦΕ ΝΑΥΤΙΚΑΝ ΛΕΥΚΩΛΕΤΟΝ ΕΝ ΜΕΓΑΡΟΙΣΙΝ.
 Ἦ ΟΙ ΠΥΡ ΑΝΕΚΑΙΕ, ΚΑΙ ΕΙΣΩ ΔΕΡΠΟΝ ΕΚΕΣΜΕΙ.
 ΚΑΙ ΤΟΤ' ΟΔΥΣΣΕΥΣ ὤΡΤΟ ΠΟΛΙΝΔ' ἴΜΕΝ· ΑΜΦΙ Δ' ΑΘΗΝΗ
 15 ΠΟΛΛῆΝ ἡέρα χεῦε, ΦΙΛΑ ΦΡΟΝΕΟΥΣ' ΟΔΥΣΣΗΙ,
 ΜῆΤΙ ΦΑΙΗΚΩΝ ΜΕΓΑΘΥΜΩΝ ΑΝΤΙΒΟΛΗΣΑΣ
 ΚΕΡΤΟΜΕΟΙ Τ' ΕΠΕΣΣΕΙ, ΚΑΙ ΕΞΕΡΕΟΙΘ', ὅΤΙΣ ΕΪΗ.
 'ΑΛΛ' ὅΤΕ ΔΗ ἔΡ' ἔΜΕΛΛΕ ΠΟΛΙΝ ΔΥΣΕΣΘΑΙ ΕΡΑΝΝΗΝ,
 'ΕΝΘΑ ΟΙ ΑΝΤΙΒΟΛΗΣΕ ΘΕΑ ΓΛΑΥΚῶΠΙΣ ΑΘΗΝΗ,
 20 ΠΑΡΘΕΝΙΚῇ ΕΙΚΥΙΑ ΝΕΗΝΙΔΙ· ΚΑΛΠΙΝ ΕΧΟΥΣΗ·
 ΣΤῆ ΔΕ ΠΡΟΘ' ΑΥΤΟΥ· Ε Δ' ΑΝΕΙΡΕΤΟ ΔΙΟΣ 'ΟΔΥΣΣΕΥΣ·
 Ὡ ΤΕΝΟΣ, ΟΥΚ ἂν ΜΟΙ ΔΕΔΟΜΕΝ ἄΝΕΡΟΣ ΕΥΓΗΣΑΙΟ
 'ΑΛΚΙΝΟΥ, ὅς ΤΟΙΣΔΕ ΜΕΤ' ἈΝΘΡΩΠΟΙΣΙΝ ἈΝΑΣΣΕΙ;
 ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΥΔΕ ΞΕΪΝΟΣ ΤΑΛΑΠΕΪΡΙΟΣ ΕΝΔ' ἰΚΑΝΩ,
 25 ΤΗΛΕΘΕΝ ΕΞ ΑΠΙΗΣ ΓΥΓΙΗΣ· Τῇ ΟΥΤΙΝΑ ΟΪΘΑ
 'ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΟΙ ΤῆΝΔΕ ΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΓΑΪΑΝ ΕΧΟΥΣΙ.
 ΤΟΝ Δ' ΑΥΤΕ ΠΡΟΣΕΕΝΚΕ ΠΙΔ ΓΛΑΥΚῶΠΙΣ ΑΘΗΝΗ·
 ΤΟΥΓΑΡ ΕΓΩ ΤΟΙ, ΞΕΪΝΕ ΠΑΤΕΡ, ΔΕΔΟΜΕΝ, ὅν ΜΕ ΚΕΛΕΰΕΙΣ,
 ΔΕΪΞΩ· ΙΠΕΙ ΜΟΙ ΠΑΤΡΟΣ ΑΜΥΜΝΟΣ ΕΥΓΥΘΙ ΝΑΪΕΙ.
 30 'ΑΛΛ' ἴθι ΣΙΓῇ ΤῶΝ· ΕΥΔ' ΕΔΝ ἠΓΕΜΟΝΕΥΣΑ·

Μηδὲ

„ Audi me, Ægiolchi Jovis filla indomita;
 „ Nunc tandem saltem me exaudi, quoniam antea nunquam exau-
 „ Jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus. (divisti
 „ Da me ad Phæacas gratum venire, atque miserabilem.
 Sic dixit supplicans; cum autem audivit Pallas Minerva:
 Ipsi verò nondum apparebat palàm; verebatur enim
 Patrum: is autem vehementer irascebatur
 Nobili Ulyssi, antequam is suam ad terram veniret.

O D Y S S E Æ HOMER I VIL LIBRI

Argumentum.

Nausicaa in urbem pervenit, & paulo post Ulysses suppli-
 cat Arete Alcinoi regis uxori. Atque illi post cenam
 interroganti unde vestimenta haberet, (cognoverat enim ea)
 omnia quæ acciderant sibi in navigatione ab Ogygia usque ad
 Phæacum terram narrat.

H. Bene cupiunt Ulyssi Scherisæ reges.

Sic quidem ibi supplicabat patiens nobilis Ulysses:
 Puellam verò ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa verò quando jam ad sui patris inclytas aedes pervenisset,
 Stetit in vestibulo: fratres verò ipsam undique
 Circumstabant, immortalibus similes; qui utique à curru
 Mulos solvemnt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa verò ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 Anus. Epirotica cubicularia Eurymedusa,
 Quam olim ex-Epiro naves duxerant utrinque-remis-actæ:
 Alcinoò autem eam munus elegerunt, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, & cum deum veluti populus audiebat:
 Quæ enutrivit Nausicaam ulnis-pulchram in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, & intus cenam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; at Minerva
 Multam caliginem circumfudit, bene cupiens Ulyssi,
 Nequis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 Convitiareturque verbis, & interrogaret, quisnam esset.
 Sed cum jam urbem ingressurus esset amabilem,
 Tum ei obviam-facta-est dea cæcia-oculis Minerva,
 Virgini similis juvenulæ, urnam gestanti;
 Stetitque ante eum: interrogabat autem nobilis Ulysses;
 „ O filla, nonne me ad domum viri deduxeris
 „ Alcinoi, qui inter hosce homines imperat?
 „ Etenim ego hospes multa-passus huc venio,
 „ Procul è longinqua terra; quare nullum novi
 „ Hominum, qui hanc urbem & terram inhabitant.
 Hunc autem contra allocuta est dea cæcia-oculis Minerva;
 „ Equidem tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 „ Monstrabo: quoniam mihi patrem eximium prope habitat.
 „ Sed eas tacito sic; ego verò viam monstrabo:

Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτίσσεο, μηδ' ἐρέεινε.
Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ βοῆσιν τοίγε πεποιδότες ὠκείησιν,

35 Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεί σφίσι δῶκ' Ἐννοσίχθων.
Τῶν νέες ὠκείαι, ὥσπερ πτερὸν, ἦν νόημα.

"Ὡς ἔρα φωνήσας" ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρκαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοῖο.
Τὸν δ' ἔρα φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν

40 Ἐλχόμενον κατὰ ἕξυ διὰ σφῆας· οὐ γὰρ Ἀθήνη
Εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἦ βὰ οἱ ἄχλυν
Θεσπεσίην κατέχευε, Φίλα Φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἱσῆας,
Αὐτῶν ἦ ἥρων ἀγορὰς, καὶ ταίχρα μακρὰ,

45 Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀκηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δῶματ' ἴκοντο,
Ταῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δῆμος, ὃν με κελύεις
Πεφραδέμεν, δῆεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας

50 Δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε, μηδέ τι θυμῷ
Τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
Ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσπαιναν μὲν πρῶτα κινήσας ἐν μεγάροισιν,
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἱππώνυμον· ἐκ δὲ τοκῆων

55 Τῶν αὐτῶν, οἳ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Νηυσίθοον μὲν πρῶτα Πησειδάων ἔννοσίχθων
Γαίμετο, καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
Ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
Ὅς παθ' ὑπερβύμοισι Γυγάντεσσιν βασιλευεν·

60 Ἄλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Πησειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγείνατο παῖδα
Νηυσίθοον μεγάλθυμον, ὅς ἐν φαίηξιν ἔκασσε·
Νηυσίθοος δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ', Ἀλκινόον τε.
Τὸν μὲν, ἔκουρον ἔβοντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,

65 Νημφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶναι παῖδα λιπόντα
Ἀρήνην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἔκαστιν.
Καὶ μιν ἔτις, ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
Ὅσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν·
Ὡς κείνη περὶ κῆρι τιτίμηται τε, καὶ δῶν,

70 Ἐκ τε φίλων παίδων, ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο,
Καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα, θεὸν ὥς, εἰσπορόντες·
Δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε ζείχῃτ' ἀνὰ ἕξυ.
Οὐ μὲν γὰρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἱσθλοῦ,
Οἷσιν τ' εὖ φρονέησι, καὶ ἀνδράσι ναίκεα λύει.

75 Εἰ κέν τοι κείνη γε Φίλα Φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκῆσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

"Ὡς ἔρα φωνήσας", ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Πόντον ἐκ' ἀτρυγέτον· λίπε δὲ Σχερίην ἑρατεινὴν·

80 Ἰκετο δ' ἐς Μαραθῶνα, καὶ εὐρυάγχιεν Ἀθήνην,
Δῦνε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δῶματ' ἰε κλυτὰ· πολλὰ δὲ εἰ κῆρ

ἔρμαιον

„ Neque quenquam hominum respice, neque interroga.
 „ Non enim hospites hi crebro homines suscipiunt,
 „ Neque amanter-excipientes amplectuntur, quicumque aliunde
 „ Navibus velocibus hi freti celeribus, (venerit.
 „ Undis ingentes tranant; quippe ipsis dedit Neptunus:
 „ Horum naves veloces, veluti penna, sive cogitatum.
 Sic sane locuta præibat Pallas Minerva
 Celeriter: ille verò deinde post vestigia ibat deæ.
 Hunc autem Phæaces re-nauticâ-inclyti non adverterunt
 Gradientem in urbe per ipsos: non enim Minerva
 Sinebat comas-pulchra, potens dea; quæ utique ei caliginem
 Divinitus-immisiam offudit, bene cupiens in animo.
 Mirabatur autem Ulysses portus & naves æquales,
 Ipsorumque Heroum fora, & mœnia longa,
 Sublimia, vallis munita, mirabile visu.
 Sed quando jam Regis ad inclytam domum pervenissent,
 Hicce dein sermonis exordiebatur dea cæsia-oculos Minerva;
 „ Hæc sanè tibi, hospes pater, domus, quam me jubes
 „ Monstrare; invenies Jovis-alumnos reges
 „ Convivium celebrantes: tu verò intro eas, neque quid animo
 „ Timeas: audax enim vir in omnibus potior
 „ Rebus existit, etiam sicunde aliunde venerit.
 „ Reginam quidem primo invenies in ædibus;
 „ Arete verò nomen est inditum-*ei*: ex parentibus autem
 „ Iislem *est*, qui quidem genuerunt Alcinoûm regem.
 „ Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-quassator
 „ Genuit, & Periboea, mulierum formâ pulcherrima,
 „ Minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
 „ Qui olim superbis Gigantibus imperabat:
 „ Verum hic quidem perdidit populum scelestum, periit & ipse.
 „ Cum illa verò Neptunus mistus est, & genuit filium
 „ Nausithoum magnanimum, qui Phæacibus imperabat:
 „ Nausithous verò genuit Rhexenoremque, Alcinoûmque.
 „ Illû quidè prole-mascula-carentè interemit argentei-arcum ges-
 „ Ducta-recens-uxore in regia, unica sola filia relicta (sans Apollo,
 „ Arete: hanc verò Alcinoûs duxit uxorem,
 „ Et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
 „ Quotquot nunc utique mulieres sub viris domum habent;
 „ Adeo illa ex animo honoraturque, & est *cordi*,
 „ Et apud charos liberos, & apud ipsum Alcinoûm,
 „ Et cives, qui ipsam sanè, deam veluti, suspicientes,
 „ Excipiunt vocibus-*faustis*, cum incedit per urbem.
 „ Neque enim omnino mente utique & ipsa eget bonâ,
 „ Quibus utique bene velit, & viris lites solvit.
 „ Si tibi illa quidem bene velit in animo,
 „ Spes tibi deinde amicosque visurum-te, & perventurum
 „ Domum in excelsam, & tuam in patriam terram.
 Sic utique locuta, abiit cæsia-oculis Minerva
 Pontum per instructuosum; reliquitque Scheriam amabilem:
 Venit autem ad Marathons, & latas-vias-habentes Athenas,
 Et ingressa est Erechthei bene-munitam domum. At Ulysses
 Alcinoi ad domum ibat inclytam: multa verò ei cor

- "Ορμαιν' ἱσαμένω, πρὶν χάλκεον οὐδὲν ἰκίσθαι·
 Ὡς γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλειν, ἡλυσελήνης,
 85 Δῶμα καθ' ὑπερφῆς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἰληλάδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 Χρῦσαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 Ἀργύρεοι δὲ καθμοὶ ἐν χαλκῇ ἔσασαν οὐδῷ,
 90 Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῇ δὲ κορώνῃ.
 Χρῦσαι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύμας ἦσαν,
 Οὓς ἠφαιζος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πρᾶπίδεσσι,
 Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωις ἡμᾶτα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι· περὶ τοῖχον ἐρηλάδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 Λεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήκτο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριβόντο,
 Πίνοντες καὶ ἴδοντες· ἐπηετανδὸν γὰρ ἔχασκον.
 100 Χρῦσαι δ' ἦρα κοῦροι ἐυδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 Ἐσσαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτος κατὰ δώμπα δαιτυμόνεσσι.
 Παντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες·
 Αἱ μὲν ἐλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μύλοισιν καρπὸν,
 105 Αἱ δ' ἰσοὺς ὀφῶσι καὶ ἡλάκατα σρωφῶσιν
 Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγυρίοιο.
 Καιροσίν δ' ἔθονέων ἀπολείβεται ὄργον ἔλαιον.
 Τόσσον φαίηκες πέρι πάντων ἰδμεν ἀνδρῶν
 Νῆα θεῶν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὥς δὲ γυναῖκες
 110 Ἰσὲν τεχνήσασιν· πέρι γὰρ σφίσι δῶκεν Ἀθήνη
 Ἔργα τ' ἐπίσσειαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἰοίλας.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυρῶν
 Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεβόωντα,
 115 Ὅγχυναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλαὶ ἀγλαόκαρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεβόωσαι.
 Τάων οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει
 Χείματος, οὐδὲ θέρεος, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνεύουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγχυν ἐπ' ὄγχυν γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 Αὐτὰρ ἐπὶ σαφυλῇ σαφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σῦκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωι ἐρβέζωνται·
 Τῆς ἕτερον μὲν βελόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἡελίῳ· ἑτέρας δ' ἦρα τε τρυγῶσιν,
 125 Ἀλλας δὲ τραπέουσι· πάροισι δὲ τ' ὀμφακὲς εἰσιν·
 Ἀνίος ἀφιεῖσσι, ἕτεραι δ' ὑποπερμάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμητὰ πρᾶσια παρὰ νείατον ὄρχον
 Παντοῖαι πεφύκασιν, ἐπηετανδὸν γανῶσαι·
 Ἐν δὲ δῶα κρήναι, ἥ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἔπαντα
 130 Σκιδνάται, ἥ δ' ἐτέρωθεν ὕπ' αὐλῆς οὐδὲν ἔχει
 Πρὸς δόμον ὕψηλῳ, ὅθεν ὕδρευοντο πόλινται.
 Τοῖά ῥ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα γὰρ θεοῖτο πρλύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα εἰς θεήσαντο θυμῷ,

Cogitabat stanti, prius-quam ad æreum limen venisset:
 Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
 Domum per excelsam magnanimi Alcinoi.
 Ærei etenim patres ducti erant hinc atque hinc,
 Ad intimum-secessum à limine: circa autem corona ex cyano:
 Aureæ verò fores firmam domum intus claudebant:
 Postes autem argentei in æreo stabant limine,
 Argenteum verò superliminare, aurea autem cornix.
 Aurei porro utrinque & argentei canes erant,
 Quos Vulcanus fecerat peritis præconciis,
 Domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 Immortales existentes & senii-expertes dies omnes.
 Intus verò folia circa parietem firmata erant hinc atque hinc,
 Ad intimum-secessum à limine usque: ibi pepili
 Tenues bene-neti instrati erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 Bibentes & edentes: perpetuè enim epulas-habebant.
 Aurei verò juvenes bene-structas super aras
 Stabant, ardentes faces manibus tenentes,
 Illucentes nocte per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum femineæ:
 Aliæ quidem molunt sub mola flavum frumentum;
 Aliæ verò telas texunt & pensum versant
 Sedentes, qualia folia excelsæ populi.
 Bene-textis autem à linteis diffillat humidum oleum.
 Tantum Phæaces supra omnes periti sunt homines
 In celeris nave per pontum diriguenda: tantum etiam mulieres
 In tela texenda; supra modum enim illis dedit Pallas (præstans
 Operaque scire perpulchra, & ingenium bonum.
 Extra verò aulam ingens hortus prope januas
 Quatuor-jugerum: circa autem septum ductum est utrinque.
 Ibi verò arbores proceræ crescebant virentes,
 Pirus, & malus-punica, & mali pulchrum-fructum-ferentes,
 Ficusque dulces, & oleæ virescantes.
 Ex iis fructus nunquam perit, neque deficit
 Hyeme, neque aestate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia verò maturescere.
 Pirus post pirum senescit, malum post malum,
 Ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuosa vinea plantata est:
 Hujus alterum quidem apricum-solum lato in loco
 Siccatur sole; alias autem vindemiant,
 Alias verò calcant; ante autem uvæ immaturæ sunt,
 Florem emittentes, aliæ verò submaturescunt.
 Ibi porro excultæ areolæ ad extremum ordinem
 Omnis-generis confite sunt, perennè florentes:
 Insunt autem duo fontes; alter quidem per hortum totum
 Dispergitur, alter verò ex altera parte sub aulæ limen fluit
 Ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia utique in Alcinoi-domo deorum erant splendida dona.
 Ibi stans admirabatur patiens nobilis Ulysses.
 Cæterum postquam omnia suo admiratus esset animo,

- 335 Καρκαλίμως ὑπὲρ εὐδὸν ἐβήσαντο δώματος εἶσιν.
 Εὖρα δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μύδοντας
 Σπένδοντας δεπάζουσιν ἐκκόπη καὶ κωιδάντη,
 ὧς πικρῶς σπένδουσιν, ὅτε μνηΐδαο κόϊτον.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 140 Παλλῆν ἤρ' ἔχυν, ἣν οἱ περίχουσεν Ἀθήνη,
 Ὀφρ' ἴκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἀμφὶ δ' ἥρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δῆ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο βέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἔνευ ἐγένοντο δόμῳ κατὰ φῦτα ἰδόντες·
 145 Θαύμαζον δ' ὀρόντες· ὁ δ' ἐλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Τηξένορος ἀντιθέοιο,
 Σὺν τε πείσιν, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας·
 Τούσδε τε δαιτυμένους, τοῖσιν θεοὶ ὕλβια δοῖεν
 Ζωέμεναι, καὶ παῖσιν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας δ'· ὅ, τι δῆμος ὕδωκεν·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν δτρέυνετα πατρίδ' ἱκέσθαι
 Θᾶσσον· ἐπειδὴ δηρὰ φίλων ἥπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν, κατ' ἥρ' ἔειτ' ἐπ' ἰσχαρὴν ἐν κονίῃσι
 Πὰρ πυρί· οἱ δ' ἥρα πάντας ἀπὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἥρας Ἐχένης,
 Ὃς δὲ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν,
 Καὶ μύθοισι κέκασο, παλαιὰ τε, πολλὰ τε εἰδώς.
 Ὃς σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', σὺ μὲν τοι τόδε κάλλιον, εὐδὲ ἴοικε,
 160 Κεῖνον μὲν χαμᾶι ἵσθαι ἐπ' ἰσχαρὴν ἐν κονίῃσιν·
 Οἶνε δὲ σὺν μῦθον ποτιδέχμενος ἰσχανύωνται.
 Ἀλλ' ἔγε δὴ κεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 Εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσεν
 Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραυνῷ
 165 Ἐπίσομεν, θεὸν ἱκέτηςιν ἡμ' αἰδοίσισιν ἐπηδεῖ·
 Δόρπον δὲ ξεῖνῃ ταμίῃ δότῃ ἔνδον ἔνδυν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἤκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 Χειρὸς ἐλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
 ὧρσεν ἀπ' ἰσχαρόφιν, καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε Φαινοῦ.
 170 Τῆν ἀναστήσας ἀγαπήνορα λαοδάμνηντα,
 Ὃς οἱ πλησίον ἴξε, μέλιξιν δὲ μιν φιλέεσκε.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχέει ἐκέχλευε φέρουσα
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 175 Σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πόλλ' ἐπιδείσκει, χαριζομένη παρενδυν.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἥσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντῆνοε, κρητῆρα καρασσάμενος μέθυ νῆϊμος
 180 Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραυνῷ
 Ἐπίσομεν, θεὸν ἱκέτηςιν ἡμ' αἰδοίσισιν ἐπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντῆνοος δὲ μελίσφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 Νώρμησεν δ' ἥρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάζουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπίδν δ', ὕσον ἤθελε θυμὸς,
 185 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μύδοντες,

Celeriter super limen creffus est domum intra.
 Invenit autem Phœacum ductores atque principes
 Libantes poculis ipse Calatori Argicidæ;
 Cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Venum ivit per domum patiens nobilis Ulysses,
 Multam caliginem habens, quam ei circumfudit Minerva,
 Donec pervenit ad Areten & Alcinoïum regem.
 Circumjecit autem Arete genibus manus Ulysses.
 Et tum demum retro ab eo dissipatus est divinitus-affusus aë.
 Illi verò munti facti sunt per domum, virum conspicati;
 Admirabanturque intuentes: supplicabat autem Ulysses;
 „ Arete, filia Rhexenoris deo-paris,
 „ Ad tuum maritum, & ad tua genua venio, multa passus,
 „ Et ad hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 „ Vivere, & liberis transmittat unusquisque
 „ Possessiones in ædibus, honoremque, quemcunque populus de-
 „ At mihi deductionem parate, in patriam ut-perveniam (derit:
 „ Ocyus; quoniam diu *proci*-ab amicis ærumnas patior.
 Sic fatus, resedit ad focum in cineribus
 Juxta ignem; illi verò omnes obmutuerunt silentio.
 Sero autem tandem interfatus est senex heros Echeneus,
 Qui sane Phœacum virorum maximus-natu erat,
 Et eloquentia præstabat, priscaque & plurima doctus.
 Qui inter eos bene-volens concionatus est & dixit;
 „ Alcinoë, non sane tibi hoc honestius, neque convenit,
 „ Hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus:
 „ Hi verò tuum jussu expectantes continent-se.
 „ Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 „ Colloca erectum: tu autem præconibus impera
 „ Vinum infundere; ut & Jovi fulmine-gaudenti
 „ Libemus, qui utique supplices venerandos comitatur:
 „ Conam verò hostiti proma det ex intus reconditis.
 At postquam hoc audisset sacra vis Alcinoi,
 Manu prehensam Ulysssem prudentem versutum,
 Erexit à foco, & in sedem collocavit splendidam,
 Filio exfuscitato, virtutis-amante Laodamante,
 Qui ei proximus sedebat; maxime autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam verò ancilla gutturnio infudit ferens
 Pulchro, aureo, super argenteum lebetem,
 Ad lavandum, juxtaque politam extendit mensam.
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
 Fercula multa apporrens, largiens de præsentibus.
 Cæterum bibebat & comedebat patiens nobilis Ulysses.
 Et tum præconem allocuta est vis Alcinoï;
 „ Pontonoë, cratere mixto vinum-distribue
 „ Omnibus per domum; ut & Jovi fulmine-gaudenti
 „ Libemus, qui utique supplices venerandos comitatur.
 Sic ait: Pontonoüs autem dulce vinum miscebat:
 Distribuitque omnibus, auspiciatus poculis.
 Cæterum postquam libassentque bibissentque, quantum volebat
 Illis dein Alcinoüs concionatus est & interfatus; (animus,
 „ Audite, Phœacum ductores atque principes,

Ὅφρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

Νῦν μὲν δαΐσάμενοι κατακείεσθε στήθεσσι.

Ἡδὲν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καὶ ἐνέκοντες.

190 Εἶνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, ἥδ' ἑοῖσι

ῥέξομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς

Μνησόμεθ', ὥσ' ὃ ξείνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης

Πομπῇ ὅφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαίαν ἱκνῆται,

Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσὶ.

205 Μῆδ' εἰ μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι,

Πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιβήμεναι· ἐνθα δ' ἔπειτα

Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα, κατακλῶδές τε βαρεῖαι,

Γεινομένῳ νήσαντο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,

200 Ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμυχαίνονται.

Αἰεὶ γὰρ τοπάρους γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς

Ἡμῖν, εὖδ' ἔρδωμεν ἀγκυκλειτὰς ἐκατόμβας·

Δαίνυνται τε παρ' ἡμῖν καθήμενοι, ἐνθα περ ἡμεῖς.

Εἰ δ' ἔρα τις καὶ μούνος ἰδὼν ξύμβληται ὀδύτης,

205 Οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπαὶ σφισιν ἐγγυίδεν εἰμὲν,

Ὅσπερ Κύκλωπες τε, καὶ ἄγρια Φύλα Γυγάντων.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε

Ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

210 Οὐδέμας, οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·

Οὓς τινὰς ὑμεῖς ἴσε μάλις δαχρόντας διζῶν

Ἀνθρώπων· τοῖσιν κεν ἐν ἔλγεσιν ἴσασαίμην.

Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ πλείον' ἐγὼ κακὰ μυθήσασαίμην,

Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰδότητι μύθησα.

215 Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορκῆσαι ἑάσατε, κηδόμενόν περ·

Οὐ γὰρ τι συγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο

Ἐπλετο, ἦτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,

Καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.

Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ

220 Ἐσθιέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων

Ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνικλήσασθαι ἀνώγει.

Τμεῖς δ' ὀτρύνεσθε ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,

Ὡς κέ με τὸν δύσηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,

Καὶ περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰῶν

225 Κτῆσιν ἐμὴν, δμῳάς τε, καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἐπήνεον, ἥδ' ἐκέλευον

Πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἐπὶόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστος.

230 Αὐτὰρ ὃ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,

Πὰρ δέ οἱ Ἀρήτη τε, καὶ Ἀλκίνοος θεοειδής,

Ἡσθῆν· ἀμφίπολοι δ' ἀπακόσμεον ἔντα δαιτὸς.

Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων,

Ἐγὼ γὰρ Φᾶρός τε, χιτῶνά τε, εἶματ' ἰδοῦσα,

235 Καλὰ, τά β' αὐτῇ ταῦξε, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν·

Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥϊνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ,

Τίς; πόθεν εἰς Ἀνδρῆν; τίς τῃ τάδε εἶματ' ἔδωκεν;

„ Ut dicam, quæ in animis in pectoribus jubeat.
 „ Nunc quidem, cum cubetis domum profecti:
 „ Mane verò ^{ves} pluribus advocatis,
 „ Hospitem in ædibus hospitio-excipiemus, atque diis
 „ Faciemus sacra pulchra: deinde autem & de reductione
 „ Cogitabimus, ut hospes absque labore & molestia
 „ Deductione sub nostra suam in patriam terram perveniat,
 „ Gaudens celeriter, etiam si valde procul sit:
 „ Neque quid interea mali & damni patiatur,
 „ Antequam ipse suam terram conscendat: ibi verò deinde
 „ Patietur quæcumque ei Fatum, Paræque graves,
 „ Nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 „ Quod si quis immortalium utique de cælo venerit,
 „ Aliud quippiam hoc deinceps dii moliuntur.
 „ Semper enim antea quidem dii apparent manifesti
 „ Nobis, quando facinus inclytas Hecatombas;
 „ Convivanturque apud nos sedentes, ubi scilicet nos.
 „ Si autem aliquis & solus profectus occurrerit viator,
 „ Nequaquam occultant; quoniam ipsos prope sumus,
 „ Quemadmodum Cyclopesque, & agrestes gentes Gigantum.
 „ Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Alcinoë, aliud quid tibi curæ sit in animo; non enim ego
 „ Immortalibus similis sum, qui cælum latum habitant,
 „ Neque corpore, neque oris habitu; sed mortalibus hominibus;
 „ Quoscumque vos nōstis maxime subeuntes ærumnam
 „ Hominum; hisce in doloribus æquipararer.
 „ Et adhuc etiam plura ego mala dicerem,
 „ Quæ sane omnia deorum voluntate pertuli.
 „ Verum me quidem cōpare sinite, dolentem licet:
 „ Non enim odioso ventre importunius aliud
 „ Est, qui jubet sur recordari necessitate,
 „ Etiam valde afflictum hominem, & in animo dolorem habentem.
 „ Sic & ego luctum quidem habeo in animo; hic vero omnino
 „ Comedere jubet, & bibere; & me omnium (semper
 „ Oblivisci facit, quæcumque passus sum, & repleti jubet.
 „ Vos autem festinate, simul-atque aurora illuxerit,
 „ Ut me infauftum meam deducatis in patriam,
 „ Quamvis multa passum: conspicatum me, vel relinquat vita,
 „ Possessionem meam, famuloque, & altam magnam domum.
 „ Sic dixit: illi autem omnes approbabant, & hortabantur
 „ Deducere hospitem, quoniam recte locutus erat.
 „ At postquam libassentque, bibissentque, quantum volebat animus,
 „ Illi quidem decubaturi iverunt domum unusquisque.
 „ At in ædibus relinquebatur nobilis Ulysses,
 „ Apud autem ipsam Areteque, & Alcinoüs deo-par,
 „ Sedebant; famulæ autem auferabant vasa convivii.
 „ His verò Arete ulnas-candida exordiebatur sermonis,
 „ Agnovit enim pallium & tunicam, vestimenta videns,
 „ Pulchra, quæ scilicet ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 „ Et ipsam allocuta verba alata dixit;
 „ „ Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa;
 „ „ Quis? unde es hominum? quis tibi hæc vestimenta dedit?

- Οὐ δὲ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος· ἐν γὰρ ἰχθύσι·
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκὲς αἰεὶ ἔσθαι
 Κῆρα, ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωτες.
 Τοῦτο δέ τοι ἔρῳ, ὅ μ' ἀναίρει, ἡδὲ μεταλλᾷς.
 Ὀλυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' καί ται,
 245 Ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολέσσα Καλυψὼ,
 Ναιΐε, ὑπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 Μίσσεται, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἀλλ' ἔμδ' τὸν δύσηνον ἰφθίσιον ἦγαγε δαίμων
 Οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα δοῖν ἄργῃτι κεραυνῷ.
 250 Ζεὺς ἔλσας ἐέασσε, μέσση ἐνὶ δίνεπι πόντῳ·
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντας ἀπέφθιθον ἰσθλοὶ ἱταῖροι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ, τρέπιν ἄγκυρ' ἔλδων γαῖε ἀμφιελίσσης,
 Ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μαλαίνῃ
 Νῆσον ἔς Ὀλυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
 255 Ναιΐε ὑπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἡ με λαβούσα,
 Ἐνδυκίως ἰφίλει τε, καὶ ἔτρεφεν, ἡδὲ ἔφασκε
 Θῆσειν ἀθάνατον, καὶ ἀγήραον ἡμάτα πάντα·
 Ἀλλ' ἔμδ' οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειδεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 260 Δάκρυσι δεύεσκον, τὰ μοι ἔμβροτα δῶκε Καλυψὼ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ὕγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
 Καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἱποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἡ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκε,
 265 Σίτον καὶ μέθυ ἡδύ· καὶ ἔμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 Οὔρον δὲ πρόεηκεν ἀπήμονά τε, λιαρὸν τε.
 Ἑπταδεκαῖδεκα μὲν πλέον ἡμάτων ποντοκορεύων,
 Ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἰφάνῃ ὅρεα σπένδοντα
 Γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλῳ ἦτορ,
 270 Δυσμύρῳ· ἡ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέεσθαι διζυῖ
 Πολλῇ, τὴν μοι ἐπῶρε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ὃς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδρασε κελεύθους,
 Ὄρινεν δὲ βάλασσαν ἀδέσφατον· οὐδέ τι κύμα
 Ἔει ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ σενάχοντα φέρεσθαι.
 275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἔγνωε
 Νηχόμενος τότε λαῖτμα διέτμαγον· ὄφρα με γαίῃ
 Τμετέρα ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κύμ' ἐπὶ χέρσου,
 Πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν, καὶ ἀτερπεί· χῶρον·
 280 Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπὶ ἡλὸν
 Ἔς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσατο χῶρος ἄριστος,
 Λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπῃς ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπεσον θυμυγέρων· ἐπὶ δ' ἔμπεδον νύξ
 Ἥλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπαινεύε διίπατος ποταμοῖο
 285 Ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραμον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 Ἥφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χρεῖεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 Εὐδὸν παννύχιος, καὶ ἐπ' ἡῶ, καὶ μέσον ἡμαρ·
 Δύσατο τ' ἥλιος, καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπέλας δ' ἐπὶ θοῇ τῆς ἐνέσσε θυγατρὸς

An non dicis, pater, errantem te huc venisse?
 Hanc autem res, dicitur, illocutus est solers Ulysses;
 Difficile, Reges, penitus enarrare
 Erumnas, quandoquidem mihi multas dederunt dii coelestes.
 Hoc autem tibi dicam, quod me interrogas & inquiris.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 Ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 Habitat comas-pulchra gravis dea: neque quisquam cum ipsa
 Versatur, neque deorum, neque mortalium hominum.
 Sed infelicem me inquilinum ei duxit deus
 Solum; postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffidit, medio in nigro mari;
 Ubi alii quidem omnes perire boni socii:
 At ego, carinâ ulnis compressa navis utrinque-remis-agitata,
 Novem diebus ferebar: decima autem me nocte nigra
 Insulam ad Ogygiam appulerunt dii; ubi Calypso
 Habitat comas-pulchra, gravis dea; quæ me susceptum
 Antice tractabatque, & alebat, & dicebat se
 Facturam immortalem, & senii-expertem diebus omnibus:
 Sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestimenta autem
 Lachrymis rigabam, quæ mihi divina dedit Calypso: (semper
 Sed cum jam octavus mihi revolutus annus venisset,
 Et tum deum me jussit hortans redire,
 Jovis ex jussu, sive etiam animus mutatus est ipseus.
 Misit vero me in rate multis-vinculis-aptâ: multa autem dedit,
 Panem & vitum suave, & divinas vestes induit:
 Ventumque præmisit innocuumque, placidumque.
 Septendecim quidem navigabam dies per-mare-iter-faciens.
 Decima-octava venerunt montes umbrosi
 Terræ vestræ; læta vero est mihi charum cor,
 Infelici: certe tamen adhuc conflictaturus erumnis
 Multis, quas mihi immo Neptunus terræ-quassator;
 Qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
 Commovitque mare immensum; neque ullo-pacto me fluctus
 Sinebat in rete-vehementer ingemiscentem vehi.
 Hanc quidem deinde procella disperxit: at ego
 Natans hoc pelagus emensis-sum; donec me terræ
 Vestræ appulit ferens ventusque & aqua.
 Ibi me egredientem afflisset fluctus ad terram,
 Petras ad magnas jaciens, & inamabilem locum:
 Sed retrogressus natavi rursus, donec veni
 Ad fluvium, ubi demum mihi visus est locus opportunissimus,
 Lævis absque-petris; & receptus inerat à vento.
 Excidi autem animum-collecturus: divina verò nox
 Advenit: ego autem seorsum ab à-Jove-fluente-fluvio
 Egressus in arbutis dormivi: circumquaque verò folia
 Congessi: somnum autem deus immensum infudit.
 Ibi quidem in foliis, charo afflictus corde,
 Dormiebam tota-nocte, usque ad auroram, & meridiem;
 Occidebatque sol, & me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas verò in littore tue vidi filias

Παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυῖα· ἰσθίειν.
 Τὴν ἱκέτευσ'· ἥ δ' οὔτι νοήματα· ἔσθλακεν ἱσθίον,
 ὣς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσενάην·
 Ἐρξέμεν· κίχλ' γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.

895 Ἢ μοι σίτον ἔδωκεν ἄλλος, ἥ δ' αἰδομαι εἶναι,
 Καὶ λούσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἶματ' ἔδωκεν.
 Ταῦτά τοι, ἀχνύμενός περ, ἀληθεῖν κατέλεξα.

900 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Πεῖν, ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησε
 Παῖς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναίξην
 Ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἔρα πρώτην ἱκέτευσας.

905 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἦρως, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κοῖμην·
 Ἢ μὲν γὰρ μ' ἱκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἵππεσσι·
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβηλον, δέισας, αἰσχυρόμενός τε,
 Μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσαιτο ἰδόντι·
 Δυσέζηλοι γὰρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ Φύλ' ἀνθρώπων.

910 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Πεῖν, οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 Μαψιδίως καχολῶσθαι· ἀμείναι δ' αἰσίμα πάντα.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων,
 Τοῖός ἐδ' ὅς τις ἐσσι, τά τε φρονέων, ἄτ' ἐγὼ περ,
 Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρός καλέεσθαι,
 Αὐτοὶ μένων· οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δαίην.

915 Αἶε' ἰδέσθων γε μένοις· ἄκουσα δὲ σ' οὔτις ἐρῶει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένετο.
 Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ ταπεινίζομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 Αὐριοι· ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
 Λέξαι· οἱ δ' ἐλώσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἵκηαι

920 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ δῖππον τοι φίλον ἔσιν·
 Εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρῳ ἔστ' Εὐβοίης·
 Τὴν γὰρ τηλοτάτῃ φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἴδοντο
 Λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν ῥαδάμηνθον
 Ἦγον, ἐποφόμενον Τυτῶν, γαϊήϊον υἱόν·

925 Καὶ μὲν οἱ ἐνὶ ἡλίῳ, καὶ ἔτερ καμάρτοιο τέλεισσαν
 Ἥματι τῷ ἀντὶ, καὶ ἀπήγαγον οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσαις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ, ὅσον ἔρισται
 Νῆες ἅμα καὶ κοῦροι ἀναβρίπτειν ἄλα πηδῶ.

930 ὣς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐχόμενος δ' ἔρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνέμαξε·
 Ζεῦ πάτερ, αἰδ' ὅσα εἶπε, τελευτήσμεν ἅπαντα,
 Ἀλκίνοος· τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἔρουραν
 Ἀσβεσιον κλέος εἶναι, ἐγὼ δὲ καὶ πατρίδ' ἱκοίμην.

935 ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 Δέμναι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγας καλὰ
 Περφύρα· ἐμβάλλειν, σφάσαι τ' ἐφ' ὕπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνέμεναι οὐλας, καθύπερθεν ἵασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μαγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

940 Αὐτὰρ ἐπεὶ σφάσσαν πυκινὴν λείχος ἐγκονέουσαι,
 Πτρυγὸν Ὀδυσεῖα παρῖσάμεναι ἐπέεσσιν·
 Ὅρσο κῆνν, ὣ ζαῖνε, πεποίηται δὲ τοι εὐνή.

- „ Ludentes: inter eas ^{et}tem ipsa erat similis diis.
 „ Ei supplicavi: ^{et} neutiquam à mento aberrabat bona;
 „ Ut non sperares ^{et} orem obvium-factum
 „ Acturum: semper etenim juniores desipiunt.
 „ Quæ mihi cibum dedit affatim, & generosum vinum,
 „ Et lavit in flumine, & mihi has vestes dedit.
 „ Hæc tibi, tametsi afflictus, verè enarravi.
 Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque;
 „ Hospes, certe quidem hoc recte non advertit
 „ Filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 „ Duxerit in nostram domum: tu nempè illi primæ supplicasti,
 Huic autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Heros, ne mihi idèò eximiam reprehendo puellam:
 „ Nam ipsa quidem me jussit cum ancillis subsequi;
 „ Sed ego nolui, timens, reveritusque,
 „ Ne fortassis & tibi animus irascenetur conspicato:
 „ Suspicientes etenim sumus supra terram genus hominum.
 Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque;
 „ Hospes, non mihi tale in præcordiis charum cor,
 „ Temere ut-irascatur: potiora autem honesta omnia.
 „ Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 „ Talis, existens, qualis es, eaque sentiens quæ ego & ipso,
 „ Filiam meam habere velles, & meus gener vocari,
 „ Hic manens; domum autem ego & bona darem,
 „ Si modo volens maneres; invitum verò te nullus detinebit
 „ Phæacum: ne hoc gratum Jovi patri sit.
 „ Deductionem verò in hoc ego constituam, ut bene intelligas,
 „ Cras: in id temporis autem tu quidem domitus somno
 „ Decumbes: illi verò remigabunt per tranquillum; donec perve-
 „ In patriam tuam, & domum, & sicubi tibi gratum sit; (neris
 „ Etiam si valde multo longius abiit quam Eubœa:
 „ Eam enim longissime ajunt abesse, qui eam viderunt
 „ Ex populo nostro; quando flavum Rhadamanthum
 „ Duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium:
 „ Atque illi quidem illuc venerunt, & absque labore perfece-
 „ Die eodem; & deduxerunt domum retro. (runt-itur
 „ Cognosces verò & ipse in mente, quàm optimæ
 „ Naves meæ & juvenes in torquendo mari remis.
 Sic dixit; gavisus est autem patiens nobilis Ulysses:
 Precatus verò deinde dixit, verbumque fecit, & locutus est;
 „ Jupiter pater, utinam quæcunque dixit, perficeret omnia,
 „ Alcinoüs: hujus quidem per almam terram
 „ Immortalis gloria esset; ego autem in patriam venirem.
 Sic illi quidem talia invicem colloquebantur.
 Jussit autem Arete candida-ulnas ancillas
 Cubilia sub porticu ponere, & stragula pulchra
 Purpurea injicere, infernereque desuper tapetas,
 Chlœnasque imponere villosas, ad superne induendum.
 Illæ verò iverunt ex sedibus, facem in manibus tenentes.
 Cæterum postquam stravissent densum lectum accelerantes,
 Hortabantur Ulysses astantes verbis;
 „ Surge decubiturus, ô hospes; paratus verò est tibi lectus.

- "Ὡς φάν· τῷ δ' ἄσπασδν εἰσατρεῖσσι οἰμηθῆναι.
 "Ὡς δ' μὲν ἔνθα κάλυδε πολύτλας Ὀδυσσεύς,
 845 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰδούσῃ Ἰδούπῃ.
 Ἀλκίνοος δ' ἔρα λέκτο μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο.
 Πάρ δ' ἐ γυνὴ δέσποινα λάχος πόρφυρε καὶ εὐνὴν.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Σ
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ε Ι Α Σ

Ἰκδόσεις.

Ἐκκλησία γίνεται τῶν Φαιάκων περὶ τοῦ ξένου, καὶ ναῦς
 καθέλεται πρὸς ἱκτομπήν τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ ἐξιόνται
 παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ τῶν Φαιάκων οἱ ἄριστοι, καὶ μετὰ ταῦτα
 δίσκῳ ἀγωνίζονται Φαίαικες καὶ Ὀδυσσεύς· καὶ ὁ Δημόδοκος
 ἔδει, πρῶτα μὲν τὰ περὶ τὴν μοιχείαν Ἀρεως καὶ Ἀφροδί-
 της· ἔπειτα δὲ τὰ περὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ δουρείου ἵππου·
 καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς κλαίοντος, ὁ Ἀλκίνοος πυνθάνεται, διὰ
 τί κλαίει, καὶ τίς, καὶ πόθεν εἶη.

Θήτα δ' ἔθλοισι Φαίηκες Ὀδυσσεὺς πείρηθεν.

- Ἄλλος δ' ἡριγένεια φάνη ἰσοδόκευτος ἦδ' ὥς,
 "Ὀρνυτ' ἔρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.
 "Ἄν δ' ἔρα διογενὲς ἔρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τεῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαίηκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 "Ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι
 Πλησίον· ἥ δ' ἄνδ' ἔβη μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 Εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 Νόσον Ὀδυσσεῖι μεγαλήτορι μητιόσασα·
 10 Καὶ ῥα ἐκάστω φῶτι παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἔγωγε, Φαίηκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Εἰς ἀγορὴν ἰέναι, ὅφρα ξείνοιο πύθησθε,
 "Ὅς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 Πόντον ἐπιπλαυχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 "Ὡς εἰποῦς", ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.
 Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε, καὶ ἔδραι·
 Ἀγρομένων, πολλοὶ γὰρ ἐθήσαντο ἰδόντες
 Τῶν Λαέρταο δαΐφρονος· τῷ δ' ἔρ' Ἀθήνη
 Θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε, καὶ ὤμοις·
 20 Καὶ μιν μακρότερον καὶ πάστονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 "Ὡς κεν Φαίηκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 Δεινὸς τ', αἰδοῖός τε, καὶ ἑκτελέσειεν ἄεθλους
 Πολλοὺς, οὓς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἡγέρθεν, ὁμηγερέες τ' ἠγέροντο,
 25 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέπειπε·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 "Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
 Εἴνεος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκετ' ἐμὸν δῶ,
 "Ἡδ' πρὸς Ἠοίων, ἥ Ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 Πομπὴν δ' ἐτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπειδον εἶναι.
 "Ἡμεῖς δ'", ὥς τοπάρους περ, ἱποτρυνώμεθα πομπήν.

Sic dixerunt : huic verò gratum visum-est dormire.
 Sic ille quidem ibi dormiebat patiens nobilis Ulysses,
 Tornatis in lectis, sub arctico sonante.
 Alcinoüs verò decubans in penetrali domus excelsæ :
 Juxta verò uxor regina lectum ornavit & cubile.

O D Y S S E Æ H O M E R I V I I I L I B R I

Argumentum.

Concio fit Phæacum de hospite, & navis deducitur ad re-
 ductionem Ulyssis ; & convivio suscipiuntur ab Alcinoö
 Phæacum optimates. Et posthac disco certant Phæaces &
 Ulysses. Et Demodocus canit, primum quidem ea que acci-
 dent circa adulterium Martis & Veneris, deinde ea que
 circa introductionem lignei equi : Atque Ulysses flente, inter-
 rogatur quis & unde sit.

¶ Ex certaminibus Phæaces de Ulyssæ experimentum sumpserunt.

Quando verò mane-genita apparuit rosea-digitos Aurora,
 Surrexit ex lecto sacra vis Alcinoï.
 Surrexit porro nobilis urbium-everfor Ulysses.
 Illis verò præibat sacra vis Alcinoï
 Phæacum ad concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat,
 Ingressi autem confidebant in politis lapidibus
 Prope-*troicam* : per urbem autem obibat Pallas Minerva,
 Assimilata præconi prædentis Alcinoï,
 Reditum Ulyssæ magnanimo meditans :
 Et sane unicuique viro stans dixit verbum ;
 „ Huc age, Phæacum ductores, & principes,
 „ Ad concionem ite, ut de hospite audiatis,
 „ Qui recens Alcinoï prudentis venit domum,
 „ Ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
 Sic locuta, inclitavit robur & animum uniuscujusque.
 Cito verò implebantur hominibus forumque, & sedilla,
 Congregatis, multi enim admirati sunt conspicati
 Filium Laërtis prudentem : ei verò Minerva
 Divinam affudit gratiam capitiq[ue], & humeris ;
 Et ipsum proceriorem & crassiorē reddidit aspectu,
 Ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 Gravisq[ue] & venerabilis, & ut-perficeret certamina
 Multa, quibus Phæaces experientur Ulyssē.
 Cæterum postquam convenerant, congregatique erant,
 Illis data Alcinoös concionatus est & interlocutus ;
 „ Audite, Phæacum ductores, atque principes,
 „ Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :
 „ Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 „ Sive ab Orientalibus, sive Occidentalibus hominibus ;
 „ Deductionemq[ue] flagitat, & precatur ratam esse.
 „ Nos verò, ut antea quidem, maturemus deductionem.

„ Neque

- Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἱμᾶ δώματ' ἵκηται,
 Ἐνθάδ' ἰδυρόμενος δῆρ' ὄν μένει, εἴνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἔγε, νῆα μέλαιναν ἱρυσσάμεν εἰς ἄλλα δίκην.
 35 Πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύο, καὶ πεντήκοντα.
 Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ἥσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοί δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἱετμὰ
 Ἐκβήντ'· αὐτὰρ ἔπειτα βοὴν ἀλαγύετε δαίτῃ.
 Ἡμέτερόνδ' ἰλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σκηπτούχοι βασιλῆες ἱμᾶ πρὸς δώματα καλὰ
 Ἐρχησθ', ὅφρα ξείνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν,
 Μῆδὲ τις ἀρναίσθω· καλέσασθε δὲ λείον βοῖδ' ὄν
 Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα βας πέρι δῶκεν βοῖδ' ὄν.
 45 Τερπνὴν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδεν.
 Ὡς ἔρα Φωνήσας ἤγχεατο· τοὶ δ' ἔμ' ἔποντο
 Σκηπτούχοι· κήρυξ δὲ μακρόχρητος βεῖον βοῖδ' ὄν.
 Κούρω δὲ κρινάσθων δύο, καὶ πεντήκοντα,
 Βήτην, ὡς ἐκείλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλδ' ἀτρυγέτοιο.
 50 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἡδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν αἱ γε μέλαιναν ἄλδ' βένεσθε ἱρυσσων,
 Ἐν δ' ἰσὺν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰσὶα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἠοτύναντο δ' ἱετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰσὶα λευκὰ πέτασσαν.
 55 Τῆσθ' δ' ἐν νοτίᾳ τήν γ' ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Βάν ῥ' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλῆκτο δ' ἔρ' αἰδουσά τε, καὶ ἔρκα, καὶ δέμοι ἀνδρῶν
 Ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἔρ' ἔσαν νέοι, ἡδὲ παλαιοί.
 Τόισιν δ' Ἀλκίνοος θυγαῖδ' ἔκα μῆλ' ἱέρευσεν.
 60 Ὅκτ' δ' ἀργυρόδοντας ὕας, δύο δ' αἰλίποδας βοῦς·
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ δ' ἔπον, τετύνοντέ τε δαίτ' ἱετασθῆν.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἔγων ἱρήρον βοῖδ' ὄν.
 Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε.
 Ὀφθαλμῶν μὲν ἔμερσε, δίδου δ' ἡδαίναν βοῖδ' ὄν.
 65 Τῷ δ' ἔρα Ποντόνοος δῆκε θεόνον ἀργυρόχλον
 Μίσσων δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἱεῖσας·
 Καὶ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγυῖαν
 Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἱεῖσθαι
 Κήρυξ· πᾶρ δ' ἐτίθει κάναον, καλὴν τε τράπεζαν.
 70 Πᾶρ δὲ δέπας οἶνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνάγῃ.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐκ' ἐτόλμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἔρ' βοῖδ' ὄν ἀνῆκεν αἰδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 Οἴμης, τοῦ τοτ' ἔρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανα.
 75 Νείκεος Ὀδυσσεύος καὶ Πηλεΐδου Ἀχιλλεύος,
 Ὡς παρὲς θηρίσκοντο, βεῖον ἐν δαίτ' ἑκαλεῖν,
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἔκαξ δ' ἀνδρῶν Ἀγρομέων
 Χαῖρε νόη, ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν θηρίσκοντο.
 Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φαίβος Ἀπόλλων
 80 Πυθεὶ ἐν ἡγάθῃ, ὅθ' ὑπέρβη λαῖνον οὐδὸν
 Χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς.
 Ταῦτ' ἔρ' αἰεὶδ' ἔειδε περικυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

Neque enim quisquam alius, quicumque meam domum perve-
 Hic legens diu manet, propter deductionem. (nerit,
 Sed age, navem nigram deducamus in mare vastum
 Recentem: juvenes autem duo, & quinquaginta,
 Eligantur à populo, quicumque olim sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transra remis
 Exite: ac deinde subitum apparato convivium,
 Ad nostram-domum profecti; ego autem laute omnibus præ-
 Juvenibus quidem hæc præcipio: at cæteri (bebo,
 Scepitrigeri reges meam ad domum pulchram
 Veniatis; ut hospitem in ædibus amice-excipiamus,
 Neque quis recuset: advocate verò divinum cantorem
 Demodocum: huic etenim deus excellenter dedit cantilenam
 Jucundam, utcumque animus ipsius impellat ad-canendum.
 Sic utique locutus prævit; simul verò sequebantur
 Scepitrigeri: præco autem adibat divinum cantorem.
 Juvenes verò electi duo, & quinquaginta,
 Ivenunt, ut præceperat Alcinoüs, ad littus maris infructuosum.
 Porro postquam ad navem pervenissent, atque mare,
 Navem quidem ipsi nigram maris in profundum deduxerunt,
 Imposueruntque malum, & vela navi nigrae;
 Aptaruntque remos vincula per coriacia,
 Omnia ritè; velaque alba expanderunt:
 Alte vero in humidum ipsam stiterunt: cæterum postea
 Perrexerunt ire Alcinoï prudentis ad magnam domum.
 Implebantur autem porticusque, & septa; & domus viris
 Congregatis: multi nempe erant juvenes atque senes.
 Illis verò Alcinoüs duodecim oves mactavit,
 Octoque albos dentibus suas, duosque canuros boves:
 Quos excoctant, curantque, appararuntque convivium amantiss.
 Præco autem prope venit ducens amabilem cantorem:
 Quem supra-modum Musa dilexit, dedit verò bonumque malum-
 Oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum. (que;
 Huic verò deinde Pontonöus posuit sedem argenteis-clavis-dis-
 In medio convivarum, columnæ longæ affixam: (tinctam,
 Ex paxillo autem suspendit citharam argutam,
 Ipsius supra caput, & monuit manibus prendere
 Præco; juxta autem apponebat canistrum, pulchramque mensam,
 Juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quoties animus juberet.
 Illi verò ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Cæterum postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Musa dein cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 Cantilenæ, cujus tunc utique gloria ad coelum latum pervenit;
 Contentionem Ulyssis & Pelidæ Achilles,
 Ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 Acribus verbis: rex autem virorum Agamemnon
 Gaudebat animo, cum optimi Achivorum contenderent.
 Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
 In Pythia divina, quando supergressus est lapideum limen
 Oraculum-petiturus: tunc enim devolvebatur mali principium
 Trojanisq; & Danaïs, Jovis magni per consilia.
 Ista utique cantor cantabat inchyus: at Ulysses

- Παρφύρεον μέγα φῶρος ἰλὼν χερσὶ τιβαρῆσι,
 85 Κακκεφαλῆς εἶρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 Αἶδετο γὰρ Φαιήκας, ὑπ' ἰφρυσσάμενον λαίβων.
 Ἦτοι ὅτε λήξειεν αἰδὼν θεὸς Δοιδῶς,
 Δάκρυ' ὑμωζάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φῶρος ἔλασσε,
 Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἰλὼν, σπείσασκε θεοῖσιν·
 90 Αὐτὰρ ἔτ' αἴψ' ἔρχοντο, καὶ στρυνεῖαν αἰδεῖν
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, (ἵπαι τέρποντ' ἐπέεσσιν·)
 "Αἴψ' Ὀδυσσεὺς πατὴρ κρᾶτα καλυψάμενος γυάσπευ.
 "Εὐθ' ἄλλους μὲν πάντας ἰλάνθανε, δάκρυα λαίβων,
 "Αλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφρέσας· ἦδ' ἐνόησεν,
 95 Ἥμενος ἄρχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ γενάχοντος ἔκουσεν·
 Αἴψα δὲ Φαιήκεσσι Φιληρέτμοισι μετιήδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἦδ' ἐμείδοντες·
 "Ἢν μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἔισης,
 Φόρμιγγός θ', ἢ δαιτὶ συνήροός ἐστι θαλεῖη·
 100 Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ αἰλῶν πειρηθῶμεν
 Πάντων· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδε νοήσας, ὅσπον περιγινόμαθ' ἄλλων,
 Πύξ τε, παλαισμοσύνη τε, καὶ ἄλμασιν, ἦδ' ἐπιδέσσιν·
 "Ὡς ἄρα Φωνήσας, ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 105 Κεῖθ' δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε Φόρμιγγα λιγυῖαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα, καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 Κηρεῦ· ἦρχε δὲ τῶν αὐτῶν ὁδόν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θυμαυμένοντες.
 Ἐὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἥμα δ' ἴσπετο πουλὸς ὄμιλος,
 110 Μυρίοι· ἅν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε, καὶ ἱεῖστοι.
 "Ἦρτο μὲν Ἀφρηνεύς τε, καὶ Ὀκύαλος, καὶ Ἐλατρεὺς,
 Κανταεὺς τε, Πρυμνεὺς τε, καὶ Ἀγχιάλος, καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεύς τε, Πρωρεύς τε, Θῶν, Ἀναβησίνεός τε,
 "Αμφικλῆς θ', υἱὸς Πολυνήρου Τεκτονίδας·
 115 "Αν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολοιγὸς ἴσος Ἀρηῖ,
 Νευβολίδης θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Πάντων Φαιήκων, μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα·
 "Αν δ' ἔσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ', Ἀλιδῆς τε, καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος.
 120 Οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πῶδεσσιν.
 Τῶσσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἥμα πάντες
 Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἦν Κλυτόνηος ἀμύμων·
 "Ὅσπον τ' ἐν νειῷ οὐρον πέλει ἡμινοτῖν,
 125 Τόσπον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἔκειθ', οἱ δ' ἐλίποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 Τῇ δ' αὐτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἄριστους.
 "Αλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέερος ἦεν·
 Δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 Πύξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 Τῶς ἄρα Λαοδάμας μετέφη, παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴτιν' ἀέθλων
 Οἶδέ τε καὶ ἀεδάμε· φυὴν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 135 Μηρούς τε, κνήμας τε, καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερβεν,
 Ἀρχένο

Purpuream iacentem vestem prehensam manibus robustis,
 In-caput traxit, obtexitque pulchram faciem:
 Reverebatur enim Phæaces, sub superciliis lachrymas stillans.
 At quando desit canere divinus cantor,
 Lachrymis absterfis, à capite vestem demsit,
 Et poculo rotundo sumpto, libavit diis:
 Verum quando rursus incipiebat, & hortabantur eum, ut-caneret,
 Phæacum optimates, (quippe oblectabantur illius carminibus;) 1
 Rursus Ulysses, capite obvoluto, lugebat.
 Ibi alios quidem omnes latebat, lachrymas stillans,
 Alcinoüs verò solus ipsum animadvertit atque observavit,
 Sedens prope ipsum; graviter autem suspirantem audit:
 Continuo verò inter Phæaces remigii-studiosos loquebatur;
 „ Audite, Phæacum ductores, atque principes;
 „ Jam quidem convivio saturavimus animum aequali,
 „ Citharâque, quæ convivio congruens est iuncto:
 „ Nunc verò exeamus, & certamina experiamur
 „ Omnia; ut hospes narret suis amicis,
 „ Domum reversus, quantum superemus alios,
 „ Pugilatuque, luctuque, & saktu, atque cursu.
 Sic utique locutus, prævit; illi verò una secuti sunt.
 E paxillo autem suspendit citharam argutam,
 Demodocum verò prehendit manu, & eduxit ex ædibus
 Præco; præbat autem ei eandem viam, quam & alii
 Phæacum optimates, certamina spectaturi.
 Perrexerunt autem ire ad forum, simulque sequebatur ingens turba,
 Innumeri; surgebant verò juvenes multique, & fortes.
 Surrexit quidem Actoneusque, & Ocyalus, & Elatreus,
 Nanteusque, Prymneusque, & Anchialus, & Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, An-besineusque,
 Amphialusque, filius Polynæi Tectonidæ;
 Surrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque, corporeque,
 Omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
 Surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, & deo-par Clytoneus.
 Hi porro primum quidem periculum-fecerunt pedibus.
 Eis autem à carceribus extensus-erat cursus; simul verò omnes
 Celeriter volabant pulverem-excitantes-in-campo.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius;
 Quantumque in novali spatium est mularum,
 Tantum præcurrens ad populum venit; cæteri verò relictæ sunt.
 Alii autem luctæ moleste periculum-fecerunt:
 In hac porro Euryalus vicit omnes optimates.
 Saltu verò Amphialus omnium optimus erat:
 Disco autem omnium præstantissimus erat Elatreus:
 Pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Cæterum postquam omnes oblectassent animum certaminibus,
 Inter hos deinde Laodamas locutus est, filius Alcinoi;
 „ Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 „ Novitque & didicit habita-corporis quidem non males est,
 „ Femoribusque, & cruribus, & ambabus manibus superans,
2
 „ Cœ-

Λυχένα τε σιβαρὸν, μάλα τε σθένης· οὐδέ τι ἕβης
 Διεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβηται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔγνω γέ τι Φημί κακώτερον ἕλλο θαλάσσης,
 Ἄνδρα τε συγχεῦσαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.

140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰδὼν, καὶ πέφραδε μῦθον.

145 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόν' ἤκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 Στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰδὼν, καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 Δεῦρ' ἔγχε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἄεθλων,
 Εἰ τινὰ που δεδάηκας· εἰκοι δέ σ' ἴδμεν ἄεθλους·
 Οὐ μὲν γὰρ μαῖζον κλέος ἄνερως, ὅφρα κεν ᾔσιν,
 Ἥ ὅτι ποσσὶν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἔῃσιν.

150 Ἄλλ' ἔγχε πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
 Σοὶ δ' ὅδ' οὐκ ἔτι θηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 Νηὺς τε κατεύρουσαι, καὶ ἑπάρτεες εἰσὶν ἱταῖροι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερταμέοντες;
 Κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν, ἢ περ ἄεθλοι.

155 Ὅς πρὶν μὲν μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμύγησα·
 Νῦν δὲ μετ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόσοιο χατίζων
 Ἡμῖαι, λισσόμενος βασιλῆά τε, πάντα τε δῆμον.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νείκεσέ τ' ἔντην·
 Οὐ γὰρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμονι φῶτ' ἴσκειω
 160 Ἀθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·

Ἀλλὰ τῷ, ὅς σ' ἅμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 Ἀρχὸς ναυτῶν, οἷτε πρηκτῆρες ἔασιν,
 Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ᾗσιν ὁδαίων,
 Κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι εἰκας.

165 Τὸν δ' ἔρ' ὑπὸ δρᾶ ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλῃ ἀνδρὶ εἰκας.
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν

Ἀνδράσιν, οὔτε φυῆν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτ' ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
 170 Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεισι ζέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσοουσιν· ὃ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
 Αἰδοῖ μαιλιχίῃ, μετὰ δὲ πρόπει ἀγρομένοισιν·
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἕξου, θεὸν ὥς, εἰσορόουσιν·

Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
 175 Ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριφέρεται ἐπέεσσιν.

Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἕλλως
 Οὐδὲ θεὸς τέυξει· νόον δ' ἀποφώλιος ἔσσι.
 Ὀρίνας μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,

Εἰπὼν οὐ κατὰ πόσμον· ἰγὰρ δ' οὐ νῆϊς ἄεθλων,
 180 Ὡς σύ γε μυθεῖται, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν εἶμι

Ἐμμέναι, ὅφρ' ἤβῃ τε πεποῖμαι, χερσὶ τ' ἐμῇσι·
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἕλγος· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινὰ τε κύματα πείρων.

Ἀλλὰ καὶ ὅς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομαι ἄεθλων·
 185 Θυμολακὴς γὰρ μῦθος· ἐπ' αὐτῶν δέ με εἰπὼν·
 Ἥ ἴα, καὶ αὐτῷ φέροι ἀναίτῃς λάβε δίσκον

Μεῖζονα καὶ πᾶχυστον, σιβαρῶτερον οὐκ ὀλίγον περ,

Ἥ οἷα

„ Cervicæque firma, ingentique robore: neque omnino vigore-
 „ Caret; at malis contractus est mutis. (Juvenili
 „ Non enim ego quid existimo pejus aliud mari,
 „ Ad hominem coufringendum, etiam si valde fortis fuerit.
 „ Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque;
 „ Laodama, sane hunc sermonem recte dixisti.
 „ Ipse nunc provocas profectus, & admone sermone.
 „ At postquam hoc audisset eximius filius Alcinoi,
 „ Stetit in medium progressus, & Ulysses allocutus est;
 „ Huc age & tu; hospes pater, periculum-fac certaminum;
 „ Si quod fortassis didicisti; par enim est, te scire certamina;
 „ Neque enim major gloria hominis, quo-ad fuerit,
 „ Quam quod pedibus strenue-agat & manibus suis.
 „ Verum age, fac-periculum; & pelle mœstitiam ab animo;
 „ Tibi verò profectio non adhuc dia aberit, sed tibi jam
 „ Et navis deducta est, & parati sunt socii.
 „ Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Laodama, quid me ista jubetis incessentes?
 „ Dolores mihi etiam magis in animo, quam certamina;
 „ Qui antea quidem valde multa passus sum, & multa pertuli;
 „ Nunc verò in vestro confessu reditus indigens
 „ Sedeo, precans regemque, omnemque populum.
 „ Huic verò rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam;
 „ Neque enim te, hospes, perito viro assimilo
 „ Certaminum, qualia utique multa inter homines sunt;
 „ Sed illi, qui apud navem multis-transstris-instructam frequenter-
 „ Princeps mularum, qui & negotiatores sunt, (versans
 „ Onerisque memor, & inspector sit viaticorum,
 „ Lucrique rapto-acquisiti; neque athleteæ similis-es.
 „ Illum autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Hospes, non honeste dixisti; protervo viro similis-videris.
 „ Ita non omnibus Deus amabilia-munera donat
 „ Hominibus, neque formam, neque ingenium, neque eloquen-
 „ Etenim alius quidem specie invenustior est vir, (tiam.
 „ At deus formam verbis ornat: alii verò in ipsum
 „ Oblectati aspiciunt: hic autem secure loquitur
 „ Modestia cum suavi, eminetque inter congregatos:
 „ Incedentem autem cum per urbem, deum veluti, aspiciunt;
 „ Alius verò rursus forma quidem similis immortalibus;
 „ Verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 „ Sic & tibi species quidem decora, neque aliter
 „ Ne Deus quidem fingeret; mente verò imperitus es.
 „ Irritasti mihi animum in præcordiis charis,
 „ Locutus indecenter: ego verò non ignarus certaminum,
 „ Ut tu fabularis, verum inter primos puto
 „ Fuisse me, donec juvenia fretus sis, manibusque meis:
 „ Nunc verò premor ærumna & doloribus; multa enim passus sum.
 „ Virorumque bella, sœvosque sœctus penetrans.
 „ Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certaminum;
 „ Mordax enim est sermo noster; impulisti autem me locutus.
 „ Dixit utique, & cum ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 „ Majorem & crassius, gravioremque non paulo quidem,

Quam

- Η οἷα φαίηκες ἰδίσκεον ἀλλήλοισι.
 Τὸν ῥα περιτρέψας ἦκε σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς·
 190 Βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
 φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
 Λῶος ὑπὸ ῥιπῆς· ὃ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων,
 ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρὸς· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 195 Καὶ κ' ἑλαβὸς τοι, ξείνε, διακρίνεις τὸ σῆμα
 Ἀμφαφῶν· ἔπει οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· εὐ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
 Οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔξεται, οὐδ' ὑπερήσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 Χαίρων, οὔνεχ' ἑταῖρον ἐνὶ ἡέα λεῦσσε' ἐν ἄγωνι.
 Καὶ τότε κουφότερον μεταφώνων Φαίηκεσσι·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκασθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἕλλον
 ἦσιν ἢ τοσσοῦτον διοραί, ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων, ὅτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
 205 Δεῦρ' ἔγχε πειρηθῆτω, ἔπει μ' ἐχολώσατε λίην,
 Ἡ πῦξ, ἢ ἐπάλμῃ, ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
 Πάντων Φαίηκων, πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος·
 Ἡΐνος γάρ μοι ὄδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 Ἀφρων δὴ κείνδ' γε καὶ οὔτιδανδ' πέλει ἀνὴρ,
 210 Ὅς οἱ ξεινοδόκῃ ἔριδα προφέρειται ἀέθλων,
 Δήμῳ ἐν Ἀλλοδαπαῖ· ἔο τ' αὐτοῦ πάντα κολουί.
 Τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τίν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀδαρίζω,
 Ἀλλ' ἰθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἔντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἑέθλοι·
 215 Εὐ μὲν τόξον οἶδα εὐξοον ἀμφαφάσθαι·
 Πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, διζεύσας ἐν ὁμίλῳ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 Ἀγχι παραστέην, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.
 Οἷος δὲ με φιλοκτῆτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 200 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί.
 Τῶν δ' ἄλλων ἐμὲ φημι πολὺ προφερέτερον εἶναι,
 Ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ εἶτον ἔδοντες·
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἔβλησσω,
 Οὐδ' Ἠρακλῆϊ, οὔτ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆϊ,
 225 Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 Τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 Ἰκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 Ἐκτάνεν, οὔνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἶσθ'·
 230 Οἷοισιν δαίδοικα ποσὶν, μήτις με παρέλβη
 Φαίηκων· λίην γὰρ ἀεικαλίως ἰδαμάσθην
 Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἔπει οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
 Ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Ἡσὶν', ἔπει οὐκ ἀχάριςα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ἀλλ' ἰθέλεις ἀρετὴν σὴν Φαινέμεν, ἢ τοι δπηδεῖ,
 Χωόμενος, ὅτι σ' αὐτός ἀνὴρ ἐν ἄγωνι παρασθὰς
 Νείκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοια,

Quam quali Phæaces ludebant invicem.
 Nunc utique circumrotatum misit valida è manu:
 Insonuit verò lapis; inclinaverunt autem se ad terram
 Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 Lapidis ab impetu: is verò supervolavit signa omnium
 Rapide nuens à manu: posuit verò signa Minerva,
 Viro corpus assimilata, verbumque dixit, & locuta est;
 „ Etiam cæcus tibi, hospes, posset distinguere signum
 „ Palpando; quandoquidem neutiquam mixtum est multitudini,
 „ Sed longe primum: tu autem confide hoc quidem in certamine:
 „ Nullus Phæacum ad hoc utique perveniet, neque transmittet.
 Sic ait, lætatus verò est patiens nobilis Ulysses,
 Gaudens, quod socium benignum videret in circo:
 Et tum lenius allocutus est Phæacus;
 „ Hunc nunc assequimini, Juvenes; brevi autem denuo alium
 „ Me missurum esse aut tantum puto, aut adhuc majus.
 „ Ex aliis verò, quemcunque cor animusque jubet,
 „ Huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 „ Aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu; nihil recuso;
 „ Ex omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem;
 „ Hospes enim mihi ille est: quis cum amico pugnaverit?
 „ Inspiciens ille & nullius-pretii est vir,
 „ Quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 „ Populo in alieno; sui que ipsius res omnes perturbat.
 „ Aliorum autem haudquaquam ullum rejicio, neque despicio;
 „ Sed volo cognoscere & periculum-facere palam.
 „ Non enim omnino ignavus sum inter homines, quotquot certami-
 „ Bene quidem arcum novi perpolitum tractare: (na sunt:
 „ Primus virum contingerem, sagitta missa in turba
 „ Virorum hostilium; etiam si valde multi socii
 „ Juxta astarent, & sagittas-mitterent in viros.
 „ Solus sane me Philoctetes vincebat arcu,
 „ Populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi.
 „ Aliis verò me aio longe præstantiorem esse,
 „ Quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes:
 „ Cum viris autem præcis contendere nolo,
 „ Neque cum Hercule, neque cum Euryto Oechaliensi;
 „ Qui etiam cum immortalibus contendebant de arcuum-peritiis:
 „ Ideo etiam statim mortuus est ingens Eurytus, neque ad sene-
 „ Pervenit in ædibus; iratus enim Apollo (statem
 „ Occidit, eo-quod ipsum provocasset ad-arcum-tendendum.
 „ Hasta porro jaculor, quantum non alius quisquam sagitta:
 „ Solis timeo pedibus, ne aliquis me superet
 „ Phæacum; nimiam enim male domitus sum
 „ Fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 „ Erat perpetuus; ideoque mihi obara membra soluta sunt.
 Sic dixit; illi verò omnes obmutuerunt silentio:
 Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus est;
 „ Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concionaria,
 „ Sed via virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur;
 „ Iratus, quod te ille vir in certamine astans
 „ Objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,

- 240 "Ος τις ἐπίσκειτο ἡσι φρεσὶν ἄρτιμ βάζειν.
 Ἄλλ' ἔγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλῃ
 Εἴπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μαγάρουσι
 Δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκασσιν,
 Ἡμετέρης ἀρετῆς μνημονεύουσιν, οἷα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαιστῆαι,
 Ἄλλὰ ποσὶ κραϊπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι.
 Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροὶ τε,
 Εἵματα τ' ἐξημοιβᾷ, λοστρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.
 250 Ἄλλ' ἔγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι,
 Παῖστατε· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδε νοσήσας, ὅσπον περιγινόμεθ' ἄλλων
 Ναυτιλίῃ, καὶ ποσσὶ, καὶ ὀρχησῶν, καὶ ἀοιδῇ.
 Δημοδόκῳ δέ τις αἴψα κῆδων φόρμιγγα λίγυσαν
 255 Οἰσέτω, ἥ που καίτῃ ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 "Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοσκέλεος· ὦρτο δὲ κήρυξ
 Οἷσων φόρμιγγα λιγυρὴν δόμον ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσχυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσαν
 Δήμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐπρήσσασσαν ἱκάσας·
 260 Λεῖψαν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυκαν ἀγῶνα.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λίγυσαν
 Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦραι
 Πρωθῆβαι ἴσαντο, δαήμονες ὀρχηθμότο·
 Πέπληγον δὲ χορὸν θέλον ποσίν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 265 Μαρμαρυγᾶς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ὁ Φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐδειν,
 Ἀμφ' Ἀρεῖος φιλότῃτος, ἑυσεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
 "Ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἠφαιείῳ δόμοισι
 Λάβρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λείχος δ' ἥσυχον καὶ εὐνὴν
 270 Ἠφαιείῳ ἕνακτος· ἔφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνέησε μυκηζόμενους φιλότῃτι.
 Ἠφαιεὺς δ', ὥς οὖν θυμολογία μῦθον ἔκουσε,
 Βῆ β' ἵμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυτσοδομεῶν·
 Ἐν δ' ἔθειτ' ἀκμοθέτῃ μέγαν ἥκμονα, κῆπτο δὲ δεσμοῦς
 275 Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἐμπέδον αὐτὴ μένοιον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δόλον, καχολωμένος Ἀρεῖ,
 Βῆ β' ἵμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖρ ἀέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαερόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 Ἦντ' ἀράχνια λεπτὰ, τέ κ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολέοντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῖρεν,
 Εἶσατ' ἵμεν ἐς Δῆμονον, εὐκτίμενον πτολίεθρον.
 Ἡ οἱ γαῖάνων πολὺ Φιλτάτῃ ἐστὶν ἀπασάνων.
 285 Οὐδ' ἀλαστοκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἀρεῖς,
 "Ὡς ἴδεν Ἠφαιεὺς κλυτοτέχνην νέσφι κινέτω·
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἠφαιείου,
 Ἰσχανδῶν φιλότῃτος ἑυσεφάνου Κυβερταῖης.
 Ἡ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 Ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔζεθ'· ὁ δ' εἶσω δώματος ἦεν,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνέμαζε·

„ Quicumque norit sua mente idonea loqui.
 „ Sed age, nunc meum intellige sermonem; ut etiam alii
 „ Dicas heroum, quando tuis in aedibus
 „ Epuleris apud tuamque uxorem & tuos liberos,
 „ Nostræ virtutis recordatus; qualia etiam nobis
 „ Jupiter opera imponat perpetuo jam-inde à majoribus.
 „ Non enim pugiles sumus inclyti, neque luctatores,
 „ Sed pedibus celeriter currimus, & navibus optimi-*flumens*:
 „ Semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, chori-
 „ Vestesque mutatoriae, lavacraque calida, & cubilia. (que,
 „ Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 „ Ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 „ Domum reversus, quantum superemus alios
 „ Rei-nauticæ-peritia, & pedibus, & saltatione, & cantu.
 „ Demodoco verò aliquis statim profectus citharam argutam
 „ Afferat, quæ alicubi jacet in nostris aedibus.
 Sic dixit Alcinoüs deo-similis: surrexit autem præco
 Allaturus citharam argutam domo ex regis.
 Præfetti autem Ludorum lecti novem omnes surrexerunt
 Publici, qui in certaminibus ordinabant singula:
 Complanarant autem aream, pulchrumque dilatant circum.
 Præco verò prope venit ferens citharam argutam
 Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum verò juvenes
 Jam-pubescentes stabant, periti saltationis:
 Quætiebant verò circum divinum pedibus: at Ulysses
 Micationes admirabatur pedum, stupefcebatque animo.
 Cæterum Demodocus citharam-pulsans crepit pulchre canere,
 De Martis amore, pulchreque-coronatæ Veneris,
 Ut primum coierint in Vulcani aedibus
 Clam: plurima autem dedit, lectumque dedecoravit & cubile
 Vulcani regis: statim verò illi nuncius venit
 Sol, qui ipsos observavit commixtos amore.
 Vulcanus autem, ubi tristem sermonem audiverat,
 Perrexit ire in officinam, mala animo profunde-cogitans:
 Imposuit autem incudis-repositorio ingentem incudem, cudebatque
 Infrangibilia, insolubilia; ut firmiter illic manerent. (vincula
 Cæterum postquam struxisset dolum, iratus Marti,
 Perrexit ire in thalamum, ubi ei chara cubilia strata-erant:
 Circumfudit autem lecti-fulcris vincula circulatim omni-ex-parte;
 Multa autem & desuper è-fastigio effusa-erant,
 Perinde atque aranæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem,
 Neque deorum beatorum: perquam enim dolosa facta erant.
 Cæterum postquam omnem dolum circa lectum fudisset,
 Simulavit se ire in Lemnum, pulchre-ædificatum oppidum,
 Quæ illi terrarum multo charissima est omnium.
 Neque cæcam-speculationem habebat aureo-fræno-utens Mars;
 Ut vidit Vulcanum inclytum-arte seorsum profectum:
 Perrexit autem ire ad domum inclyti Vulcani,
 Cupiens amoris pulchre-coronatæ Veneris.
 Illa verò recens à patre præpotente Saturnio
 Veniens jam desidebat; ille verò intra domum ivit,
 Inque manu ejus hæsit, verbumque dixit, atque compellavit;

- Δεῦρο, Φίλη, λέκτρονδε τρωπίομεν εὐνηθέντε·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Ἠφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ πού ἤδη
 Οἵχεται ἰς Λῆμνον, μετὰ Σίντικας ἀγριοφάνους.
- 295 Ὡς φέτο· τῇ δ' ἀσπαρὸν εἰσάτο κοιμηθῆναι.
 Τὸ δ' ἰς δέμνια βάντε κατέδραθεν· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 Τεχνήντες ἔχυντο πολύφρονος Ἠφαισίοιο.
 Οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἦν, οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
- 300 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Αὐτὶς ὑποσρέφας, πρὶν Λήμνου γαίαν ἰδέσθαι·
 Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἰπέ τε μῦθον.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, Φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 Ἔσση δ' ἐν προθύροισι, χόλος δὲ μιν ἔγριος ἦρει.
- 305 Σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι·
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἱόντες,
 Δεῦδ', ἵνα ἔργα γαλακτὰ καὶ οὐκ ἱπικτὰ ἴδωσθε·
 Ὡς ἐμὰ χωλὴν ἱόντα Δίδε θυγάτηρ Ἀφροδίτῃ
 Αἶψα ἀτιμάζει, Φιλέει δ' αἰδέσθων Ἀρηα·
- 310 Οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρίτερος, αὐτὰρ ἔγνωγε
 Ἠπιδανὸς γενόμεν· ἀτὰρ οὔτι μοι αἰτίος ἕλλος,
 Ἀλλὰ τοκῆς δόμῃ· τὼ μὴ γείνασθαι ὀφείλλον.
 Ἀλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῷ γε καθεύδεται ἐν Φιλότῃ,
 Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ἱρώων ἀκάχημαι.
- 315 Οὐ μὲν σφίεας ἔτ' ἔολπεν μέινυνθ' αὖ γε κειέμεν οὕτω,
 Καὶ μάλα περ φιλέοντα· τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἑμῶν
 Εὐδοίην· ἀλλὰ σφῶς δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
 Εἰσέκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔδνα,
 Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα, κυνᾶπιδος εἴνεκα κούρης·
- 320 Οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἔχέθυμος·
 Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὸς δῶ.
 ἦλθε Ποσειδάων γαϊήοχος· ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Θηλύτერαι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ σίκτοι ἐκάσῃ.
- 325 Ἔσαν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἰάνων·
 Ἀσβερος δ' ἔρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι,
 Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἠφαισίοιο.
 Ὡς δὲ τις εἰπέσκεν ἰδὼν ἰς πλησίον ἕλλον·
 Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς ὤκυν·
- 330 Ὡς καὶ νῦν Ἠφαιστος ἰδὼν βραδὺς εἶλεν Ἀρηα,
 Ὡκυτάτῳ περ ἱόντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπὸν ἔχουσι,
 Χωλὸς ἰδὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοι χᾶγρι' ὀφέλλει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῇ δὲ προσέειπεν ἄναξ, Δίδε υἱὸς, Ἀπόλλων·
- 335 Ἑρμεία, Δίδε υἱὲ, Διάκτορε, δῶτορ ἰάνων,
 Ἡ γὰρ κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 Εἶδεν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἕνεκ ἐκατηβόλ' Ἀπολλόν·
- 340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσιν,
 Τμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι,
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμην παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὥρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

- „ Age, chara, ad lectulum divertamus decubitus;
 „ Non enim amplius Vulcanus domi-est, sed alicubi jam
 „ Proficiscitur in Lemnum, ad Sintias barbaros-voce.
 Sic dixit: huic autem gratum visum-est cubare.
 Illi verò lectum ingressi concumbebant; vincula autem
 Fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani:
 Neque ullum movere erat membrum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, non amplius effugium patere.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus,
 Retro reversus, antequam ad Lemni terram venisset:
 Sol enim ei speculationem habuit, narravitque historiam.
 Perrexit autem ire ad domum, charo affictus corde:
 Stetitque in vestibulo, ira autem ipsum vehemens cepit:
 Horrendum verò clamavit, auditumque movit omnibus diis;
 „ Jupiter pater, atque alii beati dii semper existentes,
 „ Venite, ut opera ridicula & non tolerabilia videatis:
 „ Ut me, claudus cum-sim, Jovis filia Venus
 „ Semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem:
 „ Eo-quod ille quidem pulcher & sanus-pedibus, at ego
 „ Imbecillis fuerim: at nequiquam mihi causa alius est,
 „ Quam parentes duo; qui non genuisse debebant.
 „ Sed videte, ubi illi dormiunt in amore,
 „ Meo lecto consensu; ego autem aspiciens tristior.
 „ Non quidem illos amplius puto vel paululum dormituros hoc
 „ Et valde licet amantes: cito non volent ambo (modo,
 „ Dormire: sed ipsos dolus & vinculum detinebit,
 „ Donec mihi prorsus omnia pater retribuat sponsalia,
 „ Quaecunque ei præbui, impudentem ob puellam:
 „ Quoniam illi pulchra filia, at non animi-continens.
 Sic dixit; congregati autem sunt dii aeream ad domum.
 Venit Neptunus terre-quassator; venit & utilitatum-auctor
 Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.
 Fœminæ autem deæ manebant pudore domi singulæ.
 Stabant verò in vestibulo dii, datores bonorum:
 Imensus verò risus exortus est diis beatis,
 Artificia insipientibus prudentis-Vulcani.
 Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium;
 „ Non bene-succedunt mala opera: assequitur tardus celerem:
 „ Ut nunc Vulcanus, cum-sit tardus, cepit Martem,
 „ Velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent,
 „ Claudus existens, artificio: propter quod & adulterii-mulctam
 Sic illi quidem talia inter se loquebantur. (debet.
 Mercurium autem allocutus est rex, Jovis filius, Apollo;
 „ Mercuri, Jovis fili, internuncie, dator bonorum,
 „ Nunquid in vinculis velles fortibus compressus
 „ Dormire in lectulo, apud auream Venerem?
 Huic autem respondit deinde internuncius Mercurius;
 „ Utinam enim hoc fieret, ô rex jaculator Apollo:
 „ Vincula quidem ter tot infinita circumfusa essent,
 „ Vos autem inspiceretis dii, omnesque deæ,
 „ At ego dormirem apud auream Venerem.
 Sic dixit; risus autem exortus est immortalibus diis.

- Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωτος ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 345 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἀρηά.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερβέντα προσήδα·
 Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὶσχομαι, (ὥς σὺ μελεύεις)
 Τίσειν ἄλσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 350 Μὴ με, Ποσειδάων γαίηοχε, ταῦτα κέλευε·
 Ἀπαιεῖ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαί· ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Εἴ κεν Ἀρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἱνοσίχθων·
 355 Ἥφαιε, εἴπερ γάρ κεν Ἀρης χρεῖος ὑπαλύξας
 Οἴχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Οὐκ ἔς, οὐδὲ ἴοικε, τὰν ἔπος ἀρήσασθαι.
 Ὡς εἶπὼν, δεσμὸν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
 360 Τῷ δ' ἔπει ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἔοντος,
 Ἀδρίκ' ἀναΐξαντε, ὃ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
 Ἦ δ' ἤρα Κύπρον ἴκανε φιλομμηιδῆς Ἀφροδίτη,
 Ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμὸς τε θυεῖς.
 ἔνθα δέ μιν Χάριτες λούσαν, καὶ χρίσαν ἑλαΐῃ
 365 Ἀμβρότι, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας·
 Ἀμφὶ δὲ εἴμκτα ἕσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ταῦτ' ἦρ' ἀοιδὸς ἤϊδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Τέρπειτ' ἐνὶ φρεσὶν ἥσιν ἀκούων, ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαιήκας δολιχέρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' ἄλιον καὶ ἀποδάμνεντα κέλευσεν
 Μουνᾶξ ἐρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὕτις ἔριζεν.
 Οἱ δ' ἔπει εὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο
 Πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·
 Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα,
 375 Ἴδωνθεὶς ὑπὶτ'· ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὕψος ἄερθεῖς,
 Ῥηϊδίῳ μεθέλεσκε, πάρος ποτὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαῖρ' ἂν ἰδὼν πειρήσαντο,
 Ὀρχεῖσθην δὴ πῆται ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Ταρφέ ἀμειβομένῳ· κοῦροι δ' ἐπαλήκεον ἄλλοι,
 380 Ἐσαότεις κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος δρώρει.
 Δὴ τότε ἦρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Ἦ μὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 Ἦ δ' ἦρ' ἑτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες·
 Ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἔγε, οἱ δῶμεν ξεινήιον, ὥς ἐπισκεῖς·
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 Ἀρχοὶ κρῖνουσι, τρισκαίδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 Τῶν οἱ ἕκαστος φῆρος εὐπλυνὸς, ἡδὲ χιτῶνα,
 Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήμεντος·
 Αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλῆς, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶ
 395 ἡῖνος ἔχων, ἐπὶ δόρκον ἔη χαίρων ἐνὶ θυμῷ.

Non verò Neptunum risu tenebat, precabatur autem: indefinens
Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem: (ter

Et ipsum allocutus verba alata dicebat;

„ Solve; ego autem tibi ipsum spondeo, (ut tu jubes,)

„ Pensurum æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus est inclytus Vulcanus;

„ Ne me, Neptune terræ-quassator, hæc jube:

„ Misere utique pro miseris etiam spondiones ad-spondendum.

„ Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

„ Si Mars abierit, debito & vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus est Neptunus terræ-quassator;

„ Vulcane, etiam si enim Mars debitum renuens

„ Abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus;

„ Non fas-est, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, vincula solvit robur Vulcani.

Illi verò postquam è vinculis soluti erant, fortia licet essent,

Statim proficientes, ille quidem in Thraciam ivit;

Ad Cyprium verò pervenit risum-amans Venus,

In Paphum; ubi scilicet ei lucus aræque odorata.

Ibi autem ipsam Gratiae lavarunt, & unxerunt oleo

Immortali, qualia diis gratiam-addunt semper existentibus:

Veste-que induerunt amabiles, mirabile visu.

Hæc utique cantor cantabat inclytus: at Ulysses

Obletatur mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinöus autem Halium & Laodamanta jussit

Solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabit.

Hi igitur postquam pilam pulchram in manibus accepissent

Purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

Hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,

Flexus retro; alter autem à terra in-altum elevatus,

Facile receptabat, antequam pedibus in solum venisset.

At postquam pilâ in rectum-jacienda periculum-fecissent,

Saltabant deinde in terrâ alimâ,

Frequenter alternantes; juvenes verò applaudebant cæteri,

Stantes in certamine: multus autem strepitus subortus est.

Tum verò Alcinoûm allocutus est nobilis Ulysses;

„ Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,

„ Sane quidem pollicitus es tripudiatore esse optimos;

„ Sane autem proinde perfecta sunt: stupor me tenet inspicientem.

Sic dixit; lætata autem est sacra vis Alcinoi;

Statimque Phæaces remigii-studiosos allocutus est;

„ Audite, Phæacum ductores atque principes:

„ Hospes mihi valde videtur prudens esse.

„ Venum agite, ei demus hospitale-munus, uti par est:

„ Duodecim enim in populo præclari reges

„ Principes imperant, tertius-decimus autem ego ipse.

„ Horum singuli ei vestem bene-lotam & tunicam,

„ Et auri talentum ferte pretiosi:

„ Statim verò omnia portemus conferti; ut in manibus

„ Hospes habens ad cenam veniat gaudens in animo.

Εὐρύαλος δὲ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάμεν ἐπέεσσιν

Καὶ δῶρω· ἔπει οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἡδ' ἐκέλευον·
Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἱερός.

400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβέτο, φώνησέν τε·

Ἀλκίνοος κρεῖτον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,

Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρτίσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·

Δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἐπὶ κώπῃ

Ἀργυρέῃ, κολεῶν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος

405 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.

Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,

Καὶ μιν φωνήσας ἔπει πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, πάτερ ᾧ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τι βέβακται

Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἔμελλαι.

410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν, καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι,

Δοῖεν· ἐπειδὴ δηρὰ φίλων ἔκπο πῆματα πάσχεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν·

Μηδὲ τί τοι ξίφος γὰρ ποτὴ μετόπισθε γάνοιτο

415 Τούτου, ὃ δὴ μοι δῶκες ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.

Ἦ ἴα, καὶ ἄμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.

Δύσετό τ' ἡέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·

Καὶ τά γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·

Δεξιόμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,

420 Μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.

Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·

Ἐλθόντας δὲ κάθιζον ἐν ὕψηλοῖσι θρόνοισι.

Δὴ ἴα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἣτις ἀρίστη·

425 Ἐν δ' αὐτῇ ἔς Φᾶρος ὑππλυνε, ἡδὲ χιτῶνα.

Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱήνατο, θερμετὶ δ' ὕδωρ.

Ὅφρα λουσάμενός τε, ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα

Δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονος ἐνθάδ' ἔνεικαν,

Δαιτί τε τέρπηται, καὶ δοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἱμὸν περικαλλὲς ὑπάσσω,

Χρῦσειον, ὅφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἡμᾶτα πάντα

Σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ', ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶησιν ἔειπεν,

Ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχις.

435 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἔεσαν ἐν πυρὶ κηλέῃ·

Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλιῦσαι.

Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θερμετο δ' ὕδωρ·

Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξεῖνε περικαλλέα χηλὸν

Ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 Ἐσθῆτα, χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·

Ἐν δ' αὐτῇ Φᾶρος θῆκεν, καλὸν τε χιτῶνα,

Καὶ μιν φωνήσας ἔπει πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, τοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἔηλον,

Μήτις τοι καθ' ὁρὴν δηλήσεται, ὀππόταν αὐτὲ

445 Εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον ἰδὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἔπει τό γ' ἔκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

Αὐτὴν ἑπήρτυε πῶμα, τοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἔηλε

„ Euryalus autem cum ipsum placet verbis,
 „ Et dono; quoniam nequaquam decenter locutus est.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, & hortabantur;
 Donaque portatum præmiserunt præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque;
 „ Alcinoë rex, omnium clarissime populorum;
 „ Equidem ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 „ Dabo ei hunc ensẽ totum-æreum, cui est manubrium
 „ Argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 „ Circumdatus est: magni autem ei pretii erit.
 Sic fatus, in manibus posuit ensẽ argenteis-clavis-distinctum,
 Et ipsum allocutus verbis alata dixit;
 „ Gaude, pater ô hospes; verbum verò si quod temere-dictum est
 „ Grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 „ Tibi autem dii uxorem videre, & in patriam redire,
 „ Dent, quandoquidem diu procul-ab amicis ærumnas pateris.
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Et tu, amice, valde gaude; dii verò tibi felicia dent;
 „ Neque amplius tibi ensis desiderium posthac fiat
 „ Hujus, quem jam mihi dedisti ubi-placasses verbis.
 Dixit utique, & circa humeros sibi-posuit ensẽ argenteis-clavis-
 Occidebat autem sol, & ei incluta dona aderant: (distinctum.
 Et hæc in domum-Alcinoi tulerunt præcones illustres:
 Suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 Matrem juxta venerandam posuerunt perpulchra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi,
 Profecti verò sedebant in altis foliis.
 Tunc utique Areten allocuta est vis Alcinoi;
 „ Agè, mulier, fer arcam perpulchram, quæ optima;
 „ Inque eâ pone vestem bene-lotam & tunicam.
 „ Et ei super ignem ahenum calefacite, tepesciteque aquam;
 „ Ut ubi & laverit-se, & viderit bene posita omnia
 „ Dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
 „ Conviviòque oblectetur, & cantilenæ-melos audiens.
 „ Atque ei ego hoc poculum meum perpulchrum præbebo,
 „ Aureum; ut mei memor diebus omnibus
 „ Libet domi-/ius Jovique, aliisque Diis.
 Sic ait; Arete autem ancillis dixit,
 Ut super ignem ponerent lebetem magnum quàm celerrime.
 Hæ autem lavacralem lebetem posuerunt super ignem ardentem:
 Aquamque infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.
 Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua:
 Interea verò Arete hospiti perpulchram arcam
 Efferebat è thalamo, imposuitque pulchra dona,
 Vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
 In eâ porro pallium imposuit, pulchrâque tunicam,
 Et ipsum allocuta verba alata dixit;
 „ Ipse nunc vide de-operculo, statim verò vinculum inde,
 „ Ne quis tibi in itinere dumnum-afferat, cum fortè
 „ Dormieris dulcem somnum, profectus in nave nigra.
 Cæterum postquam hoc audiisset prudens nobilis Ulysses,
 Statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit

- Ποικίλον, ὃν ποτὶ μιν δέδαιε Φρεσὶ σότνια Κίρκη.
 Αὐτόδιδον δ' ἔρα μιν ταμὴν λούσασθαι ἄνωγεν,
 450 Ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάλῃ· ὃ δ' ἔρ' ἀσπασίως ἶδε θυμῷ
 Θερμὰ λούτρ'· ἔπει οὔτι κομιζόμενός γ' ἐλάμιζεν,
 Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψτοῦς ἠυκόμοιο.
 Τόφρα δέ οἱ κομιδὴ γε, θεῶ ὥς, ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δ' ἔπει οὖν δμῶαί λούταν, καὶ χρίσαν ἑλαίῃ,
 455 Ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βέλον ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἀσάμινθου βὰς ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας
 ἦίε· Ναυσικάα δέ, θεῶν ἔκτο κάλλος ἔχουσα,
 Στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρῳσα,
 460 Καὶ μιν φωνήσας· ἔπει πτερβέντα προσήυδα·
 Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἔδω ἐν πατρίδι γαίῃ
 Μνήσῃ ἐμεῖ, ὅτι μοι πρῶτῃ ζῳάγρ' ἐφέλλεις.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ναυσικάα, θυγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 465 Οὕτω νῦν Ζεὺς θεῖη ἐρίγδοκος πόσις Ἥρης,
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νόσιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι·
 Τῷ κέν τρι κῆκαῖθι, θεῶ ὥς, εὐχετοδάμην
 Αἰεὶ ἡμάτα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κοῦρη.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἴξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 470 Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον, κερδώντες τε οἶνον.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἔγων ἐρίηρον ᾄδων,
 Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἔρ' αὐτὸν
 Μίσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἑρίστας.
 Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 475 Νῶτον ἀποπροταμών· ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο
 Ἀργυρόδοντος ὕς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·
 Κήρυξ, τῇ δὴ τοῦτο πῶρε κρέας, ὄφρα φάγῃσι,
 Δημόδοκῳ, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἔχνυμένός περ.
 Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ᾄδοι
 480 Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
 Οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· Φίλησε δὲ Φῦλον ᾄδων.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· κήρυξ δὲ φέρον ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Ἥρωϊ Δημόδοκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἱστῆμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 485 Αὐτὰρ ἔπει πόσις· καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔτοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων·
 Ἦ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Δίδε παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων·
 Ἄτην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ᾄδεις,
 490 Ὅσο' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσο' ἐμόγησαν Ἀχαιοί.
 Ὡς τέ που ἢ αὐτὸς παρῶν, ἢ ἔλλου ἀκούσας.
 Ἀλλ' ἔγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἱκπου κόσμον ἔειπον
 Δουρατῆν, τὸν ἔπειδ' ἐποίησεν εὖν Ἀθήνη,
 Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς,
 495 Ἀνδρῶν ἐμπλήτας· οἱ ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶκεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μῶτρον καταλέξεις,
 Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 Ὡς ἔρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ᾄδω.
 Ὡς φασ'· ὃ δ' ἐρμηνείας ἑσθλὰν ἤρχετο, φαῖνε δ' ᾄδων,

Varium, quod olim eum docuit in-animo veneranda Circe.

E-vestigio autem ipsum mulier-œconomia lavari iussit,
In balneum ingressum; ille verò libenter vidit animo
Calida lavacra; quoniam neutiquam curatus scilicet frequenter-
Ex-quo reliquerat domum Calypsus comas-pulchræ: (fuerat,
Tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
Hunc verò postquam ancillæ lavassent & unxissent oleo,
Circaque ipsum lenam pulchram jecissent atque tunicam,
E balneo utique egressus viros ad vindictatores
Ibat: Naufica; verò, à diis pulchritudinem habens,
Stetit juxta postes tecti pulchrè fabricati:
Admirabatur autem Ulysses oculis aspiciens,
Et ipsum allocuta verba alata dicebat;

„ Salve, hospes, ut etiam olim, cum-fueris in patriâ terrâ,
„ Memineris mei, quòd mihi primæ vitæ-conservatæ-pretium de-
Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses; (bea

„ Naufica, filia magnanimi Alcinoi,
„ Sic nunc Jupiter det altitonans maritus Junonis,
„ Domumque ut veniam, & reditus diem videam:
„ Ita tibi etiam illuc, deo veluti, vota-fecerim
„ Semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.
Dixit, & in thronum sedit juxta Alcinoium regem.

Hi verò jam portiones distribuebant, miscebantque vinum.

Præco autem propè venit, ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo honoratum; collocavitque ipsum
In medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
Ac tunc præconem allocutus est solers Ulysses,

A tergo parte-abscissa; multum verò supererat
Albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo;

„ Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,

„ Demodoco; & ipsum complectar, mœstus licet.

„ Omnibus enim hominibus terrestribus cantores

„ Honoris compotes sunt & reverentiae; eò quòd ipsos

„ Cantus Musa docuit; amavitque genus cantorum.

Sic dixit; præco autem ferens in manibus posuit

Heròi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.

Illi verò ad cibos paratos appositos manus extenderunt.

Cæterum postquam potus & cibi desiderium exemissent,

Tum verò Demodocum allocutus est solers Ulysses;

„ Demodoco, longè sinè te supra-mortales laudo omnes:

„ Aut te Musa docuit, Jovis filia, aut te Apollo;

„ Valdè enim accuratè Achivorum fatum canis,

„ Quanta fecerint, passique sint, & quanta laborarint Achivi:

„ Tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab alio audieris.

„ Verum agè jam perge, & equi apparatus canta

„ Lignei, quem Epeus fecit cum Minerva,

„ Quem quondam in arcem, dolum, duxit nobilis Ulysses,

„ Viris impletum, qui illum diripuerunt.

„ Si jam mihi hæc accurate enarraveris,

„ Statim ego omnibus edicam hominibus,

„ Quòd sanè tibi benignus deus præbuerit divinum cantum. (Canta

Sic dixit: ille verò concitus à deo incipiebat, exhibebatque cantile-

- 500 Ἐνθεν ἰλῶν, ὥς οἱ μὲν εὐσελέμῳ ἐπὶ νῆδν
 πάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βελλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγκυλὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵπῳ.
 Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἔρυσαντο.
- 505 Ὡς ὁ μὲν εἰσήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πῶλλ' ἀγόρευον,
 Ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλῇ,
 Ἥδ' διατμῆσαι κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ.
 Ἥ κατὰ πετράων βαλέειν ἔρυσαντας ἐπ' ἄκρας,
 Ἥ ἰάαν μέγ' ἤγαλμα θεῶν θελκτῆριον εἶναι,
- 510 Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὶν πόλιν ἀμφικαλύψῃ
 Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὃν εἶατο πάντες ἕρις
 Ἀργείων, Τρῶεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 Ἥειδεν δ' ὥς ἄνδρ' ἀνδραγαθὸν υἱὸς Ἀχαιῶν,
- 515 Ἰππὸθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ ἔειδε πόλιν κεραϊζόμεν αἰπὴν·
 Αὐτὰρ Ὀδυσῆα πρὸτ' ἰδὼν Διὶ φέροντο
 Βήμεναι, ἥντ' Ἀρηά, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Καὶ δὲ δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
- 520 Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μαγαθύμον Ἀθήνην.
 Ταῦτ' ἔρ' ἀοιδὸς αἶειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 Ὅς τε εἴς πρόθεον πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
- 525 Ἀρεῖ καὶ τεκέσσειν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
 Ἥ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένῃ λίγα κωκύει· οἱ δὲ τ' ὀπίσθεν
 Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, ἥδ' καὶ ὤμους,
 Εἶρερον εἰσπανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ διζύν·
- 530 Τῆς δ' ἱλαεινοτάτῃ ἄχρ' ἐφινύθουσι παρειαί·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς ἱλαεινὸν ὑπ' ἐφρύσι δάκρυον εἶβεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπεφράσατ', ἥδ' ἐνέησεν,
 Ἥμενος ἄγχι αὐτοῦ, βαρὺ δὲ σενάχοντος ἀκούσεν·
- 535 Αἶψα δὲ φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέκλυτε, φαιήκων ἡγήτορες, ἥδ' ἐμείδοντες,
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν,
 Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' αἶδει.
 Ἐξ οὗ δορκέομέν τε, καὶ ὥρορ' εἰς ἀοιδὸς,
- 540 Ἐκ τοῦδ' οὐκὼ παύσατ' ἐδιζυροῖο γόοιο
 Ὁ ξεῖνος· μάλα πόθ' μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἐν' ὅμῳς τερπόμεθα πάντες,
 Ξεινοδόχοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἶνεκα γὰρ ξεῖνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
- 545 Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 Ἀνέρι, ὅς' ἐλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεςσι.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεύθε νοήμασι κερδάλουσι,
 Ὅ, ττι καὶ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δὲ σε κάλλιον ἔστιν.
- 550 Εἶπ' ὄνομ', ὅ, ττι σε καὶ δὲ κάλεον μῆτηρ τε, πατὴρ τε,
 Ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄνδρ', καὶ οἱ περινομιέουσιν.

Inde aggressus, quo-paſto alii quidem bene-tabulatis navibus
 Conſenſis enavigarunt, igne in tentoria injeſto,
 Argivi: alii verò jam inclytum circum Ulyſſem
 Sedebant in Trojanorum coetu, teſti equo:
 Ipſi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem ſtabat; ii autem incerta multa prædicabant,
 Sedentes circa ipſum: trifariam autem ipſis placebat conſilium,
 Aut diſcindere cavum lignum ſævo ferro,
 Aut de rupe deſicere protractum in ſummitatem,
 Aut ſinere ingens ſimulachrum deorum placamen eſſe;
 Qua utique ſententiâ etiam poſteâ peragendum erat:
 Fatale enim erat ut-perirent, poſtquam urbs intra-ſe-concluſiſſet
 Ligneum ingentem equum, ubi ſedebant omnes optimates
 Argivorum, Trojanis cædem & mortem ferentes.
 Canebat porrò, ut urbem depopulati ſint filii Achivorum,
 Ex equo effuſi, cavis inſidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 At Ulyſſem ad ædes Deïphobi
 Iviſſe, tanquam Martem, cum deo-pari Menelao.
 Illic jam graviffimum bellum dicebat auſum
 Viciffe etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc utique cantor cantabat eximius: at Ulyſſes
 Tabefcebat; lachryma autem rigabat ſub palpebris genas.
 Ut verò ſœmina flet dilectum virum, ei-circumvoluta,
 Qui ſuam ante urbem populumque ceciderit,
 Urbi & liberis arcens ſævum diem:
 Hæc quidem illum morientem & palpitantem intuita,
 Super illum fuſa ſtridule ejulat; illi verò pone
 Cædentes hæſtis tergum, atque etiam humeros,
 Servitutem inducunt, laboremque ut-ſuſtineat & ærumnam;
 Hujus autem miſerabiliſſimo dolore tabeſcunt genæ:
 Sic Ulyſſes miſerabilem ſub palpebris lachrymam ſtillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lachrymas fundens,
 Alcinoüs autem ipſum ſolus animadvertit atque obſervavit,
 Sedens prope ipſum, graviter autem ingemiſcentem audivit:
 Statim verò Phæacibus remigii-ſtudioſis dicebat;
 „ Audite, Phæacum ductores atque principes,
 „ Demodocus verò jam cohibeat citharam argutam;
 „ Nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 „ Ex quo cœnavimusque, & cœpit divinus cantor,
 „ Ex hoc nunquam ceſſavit ab ærumnoſo luctu
 „ Hoſpes; valde ipſum quodammodo dolor mentem circumdedit.
 „ Sed age, ille quidem ceſſet, ut ſimul oblectemur omnes,
 „ Hoſpitio-ſuſcipientes, hoſpeſque: quoniam multò ſatius ita.
 „ Propter enim hoſpitem hæc venerandum parata ſunt,
 „ Deductio & amica dona, quæ ei damus amanter-excipientes.
 „ Inſtar fratris & hoſpes & ſupplex eſt
 „ Viro, qui utique vel paululum attingat mente.
 „ Ideò nunc neque tu ceta ingenio verſuto,
 „ Quodcunque te percontatus fuero: dicere nempe te ſatius eſt.
 „ Dic nomen, quo te illic vocabant materque, paterque,
 „ Aliique, qui in urbe tua, & qui circum-habitant.

- Οὐ μὲν γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔς' ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἰσθλὸς, ἱπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ καὶ τέκνους τρικῆς.
555 Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τήν, δῆμόν τε, πόλιν τε·
Ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἴασιν,
Οὐδὲ τι πηδάλλ' ἐστὶ, τὰ τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
Ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν·
560 Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πόνας ἀγροὺς
Ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλλος ἐκπερώσιν,
Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδὲ ποτὲ σφιν
Οὔτε τι πημαίνῃναι ἐπι δέος, οὐδ' ἀπολίσσθαι.
Ἄλλα τὰδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
565 Ναυσιθέου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
Ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴν ἀπήμονες εἰμὲν ἀπάντων.
Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
570 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
Ἢ κ' ἀτέλες εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄς τινος ἴκεο χώρας
Ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε, πόλεις τ' εὐ ναιεταώσας,
575 Ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Οἱ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
Εἰπὲ δ', ὦ, τι κλαίεις καὶ δδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
Ἀργεῖων, Δαναῶν, ἡδ' Ἰλίου οἶτον ἄκούων.
Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὕλεθρον
580 Ἀνθρώποις, ἵα ἦσι καὶ ἱσσομένοισιν ἀοιδῇ.
Ἢ τίς τοι καὶ πῆλ' ἀπώλετο Ἰλίδι πρὸ,
Ἐσθλὸς ἔδῃν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἷ τε μάλισμα
Κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
Ἢ τίς που καὶ ἱταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
585 Ἐσθλὸς· ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερσίων
Γίνεται, ὃς κεν, ἐτάρους ἔδῃν, πεπνυμένα εἰδῇ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ύ Λ Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ι.
Ρ Α Ψ Ω Δ Γ Λ Σ

Ἐκδοθεῖς.

Ἀρχὴ τῶν Ὀδυσσεύς διηγημάτων, ἐν οἷς φησὶ πεπολεμη-
μέναι τοῖς Κίκοσι, καὶ πρὸς τοὺς Λωτοφάγους παραγι-
γέσθαι, καὶ πρὸς τὸν Κύκλωπα Πολύφημον παρευθῆναι· καὶ
ταῦτον, Φαγόντα ἐξ ἡδὴ ἑταίρους, ἐκτυφλῶσαι.

Λωτοφάγων, Κικόνων, σὺν Κυκλώπεσσιν, Ἰώτῃ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀλκίνοος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδῷ
Τοιοῦθ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῇ·
5 Οὐ γὰρ ἔγνω γέ τι φημι τέλος χαρίεσσαν εἶναι,

Ἢ ἔτι

- „ Etenim nemo omnino absque nomine est hominum,
 „ Neque malus, neque bonus, postquam primum natus sit;
 „ Sed omnibus imponunt, simul-atque genuerint parentes.
 „ Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 „ Ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 „ Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 „ Neque omnino gubernacula sunt, quæ scilicet aliæ naves ha-
 „ Sed ipsæ sciunt cogitata & mentes virorum: (bent;
 „ Et omnium norunt urbes & pingues agros
 „ Hominum; & undas celerrimè maris tranant,
 „ Caligine & nebulâ obtectæ, neque unquam ipsi
 „ Neque damni quid subeundi est metus, neque periculi.
 „ Sed hæc ita quondam patrem ego locutum audiui
 „ Nausithöum, qui dicebat Neptunum succensere
 „ Nobis, quòd deductores tuti simus omnium.
 „ Dixit aliquandò Phæacum virorum aff-bre-factam navem
 „ Ex deductione reversam in obscuro ponto
 „ Perditurum *eum* esse, ingentemque nobis montem urbi obductu-
 „ Sic prædicabat senex: ea verò deus vel perfecerit, (rum.
 „ Vel imperfecta sint, ut ei placitum est in animo.
 „ Verùm age mihi hoc dic, & verè enarra,
 „ Ubinam erraveris, & ad quasnam perveneris regiones
 „ Hominum; *enarra* ipsosque, urbesque benè-habitas:
 „ Et quotquot sævique & agrestes, neque iusti;
 „ Quique hospitales, & his mens sit deorum-reverens.
 „ Dic item, quidnam fleas & lugeas intra animum,
 „ Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 „ Hoc autem dii quidem fecerunt, destinâruntque interitum
 „ Hominibus, ut sit & posteris cantilena.
 „ An aliquis tibi cognatus perit ante Ilium,
 „ Qui eximius erat gener, aut socer, qui utique maximè
 „ Curæ sunt, post sanguinem & genus *hominum* ipsorum?
 „ An aliquis fortasse socius vir grata doctus
 „ Eximius? Quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 „ Est, qui, socius cum-sit, prudentia doctus-sit.

O D Y S S E Æ H O M E R I I X. L I B R I

Argumentum.

PRincipium Ulyssis narrationum, in quo ait se bellasse cum
 Ciconibus, & ad Lotophagos appulisse, & ad Cyclopera
 Polyphemum venisse, & cum postquam comedisset sex jam so-
 cios excæcasse.

I. Cum Lothophagis & Ciconibus Cyclops est.

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 Sanè hoc pulchrum est, audire cantorem
 Talem, qualis hic est, diis assimilis voce:
 Non enim ego ullum puto eventum gratiorum esse,

Quàm

- "Ἡ ὄταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἔπαντα,
 Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται κοῖδοι,
 Ἥμενοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 Σίτου καὶ κραιῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων·
 10 Οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν·
 Τοῦτο τί μοι κάλλισον ἐν φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπιτρέπετο ζονέοντα
 Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ἐδυρβμένος ζοναχίζω.
 Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑσάτιον καταλέξω;
 15 Κῆδ' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
 Εἴδω· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, Φυγὼν ὑπὸ νηλεὺς ἡμᾶρ,
 Τμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων·
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 20 Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔκει·
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείλειον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
 Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι·
 Πολλὰ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλοισι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ Ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
 25 Αὐτῇ δὲ χθαμαλῇ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 Πρὸς ζῶφον, (καὶ δὲ τ' ἄνευθε πρὸς ἡῶ τ' ἡελίον τε)
 Τρηχεῖ, ἄλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔτε ἔγωγε
 Ἡς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἕλλο ἰδέσθαι.
 Ἡ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
 30 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 "Ὡς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μαγέροισιν·
 Αἰαίη, Δολιχέσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 Ἄλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον·
 "Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίνον οἶκον·
 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ἔγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπῃ,
 "Ὅν μοι Ζεὺς ἐφείκεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσαν,
 40 Ἰσμάρῳ· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπρασθον, ὤλεσα δ' αὐτοῦς.
 Ἐκ πόλιος δ' ἀλδάρχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 Δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίσι ἴσῃς.
 Ἐνθ' ἦτοί μιν ἐγὼ διερεῖ ποδὶ φευγόμεν ἡμέας
 Ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιαι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα·
 Ἐσφαζόν παρὰ θύνα, καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῶς·
 Τόφρα δ' ἥρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
 Οἱ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλείονες καὶ ἀρείους,
 Ἠπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἅφ' ἵππων
 50 Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἰόντα.
 Ἠλὸν ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη,
 Ἠέριοι· τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς αἴσα παρέσθη
 Ἠμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἔλγῃα πολλὰ πάθωμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θεῶσι·
 55 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείρησιν.
 Ὅφρα μὲν ἦώς ἦν, καὶ ἔξετο ἱερὸν ἡμᾶρ,
 Τόφρα δ' ἀλεξάμενοι μένομεν πλείονας περ ἰόντας·
 Ἥμεος

Quam cum lætitia quidem detineat populum universum,
 Convivæque per domum audiant cantorem,
 Sedentes ordine; juxta autem plenz sint mensis
 Pane & carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 Pincerna afferat & infundat poculis:
 Hoc quiddam mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi verò meas ærumnas animus insticit lætuosas
 Sciscitari; ut adhuc magis lugens ingemiscam.
 Quid primum, quid autem deinde, quid verò ultimum narrabo?
 Ærumnas quandoquidem mihi multas dederunt Dii cœlestes.
 Nunc verò nomen primum dicam; ut & vos
 Sciatis; ego verò deinde, postquam-effugero sævum fatum,
 Vobis hospes sim, etiam longe domum habitans:
 Sum Ulysses Laërtiades, qui omnibus dolis
 Hominibus curæ-sum, & mea fama ad cœlum pervenit:
 Habito autem Ithacam apricam: in ipsa verò mons est
 Neritus, nemorosus, conspicuus: circum autem insulam
 Multæ habitantur valdè propè invicem,
 Dulichiûmque, Sameque, & nemorosa Zacynthus:
 Ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 Ad Occasum, (illæ verò seorsum ad auroram solemque;)
 Aspera, sed bona juvenum-altrix; nihil ego
 Propriâ terrâ possum dulcius aliud videre.
 Sanè quidem me illic detinebat Calypsô, nobilissima dearum.
 In specubus cavis, cupiens sibi maritum esse:
 Similiter porrò Circe detinebat domi suæ
 Ææa, dolosa, cupiens sibi maritum esse:
 Sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adèò nihil dulcius suâ patriâ neque parentibus
 Est, etiam si & quis procul divitem domum
 Terrâ in alienâ habitet seorsum à parentibus.
 Agè verò tibi & reditum meum lachrymosum narrabo,
 Quem mihi Jupiter immisit à Trojâ profecto.
 Ab Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 Ad Ismarum: ibi autem ego urbem depopulatus sum, occidique ipsos
 Ex urbe verò uxores & possessiones multas ubi-ceperamus, (incolas.
 Divisimus, ut nequis mihi privatus abiret sequali-portione.
 Tum verò quidem ego celeri pede fugere nos
 Hortabar; illi verò valdè stulti non parebant.
 Hic verò multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 Mactabant ad littus, & flexipedes camaros boves.
 Interea verò abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 Qui ipsis vicini erant simul plures & meliores,
 Continentem habitantes, docti quidem ab equis
 Cum-hominibus pugnare, & cum opus-esset peditem pugnare.
 Venerunt deinde, quot folia & flores nascantur vere,
 Matutini: tunc suæ malum Jovis fatum affuit
 Nobis infelicibus; ut dolores multos pateremur.
 Consistentes autem pugnant pugnâ ad naves veloces;
 Feriebântque se-invicem æreis hastis.
 Quandiu quidem tempus-matutinum erat, & augebatur sacra dies,
 Tandiu utique nos-defendentes sustinebamur, plures licet essent:

Quando

- Ἡμος δ' ἡέλιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ Κίκονας κλίναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης νῆος ἑκκνήμιδες ἱταῖροι
 Ὀλοὺν· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνακτόν τε, μέρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσματοὶ ἐκ θανάτω, φίλους δάσαντες ἱταίρους.
 Οὐδ' ἦρα μοι προτέρῳ νῆες κίον ἀμφιδίλυσσαι,
 65 Πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἕκαστον αὔσαι,
 Οἱ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὑπο δῆϊωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' αὖρ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θιπέσῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· δρῶρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἰφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἱζία δὲ σφιν
 Τριχῶά τε καὶ τετραχῶά διέσχισεν ὥς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν δαίσαντες ὀλεθρον,
 Αὐτὰς δ' ἰσχυμένως προερέυσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δὴ νύκτας, δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἰεὶ
 75 Κεῖμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ ἑυπλόκαμος τέλεισ' ἦϊς,
 Ἴσους σῆσάμενοι, ἀνά θ' ἱζία λεύκ' ἐρύσαντες
 Ἡμεῖς· τὰς δ' ἄνεμός τε, κυβερνήται τ' ἴθυνον.
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθῆς ἱόμην ἐς πατρίδα γαίαν,
 80 Ἀλλά με κῦμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειον,
 Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγγεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐν νῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 Γαίης Λωτοφάγων, οἷτ' ἔνθινον εἶδαρ' ἔδουσιν.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυστάμεθ' ὕδωρ·
 Αἶψα δὲ δειπνον ἔλουντο βοῆς παρὰ νηυσὶν ἱταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοισι τ' ἱπαστάμεθ', ἠδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότε ἔγδον ἐτάρους πρότην πεύθεσθαι ἰόντας,
 (Ἄνδρες δὴ κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ἐπάσσας.)
 90 Οἵτινες ἀνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγαν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 Οὐδ' ἦρα Λωτοφάγοι μῆδον' ἐτάρουσιν ὀλεθρον
 Ἡμετέροις, ἀλλὰ σφὶ δόσαν Λωτοῖο πάσασθαι.
 Τῶν δ' ὅς τις Λωτοῖο φάγει μελιηδέα καρπὸν,
 95 Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι κάλιν ἤθειεν, οὐδὲ νέεσθαι·
 Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 Λωτὴν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστον τε λαθεῖσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγδον ἐπὶ νῆας ἔγυν κλαίοντες ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὲρ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήρας ἱταίρους
 Σπερχομένους νῆδ' ἐπιβαίνεμεν ὠκειᾶν,
 Μή πῶ τις Λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν·
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρემοῖς.
 105 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ὑπερφιάλων, ἀδεμίγων,
 Ἰνέμεθ', οἱ ἔα θεοῖσι πεποισότες ἀθανάτοισιν,
 Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·
 Ἀλλὰ τάγ' ἔσκαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,

Quando verò sol transibat vesperam-versus,
 Tum verò Cicones pepulerunt domitos Achivos.
 Sex autem à singulis navibus benè-ocreati socii
 Perierunt: ceteri verò effugimus mortemque fatumque.
 Illinc verò ulterius navigabamus dolentes corde,
 Lubentes ex morte, charis amissis sociis. (tate,
 Neque sanè mihi ulterius naves procedebant remis-utrinque-agi-
 Priusquam horum miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 Qui perierunt in campo à Ciconibus trucidati. (mus,
 Navibus autem inniuit ventum Boream nubium-conector Jupiter
 Cum procellâ ingenti, nubibusque cooperuit
 Terram simul & pontum; ingruit verò è-cælo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur oblique; vela autem ipsæ
 In tres quatuorque partes discidit vis venti.
 Et hæc quidem in naves deposuimus, timentes interitum:
 Ipsas verò festinanter subduximus ad continentem.
 Hic duas noctes & duos dies continenter semper
 Iacebamus, simul laboreque & doloribus animum rodentes:
 Sed quando jam tertium diem comas-pulchra complevisset aurora,
 Malis erectis, velisque albis explicatis,
 Sedebamus: illas verò ventusque gubernatoresque dirigebant,
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 Sed me undæ, æstusque, circumflectentem Maleam,
 Et Boreas depulit, & aberrare-fecit Cytheria.
 Hinc autem novem-diebus ferebar perniciosis ventis
 Pontum per piscosum: at decimo conscendimus
 Terram Lotophagorum, qui utique floridum cibum edunt.
 Hic verò continentem ingressi-sumus & hausimus aquam;
 Scatim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
 At postquam cibum gustassemus, & potum,
 Tum verò ego socios præmisi sciscitatum profectos,
 (Viris duobus electis, tertio præcone simul addito,)
 Quinam viri essent in terrâ panem edentes.
 Hi verò statim abeuntes congressi sunt viris Lotophagiis.
 Neque sanè Lotophagi parabant sociis mortem
 Nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam.
 Horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,
 Non amplius renunciare rursus volebat, neque sedire:
 Sed illic volebant apud viros Lotophagos
 Lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi sientes necessitate,
 Navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros iussi dilectos socios
 Festinantes naves conscendere celeres,
 Nè fortassis quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, & per transtra sedebant:
 Ordine verò sedentes canum mare verberabant remis.
 Illinc autem ulterius navigabamus dolentes corde.
 Cyclopi autem ad terram superbiorum, exlegum,
 Venimus, qui scilicet diis freti immortalibus,
 Neque plantant manibus plantam, neque arant:
 Sed hæc absque semente & aratione omnia proveniunt,

- 110 Πυροί, καὶ κριθαί, ἡδ' ἔμπελοι, αἵτε φέρουσιν
Οἶνον ἱριζάφυλον, καὶ σφιν Δίδος ὕμβρος ἄξει.
Τοῖσιν δ' οὐτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι, οὔτε θέμισες·
Ἄλλ' οἷγ' ὑψηλῶν δρέων νείουσι κάρηνα,
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θαμιζέυει δὲ ἕκαστος
- 115 Παιδῶν ἡδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὰ λιμένος τετάχυνται
Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὐτ' ἀποτηλοῦ,
Ἰλῆεσσι· ἔνθ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
Ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
- 120 Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἷτε καδ' ὕλην
Ἄλγεα πάτχουσιν, καρυφᾶς δρέων ἰφέποντες.
Οὐτ' ἔρπαι ποίμνησιν κατατρεχεται, οὐτ' ἀρότοισιν,
Ἄλλ' ἡγ' ἄσπερτος καὶ ἀνήροτος ἡμάτα πάντα,
Ἀνδρῶν χηρεῦσι, βόσκει δὲ τε μηκάδας αἶγας.
- 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέας πάρα μιλτοπάρηοι,
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, εἰ κε κάμοιεν
Νῆας εὐστέλμους, αἳ κεν τελείοιεν ἕκαστα,
Ἀστὴρ ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἷά τε πολλὰ
Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὧσι θάλασσαν·
- 130 Οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δὲ κεν ὥρια πάντα·
Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
Ἰδρυοί, μαλακοί· μάλα κ' ἐφθίτοι ἔμπελοι εἶεν.
Ἐν δ' ἔρσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἶψιν
- 135 Εἰς ὥρας ἀμῆεν· ἐπεὶ μάλα πῖπρ' ὑπ' οὐδ' ας.
Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἔνθ' οὐ χρεὼ πείσματός τις,
Οὐτ' εὐνάς βαλίσαι, οὔτε πρυμνήσι ἀνάψαι,
Ἄλλ' ἐπιπέλασντας μέλαινα χερόν, εἰσέκε ναυτέων.
Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσεισιν αἴηται.
- 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὰν ὕδωρ,
Κρήνη· ἐπὶ σκείους· περὶ δ' αἰγαιοὶ πεφύασιν.
Ἐνθά κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δὲ ὀφθαλμῶν· οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
Ἀλλ' ὅτε παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ σελήνη
- 145 Οὐρανὸθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.
Ἐνθ' οὐτίς τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ἰφιαλμαῖσιν·
Οὐτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον.
Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐστέλμους ἐπιπέλασαι.
Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθεύδομεν ἱστὰ πάντα·
- 150 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βηγμῇσι θαλάσσης·
Ἐνθά δ' ἀπαβρίξαντες ἐμείναμεν ἥδ' ἴσαν.
Ἡμὸς δ' ἡριγένεια Φάη βοδονόκτυλος ἦδ' ας,
Νῆσον θαυμάζοντες ἰδινέμεσθαι κατ' αὐτήν.
Ἦσαν δὲ νύμφαι, κοῖραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
- 155 Αἶγας θρασυκάρυς, ἵνα δεικνύσειαν ἑταῖροι.
Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
Εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
Νῆας μὲν μοι ἔποντο δυνώδεκα, ἐς δὲ ἐκάζην
- 160 Ἐνθά λαόχχανον αἶγας· ἐμὸν δὲ δέκ' ἔξελον οἶον.
Ὡς τότε μὲν πρῶτον ἡμᾶρ, ἐς ἥλιον καταδύντα

Triticum, & hordeum, atque vites, quæ utique ferunt
 Vinum ex-magnis-uvis, & ipsis Jovis imber incrementum-dat.
 Illis verò neque conciones consiliariæ, neque leges;
 Sed ipsi celsorum montium inhabitant cacumina,
 In speluncis cavis: jus autem dat unusquisque
 Liberis atque uxoribus; neque se-invicem curant.
 Insula deinde humilis præ portu obtenditur
 Terræ Cyclopum, neque prope, neque remotè,
 Sylvosa: in eâ verò capræ innumere nascuntur
 Agrestes; neque enim frequentatio hominum prohibet:
 Neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per sylvam
 Dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque sanè gregibus occupatur, neque arationibus,
 Sed ipsa absque-semente & inarata diebus omnibus
 Viris caret; pascit verò balantes capras.
 Non enim Cyclopibus naves addunt proras-rubras-habentes,
 Neque viri insunt navium fabri, qui conficiant
 Naves bonis-transiris-instructas, quæ perficiant singula,
 Ad urbes hominum euntes; veluti crebrò
 Viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare;
 Qui ipsis & insulam benè-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala; ferret autem tempestiva omnia:
 Insunt enim prata maris canè ad littus
 Irrigua, mollia; omnino perennes-vites essent.
 In eâ etiam aratio facilis; valde altam segetem semper
 Statis temporibus meterent: quia valdè pingue subest solum.
 In eâ porrò portus opportunus, ut non opus fume sit,
 Neque anchoras jacere, neque rudentes alligare,
 Sed qui-appulerint manere aliquandiù, donec nantarum
 Animus impulerit, & aspiràrint venti.
 Cæterùm in vertice portus fluit limpidi aqua,
 Fons sub specu: circum autem populi nascuntur.
 Huc descendebamus, atque aliquis deus ducebat
 Noctem per obscuram: non enim apparebat, ut videretur;
 Caligo enim circa naves densa erat, neque luna
 E coelo lucebat; obtegebatur enim nubibus.
 Hic nullus insulam vidit oculis;
 Neque sanè fluctus magnos volutos ad littus
 Vidimus, antequam naves bonis-transiris-instructæ appulissent.
 Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia:
 Egredi autem & ipsi sumus in littus maris;
 Ibique somno-soluti expectavimus aurorum divinam.
 Quando autem manè-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitârunt verò Nymphæ, filiæ Jovis Ægiocchi,
 Capras montanas, ut prandium-fumerent focii.
 Continuo incurvos arcus & hastas longis-cuspidibus
 Cepimus ex navibus: in-tres-partes autem dispositi
 Jaculabamur; statim verò dedit deus copiosam venationem.
 Naves quidem me sequebantur duodecim; in unamquamque autem
 Novem fortitò-contigerunt capræ, mihi verò decem elegi soli.
 Sic tum toto die, ad solis occasum,

- Ἡμεῖς δαινόμενοι κρέα τ' ἕσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γὰρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἑυβρύς,
 Ἄλλ' ἐνέην· πολλὰν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 165 ἠφύσαμεν, κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ἐλεύσσομεν, ἱγγυὺς ἐόντων,
 Καπνὸν τ', αὐτῶν τε φθογγὴν, οἶῶν τε, καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδᾶκτυλος ἡὼς,
 Καὶ τότε ἔγνων ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνεν' ἐμοὶ ἐρήφες ἐταῖροι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἑμοῖς ἐτάροισιν
 Ἐλθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἳ τινὲς εἰσιν·
 175 Ἡ ῥ' οἶγ' ὕβρις αἰ τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
 Ἥδ' φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής.
 Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταῖρους,
 Αὐτοὺς τ' ἀμβλείνειν, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάβιζον·
 180 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἱετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἱγγυὺς ἐόντα,
 Ἔνθα δ' ἐπ' ἰσχατιῇ σπείος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 Τψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἔνθα δὲ πολλὰ
 Μῆλ', οἷός τε, καὶ αἶγες λαύεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 Τψηλῇ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
 Μακρῆσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικέμοισιν.
 Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίκυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
 Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἀδεμίσια ἦδη.
 190 Καὶ γὰρ θαυμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἴσκει
 Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίῃ ὕληεντι
 Τψηλῶν δρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήφας ἐταῖρους
 Αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
 Βῆν· ἑτάρ αἶγεον ἄσκον ἔχον μέλανος οἶνοιο,
 Ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 Ἰρεὺς Ἀπόλλωνος, ὅς ἴσμαρον ἀμφιβιβήκει·
 Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἡδὲ γυναῖκι,
 200 Ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινρῆεντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος· ὃ δέ μοι πόρην ἀγλαὰ δῶρα·
 Χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτά τάλαντα·
 Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυνάδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
 205 Ἡδὺν, ἐκρηάσιον, βεῖον ποτὸν· οὐδέ τις αὐτὸν
 Ἡΐδμ' ὁμῶων, οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ δίκῃ,
 Ἄλλ' αὐτός τ', ἄλοχός τε φίλη, ταμὴν τε μὲν οἶη.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἑυβρύδην,
 Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 210 Χεῦ· δόμῃ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος δῶδαι,
 Θεσπεσίη· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ᾔεν.
 Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἄσκον μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦτο
 Κωρύκη· αὐτίκα γὰρ μοι δίσσατο θυμὸς ἀγρήνωρ,

Sedebamus epulantes carnes immensas, & vinum dulce.
 Nondum enim ex navibus absumptum erat vinum rubrum,
 Sed iuerat; multum enim in amphoris singuli
 Haufimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cyclopus autem ad terram prospiciebamus, propè existentium,
 Fumumque, ipsorumque vocem, oviumque, & caprarum.
 Quando autem sol occidit, & tenebræ advenērunt,
 Sanè tunc decubuimus in littore maris.
 Quando autem manè-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum verò ego concione habità omnes allocutus sum;
 „ Alii quidem nunc manete mihi dilecti socii;
 „ At ego cum navi meà & meis sociis
 „ Profectus, hos homines explorabo, quinam sint;
 „ An illi contumeliosi & agrestes, neque iusti,
 „ An hospitales, & ipsis mens sit deorum-reverens.
 Sic fatus, navem conscendi; iussique socios
 Ipsosque conscendere, & rudentes solvere.
 Illi verò continuò conscendebant, & per transra sedebant;
 Ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed cùm jam in locum pervenissemus, propè existentem,
 Hic deinde in extremâ-parte speluncam vidimus, prope mare,
 Excelsam, lauris contextam: ibi verò multa
 Pecora, ovesque, & capræ quiescebant: circum autem chors
 Excelsa ædificata erat excisis lapidibus,
 Procerisque pinis, & quercubus altè-comantibus.
 Hic autem vir habitabat ingens, qui scilicet pecora
 Solus pascebat procul; neque cum aliis
 Versabatur; sed seorsum existens nefaria sciebat.
 Etenim monstrum erat horrendum, neque similis-videbatur
 Homini pane-vescenti, sed cacumini sylvofo
 Excelsorum montium, cùm appareat solum ab aliis.
 Atque tum cæteros iussi dilectos socios
 Illic apud navemque manere, & navem custodire:
 Ast ego, electis sociorum duodecim optimis,
 Ivi; cæterum caprinum utrem habebam nigri vini
 Dulcis, quod mihi dederat Mæxon, Euanthei filius,
 Sacerdos Apollinis, qui Ilinarum tuebatur;
 Quòd ipsum cum liberis tutati simus atque uxore,
 Reverentiâ-moti; habitabat enim in luco arborifero
 Phœbi Apollinis: ille utique mihi dedit pulchra dona;
 Auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta;
 Dedit autem mihi craterem totum-argenteum: cæterum deinde
 Vinum in amphoris duodecim ipsis haustum,
 Suave, incorruptum, divinum potum: neque quisquam illud
 Nôrat famulorum, neque ancillarum in domo,
 Sed ipseque, uxorque chara, promaque una sola.
 Hoc autem quoties biberent dulce vinum rubrum,
 Unum poculum qui-impleverat, aquæ viginti mensuras
 Infundebat; dulcis autem odor à cratere spirabat,
 Divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.
 Hujus ferebam impletum utrem magnum; itèmq; vistica
 In perâ: statim enim mihi suspicatus est animus generosus,

- 215 Ἄνδρ' ἐπιλεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἄλκην,
 Ἀγρίον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότες, οὔτε θέμιστας.
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἔντρον ἔφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
 Εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμει νομὸν κατὰ πτόνα μῆλα.
 Ἐλθέντες δ' εἰς ἔντρον ἐθεύμεσθα ἕκαστα.
 Ταρσὶ μὲν τυρῶν βρέθον, σείνοντο δὲ σηκοὶ
 220 Ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται.
 Ἐρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὐτ' ἔρσαι· νῆον δ' ὄρε' ἔγγεα πάντα,
 Γαυλοὶ τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἐνδ' ἱμὶ μὲν πρώτισθ' ἔταροι λίσσονται ἐπέεσσι,
 225 Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἔρνας
 Σηκῶν ἱελάσαντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἄλλ' ἰγὼ οὐ πιθόμην, (ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,)·
 Ὅφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη.
 230 Οὐδ' ἔρ' ἔμελλ' ἐτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείμεντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
 ἤμενοι, ὥς ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ἔλγης ἀζαλῆς, ἵνα οἱ ποτιδῶρπιον εἴη.
 235 Ἐκτοσθεν δ' ἔντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 Ἡμεῖς δὲ δεισαντες ἀπισσύμεθ' ἐς μυχρὸν ἔντρον.
 Αὐτὰρ ὄγ' εἰς εὐρὺ σπένος ἤλασσε πτόνα μῆλα
 Πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἔρσεναι λείπε θυρήφιν,
 Ἀρνειοὺς τε, τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς' αἰέρας,
 Ὅβριμον· οὐκ ἂν τὸν γε δύω καὶ εἷκος' ἤμαξαι
 ἔσθλαι, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
 Τόσσην ἡλίβικτον πέτρην ἐπέθηκε θυρήσιν.
 Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἰγας,
 245 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦεν ἰκάσῃ.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσόμενος κατέθηκε·
 Ἡμισυ δ' αὐτ' ἔζησεν ἐν ἔγγεσιν, ὕφρα οἱ εἴη
 Πίνειν δαινυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδῶρπιον εἴη.
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἔργα,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 Ὡς ξεῖνοι, τίνες ἱεῖ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 Ἡ τι κατὰ πρῆξιν, ἧ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 Οἷά τε ληϊσῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖς τ' ἀλδώνται
 255 Ψυχὰς παρθέμενοι, κακῶν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὐτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Δεισάντων φλόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπαρσεν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἡμεῖς τοι Τροίηντες ἀποπλάγχθόντες Ἀχαιοὶ
 260 Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Ὅϊκόςδε ἰέμενοι, ἕλλην δόδν, ἕλλα κέλευθα
 ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάσθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἱεῖ·
 265 Τόσσην γὰρ διέπερε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Virum superventurum ingenti praeditum robore,
 Agrestem, neque jura bene doctum, neque leges.
 Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
 Invenimus; sed pascebat per pascua pinguis pecora.
 Ingressi verò antrum admirabamur singula:
 Calathi quidem caseis gravabantur; repleta autem erant stabula
 Agnorum atque hoedorum; separatè verò singulae (medicæ,
 Inclusæ erant; seorsum quidem grandiores-natu, seorsum & ætate-
 Seorsum itidem recens-natæ: natabant autem sero vasa omnia,
 Multraliæque, scaphiæque, elaborata; quibus immulgebat.
 Tum me quidem imprimis socii precabantur verbis,
 Ut sumptis cascorum-nomullis abiremus retrò; at deinde
 Confestim ad navem celerem hoedosque & agnos
 E stabulis agentes navigaremus saltem aquam:
 Sed ego non parui, (certo multo satius fuisset,)
 Donec ipsum viderem, & experirer si mihi hospitalia daret:
 Neque sanè erat sociis visus amabilis futurus.
 Tum verò igne accenso sacrificavimus; & ipsi
 E-caseis sumentes comedimus, expectabamusque ipsum intus
 Sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus
 Ligni aridi, ut ei ad-cenam esset.
 Extra autem antrum dejiciens strepitum fecit;
 Nos verò perterriti diffugimus in recessum atri.
 Ast ille in latam speluncam egit pinguis pecora,
 Omnia prorsus, quæ mulgebat: mares autem reliquit foris,
 Arietesque, hircosque, altam extra chortem.
 Cæterum deinde admovit operculum ingens altè sublatum,
 Grave: non illud duo & viginti currus
 Fortes, quaternis-rotis, à solo dimovissent:
 Tantam excelsam petram admovit ostio.
 Sedens autem mulgebat oves & balantes capras,
 Omnia ritè, & foetum submisit singulis.
 Statim autem dimidium ubi-coagulasset albi lactis,
 Textilibus in calathis constructum reposuit:
 Dimidium verò rursus constituit in vasis, ut sibi esset
 Ad-potandum epulanti, & sibi ad-cenam foret.
 At postquam expediisset obiens sua opera,
 Tum verò ignem accendebat, & aspexit, interrogabatque nos;
 „ O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?
 „ Nunquid ad negotiationem; an temerè erratis,
 „ Tanquam prædones super mare, qui errant,
 „ Animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?
 Sic dixit: nobis autem statim confractum est charum cor.
 Timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstruosum.
 Sed & sic ipsum verbis respondens alloquebar;
 „ Nos quidem à Trojâ devii-acti Achivi
 „ Variis ventis super ingentes fluctus maris,
 „ Domum petentes, aliâ viâ, aliis itineribus
 „ Venimus; sic nimirum Jupiter voluit constituere.
 „ Populi autem Atridæ Agamemnonis gloriamur esse,
 „ Cujus sanè nunc maxima sub-cælo gloria est:
 „ Tantam enim diripuit urbem, & perdidit populos

Πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γούνα
 Ἰκόμεθ', εἴτι πόροις ξεινήϊον, ἥ καὶ ἑλλης
 Δῶης δωτήνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδοῖτο, Φέριξε, θεούς· ἱκέται δέ τοι εἰμὲν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆταιρ ἱκετῶν τε, ξείνων τε,
 Πείνιος, ὃς ξείνοισιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀνηδαί.

Ὡς ἰφάμεν· ὃ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ.

Νήπιος εἰς, ὧ ξείν', ἡ τηλόθεν εἰλήλουθας,

Ὅς με θεοὺς κέλειαι ἢ δειδόμεν, ἢ ἀλείσθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Δίδος αἰγιόχου ἀλέγουσιν,
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειδὴ πολλὸν Φέρτεροι εἰμὲν.

Οὐδ' ἂν ἐγὼ Δίδος ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόμην,

Οὔτε σέυ, οὔτ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἀλλὰ μοι εἴφ', ὅπῃ ἔτχες ἰδὼν εὐεργέα νῆα.

280 Ἡ που ἐπ' ἰσχατιῆς, ἡ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.

Ὡς Φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάβεν εἰδότα πολλὰ.

Ἀλλὰ μιν ἕσφοβον προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὁμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,

285 Ἀκρῇ προσπελάσας· ἔγχεος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν·

Αὐτὰρ ἐγὼ εὖν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὕλαθρον.

Ὡς ἰφάμεν· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ.

Ἀλλ' ὅγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἵαλλε·

Σὺν δὲ δῶμα μάρψας, ὥς ἐκυύλακας, ποτὶ γαίῃ

290 Κόπτ'· ἐκ δ' ἰγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦτε δὲ γαίαν.

Τοὺς δὲ διαμελείει ταμὼν ὀπλίσσατο δόρυον·

Ἥστιε δ', ὥς ἐλέων ὁρυσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν

Ἐγκατὰ τε, σάρκας τε, καὶ ἑσέα μυελόντα.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνυσχέτομεν Διὶ χεῖρας,

295 Σχέτλια ἔργ' ὀρώωντες· ἀμηχανίῃ δ' ἔχε θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,

Ἀνδρόμεια κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἀκρητον γάλα πίνων,

Κεῖτ' ἔντοσ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμῷ,

300 Ἄσπον ἰδὼν, ξίφος δ' ἐν ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,

Οὐτάμεναι πρὸς σῆθος, ὅθι Φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,

Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἡμεῖς ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὕλαθρον·

Οὐ γὰρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

305 Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέβηκεν.

Ὡς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἠὲ δῖαν.

Ἦμος δ' ἡριγένεια Φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἡμελγε κλυτὰ μῆλα

Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,

Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δῶμα μάρψας ὀπλίσσατο δαίπνον.

Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,

Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα

Ἀψ' ἐπέβηχ', ὥς εἴτε Φαρέτρη πῶμ' ἐπιθεῖη.

315 Πολλὰ δὲ ῥοίσχ' πρὸς ὅρος τρέπε πίονα μῆλα

Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμεν κακὰ βυσσοδομεύων,

Εἰπὼς νισσάμεν, δῆλ' ἔδ' ἐμοὶ εὖχος Ἀθήνη.

„ Multos : nos autem demum procumbentes ad tua genia
 „ Supplicamus, si quod præbeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 „ Donum des; qui utique hospitem mos est.
 „ Sed verere, optime, deos; supplices nempe tibi sumus :
 „ Jupiter autem ultor est supplicumque, hospitemque,
 „ Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.
 Sic dicebam; ille verò mihi rursus respondit sævo animo;
 „ Stultus es, & hospes, vel longè advenisti,
 „ Qui me deos jubes aut timere, aut observare.
 „ Non enim Cyclopes Jovem Ægiochum curant,
 „ Neque deos beatos, quoniam multo præstantiores sumus.
 „ Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 „ Neque tibi, neque sociis, nisi animus me jubeat.
 „ Sed mihi dic, ubi appuleris huc-profectus fabre-factam navem;
 „ An alicubi ad extremam-oram, an & prope, ut sciam.
 Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa;
 Sed ipsam vicissim allocutus sum dolosis verbis;
 „ Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-quassator,
 „ Ad scopulos conjectam; vestræ ad fines terræ,
 „ Promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 „ At ego cum hisce effugi arduam perniciem.
 Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit sævo animo;
 Sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat;
 Simulque duos correptos, tanquam catulos ad terram
 Illidebat : cerebrum autem humi fluebat, irrigabatque terram.
 His verò membratim dissectis apparavit coenam :
 Vorabat autem, quemadmodum leo montanus, neque relinquebat
 Intestinaque, carnesque, & ossa medullis-plena.
 Nos verò flentes sustulimus Jovi manus,
 Misera opera videntes; desperatio autem tenebat animum.
 Cæterum postquam Cyclops magnum implevisset ventrem,
 Humanas carnes comedens, & insuper merum lac bibens,
 Jacebat intra antrum extensus inter pecora.
 Hunc quidem ego volui, magnanimo in animo,
 Propius accedens, gladio acuto stricto à femore,
 Vulnerare ad pectus; ubi præcordia hepar circumdant,
 Manu admotâ : aliud autem me consilium retinebat.
 Ibidem enim & nos perissemus sævâ morte :
 Non enim potuissemus ab ostio excelso
 Manibus amovere saxum grave, quod admovent.
 Ita tum quidem ingemiscientes expectabamus auroram divinam.
 Quando verò manè genita apparuit roscæ-digitos aurora,
 Tum verò ignem accendebat, & mulgebat egregia pecora
 Omnia hæc, & fortum submisit singulis.
 At postquam expedisset obiens sua opera,
 Simul ille rursus duobus correptis apparavit prandium.
 Præfusus autem, ex antro egit pinguis pecora,
 Facile amoto operculo ingenti : at dehinc
 Rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponderet.
 Multo autem strepitu ad montem agebat pinguis pecora
 Cyclops : cæterum ego relictus eram mala profunde-cogitans,
 Si quo pacto ulciscer, daretque mihi gloriam Pallas.

- Ἰκεδὲ δέ μοι κατὰ θυμὸν ἄριση φαίνεται βουλὴ·
 Κύκλωψ γὰρ ἔκαστο μέγα βόταλον παρὰ σπηλαίῳ,
 320 Χλωρὸν, ἐλαίνιον· τὸ μὲν ἔκταμιν, ὅφρα φοροῖη
 Ἀθηνάϊ· τὸ μὲν ἡμμες ἵσχομεν εἰσπορόντας,
 Ὅσσην δ' ἰσθὺν νηὶς ἑικοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἣτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 Τόσσον ἔην μήκος, τόσσον πάχος εἰσπορέσθαι.
 325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαὶ ἐγὼν ἀπέκοφα παρασῆς,
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὀμαλὴν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἰδὼσα παρασῆς
 ἄκρον, ἔφαρ δὲ λαβὼν ἐκπυρέκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
 Καὶ τὸ μὲν αὖ κατέθηκεν κατακρύψας ὀπὸ κόπρῳ,
 330 Ἥ βα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἡλίθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλῆχθαι ἔκωγον,
 Ὅσις τολμήσαιεν ἡμῶι σὺν μοχλὸν ἄειρας,
 Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλαυκὸς ὕπνος ἱάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἔν κε καὶ ἤσταλον αὐτὸς εἰσεῖναι,
 335 Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλδύμην.
 Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλιτρίχη μῆλα νομεύων·
 Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπείος ἤλασε πῖονα μῆλα
 Πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπει βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 Ἥ τι διγασάμενος, ἥ καὶ θαδὲ ὥς ἐκέλευεν.
 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκεν εὐρεὶν μέγαν ὕψος ἄειρας,
 Ἐξόμενος δ' ἡμελγεν ὅς καὶ μηχανάδας αἰγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἑμβρονον ἦεν ἐνάτη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἑἴργα,
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὐτὴ δῶα μάρψας ὀπλίσσατο δόρυον.
 345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδα· ἔγχε παρασῆς,
 Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, τίς οἶνον, ἔπει φάγας ἀνδρόμακον κρέα·
 Ὅφρ' εἰδῆς, οἶόν τι ποτὶν τόδε νηὶς ἐκπαίδει
 Ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιβὸν φέρον, εἰ μ' ἑλπίσας
 350 Οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μένεις οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κεν τίς σε καὶ ἕσπερον ἄλλος ἴκοιτο
 Ἀνθρώπων πολλῶν; ἔπει οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἰφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπινεν· ἦετο δ' αἰνῶς
 Ἡδὺ ποτὶν πίνων· καὶ μ' ἦτε δεύτερον αὐτίς·
 355 Δὲς μοι ἔτι πρὸφρων, καὶ μοι τεινὸν εὐνομα εἰπέ
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὥς κε σὺ χαίροις.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπῃσι φέρεαι ξειδώρος ἱέρους·
 Οἶνον ἑρισάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ἑμβρος ἀέξει·
 Ἀλλὰ τόδ' ἑμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποθήκη.
 360 Ὡς ἰφάμην· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον κῆτοπα οἶνον·
 Τρεῖς μὲν ἔδωκα φέρον, τρεῖς δ' ἔκπινεν ὀφραδίησιν.
 Αὐτὰρ ἔπει Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 Καὶ σέτε δὴ μιν ἔκπεσι προσηύδα· μοιολοχίοισι·
 Κύκλωψ, εἰρωπῆς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 Ἐξερῶ· σὺ δέ μοι δὲς ξείνιον, ὥς περ ὀπίσης·
 Οὐτίς ἔμοι γ' ὄνομ' ἔς· Οὐτὶν δέ με πικλήσκουσι
 Μήτηρ, ἡδὲ πατήρ, ἡδ' ἄλλοι πάντες ἱταῖροι.
 Ὡς ἰφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίς ἀμείβετο νηλεὶ θυμῷ·
 Οὐτὶν ἐγὼ πέμπτην ἔδομα μετὰ οἷς ἐτάροισι,

Hoc autem mihi in animo optimum videbatur consilium;
 Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulum,
 Viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 Arefactam; eam & nos tantum-imaginabamur insipientes,
 Quantum utique malus navis vigintiremīs-agitatæ nigræ,
 Onerariæ, latæ, quæ scilicet trajicit ingentem pelagum;
 Tanta erat longitudo, tanta spissitudo aspectu.
 Ab-hâc quidem, quantum ulna est, ego abscondi astans,
 Et apposui sociis, lævigareque jussi.
 Hi verò lævem fecerunt; ego autem acui astans
 Somnium: statimque prehensam adurebam in igne ardente.
 Et hanc quidem bene deposui reconditam sub itercore,
 Quod per speluncam fustum erat admodum dense multum.
 At cæteros sorte sortiri jussi,
 Quinam auderet mecum vectem sublatum
 Terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.
 Hi autem sorte-electi-sunt, quos utique & voluissē ipse eligere,
 Quatuor, ast ego quintus cum his delectus sum.
 Vespertinus autem rediit pulchra-velleribus pecora pascens:
 Continuo verò in latam speluncam egit pingua pecora
 Omnia prorsus; neque ullum relinquebat altam extra chortem;
 Sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jusserit.
 At deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
 Sedenque mulgebat oves & balantes capras,
 Omnia rite, & fortum submisit singulis.
 Cæterum postquam expediisset obiens sua opera,
 Simul utique ille rursus duobus correptis apparavit cœnam.
 Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans,
 Poculum in manibus tenens nigri vini; (carnes;
 Cyclope, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas
 Ut scias, qualem utique potum hunc navis reconditum habueras
 Nostra; tibi autem porro libamen ferebam, si forte me miseratus
 Domum mitteres: tu verò furis non amplius tolerabiliter.
 Inique, quomodo quisquam ad te in-posterum alius accedat:
 Ex hominibus multis? quoniam non recte fecisti.
 Sic dicebam: is autem accepit & ebibit; delectatusque est vehemē
 Dulcem potum bibens; & à-me petebat secundo rursus; (mentes
 Da mihi adhuc lubens, & mihi tuum nomen dic
 Statim nunc; ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gandeas.
 Etenim Cyclopibus fert alma terra
 Vinum ex-magnis-uvis, & ipsis Jovis imber dat-incrementum;
 Verum hoc ambrosiæ & nectaris est latex.
 Sic dixit; at ei rursus ego dedi generosum vinum:
 Ter quidem præbui ferens, ter autem is ebibit stultitiâ.
 Cæterum postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
 Tunc utique ipsum verbis alloquebar blandis;
 Cyclope, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi
 Dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, ut scilicet pollicitus
 Outis mihi nomen est; Outin verò me vocant (es:
 Mater atque pater, & omnes alii socii.
 Sic dixi; ille verò mihi rursus respondebat inclementi animo;
 Outin ego postremum edam post suos socios,

- 370 Τούς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι θεομήτιον ἔκει.
 Ἦ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὑπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδοχμῶσας παχὺν αὐχένα· καδδὲ μιν ὕπνος
 ἦρει πανδαμάτωρ· Φάρυγος δ' ἐξέσσυτο εἶνος,
 Ψυμαῖ τ' ἀνδρόμεοι· ὃ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρεῖων.
- 375 Καὶ τότε ἰγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασεν πολλῆς,
 εἴως θερμαίνοντο· ἔπεισέ τε πάντας ἑταῖρους
 θάρρουν, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψασθαι, χλωρὸς περ ἰὼν, διαφαίνεται δ' αἰνῶς,
- 380 καὶ τότε ἰγὼν ἄσπον φέρον ἐκ πυρὸς, ἄμφι δ' ἑταῖροι
 ἴσαντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 οἱ μὲν, μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, δέξυν ἐπ' ἑκρῶ,
 ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἰγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
 δίκμων· ὥς δ' ὅτε τις τρυπᾷ δένδρῳ νήιον ἀνὴρ
- 385 τρυπάνῳ, οἱ δὲ τ' ἑυρὲν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐνέτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἑμμένος αἶεν·
 ὣς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 ἀντάμεν, τὸν δ' αἶμα περιέβρε θερμὸν ἰόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἄμφι καὶ δφρύας εὔσαν αὐτμῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεύοντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
 ὣς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἥδ' σκέπαρνον,
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· (τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου τε κράτος ἐστίν·)
 ὣς τοῦ σιζ' ὀφθαλμοῦς ἐλαίνῃ περὶ μοχλῷ.
- 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωθεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ.
 Ἡρεῖς δὲ δειπνῶντες ἤπασσόμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἔξερυσ' ὀφθαλμοῖσιν πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἄλῳν·
 αὐτὰρ ὁ κύκλωπας μεγάλ' ἤπυνεν, οἱ ῥά μιν ἄμφω
- 400 ὦκεον ἐν σπήεσσι δι' ἑκρῶς ἡνεμοέσσας·
 οἱ δὲ βοῆς ἀλόντες ἐφοίτων ἕλλοθεν ἕλλος·
 ἱσάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὃ, τίτις ἐκήδοι·
 τίποτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὡδ' ἐβόησας,
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοὺς ἔμμε τίθησθα;
 405 Ἦ μή τις σὺ μῆλα βροτῶν ἔκοντος ἐλαύνει;
 Ἦ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ, ἥδ' βίηφι;
 τοὺς δ' αὐτ' ἐξ ἑντροῦ προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 ὦ φίλοι, οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν.
 οἱ δ' ἀκαμειβόμενοι ἔπια πτερύοντ' ἀγδρευσον·
- 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, οἷον ἰόντα,
 Νουσὸν γ' οὕτως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἁλέασθαι·
 Ἄλλὰ σύ γ' αὐχέο πατρὶ Ποσειδάωνι ἔνακτι.
 ὣς ἔρ' ἔφην ἀκίοντες· ἑμδν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὣς ὄναμ' ἐξαπάτησεν ἑμδν καὶ μή τις ἀμύμων.
- 415 κύκλωψ δὲ σενάχων τε, καὶ ὠδίνων δδύνησι,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 αὐτὰς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἴ τινα που μετ' ἔσσει λάβοι εἰχοντα θυράζε·
 οὕτω γάρ που μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
- 420 αὐτὰρ ἰγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἤριςα γένοιτο,
 εἴτιν' ἐτπίροισιν θανάτου λύσιν, ἥδ' ἑμὸν αὐτῷ

Cæteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit:
 Dixit, & recumbens cecidit supinus; at deinde
 Jacebat inflexa crassa cervice: & illum somnus
 Capiebat omnium-domitor; è gutture verò erumpebat vinum,
 Frustraque humanæ carnis; ipse autem eructabat vino-gravatus.
 Et tum ego vestem sub cinere demisi multo,
 Donec calefieret; verbisque omnes socios
 Confirmabam, nequis mihi subveritus deficeret.
 Sed cum jam vestis oleaginus in igne erat
 Arsurus, viridis licet-esset, candebatque vehementer;
 Tum verò ego propius afferebam ex igne, circum autem socii
 Stabant: cæterum audaciam inspiravit ingentem deus.
 Hi quidem vestem prehensum oleaginum, acutum in summo,
 Oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 Versabam: Ut verò cum quis terebrat lignum navale vir
 Terebra, alii autem infra torquent loro
 Apprehensam utrinque; illa autem circumvolvitur assidue semper:
 Sic ejus in oculo ignitum vestem prehensum
 Versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes verò ei palpebras circum & supercilia cremavit vapor,
 Pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem cum vir faber securim magnam, aut asciam,
 In aquâ frigidâ mergit valde stridentem,
 Temperans, (hoc enim denique ferri & robur est:)
 Sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vestem.
 Horrendum autem valde ejulavit; insonuit verò petra.
 Nos autem perterriti diffugimus: at ille vestem
 Extraxit oculo foedatum sanguine multo.
 Illum quidem deinde abiecit à se manibus dolore-furens:
 Cæterum ipse Cyclopes magno-clamore vocabat, qui utique circa
 Habitabant in speluncis per promontoria ventosa: (ipsum
 Illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 Consistentesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum
 „ Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti, (affligeret;
 „ Noctem per divinam, & insomnes nos facis?
 „ Num quis à te oves mortalium invito abigit?
 „ An *metuas* ne quis teipsum occidat dolo, aut vi?
 Hos autem rursus ex antro allocutus est fortis Polyphemos;
 „ Amici, Outis me occidit dolo, neque viribus.
 Illi verò respondentes verba alata dicebant;
 „ Siquidem reverà nemo tibi vim infert, solus cum-fis;
 „ Morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 „ Sed tu quidem supplica patri Neptuno regi.
 Sic dixerunt abeuntes: meum autem risit charum cor,
 Quòd nomen decepisset meum, & consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, & cruciatus doloribus,
 Manibus palps, amovit quidem lapidem ab ostio;
 Ipse verò in ostio sedebat, manibus extensis,
 Siquem fortassis inter oves deprehenderet exeuntem foras;
 Adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 Ast ego deliberabam, quid factu optimum esset,
 Siquam facili mortis liberationem, atque mihi ipsi

- Εἰροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ὧς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγυόθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἄριση φαίνεται βουλή.
 423 Ἀρσενες ὕιες ἦσαν ἐντρεφέες, δασύμαλλοι,
 Καλοὶ τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·
 Τοὺς ἀκίων συνέργον ἐντρεφέεσσι λύγισι,
 Τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὐδα, πέλωρ, ἀθεμίσιαι εἰδῶς,
 Σύντρεϊς ἀνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἕνδρα φέρασκεν,
 430 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκασον φῶτ' ὕιες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
 (Ἀρνεῖδς γὰρ ἦν, μήλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων,)·
 Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὲρ γαστέρ' ἐλυθεῖς
 Κεῖμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ βεσπεσίοιο
 435 Νωλεμέως σρεφθεὶς ἰχόμην τετληῶτι θυμῷ.
 ὧς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἥν' δῖον.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ἰοδωδάκτυλος ἠῶς,
 Καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα·
 Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκοὺς,
 440 Οὐδ' αὖτε γὰρ σφαραγεῦντο· ἕναξ δ' ὀδύνησι κακῆσα
 Τειρόμενος, πάντων δῖον ἐπαμείβετο νῶτα
 Ὀρθῶν ἐσάβτων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὧς αἱ ὑπ' εἰροπύκων δῖων σέρνοισι δάδευντο.
 Τσατος ἄρνεϊδς μήλων ἔσειχε θύραζε,
 445 Λαχμῷ σαινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κεῖν πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 Τσατος; οὔτι πάρος γε λαλειμμένος ἔρχεαι οἶων,
 Ἀλλὰ πολλὸν πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 Μακρὰ βιβιάς· πρῶτος δὲ βοῆς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 Πρῶτος δὲ σαθρόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 Ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύσατος· ἢ σὺν' ἕνακτος
 Ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάντε,
 Σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἶον,
 455 Οὔτις, ὃν οὐπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
 Εἰ δὲ ὁμοφρονέεις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
 Εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἡλατκάξει·
 Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἡλαυδὶς ἕλλη
 Θαινομένου βίαιετο πρὸς οὐδεῖ· καδδὲ ἐμὸν κῆρ
 460 Λωφῆσαιε κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 ὧς εἰπὼν, τὸν κρινὸν ἀπὸ ἵο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείους τε, καὶ αὐλῆς,
 Πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊοῦ λυόμεν, ὑπέλυσσεν ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 465 Πολλὰ περιστροφέοντες ἐλαύνομεν, ὕφρ' ἐπὶ νῆα
 Ἰκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 Οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ σενάχοντο γούντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἅνα δ' ἐφρύσι νεῦον ἐκάσσω,
 Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλλιτρίχῃ μῆλα
 470 Πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρδὸν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλοὺν ἄλλα τύπτον ἱερταμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,

Invenirem; omnes verò dolos & consilium texebam,
 Utpote de vitâ; ingens enim malum imminebat.
 Hoc verò mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 Pulchrique, magnique, violaceam lanam habentes:
 Hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,
 In quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefaria doctus,
 Tres-una fumens: medius quidem virum ferebat,
 Cæteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Terni autem virum oves ferebant: cæterum ego,
 (Aries enim erat, pecudum longe optimus omnium,)
 Hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutas
 Extendebar: at manibus lævæ egregiæ
 Firmiter implicitus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem ingemiscientes expectavimus auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum verò deinde ad pascua erumpebant mascula pecora;
 Fæminæ verò balabant immulctæ per stabula,
 Ubra enim gravabantur; Dominus verò doloribus gravibus
 Afflictus, omnium ovium palpabat terga
 Recte stantium: illud autem stultus non animadvertit,
 Ut illi sub-lanigerorum ovium pectoribus ligati essent.
 Ultimus aries pecorum exibat foras,
 Vellere gravatus, & me multa cogitante.
 Hunc autem palpatum allocutus est fortis Polyphemus;
 „ Aries chære, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 „ Ultimus? neutiquam antea scilicet relictus venire-soles ab ovi-
 „ Sed multò primus pascuis teneros flores herbæ, (bus,
 „ Magnis-passibus incedens; primusque ad fluentia fluviorum
 „ Primus porro in stabulum cupis redire (pervenis:
 „ Vespertinus; nunc contrà omnium-ultimus: num tu domini
 „ Oculum desideras? quem vir malus eruit;
 „ Cum perniciosis sociis, postquam domuisset mentem vino,
 „ Ovis; quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 „ Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque feres,
 „ Ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet;
 „ Profecto ei cerebrum per speluncam huc & illuc
 „ Eliso spargeretur ad solum; meum verò cor
 „ Quiesceret à malis, quæ mihi nullius-precii vir intulit Ovis.
 Sic locutus, arietem à se mittebat foras.
 Quum-venissemus autem paululum à speluncaque & chorte,
 Primus ab ariete me-expedivi; solvi verò socios.
 Celeriter autem pecora longipeda, pingua adipe,
 Multa circumducentes abigebamus; donec ad navem
 Pervenissemus; desiderati verò charis sociis apparuimus.
 Qui effugimus mortem: cæteros autem lugebant fientes.
 Sed ego non sinebam; supercillis autem innuebam unicolque,
 Ne flierent; sed jussi celeriter, pulchris-velleribus pecora
 Multa in navem cum-jammississent, navigare salsam aquam.
 Illi verò statim conscendebant, & per transra sedebant;
 Ordineque sedentes canum mare verberabant remis. (mans.
 Sed quando tantum aberam, quantum utique audiri-potest, cis-

- Καὶ τότε ἰγὼ Κύκλωπα προσηύδων κροτομίοισι·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἔρ’ ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἱταίρους
 ἔδμεναι ἐν σπῇ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίῃφι.
 Καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχῆσσεσθαι κακὰ ἔργα·
 Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζω σὼ ἐνὶ οἴκῳ
 ἑσθιέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
- 480 Ὡς ἰφάμην· ὁ δ’ ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μάλλον·
 ἦκε δ’ ἀπαρῆξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
 Κὰδ δ’ ἔβαλε προπάροιθε νεῶς κυανοπρώοιο,
 Τυτθὸν ἰδεύσεν δ’ οἴηιον ἔκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πάτρης·
- 485 Τὴν δ’ αἰψ’ ἠπειρόνδε καλιερόδιον φέρε κύμα,
 Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἰγὼ χεῖραςσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
 ὦσα παρέξ· ἑτάροισι δ’ ἐποτρύνας, ἐκέλευσα
 ἔμβαλέειν κόπης, ἵν’ ὑπ’ ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
- 490 Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρυσσον.
 Ἄλλ’ ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πῆρσαντες ἀπῆμεν,
 Καὶ τότε ἰγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ’ ἱταῖροι
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἔλλαθεν ἕλλος·
 Σχέτλιε, τίπτ’ ἐθέλεις ἐρεβιζέμεν ἡγριον ἄνδρα;
- 495 Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα
 αὐτίς ἐς ἠπειρόν, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ’ ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθονεσμένον τεῦ, ἢ αὐδῆσαντος ἔκουσε,
 Σύν κεν ἄραξ’ ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νῆα δοῦρα,
 Μαρμάρῳ ἔκρυβεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.
- 500 Ὡς φάσαν· ἄλλ’ οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 Ἀλλὰ μιν ἠψορρόν προσέφην κεκοτηότι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἶκεν τίς σε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων
 ὀφθαλμοῦ εἶρηται ἀεικελίην ἀλαωτῶν,
 φάσθαι, Ὀδυσσεῖα πτολιπθέρβιον ἑξαλαῶσαι,
- 505 Τιδὼν Λαέρτew, ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ὡς ἰφάμην· ὁ δὲ μ’ οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαιόφατα θέσφατ’ ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠὲς τε μέγας τε,
 Τηλέμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέκασε,
- 510 Καὶ μαντεύμενος κατεγύρε Κυκλώπαςσιν·
 Ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
 Χερσὶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀκνηπῆς.
 Ἄλλ’ αἰεὶ τίνα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 Ἐνθάδ’ ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπισιμένον ἀλκὴν·
- 515 Νῦν δέ μ’, ἰὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἥκιμος,
 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ’ ἐθαμάσσετο οἶον.
 Ἄλλ’ ἄγε δεῦρ’ Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι παρ’ ξείνια δαίω,
 Πομπήν τ’ ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Τοῦ γὰρ ἰγὼ πᾶσις εἰμι, πατὴρ δ’ ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
- 520 Αὐτὸς δ’, αἶκ’ ἐθέλῃσιν ἰήσεται, δουρὲς τις ἕλλος,
 Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἰγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀγὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰδῶνός σε θυναίμην
 Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἶσω·
- 525 Ὡς οὐκ ἐφθαρμένῳ γ’ ἰήσεται οὐδ’ Ἐννοσίγαιον.

Tum verò ego Cyclopem alloquebar convitiis;
 „ Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 „ Comensurus in speluncâ cavâ, forti vi.
 „ Et abunde te utique affecutura erant mala facta tua;
 „ Inique! quoniam hospites non verebaris tuâ in dome
 „ Comedere: ideò te Jupiter ultus-est & dii alii.
 Sic dixi; ille autem deinde iratus-est ex-corde magis:
 Misit autem abruptum verticem montis magni;
 Dejecitque ante navem nigram-proram-habentem;
 Paululum verò abfuit quin clavum extremum attingeret.
 Inundavit autem mare decidente à petrà:
 Ipsam autem (*navim*) statim ad continentem refluus ferebat fluctus,
 Inundatio ex mari, adegitque prope terram ut-veniret.
 At ego manibus sumpto prælongo conto
 Detrusi à *littore*; sociosque hortatus, jussi
 Incumbere remis, ut malum fugeremus,
 Capite annuens: illi verò, incumbentes remigabant.
 Sed' quandò jam bis tantum mare sulcantes aberamus,
 Tum verò ego Cyclopem alloquebar; circum verò socii
 Blandis verbis inhibebant aliunde alius;
 „ Imprudens, cur vis irritare ferum virum?
 „ Qui etiam nunc in pontum jacto telo deduxit navem
 „ Rursus ad continentē, & sane existimabamus illic nos petituros.
 „ Si verò vociferatum aliquem, aut locutum audiisset,
 „ Collisisset nostra capita, & navalia ligna,
 „ Saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.
 Sic dixerunt; sed non fledebant meum generosum animum,
 Sed ipsum rursus allocutus sum irato animo;
 „ Cyclops, si quis te inter mortales homines
 „ De oculi interrogaverit fœdâ cæcitate,
 „ Dic, Ulyssē urbium-everforem excacasse te,
 „ Filium Laërtis, in Ithacâ ædes habentem.
 Sic dixi: ille autem mihi ejulans respondebat sermone;
 „ Papæ! certè omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.
 „ Erat quidam hic vates vir bonusque, magnusque,
 „ Telemus Eurymedes, qui vaticiniis excellebat,
 „ Et vaticinans consenescebat inter Cyclopas;
 „ Qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in posterum,
 „ Manibus ex Ulyssis privatum-iri visu.
 „ Sed semper aliquem virum ingentem & pulchrum expectabam
 „ Huc venturum esse, magno præditum robore:
 „ Nunc autem me, parvulusque cum-esset, & nullius-pretii, &
 „ Oculo privavit, postquam me domissit vino. (*imbellis*,
 „ Sed age huc-veni, Ulysses, ut tibi hospitalia præbeam,
 „ Deductionemque hortor ut-det inclytus Neptunus:
 „ Hujus enim ego filius sum, pater-autem is meus gloriatur esse:
 „ Ipse autem, si voluerit, sanabit, neque quisquam alius,
 „ Neque deorum immortalium, neque mortalium hominum.
 Sic dixit: at ego ipsum respondens alloquebar;
 „ Utinam enim jam anima & vita te possem
 „ Privatum mittere domum Phæonias intra:
 „ Adeò haud oculum utique sanabit neque Neptunus.

- "Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἔνακτε
 Εὐχάτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἄσπερβεντα·
 Κλυθεῖ, Ποσειδάων, γαῖήσῃ, κυανοχαίτα·
 Εἰ ἱεὺν γὰρ σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχαιεῖναι,
 530 Δὲς μὴ Ὀδυσσεῖα πτολιπύρῃον δῖκαδ' ἰκέσθαι,
 'Τῶν Λαέρτην, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 'Ἀλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐς φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ ἱὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 'Ὅψε κακῶς ἔλθοι, βλάσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
 535 Νῆες ἐκ' ἄλλοτρῆς, εὖροι δ' ἐν πῆματι δῖκῳ.
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαυτῆς πολλὰ μείζονα λῆαν αἰείρας,
 Ἥκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρσεις δὲ ἴν' ἀπέλειπον.
 Καὶ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὼς κυανοπύρροιο,
 540 Τυτθὸν ἰδεύσεν δ' οἴῃον ἕκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, θέμωσσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 'Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμει, ἔνθα περ Ἕλλαι
 Νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἀρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 Εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγγμενοι κλισίῃ.
 Νῆα μὲν ἐνθ' ἰλδόντες ἐκέλευσαν ἐν ψαμάθοισιν,
 'Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νῆς ἰλδόντες,
 Δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀταμβόμενος κίοι ἴσης.
 550 Ἀρνεῖν δ' ἐμοὶ οἶω ὑπενήμιδες ἑταῖροι,
 Μήλων δαιομένων, δόσκον ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαϊνεφεί Κρονίδῃ, ὃς πάσιν ἀνάσσει,
 'Ρέξας, μῆρ' ἔκλον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 'Ἀλλ' ἔα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 Νῆες εὐσσελμοὶ, καὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
 "Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥελιον καταδύντα,
 Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἕσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ βηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδودάκτυλος Ἥως,
 Δὴ τότ' ἐγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα,
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 'Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοὶ ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

Ο Δ Τ Ε Σ Ε Ύ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Κ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἐπὶ δὲ τῇσι.

ΤΑ περὶ τὸν Αἰόλον ἀπαγγέλλει, τὸν τῶν ἀνέμων φύλακα,
 ὃς ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ οὐρίον Ζέφυρον, τοὺς ἄλλους ἀνέμους
 ἐγκατεῖρας ἐν ἀσκήῳ· ὃν οἱ ἑταῖροι λύσαντες, κοιμώμενον
 Ὀδυσσεὺς, ἅτε ἐν αὐτῷ χρυσὸν εἶναι νομίζοντες, ὑπνοσχοῦσι
 πρὸς Αἰόλον· οὐ προσημένου δὲ τοῦ Αἰόλου τὸν Ὀδυσσεῖα,
 ἐκείθεν ἀποπλέων, εἰς Λαιτρυγίδας ἀφικνεῖται· πρὸς οἷς
 ἔστινα

Sic dixi: ille autem deinde Neptuno regi
 Supplicabat, manus tendens ad coelum stellatum;
 „ Audi, Neptune, terram-continens, cœrulee-crines:
 „ Si reverà tuus sum, patremque te meum profiteris esse,
 „ Da, ut ne Ulysses urbium-everfor in patriam veniat,
 „ Filius Laërtis, in Ithacâ domum habens.
 „ At si ei fatale est amicosque videre, & pervenire
 „ Domum ad bene-ædificatam, & suam in patriam terram;
 „ Sero male veniat, amissis omnibus sociis,
 „ Nave in alienâ; inveniatque calamitates domi.
 Sic dixit precans: eum autem audivit Neptunus.
 Cæterum ille rursus multo majore lapide sublato,
 Misit circum-rotatum, intendit autem vim immensam.
 Dejecit verò post navem nigram-prorâ,
 Paululum abfuit autem, quin clavum extremum attingeret.
 Inundavit verò mare decidente à petra: (ram ut-venfret,
 Ipsam autem (navim) ulterius ferebat fluctus, adegitque prope ter-
 Sed quando jam ad insulam pervenissemus, ubi scilicet cæteras
 Naves bonis-transfris-instructæ stabant confertæ, circum autem
 Sedebant hugentes, nos expectantes semper; (socii
 Navem quidem, illuc ubi-venissemus, subduximus in arenis,
 Ipsique porro exivimus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopi cavâ ex navi sumptas,
 Divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali-portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 Divisis ovibus, dederunt insuper: eum verò in litore
 Jovi atrarum-nubium-coactori Saturnio, qui omnibus imperat,
 Ubi-sacrificassem, femora incendebam: ille verò non curabat
 Sed sane deliberabat, quo-pacto perderentur omnes (sacra;
 Naves bonis-transfris-instructæ, & mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem totâ die, ad solis occasum,
 Sedebamus, epulantes carnesque immensas & vinum dulce.
 Quandò verò sol occiderat, & tenebræ supervenerant,
 Tum sine decubimus in littore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit rosæ-digitos Aurora,
 Tum verò ego socios adhortans jussi,
 Ipsosque conscendere & rudentesolvere:
 Illi verò statim ingrediebantur, & per transra sedebant;
 Ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc verò ulterius navigabamus, dolentes corde,
 Lubentes ex morte, charis amissis sociis.

O D Y S S E Æ H O M E R I X. L I B R I

Argumentum.

EA quæ apud Aeolum acciderunt narrat ventorum custodem,
 ut dederit Ulyssi secundum ventum Zephyrum, aliis ven-
 tis inclusis in utre: quem socii solventes dormiente Ulysse,
 videlicet in ipso aurum esse existimantes, redeunt ad Aeolum.
 Sed non recipiente Aeolo Ulysses, illinc navigans ad Læstry-
 gonas pervenit: apud quos undecim navibus amissis, una in

ἔνδεκα τῶν νεῶν ἀπολέσας, μιᾷ εἰς Αἰαίαν τὴν νῆσον παρ-
γίνεται· καὶ σὺν Εὐρυλόχῳ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἱταίρων κλήρη
λαχόντας ἐκπέμπει πευσομένους, τίνες οἱ κατοικοῦντες· με-
ταμορφωθέντων δὲ ἐκείνων εἰς σῶας ὑπὸ τῆς Κίρκης, πλὴν
Εὐρυλόχου, αὐτὸς ἐπὶ ζήτησιν ἰλῶν, λαβὼν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ
Φάρμακον, τὸ Μῶλυ, οὐδὲν βλάπτεται· ἀλλὰ καὶ τῶν ἱταί-
ρων τὴν ἀρχαίαν φύσιν λαβόντων, ἐν αὐτὸν παραμείνας παρὰ
τῇ Κίρκῃ, εἰς αἶδου κατέρχεται.

Κάρπ' ἔχει Αἰόλου, Λαιρρυγβός, ἔργα τε Κίρκης.

- Α** Ἰολίην δ' εἰς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιαν
Αἰόλος Ἰπποτάδης, Φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλωτῇ ἐν νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν περί τεῖχος
Χάλκεον, ἔβηκτον· λισσῇ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐν μεγάροις γεγάσιν·
Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
Ἐνθ' ὄγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας.
Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ
Δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν δνεῖατα μυρία κεῖται.
10 Κνισσῆεν δὲ τε δῶμα περιγεναχίζεται αὐλῇ
Ἥματα, νύκτας δ' αὐτε παρ' αἰδοίοις ἀλόχοισιν
Εὐδους, ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσι.
Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, καὶ ἐξερέεινεν ἱκασα,
15 Ἴλιον, Ἀργεῖων τε νέας, καὶ νόσον Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλειξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὀδὸν ἔτεον, ἡδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήγατο, τεύχεα δὲ πομπήν·
Δῶκε δέ μοι δειράς ἄσκον βοδὸς ἐννεώροιο.
20 Ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδρας κέλευθα.
Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Ἥμην παυέμεναι, ἡδ' ὀρνύμεν, ὅν κ' ἐθέλητι.
Νηὶ δ' ἐν γλαφυρῇ κατέδει μέρμιδι Φαιειῇ
Ἀργυρῇ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ.
25 Αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἄηται,
Ὅφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἔρ' ἔμελλεν
Ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
Ἐννήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἡδὴ ἀνεφαίνετο πατρὶς ἕρουρα.
30 Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλαύσσομεν, ἰγγυὺς ἰόντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κακμηῶτα·
Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων· οὐδέ τῳ ἄλλῳ
Δῶχ' ἑτάρων, ἵνα θάσσοι ἰκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγέρουν,
35 Καί μ' ἔφασαν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
Δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἰπποτάδαο.
Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν εἰς πλησίον ἄλλον·
Ὡ πόποι, ὥς ὕδα πᾶσι Φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
Ἀνθρώποις, ὅτεων τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκῆται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἔγεται κειμήλια καλά
Λυγίδος· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ὁμῇν ὀδὸν ἐκτελέσμεντες,

Aeternam insulam proficiscitur. Et cum Eurylocho dimidium sociorum sorte electum emisit, interrogaturos quinam essent inhabitatores. Transformatis autem illis in fues a Circe præter Eurylochum, ipse ad inquisitionem egressus, accepto a Mercurio medicamento moly, non est labefactus: imo etiam sociis pristinam naturam adeptis, postquam annum mansit apud Circeen, ad inferos descendit.

K. Habet Aeoli, Lestrygonum, & Circes gesta.

IN Æoliam autem insulam pervenimus; ubi habitabat Æolus Hippotades, charus immortalibus diis, Natatili in insulâ; totam verò ipsam circa murus est Æreus, infrangibilis; lævisque fursum-procurrit petra. Hujus & duodecim liberi in ædibus nati sunt; Sex quidem filix, sex autem filii pubescentes. Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores. Hi verò semper apud patrem charum & matrem venerandam, Convivantur; ipsisque cibaria varia apponuntur. Odorata autem domus circum-personat aulâ Die; nocte verò rursus apud pudicas uxores Dormiunt, inque tapetibus & in tornatis lectis. Et quidem ad horum pervenimus urbem & sedes pulchras. Menssem verò totum amice-excipiebat me, & exquirebat singula, De-Illo, Argivorumque navibus, & reditu Achivorum: At ego ei omnia accurate enarravi. Sed quam jam & ego iter postulabam, atque hortabar Dimittere, nihil quicquam ille abnuït, paravit autem deductionem. Deditque mihi excoriatum utrem bovis novennis; In eo verò procelloforum ventorum ligavit flatus. Illum enim promum ventorum fecit Saturnius, Et ut-compescat, & ut-cieat, quemcunque velit. Nave verò in cavâ alligavit funiculo splendido Argenteo, ut nequid præter-flaret vel paululum: Ceterum mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum, Ut ferret navesque & nos: neque sanè erat Perfecturus: ipsorum enim perimus insipientiâ. Per novem quidem dies continuo navigabamus noctesque & dies; Decimâ verò jam apparebat patria terra: Et jam ignem accendentes videbamus, prope existentes. Ibi me quidem somnus occupavit desessum; Semper enim pedem navis movebam; neque cuiquam alii Dedi sociorum, ut citius perveniremus in patriam terram. Socii autem verbis ad se invicem loquebantur, Et me dixerunt aurumque & argentum domum reportare, Donâ ab Æolo magnanimo Hippotadâ. Sic autem aliquis dicebat intuitus in proximum alium; „ Pape! ut hic omnibus gratus & magni-pretii est „ Hominibus, quorumcunque in urbem & terram venerit. „ Multas quidem ex Trojâ ducit res-preciosas, pulchras, „ Ex prædâ; nos verò contra, idem iter ementi,

- Οἱ καὶ νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
 Καὶ νῦν οἱ τὰ γ' ἔδωκε χαρίζμενος φιλότῃτι
 Αἰόλος· ἀλλ' ἔγε θέσσον ἰδόμεθα, ὅ, ττι τὰ δ' ἐστίν.
- 45 Ὅσους τις χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἄσκη' ἔνεστιν.
 Ὡς ἔφασαν· βουλὴ δὲ κακὴ νίκητεν ἱταίρων.
 Ἀσκήν μὲν λῦσαν, ἔνεμοι δ' ἐκ πάντες ἤρυσαν.
 Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρειν πόντονδε θυέλλα
 Κλαίοντας, γαίης ἔκτο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
- 50 Ἐγρόμενος, κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα,
 Ἥδ' πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποθλίμην ἐνὶ πόντῳ,
 Ἡ ἀκίων τλαίην, καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
 Ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ
 Κεῖμην· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
- 55 Αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· γενάχοντο δ' ἱταῖροι.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ'·
 Αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο βοῆς παρὰ νηυσὶν ἱταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοισι τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότε ἰγὼ κήρυκα τ' ὀπασσάμενος καὶ ἱταῖρον,
- 60 Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Δαινύμενον, παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεστιν.
 Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα, παρὰ σαθρόισιν ἐπ' οὐδοῦ
 Ἐξόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐδάμβον, ἔκ τ' ἔρεοντο.
 Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχρας δαίμων;
- 65 Ἡ μὲν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὅφρ' ἀφίκοιο
 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἶπου τοι φίλον ἐστίν.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἰγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
 Ἀσάν μ' ἔταροι τε κακοὶ, πρὸς τοῖσι τε ὕπνος
 Σχέτλιος· ἀλλ' ἀέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
- 70 Ὡς ἱθάμην, μαλακοῖσι καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Οἱ δ' ἄνεσθ' ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμίβετο μῦθον·
 Ἐρβ' ἐκ νηέου θέσσον, ἐλέγχχιζε ζώντων·
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 Ἀνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθῃται μακάρεσσιν.
- 75 Ἐρβ', ἐπειὴ ἴα θεοῖσιν ἀπαχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμων βαρέα γενάχοντά.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὅπ' εἰρεσίης ἀλειτουργίης,
 Ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
- 80 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμάρ·
 Ἐβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰκτὸ πτολίεθρον,
 Τηλεπύλον Λαιερυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 Ἠΐσι εἰσελάων, ὅδε τ' ἐξελάων ὑπακούει.
 Ἐνθα κ' ἑὺπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοῦς,
- 85 Τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυφα μῆλα νομαίων·
 Ἐγνὺς γὰρ νυκτὸς τε καὶ ἡματὸς εἰσι κέλευθοι.
 Ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρῃ
 Ἠλίβριτος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν·
 Ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντία· ἀλλήλησιν
- 90 Ἐν εἴματι προὔχουσιν· ἀρκιὴ δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 Ἐνθ' οἷον εἶπω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 Πλησίαι· οὐ μὲν γὰρ πῖτ' ἀόξετο κῆμά γ' ἐν αὐτῇ,

„ In patriam redimus vacuas manus habentes.
 „ Et nunc ei hæc dedit gratificans præ amicitia
 „ Æolus : sed age ocyûs videamus , quidnam hæc sint ,
 „ Quantum quid aurique & argenti utri insit.
 Sic dicebant ; consiliumque malum vicit sociorum :
 Utrum quidem solverunt , venti autem omnes eruperunt ,
 Illos verò statim abreptos ferebat in-pontum procella
 Flentes , terrâ à patriâ ; at ego
 Experrectus , in animo eximio deliberavi ,
 Utrum delapsus ex navi perirem in ponto ,
 An tacitus sustinerem , & adhuc vivis interesssem :
 Sed sustinui & mansi ; tectus autem in navi
 Jacebam : illæ verò ferebantur malo venti turbine
 Rursus ad Æoliâ insulam : gemebant autem socii .
 Ibi verò litus conscendimus , & hausimus aquam :
 Statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii ,
 At postquam cibumque gustaveramus atque potum ,
 Tum sane ego , præconem mihi ubi-asciveram & socium ,
 Ivi ad Æoli inclytas ædes : cum autem inveniebam
 Convivantem apud suam uxorem & suos liberos .
 Ingressi autem domum , ad fores in limine
 Sedebamus : illi verò in animo obstupescabant , interrogabantque ;
 „ Quomodo venisti , Ulysses ? quis tibi malus ingruit deus ?
 „ Certe quidem te accurate demittebamus , ut pervenires
 „ In-patriam tuam , & domum , & sicubi tibi gratum sit .
 Sic dixerunt ; at ego alloquebar , mœrens corde ;
 „ Læserunt me sociique mali , insuperque somnus
 „ Infaustus : sed medemini , amici ; potestas enim penes vos .
 Sic dixi , blandis demulcens verbis :
 Illi verò muti facti-sunt ; pater autem respondebat sermone ,
 „ Abi ex insulâ ocyûs , pessime viventium :
 „ Non enim mihi fas est excipere neque dimittere
 „ Virum illum , qui diis invisus sit beatis .
 „ Abi ; quoniam sane diis invisus huc venis .
 Sic locutus , demittebat ex-ædibus graviter gementem .
 Hinc verò ulterius navigabamus , dolentes corde .
 Fatigabatur autem virorum animus à remigatione molestâ ,
 Nostrâ stultitiâ ; quoniam non amplius apparebat reductio .
 Per-sex-dies quidem continuò navigabamus noctesque & dies ;
 Septimâ verò venimus Lami ad excelsam urbem ,
 Telepylum Læstrygoniam , ubi pastorem pastor
 Inclamat intrò-agens , alter verò exigens audit .
 Ibi insomnis vir duplicem caperet mercedem ,
 Unam quidem pascendis-bobus , alteram verò pascendis candidis
 Prope enim noctisque & diei sunt viæ . (pecudibus :
 Ibi postquam ad portum inclytum venissemus , quem circum petra
 Excelsa est , continenter utrinque ;
 Littoraque prominentia è-regione sibi-invicem
 In ostio procurrunt ; angustus autem introitus est :
 Ibi illi intus omnes tenebant naves remis-utrinque-agitatas .
 Atque hæc quidem intra portum concavum ligatæ-erant
 Propinquæ : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso ,

Οὐτε μὲν, οὐτ' ἐλάττω· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

- 95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σχέθον ἔξω νῆα μάλαιναν,
 Ἀχαιοὶ ἐπ' ἰσχυατῆ, πέτρης ἐν πείσματα θέσας.
 Ἔσθην δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλδύεσσιν ἀνελθών·
 Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὐτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 Κακῶν δ' οἷον δρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἄισσοντα.

- 100 Δὴ τὰτ' ἐγὼν ἐτάρους προΐην πύθεσθαι ἰδὼντας,
 Οἵτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ εἶτον ἔδοντες·
 Ἄνδρες δύο κρίνας, τρίπυτον κήρυχ' ἄμ' ὑπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λαίην ὀδῶν, ἥπερ ἡμαξαι
 Ἄσυν δ' ἄφ' ὕψηλῶν δρέων καταγίγνεον ὕλην.

- 105 Κούρη δὲ ξυμβλήντο πρὸ ἕως ὕδρευούσῃ,
 Θυγατρὶ Ἰφθίμῃ Λαιρρυγόνος Ἀντιφάταο.
 Ἡ μὲν ἔρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρρέετον
 Ἀρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἕξυ φέρεσκον·
 Οἱ δὲ παριζήμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἔρποντο,

- 110 Ὅς τις τῶν εἴη βασιλεὺς, καὶ οἷσιν ἀνάσσει.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὕψιραφίς δ᾽.
 Οἱ δ' ἐπὶ εἰσηλθὼν κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 Εὐρον, ὕσθη τ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἔσυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφατῆα,

- 115 Ὅν ποδῶν, ὅς δὲ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον·
 Αὐτίχ' ἔνα μάρψας ἐτάρων, ὥπλισσατο δόρυ·
 Τῷ δὲ δὴ ἄϊξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέστην.
 Αὐτὰρ ὁ τεύχεα βοῶν διὰ ἕως· οἱ δ' αἰζόντες
 Φοίτων Ἰφθίμοι Λαιρρυγόνες ἕλλοθεν ἕλλος,

- 120 Μυρίαί, οὐκ ἄνδρασσιν ἱοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ γὰρ ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι
 Βάλλον· ἔφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας δρῶναι,
 Ἀνδρῶν δαλλυμένων, νηῶν δ' ἅμα ἀγνυμένων.

- 125 Ἰχθύς δ' ὥς, παίροντες, ἀτερπεία δαῖτα φέροντο.
 Ὄφρ' οἱ τοὺς ὕλεον λιμένος πολυβενθέος ἔντος,
 Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος δὲ ξυρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεῶς κυανοπρώροιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐτάρουσι ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 Ἐμβλάειν κώπησ', ἵν' ὅπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν.

- 130 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέβριψαν, δείσαντες ὄλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρης
 Νηὺς ἐμῇ· αὐτὰρ αἱ ἕλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους δλέσαντες ἐταίρους.

- 135 Αἰαίην δ' ἐς νῆτον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιε
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 Αὐτοκασσιγνήτη δλοόφρονος Αἴηταο·
 Ἀμφω δ' ἐκ γεγάτην Φαισιμβρότου Ἠελίοιο,
 Μητρίς τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.

- 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 Ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευσεν.
 Ἐνθα τότε ἐκβάντες, δύο τ' ἡματα καὶ δύο νύκτας
 Καίμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε, καὶ ἕλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμῶν εὐπλόκαμος τέλει ἦδεν,

- 145 Καὶ τότε ἐγὼν ἐμὸν ὄγχος ἐλὼν καὶ φάεργον δὲδ,

Neque magnus, neque parvus; candida autem erat circum-tran-
 At ego solus tenui extra navem nigram, (quillitas.
 Illic in extremâ-parte, è petrâ funibus ligatis.
 Constiti verò, speculâ præruptâ conscensâ:
 Ibi quidem neque boum neque virorum apparebant opera,
 Fumum autem solum videbamus à terrâ exurgentem.
 Tum verò ego socios præmissi sciscitatum profectos,
 Quinam viri essent supra terram pane vescentes;
 Viris duobus electis, tertio præcone unâ comite-addito.
 Hi verò iverunt egressi per planam viam, qua utique planitas
 Ad-urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.
 Puellæ verò obvii-facti-sunt ante urbem aquanti,
 Filiz eximise Læstrygonis Antiphatræ.
 Hæc quidem ad fontem descendebat pulchre-fluentem
 Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant:
 Illi verò astantes alloquebantur, interrogabantque,
 Quisnam illorum esset rex, & quibus imperaret.
 Illa verò valde cito patris ostendit excelsam domum.
 Hi autem postquam ingressi sunt inclytam domum, mulierem
 Invenierunt, velut montis verticem; horrueruntque illam. (utique
 Illa autem continuo è foro vocabat inclytum Antiphatem,
 Suum maritum, qui sane illis molitus est sævam mortem:
 Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam:
 Alteri verò duo conciti fugâ ad naves pervenerunt.
 Cæterum ille clamorem excitabat per urbem, audientes verò
 Ibant fortes Læstrygones aliunde alius,
 Innumeri, non hominibus similes, sed gigantibus;
 Qui à petris viro-gravibus saxis
 Jaciebant; statim autem malus strepitus per naves excitatus est,
 Virorum pereuntium, naviumque simul fractarum.
 Pisces verò tanquam, transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant profundum portum intra,
 Interea utique ego, gladio acuto extracto à femore,
 Eo funes abscidi navis prorâ-cæruleæ.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 Incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi verò simul omnes remigabant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 Navis mea; at reliquæ unâ-omnes illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus dolentes corde,
 Labentes ex morte, charis amissis sociis.
 Æream verò ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comas-pulchra, veneranda dea, vocalis,
 Germana-soror prudentis Æetæ:
 Ambo enim nati-sunt ex hominibus-lucem-præbente Sole,
 Et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic verò ad littus nave appulimus tacite
 Navium-capacem in portum, & deus aliquis dux erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies & duas noctes
 Jacebamus, pariter & labore, & doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertiam diem comas-pulchra complevisset Aurora,
 Tum verò ego mea hasta sumpta & gladio acuto,

- Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀντίον ἐς περιωπὴν,
 Εἶπας ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἱστοῖν τε πυλοῖμην.
 Ἔσθην δὲ, σκοπιῇν ἐς παιπαλῶσσαν ἀνελθὼν,
 Καὶ μοι εἰσεατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς αἰρουδαίης,
 250 Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μεμνήρεα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἔλθειν, ἥδ' ἰδέσθαι, ἔπει ἴδον αἰδοπα καπνὸν.
 Ὡδὲ δέ μοι φρονέοντι δοάισατο κέρδιον εἶναι,
 Πρῶτ' ἰλθόντ' ἐπὶ νῆα βοῇν καὶ θῖνα θαλάσσης,
 255 Διόκνον ἱταίροισιν δέμναι, προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νηὸς ἀμφιερίσσης,
 Καὶ τότε τίς με θεῶν δλοφύρατο μῶνον ἰδντα,
 Ὃς βὰ μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτῇν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 260 Πιθμενος, (δὴ γὰρ μιν ἔχεν μένος ἡλαιοιο·)
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηςιν μέγα νῦττα
 Πληῆκα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε·
 Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 265 Εἵρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 Εἶας· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην βῶπας τε λυγροὺς τε·
 Πείσμα δ', ὅσον τ' ὕργυριον, ἱερεφιδε ἀμφοτέρωθεν
 Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δαινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρον ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 270 Ἐγχείερεϊ δόμενος, ἔπει οὐπως ἦεν ἐπ' ὤμου
 Χαιρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θυρίον ἦεν.
 Κὰδ δ' ἔβαλον τροπάροιθε νεῶς· ἀνάγαιρα δ' ἑταίρους
 Μειλιχίοις ἱέεσσι, παρασάδην ἔνδρα ἔκασον·
 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ πως καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοι περ,
 275 Εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μὲρσιμον ἡμᾶρ ἐπείλην.
 Ἄλλ' ἔγχετ', ὅφρ' ἐν νηϊ βοῇ βρωσίς τε πόσις τε,
 Μνησόμεθα βρώμεν, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.
 Ὡς ἰφάμην· οἱ δ' ὠκα ἱμοῖς ἱέεσσι πίθοντο·
 Ἐκ δὲ καλυψόμενοι παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο
 280 Θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θυρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἔπει τάρπησιν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικύδεα δαῖτα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 285 ἤμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότε ἱκοιμήθημεν ἐπὶ βηγμῖνι θαλάσσης.
 ἤμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἡδὲ,
 Καὶ τότε ἔγῳ ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἑταῖροι·
 290 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζῶφας, οὐδ' ὅπῃ ἡδὲ,
 Οὐδ' ὅπῃ ἥλιος Φαισίμβροτος εἰς' ὕπὸ γαίαν,
 Οὐδ' ὅπῃ ἀνελίται· ἀλλὰ φραζώμεθα θέσσαν,
 Εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶμαι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ, σκοπιῇν ἐς παιπαλῶσσαν ἀνελθὼν,
 295 Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐσεφάνωται·
 Αὐτῇ δὲ χθαμαλὴ κείται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
 Ἐδρακον ὀφθαλμοῖσι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.

Celeriter à nave ascendi in speculam,
 Sicubi opera viderem mortalium, vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascendissem,
 Et mihi visus est fumus à terrâ latâ,
 Circes in ædibus, per quercetâ densâ & sylvam.
 Cogitavi autem deinde in mente & in animo
 Ire, atque sciscitari; postquam vidi atrum fumum.
 Sic verò mihi cogitanti visum est sitius esse,
 Primum profectum ad navem celerem & litus maris,
 Prandium sociis dare, præmittereque sciscitatum. (tatam,
 Sed quando jam prope eram profectus navem remis-utrinque-agi-
 Tum verò aliquis me deorum misertus est solum existentem,
 Qui utique mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 Misit: is quidem ad flumen descendebat ex pascuis sylva
 Potaturus, (dudum enim ipsum urgebat vis Solis:)
 Illum verò ego egredientem per spinam medio tergo
 Percussî, penitus autem hastile æreum transiit;
 Decidit verò is in pulveribus vociferatus, avolavitque anima;
 Illi verò ego irruens, hastam æream ex vulnere
 Extraxi, quam quidem illic reclinatam in terrâ
 Reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque;
 Funeque ad ulnæ-longitudinem bene-torto undique
 Complicato, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ibam autem cervice ferens ad navem nigram,
 Hastâ fultus, quoniam nequaquam erat in humero
 Manu ferre alterâ; valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique socios
 Blandis verbis, astans, viros-singulos;
 „ O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 „ In Plutonis aedes, antequam fatalis dies advenerit.
 „ Sed agite, quamdiù est in navi celeri cibisque potusque,
 „ Recordemur escæ; neque vexemur fame.
 Sic dixi; illi verò ocyus meis verbis paruerunt:
 Egredi autem è latebris, ad litus maris infructuosi
 Admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.
 Cæterum postquam oblectati essent spectantes oculis,
 Manibus lotis apparabant eximium convivium.
 Sic tum quidem totum diem ad solis occasum
 Sedebamus, epulantes carnes copiosas & vinum dulce:
 Quando autem sol occidit, & tenebræ advenerunt,
 Utique tunc decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum verò ego concione factâ inter omnes locutus sum;
 „ Audite meos sermones, mala licet patientes, socii:
 „ O amici, neque enim scimus, ubi Occasus, neque ubi Aurora,
 „ Neque ubi sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram,
 „ Neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,
 „ Siquid amplius sit consilium; ego autem non existimo esse.
 „ Vidi enim, speculam in præruptam ubi ascendissem,
 „ Insulam, quam pontus infinitus circumdat;
 „ Ipsa verò humilis jacet: fumum autem in medio
 „ Conspicatus sum oculis, per quercetâ densâ & sylvam.

- Μνησάμενοις ἔργων Δαιδρυγόνος Ἀντιφάτῳ,
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος Ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 Ἄλλ' οὐ γὰρ τις πρῆξις ἐγένετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δίχῃ πάντας ἐκκνήμιδας ἱταίρους
 Ἥϊδμεον· ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὕπασσα·
 205 Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὄκα·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
 Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷ γε δῶν καὶ εἰκος' ἱταῖροι
 Κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γόδωντας ὀπίσθεν.
 210 Εὐρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
 Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν θρέες, ἡδὲ λέοντες,
 Τοὺς αὐτὴ κατέθελεν, ἱκεῖ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἳ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἔρα τοίγῃ
 215 Οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαινόντες ἀνέσαν.
 Ὦς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνας δαίτηθεν ἰόντα
 Σαῖνωσ', (αἰεὶ γάρ τε φέροι μαιλίγματα θυμοῦ·)
 Ὦς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερόνυχες, ἡδὲ λέοντες,
 Σαῖνον· τοὶ δ' ἔδδαισαν, ἱκεῖ ἴδον κινὰ πέλωρα.
 220 Ἔσαν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεῆς καλλιπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἔνδον ἤκουον ἀειδοῦσης ἐπὶ καλῇ,
 Ἰσθὺν ἐποιοχόμηνος μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεῶν
 Λεπτὰ τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 225 Ὃς μοι κήδιστος ἑτέρων ἦν, κενότατός τε·
 ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιοχόμηνος μέγαν ἰσθὺν,
 Καλὸν ἀοιδίαι, (δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν,)·
 Ἡ θεός, ἥ ἐ γυνή· ἀλλὰ φλεγγώμεθα βῆσσαν.
 Ὦς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες·
 230 Ἡ δ' αἰψ' ἐξεληύσα θυρᾶς ὥϊε Φαινίας,
 Καὶ κάλει· οἳ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείησιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, δισσάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε.
 Ἐν δὲ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν
 235 Οἶνω Πραμνεῖῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτην
 Φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαβοῖατο πατρίδος αἰῆς.
 Αὐτὰρ ἱκεῖ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτὴν ἔπειτα
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἱέργνυ.
 Οἳ δὲ συὼν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε,
 240 Καὶ τρίχας· αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τοπάρους περ.
 Ὦς οἳ μὲν κλαίοντες ἱέρχοντο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 Πάρ ρ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλεν, καρπὸν τε κρηνείης,
 Ἐδμεναι, οἷα σῶες χαμαιευνάδες αἶδν' ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἦλθε θεὸν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 Ἀγγελίην ἑτέρων ἑρέων καὶ Ἀδρυκεία πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰέμενός περ,
 Κῆρ ἔχει μέγαλῳ βεβολημένος· ἐν δὲ οἳ ὅσσοι
 Δακρυόφιν πίμπλυντο, γόον δ' ὥτετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἱερέοντες,

Sic dixi: illis verò confectum est charum cor,
 Recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatæ,
 Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
 Flebant autem stridule, uberes lacrymas profundentes:
 Sed nullus profectus fiebat lugentibus.
 At ego bipartitò omnes bene-ocreatos socios
 Numerabam; ducemque utrisque præbui:
 Alterorum quidem ego dux-eram, alterorum verò Eurylochus deo-
 Sortes autem in galeâ aereâ concutiebamur celeriter; (similis
 Exiit verò fors magnanimi Eurylochi.
 Perrexit autem *is* ire; unaque cum eo duo & viginti socii
 Flentes; nos verò reliquerunt lugentes pone.
 Invenerunt autem in convalle ædificatas ædes Circes
 Politis lapidibus, conspicuo in loco.
 Circa verò ipsam lupi erant montani atque leones,
 Quos ipsa cicuraverat, postquam mala medicamina dedisset.
 Neque illi sane irruerunt in viros, sed utique ipsi
 Caudis longis adulantes assurrexerunt.
 Ut verò cum circa dominum canes à convivio profectum
 Adulantur, (semper enim fert delinimenta animi;)
 Sic circa hos lupi fortibus-unguibus atque leones,
 Adulabantur: illi verò timuerunt, ut viderunt gravia monstra.
 Steterunt autem in vestibulo deæ comas-pulchræ:
 Circen autem intus audiebant cantantem voce pulchrâ,
 Telam percurrentem ingentem, divinam; qualia dearum
 Subtiliaque, & venusta, & splendida opera sunt.
 His verò sermonem exordiebatur Polites princeps virorum,
 Qui mihi charissimus sociorum erat, maximeque venerandus;
 „ O amici; intus enim aliqua percurrens ingentem telam
 „ Pulchre canit, (pavimentum autem totum resonat,)
 „ Aut dea, aut femina; sed compellemus ocyus.
 Sic utique dixit: illi verò compellabant vocantes:
 Ea autem continuo egressa fores aperuit splendoras,
 Et invitabat; illi verò unâ omnes imprudentiâ sequebantur;
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit verò *ea* introductos per sediliaque, thronosque,
 Ipsisque caseumque & farinam & mel recens,
 Vino Pramnio immiscebat; commiscebatque pani
 Medicamina perniciofa, ut penitus obliviscerentur patriæ terræ.
 Cæterum postquam præbuissetque & *ii* ebibissent, statim deinde
 Virga percussos intra haras concludebat.
 Illi verò suum quidem habebant capita, vocemque, corpusque,
 Et setas; at mens erat integra, ut antea scilicet.
 Sic hi quidem flentes conclusi sunt: eis autem Circe
 Glandem-ignam, quernamque projecit, fructumque corni,
 Ad edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem nigram,
 Nuncium de sociis relaturus, & amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 Cor dolose ingenti percussus: ei autem oculi
 Lacrymis implebantur: luctumque imaginabatur animus.
 Sed postquam eum omnes admirati sumus interrogantes,

- 250 Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἑτέρων κατέλεξεν ὕλεθρον·
 "Ἦσμεν, ὡς ἐκέλευς, ἀνὰ δρυμὰ, Φαίδιμ' Ὀδυσσεύ·
 Εὐρομέν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ
 περὶ λείπειν, περισκίπτει ἐνὶ χώρῳ.
 Ἐνθα δέ τις μέγαν ἰσθὺν ἰποιοχομένην λίγ' ἔειπεν,
 255 "Ἡ θεός, ἥ ἐ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 "Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὠΐξε Φαιίδας,
 Καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείησιν ἔποντο·
 Αὐτὰρ ἰγὼν ὑπέμεινα, δισσάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰσώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἔξεσφάνη· θηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
 "Ὡμοῖον βαλόμεν, μέγα, χάλκεον· ἄμφι δὲ τόξα.
 Τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρωσι λαβὼν ἐλλίσσετο γούναυν,
 265 Καὶ μ' ὀλοφύρομενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μῆ μ' ἄγε κείσ' ἀέκοντα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
 Οἶδα γάρ, ὡς οὗτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, οὔτε τιν' ἄλλον
 "Ἀεὶς σὺν ἑτέρων· ἀλλὰ ἐν τοῖσδεσι θάσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμᾶρ.
 270 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῆδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 Αὐτὰρ ἰγὼν εἰμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 "Ὡς εἰπὼν, παρὰ νηὸς ἀνήϊον, ἠδὲ ἐκλώσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἤρ' ἔμελλον, ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας,
 Κίρκης ἕζεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 Ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρῥακπις ἀντεβόλησεν
 Ἐρχομένη πρὸς δῶμα, νηηνίῃ ἀνδρὶ ἰοικῶς,
 Πρῶτον ὑπηνήτη· τοῦπερ χαριεσάτη ἦβη·
 280 Ἐν τ' ἔρα μοι Φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνέμαζι·
 Πῇ δ' αὐτως, δύσηνε, δι' ἑκρίας ἔρχεαι οἶος,
 Χώρου κείρις ἰών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 Ἐρχεται, ὥς ἐ σῆς πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες.
 "Ἡ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι, οὐδέ σε Φημί
 285 Αὐτὸν νοσήσεις, μενέεις δὲ σὺ, ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακὸν ἐκλύσομαι, ἠδὲ σάωσω·
 Τῇ τόδε φάρμακον ἱσθλὸν, ἔχων δ' ἐς δώματα Κίρκης
 Ἐρχεο, ὃ κέν τοι κρατὺς ἀλαλήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 Πάντα δέ τοι ἱέρω ὀλοφώϊα δῆνα Κίρκης·
 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακῳ σίτη·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἰάσει
 φάρμακον ἱσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἱέρω δὲ ἔκαστα·
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἰλάσῃ περιμήκει ῥάβδῳ,
 Δὴ τότε σὺ ξίφος δεξιῷ ἄρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 295 Κίρκῃ ἱκαίῃ, ὥς κτάμεναι μενεαίνων.
 "Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα καλήσεται εὐνητήναι·
 Ἐνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνῇ,
 "Ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτέρους, αὐτὸν τε καμίσσῃ·
 Ἄλλὰ κέλευσθαι μιν μακάρων μέγαν ὕπον δμῶσσαι
 300 Μῆτι τοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 Μῆ σ' ἀπρυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα τίει.

Tum verò cæterorum sociorum narravit exitum;
 „ Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysses;
 „ Invenimus in convalle ædificatas sedes pulchras
 „ Politis lapidibus, conspicuo in loco.
 „ Illic autem quædam magnam telam percurrrens argute canebat,
 „ Aut dea, aut mulier: hi verò compellabant vocantes.
 „ Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 „ Et invitabat; hi verò simul omnes imprudentiæ sequebantur:
 „ At ego substiti, suspicatus dolum esse.
 „ Illi verò simul evanuerunt universi, neque quisquam eorum
 „ Apparuit: diu autem desidens speculabar.
 Sic dixit: at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 Humeris circumjeci ingentem, arcum; circumque arcum.
 Illum verò continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utraq; *manu* prehenfis precabatur genibus,
 Et me lugens verbis alatis allocutus est;
 „ Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic:
 „ Novi enim, quod neque ipse redibis, neque quenquam aliorum
 „ Reduces tuorum sociorum: sed cum hisce ocyus
 „ Fugiamus: adhuc enim effugere-poterimus malum diem.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ Euryloche, sane tu quidem mane ibidem hoc in loco,
 „ Edens & bibens, cavam apud navem nigram:
 „ At ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, à nave ascendebam, atque mari.
 Sed cum jam eram, profectus sacras per valles,
 Cirtæ accessurus veneficæ ad magnam domum,
 Ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit
 Proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 Primum pubescenti; cujus scilicet gratiosissima pubertas:
 Inhæsitque mihi manui, verbumque dixit, & compellavit;
 „ Quorum verò temere, infelix, per juga vadis solus,
 „ Locorum ignarus cum-sis? socii autem tibi illi in Circes-*adibus*.
 „ Conclusi sunt, ut suæ densa latibula habitantes.
 „ An eos liberaturus hac venis? neque te puto
 „ Ipsum rediturum esse: manebis verò tu, ubi utique alii.
 „ Sed age jam te ex malis expediam, atque servabo:
 „ Accipe hoc medicamen bonum, habensque ad ædes Circes
 „ Vade, quod tibi à capite avertat malum diem.
 „ Omnia autem tibi dicam perniciofa consilia Circes:
 „ Apparabit tibi potionem-miscellaneâ, injiciet verò medicamina
 „ Sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet (in escam:
 „ Medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam verò singula:
 „ Quando Circe te percutiat prælongâ virgâ,
 „ Tum sane tu, gladio acuto stricto à femore,
 „ In Ciren irrue, quasi interficere cupiens.
 „ Illa verò te subverta invitabit ad-concubitum:
 „ Ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 „ Ut tibi solvatque socios, neque ipsum benigne-excipiat:
 „ Sed jube ipsam beatorum magnum juramentum jurare,
 „ Nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam-/s aliud;
 „ Ne te nudatum vilem & enervem reddat.

- Ὡς ἄρα φωνήσας πρὸς Φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Γίξῃ μὲν μέλαν ἔσσε, γάλακτι δὲ εἰκελον ἕνθος.
 305 Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ἐρύσσειν.
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἐπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Νῆσον ἂν ὕλγεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦκα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πρόφυρε κίβντι.
 310 Ἔσθην δ' εἰνὶ θυρῇσι θαῖς καλλιπλοκάμοιο·
 Ἐνὰ σῆς ἐβόησεν, θεὰ δέ μεν ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἢ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊζε Φαιινὰς,
 Καὶ κἀλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ μῆν, ἀναχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 315 Καλεῷ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρήνους ποσὶν ἦεν·
 Τεῦξε δέ μοι κοκκῷ χρυσῷ δέπα', ὄφρα πίσιμι·
 Ἐν δέ τε Φάρμακον ἦκε, πακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δάκνεν τε καὶ ἔκπιον, οὐδὲ μ' ἔβελξεν,
 Ράβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζεν·
 320 Ἐρχο νῦν συφεύδε, μετ' ἑλλων λέξο ἱταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἔορ δὲυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥς κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦδὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων,
 Καὶ μ' ἐλαφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 325 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πέλις ἡδὲ τοκήες;
 Θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶν τάδε Φάρμακ' ἐθέλχθης.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἕλλος ἀνὴρ τάδε Φάρμακ' ἀνέτλη·
 Ὅς κα πῆρ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος δδόντων.
 Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι ἀκήλητος νόος ἐστίν.
 330 Ἢ σὺ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅν τέ μοι αἰεὶ
 φάνκεν ἐλευσεσθαι χρυσόβραχίς Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ Τροίης ἀνιόντα βοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ;
 Ἀλλ' ὤγε δὴ κολεῷ μὲν ἔορ θεῶ, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μινέντε
 335 Εὐνῇ καὶ Φιλότῃτι, πεποίσομεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κέλη σοι ἦπιον εἶναι;
 Ἢ μοι σὺς μὲν ἔθηκες ἐνὶ μεγάροισιν ἱταίρους·
 Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις·
 340 Ἔς θάλαμόν τ' ἵέναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 Ὅθ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 Εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον δμῶσαι,
 Μῆτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὥς ἐκέλευεν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φ' ὅμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολδι δ' ἄρα κειναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 Τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρήσειραι ἔασι.
 350 Γίνονται δ' ἄρα ταί γ' ἔκ τε κρηνέων, ἀπὸ τ' ἀλσέων,
 Ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς Ἑλλάδα προρέουσι.
 Τέων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοισι ἐνὶ ῥήγμα καλὰ,
 Παρφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·

Sic utique locutus præbuit medicamen Mercurius,
 Ex terrâ evulsum, & mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile florem;
 Moly autem ipsum vocant dii: difficile verò effossu
 Viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 Insulam per sylvasam; ego autem ad domus Ciroes
 Ivi; multum verò mihi cor restuabat profecto.
 Steti autem in vestibulo deæ comas-pulchræ:
 Ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa verò statim egressa fores aperuit splendidas,
 Et invitabat: at ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in throno argenteis-clavis-distin-
 Pulchro, fabrefacto; scabellum verò sub pedibus erat: (cto,
 Apparavit autem mihi potionem-miscellaneam aureo poculo, ut
 Immisitque medicamen, mala meditans in animo. (biberem;
 At postquam dederatque & ebiberam, neque me incantavit;
 Virgulâ ubi-percussisset, verbumque fecit, dixitque;
 „ Abi nunc in haram, cum cæteris cuba sociis.
 Sic dixit: ego verò, gladio acuto stricto à femore,
 In Circen irmi, quasi interficere cupiens:
 Illa verò vehementer exclamans sub-tercurrit & prehendit genus,
 Et me lugens verbis alatis allocuta est?
 „ Quis? unde es hominum; ubi tibi urbs atque parentes? (tutus sis.
 „ Stupor me tenet, quòd cum-biberis hæc medicamina non incan-
 „ Minime enim quisquam alius vir hæc medicamina sustinuit,
 „ Quicumque hauserit, & primum transmisserit septum dentium;
 „ Tibi verò quædam in pectoribus indomabilis mens est.
 „ Profecto tu Ulysses es versutus, quem etiam mihi semper
 „ Prædicabat venturum aureo-caduceo Mercurius,
 „ E Trojâ reversum celeri cum nave nigra?
 „ Sed age nunc in vaginam gladium pone: nos verò deinde
 „ Lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 „ Cubili & amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quo autem pacto me jubes tibi mitem esse?
 „ Quæ mihi fines quidem fecisti in ædibus socios;
 „ Ipsum verò hic detinens dolos-meditans jubes
 „ In thalamumque ire, & tuum conscendere lectum,
 „ Ut me nudatum, vilem & enervem reddas?
 „ Non ego voluerim tuum conscendere lectum,
 „ Nisi mihi sustinueris, dea, magnum juramentum jurare,
 „ Nullum mihi damnum malum machinaturam-te aliud.
 Sic dixi: illa verò continuo abjurabat, ut jubebam.
 At postquam jurasset perfecissetque jusjurandum,
 Tum verò ego Circes conscendi perpulchrum lectum.
 Ancillæ autem honestæ in ædibus ministrabant
 Quatuor, quæ ei domi famulæ sunt.
 Natæ verò hæc utique sunt ex fontibus & à sylvis,
 Et ex sacris fluminibus, quæ in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat thronis stragula pulchræ,
 Purpurea superno, inferno autem lintea subiciebat:

- 355 Ἡ δ' ἐτέρη· πρόπαιρθε θρόνων ἐτίταινε τροπέζας
 Ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κύνεια·
 Ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 Ἡδὺν ἐν ἀργυρίῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιε
 Πυλᾶν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· λαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζήσσαν ὕδωρ ἐν ἡροσι χαλαρῇ,
 Ἔς β' ἀσάμινθον ἕασσε, λδ' ἐκ τρίποδος μεγάλου,
 Θυμῆρες κερύσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 Ὅφρα ποσὶν ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυνών.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λαυσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 365 Ἀμφὶ δέ με χαλκῖναν καλὴν βάλεν, ἥδ' ἐχιτῶνα·
 Εἶσε δέ μ' εἰσπαγκοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνους ποσὶν ἦεν.
 Κέρνιβ' αὖ ἀμφίπολος τροχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 370 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖν ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πᾶλλ' ἐπιθέσσεια, χαριζομένη παρεόντων.
 Ἐσθέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμὰ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 Ἀλλ' ἤμην ἄλλοφρονέων, κακὰ δ' ὅσσοιτο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὥς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 Χαῖρας ἰάλλοντα, συγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 Ἄρ' ἔτι παρισσάμεν' ἔπεια πτερύοντα προσήυδα·
 Τίφ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἥρ' ἔζηαι ἴσος ἀναΐδω,
 Θυμὸν ἔδων; βρώμης δ' οὐχ ἔπτεται, οὐδὲ ποτῆτος;
 380 Ἡ τινά που δόλυν ἕλλον εἶσαι, οὐδ' ἔτι σε χρὴ
 Δαιδόμεν' ἤδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ἦρκεν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐχὼ μιν ἀμαρβόμενος προσέειπεν·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ πεν ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 Πρὶν τλαίῃ κάσσεσθαι ἐδητύος, ἥδ' ἐποτῆτος,
 385 Πρὶν λῦσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 Ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα τίειν, Φαγέμεν τε κελεύεις,
 Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἱρήρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάρου βαβήκει,
 Ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συφειῦ,
 390 Ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἱοικότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίῳ· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 Ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστῳ φάρμακον ἕλλο.
 Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχας ἔρραον, ὥς πρὶν ἔφυσσε
 Φάρμακον οὐλόμενον, τὸ σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 395 Ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι, ἢ πάρος ἦσαν,
 Καὶ πολλὸν καλλίονες καὶ μεῖζονες εἰσοράασθαι.
 Ἐγνώσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερβείας ὑπέδυν γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 Σμαρδμᾶλλον κονάβριζε· θεὰ δ' ἱλέαιρε καὶ αὐτῇ.
 400 Ἡ δέ μιν ἔγχε' ἕσση προσήυδα δια θεῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἐρχεο γῆν ἐπὶ οἴκα θεὸν καὶ θῖνα θαλάσσης·
 Νῆα μὲν ἥρ' ἀμπερῶτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 Κτήματα δ' ἐν σπῆεσσι πελάσσετε, ὅπλα τε πάντα·
 405 Αὐτὸς δ' αἰψ' ἰέναι, καὶ ἔγχε' ἱρήρας ἐταίρους.

Altera verò ante thronos extendebat mensas
 Argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 Tertia autem cratere suave vinum miscebat
 Duke in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 Quarta verò aquam ferebat, & succendebat ignem
 Multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ceterum postquam calefacta esset aqua in splendido ahenò,
 In balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 Suaviter fusâ aquâ per caputque & humeros,
 Donec mihi defatigationem animum rodentem exemisset membris.
 At postquam lavasset & unxisset pingui oleo,
 Lenamque mihi pulchram induisset, atque tunicam;
 Collocavit me deinde introductum in throno argenteis-clavis-di-
 Pulchro, fabrefacto; scabellum verò sub pedibus erat. (stincto,
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 Pulchro, aurco, super argenteo lebate,
 Ad lavandum; juxta verò politam extendit mensam,
 Victum autem veneranda proma apposuit ferens,
 Ferculis multis appositis, largis de presentibus.
 Edere verò jubebat: meo autem non placebat animo;
 Sed sedebam alia cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe verò ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 Manus porrigentem, gravem autem me dolorem habentem,
 Prope astans verba alata dixit;
 „ Quid sic, Ulysses, sedes similis muto,
 „ Animum rodens? cibum autem non attingis, neque potum?
 „ Certe aliquem dolum alium suspicaris: neque te oportet
 „ Timere; jam enim tibi è contrâ-juravi firmum juramentum.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 „ Prius sustinuerit gustare cibum atque potum,
 „ Quam redemerit socios & oculis viderit?
 „ Sed si revers ex-animo bibere, edereque jubes,
 „ Libera; ut oculis videam dilectos socios.
 Sic dixi: Circe autem ex ædibus ivit,
 Virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 Exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adversò; illa verò per eos
 Obiens adungebat unicuique medicamen aliud. (duxerat
 Eorum autem è membris quidem pili desuebant, quos ante pro-
 Medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe:
 Viri autem statim facti sunt juniores, quam antea fuerant,
 Et multo pulchriores & majores aspectu.
 Agnoverunt verò me illi, hæseruntque in manibus unusquisque.
 Omnibus autem dalcis subortus est luctus; circumque domus
 Horrendum resonabat; dea verò miserabatur & ipsa.
 Prope autem me stans allocuta est nobilissima dearum;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Vade nunc ad navem celerem & littus maris:
 „ Navem quidem omnium-primum subducite ad littus,
 „ Possessiones verò in speluncis deponite, armaque omnia:
 „ Ipse autem statim revertere, & adduc diæctos socios.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπικείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ·
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θεῶν καὶ θίνα θαλάσσης.

Εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θεῶν ἱρήρας ἑταίρους
 Οἴκτρ' ἰλοφυρομένους, θαλερὴν κατὰ δάκρυ χέοντας.

410 Ὡς δ' ἔτταν ἑγγραυλοὶ πόρτιες περὶ βούς ἀγελαιῖας
 Ἐλδούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,

Πᾶσαι ἡμᾶ σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδέ τι σηκοὶ
 Ἰσχουσ', ἀλλ' ἀδυνὸν μυκώμεναι ἀμφιδέουσι

Μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον βδελυκμοῖσι·

415 Δακρυβόντες ἔχυντο· δέκησε δ' ἔρα σφίσι θυμὸς
 Ὡς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰσίοιο καὶ πόλιν αὐτῶν

Τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἱτράφην, ἥδ' ἰγύνοντο·
 Καὶ μ' ἰλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόντα προσηύδαν·

Σοὶ μὲν νοσήσαντι, διατρεφές, ὥς ἐχάρημεν,

420 Ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 Ἄλλ' ἔγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλαβον ὄλεθρον.

Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·

Νῆα μὲν ἄρ' παμπρωτόν ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,

Κτήματά τ' ἐν σπῆεσσι πελάσσομεν, ὅπλᾳ τε πάντας·

425 Αὐτοὶ δ' ἐτρέφεσθε ἐμοὶ ἡμᾶ πάντες ἔπειθαι,
 Ὅφρα ἴδῃ ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

Πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηγετανὸν γὰρ ἔχουσιν.

Ὡς ἰφάμεν· οἱ δ' ὥκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·

Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους,

430 Καὶ σφῆας φωνήσας, ἔπεα πτερόντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοὶ, πῶς ἔμεν; τί κακῶν ἱκεῖρετε τούτων,

Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἢ κεν ἅπαντας
 Ἡ σὺς, ἥδ' αὐκοὺς ποιήσεται, ἥδ' ἀλόντας·

Οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνέγκῃ.

435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 Ἡμέτεροι ἕταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·

Τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὕλονται.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ φρεσὶ μερμήριξα,

Σπασσάμενος τανύηκες ἕορ παχέος παρὰ μηροῦ,

440 Τῇ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδάσδε πελάσσαι,
 Καὶ πῇ πορ ἰόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἑταῖροι

Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἴασσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,

445 Αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.

Ὡς φάμενοι, παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἥδ' ἐπὶ θαλάσσης.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ ἀλείπτο,

Ἄλλ' ἔπειτ'· ἔδδειςεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαυλον ἐνιπῆν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ

450 Ἐνδυκίως λούσεν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἰλαίῳ·
 Ἀμφὶ δ' ἔρα χλαῖνας οὐλας βάλεν, ἥδ' ἡχιδνάς·

Δαιτυμένους δ' ἔρα πάντας ἐφύερον ἐν μεγάροισιν.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φράσσαντό τε πάντα,

Κλαῖον ἐδυρόμενοι, περὶ δὲ σοναχίζετο δῶμα.

455 Ἡ δέ μοι ἄγχι σᾶσα προσηύδα δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Μηδέ τι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε· οἶδα καὶ πότῃ

Sic dixit: at mihi persuasus est animus generosus:
 Perrexi autem ire ad navem celerem & littus maris.
 Inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 Miserabiliter lugentes, uberes lachrymas profundentes.
 Ut verò cum villaticæ vitulæ circum vaccas armentales
 Profectas ad mandram, postquam herbâ se-saturaverint,
 Omnes simul vitulantur adversas; neque amplius stabula
 Detinent, sed crebrò mugientes circum-currunt
 Matres: sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
 Lachrymabundi fusi sunt; visusque est etiam ipseram anitus
 Ita esse, ac si in patriam venissent & urbem suam
 Asperæ Ithacæ, ubi & nutriti, atque nati sunt:
 Et me lugentes verbis alatis allocuti sunt;
 „ Tibi quidem reverso, Jovis alumne, sic gratulamur,
 „ Ac si in Ithacam venissemus patriam terram:
 „ Sed age, cæterorum sociorum narra interitum.
 Sic dixerunt: ast ego allocutus sum blandis verbis;
 „ Navem quidem omnium-primum subducamus in litus,
 „ Possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia:
 „ Vos autem properate me unâ omnes sequi;
 „ Ut videatis socios sacris in ædibus Circes,
 „ Bibentes & comedentes: affatim enim habent.
 Sic dixi: illi autem celeriter meis verbis paruerunt:
 Eurylochus verò solus mihi detinebat omnes socios,
 Et ipsos allocutus verba alata dixit;

„ Ah miseri, quò imus? quid mala appetitis ista,
 „ Circes ad sedes ut descendatis? quæ omnes
 „ Aut sues, aut hipos reddat, aut leones;
 „ Qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate,
 „ Sicut Cyclops fecit, quando ei ad caulam venerunt
 „ Nostri socij, unaque hic sudax comitatus est Ulysses:
 „ Hujus enim etiam illi vecordiâ perierunt.

Sic dixit: at ego in mente cogitavi,
 Stricto gladio longo, crasso à femore,
 Illo ei abscissum caput ad solum dejicere,
 Etiam si consanguinitate mihi proximo, sed me socii
 Mollibus verbis retinebant aliunde alius;
 „ Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
 „ Hic apud navem manere, & navem custodire:
 „ Nobis autem dux-tu-esto sacra ad domum Circes.
 Sic locuti, à nave ascendebant atque mari.

Neque quidem Eurylochus cavam apud navem relictus est,
 Sed sequebatur; veritus enim meas atroces minas.
 Interea verò cæteros socios in ædibus Circe
 Studiose lavitque, & unxit pingui oleo;
 Circumque deinde lænas pulchras induit atque tunicas:
 Epulantes autem omnes invenimus in ædibus.
 Hi verò postquam invicem conspexerunt, reputaruntque omnia,
 Flebant lugentes; circum autem gemiscebant domus.
 At prope me stans allocuta est nobilissima dearum;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Ne ampliùs nunc ubera hæstas excites: novi etiam ipsa

- Ἦμιν δ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόοντι,
 Ἦδ' ὅσ' ἀνῆρσι τοῖσιν ἀνδρες ἰδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου.
 460 Ἄλλ' ἔγωγε, ἰσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον,
 εἰσέκεν αὐτὶς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
 οἷον ὅτε πρῶτισον εἰλείπετε πατρίδα γαίαν
 Τρωχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελές· καὶ ἔθυμοι,
 Ἄν' ἕλης χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὑμῖν
 465 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε.
 "Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπαμείβετο θυμὸς ἀγένηυρ.
 "ἔνθα μὲν ἡμῶτα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 ἡμεῖα, δαινύμενοι κρέα τ' ἕσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἦν, περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,
 470 μνηστῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμῶτα μακρὰ τέλεσθη,
 καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἱρήρες ἑταῖροι·
 Δαιμόνι, ἡδὴ νῦν μεμνήσκειο πατρίδος αἰῆς,
 εἴ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι, καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 475 "Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπαμείβετο θυμὸς ἀγένηυρ.
 "Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμεῖς ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεῖα, δαινύμενοι κρέα τ' ἕσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκιδέντα.
 480 αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
 γούνων ἑλλυτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 "ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχου, ἦν περ ὑπέσθης,
 οἴκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔστυται ἡδὴ,
 485 Ἦδ' ἄλλων ἑταῶν, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
 Ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγ' ἐνόσφι γένηαι.
 Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὖτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἡμῶ ἐνὶ μῆνυτε δίκην·
 490 Ἄλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τέλεσαι, καὶ ἰκέσθαι
 εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 Ψυχῇ χρηστομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο,
 Μάντιος Ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένας ἔμπεδοί εἰσι·
 τῷ καὶ τεθνεώτῃ νόον πόρε Περσεφόνεια,
 495 οἷω πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιάλ' αἰσσοῦσιν.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλίσθη φίλον ἦτορ·
 κλαίων δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
 Ἦδ' ἐτι ζῶειν καὶ δρᾶν φάος ἡελίοιο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
 500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 "ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
 εἰς Αἴδος δ' οὐπω τίς ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 "Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὖτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 505 μή τί τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 Ἴσδν δὲ σήσας, ἀνὰ δ' Ἰζία λευκὰ πετάσσας,
 Ἦσθαι· τὴν δὲ καὶ τοι πνοιῇ βορέας φέρησιν.
 Ἄλλ' ὅπως ἐν δὴ νηὶ δὲ ὠκεανὸν περήσεις,
 ἐνὲ ἀκτὴν τε λῶχαια καὶ ἑλσεα Περσεφονείης,

- „ Et quot in ponto passi-estis dolores piscoso,
 „ Et quot hostiles viri damna-intulerunt in terrâ.
 „ Sed agite, comedite cibum, & bibite vinum,
 „ Donec rursus animum intra præcordia receperitis,
 „ Qualem *habuistis*, quando primum relinquēbatis patriam terram.
 „ Asperæ Ithacæ: nunc verò imbecilles & abjecti *estis*,
 „ Semper erroris duri recordati; neque unquam vobis
 „ Animus in lætitia *est*, quippe valde multa passi-estis.
 Sic dixit: nobis autem continuo persuasus est animus generosus.
 Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
 Sedebamus, epulantes carnes copiosas, & vinum dulce:
 Sed quando jam annus erat, & circumverterant horæ,
 Mensibus exeuntibus, diesque longi circumacti sunt;
 Utique tunc me evocato dixerunt dilecti socii;
 „ Infelix, jam nunc memor-esto patriæ terræ,
 „ Si tibi fatale est servari, & pervenire
 „ Domum in excelsam, & tuam in patriam terram.
 Sic dixerunt: at mihi persuasus est animus generosus.
 Sic tum quidem toto die ad solis occasum
 Sedebamus, epulantes carnes copiosas & vinum dulce:
 Quando verò sol occidit, & tenebræ supervenerunt,
 Illi quidem decubuerunt per ædes obscuras.
 At ego Circes conscenso perpulchro lecto,
 Ad-genua supplex-rogaui; dea verò meam audivit vocem;
 Et ipsam compellans verba alata dixi;
 „ O Circe, perforce mihi promissum, quod scilicet pollicita-*es*,
 „ Domum *te me* missuram; animus nempe mihi impellitur jam,
 „ Et cæterorum sociorum, qui mihi macerant charum cor,
 „ Circa me lugentes; quancumque tu seorsum ablis.
 Sic dixi: continuo verò respondebat nobilissima dearum;
 „ Generose Lærtiade, solers Ulysses,
 „ Ne amplius nunc inviti mea manete in domo:
 „ Sed aliam oportet primum viam perficere, & pervenire
 „ In Plutonis domos, & formidabilis Proserpinæ,
 „ Animam consulturos Thebani Tiresiæ,
 „ Vatis cæci, cujus utique mens integra est;
 „ Cui etiam mortuo mentem præbuit Proserpina,
 „ Solus ut-sapiat; reliqui verò, umbræ circumvolitant.
 Sic dixit: at mihi contractum est charum cor:
 Flebam autem in lecto desidens, neque omnino animus
 Volebat amplius vivere, & videre lumen solis.
 Cæterum postquam flendoque volutandoque satiatu-fueram,
 Tum verò deinceps ipsam verbis respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quisnam enim hujus itineris dux-erit?
 „ Ad Orcum autem nondum quisquam pervenit nave nigra.
 Sic dixi: continuo verò respondebat nobilissima dearum;
 „ Generose Lærtiade, solers Ulysses,
 „ Minime tibi ducis desiderium apud navem cure-sit:
 „ Malo autem erecto, velisque albis expansis,
 „ Sede; illam verò tibi flatus Boreæ ferat.
 „ Sed cum jam nave per Oceanum trajeceris,
 „ Ubi litusque humile & luci Proserpinæ.

- 510 Μακραί τ' αἰγίροι, καὶ ἱταὶ ὠλεσικάρποι·
 Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλεαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
 Αὐτὸς δ' εἰς Ἀΐδην ἵναι δόμον εὐρώεντα.
 Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλογέων τε βέουσι,
 Κόκυτός θ', ὅς δ' ἂν Στυγὸς Ἰδαίος ἐσιν ἀποβῶξ·
 515 Πέτρῃ τε, ξυνεσίε τε δύο ποταμῶν ἱριδούπων.
 Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἦρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύει,
 Βόθρον δρύξαι ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἄμφ' αὐτῷ δὲ χαλὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι,
 Πρῶτα μελικρήτη, μετέπειτα δὲ ἡδὲ δίον·
 520 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἑλφίτα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκρῶν ἀμνηνὰ κάρηνα,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, σείραν βοῦν, ἥτις ἄριση,
 Ράξειν ἐν μεγάροισι, κυρὴν τ' ἐκπλησέμεν ἱσάων.
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσάμεν δίω.
 525 Παμμέλειαν, ὅς μῆλοις μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ εὐχῆσι λίση κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 Ἔνθ' οἷν ἀρνειῶν βέζειν, θήλυν τε μέλαιναν,
 Εἰς Ἑρεβος σρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέεσθαι,
 Ἰέμενος ποταμοῖο βοάων· ἔνθα δὲ πολλὰ
 530 Ψυχὰς ἐλεύσονται νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἱτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶξαι
 Μῆλα, τὰ δὲ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 Δείσαντας κατακῆλαι· ἐπεύξεσθαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἱπαινῇ Περσεφονείῃ.
 535 Αὐτὸς δὲ ξίφος βεβῆκεν ἱρυσάμενος παρὰ μηροῦ
 Ἥσθαι, μηδὲ ἱὼν νεκρῶν ἀμνηνὰ κάρηνα
 Αἵματος ἄεσον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίῃσιν πυθέσθαι.
 Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 Ὅς κέν τοι εἰπῇσιν ὁδὸν καὶ μέγαρα κελεύθου,
 540 Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβροτος ἦλυθεν ἡῷς.
 Ἄμφι δέ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἔσσειν·
 Αὐτὴ δ' ἀργύρεον Φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφῃ
 Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦ·
 545 Καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους,
 Μελιχίοις ἐπέεσσι παρασάδδον ἄνδρα ἕκασον·
 Μηκέτι νῦν εὐδόντες ἀντιῖτε γλυκὺν ὕπνον·
 Ἀλλ' ἵομεν· δὴ γὰρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
 550 Ὡς ἔφαμην· τοῖσιν δ' ἐπεπεῖθετο θυμὸς ἀγένηνρ.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους·
 Βαλάνωρ δέ τις ἔτκε νεώτατος, οὐδέ τι λῆν·
 Ἀλκιμος ἐν πολέμῳ, οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρὼς,
 Ὅς μοι ὄνευθ' ἐτάρων, ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 555 Ψύχεος ἱμεῖρων κατελέξατο οἶνοβαρεῖων·
 Κινυμένων δ' ἐτάρων ὄμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας,
 Ἐξακίνης ἀνόρουσε, καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 Ἀψορῆον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλισίαν μακρὴν·
 Ἀλλὰ καταντικρὺ τίγχεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 560 Ἀσπυγέων ἐάγη, ψυχὴ δ' αἰδώςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοις δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·

„ Excelsæque populi, & salices fructum-perdentes:
 „ Navem quidem illuc appelle in Oceano profundo-vorticibus,
 „ Ipse autem in Plutonis eas domum squalidam.
 „ Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque flumt,
 „ Cocytusque, qui scilicet Stygis aquæ est rivus;
 „ Rupesque est, & concursus duorum fluminum sonorum,
 „ Illic autem deinde, heros, admotus propè, ut te jubeo,
 „ Fossam fode magnitudine cubitalem quaquaversum:
 „ Circa illam autem libamen funde omnibus mortuis,
 „ Primum mulsò, deinde verò dulci vino,
 „ Tertium itidem aquâ; sirinamque albam insperge.
 „ Valde verò precare manium inanità capiti, *vocens,*
 „ Ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæcunque optima,
 „ Sacrificaturum te in ædibus, pyramque impleturum rebus bonis.
 „ Tiresiæ verò separatim arietem sacrificaturum folt.
 „ Prorus-nigrum, qui inter oves excellat vestras.
 „ Cæterum postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuo-
 „ Ibi ovem marem sacrifica, fœminamque nigram, *(rum,*
 „ Ad Erebam verfos; ipse verò seorsum averfus-sis,
 „ Contendens ad fluvii fluentia: ibi verò multæ
 „ Animæ accedent mortuorum defunctorum.
 „ Tum verò deinde socios hortare & jube
 „ Pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sœvo ferro,
 „ Excoriatas comburere; votaue facere diis,
 „ Præpotentique Plutoni, & formidabili Proserpinæ.
 „ Ipse autem gladio acuto stricto à femore
 „ Sede, neque sine maniam inania capita
 „ Ad sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscitatus-
 „ Ibi tibi statim vates adveniet, dux populonûm, *(fueria.*
 „ Qui tibi dicat iter & mensuras viæ,
 „ Reditumque, ut per pontum profisciscaris piscosum.
 Sic dixit: statim autem aureo-folio venit aurora.
 Mihi verò lænamque, tunicamque, vestimenta induit:
 Ipsa autem candidam togam ingentem induit Nympha
 Tenuem & venustam, zonamque circumposuit lumbis
 Pulchram, auream; capitique imposuit calyptram.
 At ego per domum profectus hortabar socios,
 Mollibus verbis astans virum unumquemque;
 „ Ne amplius nunc dormientes carpite dalcem somnum;
 „ Sed eamus: jam enim me monuit veneranda Circê.
 Sic dixi: illis verò persuasus est animus generosus.
 Neque quidem vel illinc incolumes abduxi socios:
 Elpenor nempe quidam erat minimus-natu, neque valde
 Fortis in bello, neque mente sua aptus,
 Qui mihi seorsum à sociis, sacris in ædibus Circæ,
 Refrigerii capiens decubuit vino-gravatus:
 Moventium autem se sociorum tumultu & streptu audito,
 Repente experrexit, & oblitus-est mente sua
 Retrorsum descendere, profectus ad scalam longam;
 Sed recta de tecto decidit: ei autem cervix
 Ex articulis fracta est: anima verò ad orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi;

- Φάσθε νύ που οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλῃν δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρητο Κίρκη
 εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἱπαινῆς Περσεφονείης,
 565 Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίω.
 ὣς ἱφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἔξομενοι δὲ καταῦθι γόνων, τίλλοντό τε χαίτας.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα βῆν καὶ δῖνα θαλάσσης
 570 ἦομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἔρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 Ἀρνεῖδν κατέδησεν οἶν, θῆλύν τε μέλαιναν,
 ῥεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἀν' ἑδρὸν οὐκ ἐλέοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἄνδ', ἢ ἔνθα κίοντα;

Ὁ Δ Τ Σ Σ Ε Ϊ Α Σ Ὀ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Α
 Ρ Α Ψ Σ Ω Δ Ι Α Σ

Ἐπιόδοις.

- Ἀ Παγγύλλει, πῶς κατὰ Κίρκης ἐντολὰς εἰς ἄδου κατήλθε·
 καὶ ὡς ἤκουσε Τειρεσίου, τοῦ μάντεως, περὶ τῆς ἑαυτοῦ
 καὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας· καὶ ὡς τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρώϊδας
 εἶδεν ἐν ἄδου, καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἐς Ἴλιον συστρεφουσάντων
 ἑνίους, καὶ τῶν ἐν ἄδου κολαζομένων τίνας.

Λάμβδα δ' ἐν Αἰδου ψυχὰς ἐνετύγχαν' Ὀδυσσεύς.

- Ἀ Τὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἡδὲ θάλασσαν.
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἑρύσσαμεν εἰς ἄλλα δῖαν·
 ἔν δ' ἰδὼν τιθέμεσθα καὶ ἰζία νηὶ μελαίνῃ·
 ἔν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἰβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεῶς κυανοπύρροιο
 Ἰκμενον οὖρον ἴει πλησίσιον, ἱσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
 10 Ἡμεῖα· τὴν δ' ἀνεμός τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰζία ποντοπορούσης,
 Δύσετό τ' ἡέλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἡ δ' ἐς πεῖραθ' ἴκανε βαθυῤῥόου Ὀκεανοῖο·
 ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμδός τε, πόλις τε,
 15 Ἥβη· καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
 Ἠέλιος Φαίδων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐδ' ἐπὶ τ' ἀν' εἰς χερσὶ πρὸς οὐρανὸν ἄφερνεντα,
 οὐδ' ὅταν ἄψ' ἐπὶ γαίαν ἄπ' οὐρανὸν προτράπηται·
 Ἄλλ' ἐπὶ νύξ' ἐλατὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 20 Νῆα μὲν ἔνθ' ἰλθόντες ἰκέλαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτὴ παρὰ ῥόνον Ὀκεανοῖο
 ἦομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 ἔνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχος τε,
 Εἶχον· ἐγὼ δ' ἔρ' ἄρ' ἐρυττάμενος παρὰ μηροῦ,
 25 Βόρρον ὄρυξα, ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χροῶς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσιν,

„ Existimatis jam fortassis domum, charam ad patriam terram
 „ Profecturos: aliud verò nobis iter designavit Circe
 „ Ad Plutonis domum, & formidabilis Proserpinæ,
 „ Animam consulturos Thebani Tiresiæ.
 Sic dixi: illis verò contractum est charum cor.
 Desidentes autem illic flebant, vellebantque capillos:
 Sed neque ullus profectus fiebat lugentibus.
 At quando jam ad navem celerem & littus maris
 Ibamus tristes, uberes lachrymas profundentes;
 Interea utique vadens Circe ad navem nigram,
 Masculam alligavit ovem, foeminamque nigram,
 Facile clam-prætergressa: quis deum volentem
 Oculis viderit, aut huc, aut illuc profectum?

ODYSSEÆ HOMERI XL
LIBRI

Argumentum.

ENarrat quomodo ad Circes mandata ad inferos descenderit;
 & quo pacto audiverit Tiresiam vatem de sua & cæterorum
 fortuna. Et ut Heroas & Heroidas viderit apud inferos, &
 matrem, & eorum qui ad Ilium militarunt, nonnullos: & eorum
 qui apud inferos puniuntur.

A. Apud Orcum animas convenit Ulysses.

CÆterum postquam ad navem venissemus & mare,
 Navem quidem omnium-primum deduximus in mare vastum;
 Malumque imposuimus & vela navi nigræ:
 Pecudes autem sumptas induximus; ipsique deinde
 Ingrediebamur dolentes, uberes lachrymas profundentes.
 Nobis verò dein pone navem cæruleam-prorâ
 Secundum ventum immisit, implentem-velum, bonum socium,
 Circe comas-pulchra, veneranda dea, vocalis.
 Nos aptem armis singulis ordinatis per navem
 Sedebamus, hanc verò ventusque, gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem totâ-die extendebantur vela per-pontum vadentis;
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Illa verò ad fines pervenit profundi Oceani:
 Ibi autem Cimæriorum erat virorum populisque civitasque,
 Caligine & nebulâ tecti: neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 Neque cum vadat ad cælum stelliferum,
 Neque cum rursus in terram de cælo vertatur;
 Sed nox perniciofa offunditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti subduximus; pecudes autem
 Exprompsimus; ipsique deinde propter fluentem Oceani
 Ivimus, donec in locum pervenissemus, quem monuerat Circe.
 Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 Tenebant; ego verò gladio extracto à femore
 Fossam fodi, magnitudine cubitalem quaquaversus;
 Circa eam autem libamina omnibus manibus,

- Πρώτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδὲ δίνω,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἕλφιστα λευκὰ κάλυνον·
 Πολλὰ δὲ γουνοῦμην νεκύων ἀμνηνὰ κάρηνα,
 30 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, ζεῖραν βούν, ἥτις ἄριση.
 Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσσέμεν δῖω
 Παμμέλαν', ὅς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 Ἑλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδείροτ' ὀμνησα
 Ἔς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαϊνεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 Ψυχὰς ὅπ' ἐξ Ἑρέβους νεκύων κατατεθνεϊῶτων,
 Νύμφαι τ', ἡθεοὶ τε, πολὺτλητοὶ τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀτπαι, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχεῖρσιν,
 Ἄνδρες ἀρήφκτοι, βιβροτ' ὀμνησα τεύχε' ἔχοντες,
 Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἰφοίτων ἕλλοθεν ἕλλος,
 Θεσπεσίη λαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Δὴ τότε· ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐπ' ὀτρύνας ἐκέλευσα,
 45 Μῆλα, τὰ δὲ κατέκειτ' ἰσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 Δείραντας κατὰ κῆαι, ἐπεύξανθαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἴφθίμω τ' Αἰδῇ καὶ ἱπαινῇ Περσεφονείῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ἐξὺ ἱρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Ἦμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμνηνὰ κάρηνα
 50 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίᾳ κυθέσθαι.
 Πρώτη δὲ ψυχὴ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταίρου·
 Οὐ γὰρ πω ἰτέθαιπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς
 Ἀκλαυσον καὶ ἄθαιπτον· ἐπεὶ πόντος ἕλλος ἔπειγε.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῆφον ἡερβεντα;
 Ἐφίης πεζὸς ἔδων, ἢ ἐγὼ σὺν νηϊ μελαίνῃ;
 Ως ἰφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμῶξας ἡμείβετο μύθῳ·
 60 Διουγινὸς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἀσέ με δαίμονος αἶσα κακῇ, καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνέησα
 Ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰδὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγους πέσον· ἐκ δὲ μοι αὖχλιν
 65 Ἀσπαγάλων ἰάγῃ, ψυχὴ δ' ἑιδόσδε κατῆλθε.
 Νῦν δέ σε τῶν ὑπὶθεν γουναῶμαι, οὐ παρεύτων,
 Πρὸς τ' ἀλόχου, καὶ πατρὸς, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἰόντα,
 Τηλεμάχου δ', ὃν μούνον ἐν μεγάροισιν ἔλειπες·
 Οἶδα γὰρ, ὡς ἐνθένδε κιδὼν δόμου ἐξ Αἰδαο,
 70 Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 Ἐνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
 Μή μ' Ἀκλαυσον, ἄθαιπτον, ἰδὼν ὑπὶθεν καταλείπειν,
 Νοσφισθεῖς, μή τοί τι θεῶν μῆνιμα γένομαι·
 Ἀλλὰ με κακῆναι σὺν τεύχεσιν, ἄσσα μοι ἐσὶν,
 75 Σῆμά τέ μοι χεῖραι, πολιῆς ἐπὶ διυὶ θαλάσσης,
 Ἄνδρες δυσήνοιο, καὶ ἱσομένοισι κυθέσθαι·
 Ταῦτά τέ μοι τελείσαι, πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμῶν,
 Τῷ καὶ ζῶδες ἄρυσσον, ἰδὼν μετ' ἱμοῖς ἐτάροισιν.

Primum mulsio, postea verò dulci vino,
 Tertio denum aqua; farinamque albam inspergebam.
 Multum autem supplicabam manum inanibus capitibus, *vovens*,
 Reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæcumque optima,
 Sacrificaturum me in ædibus, pyramque impleturum bonis;
 Tiresiæ verò seorsum ovem sacrificaturum soli
 Totum-nigrum, qui inter pecudes excellat nostras.
 Hos verò postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 Precatus sum; pecudes utique prehensas jugulavi
 Super fossam, fluebat autem sanguis ater; congregabantur verò
 Animæ ex Erebo manium defunctorum,
 Sponsæque, cœlibesque, & multa passi senes,
 Virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum habentes:
 Multi quoque vulnerati æratis hastis,
 Viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes,
 Qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius,
 Immenso clamore: me verò pallidus timor cepit.
 Tum verò deinde socios adhortatus iussit,
 Pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ferro
 Excoriatas adolere, & vota-facere diis,
 Fortique Plutoni, & horrendæ Proserpinæ.
 At ego gladio acuto stricto à femore
 Sedebam, neque sinebam manum inania capita
 Ad-sanguinem prope accedere; priusquam Tiresiam sciscitatus.
 Prima verò anima Elpenoris venit socii: (celsam,
 Nondum enim sepultus erat sub terrâ spatiosâ:
 Cadaver enim in ædibus Circes reliqueramus nos
 Indefietum & insepultum, quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque sum animo,
 Et ipsum allocutus verba alata dixi:
 „ Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 „ Prius-venisti, pedes cum-fueris, quam ego cum navi nigrâ?
 Sic dixi: ille verò mihi plorans respondebat sermone;
 „ Generose Lærtiade, consiliis-abundans Ulysses,
 „ Læsit me dæmonis fatum malum, & copiosum vinum:
 „ Circes autem in domo cubans non adverti,
 „ Retrorsum ut-descenderem, profectus ad scalam longam,
 „ Sed recta de tecto decidi; mihique cervix
 „ Ex articulis fracta est: anima verò ad inferos descendit.
 „ Nunc verò te per eos qui pone-te-sunt, oro, non præsentem,
 „ Per uxoremque, & patrem, qui te nutrit, parvulus cum-esses,
 „ Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 „ Novi enim, quod hinc profectus ex domo Plutonis,
 „ Insulam in Æxam appelles fabrefactam navem:
 „ Ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 „ Ne me indefietum, insepultum profectus pone relinques,
 „ Digressus; nequa tibi deorum indignatio fiat:
 „ Sed me combure cum armis, quæcumque mihi sint,
 „ Tumulumque mihi aggere cani in littore maris,
 „ Viri infelices; etiam posteris audiendum:
 „ Hæc mihi perface, siq̃ue super sepulchrum remum,
 „ Quo etiam vivus remigabam, cum-esset apud meos socios.

- "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 Ταῦτά τοι, ὦ δύσνηε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω.
 Νῦν μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγερῶσιν
 "Ἡμεῖς· ἐγὼ μὲν ἀνευθεν ἱφ' αἵματι φάσγανον ἴσχω·
 Εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἱταίρου πέλλ' ἀγόρευεν.
 "Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατακταθηνειῖδος,
 85 Αὐτολύκου θυγατρὸς μεγαλήτορας Ἀντίκλειας,
 τὴν ζῶν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱήν.
 τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ·
 "Ἄλλ' οὐδ' ὥς εἶων προτέρην, πυκινὸν περ Ἀχαιῶν,
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τριρεσίῳ πυθέσθαι.
 90 "Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θυβαίου Τριρεσίαο,
 Χρῦσεον σκήπτρον ἔχων, ἱμὲ δ' ἔγνων καὶ προσέειπεν·
 Τίπτε' αὐτ', ὦ δύσνηε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο,
 "Ἦλυες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἄτερπία χῶρον;
 "Ἄλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἀπισχε δὲ φάσγανον ἔξω,
 95 Αἵματος ὄφρα πῶ, καί τοι νημερτέα εἰπῶ.
 "Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ξίφος ἀργυρήλαν
 Κουλεῷ ἐγκυτέπηξ'· ὃ δ' ἐπὶ πῖεν αἷμα κελαινὸν,
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπίεσσε προσηύδα μάντις ἀμύμων·
 Νόσον δίζηαι μελιηδέα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 100 Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ δῖος
 Λήσειν ἔννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἔνετο θυμῷ,
 Χωόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 "Ἄλλ' ἔτι μὲν γε καὶ ὥς, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε.
 Αἴκ' ἐδέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἱταίρων,
 105 Ὅππότε δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
 Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
 Βοσκομένας δ' εὐρήτε βόας καὶ ἵφια μῆλα
 "Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει·
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἄσινέας ἰάας, νόσου τε μᾶδαι,
 110 Καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε·
 Εἰ δέ κε σῖνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
 Νῆϊ τε, καὶ ἱτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξης,
 "Ὅφρ' ἐκὼς νεῖαι, δλέσας ἔκπε πάντας ἱταίρους,
 Νῆδος ἐπ' ἄλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν κῆματ' αἰών,
 115 Ἄνδρες ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν,
 Μνώμενοι ἀντιθέην ἔλοχον, καὶ ἔδνα διδόντες·
 "Ἄλλ' ἦτοι κείνων γε βίας ἀποτίσσαι ἔλθων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τοῖσι
 Κτείνῃς, ἥ δ' ὅλῳ, ἥ ἀμφαδὸν δέξῃ χαλκῷ,
 120 Ἐρχεσθαι δὴ πείτα, λαβὼν εὐῆρες ἱετμὸν,
 Εἰσδὼκε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι βάλασσαν
 Ἄνδρες, οὐδέ τ' ἄλῃσσι μαμιγμένον εἶδ' ἀέδουσιν·
 Οὐδ' ἤρα τοί γ' ἴσασι νέας Φοινικοπαρῆους,
 Οὐδ' εὐῆρ' ἱετμὰ, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 125 Σῆμα δέ τοι ἱρὴν μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
 Ὅππότε κεν δὴ τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδότης
 Φῆη ἀθηρηλοῖγδ' ἔχειν ἀνὰ Φαιδίμῳ ὤμῳ,
 Καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐῆρες ἱετμὸν,
 "Ρέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 130 Ἀργεῖδ'· ταῦτόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κῆπρον,

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

„ Hæc tibi, ô infelix, perficiam & expediam.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus

Sedebamus; ego quidem super sanguine gladium tenens;

Simulachrum verò ex alterâ parte locii multa loquebatur.

Supervenit autem anima matris defunctæ,

Autolyçi filia magnanimi Anticlea,

Quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacram.

Hanc quidem ego fieri conspicatus, miseratusque sum animo.

Sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,

Ad sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscitatus.

Supervenit verò anima Thebani Tiresiæ, (cessem.

Aureum sceptrum tenens: me autem agnovit & allocuta est;

„ Quid verò, ô infelix, relicto lumine solis,

„ Venisti, ut videas manes & inamabilem locum?

„ Verum recede à fossa, amoveque gladium acutum,

„ Ut de sanguine bibam, & tibi vera dicam.

Sic dixit: ego verò retrogressus gladium argenteis-clavis distinctum

Vaginæ infixi: at postquam bibisset sanguinem nigrum,

Tum sane deinceps me verbis alloquebatur vates eximius;

„ Reditum queris dulcem, illustris Ulysses;

„ Hunc verò tibi difficilem faciet deus: non enim puto

„ Latiturnum te Neptunum, qui in te iram reposuit animo,

„ Iratus, quod ei filium charum excacasti.

„ Verum adhuc quidem & sic, mala licet patientes, perven-

„ Si velis tuum animum cohibere & sociorum, (ritis,

„ Quando scilicet primum appuleris fabrefactam navem

„ Trinacriam ad insulam, elapsus obscurum pontum:

„ Pascentesque inveneritis boves & pingues pecudes

„ Solis, qui omnia videt & omnia audit.

„ Has si quidem illæsas sinas, reditusque memor-sis,

„ Etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis;

„ Sin lædas, tum tibi prædico exitium

„ Navique & sodalibus: ipse verò etiam si effugeris,

„ Serò male redibis, amissis omnibus sociis,

„ Nave in alienâ; inveniesque mala domi,

„ Viros superbos, qui tibi victum comedunt,

„ Ambientes divinam uxorem, & munera dantes:

„ Sed sane illorum injurias ulcisceris cum-advenieris.

„ Cæterum postquam procos in ædibus tuis

„ Interfeceris, sive dolo, sive palam acuto ferro;

„ Proficiscere deinde, sumpto fabrefacto remo,

„ Donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare

„ Viri, neque sale conditum cibum comedunt;

„ Neque sane hi norunt naves proras-rubras-habentes,

„ Neque fabrefactos remos, qui utique alie navium sunt.

„ Signum verò tibi dicam valde manifestum, neque te latebit;

„ Quando utique tibi obviam factus alius viator

„ Dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,

„ Tum sane terræ infixo fabrefacto remo,

„ Facitque sacris eximiis Neptuno regi,

„ Ariete, tauroque, suumque marito verre,

Domum

- Οἴκαδ' ἀποσείχειν, ἔρδαιν' ὁ ἱερὰς ἐκπτόμβας
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Πᾶσι μάλ' ἱεΐης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλλος αὐτῇ
 Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πύφνη
 135 Γῆρα ὑπὸ λιπαρῇ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Ὀλβιοὶ ἔσονται· τάδε τοι νημερτέα εἶρω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Τειρεσίη, τὰ μὲν ἔρ που ἐπέκλωσεν θεοὶ αὐτοῖ.
 Ἀλλ' ὤγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἄτρεκέως κατάλαξον,
 140 Μητρὸς τήνδ' ὁρώ ψυχὴν κατατεθνειυῖης·
 Ἥ δ' ἀκούου' ἔσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ὃν υἱὸν
 ἔτλη ἰσάντα ἰδεῖν, οὐδ' προτιμυθήσασθαι.
 Εἴπῃ, ἔναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίῃ τοῖον ἔντα.
 Ὡς ἰφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 145 Ῥηϊδίον τοι ἔπος ἱρὸν, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θεῶν·
 Ὅντινα μὲν κεν ἱὲς νεκύων κατατεθνειώτων
 Αἵματος ἄσσον ἵμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει·
 Ὡς δέ κ' ἐπιφθονέεις, ὅδε τοι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.
 Ὡς φάμην, ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω·
 150 Τειρεσίαο ἕνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλαξεν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὅφρ' ἐπὶ μήτηρ
 Ἥλυθε, καὶ πῖεν αἷμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνων,
 Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἱμὲν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα,
 155 Ζυγὸς ἰὼν; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ἑρᾶσθαι·
 Μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
 Ὡσεωνὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐκ ἔστι περῆσαι,
 Πεζὸν ἔντ', ἦν μὴ τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
 Ἥ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις
 160 Νῆί τε, καὶ ἑτέροισι, πολλὸν χρέον; οὐδέ πω ἦλθες
 Εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Μητρὲς ἱμὲν, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
 Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
 165 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶν' ἔχων ἀλέλημαι διζὺν,
 Ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δῖῳ
 Ἴλιον εἰς ἑπικυλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 Ἀλλ' ὤγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἄτρεκέως κατάλαξον,
 170 Τίς νύ σε κῆρ ἰδάμασσε πανηγυγὸς θανάτοιο;
 Ἥ δολιχὴ νοῦσος; ἢ Ἄρταμις ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
 Εἰπὲ δέ μοι πατὴρς τε, καὶ υἱὸς ὃν κατέλειπον,
 Ἥ ἔτι παρ κείνοισιν ἱμὲν γέρας, ἥ τίς ἤδη
 175 Ἀνδρῶν ἕλλος ἔχει, ἱμὲ δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
 Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
 Ἥ μένει παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει;
 Ἥ ἤδη μιν ἔγνημιν Ἀχαιῶν, ὅς τις ἥριος.
 Ὡς ἰφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 180 Καὶ λίην κείνη γε μένει τεταλῆότι θυμῷ.
 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυρὰ δέ οἱ αἰεὶ
 Φθίνουσιν νύκτες τε, καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσθαι.

- Domum revertere, faciasque sacras hecatombas
 Immortalibus diis, qui coelum latum habitant,
 Omnibus prorsus ordine: mors verò tibi ex mari ipsi
 Lenis admodum talis adveniet, quae te occidat
 Senectute sub molli confectum; circum autem populi
 Felices erunt: hæc tibi vera dico.
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 Tiresia, hæc quidem quodammodo decreverunt dii ipsi.
 Sed age mihi hoc dic & vere enarra,
 Matris hanc video animam defunctæ:
 Illa autem tacita sedet prope sanguinem, neque suum filium
 Dignata est palam aspicere, neque alloqui.
 Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.
 Sic dixi: ille verò me rursus respondens allocutus est;
 Facile tibi verbum dicam, & in mente ponam;
 Quemcunque quidem finas manium defunctorum
 Ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet:
 Cui verò invidas, ille tibi abiit retro.
 Sic locuta, anima quidem abiit domum Plutonis intra
 Tiresiæ regis, postquam vaticinia edixerat.
 Ast ego illic manebam constanter, donec mater
 Advenit, & bibit sanguinem nigrum: statim verò agnovit,
 Et me lugens verbis alatis allocuta est;
 Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
 Vivus cum-sis? difficile nempe hæc viventibus videre:
 In-medio enim ingentes fluvii & gravia fluentia;
 Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet transire,
 Peditem, nisi quis habeat fabrefactam navem.
 Num jam demum à Trojâ errans huc venis
 Cum navique, & sociis, longo tempore? necdum pervenisti
 In Ithacam? neque vidisti in sedibus uxorem?
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 Mater mea, necessitas detulit me in Plutonis sedes,
 Animam consulturum Thebani Tiresiæ.
 Nondum enim prope veni Achaiam, neque nostram
 Terram attigi; Sed semper habens erro ærummam,
 Ex quo primum secutus sum Agamemnonem nobilem
 Ad Ilium equis-aptum, ut cum Trojanis pugnarem.
 Sed age mihi hoc dic & vere narra,
 Quodnam te fatum domuit longum-somnum-adferentis mortis?
 An diuturnus morbus; an Diana sagittis-gaudens
 Suis antibus telis superveniens occidit?
 Dic item mihi & de-patre, & filio quem reliqui,
 An adhuc apud illos meum munus, an aliquis jam
 Virorum alius habeat; me autem non amplius putent reditum?
 Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentemque,
 An maneat cum puero, & salva omnia custodiat;
 An jam eam duxerit Achivorum, quicumque optimus?
 Sic dixi: statim verò respondebat veneranda mater;
 Et omnino illa quidem manet afflictæ animo
 Tuis in sedibus; ærumnosæ autem ei semper
 Consumuntur noctesque diesque lacrymas-fundenti.

- Ἐν δ' οὐπω τις ἔχει καλὴν γέρας· ἀλλὰ ἔκηλος
 Τηλέμαχος τεμένει νέμεται, καὶ δαΐτας ἴσας
 185 Δαίνονται, ὥς ἰσθόικε δικαστὸλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
 Πάντες γὰρ καλοῦσι· πατήρ δ' οὐδ' αὐτόθι μέμναι·
 Ἀχιλλεύς, οὐδὲ πόλινδ' ἐκτέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί,
 Δέμναι, καὶ χλαῖναι, καὶ βήγαι σιγαλδέντα·
 190 Ἀλλ' ὅγε χεῖρας μὲν εὐδαί, ὅδε δαμῆες, ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἐν κένοι, ἔγχε' πυρὸς, κακὰ δ' ἐχροὶ εἴματα εἴται·
 Αὐτὰρ ἱππὴν ἔλθῃσι θέρος, τεθαλυῖά τ' ἐπ' αἶρῃ,
 Πάντῃ οἱ κατὰ γούνοδ' ἀλωῆς οἶνοπέδιοι
 Φύλλον κεκλιμένον χθαμαλὰ βεβλήκαται εὐναί·
 195 Ἐνθ' ὅγε κείτ' ἀχέων, μέγα δ' ὀφρεὶ πένθος ἀΐξει·
 Ἐν πότμον γούνοδ'· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὗτω γὰρ καὶ ἐγὼν ἔλθῃμην, καὶ πότμον ἐπέσπον·
 Οὗτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔυσκοπος Ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανὸς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνε·
 200 Οὔτε τις οὐν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἦτε μάλιχα
 Τηκεδόνι συγερῇ· μαλίστων ἐξεΐλετο θυμὸν·
 Ἀλλὰ μὲ εὐδ' ἐπὶ πόθος, εἴ τε μήδεα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεύ,
 Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελινδῆα θυμὸν ἀπῆύρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγνω· ἔδελον ὀφρεὶ μεμνηξέας
 Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἔλσειν κατατεθνεύουσιν·
 205 Τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἔλσειν τέ με θυμὸς ἄνωγε,
 Τρὶς δ' αὖ μοι ἐν χερσὶν, σκιῇ εἰκέλον, ἦ καὶ ὄνειρον,
 Ἔστατ'· ἔμοι δ' ἄχος δὲ γένεσθετο κηρὸν μᾶλλον·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μητρὲς ἱμῶν, τί νύ μ' οὐ μέμναις ἔλσειν μεμνῶντα,
 210 Ὀφρα καὶ εἰν εἶδαι, φίλας παρὶ χερσὶν βαλόντες,
 Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπύμεσθαι γόοιο;
 Ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια
 Ὡτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ἰδυρόμενος στυγερὸν;
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' αὐτίκ' ἐμείβετο πότνια μήτηρ·
 215 Ὡ μοι τέκνον ἱμῶν, περὶ πάντων κάμμορε φωνῶν,
 Οὔτε σε Περσεφόνεια, Διδὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 Ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰδομένοισι
 220 Δαμνῶ, ἐπαί κε πρῶτα λίπη λευκὰ ὀστέα θυμὸς·
 Ψυχὴ δ', ἥντ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πομπήνεται·
 Ἀλλὰ φέωςδε τάχιστα λιλαίσομαι ταῦτα δὲ πάντα
 Ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναίκεϊ.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεν· αἱ δὲ γυναῖκες
 225 Ἠλυθον, (ὥτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνεια,)·
 Ὅσσοι ἀρισίων ἔλοχοι ἔσαν, ἡδὲ θυγάτρες·
 Αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κεκλινόν ἐσθλὰς ἡγερέθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 230 Σπασσάμενος τανύηκες ἕορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 Οὐκ εἶων πίσειν ἅμα πάσας αἶμα κεκλινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήεσαν· ἡ δὲ ἐκάστη
 Ὅν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας·
 Ἐνθ' ἦτοί πρῶτην Τυρῶ· ἴδον εὐπατέραιον,

Tuum verò nondum quis habet pulchrum munus; sed quietus
 Telemachus prædia colit, & convivia æqualia
 Epulatur, quæ decet principem virum curare;
 Omnes enim invitant: pater autem tum illic manet
 In agro, neque in urbem proficiscitur: neque ei lecti,
 Strata, & hænæ, & stragula splendida;
 Sed ille hyeme quidem dormit, ubi mancipia, in domo,
 In pulvere, prope focus; vilibus verò corpori vestimentis indu-
 Ast ubi venerit æstasque, virensque autumnus, (tus est:
 Undique illi per fertilem-partem vineæ vitiferæ
 Ex foliis delapsis humiles sternuntur lectuli:
 Hic ille jacet dolens, ingentemque in mente dolorem auget,
 Tuum fatum deflens: molesta autem insuper senectus urget.
 Sic enim & ego perii, & fatum obii:
 Neque me in ædibus jaculatrix-certa Diana
 Suis nitibus telis superveniens interemit;
 Neque aliquis me morbus invasit, qui utique maxime
 Tabe invisâ ex membris tollere-solet animum:
 Sed me-tulque desiderium, tique curæ, inclyte Ulysses,
 Tuæque benignitas dulci animo priverant.
 Sic dixit: Cæterum ego volebam mente cogitans
 Matris meæ animam prehendere defunctæ:
 Ter quidem aggressus-sum, amplectique me animus jubebat;
 Ter autem mihi ex manibus, instar umbræ, vel & somni,
 Avolavit: mihi verò dolor acutus exortus est ex-animo magis;
 Et ipsam allocutus verba alata dixi;
 Mater mea, cur me non manes amplecti-te cupientem,
 Ut etiam apud inferos, charis circa manibus amplexi,
 Ambo tristi satiemur luctu?
 Nunquid mihi simulachrum hoc inclyta Proserpina
 Immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?
 Sic dixi: statim verò respondit veneranda mater;
 Eheu, fili mi, supra omnes infelix viros,
 Minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 Sed hæc conditio est mortalium, cum mortui fuerint:
 Non enim amplius carnesque & ossa nervi habent,
 Sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 Absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 Anima verò, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in lucem celerrime contende; hæc autem omnia
 Scias, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.
 Nos quidem sic verbis colloquebamur: mulieres autem
 Accesserunt, (incitabat enim inclyta Proserpina,)
 Quotquot optimatum uxores erant, atque filiarum:
 Hæc utique circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 Cæterum ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas:
 Illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium;
 Stricto acuto gladio, crasso à femore,
 Non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ verò deinceps accedebant; unaquæque autem
 Suum genus narrabat: ego verò interrogabam omnes.
 Hic sane primum Tyro vidi nobili-patre-natam,

- 235 "Η Φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Λιολίδαο.
 "Η ποταμοῦ ἠράσσατ' Ἐνιπῆος θείοιο,
 "Ος πολλὰ πάλλιος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἔκει.
 Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλίσκετο καλὰ βέεθρα.
 240 Τῷ δ' ἔρα εἰσάμενος γαίηοχος Ἐννασίγχιος,
 "Εν προχοῇς ποταμοῦ παρελέετο δινέεντος.
 Πορφύρεον δ' ἔρα κύμα περιζάτη, οὐρεῖ ἴσον,
 Κυρτωθέν· κρύψεν τε θεὸν, θνητὴν τε γυναῖκα.
 Λύσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.
 245 Αὐτὰρ ἔπει ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς Φιλοτήσια ἔργα,
 "Εν τ' ἔρα οἱ Φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
 Καίρε, γύναι, Φιλότῃτι· περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ.
 Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἔπει οὐκ ἀποφύλιοι εὐναὶ
 "Αθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομᾶσιν, ἀτίταλλέμεναί τε.
 250 Νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα, καὶ ἔχου, μὴδ' ὀνομήνης.
 Αἰτὰρ ἐγὼ τοι εἰμι Ποσειδάων ἑνεσίχθων.
 "Ως εἶπεν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 "Η δ' ὑποκυεσαμένη, Περίην τέκε καὶ Νηληΐα.
 Τῷ κρατερῷ θεράποντι Δίδε μεγάλοιο γενέσθην
 255 Ἀμφότερω· Περίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαολκῷ
 Ναίε πολυῤῆνες· ὁ δ' ἔρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθδέντι.
 Τούς δ' ἑτέρους Κρηθῇ τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
 Αἴσονά τ', ἠδὲ Φέριτ', Ἀμυθᾶνά δ' ἱπποιοχάρμην.
 Τὴν δὲ μέτ', Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωποιο θυγάτρα,
 260 "Η δὴ καὶ Δίδε εὖχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι.
 Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνα τε, Ζῆδόν τε,
 Οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 Πύργωσάν τ'· ἔπει οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 Ναίεμαν εὐρύχωρον Θήβην, κρατερῷ περ ἔδντε.
 265 Τὴν δὲ μέτ', Ἀλκμήνην ἴδον, Ἀμφιτρύωνος ἔκκοιτιν,
 "Η ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμονα, θυμολόοντα,
 Γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Δίδε μεγάλοιο μιγεῖσιν.
 Καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερβύμοιο θυγάτρα,
 Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύων υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 270 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,
 "Η μέγα ἔργον ἔρεξεν εἰδρεΐησι νόοιο,
 Γημαρένη ἡ υἱαῖ· ὁ δ' ὄν πατέρ' ἐξεναρξίας
 Γῆμεν· ἔφαρ δ' ἀνέπυσσε θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων,
 275 Καδμείων ἦνασσε, θεῶν βλοαὶς διὰ βουλάς.
 "Η δ' ἔβη εἰς Ἀἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
 Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοιο μελέθρου,
 ὧι ἄχει σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσοι τε μητρὸς Ἐριννύες ἐκτελέουσι.
 280 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 Γῆμεν, ἰδὼν διὰ κάλλος, ἔπει πρὸς μυρία ἔδνα,
 Ὀπλοτάτην κόρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο.
 "Ος ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηῖω Ἴφι ἔνασσαν,
 ἠδὲ Πύλου βατίλευσ'· τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 285 Νέστωρά τε, Χρόμιόν τε, Περικλόμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἔπ' ἰφθίμην Πηνελόεα τέκε, λαῦμα βροτοῖσι,

Quæ dixit Salmonei eximii *se* filiam esse;
 Dixitque Crethei *se* uxorem esse Æolidæ:
 Quæ fluvium amavit Enipæum divinum,
 Qui longe pulcherrimus fluviorum super terram labitur:
 Et *ea* propter Enipæi versabatur pulchra fluenta.
 Huic verò cum-se-assimilâset terram-cingens Neptunus,
 In ostiis flavii accubuit vorticosi:
 Purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 Curvatus; absconditque deum, mortalemque feminam:
 Solvit autem virginem zonam, somnumque offudit.
 Cæterum postquam perfecisset deus amatoria opera,
 Inhæsit sane ei manui, verbumque dixit, & compellavit;
 „ Gaude, mulier, amore-*hec*: circumvoluto autem anno,
 „ Paries pulchros liberos; quoniam haud inanes concubitus;
 „ Immortalium: tu verò eos cura enutrique.
 „ Nunc autem i ad domum, & contine-te, neque mentionem-
 „ At ego tibi sum Neptunus terræ-quassator. (feceris;
 Sic locutus, pontum sublit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit & Neleum;
 Qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 Ambo: Pelias quidem in spatiosa Iãoleo
 Habitabat abundans-pecore; hic verò in Pylo arenosa.
 Alios verò Cretheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, atque Pheretem, Amythaonemque gaudentem-egula;
 Post hanc verò, Antiopen vidi, Asopi filiam;
 Quæ utique & Jovis gloriabatur in ulnis se-dormisse;
 Et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 Qui primi Thebarum sedem condiderunt septem-portas-habentium,
 Turribusque munierunt; quoniam non absque-turribus poterant
 Habitare spatiosas Thebas, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 Quæ scilicet Herculem audacem, animum-leonis-habentem,
 Peperit, in ulnis Jovis magnanimi commissa:
 Et Megaram, Creontis magnanimi filiam;
 Quam habuit Amphitryonius filius, robore semper indomitus.
 Matrem quoque Oedipodis vidi, pulchram Epicaesten,
 Quæ ingens facinus commisit insipientia mentis,
 Nupta suo filio; ille verò suum patrem ubi-interfecisset,
Eam uxorem-duxit: statim verò *hec* vulgata dii fecerunt hominibus.
 Sed ille quidem in Thebe amabili dolores patiens, (bus;
 Cadmæis imperabat, deorum dira per consilia:
 Illa autem abiit in orcum validas-portas-habentem, firmum,
 Deligato laqueo sublime ab alta trabe,
 Suo dolore correpta; illi verò dolores reliquit pone
 Valde multos, quotquot scilicet matris Furis efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulchram; quam olim Neleus
 Uxorem-duxit, suam ob pulchritudinem postquam deditset im-
 Miniam-natu filiam Amphionis Jasidæ: (mera sponsalia;
 Qui quondam in Orchomeno Minyæo fortiter imperabat;
 Atque in Pylo regnabat: peperit autem *ea* illi insignes liberos,
 Nestoraque, Chromiumque, Periclymenumque magnanimum.
 Post hos autem-miniam-Pero peperit miraculum hominibus,
 Quam

- Τὴν πάντες μνώνοντο περικτῖται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 Τῷ ἰδίδου, ὃς μὴ ἔλικας βόας εὐρυματώπους
 Ἐκ φυλάκης ἱλάσσει βίης Ἴφικληΐης
- 290 Ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 Ἐξελάν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖραν πέδησε,
 Δυσμαί τ' Ἀργαλέοι, καὶ βουκόλοι ἀγροῖσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελείντο,
 Ἀψ περιταλλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυτον ὦραι,
- 295 Καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἴφικληΐη,
 Θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Δίδς δ' ἐτελείετο βουλή.
 Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
 Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονι ἔγειναιτο παῖδε,
 Κάσσορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδαύκεα·
- 300 Τούς ἑμφῶ ζωὸς κατέχει φυσίζος αἷα·
 Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
 Ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἑταρήμεροι, ἄλλοτε δ' αὐτὰ
 Τεινᾶσιν· τιμὴν δὲ λελόγγασ' ἴσα θεοῖσι.
- Τὴν δὲ μέτ', Ἴφιμέδειαν, Ἀλωῆος παράκοιτιν,
 305 Εἰσίδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
 Καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, (μινυνθαδίῳ δὲ γενέσθην,)·
 Ὀτρὸν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
 Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε Ζεῖδωρος Ἄρουρα,
 Καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα·
- 310 Ἐννέωροι γὰρ τοῖ γε καὶ ἑννεαπήχεις ἦσαν
 Εὖρος, ἅτῃρ μῆκος γε γενέσθην ἑννεοργυριοί.
 Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην, ἐν Ὀλύμπῳ
 Φυλδοπίδα σῆσειν πολυαῖκος πολέμοιο·
 Ὅσσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ μέμκσαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση
- 315 Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἐν οὐρανὸς ἀμβρατὸς εἴη.
 Καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἤβης μέτρον ἴκοντο·
 Ἀλλ' ὄλεσεν Δίδς υἱὸς, ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ,
 Ἀμφότερῳ· πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
 Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθεὶ λάχνη.
- 320 Φαίδρην τε, Πέτρην τε ἴδον, καλὴν τ' Ἀριάδην,
 Κούρην Μίνωος δλοδόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς,
 Ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων,
 Ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπὸνῃτο· πάρος δὲ μιν Ἀρτεμις ἔσχε
 Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσι.
- 325 Μαῖράν τε, Κλυμένην τε ἴδον, συγγεγνήν τ' Ἐριφύλην,
 Ἥ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἰδέεατο τιμῆντα.
 Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 Ὅστας ἡρώων ἀλόχους ἴδον, ἣδὲ θυγατέρας·
 Πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦν φθεῖτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὦρη
- 330 Εὐδείν, ἣ ἐπὶ νῆα βοὴν ἐλθόντ' ἐς ἐταίρους,
 Ἥ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς, ὅμιν τε μελήσει.
 Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἅκην ἐγένοντο σιωπῇ·
 Κηληθμῷ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρον σκιδντα.
 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
- 335 Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅγε φαίνεται εἶναι,
 Εἶδός τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον εἰσας;
 Ξεῖνος δ' αὐτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 Τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα

Quam omnes ambiebant vicini: neque omnino Neleus
 Illi dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
 Ex Phylace abegisset roboris Iphiclei
 Difficiles-abactu: has verò solus pollicitus est vates eximius
 Abacturum se: grave autem dei fatum impedivit,
 Vinculaque sive, & butulci agrestes.
 Sed cum jam mensesque & dies exacti essent,
 Rursus circumvoluto armo, & advenissent horæ;
 Tum verò denum ipsum solvit vis Iphiclea,
 Vaticinia omnia locutum: Jovis autem perficiebatur consilium.
 Et Ledam vidi, Tyndari uxorem,
 Quæ ex Tyndaro magnanimos peperit filios,
 Castoremque equorum-domitorem, & pugilatu strenuum Pollucem;
 Quos ambos vivos detinet alma terra;
 Qui etiam infra terram, honorem à Jove habentes,
 Intendum quidem vivunt alternis-diebus, interdum autem rursus
 Mortui sunt: honorem verò sortiti sunt aequaliter diis.
 Post hanc autem, Iphimediam, Aioë uxorem,
 Aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se commixtam fuisse:
 Et peperit utique duos filios, (brevis autem vitæ fuerunt.)
 Otumque deo parem, inclytumque Ephialtem;
 Quos scilicet procerissimos nutritivit alma Terra,
 Et longe pulcherrimos, post inclytum Orionem:
 Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant
 Latitudine; at longitudine erant novem-ularum.
 Qui etiam immortalibus minabantur, in Olympo
 Certamen moturos-se tumultuosi belli:
 Ossam Olympo conati sunt imponere, at Ossæ
 Pelium nemorosum; ut eorum semivile esset.
 Et sane perfecissent, si ad pubertatis mensuram pervenissent:
 Sed perdidit æ Jovis filius, quem cōmas-pulchra peperit Latona,
 Ambos: antequam ipsis sub temporibus pili
 Florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.
 Phædræque, Procrinque vidi, pulchræque Ariadnam,
 Filiam Minois prudentis, quam olim Theseus,
 Ex Cretâ in sæcundum-solum Athenarum sacrarum,
 Duxit quidem, sed non potitus est: antea nempe ipsam Diana
 Diâ in circumflua, Bacchi testimonio. (detinuit
 Mæramque, Clymenæque vidi, odiosamque Eriphylen,
 Quæ aurum pro dilecto marito accepit pretiosum.
 Omnes verò non ego dixero, neque nominavero,
 Quotquot Heroïum uxores vidi, & filias;
 Prius enim etiam nox periret divina: sed & hora
 Dormiendi mihi, sive ad pavem celerem digresso ad socios,
 Sive hic: deductio autem diis, vobisque curæ-erit.
 Sic dixit: illi verò omnes muti facti sunt silentio;
 Voluptateque tenebantur per domum obscuram.
 His verò Arete candida-ulnis exordiebatur sermonem;
 „ Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse,
 „ Formaqué, magnitudinèque, atque mente intus æqua?
 „ Hospes verò itidem meus est; unusquisque autem particeps-est
 „ Ideò ne fastidantes dimittite, neque dona (honoris:
 „ Sic

- Οὕτω χρηρίζοντι κολούεσθαι· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
 340 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, θαῦν ἰότητι, κέονται.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον· ἥρως Ἐχένης,
 "Ὅς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·
 "ὦ φίλοι, οὐ μὲν ὑμῖν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
 μυθεῖται βασιλεία περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
 345 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε, ἔπος τε.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσαι ἔπος, αἶκεν ἔγωγε.
 Ζῶες Φαιήκασι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Ξείνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόσοιο χατίζων,
 350 Ἐμπης οὖν ἐπιμαίνας ἐς αὔριον, εἰσὼς πᾶσαν
 Δωτίνην τελέσω· πομπὴ δ' ἄνδρεςσι μέλλει.
 Πᾶσι, μέλισσα δ' ἔμοι· τοῦ γὰρ κράτος ἔς ἐνὶ δῆμον.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 355 Εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ', αὐτόθι μίμνεον,
 Πομπὴν τ' ὑπὸννοτε, καὶ ἀγλαὰ δῶρα δίδοιτε,
 καὶ περὶ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη.
 Πλειοτέρη σὺν χεὶρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκίσθαι·
 Καὶ κ' αἰδοῖότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
 360 Πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 "ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσκόμεν εἰσπορόντας,
 Ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
 Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυπερέας ἀνθρώπους,
 365 Ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν καὶ τις οὐδὲ ἴδοιτα·
 Σοὶ δ' ἐνὶ μὲν μορφῇ ἱπείων, ἐνὶ δὲ φρένας ἰσθλαί·
 Μῦθον δ', ὥς δ', τ' αἰοῖδ' ἐπισαμένως κατέλεξας
 Πάντων τ' Ἀργείων, σέο τ' αὐτοῦ, κῆδεα λυγρά.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἄτρεκέως κατέλεξον,
 370 Εἴ τινες ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτὰ
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο, καὶ αὐτοῦ πότμον ἱπείπον.
 Νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀλέσφατος· οὐδέ πω ἄρῃ
 Εὐδῶεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε βέσκελα ἔργα.
 Καὶ κεν ἐς ἡῶ διαν ἔνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
 375 Τλήϊης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κῆδεα μυθήσασθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 "Ὡρῃ μὲν πολέων μύθων, ὥρῃ δὲ καὶ ὕπνου·
 Εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναι γε λιλαιαίαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
 380 Τοῦτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἔλλ' ἀγορεύσαι
 Κῆδε' ἑμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο·
 Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον σονέσσαν αὐτὴν,
 Ἐν νόσῳ δ' ἀπόλοντο, κακῆς ἰότητι γυναικός.
 Αὐτὰρ ἔπει ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἑλλυδὺς ἑλλή·
 385 Ἀγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
 Ἥλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδης
 Ἀχινυμένη· περὶ δ' ἑλλαι ἀγνηγέρας, ἄσσαι ἄμ' αὐτὰ
 Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάον καὶ πότμον ἱπείπον.
 Ἐγὼν δ' αἶψ' ἱμὲρ κείνος, ἔπει πῖεν αἶμα καλαινόν·
 390 Κλαῖε δ' ὄγε λυγρός, θαλερὴν κατὰ δάκρυον εἴβων.

Sic egenti inhibete: multa enim vobis
 Bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.
 Inter hos autem & locutus est senex Heros Echenëus,
 Qui sane Phæacum virorum maximus-natus erat;
 O amici, non utique vobis à scopo neque præter decorum
 Loquitur regina prudens; sed obedite:
 Alcinoë autem ex ipso pendet opusque, dictumque.
 Huic autem rursus Alcinoëus respondit, dixitque;
 Hoc quidem ita demum peractum erit verbum, si ego
 Vivus Phæacibus navigandi-studiofis imperem.
 Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,
 Omnino igitur expectare in crastinum, donec totum
 Munus perficiam: deductio autem viris curæ-erit
 Omnibus, potissimum autem mihi; hujus enim imperium est in
 Huic autem respondens allocutus est prudens Ulysses; (popula-
 Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 Si me etiam in annum jusseritis hic manere,
 Deductionemque apparaveritis, & splendida dona dederitis,
 Etiam hoc mallet, & multo utilius esset,
 Pleniori cum manu charam patriam pervenire;
 Et magis honorabilis & charior viris essem
 Omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversum.
 Huic autem rursus Alcinoëus respondit, dixitque;
 O Ulysses, hoc quidem neutiquam te suspicamur aspicientes,
 Impositoremque esse & fallacem, perinde ut multos
 Pascit terra nigra late-dispersos homines,
 Mendaciaque concinnantes; unde quis neque suspicaretur:
 Tibi verò inest quidem elegantia verborum, inest & mens bo-
 Historiam verò, ut & cantor, scite recensuisti (na;
 Omniumque Argivorum, tuique ipsius dolores tristes.
 Sed age mihi hoc dic, & accurate narra;
 Si quos eximiorum sociorum videris, qui te ipsum
 Ad flumina una comitati sunt, & illic fatum obierunt.
 Nox autem hæc valde longa, immensa; neque adhuc tempus
 Dormiendi in ædibus: tu autem mihi dic mira opera.
 Etiam in auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
 Sustineres in ædibus tuos dolores narrare.
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 Tempus quidem multi sermonis, tempus verò & somni:
 Sin adhuc audire utique cupis, haud ego
 His tibi recusavero & miserabiliores alios narrare
 Dolores meorum sociorum, qui scilicet postea perierunt:
 Qui Trojanorum quidem effugerunt luctuosum bellum,
 In reditu verò perierunt, malæ consilio feminae.
 Cæterum postquam animas quidem dispersisset huc atque illuc
 Casta Proserpina mulierum foeminarum,
 Supervenit deinde anima Agamemnonis Atridae
 Dolens; circumque aliæ congregatæ-erant, quæcumque simul-
 Domo in Ægisthi perierunt & fatum obierunt. (cum eo
 Agnovit verò statim me ille, postquam bibisset sanguinem nigrum;
 Flebat autem is vehementer, uberes lachrymas stillans,

- Πιτυὰς εἰς ἑμὲ χεῖρας, δεξιὰςθαι μενεαίνων·
 Ἄλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἱς ἔμπειδος, οὐδέ τι κίνης,
 Οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐν γυναικτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 395 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιζε, ἕναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἰδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 Ἥε σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἰδάμασσαν,
 Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 400 Ἥε σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἰδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 Ῥοῶς περιταμνόμενον, ἡδ' οἶδν πῶτα καλὰ,
 Ἥε περὶ πτόλιος μαχεύμενον, ἡδ' ὀναικῶν;
 Ὡς ἰφάμεν· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Δωγυγὺς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 405 Οὔτ' ἑμὲ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἰδάμασσαν,
 Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἰδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
 Ἀλλὰ μοι Αἰγισθοῦς τεύχεα θανάτῳ τε, μῆρον τε,
 Ἑκτα, σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλίσσης,
 410 Διπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίσῃ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 Νηλεμέως κτείνοντο, σῦες ὥς ἀργιδόοντες,
 Οἱ βὰ τ' ἐν Ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ἥ γάμῳ, ἡ ἱράνῳ, ἡ εἰλαπίνῃ τεθαλυῇ.
 415 Ἦδ' ἂν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας
 Μουναῖς κτεινομένων, καὶ ἐν κρατερῇ ὕσμινῃ·
 Ἀλλὰ κε κείνα μάλικα ἰδὼν δλοφύραο θυμῷ,
 Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
 Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἔπαν αἵματι θύεν.
 420 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν κτείνει Κλυταιμνήσῃ δολόμητις
 Ἀμφ' ἑμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἁείρων,
 Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ Φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
 Νοσφίσσατ', οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἴδαο,
 425 Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν, σὺν τε σὸμ' ἐρεῖσαι.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 Ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται·
 Οἶον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
 Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
 430 Ἀσπασίος παίδεσσιν, ἰδὲ δμῶεσσιν ἑμοῖσιν,
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξρχα λυγρὰ εἰδυῖα,
 Ἥτε κατ' αἰσχρὸς ἔχευο, καὶ ἑσσομένησιν ὀπίσσω
 Θηλυτέρῃσι γυναῖξιν, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 435 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὸς εὐρύσπα Ζεὺς
 Ἐκπέγλων ἡχίηρε, γυναικείας διὰ βουλάς,
 Ἐξ ἀρχῆς· Ἐλένης μὲν ἀπωλόμαθ' εἵνεκα πολλοί·
 Σοὶ δὲ Κλυταιμνήσῃ δόλον ἤρπυι τηλόδ' ἰόντι.
 Ὡς ἰφάμεν· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπον·
 440 Τῷ νῦν μὴ ποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
 Μῆδ' οἱ μῦθον ἔπαντα πιφυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσκει, τὸ δὲ καὶ περὶ κρυμμένον εἶναι.

Extendens ad me manus, attingere cupiens:
 Sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
 Qualis scilicet antea erat in flexilibus membris.
 Num quidem ego & flevi conspicatus, misertusque sum in animo,
 Et ipsum compellans verbis allocutus sum;
 Atride gloriosissime, rex virorum, Agamemnon,
 Quodnam te fatum domuit longum-somnum-adferentis mortis?
 An te scilicet in navibus Neptunus domuit,
 Excitato sævorum ventorum immenso flatu?
 An te hostiles viri læserunt in terrâ
 Boves prædantem, atque ovium greges pulchros,
 An pro urbe pugnantem, sive fœminis?
 Sic dixi: ille autem me statim respondens allocutus est;
 Inclyte Lærtiade, solers Ulysses,
 Neque me sane in navibus Neptunus domuit,
 Excitato sævorum ventorum immenso flatu;
 Neque me hostiles viri læserunt in terrâ:
 Sed mihi Ægisthus structâ morteque fœtoque,
 Occidit, cum perniciofa uxore, ad domum ubi vocasset,
 Convivio-exceptû, quemadmodû quis occidit bovem ad præse-
 Sic perii miserabilissima morte; circum autem aiii socii (pe.
 Continuo occidebantur, ut fœs albi-dentibus,
 Qui scilicet *maclantur* in locupletis viri præpotentis
 Aut nuptiis, aut convivio-collatio, aut epulis lautis,
 Jamjam tu quidem multorum virorum cædi interfuisti,
 Separatim interfectorum, & in asperâ pugna;
 Sed illa potissimum conspicatus misertus eises animo,
 Ut circa craterem, mensisque plenas,
 Jacebimus in domo; pavementum autem totum sanguine fluebat.
 Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filiae,
 Cassandræ, quam occidebat Clytæmnestra dolosa
 Juxta me: at ego ad terram manus elevans. (dens
 Jaciebam moriens, ad gladium *captandum*; illa autem impu-
 Seceffit; neque mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
 Manibus oculos comprimere, atque os constringere.
 Aded non gravius & improbius aliud muliere,
 Quæcunque scilicet talia in mentem facinora induxerit;
 Quale utique & illa patravit facinus indignum,
 Cui-virgo-nupserat structa marito cæde: sane putabam quidem
 Gratum *me* liberis, atque famulis meis,
 Domum venturum: illa verò apprime exitialia callens,
 Sibi que infamiam offudit, & futuris in posterum
 Fœmineis mulieribus; etiam *ei* quæ proba fuerit.
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 Papæ! certe valde utique genus Atrei altitonans Jupiter
 Vehementer odit, fœminea propter consilia,
 Ab initio: Helenæ quidem causâ perimus multi;
 Tibi verò Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.
 Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus est;
 Ideo jam nunquam etiam tu vel uxori mansuetus sis,
 Neque ei sermonem omnem revela, quem bene noveris:
 Sed aliud quidem dic, aliud verò & celatum sit.

- 'Αλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἔκ τε γυναικὶ
 Αἴνῃ γὰρ πινυτὴ τέ, καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε,
 445 Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Ἡ μὲν μιν νύμφην γε νύην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· καίς δ' οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶν,
 Νηπίος, ἧς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῶν,
 Ὀλβιος· ἥ γὰρ τὸν γε πατὴρ φίλος ὕψεται ἑλθὼν,
 450 Καὶ κείνος πατέρα προσπτύζεται, ἥ θέμις ἐστίν.
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδ' ἀπερ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἔκιοις
 Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
 Κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 455 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πρὶς γυναιξίν.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατέλαξον,
 Εἵπου ἔτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ὀρχομενῶ, ἥ ἐν Πύλῳ ἑμαδέντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ, ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 460 Οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
 Σῶσι θυγ', ἥ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμῶλια βάζειν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 465 Ἔβαιμεν ἀχνύμενοι, θαλαρὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Παιτροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Αἰκντὸς δ', ὃς ἕριος ἦν εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 470 Ἐγὼν δὲ ψυχῇ με ποδάρεος Αἰακίδαο,
 Καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Σχέτλη, τίπτε ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 Πῶς ἔτλης κῆδοςδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 475 Ἀφραδέες ναίουσιν, βροτῶν εἰδῶλα καμάντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱε, μέγα φέρτετ' Ἀχαιῶν,
 Ἦλθον Τειρεσίῃο κατὰ χρεός, εἴτινα βουλὴν
 Εἴπωι, ὅπως Ἰθάκην ἐς πατρίδαςσιν ἰοίμην·
 480 Οὐ γὰρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῆδος, οὐδέ πω ἄμῃς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶν' ἔχω κακὰ· σείε δ', Ἀχιλλεῦ,
 Οὐτίς ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω·
 Πρὶν μὲν γὰρ σε ζῶν ἐτίομεν, ἴσα θεοῖσιν,
 Ἀργεῖοι, νῦν αὐτὰ μέγα κρατίεις νεκύεσσιν,
 485 Εἰθέαδ' ἰὼν· τῷ μῆτι θανὼν ἀκκχιζεῖ, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 Βουλοίμην κ' ἐκάρουρος ἰὼν θητεύμεν ἄλλῳ
 Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ἢ μὴ βίοςτος πολλὸς εἴη,
 490 Ἡ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπι,
 Ἡ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἥ δὲ καὶ οὐκί.
 Εἰπὲ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 Ἡ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολλήν μοιτὰ Μυρμιδόνεσσιν,

„ Sed haud tibi, Ulysses, exitium erit utique ex uxore;
 „ Valdè enim sapiensque est, & bene in mente consilia novit,
 „ Filia Icarii, prudens Penelope.
 „ Profecto quidem ipsam nuptam novum relinquebamus nos,
 „ Abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
 „ Infans, qui alicubi nunc sane in virorum sedet numero,
 „ Felix: certe anim cum pater charus videbit, ubi venerit,
 „ Et ille patrem amplectetur; ut fas est.
 „ Mea autem no quidem illi me saturam uxor
 „ Oculis permisit; prius nempe me occidit & ipsum.
 „ Aliud verò tibi dicam, tu autem in mente reconde tuum;
 „ Clam, neque palam, charam in patriam terram
 „ Navem appelle; quoniam non amplius fidendum est fœminis.
 „ Sed age mihi hoc dic, & vere narra,
 „ Sicubi adhuc viventem audiat filium meum,
 „ Sive alicubi in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 „ Sive alicubi apud Menelaum, in Sparta lata:
 „ Nondum enim mortuus est in terra nobilis Orestes.
 „ Sic dixit; at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Atride, quid me hæc interrogas? neque enim quicquam scio,
 „ Vivatne ille, an mortuus sit: malum autem vana loqui.
 „ Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 „ Strabamus dolentes, uberes lachrymas profundentes.
 „ Supervenit autem anima Pelidæ Achilles,
 „ Et Patrocli, & eximii Antilochi,
 „ Ajacisque, qui præstantissimus erat formæque corporeque
 „ Cæterorum Danaorum, post eximium Pelidem.
 „ Agnovit autem me anima pedibus velocis Æacida,
 „ Et lamentans verba alata dixit:
 „ Generose Lærtiade, solers Ulysses,
 „ Infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 „ Quo-pacto ausus-es ad inferos descendere, ubi scilicet mortui
 „ Sensuum-expertes habitant, hominum simulachra defunctorum?
 „ Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Achilles, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 „ Veni Tiresiæ propter vaticinium; si quod consilium
 „ Diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem:
 „ Necdum enim prope veni Achaiam, necdum nostram
 „ Terram conscendi; sed semper habeo mala: te verò, Achilles,
 „ Nullus vir majorum beatior, neque sane posterorum:
 „ Antea etenim te vivum honorabamus æque ac deos,
 „ Argivi; nunc rursus late imperas mortuis,
 „ Hic existens; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achilles.
 „ Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus est;
 „ Ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysses:
 „ Mallem rusticus existens mercede-servire alii
 „ Viro inopi, cui haud victus multus esset,
 „ Quam omnibus manibus defunctis imperare.
 „ Sed age mihi de filio meo generoso sermonem dic,
 „ An pergat ad bellum inter-primos-pugnator esse, an & non.
 „ Dic etiam mihi, de Peleo eximio si quid audiveris,
 „ An adhuc tepcat honorem multos apud Myrquidonas.

- 495 Ἡ μιν ἀτιμάζουσιν ἂν' Ἑλλάδα τε φθίην τε,
 Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἔγδ' ἱπαρωγὸς ὕπ' αὐγὰς ἡελίοιο,
 Τοῖος ἔδ' ὅς ποτ' ἐν Τροίῃ εὐρείῃ
 Πέφνον λαὸν ἔριζον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.
 500 Εἰ τοῖοσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 Τῷ κε τέω εὐξάμην μόνος καὶ χεῖρας ἀπτόους,
 Οἱ κείνον βίδονται, ἰέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 "Ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαί·
 505 Αὐτὰρ τοι παῖδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 Πᾶσαν ἀληθεῖην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 Αὐτὸς γὰρ μιν ἔγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὶς ἔισης
 Ἥγαγον ἐκ Σκύρου μετ' Ἰϋκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 "Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζέμεθα βουλὰς,
 510 Αἰεὶ πρῶτος ἔβραζε, καὶ οὐχ' ἡμάρτανε μῖθον·
 Νέσσω τ' ἀντίθεος καὶ ἔγὼ νεικέσκομεν οἶον.
 Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μάρνοίμεθ' Ἀχαιοί,
 Οὐποτε ἐς πλεῖστον μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν δμῶνι,
 Ἀλλὰ πολὺ προέσσεκε, πρὶν ἐν μένος οὐδὲν εἰκόν·
 515 Πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ θηϊοτήτι·
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἔγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
 Ὅσσοι λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργείοισιν.
 Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ
 Ἥρῳ Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἱταῖροι
 520 Κῆρται κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δῶρων·
 Κεῖνον δὲ κάλλιπον ἴδον, μετὰ Μέμνονα Διὸς.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἱππὸν κατεβζινομένη, ὃν κἄμ' Ἐπειδός,
 Ἀργείων οἱ ἔριζοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτάκλτο,
 "Ἡμὲν ἀνακλίναι πυκινὴν λόχον, ἥδ' ἐπιθεῖναι·
 525 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες, ἥδ' ἐμείδοντες,
 Δάκρυά τ' ὀμβρύνοντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἱάσσοι·
 Κεῖνον δ' οὐποτε πάμπαν ἔγδ' ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὐτ' ὠχρέσαντα χροὰ κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
 Δάκρυ' ὀμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πόλλ' ἐκέτευεν
 530 Ἰππὸθεν ἐξίμεναι· ξίφος δ' ἐπιμαίετο κώπην,
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρῶεςσι μενοῖνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Μοῖραν καὶ γέρας ἰσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὶς ἔβαινεν
 Ἀσκηθὴς, οὐτ' ἄρ' βεβλημένος ἔξελ' χαλκῷ,
 535 Οὐτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένος· οἷά τε πολλὰ
 Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δέ τε μένεται Ἀρης.
 "Ὡς ἔφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 540 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατὰ τελευτῶντων
 Ἔσπασαν ἀχνύμεναι, ἔειποντο δὲ κῆδ' ἱάσσοι·
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο·
 Νέσφω ἀφισήκει, κεχολωμένη ἔνεκα γῆρας,
 Τὴν μιν ἔγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
 545 Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πόντια μήτηρ·
 Παιδες δὲ Τρώων ἐπῆσαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη.

„ An ipsum despiciunt per Helladaque Phthiamque,
 „ Eo-quod ipsum senium occupet manusque pedesque.
 „ Non enim ego adjutor *sum* sub splendore Solis,
 „ Talis existens, qualis olim in Troja lata
 „ Trucidabam populum fortissimum, propugnans pro Argivis.
 „ Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 „ Tum cuivis terribiliter ostenderem *meum* robur & manus in-
 „ *Eorum*, qui illum violant, arcentque ab honore. (victas
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Profecto quidem de Peleo eximio nihil audiui;
 „ Sed tibi de filio utique Neoptolemo charo
 „ Omnem veritatem dicam, ut me jubes:
 „ Ipse enim illum ego cava in navi æquali,
 „ Duxi ex Scyro ad bene-oceatos Achivos.
 „ Profecto quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 „ Semper primus dicebat, & non ab-errabat sermone:
 „ Nestorque deo-par & ego contendebarum soli.
 „ At quum circa urbem Trojam pugnabamus Achivi,
 „ Nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 „ Sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 „ Multos autem viros trucidavit in aspera pugna:
 „ Omnes verò non ego dixero, neque nominavero;
 „ Quantum populum occideret propugnans pro Argivis.
 „ Sed quomodo Telephidem interfecerit ferro,
 „ Heròem Eurypylum; multi autem circa eum socii
 „ Cetei trucidabantur, muliebria propter dona:
 „ Illum sane pulcherrimum vidi, post Memnona nobilem.
 „ Cæterum quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epëus,
 „ Argivorum optimates, commissa autem mihi erant omnia,
 „ Et ut-aperirem densas insidias, & ut-concluderem:
 „ Hic alii Danæorum ductores, atque principes,
 „ Lachrymasque abstergebant, subtredebantque membra cuius-
 „ Illum autem nunquam omnino ego vidi oculis, (que;
 „ Neque pallefcentem corpore pulchro, neque à genis
 „ Lachrymas abstergentem: verum is mihi multum supplicabat
 „ Ab equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 „ Et hastam ære-gravem; mala verò Trojanis moliebatur.
 „ Sed quando jam Priami urbem depopulati sitius excelsam,
 „ Portionem & munus eximium habens, navem conscendebat
 „ Incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
 „ Neque cominus vulneratus; uti sæpius
 „ Fit in bello; permiste etenim fuit Mars.
 Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 Abibat magnis-passibus gradiens per herbosum pratum,
 Læta, quod et dixissem filium egregium esse.
 Aliæ verò animæ mortuorum defunctorum
 Stabant mærentes, narrabantque dolores unaqueque.
 Sola autem Ajacis anima Telamoni
 Longe abstitabat, irata propter victoriam,
 Quæ ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 Pro armis Achillis; proposuit autem veneranda mater:
 Filii autem Trojanorum iudicant & Pallas Minerva.

Ὦς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευε;
Αἴανθ', ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο

550 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Τὸν μὲν ἔγδων ἐπέσσει προσηύδων μαιλιχίοισιν·

Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἔρ' ἔμελλες

οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἔμοι χόλου, εἵνεκα τευχέων

οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν·

555 τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ

Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,

Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διμπερές· οὐδέ τις ἄλλος

Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν κρατὸν αἰχμητῶν

Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τείν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.

560 Ἀλλ' ὤγε δεῦρο, ἕναξ, ἔν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης

Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα θυμόν.

Ὦς ἰφάμην· ὃ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας

Ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκῶν κατατεθνηϊῶτων.

Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἔγδω τὸν,

565 Ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηϊῶτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Δίδος ἀγλαὸν υἱόν,

Χρῦσειον σκήπτρον ἔχοντα, θεμισθεύοντα νεκύεσσιν,

Ἡμενον· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἕνακτα,

570 Ἡμενοί, ἑσάβτες τε, κατ' αὐρυκυλὲς Αἴδος δῶ.

Τὸν δὲ μετ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενήσασα

Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα·

Ταῦς αὐτὰς κατέπεφνεν ἐν οἰοπλόισιν ὕρασι,

Χερσὶν ἔχων βόταλον παγχάλκεον, αἶν ἀαγές.

575 Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,

Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλαρα·

Γῦπε δὲ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,

Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ·

Λητῷ γὰρ ἤλκησε, Δίδος κυδρὴν παράκοιτιν,

580 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὲν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,

Ἐσάβτ' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλεξε γενεῇ·

Στείτο δὲ διψῶν, πείσειν δ' οὐκ εἶχαν ἰλέσθαι·

Ὅσσάκι γὰρ κύψει δ' γέρων, πείσειν μενεαίνων,

585 τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολίσκειτ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ

Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.

Δένδρεα δ' ὑψιπέτῃλα κατακρήθεν χεῖς καρπὸν,

Ὀρχναί, καὶ βοικί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,

Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἰλαῖαι τηλεθώσαι.

590 τῶν ὅπρ' ἰθῦσαι· ὃ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,

τάδδ' ἄνεμος βίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα.

Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,

Λᾶν βαρύνοντα πελώριον ἀμφοτέρωσιν·

Ἦτοι δ' μὲν, σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε,

395 Λᾶν ἔνω ἔθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι

Ἀκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποσρέψασκε κραταιῖς·

Αὐτὶς ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶς ἀναιδής.

Αὐτὰρ ὅγ' ἔφ' ἔθεσκε τιτρινόμενος· κατὰ δ' ἰδὼς

ἔβλεπεν

Utinam sane non debuiffem vincere tali in certamine:

Tale enim caput ob ifta arma terra detinuit,
Ajacem, qui præftantiffimus quidem forma, præftantiffimus &
Cæterum Danaorum, poft eximium Pelidem. (rebus-gestis fuit
Illum quidem ego verbis alloquebar blandis;

„ Ajax, fili Telæmonis eximii, nonne ergo eras
„ Ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
„ Perniciofa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis:
„ Talis enim ipsis turris periiffi, propter te autem Achivi,
„ Æque-ac propter Achillis caput Pelidæ,
„ Dolemus defunctum penitus: neque quifquam alius
„ In-culpa-est; fed Jupiter Danaorum exercitum bellicoforum
„ Graviter odit; tibi verò fatum impofuit.
„ Sed age, huc-veni, rex, ut verbum & orationem audias
„ Noftream; doma autem robur & generofum animum.
Sic dixi: ille verò mihi nihil respondit; ibat autem ad alias
Animas in Erebum mortuorum defunctorum.

Ibi tamen me allocutus fuiffet iratus, aut ego ipfum,
Sed mihi volebat animus in pectore charo
Aliorum animas videre defunctorum.
Ibi sane Minõem vidi, Jovis illuftrem filium,
Aureum fceptum tenentem, jus-dicentem mortuis,
Sedentem: illi verò circa ipfum caufas dicebant regem,
Sedentes, ftantesque, per amplam-portis Plutonis domum.
Poft hunc autem, Orionem ingentem animadverti
Feras fimul agitantem per herbofum pratum;
Quas ipfe occiderat in defertis montibus,
Manibus tenens clavam totam-aream, femper infrangibilem.
Et Tityum vidi, terræ gloriofæ filium,
Jacentem in folo; is verò per novem jacebat jugera:
Vultures autem ipfum utrinque affiftentes jecur rodebant,
In viſcera penetrantes; ille autem non propulfabat manibus:
Latonæ enim vim-intulit, Jovis gloriofæ conjugî,
Ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.
Et sane Tantalum vidi, graves dolores ſubeuntem,
Stantem in lacu; hic autem attingebat ad mentum:
Videbatur verò ei ſitienti fimilis; ad-bibendum autem non pote-
Quoties enim inclinaret-ſe ſenex, bibere cupiens, (rat capere:
Toties aqua perſibat abſorpta; circa autem pedes
Terra nigra apparebat, arefaciebat nempe deus.

Arbores porro procerae à-capite fundebant fructum,
Pyri, & mali-punicæ, & mali pulchrum-fructum-ferentes,
Ficusque dulces, & oleæ virentes:
Quas quum recta-pergeret ſenex manibus prehendere,
Eas ventus diſpellebat in nubes obſcuras.
Et proſpecto Sifyphum aſpexi, duros dolores patientem,
Lapidem geſtante ingentem utraque-manu:
Sane ille quidem innixus manibusque pedibusque,
Lapidem ſurſum pellebat ad cacumen; fed quando erat
Summum ſuperaturus, tunc repulfabat potens-vis;
Rurſus deinde in ſolumolvebatur lapis immanis.
Verum ille rurſus pellebat contendens; ſuavis autem

- ἔρρεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
 600 Τὸν δὲ μετ', εἰσενθήσα βίην Ἡρακλεΐην,
 εἶδον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 παῖδα Διδος μεγάλιο καὶ Ἥρης χρυσοπέδιλου.
 Ἄμφι δὲ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς.
 605 Πάντας ἀτοξομένων· ὁ δ' ἔρεμνῃ νυκτὶ τοικῶς.
 Γυμνὸν τῶξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆσιν ἕζον,
 Δεινὸν παπταίνων, αἶετ βαλέοντι τοικῶς.
 Σμερδαλέος δὲ οἱ ἄμφι περὶ σῆθεσσιν ἄορτῃρ,
 Χρῦσος ἦν τελαμῶν· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο.
 610 Ἄρκτοι τ', ἄγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
 τσμίναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
 Μὴ τεχνήσάμενος, μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
 ὅς κείνον τελαμῶνα ἔξ' ἐγκάτθετο τέχνη.
 Ἔγνων δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
 615 Καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἄ δεῖλ', ἢ τίνα καὶ σὺ κακὸν μῦθον ἠγῆλάεις;
 Ὅν περ ἑγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγᾶς ἡελίοιο.
 Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα Κρονίουος, αὐτὰρ διζὺν
 620 εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖροσι φῶτι
 Δαδμήμην, ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 Καὶ ποτὲ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἔξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλου
 φράζετο τοῦδ' ἐτί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἕθλον.
 Τὸν μὲν ἑγὼν ἀνέεικα καὶ ἠγάγον ἐξ Αἰδοῦ.
 625 Ἑρμαίας δέ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ὅς εἰπὼν, ὁ μὲν αὐτίς ἔβη δῆμον Αἶδος εἰσῶ.
 Αὐτὰρ ἑγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἰτιξ' ἔτ' ἔλθοι
 Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ἔλοντο.
 Καὶ νῦν κ' ἐτι προτέρους ἶδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ,
 630 Θησέα, Πειρίβοδόν τε, θεῶν ἱρικυδέα τέκνα·
 Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει,
 Μὴ μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 ἔξ' Αἶδος πέμψειεν ἀγασθὴ Περσεφύγεια.
 835 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κῆδων, ἐκέλευον ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν Φέρρ' κῦμα βόειο·
 Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὐρας.

Ο Δ Τ Σ Σ Σ Ε Ύ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Μ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Γ Α Σ

Ἱπὸ θεοῖς.

Δ Ἰνυεῖται τὴν ἐξ ἄδου γενομένην αὐτῇ ἱπάνοδον πρὸς Κίρκην·
 καὶ ὡς τὰς Σειρήνας παρέπλευσε, καὶ τὰς Πλαγκτὰς
 πέτρας, Ἐκύλλαν τε, καὶ Χάρυβδιν· καὶ τὴν τῆς αὐτοῦ νεὸς
 καὶ τῶν ἑταίρων ἀπώλειαν, ἀνελόντων τινὰς τῶν ἡλίου βοῶν·
 ὡς μόνος ἐπὶ ξύλου πρὸς Κάλυψιν διασώτη.

Defluebat ex membris, pulvis verò ex capite oriebatur.
 Post hunc autem vidi vim Herculeam,
 Simulachrum; ipse verò apud immortales deos
 Oblectatur in conviviis; & habet pedibus-elegantem Heben,
 Filiam Jovis magni & Junonis aureos-calceos-habentis.
 Circa autem ipsum clamor mortuorum erat, avium instar,
 Undique agitatorum: ille verò obscuræ nocti similis,
 Nudum arcum tenens, & ad nervum sagittam,
 Horrendum circumspiciens, semper jaculaturò similis.
 Terribilis autem ei circum pectora baltheus,
 Aureum erat lorum; ubi miranda opera elaborata-erant,
 Urisque, agrestesque apri, torvique leones,
 Præliaque, pugnaeque, caedesque, homicidiaque.
 Ne hoc fabricatus, aliud quid fabricaverit,
 Qui illud cingulum sua comprehenderit arte.
 Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
 Et me lugens verbis alatis allocutus est:
 „ Generose Laertiade, solers Ulysses,
 „ Heu miser, certe aliquod & tu malum fatum sustines,
 „ Quale scilicet ego ferebam sub radiis solis.
 „ Jovis quidem filius eram Saturnii; verum ærumnam
 „ Habebam infinitam: valde enim longe deteriori viro
 „ Subditus eram; ille verò mihi graves imperabat labores;
 „ Et olim me huc misit, canem ut-ducerem: non enim aliud
 „ Existimabat hoc omnino mihi gravius fore certamen.
 „ Eum quidem ego subduxi & traxi ex inferis:
 „ Mercurius autem me deduxit, atque cæsa oculis Minerva;
 Sic fatus, ipse quidem hursus descendit in Plutonis-domum.
 At ego illic manebam constanter; si quis amplius veniret
 Virorum Heroum, qui utique olim perierunt.
 Et jam adhuc priores vidissem viros, quos volebam scilicet,
 Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios:
 Sed prius multitudo congregabatur infinita mortuorum,
 Sonitu immenso; me verò pallidus timor cepit;
 Ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 Ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 Ipsosque conscendere, & rudentes solvere:
 Illi verò statim ingrediebantur, & per transtra sedebant.
 Illam autem per Oceanum flumen ferebat unda fluenti:
 Primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

O D Y S S E Æ H O M E R I XII L I B R I

Argumentum.

NArrat ab inferis qualis fuerit sibi reditus ad Circen: & quomodo Sirenes præternavigaverit, & erratiles petras, Scyllamque & Charybdim: & suæ navis & sociorum interitum, qui occiderant quosdam Solis boves: & ut solus in ligno ad Caphysso evaserit.

Μὲ Σειρήνας ἔχει, πλαγκτὰς, βοῦς τ' Ἡελίοιο.

- Ἄτταρ ἐπεί ποταμοῖο λίπεν ῥόνον Ὀκεανοῖο
 Νῆϋς, ἀπὸ δ' ἵκατο κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 Νῆστον ἐς Αἰαΐην, ὅθι τ' Ἡοῦς ἠριγενείης
 Οἰκίᾳ καὶ χοροῖς εἰσι, καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο.
 5 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλευσamen ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἥῳ δῖαν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδὸδάκτυλος ἥως,
 Δὴ τότ' ἐγὼν ἐτάρους προΐην εἰς δώματα Κίρκης
 10 Οἵτέ μεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνεῖῶτα.
 Φιτροὺς δ' αἰψὰ ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἱκάνη, καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ σήλην ἐρύσαντες,
 15 Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρες ἔρετμβν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἱκασα διείπομεν· οὐδ' ἔρα Κίρκην
 Ἐξ Αἶδω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλα ὥκα
 Ἥαθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον κῆτῃ
 Σίτον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἶδοπα οἶνον ἱερὸν.
 20 Ἦ δ' ἐν μέσσω γᾶτα μετηύδα δῖα θεῶν.
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Αἶδαο,
 Διστάνες, ὅτε τ' ἄλλοι ἔπαξ θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 Ἄλλ' ἔγχετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 Αὔθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένηφι
 25 Πλευστείᾳ· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἥδ' ἱκασα
 Σημανέω· ἵνα μὴ τι κακοῖραφίη ἀλεγείνῃ,
 Ἥ ἄλδς, ἣ ἐπὶ γῆς, ἀλγῆσεται πῆμα παθόντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπαίδετο θυμὸς ἀχλύνωρ.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥελιον καταδύντα,
 30 Ἥμεῖς, δαινύμενοι κρέα τ' ἔσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ·
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Οἳ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς·
 Ἦ δέ με χεῖρς ἐλοῦσα, φίλων ἀπονόσφιν ἱταίρων,
 Εἶσε τε, καὶ προσέλεχτο, καὶ ἐξερέεινεν ἱκασα·
 35 Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
 Καὶ τότε δῆ μ' ἐπέεσσι προσήυδα πότνια Κίρκη·
 Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπεύρανται· σὺ δ' ἔκουσον,
 Πῃ τοι ἐγὼν ἔρῳ, μνήσῃ δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
 Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεις, αἳ ῥά τε πάντας
 40 Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφείας εἰσαφίκηται.
 Ὅσας αἰδρεῖν φελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
 Σειρήνων, τᾶ δ' οὔτι γυνή, καὶ νήπια τέκνα,
 Οἵκαδε νοσήσαντι, παρίσπται, οὐδὲ γάνυνται.
 Ἀλλὰ τε Σειρήνας λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοδῇ,
 45 Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὄρεσφιν θῖς
 Ἀνδρῶν κυθομένων, περὶ δὲ ῖνοι μινύθουσιν.
 Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν' ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλειψαὶ ἱταίρων,
 Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
 Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα.
 50 Διησάντων σ' ἐν νηὶ τοιᾷ χεῖράς τε, πόδας τε,

M. Sirenes habet, petras, atque boves Solis.

CÆterum postquam fluvii reliquit fluentum Oceani
 Navis, pervenitque ad fluctus maris vasti,
 Insulam ad Æream, ubi utique Auroræ mane-genitas
 Domicilium & chori sunt, & ortus Solis;
 Navem quidem, huc quum-venissemus, subduximus in arenam;
 Ipsi autem egressi sumus ad litus maris:
 Hic verò requiescentes expectavimus auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitis aurora,
 Utique tunc ego socios præmisi ad domum Circes
 Allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
 Lignis verò statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 Sepeliebamus dolentes, uberes lachrymas fundentes.
 At postquam cadaverque combustum est, & arma mortui;
 Tumulo aggesto, & desuper cippo erecto,
 Fiximus in summo sepulchro fabrefactum remem.
 Nos quidem hæc singula administrabamus: neque verò Circeam
 Ab inferis regressi latuimus, sed valde celeriter
 Venit, postquam-se-ornasset: simul autem ancillæ ferebant cum-
 Panem & carnes multas, & generosum vinum rubrum. (ipsæ)
 In medio verò stans alloquebatur nobilissima dearum;
 „ Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis,
 „ Bis-mortui, cum alii semel moriantur homines.
 „ Verum agite, edite cibum, & bibite vinum
 „ Hic toto-die; simul autem atque aurora illuxerit,
 „ Navigabitis: at ego monstrabo viam, atque singula
 „ Significabo; ut nequid malo-consilio damnosus,
 „ Aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.
 Sic dixit: nobis verò statim persuasus est animus generosus.
 Sic tunc quidem toto die, ad solis occasum,
 Sedebamus, epulantes carnesque copiosas, & dulce vinum:
 Quando verò sol occidit, & tenebræ advenerunt,
 Illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis:
 Illa verò me manu prehensum, dilectis seorsum à sociis,
 Locavitque, & è-regione-sedit, & interrogavit singula:
 At ego ei omnia ordine recensui.
 Et tum deinceps me verbis alloquebatur veneranda Circe:
 „ Hæc quidem sic omnia peracta sunt: tu autem audi,
 „ Ut tibi ego dicam; in memoriam verò reducet etiam deus ipse,
 „ Ad Sirenes quidem primum pervenies; quæ utique omnes
 „ Homines fascinant, quicumque ad eas pervenerit.
 „ Quicumque imprudentia appulerit, & vocem audierit
 „ Sirenium, huic utique neutiquam uxor & infantes liberi
 „ Domum reverso astant, neque lætantur.
 „ Sed Sirenes arguto fascinant cantu,
 „ Sedentes in prato: ingens verò circum ossium acervus
 „ Virorum putrefactorum; circumque cutes tabescunt.
 „ Sed præternavigato: aures autem obline sociorum,
 „ Cera malassata dulci, ne quisquam audiat
 „ Cæterorum: at ipse audias, si velis.
 „ Ligent te in navi, veloci manusque pedesque,

„ Erectum

- Ὀρθν ἐν ἱερῷ· ἐκ δ' αὐτοῦ παίρνει ἀνήρω·
 Ὀφθαλμοὶ κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.
 Αἱ δὲ κε λίσσῃσι ἑτάρους, λύσαι τε κελεύεις,
 Οἱ δὲ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότ' ἐν δισμοῖσι δεδόντων.
- 55 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἄσπετος παρὲξ ἱλάσσωσιν ἱταῖροι,
 Ἐνθα τοι οὐκ ἔτ' ἔπειτα διηνεκὲς ἀγορεύσω,
 Ὀπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ βουλευέιν· ἔρῳ δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
- 60 Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἱπηρεφείες, προτὶ δ' αὐτὰς
 Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης.
 Πλαγκτὰς δὴ τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
 Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτὶ τὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
 Τρήνυνες, ταῖ τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λίς πέτρῃ.
- 65 Ἀλλ' ἄλλην ἐνὶ σὶ πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
 Τῇ δ' οὐπω τις νῆος φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἱκνῆται,
 Ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
 Κύμασ' ἄλδς φορέουσι πυρός τ' ὁλοοῖο θύελλαι.
 Οἷν δὲ κείνη γὰρ παρέπλω ποντοπόρος νῆος,
- 70 Ἀργῷ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·
 Καὶ τό κε τὴν ἐνθ' ὧκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
 Ἀλλ' Ἥρῃ παρέπεμψεν, ἔπει φίλος ἦεν Ἰήσων.
 Οἱ δὲ δυοὶ σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
 Ὀξεῖη κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβέβηκε
- 75 Κυανῇ· τὸ μὲν οὐκοῦτ' ἔρωε, οὐδέ ποτ' αἰθήρῃ
 Κεῖνον ἔχει κορυφὴν, οὐτ' ἐν θέρει, οὐτ' ἐν ὕπνῳ·
 Οὐδέ κεν ἀμβλίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαῖν,
 Οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές γε εἰκοσι καὶ πόδες εἴεν·
 Πέτρῃ γὰρ λίς ἐσι, περιεσῆ εἰκυῖα.
- 80 Μίσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐπὶ σπέος ἡεροειδὲς
 Πρὸς ζόφον, εἰς Ἑρεβὸς τετραμμένον· ἥ περ ἂν ὕμῃς·
 Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζηῖος ἀνὴρ
 Τόξῃ διζεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
- 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ νάει, δεινὸν λελακυῖα·
 Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
 Γίνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακός· οὐδέ κε τίς μιν
 Τηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Τῆς ἦτοι πόδες εἰσι δώδεκα πάντες ἄωροι·
- 90 Ἐξ δὲ τέ οἱ δαιρὰ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάσῃ
 Σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι δδόντες,
 Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανός θανάτοιο.
 Μίσση μὲν τε κατὰ σπείους κοῖλοιο δέδυκεν·
 Ἐξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
- 95 Αὐτοῦ δ' ἰχθυῖα σκόπελον περιμαίμωστα
 Δελφίνας τε, κύνας τε, καὶ εἰποῖ μετίζον ἴλῃσι
 Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάζονος Ἀμφιτρίτη.
 Τῇ δ' οὐπω ποτὶ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 Παρφυγέιν σὺν νηὶ· φέροι δέ τε κρατὶ ἐκάσῃ.
- 100 Φῶτ' ἔξαρχασα νεὸς κυανοπώροιο,
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλότερον ὕψει, Ὀδυσσεῦ,
 Πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοισεύσεις.

- „ Erectum ad basim-mali; ex ipso autem fustes alligantur,
 „ Ut cum-voluptate vocem audias Sirenum.
 „ Quod si rogaveris socios, solveraque jubens,
 „ Illi dein te in pluribus tum vinculis illicant.
 „ Cæterum postquam has præternavigarit socii,
 „ Tum tibi non amplius deinceps continuo dicam,
 „ Utra demum tibi via fuerit; sed & ipso
 „ Animo considera: dicam autem tibi utraq;.
 „ Hinc ætenu petrae imminentes; ad eas autem
 „ Fluctus ingens resonat cœrulei maris:
 „ Erraticas profecto eas dii beati vocant.
 „ Hac quidem neque volucres prætervolant, neque columbae
 „ Timidae, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt;
 „ Sed etiam ex iis aliquam semper admittit lævis petra;
 „ Sed aliam summittit pater, ut in numero-sis.
 „ Hic verò nondum ulla navis effugit virorum, quæcumque ac-
 „ Sed pariter tabulataque navium, & corpora virorum, (cesserit
 „ Fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.
 „ Sola sane illa præternavigavit mare-sulcans navis,
 „ Argo omnibus-cursu-habita; ab Æeæa navigans:
 „ Et sane illam ibi celeriter fluctus conjecissent magnas ad petras;
 „ Sed Juno præterire-fecit, quoniam charus erat Jason.
 „ Duo verò scopuli; hic quidem latum cœlum attingit
 „ Acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat
 „ Obscura: quod quidem nunquam cessat, neque unquam serenitas
 „ Illius occupat verticem, neque in æstate, neque in autumno:
 „ Neque ascendere-posses mortalis vir, neque descendere,
 „ Neque si illi manus utique viginti & pedes essent:
 „ Petra enim lævis est, circum-politæ similis.
 „ Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
 „ Versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
 „ Navam cavam præteragatis, eximie Ulysses.
 „ Neque ex navi cava juvenis vir
 „ Arcu jaculatus, ad cavam speluncam perveniret.
 „ Hic autem Scylla inhabitat, graviter vociferans:
 „ Ejus profecto vox quidem, quanta catuli recens-nati,
 „ Fit; ipsa verò monstrum malum; neque quisquam ipsam
 „ Lætaretur conspicatus, neque si deus obviam-veniret.
 „ Hujus sane pedes sunt duodecim omnes anteriores;
 „ Sex autem ei colla prælonga; in unoquoque verò
 „ Horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
 „ Densi & frequentes, pleni atræ mortis.
 „ Media quidem per speluncam cavam immergitur:
 „ Extra verò exerit capita ex horrendo barathro;
 „ Illic autem piscatur scopulum circumhistrans
 „ Delphinasque, canesque, & sicubi majorem capere possit
 „ Cetum, quæ innumera alit sonora Amphitrite.
 „ Hac verò nondum unquam nautæ illæsi gloriantur
 „ Præternavigasse cum nave; aufert etenim capite unoquoque
 „ Virum abreptum ex nave cœnæta-proram.
 „ Alterum verò scopulum humiliores videbis, Ulysses,
 „ Prope invicem; & jaculo-attingeres.

- Τῷ δ' ἐν ἱερῷ ἐκ μέγας, φύλλασι τετλήως·
 Τῷ δ' ὑπο δία Χάρυβδις ἀναβροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ·
 105 Τρεῖς μὲν γὰρ τ' ἀνίσχουσιν ἐκ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναβροιβδεῖ
 Δαιμόν· μὴ σὺ γὰρ κείθε τύχοις, ὅτε βροιβδέσιον·
 Οὐ γὰρ κεν βύσσαις σ' ἐπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' ἔνοστήχων·
 Ἀλλὰ μάλα Σκόλας σκοπέλῳ πεπλημένος, ὥκα
 Νῆα παρὲς ἰλέαν· ἱκανὸν καλὸν Φέστωρόν· ἐστιν,
 110 Ἐξ ἱτάρους ἐκπῶς ποδήμεναι, ἢ ἅμα πάντας.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εἰ δ' ἔγωγε δὴ μοι ταῦτο, θεῶν, τιμερτὸς ἔνισπε,
 Εἴπως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 115 Τὴν δὲ κ' ἀναυαίτην, ὅτε μοι σίνοντά γ' ἑταίρους;
 Ὡς ἰφάμεν· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο δία θεῶν·
 Σχέτλας, καὶ δ' αὖ τοι πολέμηϊα ἔργα μέμηλε
 Καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπαίξεαι θάνατόεσιν;
 Ἢ δέ τοι οὐ ἐνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστίν,
 120 Δαιμόν, τ' ἀργαλέον τε, καὶ ἄγρυον, οὐδὲ μαχητόν·
 Οὐδέ τις ἄς ἀλήη· Φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς·
 Ἦν γὰρ δηδύκησθα, κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 Δεῖδω, μὴ σ' ἐξαυτίς· ἰφρμηθεῖσα κίχῃσι
 Τότυσθιν κεφαλῇσι, τότους δ' ἐκ φῶτας ἔλῃτας·
 125 Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἰλέαν, βωσρεῖν δὲ Κραταιῖν,
 Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἢ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 Ἦ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕπερου δρυμῆθνα.
 Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξεαι· ἦνθα δὲ πολλὰ
 Βόσκοντ' Ἥελίοιο βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 130 Ἐκτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' εἰὼν πάρα καλὰ,
 Πεντήκοντα δ' ἱκασα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν,
 Οὐδέ ποτε φθινύθουσι· ἰεὶ δ' ἀπιπομένους εἰσὶν,
 Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαίθουσά τε, Λαμπατή τε,
 Ἄς τέκεν Ἥλιος Ὑπερίονι δία Νέαιρα.
 Τὰς μὲν ἔρα θρέψασα, τεκοῦσά τε, πότνια μήτηρ,
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπάεισε τηλόθι ναῖαιν,
 Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἔλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἰάας, νόσον τε μέδῃαι,
 Ἦ τ' ἂν ἐτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε·
 Εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομαι ὄλεθρον
 140 Νῆϊ τε, καὶ ἱτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἄλυσεις,
 Ὅψι κακῶς νεῖαι, ἑλῃσας ἔπο πάντας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἡῆς.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέσιχε δία θεῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίον, ὠτρυνον ἑταίρους,
 145 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κἀλίζον·
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι, πολλὴν ἄλα τύπτον ἑσπεταῖς·
 Ἥμιν δ' αὖ κατόπισθε νεῶς κυανοπύρροιο
 Ἴκμενον οὐρὸν ἰσι πλεσίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὕπλα ἱκασα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ' Ἴθυσον.
 Δὴ τότ' ἐγὼν ἱτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἔνα ἰδμεναι, οὐδὲ δῦ δόλως·

- „ In hoc autem caprificus est ingens, foliis florens:
 „ Sub hoc verò gravis Charybdis absorbet nigram aquam:
 „ Ter etenim eructat quotidie, ter verò resorbet
 „ Horrendum; ne tu utique ibi incideris, quando absorbet;
 „ Non enim liberarit te ex malo neque Neptunus.
 „ Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
 „ Navem præterage: quoniam longe satius est,
 „ Sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ Age verò jam mihi hoc, dea, vere dic,
 „ Si-quo-paëto perniciosam quidem effugiam Charybdis,
 „ Illam [*Scyllam*] autem propulsem, cum mihi lædet ita-facet
 Sic dixi: statim verò respondit nobilissima dearum; (socios?
 „ Infelix; & adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
 „ Et labor; nec diis cedes immortalibus?
 „ Illa nempe tibi non mortalis, sed immortale malum est,
 „ Græveque, difficileque, & immane, neque expugnabile:
 „ Neque ullum est præsidium; fugere optimum-est ab illa:
 „ Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
 „ Vereor, ne te denuo impetu-facto consequatur
 „ Tot capitibus, totque viros abripiat.
 „ Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratain
 „ Matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
 „ Quæ ipsam deinde compescet, demum ne irruat.
 „ Trinacriam verò ad insulam pervenies: ibi autem multæ
 „ Pascuntur Solis boves & pingues pecudes,
 „ Septem botim armenta, tot verò ovium pulchri greges,
 „ Quinquaginta verò singula: propagatio autem non fit ipsarum,
 „ Neque unquam moriuntur: deæ verò pastores sunt,
 „ Nymphæ comas-pulchræ, Phæthufaque, Lampetieque,
 „ Quas peperit Soli Hyperioni nobilis Næra.
 „ Has quidem postquam educavit peperitque veneranda mater,
 „ Trinacriam in insulam relegavit, procul ut-habita-rent,
 „ Ad oves custodiendas paternas, & camuras boves.
 „ Eas si quidem illæsas finas, redditusque memor-sis,
 „ Sane & adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis?
 „ Sin lædas, tum tibi prædico exitium
 „ Navique & sodalibus: ipse verò si quidem effugias,
 „ Sero male redibis, amissis omnibus sociis.
 Sic dixit: statim verò aureum-folium-habens venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit nobilissima dearum:
 At ego ad navem profectus hortabar socios,
 Et ipsi ut-ascenderent, & retinacula solverent.
 Illi verò statim ingrediebantur, & per transra sedebant;
 Ordine verò sedentes canum mare verberabant remis.
 Nobis autem dein pone navem proca-ceruleam
 Secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe comas-pulchra, gravis dea, vocalis.
 Continuo verò armis omnibus ordinatis per navem
 Sedebamus; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum verò ego socios alloquebar, dolens corde;
 „ O amici, non enim oportet unam scire, neque duos solos,
 „ Vati-

- 155 Θέσφατ', ἄ μοι Κίρκη μυθήσατο, δια βάδων·
 'ΑΛΛ' ἱέμεν μὲν ἔχον, ἵνα εἰδότες ἦ καὶ θάνωμεν,
 Ἥ καὶν Ἀλευόμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσίαν
 Φθογγὴν Ἀλευάσθαι, καὶ λαιμῶν' ἀνθεμόντα·
- 160 Οἷον ἡμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκούεμεν· Ἀλλὰ με δεσμῷ
 Δέσαστ' ἐν Ἀργαλίδι, (ὅφρ' ἐμπέδῃ αὐτῷ μίμνῃ.)
 'Ορῶν ἐν Ἰσοπείδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψαν.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὁμίας, λῦσαι τε κελεύω,
 Τμῆς δὲ πλεόνεσσι τῶν ἐν δεσμοῖσι πιέζουσιν.
- 165 Ἦτοι ἔγδ' τὰ ἔκαστα λόγων ἱτάροισι πίφασκεν·
 Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξέκετο νηὺς εὐεργής
 Νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειτα γὰρ οὖρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
 Ἐπλετο νηνεμία, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
- 170 Ἀνσάντες δ' ἱταροὶ νηὺς ἱζία μεθύσαντο,
 Καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλλον· οἱ δ' ἐπ' ἱετμῷ
 Ἐζόμενοι, λεύκαινον ὕδωρ ξεῖς ἐλάτυσιν.
 Αὐτὰρ ἔγδ' κηροῖο μέγαν τροχὸν ἐξεί χαλκῷ
 Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ σιβαρῆσι πιέζουσιν·
- 175 Αἴψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἦς,
 Ἥελιου τ' αὐγῇ, Τπεριονίδαο ἄνακτος·
 Ἐξείης δ' ἱτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἔλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδεσαν ὁμοῦ χεῖρας τε, πόδας τε,
 'Ορῶν ἐν Ἰσοπείδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψαν·
- 180 Αὐτοὶ δ' ἰζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἱετμοῖς.
 'ΑΛΛ' ὅτε τόσσον ἀπήμην, ὅσον τε γέγονε βοήσας,
 Ῥίμφα διώκοντες, τάφῳ οὐ λάθην ὠκύαλος νηὺς
 Ἐγγυῖον ἐρυμμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἑοιδῶν·
 Δεῦρ' ἔγδ' ἰὼν, παλῶσιν Ὀδυσσεύ, μέγα κύδος Ἀχαιῶν,
- 185 Νῆα κατάσκησον, ἵνα νηϊτέρην ὅπ' ἀκούσῃς.
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 Πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ σομάτων ὅπ' ἀκοῦσαι·
 'ΑΛΛ' ὅγε τερψάμενος νείτῃ, καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάντ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
- 190 Ἀργεῖοι, Τρῶές τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Ὡς φάσκῃ, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἑμὸν κῆρ
 Ἥδε' ἀκούμεναι, λῦσαι τ' ἐπέλευον ἱταίρους,
 Ὀφρύσι νευσάζων· οἱ δὲ, προσεδόντες ἔρρεσσον·
- 195 Αὐτίκα δ' ἀνσάντες Περιμήδης, Εὐρύλοχος τε,
 Πλείοσι μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μάλλον τε πιέζουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάσγε παρήλασεν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 Φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν, οὐδέ τ' ἀοιδῆς,
 Αἴψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλονται ἱμοὶ ἱρήρας ἱταῖροι,
- 200 Ὅν σφιν ἐπ' ὥσιν ἔλειψ', ἡμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 'ΑΛΛ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 Κατὰ καὶ μέγα κύμα ἴδον, καὶ δοῦπον ἤκουσα·
 Τῶν δ' ἦρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτат' ἱετμῷ·
 Βόμβησαν δ' ἦρα πάντα κατὰ ῥέον· εἶχετο δ' αὐτοῦ
- 205 Νηὺς, ἐπεί τοι ἐπ' ἱετμῷ προήκεα χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἔγδ', διὰ νηὺς ἰὼν, ἔκρυπεν ἱταίρους

„ Vatinia, quæ mihi Circe dixit nobilissima dearum;
 „ Sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 „ Vel elapsi mortem & fatum effugiamus.
 „ Sirenum quidem primum jubet divinarum
 „ Vocem evitare, & pratum floridum:
 „ Solam me jubebat vocem audire; sed me vinculo
 „ Ligatè in arcto, (ut firmiter illic maneam,)
 „ Erectum ad basim-mali: ex ipso autem fumes alligentur.
 „ Quod si oram vos, solvereque jubeam,
 „ Vos dein pluribus tum verò in vinculis constringite.
 Sarte ego hæc singula dicens sociis declarabam:
 Interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 Ad insulam Sirenum; urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, atque tranquillitas
 Erat absque-vento; sopivit autem fluctus deus.
 Surgentes verò socii navis vela complicarunt,
 Et ea quidem in navi cava collocarunt; ipsi autem ad remos
 Sedentes, dealbabant aquam politis remis-abiegnis.
 At ego ceræ ingentem massam-rotundam acuto ære
 Minutatim dissectam manibus validis premebam:
 Statim verò calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis:
 Ordine verò sociis ad aures omnibus illevi.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 Erectum ad basim-mali; ex ipso autem fumes alligarunt:
 Ipsi verò sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum tantum aberamus, quantum scilicet auditur clamans,
 Celeriter pergentes; illas utique non latuit velox navis
 Prope impulsâ: argutum verò exordiebantur cantum;
 „ Huc age profectus, laudatissime Ulysses, ingens decus Achi-
 „ Navem siste; ut nostram vocem audias. (vorum,
 „ Non enim unquam aliquis præter-navigavit nave nigra,
 „ Priusquam nostram suavem ab ore vocem audisset:
 „ Verum ille delectatus ablit, & plura doctus.
 „ Scimus enim utique omnia, quæcunque in Troja lata
 „ Argivi, Trojanique, deorum voluntate pertulerunt:
 „ Scimus etiam, quæcunque fiant in terra alma.
 Sic dixerunt, emittentes vocem dulcem; at meum cor
 Volebat audire; solvereque me jubebam socios,
 Superciliis innuens: illi autem incumbentes remigabant:
 Statim verò surgentes Perimedes Eurylochusque,
 Pluribus me in vinculis ligabant, niagisque premebant.
 Cæterum postquam illas præterisset Navis, neque amplius deinde
 Vocem Sirenum audiremus, neque cantum,
 Continuo ceram sibi-dempsērunt mei dilecti socii,
 Quam ipsæ auribus illeveram; neque ex vinculis resolverunt.
 Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 Fumum & ingentem fluctum vidi, & fragorem audivi.
 His autem percussis, ex manibus exciderunt remi;
 Insonuerunt verò omnes per fluctum; sistebatur autem illic
 Navis, quoniam non amplius remos prolixos manibus urgebant.
 Ast ego, per navem profectus, hortabar socios

Μετλιχίοις ἐπέσσει παρακαθὼν ἄνδρα ἵκατον·

Ἦ φίλοι, αὐτὸ γὰρ πῶς τι κακῶν ἀδικήμονες εἰμέν·
Οὐ μὲν δὴ τόδε μαῖζον ἔπι καυδν, ἢ ὅτε Κύκλωψ

210 Εἶλαι ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ κρατερῷφι βίηφιν·

Ἄλλα καὶ ἔνθεν ἐμὴ ἀρετῇ, βουλῇ τε, νόῳ τε,
Ἐκφύγομεν· καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι εἶμι.
Νῦν δ' ἔγωγε, ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, παιδώμεθα πάντες.

215 Τύπτετε κληΐδεςσιν ἐφήμενοι, αἶεα πόθι Τυδῆς
Δῶν τόνδε γ' ὕλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
Σοὶ δέ, κυβερνήτ', ὃδ' ἐπιτέλλομαι, (ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
Βάλλειν, ἐπεὶ νηὶς γλαφυρῆς οἴηϊα νομᾶς·)

Τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔστω

220 Νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσι
Κεῖτο· ἔξορμήσασα, καὶ ἐς κακὴν ἡμμε βάλῃσ' α·

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἡμοῖς ἐπέσσει πίοντο.

Ἐκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεύμεν, ὑπηκτον ἀνίην,

Μήπως μοι δέισαντες ἀπολλήξειαν ἐταῖροι

225 Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφίεας αὐτοῦς.

Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγαινῆς
Λαυθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θυρήσσεσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρα
Μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλδον, εἰς ἱερὰ νηὶς ἔβαινον

230 Πρώτης· ἔνθεν γὰρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι
Ἐκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.

Οὐδέ πη ἀρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσα

Πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡερειδέα πέτρην.

Ἡμεῖς δὲ ζεινωπὸν ἀναπλόομεν γοδῶντες·

235 Ἐνθεν μὲν γὰρ Ἐκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδιδος
Δεινὸν ἀνερροῖβῆσε θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ.

Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λίβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ,

Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑψόσε δ' ἔχθη

Ἀκροῖσι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπίπταν·

240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρῆξειε θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ.

Πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

Δεινὸν ἐβαβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε

Ψάμμῳ κυανέῳ· τοὺς δὲ χλωρὸν δάας ἦρει.

Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δέισαντες ὕλεθρον·

245 Τόφρα δέ μοι Ἐκύλλη γλαφυρῆς ἐν νηὶς ἐταίρους

Ἐξ ἔλει', οἱ χερσὶν τε βίηφί τε φέρτεροι ἦσαν.

Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα βοὴν ἔμει καὶ μετ' ἐταίρους,

Ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερβῆν,

Τῆδος ἀειρομένων· ἐμὰ δὲ φεύγοντο καλαιντές

250 Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕεστον, ἀχνύμενοι κῆρ.

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλίου περιμήκει βᾶβδῃ

Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις· δόλον κατὰ εἶδῶτα βάλλον,

Ἐς πόντον πρεῖλαι βοὸς κέρας ἀγρυῖλοιο,

Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θυράξῃ·

255 Ὡς οἷγ' ἀσπαίροντας αἶρουντο πρὸς πέτρας·

Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θυρῇ κατήσθιε κακλήγοντας,

Χεῖρας ἡμῶν δρέγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῇ·

Ὀκτικτὸν δὲ κείνο ἡμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖς.

Πάντων,

Blandis verbis prope-astans virum quemque; (Namus;
 „ O amici, non enim hactenus ullo-pacto malorum inexpecti
 „ Non quidem jam hoc majus imminet malum, quam cum Cy-
 „ Claudebat nos in spelunca cava, forti vi; (clops
 „ Sed & illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 „ Effugimus; & aliquando horum recordaturos vos puto.
 „ Nunc verò agite; quemadmodum ego dixero, pareamus omnes;
 „ Vos quidem remis maris fluctus profundos
 „ Verberate, transitis insidentes; si forte Jupiter
 „ Det hanc saltem mortem effugere & evitare.
 „ Tibi verò, gubernator, hoc præcipio; (sed in animo
 „ Reconde, quoniam navis cave gubernacula regis:)
 „ Hunc quidem fumum & fluctum extra dirige
 „ Navem; tu autem scopulum observa, ne te lateat
 „ Illinc evagata, & in malum nos conjicias.
 Sic dixi: illi verò celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem nondum commemorabam inmedicabile damnum;
 Ne quodammodo veriti cessarent socii.
 A-remigando, intraque constiparent seipfos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristis.
 Obliviscebar, quoniam neutiquam me jussit armari;
 Ast ego indutus inclyta arma, & duabus hastis
 Longis in manus sumptis, ad tabulata navis conscendebam
 Proræ; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ mihi ferebat damnum sociis.
 Nec usquam videre potui; lassati autem erant mihi oculi
 Undique circumspectanti ad obscuram petram.
 Nos verò angustum-locum transibamus lugentes;
 Ab altera etenim parte Scylla, ab-altera autem gravis Charybdis
 Horrendum absorbebat maris salis aquam.
 Utique cum evomeret, lebes sicut in igne multo,
 Tota immurmurabat conturbata; in altum autem aspergo
 Summis scopulis utrisque incidebat:
 Sed cum absorberet maris salis aquam,
 Tota intus apparebat commota; circum verò petram
 Horrendum resonabat: infra autem terra apparebat
 Arena cærulea: illos verò pallidus timor cepit.
 Nos quidem ad hanc aspiciebamus, veriti interitum;
 Interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 Sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 Jam horum animadverti pedes & manus superne
 In altum sublatorum; me verò compellabant vocantes
 Nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Quemadmodum autem cum in scopulo-projecto piscator prælon-
 Piscibus minutis per dolum escam objiciens, (ga virga
 In pontum demittit bovis cornu agrestis,
 Palpitantemque deinde correptum projicit foras:
 Sic illi palpitantes tollebantur ad petras:
 Illic autem pro foribus devorabat exclamantes,
 Manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
 Miserabilissimum demum illud meis vidi oculis

Πάντων, ὅσα' ἐμύθησα, πόρους ἄλδς ἔφερείνων.

260 Αὐτὰρ ἔπει πέρτας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην τ', αὐτὴν ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
Ἰκόμεθ'. ἔνθα δ' ὅσαν καλὰ βέες εὐρυμέτωποι,
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' ὑπερίονος Ἥελιοιο.

Δὴ τότε ἔγω, ἔτι πόντω ἴδων ἐν νηὶ μελαίνῃ,
265 Μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν ἀνελίζομένων,
Οἷων τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
Μάντιος Ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίαιο,
Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
Νῆσον ἀλευάσθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο.

270 Δὴ τότε ἔγνων ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖροι,
Ὅφρ' ὅμῳν εἴπω μανθία Τειρεσίαιο,
Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
Νῆσον ἀλευάσθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο.

275 ἔνθα γὰρ αἰδέεσθαι κακὸν ἔμμεναι ἔμμιν ἔφασκεν.

Ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.

Ὡς ἔφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.

Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συγερῷ μ' ἤμειβετο μύθῳ·

Σχέτλιος εἰς, Ὀδυσσεῦ· πέρ τοι μένος, οὐδὲ τι γυῖα

280 Κάμνεις· ἥ βά νυ σοὶ γε σιδήρεα πάντα τέτοκται,
Ὅς δ' ἐτάρους, καμᾶν ἀδδηκότας, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ,
Οὐκ ἴσας γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα κεν αὐτὲ

Νῆσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον·

Ἀλλ' αὐτὰς διὰ νύκτα θεὸν ἀλάλησθαι ἀνωγας,

285 Νῆσου ἀποπλανυχθέντας ἐν ἡροσιδῇ πόντῃ.

Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,

Γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὸν ὄλεθρον,

Ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θυέλλα,

Ἡ Νότου, ἢ Ζεφύροιο θυσαέος, οἱ τε μάλισα

290 Νῆκ διαφραΐουσιν, θεῶν ἀέκῃσι ἀνέκτων;

Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,

Δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, θεῇ παρὰ νηὶ μένοντες·

Ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρὺν πόντον.

Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.

295 Καὶ πότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·

Καὶ μὲν φωνήσας ἔπει πτερβέττα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἥ μάλα δὴ με βιάζετ' ἐμῶν ἰόντα·

Ἀλλ' ἦγε νῦν μοι πάντες ὑμῶσθε καρτερὸν ὄρκον,

Ἐγὼ καὶ τιν' ἢ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϊ μὲγ' οἷων

300 Εὐρωμεν, μήπῃ τις, ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,

Ἡ βοῶν, ἢ ἔτι μῆλον, ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκῃλοι

Ἐσίστε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἔφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνουν, ὡς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἔπει δ' ὅμοσάν τε, τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,

305 Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,

Ἄγχι ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι

Νηὶς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισκαμένως τετύκοντο.

Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Μνησάμενοι δὴ πείτα φίλους ἐκλαίον ἑταῖρους,

310 Οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νηὶς ἐκρούσῃ·

Κλαῖοντες

Omnium, quæcunque passus sum, vada maris perlustrans.
 Cæterum postquam petras effugissemus, horrendamque Cha-
 Scyllamque; statim deinde dei ad eximiam insulam (Crybdim,
 Pervenimus: ibi autem erant pulchræ boves latis-frontibus;
 Multæque pingues pecudes sublimis Solis.
 Tum verò ego adhuc in-mari cum-essẽ in navi nigra,
 Mugitumque audiui boum stabulantium,
 Oviumque balatum; & mihi sermo incidit animo
 Vatis cæci Thebani Tiresiæ,
 Circesque Æsæ, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 Insulam ut-vitarem homines-oblactantis Solis.
 Tum verò ego socios alloquebar, dolens corde;
 „ Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 „ Ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 „ Citerisque Æsæ, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 „ Insulam ut-vitarem homines-oblactantis Solis:
 „ Ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat,
 „ Sed præter insulam agite navem nigram.
 Sic dixi: illis autem contractum est charum cor.
 Statim verò Eurylochus molesto mihi respondit sermone;
 „ Crudelis es, Ulysses; abundat tibi robur, neque omnino mem-
 „ Defatigaris: profecto utique tibi omnia ferrea sunt; (bris
 „ Qui scilicet socios, labore defatigatos, atque etiam somno
 „ Non sinis terram conscendere; ubi demum (domito,
 „ Insula in circumfluo lautam paremus coenam:
 „ Sed temere per noctem celerem errare jubes
 „ Ab insula divagatos in obscuro ponto.
 „ Ex noctibus autem venti graves, perniciosæ navium,
 „ Oriuntur: quæ quis effugerit sævum exitium;
 „ Si forte repente ingruerit venti procella,
 „ Aut Noti, aut Zephyri graviter-spirantis, qui utique potis-
 „ Navem disperdant, diis regibus invitis? (sinum
 „ Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigræ,
 „ Coenamque apparemus, celerem apud navem manentes:
 „ Mane autem conscensa-*navi*, intremus latum pontum.
 Sic dixit Eurylochus; comprobarunt autem alii socii.
 Et tunc demum agnoscebam, quod jam mala moliretur deus:
 Et ipsum compellans, verba alicui dixi;
 „ Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus cum-sim:
 „ Sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum;
 „ Siquid boum armentum, aut gregem magnum ovium
 „ Inveniamus, nullo-pacto quis insipientia mala
 „ Aut bovem, aut etiam pecudem, occidat: sed quieti
 „ Comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.
 Sic dixi: illi autem protinus jurabant, ut iussi.
 At postquam iurassent, perfecissentque jusjurandum,
 Constitimus in portu cavo fabrefactam navem,
 Prope aquam dulcem; & egressi sunt socii
 E-navi; deinde autem coenam scite appararunt.
 Ceterum postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Recordati deinde charos flebant socios,
 Quos devoraverat Scylla, cava ex navi creptos:

Flentibus autem his supervenit dulcis somnus.

Quando verò tertia pars noctis erat, & astra transierant,

Immisit vehementem ventum nubium-coactor Jupiter

Turbine cum ingenti; nubibusque coöperuit

Terram simul & pontum: ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digito aurora,

Navem quidem subduximus, in cavum specum intro-tractam;

Ubi scilicet erant Nympharum pulchri chori, atque sedilia:

Et tum ego, concione habita, sermonem dixi;

„ O amici, in navi enim celeri cibisque, potusque

„ Est; à bobus verò abstineamus, ne quid patiamur;

„ Gravis enim Dei hæc boves & eximie pecudes,

„ Solis, qui omnia inspicit, & omnia audit.

Sic dixi: illis verò persuasus est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, neque quis alius

Oriebatur deinde ventorum, nisi Eurysque, Notusque.

Illi autem, quamdiu quidem panem habebant, & vinum rubrum,

Tamdiu à-bobus abstinebant, studiosi vitæ-conservanda:

Sed cum jam è navi absumpta-essent viatica omnia,

Tum demum prædam sequebantur palantes ex-necessitate,

Pisces, avesque, charas quodcumque in manus venisset,

Uncis hamis: vexabat verò ventrem fames.

Atque tum ego per insulam secessi, ut diis

Supplicarem, si quis mihi viam monstraret ut-redirem.

Sed cum jam per insulam profectus, declinasset à sociis,

Manibus lotis, ubi receptus erat à-vento,

Supplicabam omnibus diis, qui cælum habitant;

Hi verò deinde mihi dulcem somnum palpebris infuderunt.

Eurylochus autem sociis mali autor-erat consilii;

„ Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii;

„ Omnes quidem invisæ mortes miseris mortalibus,

„ Fame verò miserrimum mori, & fatum consequi.

„ Sed agite, Solis bonum abactis optimis.

„ Sacra-faciemus immortalibus, qui cælum latum habitant.

„ Quod si in Ithacam pervenerimus, patriam terram,

„ Statim Soli sublimi opulentum templum

„ Struamus; ubi ponamus donaria multa & pretiosa:

„ Sin iratus aliquantum ob boves capita-alte-ferentes,

„ Navem velit perdere, suffragenturque dii alii;

„ Malo semel ad fluctus hians animam perdere,

„ Quam diutius tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant verò alii socii.

Statim autem Solis ex-bobus cum-abegissent optimas

E-propinquo, (non enim longè à nave proxa-cærulea

Palcebantur camuræ-comibus pulchræ boves, latis-frontibus,)

Eas utique circumstabant, & vota-faciebant diis,

Foliis decerptis teneris quercus alto-vertice;

Non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.

Cæterum postquam precati essent, & mactassent & excolassent;

Femoraque excrucerunt, atque adipe coöperuerunt,

Postquam-duplicaverant, & super ipsis frustra-cruda posuerunt:

Neque verò habebant vinum ad-libandum super ardentia sacra,

- 'Αλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτην ἔγκατα πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἰκάνη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσσαυτο,
 365 Μίσηλλόν τ' ἔκρα τ' ἔλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν.
 Κίχ' τότε μοι βλεφάρων ἐξίσσυτο νήδυμος ὕπνος.
 Βῆν δ' ἰάναι ἐπὶ νῆα θεὸν καὶ θῖνα θαλάττης.
 'Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεδὺς ἀμφιελίσσης,
 Καὶ τότε με κνίσσης ἄμφ' ἤλυθεν ἡδὺς αὐτμῆ.
 370 Οἰκάρης δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γαγώνευν.
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἶδν ἔδντες,
 'Η με μάλ' εἰς ἔτην ποιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ.
 Οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.
 'Ωκέα δ' Ἥελίῳ Ἵπείρῳι ἔγγελος ἦλθε
 375 Λαμπετὴ τανύποπλος, ὃ εἰ βίας ἔκταν ἱταῖροι.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῴδα, χυόμενος κῆρ.
 'Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἶδν ἔδντες,
 Τίσαι δὲ ἱτάρους Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆος,
 'Οἱ μιν βοῦς ἐκτείναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἐγὼ γε
 380 Χαίρεσκον μὲν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 'Ηδ' ἐπὶ τ' ἄψ' ἐπὶ γαίαν ἄπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.
 Εἰ δέ μοι οὐ τίς σουςι βοῶν ἐπικινδ' ἀποιβὴν,
 Δύσομαι εἰς Αἴδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φάειναι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 385 'Ηέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε,
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ἐπὶ ζεῖδωρον ἔρουραν.
 Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θεὸν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Τυτθὰ βαλὼν κείσσαιμι, μέσση ἐνὶ δίνῳσι πότιν.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο.
 390 'Η δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 Νεφεκον ἔλλαθεν ἄλλον ἐπισαδὼν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθαι· βίας δ' ἀποτίθνασαν ἡδῃ.
 Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον·
 395 Εἶπον μὲν βίολ', κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἱμεμύκει,
 'Οπταλῖα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγντο φωνή.
 'Εξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρήρης ἱταῖροι
 Δαίνυντ', Ἥελίοιο βοῶν ἑλάσαντες ἄριστας.
 'Αλλ' ὅτ' ἔρ' ὕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 400 Καλ' τίτ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
 'Ημεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
 'Ισθὺν σπασάμενοι, ἀνά θ' ἰσθία λεύκ' ἐρύσαντες.
 'Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἑλείπομεν, οὐδέ τις ἔλλαθ
 Φαίνετο γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς, ἡδὲ θάλασσα,
 405 Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔσησε Κρονίων
 Νηὶς ὤπρ' γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὕπ' αὐτῆς.
 'Η δ' ἔβη οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χερόν· αἶψα γὰρ ἦλθε
 Κεκληγὼς Ζεφύρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων.
 'Ισοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θυέλλα
 410 Ἀμφοτέρους· ἰσθὺς δ' ἐπίσσω πέσεν, ὅπληα τε πάντα
 Εἰς ἄντλον κατέχυνθ'· ὃ δ' ἔρα πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ
 Πλήξε κυβερνήτῳ κεφαλῇ, σὺν δ' ἔβη ἔραξε
 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἔρ' ἀρνευτήρι τοικὺς
 Κόππεσ' ἀπ' ἱερύφιν, λίπε δ' ἔβηε θυμὸς ἀγῆνυρ.

Sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Cæterum postquam femora exusta sunt, & viscera gustant,
Minutatumque secuerunt cætera, & veribus transfixerunt;

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:

Perrexi autem ire ad navem velocem & littus maris.

Sed cum jam prope essem profectus navem remis-utrinque-agita-

Tum verò mihi nidoris obvenit dulce flamen: (tam,

Lugens autem deos ad immortales clamavi;

„ Jupiter pater, atque alii beati dii semper-existentes;

„ Profecto me magnum in damnum sopivistis sævo somno;

„ Socii verò magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli sublimi nuncia venit

Lampetia longo-peplo-induta, quod ei boves interfecerant socii.

Statim autem is deos allocutus est iratos corde;

„ Jupiter pater, atque alii beati dii semper-existentes,

„ Fac-luere jam socios Laërtiade Ulyssis,

„ Qui meas boves occiderunt superbe; quibus ego

„ Gauderam quidem profectus in cælum stellatum,

„ Et quando retro ad terram è cælo revertebar.

„ Quod si mihi non luant boum condignam talionem,

„ Descendam in Orcum, & inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;

„ Sol, sane quidem tu inter immortales luceto,

„ Et mortales homines, super aliam terram:

„ Horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine

„ Paululum ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc verò ego audiavi à-Calypso comas-pulchra;

Illa autem dixit à-Mercurio internuncio se ipsam audivisse.

Cæterum postquam ad navem pervenissem atque mare,

Objurgabam aliunde alium ordine; neque ullum remedium

Invenire potuimus: boves enim mortui erant jam.

Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:

Serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugiebant,

Assæque & crudæ; boumque quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mihi dilecti socii

Epulabantur, Solis bobus abactis optiuis:

Sed quando utique septimum diem Jupiter induxit Saturnius,

Tum verò deinde ventus quidem desit turbine fievire:

Nos autem statim nave-conscensa immisimus lato mari,

Malo erecto, velisque albis expansis.

Sed quando jam insulam relinqueramus, neque ulla alia

Apparebat terrarum, sed cælum atque mare,

Sane tum cœruleam nebulam statuit Saturnius

Navim supra cavam; obscuratus autem est pontus sub ipsa.

Ea autem currebat haud valde multum per tempus; statim enim

Stridens Zephyrus, ingenti cum turbine furens: (venit

Mali autem rudentes rupit venti procella

Utrosque; malus verò retro cecidit, armamenta-que omnia

In sentinam deciderunt: is autem in puppi navis

Percussit gubernatoris caput, ossaque confregit

Omnia simul capitis; ille verò urinatori similis.

Decidit à tabulatis, reliquitque ossa animus generosus:

- 415 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἦ δ' ἰλελίχθη πᾶσα, Δίδς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἔν δ' αἰετοῦ πλῆτο· πῆσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκέλοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἱμφόροντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νότον.
- 420 Αὐτὰρ ἰγὼ διὰ νηὸς ἰφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
 Λῦσι κλύδων τρέπιοι· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἰσὺν ἔαξε ποτὶ τρέπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἑπίτονος βέβλητο, βόδις βινοῖο τεταυχῶς·
 Τῷ δ' ἔμψω συνέεργον ὁμοῦ τρέπιν ἡδὲ καὶ ἰσὺν·
- 425 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 ἔνδ' ἦτοι φέφυρος μὲν ἱκαύσατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὥκα, φέρον ἑμῷ ἔλγεα θυμῷ,
 ὄφρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἥμα δ' ἡλίῃ ἀνιόντι
- 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 ἦ μὲν ἀνερβόιβησι ἐκλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ·
 Αὐτὰρ ἰγὼ ποτὶ μακρὸν ἱριεὺν ὕψος' ἀεθαίε,
 Τῷ πρὸς φῶς ἰχθύμην, ὥς νυκτερὶς· οὐδέ πῃ εἶχον
 οὔτε σπρίξαι ποεῖν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιθῆναι.
- 435 Ρίξαι γὰρ ἰκὰς ἦσαν, ἀπήμοι δ' ἔσαν ὕδοι,
 Μακροὶ τε, μεγάλοι τε, κατεσκίον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμῶς δ' ἰχθύμην, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἰσὺν καὶ τρέπιν αὐτίς· ἐλδομένω δέ μοι ἦλθεν
 ὄψ'· ἥμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορήθεν ἀνέστη,
- 440 Κρίνων κείκαε πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
 Τῆμος δὲ τὰ γε δοῦρα Χάρυβδιος ἐξεφαάνη.
 ἥμα δ' ἰγὼ καθύπερθε πῶδας καὶ χεῖρε φέρασθαι,
 Μίσση δ' ἐνδύκησα παρδὲ περιμήκησιν δοῦρα,
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἱμῆσι.
- 445 Σκύλλην δ' οὐκ ἔτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
 ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 Νῆσον ἰς Ὀλυγίην πέλασαν θεοί· ἔνθα Καλυψὼ
 Ναιΐε ὑπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήσασα,
- 450 ἥ μ' ἰφίλει τ', ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 ἦδ' ἂν γὰρ τοι χθιζὺς ἐμυθεύμην ἐν δόικῃ
 σοὶ τε καὶ ἰφίμῃ ἀλόχῃ· ἰχθύρην δέ μοι ἔστιν,
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ν.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Γ Α Σ

Ἐπίθεσις.

Κοιμώμενον Ὀδυσσεύα, μετὰ τῶν δούρων, ἐπιτίθεισιν οἱ
 Φαίakes εἰς τὴν γῆν τῶν Ἰακηγίων· καὶ τὴν μὲν ναῦν
 ὑποσφύουσιν λίθον ποιεῖ Ποσειδῶν· Ἀθήνῃ δὲ ἐπὶ τῇ αἰ-
 γυαλιᾷ Ὀδυσσεὺς συμβουλεύει περὶ τῆς μνηστειροφονίας· καὶ
 τὰ χεῖρματα ἐν τινὶ σπηλαίῳ ἀποκρύπτει, καὶ εἰς γέροντα
 μεταμορφοῖ τὸν Ὀδυσσεύα.

Jupiter autem crebro intonuit, & injecit fulmen navi;
 Ea autem contorta est tota, Jovis ista fulmine:
 Sulphureque impleta est: ceciderunt verò è navi socii.
 Illi autem cornicibus similes circa navem nigram
 In fluctibus ferebantur: deus autem auferebat reditum.
 At ego per navim incedebam; donec latera
 Solvit fluctuum-inspetus à-carinâ, eam verò inermem ferebat unda.
 Effregit autem ei malum usque-ad carinam; at super ipso
 Lorum inditum erat, bovis oorio factum:
 Hoc utique utrumque colligabam pariter carinam atque etiam
 Sedens autem super hæc, ferebar perniciosis ventis. (malum:
 Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere:
 Supervenit autem Notus celeriter, ferens meo dolores animo;
 Ut iterum perniciosam remetirer Charybdim.
 Tota-nocte ferebar: simul autem ac sol ortus est,
 Veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdim.
 Hæc quidem absorpsit maris salisam aquam;
 At ego ad proceram caprificum alte levatus,
 Ei implicitus tenebar, velati vespertilio: neque uspiam potui
 Neque hædere pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 Longique, ingentesque; obumbrabant verò Charybdim.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 Malum, & carinam denuò; cupienti autem mihi advenit
 Tandem: quando autem ad coenam vir è foro surgit,
 Judicans lites multas litigantium juvenum,
 Tunc demum ligna ex Charybdi apparebant.
 Demisi verò ego desuper pedes & manus, ut possem-ferri;
 In medium autem cum-sonitu-ecidi præter prælonga ligna,
 Sedensque super hæc remigavi manibus meis.
 Scyllam autem non amplius sivit pater hominumque deorumque
 Aspiciere me: non enim effugissem sevam mortem.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 Insulam in Ogygiam appulerunt dii; ubi Calypso
 Habitabat comas-pulchra, veneranda dea vocalis;
 Quæ me amice-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enarro?
 Jamjam etenim heri enarrabam in domo
 Tibique & castæ uxori: odiosum autem mihi est
 Rursus plane enarrata recensere.

O D Y S S E Æ H O M E R I X I I L I B R I

Argumentum.

Dormientem Ulysses cum donis exponunt Phæaces in ter-
 ram Ithacensium. Et navem quidem ipsorum redeuntem,
 lapidem fecit Neptunus: Minerva autem in littore Ulyssæ con-
 sultit de procorum cæde: & bona ejus in quadam spelunca oc-
 cultat, in senemque transformat Ulysses.

Νῦν, Ἰθάκης ἐπέβη, Φαιήκων πομπῇ, Ὀδυσσεύς.

Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηλυθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκιδαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Ὡς Ὀδυσσεύ, ἔπειτα ἔμεν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ

5 Ὑπερφίης, τῷ σ' οὔτι καλὶμπλαυχθέντα γ' εἶν

Ἀψ' ἀπονόησιν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.

Τμείων δ' ἀνδρὶ ἐκάσῃ ἐφίεμενος τέδε εἶρω,

Ὅσσοι ἐνὶ μαγάρῳσι γερούσιον αἶθοπα οἶνον

Αἰεὶ πίνετ' ἡμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ.

10 Εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐυξέσῃ ἐνὶ χηλῇ

Κεῖται, καὶ χρυσοῦς πολυδαίδαλος, ἕλλα τε πάντῃ

Δῶρ, ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν.

Ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἥδ' ἐλβητα,

Ἀνδρακῆς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον

15 Τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι.

Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάσος.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠῶς,

Νῆ' ἤρ' ἐπισσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν.

20 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέβηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,

Αὐτὸς ἰὼν διὰ νῆος, ὑπὸ ζυγῇ, μὴ τιν' ἐταῖρῳ

Βλέπτοι ἱλαυνόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.

Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαῖτ' ἀλέγυνον.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο

25 Ζηνὶ κελαϊνεφεί Κρονίδῃ, ὅς πᾶσιν ἀνάσσει.

Μηρὰ δὲ κείνους δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα

Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἡμέλειτο βέλος ἀοιδὸς

Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

Πολλὰ πρὸς ἥελιον κεφαλῇ τρέπε παμφανώνντα,

30 Δύναμι' ἐπιγυρόμενος· δὴ γὰρ μαγείαινε νέεσθαι.

Ὡς δ' ἔτ' ἀνὴρ δόρποιο λαλαῖεται, ὅτε πανῆμαρ

Νεῖδν ἀνέλεκτον βόε δίνουσι πηκτὸν ἔροτρον,

Ἀσπασίως δ' ἔρα τῇ κατέδω φάος ἥελίοιο,

Δόρπον ἐποιχέσθαι, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι·

35 Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπασὸν ἔδω φάος ἥελίοιο.

Ἀῖψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,

Ἀλκινόω δὲ μάλισα πιφασκόμενος φάτο μῦθον·

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,

Πέμπτετέ με στείσαντες ἀπήμονα· χαίρετε δ' αὐτοῖ·

40 Ἦδη γὰρ τετέλεσαι, ἃ μοι φίλος ἦθελε θυμὸς,

Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ οὐρανίωτες

Ὀλβια ποιήσιν· ἀμύμονα δ' εἰκοι ἔκοιτιν

Νοστήσας εὐροιμι, σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.

Τμείς δ' αὖτε μένοντες εὐφραίνετε γυναῖκας

45 Κουριδίας, καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἄρετὴν ὑπάσσειαν

Παντοίην· καὶ μήτι κακὸν μεταδήμιον εἴη.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἐπήνουν, ἥδ' ἐκέλευον

Πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἔπειτα κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόννε, κρητῆρα κεραισάμενος, μέθυ νεῖμον

Πᾶσι

N. Ithacam ingressus est Phæacum ductu Ulysses.

SIC dixit: illi autem omnes muti facti sunt silentio;

Obletationeque tenebantur per ædes umbrosas.

Huic autem vicissim Alcinous respondit, dixitque;

„ O Ulysses, quandoquidem venisti meam ad æratam domum

„ Altam, ideo te haud retrorsum jactatum puto

„ Retro rediturum, & si valde multa passus es.

„ Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico,

„ Quotcunque in ædibus honorarium generosum vinum

„ Semper bibitis meis, auditisque cantorem:

„ Vestes quidem jam hospiti bene-politâ in arcâ

„ Jacent; & aurum arte-elaboratum; aliaque omnia

„ Dona, quæcunque Phæacum senatores huc attulerunt:

„ Verum age, ei demus tripodem magnum, & lebetem,

„ Viridem; nos autem rursus congregati in populo

„ Rependemus: grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoüs: illis verò placebat sermo.

Li quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digito aurora,

Ad navem deinde properabant, ferebantque viros-honestans æs:

Et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi,

Ipse profectus per navem, sub transtris, ne aliquem sociorum

Læderent impellentium, quando incumbere remis.

Illi autem ad Alcinoi-domum iverunt, & convivium curabant.

Horum autem gratia bovem mactavit sacra vis Alcinoi

Jovi atrarum-nubium-coactori Saturnio, qui omnibus impemat.

Femoribus autem assatis, celebrabant lautum convivium

Obletantes-sest: inter ipsos verò canebat divinus cantor

Demodocus, populis honoratus: at Ulysses

Sæpe ad Solem caput vertebat splendentem,

Ut-occidaret expetens; jamdudum enim cupiebat reverti.

Sicut autem cum vir cœnam concupiscit, cui toto-die

Per novale traxerunt boves nigri compactile aratrum;

Optato autem huic occidit lumen Solis,

Ad-cœnam ut-eat; affliguntur verò genua cuncti:

Sic Ulyssi gratum occidit lumen Solis.

Statim autem inter Phæaces remigii-studiosos locutus est,

Alcinoö autem maxime orationem-dirigens dixit sermonem;

„ Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,

„ Mittite me, postquam-libaveritis, illæsum; Valet autem ipsi:

„ Jam enim perfecta-sunt, quæ mihi charus volebat animus,

„ Deductio & chara dona, quæ mihi Dii cœlestes

„ Fortunata faciant: eximiam autem domi uxorem

„ Reversus inveniam, cum incolumibus amicis.

„ Vos autem hic manentes obletetis uxores

„ Quas-virgines-duxistis, & liberos; Dii verò virtutem dent

„ Omnigenam; & ne quod malum publicum sit.

Sic dixit: illi verò omnes collaudabant, & jubebant

Dimitti hospitem, quod decenter locutus esset.

Atque tum præconem allocuta est vis Alcinoi;

„ Pontonoö, cratere mixto, merum distribue.

Πᾶτιν ἀνὰ μέγαρον· ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ,
Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἴην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
Νώμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισαδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν

55 Ἐσπείταν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
Αὐτόθεν ἐξ ἰδμεῶν· ἀνὰ δ' ἴσατο δῖος Ὀδυσσεύς,

Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασιλεῖα, διαμπερές, εἰσέκε γῆρας

60 Ἐλθῆ, καὶ θάνατος, τὰ τ' ἐπ' ἀνδράποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
Παισὶ τε, καὶ λαοῖσι, καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν, ὑπὲρ οὐδὲν ἰβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τῷ δ' ἄμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο,

65 Ἥγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν, καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ θυμῶς ἄμ' ἔπαμπε γυναῖκας·
Τὴν μὲν, Φᾶρος ἔχουσιν ἐκπλυνὸς, ἥδ' ἑλπίων,

Τὴν δ' ἑτέρην, χιλὴν πυκινὴν ἄμ' ἔπαμπε κομίζειν·
Ἡ δ' ἄλλῃ σίτον τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἱερὸν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἥδ' ἐθάλασσαν,
Λίψα τὰ γ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
Δεξιέμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·

Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ σέβασαν ἡγήσας τε, λίον τε,
Νῆες ἐπ' ἱκριόφιν γλαφυρῆς, (ἵνα νήγρετον εὖδοι,)

75 Πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἰβήσετο, καὶ κατέλεκτο
Σιγῇ· τοὶ δὲ κάθισον ἐπὶ κληῖσιν ἱεῖας
Κόσμοι· πῆγμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἐνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἄλα κηδῶ·
Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,

80 Νήγρετος, ἡδιστος, θανάτῳ ἄγχις ἐοικώς.
Ἡ δ' ὥς ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
Πάντες ἄμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἱμάσθλης,

Τῷδ' ἀειρόμενοι, ῥίμφᾳ πρήσσουσι κέλευθον·
Ὡς ἄρα τοῦ πρύμνη μὲν ἀείρετο, κύμα δ' ὕπισθε

85 Πορφύρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως θέεν ἔμπεδον· οὐδ' αὖ κεν ἴρηξ
Κίρκος δμαρτήσειεν, ἑλαφρότατος πετεηνῶν·

Ὡς ἡ ῥίμφᾳ θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταρσεν,
Ἀνδρὰ φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδε' ἔχοντα·

90 Ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἔλγεα ὄν κατὰ θυμὸν,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλογεινὰ τε κύματα πείρων·
Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὐδε, λελασμένος ὕπῳ ἐπεκύνθει.

Εὖτ' ἀσὴρ ὑπέρεσχε φαάντατος, ὅς τε μάλις
Ἐρχεται ἀγγέλλων Φάος Ἡοῦς ἡριγενεῖης·

95 Τῆμας δὴ νῆσω προσπύλωντο ποντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δέ τις ἐξὶ λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος,
Ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ

Ἀκταὶ ἀπορρίπτες, λιμένος ποτιπατηταί·
Αἶτ' ἀνέμων σκεπδῶσι δυσαίων μέγα κύμα

100 Ἐκτοθεν· ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες ἰσσελμοί, ὅταν ὕμνου μέτρον ἴκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ταινύφυλλος ἑλαίη·

„ Omnibus in domo; ut precati Jovem patrem,
 „ Hospitem dimittamus suam in patriam terram.
 „ Sic dixit: Pontonöus verò dulce vinum miscebat;
 Distribuit deinde omnibus astando: illi autem Diis
 Libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
 Indidem ex sedibus: surrexit verò nobilis Ulysses,
 Areteque in manibus posuit poculum rotundum,
 Et ipsam affatus verba alata dixit;
 „ Vale mihi, ð regina, in-perpetuum; donec senectus
 „ Venerit, & mors, quæ utique hominibus accidunt.
 „ At ego proficiscor; tu autem delectare hæc in domo,
 „ Liberisque, & populis, & Alcinoö rege.
 Sic fatus, super limen ibat nobilis Ulysses.
 Una autem cum eo præconem præmisit vis Alcinoï,
 Ut-duceret ad navem velocem, & littus maris:
 Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres;
 Alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam, & tunicam,
 Alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut-portaret:
 Alia verò panemque ferebat & vinum rubrum.
 At postquam ad navem pervenissent & mare,
 Scatim hæc in navi cavâ comites eximii
 Accepta deposuerunt, potum & cibum omnem:
 At Ulyssî straverunt stragulamque, linteumque,)
 Navis in tabulatis cavæ, (ut tranquille dormiret,)
 In-puppi: conscendit autem & ipse, & decubuit
 Silentio: illi autem sedebant in transiris unusquisque
 Ordine; funemque solverunt à perforatò lapide:
 Ibi illi reclinati torquebant mare remo:
 Et huic suavis somnus in palpebris incidit,
 Altus, jucundissimus, morti proxime similis.
 Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
 Omnes simul incitati à verberibus scuticæ,
 Alte elevati, celeriter conficiunt viam:
 Sic sane hujus puppis quidem tollebatur; fluctus autem pona
 Niger ingens ruebat sonori maris.
 Hæc autem valde tute currebat firmiter; neque accipiter
 Circis affectus fuisset, pernicissimus volucrum:
 Sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
 Virum ferens, diis paria consilia habentem:
 Qui antea quidem multos passus erat dolores suo in anikæ,
 Virorumque bella, sævosque fluctus transiens;
 At tunc placide dormiebat, oblitus quot passus fuerat.
 Quando stella super-institit lucidissima, quæ scilicet maximo
 Venit nuncians lumen Auroræ mane-genitæ;
 Tum demum insulæ applicabatur pontum-transiens navis.
 Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
 In agro Ithacæ; duo verò projecta in ipso
 Littora abrupta, in portum vergentia:
 Quæ utique à-ventis defendunt raucis magnum fluctum
 Extra; intus verò sine vinculo manent
 Naves bene-tabulatæ, cum portus spatium intraverint.
 At in vertice portus patulis-ramis olivæ;

- Ἀρχαὶ δ' αὐτῆς, ἔντρον ἐπήρωτον, ἡροσιδὲς,
ἶρδν νυμφῶν, αἱ Νηιάδες καλέονται.
- 105 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασσι
Λαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαμβώσουςι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἰσοὶ λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὕφαινουσιν ἀλκυόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἐν δ' ὕδατ' ἀεναόντα· δύνει δέ τε οἱ ἔνθα εἰσὶν·
- 110 Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβνταὶ ἀνθρωποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσι θεωτέραι· οὐδέ τι κείνῃ
Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐσιν.
Ἐνδ' οἷγ' εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
Ἠπείρω ἐπέκλεισαν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,
- 115 Σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρος ἱερτάν.
Οἱ δ' ἐκ νῆος βάντες ἐϋζυγοῦ ἡπειρόνδε,
Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἔειραν,
Αὐτὰ σὺν τε λίνῳ, καὶ ῥήγῃ σιγαλέντι,
Καδ' δ' ἔρ' ἐπὶ ψαμάδῳ ἔεισαν, δεδμημένον ὕπνῳ·
- 120 Ἐκ δὲ κτήματ' ἔειραν, αἱ οἱ φαίηκες ἀγαυοὶ
Ἦπασαν οἴκαδ' ἰόντι, διὰ μαγαθύμον Ἀθήνην.
Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἑλαίνης ἀδρᾶ θῆκαν
Ἐκτὸς ὁδοῦ, μή ποῦ τις ὁδιτάνων ἀνθρώπων,
Πρὶν γ' Ὀδυσσῇ ἔγρεσθαι, ἐπαλθὼν δηλήσαιοτο.
- 125 Αὐτοὶ δ' αὐτ' οἴκονδε πάλιν κίον· οὐδ' ἔννοσιχθων
Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέμῃ Ὀδυσσῇ
Πρῶτον ἐκηπεύλησε· Δίδος δ' ἐξείρετο βουλὴν·
Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τιμῆαις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτε τίουςι
- 130 Φαίηκες, τοί περ τοι ἐμῆς ἔξεις γενέθλης.
Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παλόντα
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔ ποτ' ἀπηύρων
Πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο, καὶ κατένευσας.
Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θεῇ ἐπὶ πόντον ἔγοντες
- 135 Κέτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἥσπετα δῶρα,
Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε ἄλλισ, ἐσθῆτά θ' ὕφαντήν,
Πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 140 Ὀ πόποι, ἔννοσιγαί· εὐρυσθενὲς, οἷον ἔειπες;
Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Πρεσβύτατον καὶ ἥριζον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν.
Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς τε βίη καὶ κάρτεϊ εἰκὼν
Οὔτι τίς, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰέν·
- 145 Ἐρξον, ὅπως θέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἔννοσιχθων·
Αἰψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὥς ἐγορευεῖς·
Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ἐπίζομαι, ἥδ' ἀλαείνω.
Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα
- 150 Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡροσιδέϊ πόντῳ
Ῥαῖσαι· ἐν ἥδ' ἡδ' ὁδῶνται, ἐπολλήξεωσι δὲ πομπῆς
Ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Ὡς πῆπον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἥριζα,

Prope autem ipsam, antrum amorum, obscurum,
 Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus verò crateresque & amphoræ erant
 Lapideæ; ibi verò præterea mellificæ apes.
 Intus porro juga lapidea prælonga; ibique Nymphas
 Pallia texunt purpurea, mirabile visæ.
 Intus quoque aquæ perpetuo-fluentes: dum autem ei iussu sunt;
 Hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 Illæ autem contra ad Notum sunt diviniore; neque omnino illac
 Homines intrant; sed immortalium via est.
 Huc illi *navem*-adegerunt, loco prius cognito: ea quidem postea
 Terræ appulsa est, quantum ad dimidium totius,
 Concitata; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in terram,
 Primum Ulyssem cava ex nave sustulerunt,
 Ipso cumque linteo, & stragula splendida;
 Atque in arena deposuerunt, oppressum somno:
 Expulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 Dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam;
 Et ea quidem dein ad imum olivæ conferta posuerunt
 Extra viam; ne forte aliquis viatorum hominum,
 Antequam Ulysses expergisceretur, aggressus violaret.
 Ipsi verò contra domum redibant: neque Neptunus
 Obliviscatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 Primum minatus erat: Jovis autem rogabat consilium;
 „Jupiter pater, haud amplius ego inter immortales Deos
 „Honoratus ero, quam me mortales minime honorant
 „Phæaces, qui sane à mea oriundi sunt stirpe.
 „Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passura
 „Domum venturum; reditum verò illi nunquam auferebam
 „Omnino, quoniam tu primum promissisti, & annuisti.
 „Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 „Deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 „Æsquæ, aurumque abunde, vestemque textilem,
 „Multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
 „Si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 „Papæ! Neptune late-potens, quale dixisti?
 „Nequaquam te despiciunt Dii; grave autem esset
 „Antiquissimum & præstantissimum ignominia prosequi.
 „Hominum autem si quis te viribus & robori suo obsequens
 „Non honorat; tibi sane est & postea ultio semper.
 „Fac, ut vis, & tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-quassator;
 „Statim ego facerem, nubium-coactor, sicut dicis;
 „Sed tuam semper iram observo, & fugito.
 „Nunc verò Phæacum volo perpulchram navem
 „Ex deductione reversam in nigro ponto
 „Perdere; ut jam abstineant, desistantque à deductione
 „Hominum; magnumque ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 „O bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,

- 155 Ὀπότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προσιδώντας
 Λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θείναι λίθον ἐγγυθὶ γαίης
 Νῆτ' βοῇ ἵκελον, (ἵνα θαυμάσωσιν ὅπαντες
 ἄνθρωποι) μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
 Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἔκασσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 160 Βῆ δ' ἴμεν ἐς Σχερίην, ὅθι φαίηκες γεγάασιν·
 ἔνθ' ἔμεν'· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς
 ῥίμφα διυκομένη· τοῦ δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
 Ὃς μιν ἄλκην ἔθηκε, καὶ ἐβρίζωνεν ἔναρθε,
 Χεῖρὶ καταπρηνέτ' ἐλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβήκει.
- 165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
 φαίηκες δολιχέρετμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες·
 Ὡδε δέ τις εἶπεν κεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ μοι, τίς δὴ νῆα βοὴν ἐπέδῃσ' ἐνὶ πόντῳ,
 Οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προῦφαίνετο πᾶσα.
- 170 Ὡς ἔρα τις εἶπεν· τὰ δ' εὖκ' ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόππυ, ἡ μάλα δὴ με παλαιόφατα θέσφατ' ἰκάνει
 Πωτρὸς ἐμοῦ, ὅς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπήμονες εἰμὲν ἀπάντων.
- 175 Φῆ ποτε φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα
 Ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν ἐν ἡροειδεῖ πόντῳ
 ῥαιστέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ὦγεθ', ὥς ἐν ἑγὼν εἶπω, πειθόμεθα πάντες·
- 180 Πομπῆς μὲν πύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 ἡμέτερον προτὶ ἔξυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 Δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἶκ' ἐλεήσει,
 Μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδισαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.
- 185 Ὡς οἱ μὲν δ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Δήμου φαίηκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Ἑσάβτες περὶ βωμόν· ὃ δ' ἔγχετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρῴῃ, οὐδέ μιν ἔγνω,
 Ἦδη δὴν ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα χεῖν,
- 190 Παλλὰς Ἀθηναίη, καὶ ῥα Διὸς· ὅφρα μιν αὐτὸν
 Ἀγνώσκον τεύξειν, ἕκαστά τε μυθήσαιο·
 Μὴ μιν πρὶν ἔλοχος γνοίη, ἀσσοί τε, φίλοι τε,
 Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 Τοῦνεκ' ἔρ' ἄλλοις ἰδέα φαίνεσκατο πάντα ἄνακτι,
- 195 Ἀτρωπιτοὶ τε διηνεκέες, λιμένες τε πᾶνορμοι,
 Πέτραι τ' ἡλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθώντα.
 Στῆ δ' ἔρ' ἀναίξας, καὶ δ' εἶσιδε πατρίδα γαίαν·
 Ὀμωξέν τ' ἔρ' ἔπειτα, καὶ ὦ παπληγέτο μῆρ' ὡ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
- 200 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἰκάνω;
 Ἦ δ' οἷγ' ὄβριζαί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
 Ἦ δὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
 Πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῆ δὲ καὶ αὐτὸς
 Πλάζομαι; αἶθ' ὅφελον μέναι παρὰ φαίηκεσσιν
- 205 αὐτοῦ· ἐγὼ δέ κεν ἕλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 Ἐξικόμεν, ὅς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.

- „ Cum jam omnis incitatum intueatur
 „ Populus ab urbe, tum eam facere lapidem prope terram
 „ Navi veloci similem, (ut admirarentur omnes
 „ Homines;) magnumque ipsis montem urbi obducere.
 At postquam hoc audivisset Neptunus terras-quassator,
 Perrexit ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt;
 Illic manebat: at valde prope venit pontum-transiens navis
 Celeriter impulsâ: hanc autem prope venit Neptunus,
 Qui ipsam lapidem reddidit, & radicari-fecit inferne,
 Manu prona percussam: ipse autem discessit.
 Ast inter se verba alata loquebantur
 Phæaces longis-remis-utentes re-nautica-incltyti viri:
 Sic autem aliquis dicebat intuitus in propinquum alium;
 „ Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
 „ Domum-versus impulsam? & jam apparebat tota.
 Sic utique quis dicebat: hæc autem non intellexerunt, quomodo
 Inter hos verò Alcinoüs concionatus est, & dixit; (facta-essent.
 „ Papæ! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequuntur
 „ Patris mei, qui dicebat Neptunum iratum esse
 „ Nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.
 „ Dixit aliquando Phæacum virorum perpulchram navem
 „ Ex deductione reversam in nigro ponto
 „ Perditurum, magnumque nobis montem urbi obducendum.
 „ Sic prædicabat senex; hæc utique nunc omnia perficiuntur.
 „ Sed agite, sicut ego dixero, parcamus omnes:
 „ A-deductione quidem desistite mortalium, cum aliquis venerit
 „ Nostram ad urbem: Neptuno autem tauros
 „ Duodecim electos sacrificabimus, si misereatur,
 „ Neque nobis ingentem montem urbi obducatur.
 Sic dixit: illi autem metuerunt, paraveruntque tauros.
 Sic quidem supplicabant Neptuno regi
 Populi Phæacum ductores & principes,
 Stantes circum altare: Experrectus autem est nobilis Ulysses,
 Cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
 Jam diu cum-absuisset; circum enim Dea nebulam fudit,
 Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsum
 Ignotum faceret, singulaque ediceret:
 Ne ipsum prius uxor cognosceret, civesque, amicique,
 Quam omnem proci injuriam lissent.
 Propterea mutata videbantur omnia regi,
 Viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
 Petræque altæ, & arbores virentes.
 Stetit autem cum-exsurrexisset, & inspexit patriam terram;
 Flevitque postea, & sua percussit femora
 Manibus pronis; lugensque verbum dixit;
 „ Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram venio?
 „ Nunquid hi injuriosique & crudeles, neque justî?
 „ An hospitales, & ipsis mens est sancta?
 „ Quonam jam bona multa fero hæc? quonam autem & ipse
 „ Vagor? utinam mansissent apud Phæaces
 „ Illic; ego verò ad alium magnanimorum regum (revertendum.
 „ Pervenissem, qui me amice exoripisset, & dimisisset-instructum ad
 „ Nunc

- Νῦν δ' οὐτ' ἔρπη θέσθαι ἐπίστανται, οὐδ' μὲν αὐτοῦ
 καλλείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γίνηται.
 Ω πόποι, οὐκ ἔρα πάντα νοήμονες, οὐδ' δίκαιες
 810 ἦσαν φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Οἳ μ' εἰς ἑλλήν γαίαν ἀπήγαγον· ἦτέ μ' ἔφαντο
 Ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον· οὐδ' ἐτέλεσσεν.
 Ζεὺς σφάας τίσαστο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους ἔφορᾷ, καὶ τίνυται, ὅς τις ἀμάρτη.
 815 Ἀλλ' ὄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριμῆσω, καὶ ἴδωμαι,
 Μή τί μοι οἰχωνται κοίλης ἐπὶ νηὶς ἄγοντες.
 Ὡς εἰπὼν, τρίποδας περικαλλείας, ἡδὲ λείβητας,
 Ἥριμαι, καὶ χρυσὸν, ὕφαντά τε εἴματα καλὰ·
 τῶν μὲν ἔρ' οὔτι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαίαν,
 820 Ἐπευζών παρὰ θίνα· πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πόλλ' ἐλοφύρμενος· σχεδόν τε οἱ ἤλθεν Ἀθήνη,
 Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέφ', ἐπιβῶτορι μῆλων,
 Παναπάλα, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,
 Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην.
 825 Ποσσὶ δ' ὑπάλ' λυπποῖσι πέδιλ' ἔχε, χειρὶ δ' ἔκοντα·
 τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθε,
 Καί μιν φωνήσας, ἔπειτα πτερβέντα προσήδα·
 ὦ φίλ', ἱκεῖ σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 Χαῖρέ τε, καὶ μή μοι τι κακῶ νόη' ἀντιβολήσῃς·
 830 Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἑμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
 εὐχομαι, ὥς τε θεῶ, καὶ σευ φίλα γούνατ' ἰκάνω.
 Καί μιν ταῦτ' ἀγέρευσεν ἐτήτυμον, ὅφρ' εὐ εἰδῶ,
 Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνες ἀνέρες ἐγγεγάσων;
 Ἥ ποῦ τις νόσσην εὐδείελος, ἥε τις ἀκτὴ
 835 Κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη τριβάλμακος ἡπείροιο;
 τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος εἰς, ὦ ξείν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 Εἰ δὴ τήνδε τε γαίαν ἀνείρεαι· οὐδέ τι λίην
 οὔτω νῶνυμὸς ἐσιν· ἴσασσι δέ μιν μάλα πολλοὶ,
 840 Ἥ μιν ὅσοι ναιέουσιν πρὸς ἡῶ τ', ἡέλιόν τε,
 Ἥδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἡερόντα.
 Ἥτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱκπύλατός ἐσσι,
 οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
 Ἐν μὲν γὰρ οἱ εἶτος ἀέσφωτος, ἐν δέ τε οἶνος
 845 Γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τε ἔρση·
 Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, καὶ βούβοτος· ἔσι μὲν ὕλη
 Παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηετανοὶ παρέασιν.
 Τῷ τοι, ξείν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἴκει,
 τὴν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἔμμεναι αἴης.
 850 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Χαίρων ἢ γαίῃ πατρώῃ, ὥς οἱ ἔειπε
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὸς Αἰγυόχοιο·
 Καί μιν φωνήσας ἔπειτα πτερβέντα προσήδα·
 οὐδ' ὄγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάξεται μῦθον,
 855 Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκαρδέα νυμῶν·
 Πυνθανόμεν Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
 τηλοῦ ὕπερ πόντου· νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς
 Χρήμασι σὺν τοῖσδε σέσι· λιπὼν δ' ἔτι πᾶσι τῶσδε
 φεύγω,

- „ Nunc autem neque sane usquam ponere scio, neque quidem
 „ Relinquam, ne forte mihi praeda aliis fiant. (Ulys)
 „ Pape! non ergo omnino sapientes, neque iusti
 „ Erant Phæacum ductores & principes,
 „ Qui me in aliam terram abduxerunt: certe me dicebant
 „ Ducturos se in Ithacam amoenam; neque perfecerunt.
 „ Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui & alios
 „ Homines inspicit, & punit, quicumque peccet.
 „ Verum age jam bona numerabo, & videbo,
 „ Nequid mihi discesserint cava in navi auferentes.
 Sic locutus, tripodas perpulchros & lebetes,
 Numerabat, & aurum, textaque vestimenta pulchra:
 Horum quidem nihil desiderabat: lugebat autem patriam terram,
 Reptans juxta littus sonori maris,
 Multum lamentans: prope autem eum venit Minerva,
 Viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
 Delicato; quales utique regum filii sunt;
 Duplicem circa humerum habens pulchre-factam vestem:
 Pedibus verò sub nitidis calceos habebat, manumque jaculum.
 Hanc verò Ulysses gaudebat conspiciatus, & obviens venit,
 Et ipsam compellans verba alata dixit;
 „ O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
 „ Salve, & neutiquam mihi malo animo occurreris:
 „ Sed serva quidem hæc, serva etiam me; tibi enim ego
 „ Supplico, tanquam Deo, & ad tua chara genua accedo,
 „ Et mihi hæc dic verè, ut bene sciam,
 „ Quenam terra? quis populus? quinam viri insunt?
 „ Num quæ insularum amœna? an aliquod littus
 „ Jacet ad mare vergens glebosæ continentis?
 Hunc autem contra allocuta est dea cæcis-oculis Minerva;
 „ Stultus es, ô hospes, aut è-longinquo venisti;
 „ Si revera de hac terra interrogas: neque sane valde
 „ Adeo ignobilis est; norunt autem eam admodum multi,
 „ Tum quotquot habitant ad Auroramque, Solemque,
 „ Tum quotquot pone ad caliginem obscuram.
 „ Profecto quidem aspera & non equitabilis est;
 „ Neque valde sterilis, at neque lata est.
 „ In ea etenim triticum copiosum, in ea autem & vinum
 „ Est; semper verò pluvia habet illam, fecundusque ros:
 „ Capris autem pascendis apta, & bobus; est quidem sylva
 „ Omnigena: ibi quoque aquationes perennes adsunt.
 „ Itaque, hospes, Ithacæ sane & in Trojam nomen pervenerit;
 „ Quam quidem procul dicunt Achæica esse à terra.
 Sic dixit: lætatus est autem patiens nobilis Ulysses,
 Gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiocchi:
 Et ipsam compellans verba alata dixit:
 Neque is vera dixit, ex-obliquo verò instituebat sermonem,
 Semper in pectore mentem perastutam agitans;
 „ Audiebam de-Ithacæ quidem & in Creta lata,
 „ Longe trans pontum, nunc autem veni & ipse
 „ Bonis cum hisce; relictis verò adhuc apud filios tantis
 „ Fugio,

- 260 Φεύγει, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενεύς,
 Ὀρείλοχον πόδας ὠκύν, ὅς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
 Ἄνδρας ἐλφηςδὲς νῆα ταχέεσσιν ἰόδεσσιν.
 Οὐνεκά με σερέσαι τῆς ληίδος ἤθελα πάσης
 Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἕλγεα θυμῷ,
 Ἄνδρῶν τε πτολέμους, ἀλαγεινά τε κύματα πείρων.
 265 Οὐνεκ' ἔρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θαράπευον
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἕλλων ἥρχον ἱταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 Ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὕδατο λοχησάμενος σὺν ἱταίρῳ.
 Νῦξ δὲ μάλα θυοφερὴ κάτεχ' οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμέρας
 270 Ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἐ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ὅτ' ὅν γε κατέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων φοίνικας ἀγαυοὺς
 Ἑλλισάμην, καὶ σφιν μενεεικέα ληίδα δῶκα.
 Τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταγῆσαι καὶ ἰφθίμους,
 275 Ἥ εἰς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπείοι.
 Ἀλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 Πόλλ' ἀνακαζόμενους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατήσθαι.
 Κείθεν δὲ πλαγχθέντες ἰκένομεν ἐνθάδε νυκτός·
 Σπυδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 Δόρω μνηστὴς ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλάσθαι.
 Ἀλλ' αὐτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὶς ἀπαντες.
 Ἐνδ' ἡμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κειμηλῶτα.
 Οἱ δὲ χρίματ' ἡμὲ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἰόντες,
 Κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμεν.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐ ναιομένην ἀναβάντες
 Ὀρχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπύμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Χαρὴ τί μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικὶ
 Καλῇ τε, μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
 290 Καὶ μιν φωνήσας· ἔπεια πτερύοντα προσήδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπῆς, ὅς σε παρέλθοι
 Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσεια.
 Σχέτλιε, ποιικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἔρ' ἔμελλες,
 Οὐδ' ἐν σῇ περ ἰδὼν γαίῃ, λήξῃς ἀπατάων,
 295 Μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδῶθεν φίλοι εἰσὶν;
 Ἀλλ' ἔγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἔμφω
 Κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσσι βροτῶν ὄχ' ἔρις ἀπάντων
 Βουλῇ καὶ μύθοισιν· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι
 Μῆτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺ γ' ἔγνως
 300 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κοῦρην Διός, ἥτε τοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίεμαι, ἣδ' ἐφύλασσω;
 Καὶ δέ σε φαίηκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἰκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὀφθῇ.
 Χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 Ὀπίσσαν, οἵκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόμῳ τε.
 ἔπειθ' ὅ, ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι
 Κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 Μηδὲ τι ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν, μήτε γυναικῶν,
 Πάντων, οὐνεκ' ἔρ' ἤλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 Πάσχειν ἕλγεα πολλὰ, βίης ὑποδύμενος ἀνδρῶν.

- „ Fugio, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
 „ Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
 „ Viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus:
 „ Quoniam me privare præda volebat omni
 „ Trojana; cujus gratia ego passus eram dolores animo,
 „ Virorumque bella, tristesque undas transiens:
 „ Quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 „ Populo in Trojanorum; sed aliis imperabam sociis:
 „ Hunc quidem ego revertentem percussit aërea hasta
 „ Ex-agro, prope viam insidiatus cum socio:
 „ Nox autem valde obscura occupavit coeli, neque quisquam nos
 „ Hominum animadvertit: latui autem illum anima spoliatus.
 „ At postquam hunc interfecissem acuto aere,
 „ Statim ego ad navem profectus Phœnices illustres
 „ Oravi, & ipsis animo-gratam prædam dedi:
 „ Hos me jussi in Pylum deferre & collocare,
 „ Vel in Elida divinam, ubi dominantur Epēi.
 „ Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 „ Admodum invitos; neque volebant fallere.
 „ Illinc autem vagati venimus huc nocte; (nobis)
 „ Ægre autem in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla
 „ Censæ mentio erat, valde licet indigentibus fumere;
 „ Sed tumultuarie egressi jacebamus ex navi omnes.
 „ Hic me quidem dulcis somnus invasit defessum:
 „ Illi autem bona mea cava ex navi sublata
 „ Deposuerunt, ubi utique ipse in arenis jacebam.
 „ Ipsi verò in Sidoniam bene-habitatam *novi*-consensu
 „ Ibant; at ego relictus sum dolens corde.
 „ Sic dixit: risit autem dea cæcis-oculis Minerva,
 „ Manuque ipsum demulsit; corpore verò assimilata est mulieri
 „ Pulchræque, magnæque, & illustria opera scienti;
 „ Et ipsum compellans verba alata dixit;
 „ Astutus esset, & fallax, qui te superaret
 „ In omnibus dolis, etiam si Deus occurreret.
 „ Infauste, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 „ Ne in tua quidem cum-esses terra, destitutus fallaciis,
 „ Verbisque fallacibus, quæ tibi ab-ortu chara sunt?
 „ Sed age, ne amplius hæc dicamus, scientes ambo
 „ Dolos; quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 „ Consilio & verbis; ego autem inter omnes Deos
 „ Consilioque celebror & dolis: neque tu scilicet novisti
 „ Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 „ In omnibus laboribus esto, & te servo?
 „ Atque te Phæacibus gratum omnibus reddidi.
 „ Nunc verò rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 „ Bonaque abscondam, quæcunque tibi Phæaces illustres
 „ Dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque:
 „ Dicamque, quod tibi fatale-est ædibus in fabrefactis
 „ Dolores perferre: tu autem tolera etiam necessitate;
 „ Neque cuiquam eloquere, neque virorum, neque mulierum,
 „ Omnium, quod veneris errans: sed tacite
 „ Patere dolores multos, injurias sustinens virorum.

- Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον σε, θεῖα, γυνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι,
 Καὶ μάλ' ἐπισαμένω· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἴσκαίης.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἦπ' ἦστα,
 315 ἔως ἐν Τροίῃ πολέμιζομεν υἱὸς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἔπει Πριάμοιο πόλιν διαπέρσαμεν ἀπὴν,
 Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέλευσεν Ἀχαιοὺς,
 Οὐδέ γ' ἔπειτα ἴδωμεν πόρην Διὸς, οὐδ' ἐνὶ ἡσθε
 Νηὶς ἰμῆς ἐπιβᾶσθαι, ὅπως τί μοι ἔλγος ἀλλάλοις.
 320 Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαίγμενον ἦτορ
 Ἠλώμεν, εἰως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 Πρὶν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
 Θάρσυνάς τ' ἐπίσσει, καὶ ἐς πόλιν ἡγάγας αὐτή.
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γονάζομαι, (οὐ γὰρ εἶλω
 325 ἦκ' ἐν εἰς Ἰθάκην εὐδαίμονα, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 Γαῖαν ἀναστέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσιν εἶω
 Ταῦτ' ἀγορεύμεναι, ἐν' ἱμέας φρένας ἡπεροπέυης.)
 Εἰπέ μοι, εἰ ἔτεβ' γε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 Αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα.
 Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλαλεῖν δύσηνον ἐόντα,
 Οὐνεκ' ἐπητής τ' ἴσσι, καὶ ἀγχινοός, καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἔλλος ἀνὴρ ἀλαλήμονος ἰλθῶν
 ἴσ' ἐνὶ μεγάροισι ἰδέειν παῖδάς τ' ἔλlochόν τε.
 335 Σοὶ δ' οὐκ ὧ φίλον ἐστὶ δαήμεναι, οὐδὲ πυνέσθαι,
 Πρὶν γέ τι σῆς ἀλόχου πειρήσῃ, ἥτε τοι αὐτῆς
 ἦσαι ἐνὶ μεγάροισιν· διζυρὰ δέ οἱ αἰεὶ
 Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέαι δακρυχεύουσαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐποτ' ἀπίσειν, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ἦϊδε, ὃ νοστήσειε ἑλάντας ἀπὸ πάντας ἱταίρους·
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἰδέλῃσιν Ποσειδάωνι μάχεσθαι.
 Πατροκασιογνήτῃ, ὅς τοι χόλον ἔνθετο θυμῷ,
 Χωόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἔγωγε, τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποιθήης.
 345 Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμὴν, ἄλσιον γέροντος·
 Ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαίη·
 Ἀγχιέβ' δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἡφειδὲς,
 Ἴρὸν Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται.
 Τοῦτο δέ τοι σπείος εὐρύ κατηρεφές, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 Ἔρδεσκες Νύμφῃσι τεληέσσας ἐκατόμβας.
 Τοῦτο δὲ Νηριτὸν ἐστὶν ὄρος, καταεῖμενον ὕλη.
 Ὡς αἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἡέρα· εἶσατο δὲ χθῶν·
 Γῆθησέν τ' ἥρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Χαίρων ἢ γαίῃ· κύσε δὲ ξείνῳρον ἔρουραν·
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἡρήσατο χεῖρας ἀνασχῶν·
 Νύμφῃσι Νηϊάδῃσι, κοῦραι Διὸς, οὐποτ' ἐγώ γε
 Ὀφεισθ' ὑμῖν ἑφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσι
 Χαίρετ'· ἅτῃρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τοπάρους περ,
 Αἴκεν ἐξ ἐχέφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγγελίῃ
 360 Αὐτόν τε ζῶειν, καὶ μοι φίλον υἱὸν εἶξαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Θάρσει, μή σοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλ'

Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Difficile est te, Dea, cognoscere mortali congresso,
 „ Etiam admodum scienti: te enim ipsam cuilibet assimilas.
 „ Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 „ Dum in Troja pugnabamus filii Achivorum:
 „ At postquam Priami urbem diripimus altam,
 „ Ivimusque in navibus, Deusque dissipavit Achivos;
 „ Haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 „ Navem meam ingressam, ut mihi dolorem arceres:
 „ Sed semper mente propria habens distractum cor
 „ Vagabar, donec me Dii malo solverunt:
 „ Prius scilicet quam Phæacum virorum in ubere populo
 „ Animastique verbis, & in urbem duxisti ipsa.
 „ Nunc autem te per patrem supplex-oro; (non enim puto
 „ Venisse me in Ithacam antenam, sed aliquam aliam
 „ Per terram versor; te autem illudentem puto
 „ Hæc dicere, ut meam mentem decipias.)
 „ Dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim?
 Huic verò respondit deinde dea cæcisa oculis Minerva;
 „ Semper tibi tale in pectore cogitatum:
 „ Propterea te etiam non possum deserere infelicem existentem;
 „ Quoniam facundus es, & ingeniosus, & prudens.
 „ Libenter enim alius vir errans reversus,
 „ Cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque;
 „ Tibi verò nondum gratum est scire, neque exquirere,
 „ Priusquam tuæ uxoris periculi quid feceris, quæ tibi incassum
 „ Sedet in ædibus; luctuosæ verò ei semper
 „ Pereunt noctes & dies lachrymas-fundenti.
 „ At ego de hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 „ Sciebam, quod rediturus esses, amissis omnibus sociis:
 „ Sed sane nolui Neptuno obistere
 „ Patruo, qui iram adversus-te induxit in-animum,
 „ Iratus, quod ei filium dilectum excrecasti.
 „ Verum age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 „ Phorcynis quidem hic est portus, marini senis;
 „ Hæc autem in vertice portus patula oliva:
 „ Prope verò ipsam antrum amabile, obscurum,
 „ Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur:
 „ Hæc autem spelunca lata, convexa, ubi tu multas
 „ Sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas:
 „ Hic autem Neritus est mons, vestitus sylva.
 Sic fata Dea dissipavit nebulam; apparuit autem terra:
 „ Lætatusque est deinde patiens nobilis Ulysses,
 „ Gaudens sua terra; osculatus est autem alman tellurem;
 „ Statimque Nymphis supplicavit manibus sublatiis;
 „ Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 „ Visurum me vos putabam: nunc verò votis blandis
 „ Salvete: at & dona dabimus, sicuti antea scilicet,
 „ Si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 „ Ipsumque me vivere, & mihi charum filium auctet.
 Hunc autem rursus allocuta est Dea cæcisa-oculis Minerva;
 „ Confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

- 'Αλλ' ἔγε, χρήματα μὲν μυχῷ ἔντρον βεσπασίοιο
 Θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τὰδε τοι σὸα μίμνη·
 365 Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἔριςα γένηται.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ δῦνε σπῆος ἡεροειδῆς,
 Μαιομένη κευθμώνας ἀνὰ σπῆος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἄπειρά χαλκῶν,
 Εἴματα τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρῆσι
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὶς Αἰγυόχοιο.
 Τὸ δὲ καθεζόμενον ἱερῆς παρὰ πυθμὲν ἱλαΐης,
 Φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὕλεθρον.
 Τόισι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὶς Δαρτετιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζου, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσες·
 Οἱ δὲ τοι τρίστες μάγαρον κατακυριανόουσιν,
 Μνώμενοι ἐντιθέην ἄλοχον, καὶ ἰδὼα διδόντες·
 Ἥ δὲ σὸν αἰεὶ νόσον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
 380 Πάντας μὲν ἔ' ἔλπει, καὶ ὑπὶσχεταὶ ἀνδρὶ ἐκέρῳ,
 Ἀγγελίας προεῖσα· νόος δὲ οἱ ἕλλα μενοινᾷ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
 Φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
 385 Εἰ μή μοι σὺ ἔκασα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ἔγε, μήτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς;
 Πᾶρ δέ μοι αὐτῇ σῆθι, μέγας πολυταρσὲς ἔνεῖσα,
 Οἶον, ὅτε Τροίης λύσμεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Αἶκε μοι ὥς μεμαυῖα παρασκίης, Γλαυκῶπι,
 390 Καὶ κε τρηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην,
 Σὺν σοί, πότνια θεὰ, ὅτε μοι πρὸφρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 Ὅππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' εἶω
 395 Αἰματί τ' ἐγκαθάλοι τε παλαξέμεν ἕσπετον οὐδας,
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἔγε, σ' ἔγνωσον τεύξω πάντῃσι βροτοῖσι·
 Κάρφω μὲν χρῶα καλὸν ἐνὶ γυναικτοῖσι μέλεισι,
 Ἐανόῃς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 400 Ἔσσω, ὃ κεν συγέσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα·
 Κνυζώσω δὲ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ εἶντε,
 Ὡς ἂν εἰκέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης,
 Σῆ τ' ἀλόχῳ, καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιςα εὐβότην εἰσαφικέσθαι,
 405 Ὅς τοι ὤν ἐπίουρος· ὁμῶς δὲ τοι ἦπια οἶδε,
 Παῖδά τε σὸν φιλέει, καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
 Δῆεις τὸν γε εὖσσι παρήμενον· αἷ δὲ νέμονται
 Πᾶρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 Ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 Πίνουσαι, τὰ δ' ἔσσι τρέφει τεταλυῖαν ἑλαιφῆν.
 Ἐνθα μένειν, καὶ πάντα παρήμενος ἔξερεσθαι,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπέρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τεινὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
 Ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Δαναοθήμονα πᾶρ Μενέλαον

- „ Sed age, bona quidem in recessu antri divini
 „ Ponamus statim nunc, ubi utique hæc tibi salva maneant:
 „ Ipsi autem consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
 „ Sic locuta Dea ingrediebatur specum obscurum,
 „ Explorans latibula per specum: at Ulysses
 „ Propius omnia portabat, aurum & indemitum æs,
 „ Vestimenta que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant:
 „ Et hæc quidem bene deposuit; lapidem verò imposuit foribus
 „ Pallas Minerva, filia Jovis Ægiochi.
 „ Hi autem sedentes sacræ ad radicem olive,
 „ Moliebantur procis insolentibus exitium.
 „ Inter hos verò sermonem exordiebatur Dea cæcisa-oculis Minerva;
 „ Generose Laërtiade, prudens Ulysses,
 „ Considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 „ Qui jam tibi per-tricunium in domo dominantur,
 „ Ambientes eximiam uxorem, & sponsalia dantes:
 „ Illa autem, tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
 „ Omnibus quidem spem-dat, & pollicetur viro unicuique,
 „ Nuncios mittens; mens autem ei alia versat.
 „ Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Papæ! profecto omnino jam Agamemnonis Attriæ
 „ Periturus malo fato in ædibus eram,
 „ Nisi mihi tu singula, Dea, accurate dixisses.
 „ Verum age, consilium texe, quo pacto ulciscar ipsos;
 „ Et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
 „ Qualem, quando Trojæ solvebamus splendida mœnia:
 „ Si mihi sic studiosa astares, Minerva,
 „ Etiam adversus trecentos ego viros pugnarem,
 „ Tecum, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuvares.
 „ Huic autem respondit deinde Dea cæcisa-oculis Minerva;
 „ Et omnino tibi ego adero, neque me latebis,
 „ Quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
 „ Sanguineque cerebroque fudaturum immensum solum,
 „ Virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 „ Sed age, te incognitum faciam omnibus mortalibus:
 „ Arefaciam quidem cutem pulchram in flexilibus membris;
 „ Flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
 „ Induam, quod aversetur conspicatus homo habentem:
 „ Deformabo etiam tibi oculos, antea perpulchros existentes;
 „ Ut turpis omnibus procis appareas,
 „ Tuxæque uxori, & filio, quem in ædibus reliquisti.
 „ Ipse verò primum subulcum adi,
 „ Qui tibi suum custos; simulque tibi bene vult,
 „ Filiumque tuum diligit, & prudentem Penelopen.
 „ Invenies hunc utique suis assidentem; hæc verò pascuntur
 „ Apud Coracis petram, & ad fontem Arethusam,
 „ Comedentes glandem suavem, & nigram aquam
 „ Bibentes, quæ scilicet suis alunt florentem pinguedinem.
 „ Illic mane, & omnia assidens interroga,
 „ Dum ego ivero ad Spartam pulchris-mulieribus-abundantem,
 „ Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysses;
 „ Qui in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum.

- 415 "Πιχέτο, πεισόμενος μετὰ σὺν κλῆος, εἶπου ἔτ' εἶης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τίπτε τ' ἔρ' οὐ οἱ ἕσπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
 Ἥ ἴνα που καὶ κείνος ἁλώμενος ἔλγεα πάσχη
 Πόντον ἐκ' ἀταύγετον; βίοντα δέ οἱ ἔλλοι ἔδουσι.
- 420 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Μὴ δὴ τοι κείνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω·
 Αἰτή μιν πόμπηυσον, ἴνα κλῆος ἱστάδην ἔροιστο,
 Χεῖρ' ἰδῶν· ἀτὰρ οὔτιν' ἔχει πόνον· ἀλλὰ Ξηλος
 ἦσαι ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, παρὰ δ' ἔσπετα κεῖται.
- 425 Ἥ μὲν μιν λοχῶσι νῆοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,
 ἔμμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαίαν ἰδέσθαι·
 Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ὄτω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει
 Ἀνδρῶν κτηγῆρων, εἴ τοι βίοντα κατέδουσιν.
 Ὡς ἔρα μιν φασμένη ῥάβδῳ ἱπεμάσσετ' Ἀθήνη·
- 430 Κέρψε μὲν οἱ χροὰ καλὰν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 Πανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ἔλασε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 Πάντεσσιν μελέεσσιν παλαιῶν ἔηκε γέροντος·
 Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἰόντε·
 Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἔλλο κακὸν βάλεν, ἥδ' ἡ χιτῶνα,
- 435 ῥωγαλέα, ρυτῶντα, κακῶ μεμερυγμένα κακνῶ·
 Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσο ἰλάφιοι
 Ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
 Πικρὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στέφος ἦεν ἀορτήρ.
 Τῷ γ' ὥς βουλεύσαντα διέτμαγον· ἡ μὲν ἔπειτα
- 440 Εἰς Λακεδαιμόνα δῖαν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

Ο Δ Τ Σ Σ Η Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Η.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Γ Α Σ

Ἑπὶ δὲ τῆς.

- Ὀδυσσεὺς παρουσία πρὸς Εὐμαίων, καὶ λόγοι γίνονται,
 ἀνακλαττόντος ἑαυτὸν, καὶ πράξεις τινὰς ἐκτιθεμένου.

Ἢ δ' Ὀδυσῆα ξείνισεν Εὐμπίος ἀγρῶ ὑφορβός.

- Ἀτὰρ δ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχέην ἀταρπνὴν,
 Χῶρον ἂν' ὀλέαντα δι' ἔκρας· ἡ οἱ Ἀθήνη
 Πέφραδε δῖον ὑφορβόν, ὃ οἱ βιδόιο μάλισμα
 Κήδετο οἰκῶν, οὗς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
- 5 Τὸν δ' ἔρ' ἐνὶ προδόμῃ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
 Τψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Καλὴ τε, μεγάλη τε, περιδρομος· ἦν ἴα συβώτης
 Αὐτὸς δαίμαθ' ὕεσιν, ἀποιχομένοιο ἔνακτος,
 Νῶσφι δασυπόνης, καὶ Λαέρταο γέροντος,
- 10 ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἐβρίγκωσεν ἀχέρδῳ·
 Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Πυκνοὺς καὶ θαμνίας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάστας·
 Ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυσκαίδεκα ποιεῖ
 Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἐκάσῃ
- 15 Πεντήκοντα εὖες χαμαιαινάδες ἐρχατῶντο
 Θήλειαι τοκάδες· τοῖ δ' ἔρπεντες ἐκτὸς ἵκουν,

Πολλὰ

Abiit, sciscitaturus de tua fama, sicubi adhuc esses.
 Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
 „ An ut alicubi & errans dolores patiatur
 „ Pontum super instructos? victum autem ei alii edunt.
 Huic autem respondit deinde dea caesia-oculos Minerva;
 „ Ne jam tibi ille valde curæ-fit:
 „ Ipsa eum mittebam, ut famam bonam adipisceretur,
 „ Illuc profectus: quinetiam nullam habet molestiam; sed quietus
 „ Sedet in Atridae ædibus; copiosa autem ei adsunt.
 „ Profecto quidem ei insidiantur juvenes cum nave nigra,
 „ Cupientes interficere, antequam in patriam terram venerit:
 „ Sed ea scilicet non futura puto; prius etiam aliquem terra de-
 „ Virorum procorum, qui tibi victum devorant. (tinebat
 Sic utique ipsum locuta virga tetigit Minerva:
 Arefecit quidem ei cutem pulchram in flexilibus membris;
 Flavosque ex capite delevit crines; circum verò pellem
 Omnibus membris antiqui posuit semis:
 Deformavit porro ei oculos, antea perpulchros existentes:
 Circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, & tunicam,
 Laceras, squalentes, malo fœdatas fumo:
 Circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi
 Depilem; deditque ei baculum & turpem peram,
 Crebris-locis laceram: inerat verò tertum lorum.
 Illi utique ita consilio-habito discesserunt: hæc quidem deinde
 In Lacedæmonem divinam ivit ad filium Ulyssis.

O D Y S S E Æ HOMERII XIV. LIBRI

Argumentum.

Ulyssis adventus ad Eumæum, & sermones sunt dissimulan-
 tis seipsum, & facta quadam exponentis.

E. Ulysses excepit hospitio Eumæus in agro subulcus.

At hic ex portu ingressus est asperam viam,
 Locum per sylvolum, per juga; qua est Minerva
 Designaverat exitum subulcum, qui & victum maxime
 Curabat famulorum, quos comparaverat nobilis Ulysses.
 Eum autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
 Alta ædificata erat, undique-conspicuo in loco,
 Pulchraque, magnaue, vacuis-spatiis-circundata; quam scilicet
 Ipse ædificaverat suibus, absente rege, (subulcus
 Sine domina, & Laërte sene,
 Advestitiis lapidibus, & cinxerat sepe-spinosa;
 Palosque extra adegerat proflus hinc atque illinc,
 Denlos & crebros, nigra roboris parte circum-fissa:
 Intra verò caulam suilia duodecim fecerat
 Prope invicem, cubilia suibus; in singulis autem
 Quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur
 Feminae genitrices; mares autem foris dormiebant,

Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύδισκον ἔδοντες
 Ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἱππεὶ προΐαλλε συβώτης
 Αἰεὶ ζατραφέων σιάλων τὸν ἥρισον ἀπάντων·

- 20 Οἱ δὲ τριηκῆσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέδοντο.
 Πὰρ δὲ κύνας, ἡμέρῃσιν ἱοικότες, αἶδν' ἴαυον
 Τέσσαρες, εὖς ἔδραψε συβώτης, ὕρχαμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἐμφὶ πόδεσσιν ἐοῖς ἀράρισκε πόδιλα,
 Τάμνων δόρμα βόειον, ἐυχρῆς· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 25 Ὕπυχοντ' ἄλλουδ' ἄλλος, ἅμ' ἀγρομένοισι σύσσειν
 Οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποκροῖνε πόλινδε,
 Σὺν ἐγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκη,
 Ὅφρ' ἱερεύσαντες, κρείων κορυσσάτο θυμὸν.

Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἶδον κύνας ὕλακόμμοροι·

- 30 Οἱ μετὰ, κεκλήγοντες ἐπιδράμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἔειτο κερδοσύνη· σκῆπτρον δέ αἱ ἔκπεσε χεῖρες.
 Ἔνθα κεν ἡ παρὰ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἔλγος,
 Ἀλλὰ συβώτης ὤκα ποτὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν
 Ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον· σκύτος δέ αἱ ἔκπεσε χεῖρες·
 35 Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σῦεν κύνας ἄλλουδ' ἄλλη
 Πυκνῆσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἥνακτα·
 Ὡ γέρον, ἦ δλίγου σε κύνες διαδηλήσονται
 Ἐξαπίνης· καὶ κεν μοι ἐλαγχεῖν κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἔλλα θεοὶ δόσαν ἔλγος τε, ζοναχᾶς τε·
 40 Ἀντίθεον γὰρ ἥνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 Ἥμαι, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἐπιτάλλω
 Ἐδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐελδόμενός που ἐδωδῆς
 Πλάζετ' ἐκ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε, πόλιν τε,
 Εἶπεν ὅτι ζῶει, καὶ ὅρᾳ Φῶος ἡελίοιο.
 45 Ἀλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἵομεν, γέρον, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 Σίτω καὶ οἶνοιο κορυσσάμενος κατὰ θυμὸν,
 Εἶπες, ὑπὸ θῆν ἔσσι, καὶ ὑπὸ στα κῆδε' ἐνέτλης.

Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἠγήσατο δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἦσαν δ' εἰσαγαγῶν, βῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·

- 50 Ἐξέρρεσεν δ' ἐπὶ δόρμα ἰοντάδος ἀγρίου κίγδος,
 Αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασυ· χεῖρες δ' Ὀδυσσεὺς,
 Ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνομάζε·
 Ζεὺς τοι δοίη, Ζεῦ, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 Ὅττι μέλις· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.

- 55 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμήκεια συβῶτα·
 Ζεῖν, οὐ μοι ἔμεις ἔς, εὖδ' εἰ κακίων σθέν' ἔλθοι,
 Ζεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἥπαντες
 Ζεῖνοί τε, πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 Γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,

- 60 Αἰεὶ δειδύτων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἥνακτες
 Οἱ νέοι· ἡ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόον ἔδωκαν,
 Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκίως ἐφίλοι, καὶ κτήσιν ὕπασσεν,
 Οἷά τε ἡ οἰκῇ ἡγάξ' εὐθυμος ἔδωκεν.

Οἰκόν τε, κληρόν τε, πολυμνήσῃν τε γυναῖκα,

- 65 Ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει·
 Ὡς καὶ ἐμοὶ τῷδε ἔργον ἀέξεται, ἥ ἔπι μῖμνω.
 Τῷ κέ με πόλλ' ὠνήσεν ἥναξ, εἰ αὐτόδ' ἐγὼ ἴκα·
 Ἀλλ' ὅλεις· ὥς ὥφειλλ' Ἑλένης ἐπὶ Φῶλον ἐλίσσεται

Multo pauciores; hos enim minuebant comedentes.
 Eximii proci; quippe mittebat subulcus
 Semper saginatorum porcorum optimum omnium:
 Hi verò trecentique & sexaginta erant.
 Juxta autem canes, feris similes, semper dormiebant
 Quatuor, quos nutriverat subulcus, princeps virorum.
 Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
 Incidens pellem bubulam, bene-coloratam: ceteri autem jam
 Ibant alio alius; cum congregatis suibus
 Tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
 Suam ut-ageret procis superbis, ex-necessitate;
 Ut sacris-factis, carnibus satiarent-se animo.
 Extemplo verò Ulysses viderunt canes latratores:
 Hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
 Sedit astitit; baculumque ei excidit manu.
 Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem,
 Sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsequutus
 Ruit per vestibulum; corium verò ei excidit manu:
 Canes quidem increpans pepulit alio alium
 Crebris lapidibus; ipse verò affatus est dominum;
 „ O senex, certe propemodum te canes dispendiderunt
 „ Repente; & mihi opprobrium offudisses.
 „ Quinetiam mihi alios Dii dederunt doloresque, gemitusque:
 „ Deo-parem enim ob-herum lugens & dolens
 „ Sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 „ Ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 „ Vagatur apud alienorum virorum populumque, urbemque.
 „ Sicubi adhuc vivit, & videt lumen solis.
 „ Verum sequere, ad casam eamus, senex, ut & ipse
 „ Cibo & vino saturatus in animo,
 „ Dicis, unde sis, & quot dolores toleraveris.
 Sic locutus ad casam praeivit nobilis subulcus;
 Collocavitque illum introductum; virgulta autem substravit densa;
 Intravitque pellem villosa agrestis caprae,
 Ibidem cubile-ut-esset, magnum & densum: gaudebat autem Ulysses,
 Quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit, & compellavit;
 „ Jupiter tibi det, hospes, & immortales dii alii
 „ Quodcunque maxime velis, quia me lubens excepisti.
 Illum autem respondens allocutus es, Eumae subulco;
 „ Hospes, non mihi fas est, neque si peior te venerit,
 „ Hospitem indigne-tractare; à Jove enim sunt omnes
 „ Hospitesque, pauperesque; munus verò exiguumque, cha-
 „ Est nostrum: hic enim servorum mos est, (cumque
 „ Semper timentium, cum dominantur heri
 „ Juvenes: certe enim illius quidem Dii reditum impediervnt,
 „ Qui me studiose dilexisset, & possessionem dedisset,
 „ Qualia scilicet suo famulo Dominus benignus dederit,
 „ Domumque, & facultates, & multum-ambitam uxorem;
 „ Qui ei multum laboraverit, cuique Deus laborem incremento
 „ Ut & mihi hic labor incrementi-habet, in quo versor (adjuverit;
 „ Ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret;
 „ Sed perit: utinam Helene genus perisset

- Πρῶχον, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὀπὸ γούνατ' ἔλυτον·
 70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνωνος εἵνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς ἱππῶλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν, ζωστῆρι βοῶς συνέεργε χιτῶνα·
 Βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοῦς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 Ἐνθεν ἰλῶν δὴ ἔνεικε, καὶ ἀμφοτέρους ἰέρευσεν·
 75 Εὐσέ τε, μίσυλλέν τε, καὶ ἄμφ' ἑβελότῃσιν ἔπειρεν·
 Ὀπτήσας δ' ἔρα πάντα φέρων παρέθηκε· Ὀδυσῆϊ,
 Θέρμ' αὐτοῖς ἑβελότῃσιν· ὁ δ' ἑλφίτα λευκὰ κάλυπεν·
 Ἐν δ' ἔρα κισσυβίῃ κίρνη μελιηδέα οἶνον·
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἵξεν, ἐποτρύνων δὲ προσήυδα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ξείνε, τέ τε δμῶσσι πύργους
 Χοίρε· ἔταρ σιάλους γε σῦς μνηστῆρες ἔδουσιν,
 Οὐκ ἔπιδα φρονέοντας ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἱλαπτόν.
 Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 Ἀλλὰ δίκην τίουσιν, καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳτ' ἐπὶ γαίης
 Ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφιν Ζεὺς λυγρὰ δῶη,
 Πλησάμενοι δὲ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε ἑκατος·
 Καὶ μὲν τοῖς ὑπιδος κρατερὴν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει·
 Οἶδα δὲ καὶ τι ἴσασιν, θεοῦ δὲ τιν' ἐκλυον αὐδῆν.
 90 Κείνου λυγρὴν ὕλαθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
 Μυῖσθαι, οὐδὲ νάεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἑκῆλος
 Κτήματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔτι φαιδῶ.
 Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε, καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
 Οὐποῖ' ἐν ἱερύουσ' ἱερήιον, οὐδὲ δὴ ὀίω·
 95 Οἷον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
 Ἡ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἡσπετος· οὔτινι τόσση
 Ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' Ἠπειροῖο μελαίνης,
 Οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτε ξυνεῖκοσι Φωτῶν
 Ἐς ἥφενος τοσσοῦτον· ἐγὼ δὲ καὶ τοὶ καταλῆξω·
 100 Δώδεκ' ἐν Ἠπειρῷ ἀγέλαι· τόσα πῶμα οἶων,
 Τόσσα συῶν συβέσεια, τόσ' αἰπόλια πλατὲ αἰγῶν
 Βόσκουσι ξεινοὶ τε, καὶ αὐτοῦ βῶτορες ἑνδρες.
 Ἐνθα δὲ τ' αἰπόλια πλατὲ αἰγῶν ἑνδεκα πάντα
 Ἐσχατιῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἰσθλοὶ θρονταί.
 105 Τῶν αἰεὶ σφιν ἑκατος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
 Ζατρεφένων αἰγῶν, ὅς τις φαίνεται ἄριστος.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάσδε φυλάσσω τε, βίωμαί τε,
 Καὶ σφιν συῶν τὸν ἄριστον ἐὺ κρίνας ἀποπέμπω.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκέως κρέα τ' ἔσθιε, πίνε τε οἶνον
 110 Ἀρκαλῆως, ἀλέων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἰδωδῇ,
 Καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ᾧ περ ἔπινεν,
 Οἶνον ἐνὶ πλεον· ὁ δ' ἰδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἰοῖσιν,
 Ὡς μάλα' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς, ὥς ἀγορεύεις;
 Φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνωνος εἵνεκα τιμῆς.
 Εἰπέ μοι, αἵ κε τόθι γυνῶ τοιοῦτον ἴδντα.
 Ζεὺς γάρ που τόγχε οἶδα, καὶ ἀλέωντο θεοὶ ἄλλοι,
 120 Εἰ κέ μιν ἀγγεῖλαιμι ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλάθην.

„ Funditus; quoniam multorum virorum genna solvit:
 „ Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 „ In Ilium aptam-equis, ut Trojanos oppugnaret.
 Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 Perrexitque ire ad suilia, ubi greges conclusi erant porcorum:
 Illinc sumptos duos attulit, & ambos mastavit;
 Ustulavitque, conciditque, & veribus infixit:
 Affata autem omnia, ferens apposuit Ulyssi,
 Calida ipsis in-veribus; farinamque albam insperisit;
 In poculo autem miscebat dulce vinum:
 Ipse verò ex-adverso sedit; adhortansque allocutus est;
 „ Comede nunc, & hospes, qui utique servis adiunt,
 „ Porculos; at pingues sane sues præci comedunt,
 „ Non ultionem-divinam habentes in mentibus, neque miseri-
 „ Hand quidem improba opera Dii beati amant, (cordiam.
 „ Sed iustitiam honorant, & æqua opera hominum.
 „ Etiam hostes quidem & inimici, qui terram
 „ Alienam invaserint, & ipsis Jupiter prædam dederit,
 „ Impletisque navibus redierint domum unusquisque;
 „ Etiam his quidem ultionis ingens metus animis incidit:
 „ Hi verò etiam aliquid sciunt, Deique aliquam audient vocem,
 „ Illius tristem mortem; quandoquidem nolunt rite
 „ Ambire, neque redire ad sua: sed tranquilli
 „ Bona absumunt immodice, neque amplius est parsimonia.
 „ Quotquot enim noctesque & dies à Jove oriuntur,
 „ Nunquam unam mastant victimam, neque duas solas;
 „ Vinum verò consumunt immoderate exhaustientes.
 „ Certe ei victus erat copiosus: nulli tantus
 „ Virorum heroum, neque continentis nigrae,
 „ Neque ipsius Ithacæ, neque simul-viginti virorum
 „ Sunt divitiæ tantæ; ego verò tibi recensebo:
 „ Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
 „ Tot suum pascua, tot stabula lata caprarum,
 „ Pascunt hospitesque, & ipsius pastores viri.
 „ Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia
 „ In extremo-agri pascuntur; virique boni custodiunt.
 „ Quorum semper ipsis unusquisque in-dies pecudem fert,
 „ Saginatum caprorum, quicumque appareat optimus.
 „ At ego sues has custodioque, tueorque,
 „ Et ipsis suum optimum bene-selectum mitto.
 Sic dixit: ille autem intente carnes comedeat, bibebatque vinum
 Avide, tacitus; mala autem procis mollebat.
 At postquam cenasset, & refecisset animum cibo,
 Etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo scilicet bibebat,
 Vino plenum: is verò accepit, gaudebatque animo,
 Et ipsum compellens verbis alatis allocutus est;
 „ O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
 „ Ita, valde dives & fortis, ut prædicar?
 „ Dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
 „ Dic mihi, si forte norim, talis cum-fuerit.
 „ Jupiter enim hoc scit, & immortales dii alii,
 „ Si de-eo-viso nuntium-ferre-potlim; per multa etenim loca erravi.

- Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 Ὡ γέρον, οὔτις ἐκείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 Ἀγγέλλων πείσεις γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχαρμένοι ἄνδρες ἀλήται
 125 Ψεύδοντ', οὐδ' ἐβέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Ὅς δ' ἔν Ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
 Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἱμῆν, ἀπατήλια βάζει.
 Ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει, καὶ ἕκαστα μεταλλάττει.
 Καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ὑπο δάκρυα πίπτει,
 130 Ἡ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὶν πόσις ἄλλοθ' ὤληται.
 Αἰψὰ κε καὶ σὺ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτῆναιο,
 Εἴ τις τοι χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα δοίη.
 Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
 Ῥινὼν ἀπ' ὀρεόφιν ἱρύσκει· ψυχὴ δὲ λήλοιπεν.
 135 Ἡ τὸν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, δεῖα δ' αὐτοῦ
 Κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
 Ὡς δ' μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
 Πᾶσιν, ἱμοὶ δὲ μέλιχα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
 Ἠπιοῦν ὥδε ἔνακτα κιχίσομαι, ὀππότε' ἰπέλω.
 140 Οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητὴρ οὗτις ἴκωμαι
 Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμεν, καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί.
 Οὐδέ τι τῶν ἐτι τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 Ὅφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἔων ἐν πατρίδι γαίῃ.
 Ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεὺς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.
 145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὦ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
 Αἰδέομαι· περὶ γὰρ μ' ἱφίλει καὶ κῆδετο θυμῷ.
 Ἀλλὰ μιν ἤειπον καλέω, καὶ νόσφιν ἔντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ὡ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνείναμι, αὐδὲ τι φῆστα
 150 Κεῖνον, ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὶν ἥκιστος.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
 Ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω,
 Αὐτίκ', ἵππαι κεν κείνος ἰδὼν τὰ ἑ δώμαθ' ἵκηται.
 Ἔσσοι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 155 Πρὶν δέ με, καὶ μάλα περ κεχαρμένος, οὔτι δοχοῖμην.
 Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος, ὁμῶς Ἀἰδαο πύλῃσι
 Γίνεται, ὃς πεινὴ εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίῃ τε τράπεζα,
 Ἰσὴν τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 160 Ἡ μὲν τοι τάδ' ἐ πάντα τελεῖσται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.
 Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἰσχυμένοιο,
 Οἴκαδε νοσήσει, καὶ τίσεται, ἔς κεν ἐκείνου
 Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἕλοχον, καὶ φαιδίμον υἱόν.
 165 Τὸν δ' ὀπκαμβιδόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβώτα·
 Ὡ γέρον, οὐτ' ἔρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
 Οὐτ' Ὀδυσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἔκωλος
 Πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνόμεθα, μηδὲ με τούτων
 Μίμνησκα· ἥ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἱμοῖσιν
 170 Ἀχνυμαι, ὀππότε τις μνήσῃ κενόλοιο ἄνακτος.
 Ἀλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἔατομεν· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
 Ἐλθε, ἔκως μιν ὄγνω' ἐπέλω, καὶ Πηνελόπειαν,

Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum;
 O senex, nullus illum vir vagatus ubi-venerit
 Nuncians persuaserit uxoriq; & dilecto filio.
 Sed aliter receptionis indigentes viri erroneas
 Mentiantur, neque volunt vera loqui.
 Quicumque enim errans Ithaca in populum venerit,
 Profectus ad dominam meam, fallacia loquitur:
 Hæc verò benigne exceptum diligit, & singula inquit;
 Et ei lugenti palpebris lacrymas decidunt;
 Qui mos est mulieris, cum maritus alibi perierit.
 Statim & tu, senex, fabulam fabricares,
 Si quis tibi lanamque, tunicamque, vestimenta daret.
 Illius autem jam oportet canes velocesque alites
 Cutem ab ossibus traxisse; anima verò destituit:
 Vel illum sane in ponto comederant pisces, ossa autem ipsius
 Jacent in litore, arena involuta multa.
 Sic ille quidem illic perist; amicis verò dolores pone Calium
 Omnibus, mihi autem maxime, effecti sunt: non enim amplius
 Mitam adeo donisum inveniam, quocumque profectus-fuero;
 Neque si ad patris & matris iterum ivero
 Domum, ubi primam natus sum, & me educaverunt ipsi.
 Neque omnino ob hoc amplius tantum lugeo, dolens licet,
 Oculis ut-videam, existens in patria terra;
 Sed me Ulyssis desiderium caput absentes.
 Hunc quidem ego, o hospes, etiam non præsentem nominare
 Revereor; valde enim me diligebat & curabat in-animo:
 Sed ipsum fratrem-majorem voco, etiam longe absentem.
 Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 O amice, quandoquidem præfatus negas, neque omnino dicis
 Illum venturum esse, animus vero tibi semper incredulus:
 Verum ego non temere loquar, sed cum juramento,
 Quod sedibit Ulysses; munus-letici-nuntii verò mihi sit,
 Statim, postquam ille reversus sum: ad rudes pervenerit;
 Indue mihi lanamque, tunicamque, vestimenta pulchra:
 Ante autem, etiam licet valde indigens, nequaquam acciperas.
 Inimicus enim mihi is æque ac Orei portus
 Est, qui egestati cedens fallacia loquitur.
 Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 Larque Ulyssis eximii, quem adventum;
 Certe quidem hæc omnia perficiantur, sicut dico:
 Hoc autem ipso anno veniet hæc Ulysses;
 Hoc quidem exeunte mense, isto vatem instante,
 Domum revertetur; & ulciscetur, quantum illius
 Hic probro-afficit uxorem, & illustrem filium.
 Hunc autem respondens allocutus es; Eumæe subulce;
 O senex, neque profecto ego miras-letici-nuntii hoc solvam,
 Neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
 Bibe, & alia præter-hæc memoremus, neque mihi hæc
 In-mentem-revoca: certe enim animo in pectore meo
 Doleo, quando aliquis meminerit honorandi Domini.
 At sane juramentum quidem omittamus: verum Ulysses
 Veniat, ut ipsum ego-volo, & Penelope,

- Ἀμείρτης δ' ὁ γέρων, καὶ Τηλεμάχου θεοειδής.
 Νῦν αὖ παιδὸς ἕλασον ἰδύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
 175 Τηλεμάχου· τὸν ἱππεὶ θ' ἔψην θεοί, ἔρνεϊ ἴσον,
 Καί μιν ἔφην ἕσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χειρίῳ
 Πατρὸς ἰοῖο Φίλῳ, Φρένας καὶ εἶδος ἀγῆτόν·
 Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη Φρένας ἔνδον ἴσας,
 Ἥδ' τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη, μετὰ πατρὸς ἀκουήν,
 180 Ἔς Πύλον ἤγαθέην· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 Οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ Φύλον ὕληται
 Νέφυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκαισίου ἀντιθέοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι κεῖνον μὲν εἴσομεν, ἢ κεν ἄλῃη,
 Ἥ κε φύγει, καὶ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων·
 185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραιή, τὰ στυτοῦ κήδε' ἔνισπε,
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόμευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκήες;
 Ὀπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἠγάγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
 190 Οὐ μὲν γάρ τί σε πιεῖν δόμαί ἐνθάδ' ἰκίεσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χεῖρον ἡμῶν ἰδυῖν,
 Ἥδ' ἐμὴν γλυκερὸν, κλισίης ἔντοσθεν ἰούσι,
 195 Δαίνυσθαι τ' ἀκίοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ὕποιον,
 Ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνικυτὸν ἔπαντα
 Οὔτι διακρήξαιμι, λόγων ἑμὰ κῆδεα θυμοῦ,
 Ὅσσα γε δὴ ξυμπαντα θεῶν ἰδὺντι μόγησκα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐφραδῶν,
 200 Ἀνέρος ἀφνειοῦ παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 Τίτις ἐν μεγάροις ἡμῶν τρέφειν, ἠδ' ἐγένοντο,
 Γηῆσιαι ἐξ Ἀλόχου· ἑμὰ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ
 Παλλανίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Κἄσπερ Ἰλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 205 Ὅς ποτ' ἐνὶ Κρήτεσσιν, θεὸς ὥς, τίστο δῆμῳ,
 Ὀλβῶ τε, πλούτῳ τε, καὶ υἷας κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρευσαι
 Εἰς Αἰδαο δόμους· τοὶ δὲ ζῶντες ἰθάσσοντο
 Παῖδες ὑπέρθυμοι, καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 Αὐτὰρ ἑμοὶ μάλα παῖδες δόσαν, καὶ οἰκί' ἐνεῖμαι.
 Ἠγαυόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων,
 Εἶπεν ἑμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα,
 Οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἡδὴ πάντα λέλοιπεν·
 Ἄλλ' ἔμμεναι καλῆμιν γέ σ' ἴδομαι εἰσορόωντα
 215 Γινώσκειν· ἢ γὰρ με δύνῃ ἔχει ἥλιος πολλή.
 Ἥ μὲν δὲ βάρος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη,
 Καὶ ῥήηνον ὅππότε κρίνοιμι λόχονδε
 Ἀνδρας ἀριεῖας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 Οὐποτέ μοι θάνατον προτίδασσέτο θυμὸς ἀγῆνων,
 220 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτις ἐπάλμενος ἔγχεϊ ἔλασκον
 Ἀνδρῶν δυσμενέων, ὅ, τε μοι εἴξετε πόδεσσι.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκειν,
 Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 Ἄλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρετμοὶ φίλαι ἦσαν,

„ Laërtesque senex, & Telemachus deo-par. (Ulysses,
 „ Nunc rursus nati-causa in-perpetuum lugeo, quem genuit
 „ Telemachi, quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
 „ Et ipsum putabam fore in viris haud pejorem
 „ Patre suo charo, mente & specie admirabilem;
 „ Ejus utique aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
 „ Vel aliquis hominum; is autem ivit, ad patris auditionem,
 „ In Pylum divinam: ei verò proci superbi
 „ Domum venienti insidias-struunt, ut genus dispereat
 „ Sine-nomine ex Ithaca Arceſii deo-patris.
 „ Sed sane illum quidem finamus, siue opprimatur,
 „ Sive effugiat, & eum protegat manu Saturnius:
 „ Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius æumnas enarra,
 „ Et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 „ Quis? unde es virorum? ubi tibi urbs, & parentes?
 „ Quanam autem in nave venisti? quomodo te nautæ
 „ Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 „ Nequaquam enim te peditem puto huc venisse.
 „ Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Enimverò tibi ego hæc valde accurate enarrabo.
 „ Effet quidem nunc nobis in *longum*-tempus & cibus,
 „ Et vinum dulce, casam intra manentibus,
 „ Epularique quietis, alii autem opus obirent;
 „ Facile postea & in annum integrum
 „ Neutiquam perficerem narrans meos dolores animi,
 „ Quotquot utique jam omnes deorum voluntate pertuli.
 „ Ex Creta quidem genere gloriior *me esse* lata,
 „ Viri divitis filium: multi verò & alii
 „ Filii in ædibus & educati sunt, & nati,
 „ Legitimi ex uxore; me autem cæpta peperit mater
 „ Pellex; sed me æque ac legitimos honorabat
 „ Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me esse*:
 „ Qui quondam in Cretenſibus, Deus veluti, honorabatur populo,
 „ Fortunisque, divitiisque, & filiis gloriosa.
 „ Sed sane illum fata iverunt mortis ferentia
 „ In Orci domos: facultates verò diviserunt
 „ Filii magnanimi, & sortes jecerunt:
 „ At mihi valde pauca dederunt, & ædes tribuerunt.
 „ Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 „ Gratia meæ virtutis; quia non despiciabilis eram,
 „ Neque sagax-in-bello: nunc autem jam omnia defecerunt:
 „ Sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 „ Cognoscere; profesto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 „ Sane quidem omnino audaciam Marsque dederunt & Minerva,
 „ Et vires-bellicas: cum legerem ad insidias
 „ Viros optimates, mala inimicis ferens;
 „ Nunquam mihi mortem ante-oculos ponebat animus generosus,
 „ Sed multo prius inſiliens hasta occidebam
 „ Virorum inimicorum, quicumque mihi cederet pedibus.
 „ Talis eram in bello; opus verò mihi haud gratum erat,
 „ Neque rei-familiaris-cura, quæ scilicet nutrit claros filios:
 „ Sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,

- 225 Καὶ πόλεμοι, καὶ ἕκοντες ἐυξέσοι, καὶ δῖοι,
 Λυγρὰ, τὰ τ' ἑλλοισίν γε καταργηλὰ πέλονται.
 Αὐτὰρ ἔμοι τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που Θεὸς ἐν Φρεσὶ θέκεν.
 Ἄλλος γάρ τ' ἑλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτίρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἱὰς Ἀχαιῶν,
- 230 Εἰνάκις ἀνδράσιν ἤρξα, καὶ ὠκυπέροις νέεσσιν,
 Ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύχην αὖ πάντα.
 Τῶν ἑξαερέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ἐπίσσω
 Λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ἔα ἔπειτα
 Δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
- 235 Ἀλλ' ὅτε δὴ τήνδε συγερὴν ἔδδν εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἐφράσαθ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε,
 Δὴ τότε μ' ἠνώγον καὶ ἀγκυλὴν Ἰδομενεῆα
 Νήεσσ' ἠγάσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 Ἦεν ἀνήκασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμον φῆμις.
- 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἱὰς Ἀχαιῶν,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
 Οἴκαδε σὺν νήεσσι· θεὸς δ' ἐκίδασσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἔμοι δειλὴ κακὰ μῆδετο μητίσθαι Ζεὺς.
 Μῆνι γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος ταχέεσσι,
- 245 Κουριδίῃ τ' ἄλῳ, καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλασθαι,
 Νῆας ἐὺ σείλαντα σὺν ἀντιόχοις ἐτάροισιν.
 Ἐννέα νῆας σείλα, τοῖς δ' ἐκαγείρατο λαός.
 Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρήρας ἐταῖροι
- 250 Δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερῆα πολλὰ παρῆχον,
 Θεοῖσιν τε βέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης,
 Ἐπλέομεν βορέη ἀνέμῳ ἁκραίῃ, καλῇ,
 Ῥηϊδίῳ, ὥσεί τε κατὰ ῥέον· οὐδέ τις σὺν μοι
- 255 Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἄσπεδες καὶ ἄνεμοι
 Ἦμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε, κυβερνῆται τ' ἴθιον.
 Περμπτατοὶ δ' Αἴγυπτον εὐβρεῖτην ἰκόμεσθα.
 Στήσα δ' ἐν Αἴγυπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιλόσσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρήρας ἐταίρους
- 260 Αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι.
 Ὅππῃρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνά νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶδ',
 Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἄγροὺς
 Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, καὶ νήπιε τέκνα,
- 265 Αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τὰχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ, βοῆς αἰόντες, αἶμ' ἡοὶ φαινομένῃφιν
 Ἦλθον· πλήτε δὲ πᾶν πεδίου πεζῶν τε καὶ ἵππων,
 Χαλκοῦ τε σερπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 Φῦζαν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλειν, οὐδέ τις ἔτλη
- 270 Μεῖναι ἰκαντίβον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον δαΐρι χαλκῷ,
 Τοὺς δ' ἄγαγον ζωοὺς, σφίσιν ἐργάσασθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ Φρεσὶ τοῦτο νόημα
 Πόισεν, (ὥς ὅφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν
- 275 Αὐτοῦ ἐν Αἴγυπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὀπδέεσκε·)
 Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς μυνέην εὐτυκτον ἔεικα,

- 29 Et bella, & tela bene-polita, & figittæ,
 30 Tristia, quæ utique aliis horrenda sunt.
 31 At mihi ea grata erant, quæ scilicet Deus in animo posuit:
 32 Alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 33 Ante enim quæm in Trojam profecti sunt filii Achivorum,
 34 Novies viris imperavi, & velocibus navibus,
 35 Viros adversus externos; & mihi abunde contigerant omnia;
 36 Ex quibus eligebam quæ placebant; multa autem post
 37 Sortito-obtinebam: statim verò domus angebatur; & deinceps
 38 Gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 39 Sed cum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 40 Decrevit, quod multorum virorum subitus genua solvit;
 41 Utique tunc me jusserunt & inclytum Idomeneum
 42 Naves ducere in Ilum; neque ulla ratio
 43 Erat denegandi, gravis nempe premebat vulgi vox.
 44 Ibi quidem novem-annis belligerabamus filii Achivorum,
 45 Decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 46 Domum, versus cum navibus; Deus verò dissipavit Achivos.
 47 At mihi misero mala struebat providus Jupiter;
 48 Mensem enim solum mansi delectans me filijs,
 49 Virginesque uxore, & facultatibus: at postea
 50 In Ægyptum me animus impulit navigare,
 51 Navibus bene-adornatis cum eximjis socijs.
 52 Novem naves adornavi; cito autem coactæ sunt copie.
 53 Sex diebus quidem postea mei dilecti socij
 54 Convivabant; at ego victimas multas præbebam,
 55 Et Dijs ad-sacrificandum, & ipsis ad epulas parandas.
 56 Septimo autem navibus-consensu à Creta lata,
 57 Navigavimus Borea vento puro, bono,
 58 Facile, veluti secundo flumine: neque ulla adeo mihi
 59 Navium læsa est; sed sospites & incolumes
 60 Sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirigebant.
 61 Quinto-die autem ad Ægyptum pulchre-fluentem venimus:
 62 Statim verò in Ægypto fluvijs naves remis-utrinque-agitatas.
 63 Ibi quidem ego jubebam charos socios,
 64 Illic apud naves manere, & naves tueri;
 65 Speculatores autem per spemalas hortabatur ut irent:
 66 Hi autem insolentis cedentes, sequentes impetum sumi,
 67 Statim admodum Ægyptiæ virorum perpulchros agros
 68 Populabantur, mulieresque abducebant; & infantes liberos,
 69 Ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit strepitus:
 70 Illi autem clamorem audientes, simul cum aurora apparente,
 71 Venerunt: impletus est verò totus campus peditibusque & equi-
 72 busque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine (tibus)
 73 Fugam meis socijs malam intulit; neque quisquam sustinuit
 74 Consistere contra: circum enim nulla undique stabant.
 75 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 76 Alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos ex-necessitate.
 77 At mihi Jupiter ipso in mento hoc cogitatum
 78 Effecit; (ut debui mori, & fatum assequi
 79 Illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit.)
 80 Statim de capite galeam sabrefactam deposui,

- Καὶ σάκος ὤμοισιν· δόρυ δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χεῖρας·
 Αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἱππῶν,
 Καὶ κύσσε γούναθ' ἐλών· ὁ δ' ἐρύσαστο, καὶ μ' ἐλήσεν·
 280 Ἔς δὲ Φρον δέ μ' ἕσας ἔγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
 Ἡ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μαλίσσιν,
 Ἰέμενοι κτείνειν· (δὴ γὰρ καχρλώατο λίην·)
 Ἄλλ' ἀπὸ κείνος ἔρυκε· Διὸς δ' ἐπὶ ζέτο μῆνιν
 Ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νημασάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐππάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγχι κ
 Χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἑνδρας· δίδωσαν γὰρ ἔκπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὕδαός μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
 Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς,
 Τρώκτης, ὅς δὴ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισιν ἔωργε·
 290 Ὅς μ' ἔως παρκεπιθὼν ἦσιν Φρεσὶν, ὄφρ' ἐκμασθε
 Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μεῖμα τελασφόρον εἰς ἐναιυτὸν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε, καὶ ἡμέραι, ἐξεταλέοντο,
 Ἀφ' περὶ τελλομένου ἔτιος, καὶ ἐπ' ἡλύθον ὤραι,
 295 Ἔς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὶς εἰσάτο ποντοπόροιο,
 Ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 Καῖθι δέ μ' ὡς περάσῃσι, καὶ ἔσπετον ὤνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὶς, δίδυμός περ, ἀνάγκη.
 Ἡ δ' ἔβαιν Βορέη ἀνέμῳ ἀκραδί, καλῷ,
 300 Μάσσον ὅπῃ Κρήτης· Ζεὺς δέ σφιν μῆδετ' ἔλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλαίκαμεν, οὐδ' εἰς ἑλλή
 φαίνετο γαῖάν, ἀλλ' οὐρανὸς ἦδ' ἐθάλασσαν,
 Δὴ τότε κυανέην ναφάλην ἔεισε Κρονίων·
 Νηὶς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὅπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν.
 Ἡ δ' ἐλαλίχθη πάσσα, Διὸς πληγῇ τε κεραυνῷ,
 Ἐν δὲ θεοῖου πλῆτο· κέσσον δ' ἐκ νηὶς ἔκπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι, περὶ νῆα μέλαιναν
 Κύμασιν ἐμφορέοντο· Θεὸς δ' ἀποαίνυτο νέσον.
 310 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἔλγεα θυμῷ,
 Ἰσθὺν ἀμαιμάκετο, νηὶς κυανοπύροιο
 Ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα Φόβοιο·
 Τῷ β' ἀπεκλεχθεῖς, φερόμεν ἑλατὶς ἐκείροισιν·
 Ἐννήμαρ φερόμεν, δεκέτηρ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 Γαίῃ θεσπρωτῶν πέλασσαν· μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἐνθα μὲ θεσπρωτῶν βασιλῆες ἐκομίσσαστο Φαίδων
 Ἥρωις ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελίδν
 Αἰθρῷ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἔγεν ἐς οἶκον,
 Χειρὸς ἀναστήσας, ὄφρ' ἔκετο δώματα πατρός·
 320 Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἔσσευ.
 Ἐνδ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθμένην· κείνος γὰρ ἔφασκεν,
 Κεῖνίσαι, ἦδ' ἐφίλησαι, ἰάντ' ἐς πατρίδα γαίην·
 Καὶ μοι κτήματ' ἐδείξεν, ὅσα ξυναγαγείρατ' Ὀδυσσεύς,
 Χαλκὸν τε, χρυσόν τε, πολύκημητόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νῦν κε, ἐς δεκάτην γενεὴν ἄταρβ' ἔτι βόσκοι.
 Τόσσας οἱ ἐν μεγάροις κρημνίλια κατὰ ἔκτατος·
 Τὴν δ' ἐς Δωδώνην φέτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
 Ἐκ δρυὸς ὑψικέμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσῃ,

„ Et scutum ab humeris; hastamque projecit ex manu:
 „ At ego regis obviam ivi equis; (misertus est;
 „ Et osculatus-sum genua prehensa: hic autem servavit, & mei
 „ In carrum verò me locatum duxit domum lachrymas-fundentem.
 „ Profecto me valde multi adoriebantur fraxineis hastis,
 „ Cupientes interficere, (jam enim irati erant valde;)
 „ Sed ille arcebat: Jovis nempe veritus est iram
 „ Hospitalis, qui utique maxime indigne-fert mala opera.
 „ Ibi quidem septem annos mansi ibidem, multasque collegi
 „ Divitias inter Ægyptios viros; dederunt enim omnes.
 „ Sed cum jam octavus mihi revolvens annus venisset,
 „ Tunc demum Phœnicus venit vir, fallacia doctus,
 „ Veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 „ Qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 „ In Phœniciam, ubi ejus scilicet domus, & possessiones erant.
 „ Ibi apud ipsum mansi integrum in annum:
 „ Sed quando jam mensesque & dies exacti essent,
 „ Iterum se-circumvolvante anno, & supervenissent tempora;
 „ In Libyam me navi imposuit pontum-transœunti,
 „ Mendacia meditatus, ut secum onus portarem;
 „ Illic autem me ut venderet, & magnum pretium acciperet.
 „ Hunc sequebar in navi, suspicans licet, ex-necessitate.
 „ Illa verò currebat Boreâ vento puro, bono, (exitium.
 „ Per-mediâ supra Cretam: Jupiter autem eis mollebat
 „ Sed cum jam Cretam quidem aquissemus, neque ulla alia
 „ Apparebat tetrarum, sed cœlum & mare,
 „ Tum verò atram nubem statuit Saturnius
 „ Nave super cava, obscuratus autem est pontus sub ipsa:
 „ Jupiter verò crebro tonuit, & iniecit navi fulnẽ.
 „ Hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 „ Sulphureque impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 „ Hi verò cornicibus similes, circum navem nigram
 „ In fluctibus ferebantur: Deus autem auferebat reditum.
 „ At mihi Jupiter ipse, habenti licet dolores animo,
 „ Malum longum navis coruleam-habentis-proram,
 „ Manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 „ Hunc scilicet amplexus, ferebar perniciosi ventis;
 „ Per novem dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 „ Terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 „ Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 „ Heros gratis; hujus enim dilectus filius cum-supervenisset,
 „ Frigore, & labore afflctum duxit in domum,
 „ Manu sublevatum, donec pervenisset ad ædes patris:
 „ Mihi verò lanamque, tunicamque, vestimenta induit.
 „ Ibi de-Ulyssæ ego audiui; ille enim dicebat,
 „ Hospitio se illum excepisse, & amice tractasse euntem in patriam
 „ Et mihi bona ostendit, quot collegerat Ulysses, (terram;
 „ Æsque, aurumque, & multum-elaboratum ferrum.
 „ Et sane in decimam generationem alium adhuc aleret;
 „ Tot ei in sedibus res-pretiosæ jacebant regia.
 „ Ipsum autem in Dodonem dicebat ivisse, ut Dei
 „ Ex quœcuq; alto-vertice Jovis consilium audiret,

- 330 "Οπως νοσήσῃ Ἰθάκης ἐς πῖνον δῆμον,
 "Ἦδ' ἄν' ἀπαῶν, ἢ ἀμφοῶν, ἢ κρυφιδόν.
 "Ωμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ δίκῃ,
 Νῆα κατειρύσθαι, καὶ ἑκαρτίας ἔμμεν' ἑταίρους,
 Οἱ δὲ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 335 "Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 "Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 "Εὐθ' ὄγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάσῃ
 "Ενδυκέως· τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἤνδανε βουλή
 "Ἀμφ' ἐμοί, ὅφρ' ἔτι πᾶγχυ δύνῃς ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 "Ἀλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 340 Αὐτίκα δούλιον ἤμαρ ἐμοὶ περιμυχανόωντο·
 "Ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἶματ' ἔδυσαν,
 "Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα,
 "Ρωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 "Ἐσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδείλου ἔργ' ἀφίκοντο·
 345 "Εὐθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὐσελέμῃ ἐνὶ νηϊ,
 "Ὀπλῃ εὐσεφέϊ σερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 "Εσσυμένως παρὰ ἵνα βαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 "Ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 350 Ἔσδον ἰφόλκαιον καταβάς ἐπέλασσε βαλάσση
 Στήθος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι
 Νυχθήμενος, μάλα δ' ὤκα ἑρμῶ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
 "Εὐθ' ἀναβὰς, ὅθι τε δρίος ἦν πολυκυνθέος ὕλης,
 Κεῖμην πέπτηώς· οἱ δὲ μεγάλα σευάχοντες
 355 Φοίτῳ· ἄλλ' οὐ γὰρ σφιν ἰφαίνετο κέρδιον εἶναι
 Μαιεσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν πάλιν αὐτίς ἔβρινον
 Νηὶς ἐπὶ γλαφυρῇς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν ἑσσι αὐτοὶ
 "Ῥηϊδίως, καὶ με σεβμῇ ἐπέλασσαν ἔγοντες
 "Ἀνδρὸς ἐπισκαμένου· ἔτι γὰρ νύ μοι αἶσα βιδῶναι.
 360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμειε συβώτα·
 "Α δεῖλδ' ξείνων, ἢ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 Ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὲ πάρος, ἢ δ' ὅτ' ἀλήτης.
 "Ἀλλὰ τὰδ' οὐ κατὰ κόσμον δίσμαι, οὐδέ με πείσεις,
 Εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χαρὶ τοῖσιν ἔντα
 365 Μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἰγὼ δ' εὐ οἶδα καὶ πότῃς,
 Νύσον ἐμοῖο ἄνκτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι
 Πᾶγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν,
 "Ἦδ' φίλων ἐν χερσὶν, ἔπει πόλεμον τελέπειπον.
 Τῇ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
 370 "Ἦδ' ἐκ καὶ ὡ παιδί μέγα κλέος ἔρατ' ἐπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀργεῖαι ἀνηρεΐσαντο.
 Αὐτὰρ ἰγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπώτροπος· αὐδὲ πόλινδ'
 ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπειαι
 "Ἐλθέμεν δρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ ποδὶν ἔλθῃ.
 375 "Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἔκαστα πικρήμενοι ἑξερευτίν,
 "Ἦμιν οἱ ἔχυνται δὲν οἰχομένοις ἄνκτος,
 "Ἦδ' οἱ χαίρουσιν βίοντι νηποῖον ἔδοντες.
 "Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι, καὶ ἔρεσθαι,
 "Ἐξ οὗ δὲ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξέπαψε μῦθον,
 380 "Ὅς τ' ἄνδρα κτείνης, πολλὰν ἐπὶ γαίῃν ἀληθείας,

- „ Quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 „ Jam diu absens, an palam, an occulte.
 „ Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 „ Navem deductam, & paratos esse socios,
 „ Qui jam ipsum comitabuntur dilectam in patriam terram.
 „ Sed me prius dimisit: contigit enim ut iret navis
 „ Virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-feracem.
 „ Tunc ille me jussit mittere regi Acasto
 „ Accurate; illis autem malum in animo placebat consilium
 „ De me, ut adhuc omnino in calamitatis pestem inciderem.
 „ Sed quando à terra longe progressa est pontum-transiens navis,
 „ Statim servilem diem mihi moliebantur:
 „ Exuerunt quidem me læna, tunicaque, vestimentis,
 „ Circumque me pannum alium malum jacerunt, & tunicam,
 „ Lacera, quæ & ipse in oculis vides.
 „ Vespertini autem Ithacæ amœnæ ad culta pervenerunt:
 „ Ibi me quidem ligaverunt bonis-transstris-instructa in navi,
 „ Fune bene-torto arte; ipsi verò egressi
 „ Festinanter ad littus maris coenam sumpserunt.
 „ At mihi vinculum quidem resolverunt dii ipsi
 „ Facile; capiti autem panno obvoluto,
 „ Lævigatum per clavum delapsus applicui mari
 „ Pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 „ Natans; valdeque cito foris eram seorsum ab illis.
 „ Tunc cum-ascendissem, ubi utique quercetum erat florida sylva,
 „ Jacebam stratus: illi autem valde gementes
 „ Ibant; sed haud enim ipsis videbatur melius esse
 „ Inquirere ulterius; hi quidem retro iterum ibant
 „ Navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 „ Facile, & me stabulo appulerunt ducentes
 „ Viri prudentis; adhuc enim jam mihi fatum vivere.
 „ Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ O miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
 „ Hæc singula dicens, quot scilicet passus, & quantum vagatus es.
 „ Sed ea non pro decenti *disc* arbitror, neque mihi persuadebis.
 „ Locutus de Ulyssæ: quid te oportet, talis cum-sis,
 „ Temere mentiri? ego autem certe novi & ipse
 „ De-reditur mei domini, quod odio *is* haberetur omnibus diis
 „ Omnino valde, quia ipsum non inter Trojanos domuerunt,
 „ Vel amicorum in manibus, postquam bellum confecisset.
 „ Tunc ei tumultum quidem fecissent omnes Achivi.
 „ Atque etiam suo filio magnam gloriam comparasset in-poste-
 „ Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abripuerunt. (tum:
 „ At ego apud suos semotus; neque ad urbem
 „ Eo; nisi quando forte prudens Penelope
 „ Venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 „ Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 „ Tum qui dolent diu absente rege,
 „ Tum qui gaudent victum impune edentes.
 „ Sed mihi non gratum est inquirere & interrogare;
 „ Ex quo scilicet me Ætolus vir decepit sermone;
 „ Qui utique viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 „ Venit

- "Ἠλὺς" ἔμην πρὸς καθ' ἑμὲν· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενεΐ ἰδέσθαι
Νῆας ἀκαιομένους, τὰς οἱ ξυνέβησαν ἑλλαι·
Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι, ἢ ἐς θέρος, ἢ ἐς ὑπώρην,
385 Πᾶσιν χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι.
Καὶ σὺ, γέρον πολυκενὲς, ἵππαι σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
Μῆτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζο, μῆτε τι θέλγῃ·
Οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέεσσομαι, οὐδὲ φιλήσω,
Ἄλλα Δία ξένιον δέσας, αὐτόν τ' ἐλέησας.
390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε,
Οἷόν σ' οὐδ' ὁμῶς περ ἐπηγάγον, οὐδέ σε πείθω.
Ἄλλ' ὤγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερθε
Μάρτυρες ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
395 Εἰ μὲν κεν νοσήσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
Ἔσας με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα, πέμψας
Δουλιχιδνὸν ἰέναι, ὅμι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
Δρῶντας ἐπισσεύσας, βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
400 Ὅφρα καὶ ἕλλας πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπέυειν·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Δίος ὑφορβός·
Ζεῦ, οὕτω γάρ κεν μοι ἱυκλείῃ τ' ἀρετῇ τε
Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἥμα τ' αὐτίκα, καὶ μετέπειτα,
Ὅς σ' ἵππαι ἐς κλισίην ὤψων, καὶ ξείναι δῶμα,
405 Αὐτὸς δὲ κτείνωμι, φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
Πρέφρων δὴ κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὤρε δόρποιο· τάχιστα μοι ἔνδον ἱπτοίροι
Εἴην, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγέρευον.
410 Ἀγχιμόλον δὲ σῦες τε καὶ ἄνδρες ἦλθον ὑφορβοῦ·
Τὰς μὲν ἔρα ὕρξαν κατὰ ἕρθε κοιμηθῆναι.
Κλαγγὴ δ' ἔσπετος ὤρτο συὸν αὐλιζομέναν.
Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέλευτο Δίος ὑφορβός·
Ἄξω δ' ὄψιν τὸν ἔριον, ἵνα ξείνῳ ἱερύσω
415 Τηλεδαμῶν· πρὸς δ' αὐτοὶ δυνεσόμεθ', οἵ περ διζῶν
Δὴν ἔχομεν, πάσχοντες δ' ὦν ἔνεκ' ἀργιοδόντων·
Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
Ὡς ἔρα φωνήσας κείας ξύλα νηλεὶ χαλκῷ·
Οἱ δ' ὦν εἰσῆγον μάλα πύονα πενταέτηρον·
420 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάτῃ· οὐδὲ συμβώτης
Λήθετ' ἔρ' ἀθανάτων, (φρεσὶ γὰρ κέχερτ' ἀγαθήσιν,)·
Ἄλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλον
Ἀργιόδοντας ὄδς, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
Νοσήσῃ Ὀδυσῆα πολύφρονι θυδὲ δόμενδε.
425 Κόψῃ δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
Τὸν δ' ἔλαπτε ψυχὴ· τοὶ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
Αἶψα δέ μιν δειχέμεν· ὁ δ' ὤμοθετείτο συμβώτης,
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελάνων, ἐς πύονα δημόν·
Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῆ,
430 Μίσυλλόν τ' ἔρα τ' ἕλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὅπτην τε περιφραδέως, ἱέσαντό τε πάντα·
Ἐάλλον δ' εἰν ἐλευθεῖν ἑλλάει· ἂν δὲ συμβώτης

„ Venit meam ad casam : ego autem ipsum manenter-complectebam.
 „ Dixit autem eum se inter Cretenſes apud Idomeneum vidisse
 „ Naves reficientem, quas ei confregerunt procellæ :
 „ Et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
 „ Multas opes advehentem, cum deo-paribus sociis.
 „ Et tu, senex multa-passe, postquam te ad me duxit deus,
 „ Neque omnino mihi mendaciis gratificare, neque mulce :
 „ Non enim ob-id ego te honorabo, neque diligam,
 „ Sed Jovem hospitalem veritus, teque ipsum miseratus.
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulyſſes ;

„ Certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 „ Quod te neque vel juratus induxi, neque tibi persuadeo.
 „ Sed age nunc sponſionem faciamus ; at desuper
 „ Testes ambobus Dii *sint*, qui Olympum habitant.
 „ Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 „ Indutum me lænaque, tunicaque, vestimentis, mitte
 „ Ad Dulichium ut-eam, quo mihi gratum est animo :
 „ Sin non venerit herus tuus, ut prædico,
 „ Famulis incitatis, dejice magna de rupe,
 „ Ut & alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus est nobilis subulcus ;
 „ Hospes, etenim sic mihi bona-fama, virtutisque nomen,
 „ Eſſet inter homines simul nunc, & deinceps,
 „ Qui te postquam in casam duxissem, & xenia dedissem,
 „ Deinde interficerem, dilectumque animum eriperem :
 „ Promptus sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 „ Nunc verò hora coenæ : citissime mihi intus socii
 „ Fuerint, ut in casa lautam appareamus coenam.
 Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Prope autem suæque & vini venerunt subulci ;
 Has quidem deinceps incluſerunt in sua-clauſtra ad-cubandum :
 Strepitus verò ingens ortus est suum stabulantium.

Verum suos socios hortabatur nobilis subulcus ;
 „ Ducite suum optimum, ut hospitis-gratia mactem
 „ Longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui utique serumnam
 „ Diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus ;
 „ Alii verò nostrum laborem impune edunt.
 Sic locutus, scidit ligna acuto ære :

Illi autem suam adduxerunt valde pinguem quinquennem :
 Eam quidem postea statuerunt ad focum ; neque subulcus
 Oblitus est immortalium, (mente enim utebatur bona ;)

Sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit.
 Albis-dentibus suis, & precabatur omnes Deos,
 Ut-rediret Ulyſſes prudens suam in domum. (ſindens ;
 Percuſſit autem manu-sublata, segmine quercus, quod liquerat
 Hunc verò reliquit anima : hi autem jugularunt & ustularunt ;
 Statimque ipsum diviſerunt ; frustra autem cruda ponebat subul-
 Undique auspicans à membris, in pinguem adipem : (cuſ,
 Et alia quidem in ignem jecit, conſperſa farinæ flore ;
 Minutatim dein ſecuerunt cætera, & verubus infixerunt,
 Aſſaveruntque ſcite, detraxeruntque omnia :
 Poſuerunt autem in menſis ſimul-omnia : subulcus verò

Surrexit

- ἴατο δαιτρεύων· (περὶ γὰρ Φρεσὶν αἵσιμα ἦδη·)
 Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διανοίξαι δαΐζων·
- 435 Τὴν μὲν Ἴαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαιάδος υἱί,
 Θῆκεν ἱκευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νείμεν ἐκάσῃ·
 Νῶτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέσσει γέρας·
 Ἀργυίδουτος ὄος· αὐδαίμῃ δὲ θυμὸν ἄνακτος·
 Καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 440 Αἰὲ' οὕτως, Εὐμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὅς ἐμοι, ὅττι με τοῖον ἔβη· ἀγαθόισι γαράρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
 ἔσθι, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
 οἷα πάρις· Θιδε δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἰάσει,
- 445 Ὅ, ττι κεν ἔθιμῳ ἰάλλει, δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦ βα, καὶ ἔργματα θύσε θεοῖς αἰετιγενέτησι·
 Σπείσας δ' αἰδοπα οἶνον, Ὀδυσσεῖ πτολιπύρῃ
 Ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὃ δ' ἔφατο ἢ παρὰ μίσῃ.
 Σίτον δὲ σφεν ἔνευσε Μεσαύλιος, ὃν βα συβῶτης
- 450 Αὐτὸς κτήσατο οἶος, ἀποχορμένοις ἄνακτες,
 Νόσφιν δεσποίνης, καὶ Λαέρταος γέροντος·
 Πὰρ δ' ἦρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείμα' ἰτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πένσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
- 455 Σίτον μὲν σφιν ἔφελλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον,
 Σίτου καὶ κρεῶν κεκορημένοι, ἵππεύοντο.
 Νύξ δ' ἦρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὅς δ' ἦρα Ζεὺς
 Πάννυχος· αὐτὰρ ἦν Ζεφύρος μέγας αἰὲν ἔφουδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβῶται πειρητίζων,
- 460 Εἴπως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἢ τιν' ἐταῖρων
 Ἄλλον ἐπιτρύνειεν· ἔπει ἔο κήδετο λίην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἱταῖροι,
 Εὐξάμενός τι ἔπος ἔρῃ, οἶνος γὰρ ἀνώγει
 Ἥλεος, ὅς τ' ἐφάνη πολύφρονά περ μάλ' ἀείσαι,
- 465 Καὶ εἴ ἀπαλὸν γελάσαι, καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν,
 Καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἐβήτην ἄμεινον.
 Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω·
 Εἰς ὡς ἠβώοιμι, βίη τε μοι ἔμπεδος εἴη,
 Ὡς ὅς ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
- 470 Ἠγεῖτόν τ' Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
 Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγώ· αὐτοὶ γὰρ ἔνωγον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐκόμασθα ποτὶ πτόλιν, αἰπύ τε τοῖχος·
 Ἡμεῖς μὲν περὶ ἔξω κατὰ βωπήϊα πυκνὰ,
 Ἀνδρόνακας καὶ Ἴλος ὅπδ' τεύχεσι πεπτηῶτες
- 475 Κείμεθα· νύξ δ' ἦρ' ἐπῆλθε κακὴ, Βορέας πεισύντος,
 Πηγυλῆς, αὐτὰρ ὑπερτε χιὼν γένετ', ἥτε πάχνη,
 Ψυχρὰ, καὶ σάκεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
 Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον, ἠδὲ χιτῶνας,
 Εὐδὸν δ' εὐκηλοι, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
- 480 Αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
 Ἀφραδίαις, ἔπει οὐκ ἐφάμην ριγωσέμεν ἔμπης·
 Ἄλλ' ἐκόμην σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα Φαιερόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἔζηκ' ἀβήκει,
 Καὶ τότε ἐγὼν Ὀδυσῆα προσήειπον ἐγγυὸς ἔδοντα,

Surrexit divisurus; (valde enim mente aqua norat;)
 Atque illa quidem septifariam omnia partitus est dividens;
 Partem quidem unam Nymphis & Mercurio, Maia filio,
 Posuit precatus; cæteras verò distribuit singulis:
 Tergo autem Ulysses perpetuo honorabat
 Albis-dentibus suis; lætificabat verò animum domini;
 Et ipsum compellens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 „ Ut mihi; siquidem me, talis cum-sim, bonis honores.
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Comede, eximie hospitum, & delectare histe,
 „ Qualia adsunt; Deus autem hoc quidem dabit, illud verò fides.
 „ Quodcumque suo animo voluerit, potest enim omnia.
 Dixit, & primitias sacrificavit diis sempiternis;
 Libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori
 In manibus posuit; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mestilius, quem scilicet subulcem
 Ipse sibi-comparaverat solus, absente domino,
 Seorsum à domina & Laerte sene:
 Ipsum nempe à Taphiis emit possessionibus suis.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Panem quidem eis abstulit Mestilius; illi autem ad cubitum,
 Pane & carnibus saturati, properabant.
 Nox verò deinde supervenit mala obscura; plenebat autem Jupiter
 Tota-nocte; at spirabat Zephyrus magnus semper aquosus.
 Inter hos verò Ulysses locutus est, subulcem tentans,
 Si quo-pacto sibi exutam lænam præberet, vel aliquem sociorum
 Alium *dare*-hortaretur; siquidem ipse curam-gerebat valde:
 „ Audi nunc, Eumæe, & alii omnes socii,
 „ Gloriamundus aliquod verbum dicam; vinum enim jubet
 „ Stultum, quod utique impulit sapientem etiam valde cantare,
 „ Et ad molliter ridendum, & saltandum incitavit,
 „ Et aliquod verbum emisit, quod scilicet non-dictum melius.
 „ Sed postquam sane primum garrulus-esse-cœpi, non celabo:
 „ Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
 „ Sicut quando sub Troja insidias duximus instructas:
 „ Duces autem erant Ulyssesque, & Atreides Menelaus;
 „ Cum his verò una tertius dux-eram ego, ipsi enim jubebant.
 „ Sed quando jam venissemus ad urbem, altumque murum,
 „ Nos quidem circa urbem per virgulta densa,
 „ In arundinibus & palude sub armis prostrati,
 „ Jacebamus: nox autem supervenit mala, Borea orto,
 „ Glacialis; at super nix facta est veluti pruina,
 „ Erigida, & scutis circum accrescebat glacies.
 „ Ibi alii omnes lænas habebant, & tunicas,
 „ Dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros:
 „ At ego lænam quidem profectus sociis reliqueram
 „ Stultitia, quoniam non putabam me frigus valde passurum:
 „ Sed sequebar, scutum solum habens, & cingulum nitidum.
 „ Sed quando jam tertia pars noctis erat, astraque transferant,
 „ Utique tunc ego Ulysses allocutus sum, prope existentem,
 „ Cubito

- 485 Ἀγκυλὴν νύξας· (ὁ δ' ἄρ' ἱμμοπέως ὑπάνουσε·)
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
οὔτι ἔτι θνητοὶ μετίσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρὰ μ' ἦπαφε δαίμων,
οἷο χίτων' ἔμειναι· νῦν δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
- 490 "Ὡς ἰφάμεν· ὁ δ' ἔπειτα νόον εσχέθε τόνδ' ἐν θυμῷ,
οἷος ἐκείτος ἦν βουλευόμεν, ἥδ' ἐμάχεσθαι·
Φειγξάμενος δ' ἐλίγη ἐπὶ με πρὸς μῦθον ἔειπε·
Σίγῃ νῦν, μή τις σέῃ Ἀχαιῶν ἕλλος ἀκούσῃ.
Ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκυλῆος κεφαλὴν εσχέθεν, εἰπὼς τε μῦθον·
- 495 Κλῦτε, φίλοι, θεῖός μοι ἐνὺπνιον ἤλθεν ὄναιρος·
Λίην γὰρ νηὶν ἐκὼς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγκυμείμονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι.
"Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα Θέας, Ἀνδραίμενος υἱός,
500 Κερκαλίμωρ, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐν εἴματι κείνου
κείμεν ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς.
Ὡς νῦν ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σαθμοῖσι συφορβῶν,
- 505 Ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔηος·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι, κακὰ χροῖ εἴματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαιε συβώτα·
"Ὡ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἐμώμεν, ὃν κατέλεξας,
οὐδέ τί πω παρὰ μάϊραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
- 510 Τῷ οὐτ' ἐσθήτορ δαῖσσαι, οὔτε τευ ἕλλου,
ὣν ἱπδοίχ' ἐκίτην ταλαπεῖριον ἀντιάσσαντα,
νῦν· ἀτὰρ ἡδὲν γε τὰ σὲ ῥήκεια ἀνοπάλιξαι·
οὐ γὰρ πολλὰ χλαῖναι, ἱπμοιβοὶ τέ χιτῶνες
ἔνθαδε ἔννυσθαι, μία δ' εἴη φωτὶ ἐκέσῃ.
- 515 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθουσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα δώσει,
πάρμφει δ', ἔκπη σα κραδίη θυμός τε κελεύει.
Ὡς εἰπὼν ἀνδρῶσι· τίθει δ' ἔρα οἱ πυρὸς ἑγγυὸς
Εὐνὴν, ἐν δ' οἴῳν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
- 520 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκετ'· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
Πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεχέσκειτ' ἐμοιβὰς,
ἔννυσθαι, ὅτε τις χαιμὼν ἔκκαγλος ὄροντο.
Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐτὸν
ἄνδρες κοιμήσαντο νηϊνῆαι· οὐδὲ συβώτῃ
- 525 Ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὥν ἔπο κοιμηθῆναι·
Ἄλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ἀπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς,
ὅττι ῥά οἱ βότρου περικήδετο, νόσφ' ἐόντος.
Πρῶτον μὲν ξίφος δέξ' περὶ σιβαροῖς βάλετ' ὤμοις,
Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἴσσεατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνὴν,
- 530 Ἄν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγῶνς εὐτρεφέος μεγάλοιο·
εἴλετο δ' δέξ' ἕκρυντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
βῆ δ' ἔμειναι κείων, ὅθι περ σύες ἀργιῶδοντες
Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὔδον, βορέη ὑπ' ἰωγῇ.

„ Cubito pungens; (is verò prompte audivit;)
 „ Nobilissime Lærtiade, solers Ulysses,
 „ Nequaquam amplius vivis inter-ero; sed me hyems
 „ Domat; non enim habeo lænam: decepit me deus,
 „ Sola-cum-tunica ut-esset; nunc verò non amplius effugium est.
 „ Sic dixi; is autem deinde sententiam habebat hanc in animo,
 „ Qualis ille erat ad-consultandum & pugnandum:
 „ Locutus autem summissa voce, me sermone affabatur;
 „ Sile nunc, ne quis te Achivorum alius audiat.
 „ Dixit; & in cubito caput tenuit, dixitque sermonem;
 „ Audite, amici, divinum mihi in somnis astitit somnium;
 „ Valde enim à navibus longe venimus, sed aliquis eat
 „ Nunciatum Atridæ Agamemnoni, pastori populorum,
 „ Si plures à navibus jusserit venire.
 „ Sic dixit: surrexit autem deinde Thoas, Andromonis filius,
 „ Confestim, lænamque deposuit purpuream,
 „ Perrexitque currere ad naves: ego verò in vestimento illius;
 „ Jacui libenter; illuxit autem aereo-solito aurora.
 „ Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent;
 „ Daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
 „ Utrumque, amicitia ac reverentia viri boni:
 „ Nunc autem me despiciatui-habent, mala corpore vestimenta ha-
 „ Hunc autem respondens, allocutus es Eumææ subulce; (centem,
 „ O senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti;
 „ Neque quid adhuc præter decorum verbum inutile locutus es:
 „ Ideo neque veste indigebis, neque ulla alia-re,
 „ Quamvis decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
 „ Nunc; at mane quidem tuis te pannis amicies:
 „ Non enim multæ lænæ, mutatoriaeque tunicæ
 „ Hic ad-induendum; una autem sola viro cuique.
 „ At postquam venerit Ulysses dilectus filius,
 „ Ipse tibi lænamque tunicamque, vestimenta dabit,
 „ Mittetque, quo te cor animusque jubet.
 „ Sic locutus surrexit; ponebat autem ei prope ignem
 „ Lectum, oviumque & caprarum pelles injiciebat.
 „ Ibi Ulysses decubuit; injectit autem lænam ipsi
 „ Densam & magnam, quæ ei præbebat copiam-mutandi,
 „ Ad-induendum, quando aliqua hyems terribilis orta esset.
 „ Sic ibi quidem tunc Ulysses decubuit; apud ipsum verò
 „ Viri cubauerunt juvenes: non autem subulco
 „ Placuit illic lectus, ut à suis seorsum cubaret:
 „ Sed is extra profectus armabat-se: gaudebat verò Ulysses,
 „ Quod scilicet sibi facultatum curam-habebat, dum ipse abesset.
 „ Primum quidem enses acutos circum fortes posuit humeros;
 „ Lænam autem sibi circumdedit arcentem-ventos, valde densam;
 „ Ac pellem sumpsit capræ bene-nutritæ magnæ:
 „ Sumpsitque acutum jaculum, canum propulsatorem & virorum.
 „ Perrexit autem ire decubitus, ubi scilicet suæ albis-dentibus
 „ Rupe sub cava dormiebant, Boreæ sub tegmine.

Ο Δ Τ Ξ Ζ Η Γ Λ Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ο.
Ρ Α Ψ Σ Ω Δ Γ Λ Σ

Ἰππόθεσις.

Τηλέμαχον Ἀθηναῖον ἄναρ ἐπιστάσα εἰς Ἰθάκην ἱππευθεῖν προτρέπεται· ὃς δῶρα παρὰ Μενελάου λαβὼν πέμπεται· καὶ ἱμβαίνειν μέλλων εἰς τὴν ναῦν, Θεοκλύμεσθον τινα Ἀργεῖον μάντιν ἀναλαμβάνει ἐπὶ φόνῳ Φεύγοντα· καὶ Εὐμειος Ὀδυσσεὶ διηγείται, ὡς φοίνικες αὐτὸν ληϊσάμενοι ἐκ Συρίας νήσου, ἀπέδοντο Λαέρτη· καὶ ἡ Τηλεμάχου ναὺς κατὰγεται εἰς Ἰθάκην, καὶ ταύτην εἰς ἄστυ ἀποπέμψας, αὐτὸς πρὸς Εὐμειον ἔρχεται.

Οὐ, ἐπέβη Ἰθάκης Λακεδαιμόνιος ἐξ Ὀδυσσεύδης.

- Ἡ** δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαιμόνα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὦλκετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 Νέσρου ὑπομήσουσα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὖρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστωρος ἀγαθὸν υἱὸν
 5 Εὐδόντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 Νύκτα δὲ ἄμβροσιν μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἱσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 10 Τηλέμαχ', οὐκ ἔτι καλὰ δόμων ἥπο δὴν ἀλάλησαι.
 Κτήματα τε προλεπῶν, ἄνδρας τ' ἐν σοίσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγῃσι,
 Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τῆυσίν ηἰδὼν ἔλθῃς.
 Ἀλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 15 Περμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἶκοι ἐμύμονα μητέρα τέτμης·
 Ἠδὴ γάρ ῥα πατὴρ τε κασιγνητοὶ τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὃ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 Μνηστήρας δῶροισι, καὶ ἔωφειλεν ἔδνα·
 Μὴ νύ τι, σέυ ἄεκητι, δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ-σῆθεσσι γυναικὸς·
 Κεῖνον βούλεται οἶκον ἰφέλλειν, ὃς πεν ἱπυῖοι,
 Παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίῳ φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνῆότος, οὐδὲ μεταλλά.
 Ἀλλὰ σύγ' ἰλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέφειας ἔκαστα
 25 Δμωῶν, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι,
 Εἰσὶνκε τοι φήνωσι ἱεοὶ κυδρὴν παρέκοιτιν.
 Ἀλλο δέ τοι γε ἔπος ἱρῶ· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ·
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὸς ἀριστῆς λοχόωσιν
 Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε, Σάμοιό τε περικαλῆσσης,
 30 Ἰέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰξέσθαι.
 Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ὀΐω· πρὶν καὶ τινα γαῖα κατέξει
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν.
 Ἀλλὰ ἐκάς νήσων ἀπέχων ἀεργέα νῆα,
 Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν· πέμψει δέ τοι εὖρον ὑπείσιν
 35 Ἀθανάτων, ὃς τίς σε φυλάσσει τε βύεται τε.
 Αὐτὰρ ἱπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηται.

ODYSSÆÆ HOMERI XV.
LIBRI

Argumentum.

Telemacho Minerva in somnis assistens in Ithacam eum redire hortatur, qui donis a Menelao acceptis mittitur, & ingressurus in navim, Theoclymenum quendam Argivum vatem recipit propter eadem exulantem. Et Eumæus Ulyssii narrat, uti Phœnices ipsum prædati ex Syria insula, vendiderint Laërte. Et Telemachi navis appellitur ad Ithacam, & cum hanc ad urbem remisisset, ipse ad Eumæum pergit.

O, Appulit ad Ithacam Ulyssides ex Lacedæmona.

IN spatiosam verò Lacedæmonem Pallas Minerva

Ibat, Ulyssii magnanimi illustrem filium

De-reditu submonitura, & hortatura ut-rediret;

Invenit autem Telemachum & Nestoris inclytum filium

Cubantes in vestibulo domus Menelai illustris;

Nestoridem quidem molli domitum somno;

Telemachum autem non somnus tenebat dulcis; sed *cum* in animo

Noctem per-placidam curæ de-patre excitabant.

Prope autem stans allocuta est cæsis-oculis Minerva;

„ Telemache, non amplius bene à tua domo diu aberras,

„ Possessionibusque relictis, virisque in tuis sedibus,

„ Ita superbis; *ne* ne tibi omnia comedant,

„ Possessionibus divisis, tu autem inane iter feceris.

„ Sed hortare citissime bello-strenuum Menelaum,

„ Ut te dimittat; ut adhuc domi eximiam matrem invenias;

„ Jam enim paterque fratresque jubent

„ Eurymacho nubere; is enim superat omnes

„ Procos donis, & exaugere-solet sponsalia:

„ Nequod, te invito, ex sedibus bonum effertur.

„ Scis enim, qualis animus in pectoribus mulieris:

„ Illius vult domum augere, qui duxerit;

„ Filiorum autem priorum, & mariti-cui-virgo-nupserat dilecti,

„ Non amplius recordatur mortui, neque inquit.

„ Sed tu ubi-veneris ipse committas singula

„ Famularum ei, quæcunque tibi optima videatur esse,

„ Donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.

„ Aliud autem tibi verbum dicam; tu verò reponere animo;

„ Procorum tibi diligenter optimates insidiantur

„ In fræto Ithacæque, Samique asperæ,

„ Cupientes occidere, antequam in patriam terram veneris.

„ Sed ea scilicet non *futura* puto: prius etiam aliquem terræ

„ Virorum procorum, qui tibi victum devorant. (detinebis

„ Sed longe ab insulis abstine bene-fabricatam navem,

„ Cumque nocte simul naviga, mittet autem tibi ventum-secundum

„ Immortalium, quicunque te custoditque, tueturque. (a-tergo

„ At ubi ad primum litus Ithacæ perveneris,

„ Navem

- Νῆα μὲν ἐς πόλιν ἐστῆναι καὶ πάντας ἐταίρους·
 Αὐτὸς δὲ πρῶτις αὖθις αἰσθηνέσθαι,
 Ὅς τοι ὤν ἐπίουρος· ἄμῃς δὲ τοι ἤπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἔλπει· τὸν δ' ἐστῆναι πόλιν εἶω
 Ἀγγελίην ἰρόντα περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 Οὐνεκὰ οἱ σῆς ἔσσι, καὶ ἐκ Πύλου εἰληλούθας.
 Ἡ μὲν ἔρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Αὐτὰρ ὁ Νεστωρίδην ἐξ ἡδῶς ὕπνου ἔγειρεν,
 45 Ἀδὲ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐγρεο, Νεστωρίδην Πεισίσρατε, μῶνυχας ἵππους
 Ζεῦξεν ὑφ' ἄρματ' ἔγυν, ἔφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστωρίδης Πεισίσρατος ἀντίον ἠΐδα·
 Τηλέμαχ', οὐκὼς ἐστίν, ἐπειγομένους περ ὁδοῖο,
 50 Νύκτα διὰ δνοφερὴν ἰλέαν· τάχα δ' ἔσσεται ἡῶς.
 Ἀλλὰ μὲν, εἰσὶναι δῶρα φέρων ἐπιδιδόρια βεῖη
 Ἥρως Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Καὶ μύθαις ἀγαυοῖσι παρμυθήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξεῖνος μινυήσεται ἥματα πάντα
 55 Ἀνδρὲς ξεινοδόκῳ, ὅς κεν φιλότῃτα παρέσχω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἡῶς.
 Ἀρχιμέλον δὲ σφ' ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἀνδρὲς ἐξ εὐνῆς, ἑλένης παρὰ καλλιπρόμοιο.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 60 Σπερχόμενός τε χιτῶνα περὶ χροῖ στυγαλέντα
 Δύνειν, καὶ μέγα φῶρος ἐπὶ σιβακοῖς βάλετ' ὤμοις
 Ἥρως· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσήυδα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱός Ὀδυσσεύς τεύχοιο.
 Ἀτρεΐδην Μενέλαε διοτρεφέες, ὄρχαμε λαῶν,
 65 Ἦδη νῦν μ' ἀπόπεμπε Φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 Ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω
 Ἰέμενον νέσοιο· νεμεσώμαι δὲ καὶ ἄλλω
 70 Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλήσιν,
 Ἐξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἰσίμα πάντα.
 Ἴσόν τοι κακὸν ἔσθ', ὅς τ' οὐκ ἰδέλοντα νέεσθαι
 Ξεῖνον ἱποτρύνῃ, καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκῃ·
 Χρὴ ξεῖνον παρέντα φιλεῖν, ἰδέλοντα δὲ πέμπειν.
 75 Ἀλλὰ μὲν, εἰσὶναι δῶρα φέρων ἐπιδιδόρια βεῖω
 Καλὰ, σὺ δ' ἐφθαλμοῖσιν ἴδης· εἶπω δὲ γυναιξίν,
 Δείπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλκις ἔνδον ἰόντων.
 Ἀμφότερον, κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ,
 Δειπνήσαντας ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρωνα γαίαν.
 80 Εἰ δ' ἰδέλεις τρεφθῆναι ἄν' ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 Ὅφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποξεύω δὲ τοι ἵππους,
 Ἀσια δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδέ τις ἡμέας
 Αὐτῶς ἀποπέμψῃ, δώσει δὲ τι ἐν γῇ φέρεσθαι,
 Ἥε τινα τριπόδων ἑυχάλαων, ἢ λαβήτων,
 85 Ἥε δὲ ἡμίονους, ἢ χρύσειον ἄλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Ἀτρεΐδην Μενέλαε διοτρεφέες, ὄρχαμε λαῶν,
 Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἱφ' ἡμέτερ'· (αὐ γὰρ ὑπίσθην

- „ Navem quidem in urbem mitte & omnes socios:
 „ Ipse vero primum subulcum adi,
 „ Qui tibi suum custos est, simulque tibi bene-vult.
 „ Illi autem noctem perage; eum verò mitte in urbem
 „ Nuncium laturum prudenti Penelopæ;
 „ Quod ei salvus sis, & ex Pylo veneris.
 Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.
 At hic Nestoridem ex dulci somno excitavit
 Calcitrando pede motum; & ei verbum dixit;
 „ Surge, Nestoride Pisistratè, solidos-ungulis equos
 „ Junge currui subducens, ut conficimus iter.
 Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus est;
 „ Telemache, nequaquam hæcet, festinantes quamvis ad-iter,
 „ Noctem per tenebrosam aurigare; cito autem aderit Aurora.
 „ Sed mane, dum dona ferens in currum posuerit
 „ Heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 „ Et verbis mitibus compellatum dimiserit.
 „ Etenim hospes recordatur dies omnes
 „ Viri hospitalis: qui amicitiam præbuerit.
 Sic dixit: statim autem auneo-folio venit Aurora.
 Prope autem ad eos venit bello strenuus Menelaus,
 Ubi-surrexisset è lecto, Helena à comas-pulchra.
 Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 Festinans utique tunicam circum corpus splendidam
 Induit, & magnum pallium fortibus iniecit humeris
 Heros: ivit autem foras, astansque allocutus est
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 „ Atride Menelae Jovis-alumne, princeps populorum,
 „ Jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram,
 „ Jam enim mihi animus cupit domum ire.
 Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus;
 „ Telemache, non te ego in multum tempus hic detinebo
 „ Cupientem reditus: succenseo autem & alii
 „ Viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 „ Immoderate autem oderit; meliora nempe æqualia omnia.
 „ Æquale sane malum est, qui & nolentem redire
 „ Hospitem impellat, & qui ire-festinantem detineat:
 „ Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentem autem
 „ Sed mane, dum dona ferens in currum posuero (dimittere.
 „ Pulchra; tu autem oculis videris: dicam verò mulieribus
 „ Jentaculum in sedibus ut-parent abunde ex intus existentibus.
 „ Utrumque, gloriaque & splendor, & utilitas est,
 „ Pastos ire multam super immensam terram.
 „ Sin vis divertere in Hellada, & medium Argos;
 „ Ut te ipse sequar; subjungam autem tibi equos,
 „ Et ad urbes hominum ducam: neque quisquam nos
 „ Incassum remittet; dabit autem aliquid unum saltem ferendum;
 „ Aut aliquem tripodam bene-eratorum, aut lebetum,
 „ Aut duos ambros, aut aureum poculum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Atride Menelaë Jovis-alumne, princeps populorum,
 „ Volo jam redire ad nostra; (non enim pone

„ Custodem distcedens reliqui apud possessiones meas :)
 „ Ne patrem deo-parem quærens, ipse peream,
 „ Aut aliquod mihi ex ædibus supellectile pereat.
 At postquam hoc audiisset bello strenuus Menelaus,
 Statim suam uxorem & famulas jussit,
 Tentaculum in ædibus parare abunde ex intus existentibus :
 Prope autem ad ipsum venit Boëthodes Eteoneus,
 Ubi-surrexisset è lecto ; quippe non procul habitabit ab ipso :
 Hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 Affareque carnes ; is verò non inobsequens-fuit, ubi audivisset,
 Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 Non solus ; simul cum-ipso Helena ivit & Megapenthes.
 Sed quando jam pervenissent, ubi ei bona-recondita jacebant,
 Atrides quidem deinde poculum cepit rotundum,
 Filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 Argenteum : Helena verò astitit arcis,
 Ubi erant ei pepala omnigeno-artificio-varia, quæ elaboraverat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, præstantissima mulierum,
 Quod pulcherrimum erat ornatu-versicolori, & maximum ;
 Stella autem veluti resplendebat ; jacebat verò ultimum omnium.
 Perrexerunt autem ire ulterius per domum, donec pervenissent
 Ad-Telemachum : hunc autem allocutus est flavus Menelaus ;
 „ Telemache, sane reditum, quemadmodum animo tuo cupis,
 „ Sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 „ Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 „ Dabo, quod optimum & pretiosissimum est :
 „ Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus autem
 „ Est totus, auro verò labra munita sunt ;
 „ Opus verò Vulcani : donavit autem illum mihi Phædimus heros,
 „ Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 „ Illic me in-reditu-profectum : tibi autem volo hoc præbere.
 Sic locutus, in manibus ponebat poculum rotundum
 Heros Atrides ; craterem verò splendidum
 Posuit ante ipsum ferens fortis Megapenthes
 Argenteum : Helena autem astitit genas-pulchra,
 Peplum habens in manibus, verbumque dixit, & compellabat ;
 „ Donum tibi & ego, fili dilecte, hoc do,
 „ Monumentum Helenæ manu, optabilem in nuptiarum tempus,
 „ Tuae uxori gestandum ; interim verò dilectam apud matrem
 „ Jaceat in domo : tu autem mihi gaudens perveneris
 „ Domum ad bene-ædificatam, & tuam in patriam terram.
 Sic locuta in manibus posuit, hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in capsum posuit Pisistratus heros
 Accepta ; & omnia suo admiratus est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus :
 Sederunt verò deinde in sedibusque, solisque.
 Aquam autem famula gutturnio infudit ferens
 Pulchro, aureo, super argenteo lebetes,
 Ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
 Ferculis multis impositis, gratificans de præsentibus. (nes ;
 Juxta autem Boëthodes carnes dividebat, & distribuebat portio-

- Ὀϊνοχόαι δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐεῖαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱκλόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Καὶ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὰς υἱὸς
 145 Ἴππους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον.
 Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἱριδούπου.
 Τοὺς δὲ μέτ', Ἀτρεΐδης ἕκισ ξανθὸς Μενέλαος,
 Οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονι δεξιτερῇφι,
 Χρυσῶν ἐν δέπαι, ὕφρα λείψαντε κιοίτην.
 150 Στῇ δ' ἱππων προπάρουθε· δεῖδισκόμενος δὲ προσήυδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Εἰπεῖν· ἦ γὰρ ἔμοιγε, πατὴρ ὥς, ἥπιος ἦεν,
 Εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 155 Καὶ λίην κείνῳ γε, διοτρεφὲς, ὥς ἀγορεύεις,
 Πάντα τὰδ' ἰδόντες καταλέξομεν· αἶ γὰρ ἐγὼν ὥς
 Νοσήσας, Ἰθάκην δὲ κίων, Ὀδυσσεὶ ἐνὶ οἴκῳ
 Εἵποιμ', ὥς παρὰ σάῳ τυχὼν φιλότῃτος ἀπάσης
 Ἐρχομαι, αὐτὰρ ἔγωγε κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἔρα οἱ εἰπόντι ἐπάτατο δεξιὸς ὄντις,
 Αἰστὸς ἀργὴν χθῆνα φέρων δούχεσσι πέλαρον,
 Ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο
 Ἀνέρας ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἰλθὼν
 Δεξιὸς ἦξε πρόσθ' ἱππων, οἱ δὲ ἰδόντες
 165 Τῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων·
 Φράξθω δὴ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμα λαῶν,
 Εἰ νῦν τὸδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἦέ σοι αὐτῶ.
 Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' ἀρηΐφίλος Μενέλαος,
 170 Ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίνκετο νοήσας.
 Τὸν δ' ἑλάνη τανύπεπλος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτὲ μευ, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι δέω.
 Ὡς ὕδα χθῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι αἰ γενεή τε, τόκος τε·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἠπαληθείς,
 Οἴκαδε νοσήσει, καὶ τίσεται· ἦέ καὶ ἦδη
 Οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 180 Οὕτω νῦν Ζεὺς βεῖη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 Τῷ κέν τοι καὶ κελθῇ, θεῶ ὥς, εὐχετοόμην.
 Ἥ, καὶ ἐφ' ἱπποῖν μάστιγιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα
 Ἥϊκαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες.
 Οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὼν ἀμφὶς ἔχοντες·
 185 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδωντὶ τε πᾶσαι ἄγνιαί.
 Ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 Τίτος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειδὲς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἔεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ἐξίνια θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδάντυλος ἡδὲς,
 190 Ἴππους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἱριδούπου·
 Μάστιξεν δ' ἰλάκην· τὴν δ' οὐκ ἄνευοντε πετέεσθην.

Vinum verò fundebat filius Menelai inclyti :

Illi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.

At postquam potus & cibi desiderium exemissent,

Utique tunc Telemachus & Nestoris illustris filius

Equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt :

Exegerunt autem è vestibulo & porticu sonora.

Cum his verò Atrides ivit flavus Menelaus,

Vinum habens in manu dulce dextra,

Aureo in poculo, ut ubi-libassent proficiscerentur.

Stetit autem equos ante; propinansque allocutus est;

„ Valetè, ô juvenes, & Nestori pastori populorum

„ Dicite salutem; certe enim mihi, pater tanquam, mitis erat,

„ Quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„ Et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,

„ Omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic

„ Reverfus, in Ithacam ubi-venero, Ulyssi in domo

„ Dixero, ut à te potitus amica-tractationis omnigenæ

„ Veniam, afferam autem suppellectilia multa & bona.

Sic ei locuto supervolavit dextera avis,

Aquila album anserem ferens-anguibus magnum,

Manfuetum è corte; clamantes sequebantur

Viri & mulieres: hæc verò ipsos prope cum-venisset

Dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati

Gavisi-sunt; & omnibus in mentibus animus lætatus est.

His autem Nestorides Pisistratus exordiebatur sermonem;

„ Considera jam, Menelae Jovis-alumne, princeps populorum,

„ An nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem bellicosus Menelaus,

Quomodo ei rite responderet meditatus.

Hunc autem Helena stolata præveniens dixit verbum;

„ Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo

„ Immortales suggerunt, & sicut perfectum-iri puto.

„ Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,

„ Profecta ex monte, ubi ei genusque, partusque;

„ Sic Ulysses mala multa passus, & multum vagatus,

„ Domum redibit, & ulciscetur; aut etiam jam

„ Domi est; quinetiam procis malum omnibus serit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„ Sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Jmonis;

„ Ita tibi & illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit, & equis flagellum incussit: hi autem valde celeriter

Ruerunt ad-campum per urbem prompti.

Ii verò toto die quatiebant jugum utrique habentes:

Occidit autem sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ad Pheras verò pervenerunt, Dioclei ad domum,

Filii Orfilochi, quem Alpheus genuit filium.

Illic verò noctem peregerunt: is verò eis hospitalia apposuit.

Quando verò mane-genita apparuit rosea-digitis aurora,

Equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt:

Exegerunt autem è vestibulo & porticu sonora: (volarunt.

Flagellavit verò *Pisistratus*, ut inirent-cursum; ii autem non inviti

- Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰπὸ πτολίεθρον·
 Καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·
 195 Νεστιάδην, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
 Μῦθον ἐμόν; ξείνοι διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι·
 Ἐκ πατέρων Φιλότῃτος· ἀτὰρ καὶ ὁμήλικας ἔσμεν·
 Ἦδε δ' ἰδὼς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει.
 Μὴ με παρὲς ἄγε νῆα, διοτρεφὺς, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ,
 200 Μὴ με γέρον ἀέκοντα κατὰσχευῇ ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἴεμενος Φιλάειν· ἐμὰ δὲ χρεῶν ὅσσον ἰκέσθαι.
 Ὡς φάτο· Νεστιάδης δ' ἄρ' ἔῳ σύμφράσσατο θυμῷ,
 Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν·
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δόσσαντο κέρδιον εἶναι·
 205 Στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα βοῇν, καὶ θῖνα θαλάσσης·
 Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
 Ἑσθῆτα, χρυσὸν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκε·
 Καὶ μιν ἱποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, κέλευέ τε πάντας ἱταίρους,
 210 Πρὶν ἐμὰ οἴκαδ' ἰκέσθαι, ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι·
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τῶδε εἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Οἷός σε κείνου θυμὸς ὑπέρβιος· οὐ σε μεθήσει·
 Ἄλλ' αὐτὸς καλέων διῦρ εἴσεται· οὐδὲ σε φημί
 Ἄψ ἵεναι κενόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπηξ.
 215 Ὡς ἔφαθ' ὦν φωνήσας ἔλασεν καλλιτρίχας ἵππους
 Ἄψ Πυλίων εἰς ἔξυ, βοῆς δ' ἔφαθ' ὡς ἔφαθ' ἵκανε.
 Τηλέμαχος δ' ἱτάροισιν ἱποτρύνων ἐκέλευσεν·
 Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἱταῖροι, νηὶ μελαίνῃ·
 Αὐτοὶ τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
 220 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔφαθ' τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθεντο.
 Αἶψα δ' ἔρ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κἀθίζον.
 Ἦτοι δ' μὲν τὰ πονεῖτο, καὶ εὐχετο· οὕς δ' Ἀθήνη
 Νηὶ παρὰ πρύμνῃ· σχεδόν τε οἱ ἦλυθεν Ἀνὴρ
 Τηλεδάκτῃς, Φεύγων ἐξ Ἀργεὺς, ἄνδρα κατακτάς,
 225 Μάντις· ἀτὰρ γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
 Ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρι μῆλων,
 Ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δῶματα νείων·
 Δὴ τότε γ' ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα Φεύγων,
 Νηλέα τε μεγάλθυμον, ἀγαυότατον ζώντων,
 230 Ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἱνικυτὸν
 Εἶχε βίη· δὲ δὲ τῶς μὲν ἐνὶ μαγάρῳι φυλάκῳ
 Δισμῷ ἐν ἀργαλῇ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Εἶνεκα Νηληϊὸς κούρης, ἥτης τε βαρείης,
 Τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ Δασπλητὶς Ἑρινύς.
 235 Ἄλλ' δ' μὲν ἐκφυγε νῆρα, καὶ ἦλασσε βοῦς ἐριμύκους
 Ἐς Πύλον ἐκ φυλάκης, καὶ ἐτίσαστο ἔργον ἀεικὺς,
 Ἀντίθεον Νηληϊά, κασιγνήτῃ τε γυναίκῃ
 Ἠγάγετο πρὸς δῶμαθ'· δ' δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
 Ἀργὸς ἐς ἱππόβοτον· τόθι γὰρ νῦν οἱ αἰσίμον ἦεν
 240 Ναιέμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
 Ἐνθα δ' ἔγχευε γυναίκα, καὶ ὕπερεφες θέτο δῶμα,
 Γεῖνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἱὲ κραταῖω.
 Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλήν τε μεγάλθυμον·
 Αὐτὰρ Ὀϊκλῆς λαοσσόν Ἀμφιάρεον,

Statim verò postea venerunt ad Pyli altam urbem :

Et tunc Telemachus allocutus est Nestoris filium ;

„ Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris

„ Verbum meum ? hospites autem penitus gloriamur esse :

„ Ex patrum amicitia ; atqui & æquales ætate sumus :

„ Hoc autem iter magis concordia ¹¹⁰⁵ conjunget.

„ Ne me præter navem agas, ô Jovis-alumne, sed relinque illic ;

„ Ne me senex invitum detineat sua in domo,

„ Cupiens amanter-tractare ; mihi autem opus est cito domum-

Sic dixit : Nestorides autem suo consultabat animo, (pervenire.

Quomodo ei rite pollicitus perficeret :

Sic verò ei cogitanti visum est satius esse :

Vertit equos ad navem velocem, & littus maris :

Navis autem in puppi depromebat pulchra dona,

Vestes, aurumque, quæ ei Menelaus dederat :

Et ipsam hortans verbis alatis allocutus est ;

„ Festinanter nunc conscende, jubeque omnes socios ;

„ Priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque seai :

„ Bene enim ego hoc novi in mente & in animo,

„ Quælis illius animus vehemens : non te dimittet,

„ Sed ipse invitaturus huc veniet ; neque te puto

„ Retro iturum vacuum : valde enim irascetur omnino.

Sic utique locutus impulit pulchros-jubis equos

Retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.

Telemachus verò sociis hortans præcepit ;

„ Ordinate arma, socii, in nave nigra ;

„ Ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit : illi autem ei maxime quidem auscaltarunt, & paruerunt.

Statim verò ingrediebantur, & in transtris-sedebant.

Atque is quidem hæc properabat, & supplicabat ; sacraque faciebat

Navis ad puppim ; prope autem ad eum venit vir (Minervæ

Longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,

Vates ; at genere Melampodis proles erat,

Qui antea quidem quondam habitabat in Pylo, genetrice ovium,

Dives inter Pylios valde egregias ædes habitans :

Tunc demum alium ad populum pervenit, patriam fugiens,

Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,

Qui ei opes multas integrum in annum

Tenebat vi : ille verò tamdiu quidem in ædibus Phylaci

Vinculo in gravi ligatus erat, dueros dolores patiens,

Gratia Nelei filia, noxæque gravis,

Quam ei in mente posuit dea gravis Erinny.

Sed is quidem effugit mortem, & abegit boves mugitibus-præstau-

In Pylum ex Phylace, & ultus est factum indignum, (tes

Deo-parem Neleum, fratrique uxorem

Duxit ad domum : ipse verò aliorum venit ad populum

In Argos equis-pascendis-aptum : ibi enim ei fatale erat

Habitare multis imperantem Argivis :

Ibi autem duxit uxorem, & altam posuit domum,

Genuitque Antiphatem & Mantium, filios fortes.

Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum ;

At Oicleus populi-concitatorem Amphiaræum,

- 245 Ὀν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς τ' αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων,
 Παντοίην Φλότῃτ' οὐδ' ἵκετο γῆρας οὐδὲν,
 Ἄλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναιῶν εἵνεκα δῶρων.
 Τοῦ δ' οὐεῖς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων, Ἀμφίλοχος τε.
 Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφειδέα τε, Κλειτόν τε·
- 250 Ἄλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσοθρόνος ἦρπασεν Ἠῶς,
 Κἄλλεος εἵνεκα οἴο, ἐν Ἀθανάτοισι μετείη.
 Αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 Θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάροος·
 Ὃς δ' ἔπερησίνηδ' ἀπανάσσατο, πατρὶ χολωθείς,
- 255 Ἐνδ' ὅγε νικιέων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
 Τοῦ μὲν ἔρ' οὐδ' ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 Ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανε
 Σπένδοντ', εὐχόμενον τε, βοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῃ,
 Λίσσομαι ὑπὲρ θυῶν καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 Σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς, καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 Εἰπέ μοι εἰρομένῃ νημερτέα, μὴδ' ἐπικεύσῃς.
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἥδ' ἐτοκῆς;
- 265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 Εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἡδὴ ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν,
- 270 Ἦλθον πεισόμενος πατὴρ δὴν οἰχομένοισι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτείνῃς
 Ἐμφυλον· πολλοὶ δὲ κασιγνήτοί τε, ἔται τε,
 Ἄργος ἐν ὑπὸ βότον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοί·
- 275 Τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,
 Φεύγω· ἐπεὶ νῦ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὶς ἔφετται, ἐπεὶ σε φυγὼν ἰκέτευσα,
 Μὴ με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ ὄτω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
- 280 Οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὶς ἱσθῆς·
 Ἀλλ' ἔπει· αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεται, οἷά κ' ἔχωμεν.
 Ὡς ἔρα Φωνήσας οἱ ἰδέετο χάλκεον ἔγχος,
 Καὶ τόδ' ἐπ' ἱερύφιν τάνυσεν νεὶς ἀμφιελίσσης·
 Ἄν δὲ καὶ αὐτὸς νηὶς ἐβῆσατο ποντοπόροιο.
- 285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἔρ' ἔπειτα κατέεζτο· πᾶρ δέ οἱ αὐτῶ
 Εἶπε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἱποτρύνει ἐκέλευσεν
 Ὅπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ἰσχυμένως ἐπίθοντο
 Ἴσθον δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσώδεως
- 290 Στήσαν ἀείρωτες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 Ἐλκον δ' ἰζὶα λευκὰ ὑσσερέποισι βοεῦσι.
 Τοῖσιν δ' ἵκμενον οὖρον ἴσι γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Λάβρον ἐπαιγίζοντα δὲ αἰδέρος, ὄφρα τάχιζα
 Νηὶς ἀνύσσει θεούσα θαλάσσης ἀλμυρῇ ὕδωρ.
- 295 Δύσσετό τ' ἥελιος, σκιδωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί·
 Ἡ δὲ φερὰς ἐπέβαλλον, ἐπείγομένη Διὸς οὐρῃ·

Quem ex-animo diligebat Jupiterque Ægiocbus, & Apollo
Omnigeno amore: neque pervenit *is ad* senectutis limen;
Sed periit Thebis, muliebrium gratia donorum.

Huic autem filii nati sunt Alcmaeon, Amphiloehusque.
Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque:
Sed sane Clitum aureum-solium-habens rapuit Aurora,
Pulchritudinem ob ipsius; ut immortalibus interesset.

At magnanimum Polyphidem vatem Apollo
Reddidit hominum longe optimam, postquam mortuus est Am-
Qui scilicet in Hyperesiam migravit patri iratus; (phiarus:
Ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen ei erat;
Qui tunc prope Telemachum stetit: hunc verò deprehendit
Libantem, supplicantemque, velocem apud navem nigram;
Et ipsum affatus verba alata dixit;

„ O amice, quoniam te sacra-facientem deprehendo hoc in loco,

„ Oro per sacra & deum, at deinde

„ Per tuumque ipsius caput, & socios, qui te comitantur,

„ Dic mihi interroganti vera, neque celes.

„ Quis? unde es hominum? ubi tibi urbs, & parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„ Equidem tibi, hospes, valde accurate dicam:

„ Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,

„ Si quando erat: nunc verò jam periit tristi morte.

„ Propterea nunc sociisque assumptis & nave nigra,

„ Veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-par;

„ Sic tibi & ego ex patria, viro interfecto

„ Tribule: multi autem fratresque sodalesque *sunt*,

„ Argos per equis-pascendis-aptum; multum autem pollent A-

„ Ab his elapsus mortem & fatum atrum, (chivi:

„ Fugio: quippe mihi fatale est inter homines vagari.

„ Sed me navi impone, qui tibi fuga-capta supplicavi,

„ Ne me interficiant: persequi enim *vos me* puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„ Non quidem jam te *conscendere*-volentem depellā à navi aequali:

„ Sed sequere; at illic amice-excipieris *de talibus* qualia habemus.

Sic utique locutus, ab-eo accepit aream hastam;

Et hanc super tabulata extendit navis remis-utrinque-agitatae:

Conscendit autem & ipse navem pontum-transseuntem.

In puppi verò deinde sedit; juxtaque seipsum

Sedere-fecit Theoclymenum: illi autem rudentes solverunt.

Telemachus verò socios hortatus jussit:

Arma capeffere: illi autem festinanter obediverunt.

Malum autem abiegnum concavum intra receptaculum

Statuerunt erectum; fumibusque colligarunt;

Traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit oculis-caesia Minerva,

Vehementem ingruentem per aërem, ut citissime

Navis emetiretur currens maris salisam aquam.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illam autem Pheras appellebat, impulsam Jovis vento-secundo;

- 'Ηδὲ παρ' Ἡλίου δῖον, ὅτε κρατέουσιν Ἐπειοί.
 'Ενθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπρέηκε θεῶσιν,
 'Ορμαίνων, ἥ κεν θάνατον Φύγοι, ἥ κεν ἄλσιν.
 300 Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ 'Οδυσσεὺς καὶ δῖος Ὀφιοῦβλος
 Δορπείτην· παρὰ δέ σφιν ἰδὼντες ἀνέρες Ἕλλοι.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς 'Οδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῃ πειρητίζων,
 Εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέει, μεῖναι τε καλεῖται
 305 Αὐτοῦ ἐνὶ σαθμῷ, ἥ δ' ὀτρύνει πόλινδε·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαιε, καὶ Ἕλλοι πάντες ἑταῖροι,
 'Ηῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
 Πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους.
 'Αλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόβου, καὶ ἔμ' ἡγεμόν' ἐσθλὴν ὑπάσσων,
 310 'Ος κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 Πλάγχθεμαι, αἷ κέν τις κοτύλην καὶ κύρνον δρέξῃ.
 Καὶ κ' ἐλθὼν πρὸς δῶματ' 'Οδυσσεύος θείοιο,
 'Αγγελίην εἰποίμι περίφρονι Πηνελόπειῃ·
 Καὶ κεν μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μνηστῆρην,
 315 Εἴ μοι δειπνον δόλῃν, δυνάτα μυρὶ ἔχοντες.
 Αἰψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅ, ττι θέλοιν·
 'Εκ γάρ τοι ἱρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μιν ἄκουσον,
 'Ερμείας ἔκητι διακτόρου, ὅς βρά τε πάντων
 'Ανθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κύδος δαΐζει,
 320 Δρησούνη οὐκ ἔν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς Ἕλλας,
 Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξύλα δανὰ κείσσαι,
 Δαιτρεῦσαι τε, καὶ δαπτῆσαι, καὶ οἰνοχοῆσαι·
 Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶνσι χέρηες.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαιε συβώτα·
 325 'Ως μοι ξεῖνε, τίη τοι ἐν φρεσὶ τοῦτο νόημα
 'Επλετο; ἥ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 Εἰ δὴ μνηστῆρων ἐθέλεις καταδύναι ὄμιλον,
 Τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 Οὐ τοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἱκεῖνων,
 330 'Αλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένοι, ἡδὲ χιτῶνας,
 Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα,
 Οἳ σφιν ὑποδρώσιν· ἰύξεις δὲ τράπεζαι
 Σίτου καὶ κρείων, ἡδ' οἶνου βεβρίθασιν.
 'Αλλὰ μὲν' οὐ γάρ τις τοι ἀνῆται παρεντι,
 335 Οὔτ' ἐγὼ, οὔτε τις Ἕλλας ἑταῖρων, οἳ μοι ἔστιν.
 Αὐτὰρ ἔπην ἔλθῃσιν 'Οδυσσεύος φίλος υἱός,
 Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα ἔσσει,
 Πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη, θυμός τε καλεῖται.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας, δῖος 'Οδυσσεύς·
 340 Αἰεὶ οὕτως, Εὐμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 'Ως ἐμοί, ὅττι μ' ἔκαστας ἕλης καὶ διζυὸς αἰνῆς·
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔσι κακώτερον Ἕλλο βροτοῖσιν·
 'Αλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 'Ανέρες, ὅν κεν ἴκηται ἕλη, καὶ πῆμα, καὶ ἕλγος.
 345 Νῦν δ' ἔπειτα ἰσχανάας, μεῖναι τέ με κεῖνον ἔκωγας,
 Εἴπ' ἔγε μοι περὶ μητρὸς 'Οδυσσεύος θείοιο,
 Πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γῆρας οὐδ' ἄ,
 Εἶπὼς ἔτο ζώουσιν ὑπ' ἀνυγὰς ἡλείοιο,

Et apud Elida divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc verò rursus infulis immisit *cam* acutis,
 Cogitans, an mortem fugeret, an caperetur.
 Diverſa autem in caſa Ulyſſes & nobilis ſubulcus
 Cœnabant; apud verò ipſos cœnabant viri alii.
 At poſtquam potus & cibi deſiderium exemiſſent,
 Inter hos Ulyſſes locutus eſt, ſubulcum tentans,
 An ipſum amplius ſtudioſe curaret, manereque juberet
 Illic in ſtabulo, an hortaretur ad urbem *ire*;
 „ Audi nunc, Eumæe, aliiſque omnes ſocii;
 „ Mane ad urbem cupio diſcedere
 „ Mendicaturus, ut ne te atteram & ſocios.
 „ Sed me bene mone, & ſimul ductorem bonum præbe,
 „ Qui me illuc ducat: per autem urbem ipſe ex-neceſſitate
 „ Vagabor, ſiquis forte poculum & panem porrexerit.
 „ Et profeſtus ad ædes Ulyſſis divini,
 „ Nuncium dixerò prudenti Penelopæ,
 „ Et procis ſuperbis me immiſcuero,
 „ Si mihi forte cœnam dederint, cibum copioſum habentes.
 „ Stetim bene perfecero inter ipſos, quicquid voluerint:
 „ Etenim tibi dicam, tu autem attende, & me audi;
 „ Mercurii voluntate internuncii, (qui utique omnium
 „ Hominum operibus gratiam & gloriam præbet,)
 „ Officio-ſervili non mihi contenderit mortalis alius,
 „ Ad ignemque bene cumulandum, lignaque ſicca diſſindenda,
 „ Adque-carneſ-dividendas, & ad-aſſandum, & ad-vinum-fum-
 „ Qualia ſcilicet optimis præſtant inferiores. (dendum;
 „ Hunc autem valde indignatus allocutus eſ, Eumæe ſubulce;
 „ Hei mihi, hoſpes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 „ Fuit? certe omnino cupis illic perire,
 „ Si revera procorum viſ ingredi coetum,
 „ Quorum injuriæque, violentiæque, ad ferreum cœlum perventiſ
 „ Nequaquam tales ſunt miniſtri illorum;
 „ Sed juvenes, lænas bene-induti, & tunicas,
 „ Semperque nitidi capitibus & pulchris vultibus,
 „ Qui ipſis ſubminiſtrant: bene-politæ autem menſæ
 „ Pane, & carnibus, & vino, oneratæ ſunt.
 „ Sed mane; non enim quiſquam te moleſtatur præſente,
 „ Neque ego, neque quiſquam alius ſociorum, qui mihi ſunt.
 „ At poſtquam venerit Ulyſſis dilectus filius,
 „ Ille te lænaque, tunicaque, veſtimentis induet,
 „ Mittetque, quo te cor, animuſque jubet.
 „ Huic autem reſpondit deinde patiens nobiliſ Ulyſſes;
 „ Utinam ſic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 „ Ut mihi, quod me ceſſare-ſeciſti ab errore & ærumma gravi:
 „ Errore enim non eſt pejus aliud hominibus:
 „ Sed propter perditum ventrem malas curas habent
 „ Viri, quemcunque invaſerit vagatio, caſuſque, & dolor.
 „ Nunc verò quoniã detines, manereque me illum jubes;
 „ Dic age mihi de matre Ulyſſis divini,
 „ Patreque, quem reliquit profeſtus, in ſenectutis limine,
 „ An alicubi adhuc vivant ſub ſplendore Solis,

Ἦ ἤδη τεθνῶσι, καὶ εἰν ἄϊδαο δόμοισι.

320 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὕρχαμος ἀνδρῶν·
Τοιγὰρ ἰγῶ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
Θυμὸν ἀπὸ μελέων Φόισθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·

355 Ἐκπάγλως γὰρ παῖδες ὀδύρεται οἰχομένοιο,
Κουριδίης τ' Ἀλόχοιο Δαΐφρονος, ἣ ἔ μάλιστ'
Ἦκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὠμῇ γῆραϊ ἔηκεν.
Ἦ δ' ἔχει οὐ παῖδες ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
Λευγαλέῃ θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅς τις ἔμοιγε
Ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη, καὶ φίλα ἔρδοι.

360 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἦν, ἀχέουσά περ ἔμψης,
Τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἔρσθαι,
Οὐνεκά μ' αὐτὴ δρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλη,
Θυγατέρ' Ἰφθίμῃ, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων·
Τῇ ὁμοῦ ἱτροφόμενῃ, ὀλίγον δέ τί μ' ἦσσαν ἔτιμα.
365 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβην πολυήρατον ἰκόμην ἔμψω,
Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν, καὶ μυρὶ ἔλοντο.
Αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἐκείνη
Καλὰ μάλ' ἀμφίεσσα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα,
Ἀγρόνδε προέαλλε· φίλαι δέ με κηρόδι μάλλον.

370 Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
Ἔργον ἀέξουσιν μάκρες βροί, ᾧ ἐπιμύμνω·
Τῶν ἔφαγόν τ' ἐπίον τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
Ἐκ δ' ἔρα δεσποίνης οὐ μελιχρὸν ἔστιν ἀκοῦσαι
Οὐτ' ἔπος, οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσον εἰκῇ,
375 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ θυμῶς χατρεύουσιν
Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἔκαστα πυθέσθαι·
Καὶ φαγέμεν, πῖεμεν τε· ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι
Ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμῶεσσιν ἰαίνει.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

380 ὦ πόποι, ὥς ἔρα τυτθὸς ἰδὼν, Εὐμαιε συβώτα,
Πολλὰν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκῆων.
Ἄλλ' ὤγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατέλεξον,
Ἥ δὲ διαπράττετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
Ἡ ἔνι ναιετάασκε πατὴρ καὶ πτόνια μήτηρ·

385 Ἦ σέ γε μουνωθέντα παρ' ὀφείσιν, ἣ παρὰ βουσὶν,
Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἣ δ' ἐπέρασσαν
Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὄνον ἔδωκεν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὕρχαμος ἀνδρῶν·
Κεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλῆς,
390 Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπειο, πίνε τε οἶνον
Ἦμενος· εἶδε δὲ νύκτες ἀέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούμεν· οὐδέ τι σε χρεῖ,
Πρὶν ἔρη, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνος.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,

395 Εὐδέτῃ ἐξελεύων· ἅμα δ' ἑοῖ φαινομένῃφι
Δαιωνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίησιν ἐπέσθω.
Ναῖ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντε τε δαινομένοιο τε,
Κῆδισιν ἀλλήλων τερπόμεθα λευγαλείοισι,
Μνωμένῃ· μετὰ γάρ τε καὶ ἔλγεται τέρεται ἀνὴρ,
400 Ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ, καὶ πτόλλ' ἐπαληθῆ.

„ An jam mortui sint, & in Plutonis ædibus.
 Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps virorum;
 „ Equidem tibi, hospes, valde accurate narrabo:
 „ Laërtes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicat semper,
 „ Ut anima *sibi* à membris pereat suis in ædibus:
 „ Vehementer enim de-filio dolet absente,
 „ Deque uxore quam-virginem-duxerat, prudente; quæ ipsam
 „ Tristitia-affecit mortui, & in cruda senectute posuit. (maxime
 „ Illa autem dolore de suo filio periit glorioso,
 „ Tristi morte: sic ne moriatur, quicumque mihi
 „ Hic habitans amicus sit, & amica faciat.
 „ Quamdiu quidem igitur illa erat, dolens quantumvis licet,
 „ Tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari & interrogare,
 „ Quoniam me ipsa nutrit, una cum Ctimena stolata,
 „ Filia eximia, quam minimam natu peperit liberorum:
 „ Cum hac simul nutriebar; paulo autem me minus honorabat.
 „ At postquam ad pubertatem optabilem pervenissemus ambo,
 „ Hanc quidem postea in Samum nuptum dederunt, & infinita ac-
 „ At me lænaque tunicaque, vestimentis illa (ceperunt:
 „ Pulchris valde ubi-induisset, pedibusque calceamenta dedisset,
 „ Ad-agrum emisit; diligebat autem me corde magis.
 „ Nunc verò jam his indigeo; sed mihi ipsi
 „ Opus incremento-augent beati Dii, in quo versor:
 „ Ex-his comedique, bibique, & venerandis-hospitibus dedi.
 „ Ex domina autem haud dulce licet audire,
 „ Neque verbum, neque quod opus; quoniam malum incidit
 „ Viri superbi: valde verò famuli indigent (domui,
 „ Coram domina loqui, & singula interrogare;
 „ Et-comedere, bibereque; deinde autem & aliquid portare
 „ Ad-agrum, qualia utique animus semper famulis lætificant.
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Papæ! ut parvulus existens, Eumæe subulce,
 „ Multum jactatus-es seorsum à tua patria & parentibus.
 „ Sed age mihi hoc dic & accurate narra,
 „ An vastata sit urbs virorum viis-spatisa,
 „ In qua habitabat pater & veneranda mater;
 „ An te solum relictum apud oves, vel apud boves,
 „ Viri hostiles navibus ceperint, & vendiderint
 „ Hujusce viri ad ædes; hic autem dignum pretium dederit?
 Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps virorum;
 „ Hospes, quoniam jam hæc me percontaris & interrogas,
 „ Silentio nunc attende & delectare, bibeque vinum
 „ Sedens; hæc autem noctes immensæ: licet quidem dormire,
 „ Licet etiam sese-oblestantibus audire; neque omnino te oportet,
 „ Ante horam, cubitum-ire: nocumentum est & multus somnus.
 „ Cæterorum autem quemcumque cor & animus jubet,
 „ Decubet egressus: simul autem atque aurora illuxerit,
 „ Pastus, simul sues heriles sequatur.
 „ Nos autem in casa bibentesque comedentesque,
 „ Doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 „ Recordantes; etenim etiam doloribus delectatur vir, (raverit.
 „ Quicumque scilicet valde multa passus fuerit, & multum er-

- Τοῦτο δέ τοι ἱέρω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ.
 Νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, (εἶπου ἀκούεις),
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον· ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 405 Εὐβότος, εὐμήλος, οἶνοπληθὴς, πολύκυρος·
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
 Νούσος ἐπὶ συγερῇ πέλειται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κατὰ Φῦλ' ἀνθρώπων,
 Ἑλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξυν,
 410 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφθεν.
 Ἐνθα δ' αὖ πόλις, δόξα δέ σφισι πάντα δέδασμαι·
 Τῆσιν δ' ἀμφοτέρησι πατὴρ ἱμὲς ἐμβασίλευε
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 Ἐνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες
 415 Τρώετται, μυρὶ ἄγοντες ἀδύρματα νηὶ μελαίνῃ·
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἡμῶο γυνὴ Φοῖνισσ' ἐν δόκῃ,
 Καλὴ τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 Τὴν δ' ἔρα Φοῖνικες πολυκαίπαλοι ἠπερὸ πνευον·
 Πλουνοῦσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
 420 Εὐνῇ καὶ Φιλότητι· τὰ τε Φρένας ἠπεροπεύει
 Θελυτέρησι γυναιξί, καὶ εἰ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Εἰρώτα δὴ· πείτα, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι·
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφὲς δῶ·
 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 425 Κούρῃ δ' αἶμ' Ἀρύβαντος ἔγδ' ἱυδὸν ἀφνειοῖο·
 Ἀλλὰ μ' ἀνῆρπαξαν Τάφιοι, ληΐσσορες ἄνδρες,
 Ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασεν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 Τοῦ δ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαβ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίσγετο λάβρῃ·
 430 Ἡ βέ κε νῦν πάλιν αὐτίς αἶμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἵπποι,
 Ὅφρα ἴδῃς πατὴρ καὶ μητὴρ ὑπερεφὲς δῶ,
 Αὐτοὺς τ'· ἦ γὰρ ἔτ' εἰσι, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνή, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἰδέλοιτέ γε, ναῦται,
 435 Ὅρκα πισιωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν.
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἀπώμυνον, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἔπει ῥ' ὁμοσάν τε, τελευτήσαν τε τὸν ὅρκον,
 Τοῖς δ' αὐτίς μετέειπε γυνή, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 Σιγῇ νῦν, μή τις με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
 440 Ἑμετέρων ἐτάρων, συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ,
 Ἡ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 Ἑλθὼν ἐξεῖπῃ· ὁ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
 Δεσμῶ ἐν ἀργαλείῳ, ὅμῃν δ' ἐπιφράσσει· ὄλεθρον.
 Ἀλλ' ἔχει· ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίων.
 445 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νῆς πλείη βιότοιο γένηται,
 Ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα βοῶς ἐς δῶμαβ' ἰέσθω·
 Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ·
 Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἔγδ' ἰδέλουσά γε δοίην·
 Παιῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἥσος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
 450 Κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε,
 Τὸν κεν ἔγοιμ' ἐπὶ νηὸς· ὁ δ' ὅμῃν μυρίον ὦνον
 Ἀλφοί, ὅπῃ περάσῃτε πρὸς ἀλλοτρίους ἀνθρώπους.

„ Hoe autem tibi dicam, quod me percontaris & interrogas.
 „ Insula quædam Syria vocatur, (sicubi audis,)
 „ Ortygiam supra; ubi conversiones Solis,
 „ Non ita valde magna; sed bona quidem,
 „ Fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax;
 „ Fames verò nunquam populum invadit, neque ullus alius
 „ Morbus odiosus incidit miseris mortalibus;
 „ Sed quando senescant in urbe gentes hominum,
 „ Veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,
 „ Suis lenibus telis aggrediens interficere-solet.
 „ Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt:
 „ His verò ambabus pater meus imperabat
 „ Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.
 „ Illuc autem Phœnices re-nautica-iticyti venerunt viri
 „ Veteratores, innumeras ducentes merces-hudicras nave nigra.
 „ Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo
 „ Pulchraque magnaque, & splendidorum operum perita:
 „ Hanc autem Phœnices callidi decipiebant:
 „ Cum ea lavante quidam primum mixtus est, cavam apud navim,
 „ Concubitu & amore; quæ scilicet mentes decipiunt
 „ Imbecillis mulieribus; etiam si qua frugi fuerit.
 „ Interrogabat autem postea, quænam esset, & unde venisset:
 „ Hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum;
 „ Ex Sidone quidem abundante-æris gloriore esse;
 „ Filia verò sum Arybantis ego abunde divitis:
 „ Sed me abriperunt Taphii latrones viri,
 „ Ex agro venientem; vendideruntque me huc deductam
 „ Huiusce viri ad ædes: hic autem dignum pretium dedit.
 „ Hanc autem rursus allocutus est vir, qui cum ea mixtus erat
 „ Nunquid jam retro rursus una nos domum sequereris, (clam;
 „ Ut videas patris & matris altam domum,
 „ Ipsosque? certe enim etiamnum sunt, & divites vocantur.
 „ Hunc verò rursus allocuta est mulier, & respondit sermone;
 „ Esset & hoc, si mihi velletis, nautæ,
 „ Jurejurando fidem-dare; incolumem me domum abducturos.
 „ Sic dixit: illi autem omnes jurabant, sicut iussit.
 „ At postquam jurassentque, perfecissentque jusjurandum,
 „ Inter eos utique rursus locuta est mulier, & respondit sermone;
 „ Tacite-agatis nunc; ne quis me alloquatur verbis
 „ Vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 „ Vel alicubi ad fontem; ne quis ad domum senî
 „ Profectus dicat; is autem suspicatus liget me
 „ Vinculo in gravi, vobis verò moliatur mortem.
 „ Sed retinete in mente verbum; & properate emptionem via-
 „ At quando jam navis plena victu fuerit, (ticorum.
 „ Nuncius mihi deinde celeriter ad ædes veniat:
 „ Afferam enim & aurum, quodcumque sub-manus venerit:
 „ Quin & aliud naulum ego volens sane dederò:
 „ Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 „ Astutum jam talem, simul-cursitantem foras;
 „ Hunc duxero in navim; hic verò vobis infinitû precium (mines.
 „ Comparaverit, ubicumq; vendendum-transuleritis ad alienos ho-
 „ Hæc

- 'Η μὲν ἥρ' ὡς εἰποῦσ', ἀπέβη· πρὸς δώματα καλὰ.
 Οἱ δ' ἐνιαιυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 455 'Εν νηὶ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολῶντο·
 'Αλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 ; Καὶ τέτ' ἥρ' ἠγγελλον ἦσαν, ὃς ἠγγεῖλαιε γυναικεῖ·
 'Ἦλυν· ἀνὴρ πολυΐδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρὸς,
 Χρῦστον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο·
 460 Τὸν μὲν ἥρ' ἐν μαγάρῳ δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ
 Χεῖρεσιν ἀμφαφῶντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντο·
 'Ὦνον ὑπισχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 'Ἦτοι δ' καννεύσας κοίλῃν ἐπὶ νῆα βεβήκει·
 'Ἡ δ' ἐμὲ χεῖρδ' ἐλοῦσα δόμῳν ἐξῆγε θύραζε·
 465 Εὖρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμῶν δέπας ἡδὲ τραπέζας
 'Ανδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μὲν πατέρ' ἀμφεπένοντο
 Οἱ μὲν ἥρ' εἰς θῆκον πρὸ μολον, δῆμοίβ τε Φῆμιν·
 'Ἡ δ' αἶψα τρεῖς ἔλαισα κατακρύψας ὑπὸ πόλῃ
 'Ἐκφερον· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ μὲν ἄσσι φροσύνησι·
 470 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδνόντ' οὖ τε πᾶσαι ἀγυαί.
 'Ἡμεῖς δ' εἰς λιμένα κλυτὴν ἤλθομεν ὤκα κινῶντες·
 'Ενδ' ἥρα φοινίκων ἦν ἀνδρῶν ὠκύπολος νηὺς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα,
 Νῶ ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὐρον ἱάλλεν.
 475 'Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ·
 'Αλλ' ὅτ' ἥρ' ἔβδεμον ἡμᾶρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' 'Αρτεμις ἰοχέαιρα·
 'Αντλῇ δ' ἐνδοῦκῃσι πεσοῦσ', ὡς εἰναλίῃ κῆξ·
 Καὶ τὴν μὲν Φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 480 'Ἐκβῆλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοὺς δ' 'Ιθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἕνεμδ' οὖ τε καὶ ὕδωρ·
 'Ἐνέα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἰοῖσιν.
 Οὔτ' οὖν τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖ διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμείβετο μῦθον·
 485 Εὖμαι', ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὕρινες,
 Τὰῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἔλγεα θυμῷ.
 'Αλλ' ἦτοι σοι μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογησας·
 'Ἠπίου, ὃς δὴ τοι παρέχει βρῶσιν τε πόσιν τε
 490 'Ενδυκέως· ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἔγχευε
 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἕσθ' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
 'Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Καδδραβέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθαι
 Αἶψα γὰρ ἡδὲς ἤλθεν εὐθρονος. Οἱ δ' ἐπὶ χέρσου
 495 Τηλεμάχου ἔταροι λύον ἱεῖα· καδ δ' ἔλον ἱεὸν
 Καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 'Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 'Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ βηγμῖνι θαλάσσης,
 Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, κεῖντό τε αἶδοσκα οἶνον.
 500 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 'Τμεῖς μὲν νῦν ἕξυθ' ἐλαύνετε νῆα μάλαινον·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἠγρόνδ' ἐκαλεύσομαι, ἡδὲ βοτῆρας·
 'Ἐσπέριος δ' εἰς ἕξυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι·

- „ Hæc quidem sic fata, abiit ad sedes pulchras;
 „ Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 „ In navi cava facultates multas emebant:
 „ Sed quando jam cava navis onerata erat ipsis ad-redeundum,
 „ Tunc utique nuncium miserunt, qui nunciaret mulieri:
 „ Venit vir solers mei ad sedes patris,
 „ Aureum monile habens; electris autem interfectum erat:
 „ Hoc quidem in domo famula & veneranda mater
 „ Manibus tractabant, & oculis spectabant,
 „ Pretium pollicitæ: ille autem huic innuit tacite.
 „ Atque ille quidem postquam innuerat, cavam ad navem ivit &
 „ Hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 „ Invenit verò in vestibulo & poculum & mensas
 „ Virorum convivarum, qui circa meum patrem versabantur.
 „ Illi quidem in concionem processerunt, populique coctum;
 „ Hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 „ Efferebat; at ego sequebar stultitia:
 „ Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 „ Nos verò in portum inclytum venimus celeriter profecti,
 „ Ubi scilicet Phœnicum erat virorum velox-in-mari navis.
 „ Hi quidem deinde nave-consensa navigabant humidas vias,
 „ Nobis navi impositis: Jupiter autem ventum-secundum immitte-
 „ Sex diebus quidem simul navigabamus nocteque & die; (bat
 „ Sed quando septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
 „ Deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 „ In-sentinam verò ea insonuit lapsa, sicut marina fulica:
 „ Et hanc quidem phocis & piscibus escam futuram
 „ Ejecerunt: at ego relictus eram, dolens corde.
 „ Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque & aqua;
 „ Ubi me Laërtes emit possessionibus suis.
 „ Sic hanc quoque terram ego vidi oculis.
 „ Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone;
 „ Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 „ Hæc singula dicens, quot scilicet passus sis dolores animo.
 „ Sed sano tibi quidem etiam ad malum bonum apposuit
 „ Jupiter, quippe in viri ædes pervenisti multa perpeffus
 „ Mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 „ Accurte; degis autem bonam vitam: at ego
 „ Multas hominum per urbes vagans huc venio.
 „ Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 „ Dormierunt verò non multum in tempus, sed paululum;
 „ Statim enim aurora venit pulchro-folio. At ad terram
 „ Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 „ Confestim; ipsamque navem in stationem subdixerunt remis:
 „ Anchoras autem ejecerunt, ac retinacula alligaverunt:
 „ Ipsique porro egrediebantur in littus maris,
 „ Cœnamque parabant, miscebantque generosum vinum.
 „ At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 „ His utique Telemachus prudens exordiebatur sermonem;
 „ Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 „ At ego agrum adibo, & pastores:
 „ Vespertinus verò in urbem, visis meis operibus, revertar:

- 505 Ἦδ' ἐν δὲ κεν ὑμῖν ἰδοιπόριον παραδείμην,
 Δαίτ' ἀγαθὴν κραιῶν τε καὶ σίνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Πῆ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τοῦ δώματ' ἱκώμεσθαι
 Ἄνδρῶν, οἳ κραιῶν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν;
 510 Ἡ ἰδὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοὶ δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
 Ἐρχεσθ'. οὐ γάρ τοι ξενίων ποτὴρ ἄλλὰ σοι αὐτῷ
 Χείρην· ἔπει τοι ἐγὼν μὲν ἐπέσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 515 Ὀφεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρ' ἐν δόκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἔπει τῶν ὑπερωίων ἰδὼν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἕλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὅν κεν ἱκῇαι,
 Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 Τὸν νῦν Ἰσα θεῶ Ἰθακήσιοι εἰσέρῳσι·
 520 Καὶ γὰρ πολλὴν κριεὶς ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιχα·
 Μητέρ' ἱκὼν γαμέειν, καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων·
 Εἰ καὶ σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμῃρ.
 Ὡς ἔρα οἱ εἰπόντι ἐπέκτατο δεξιὸς ὕρνις,
 525 Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεςσε
 τίλλε πέλειον ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 Μεσσηγυρὸς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας,
 Ἐν τ' ἔρα οἱ φῶ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 530 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἔνευ θεοῦ ἔκτατο δεξιὸς ὕρνις·
 ἔγνω γὰρ μιν ἰσάντα ἰδὼν, οἰωνὸν ἰδὼτα.
 Τμῳτέρου δ' οὐκ ἔσι γένεος βασιλεύτερον ἕλλο
 Ἐν δόμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὁμαῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 535 Αἶ γὰρ τοῦτο, ξείνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 Τῷ καὶ τάχα γνοίης φιλόττητά τε πολλὰ τε δῶρα.
 Ἐξέμευ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἡ, καὶ Πείραιον προσεφώνεε πικρὸν ἑταῖρον·
 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τέ περ ἕλλα μάλιχα·
 540 Πείθῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλῳν εἰς ἡμ' ἔποντο·
 Καὶ νῦν μοι τὸν ξείνον ἔγνω ἐν δώμασι σοῖσιν.
 Ἐνδυκίως φιλέειν καὶ τίμεν, εἰσέκεν ἔλθῃ.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἠΐδα·
 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μέμνοις,
 545 Τόνδε δ' ἐγὼ κομῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποτὴρ ἔσσι.
 Ὡς εἰπὼν, ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους·
 Αὐτοὺς τ' ἀμβάειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' ἔσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν.
 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἰδῆσκατο καλὰ πέδιλα,
 550 Εἶλετο δ' ἑλκίμον ἔγχος, ἀκαχμένον ἐξεί χαλκῷ,
 Νηὸς ἀπ' ἱερὸφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεῖοιο.
 Τὸν δ' ἄκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἴκετ' αὐλῇν,
 555 Ἐνθα οἱ ἦσαν ὕς μάλα μυρία, ὕσι συβώτης
 Ἐσίλδ' ἰδὼν ἐνίστατο, ἀνάκτεσιν ἡπια εἰδώς.

„ Mane autem vobis viaticum apposuiro,
 „ Convivium bonum carnumque & vini dulcis.
 Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-par;
 „ Quoniam enim ego, dilecte fili, ibo? cujusnam ædes accedam
 „ Virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 „ An recta tuam matrem adibo & tuam domum?
 Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Alioquin quidem te ego & nostram-ad-domum juberem
 „ Ire, haud enim tibi xeniorum desiderium *esset*; sed tibi ipsi *nunc*
 „ Pejus *erit*: quoniam tibi ego quidem abero, neque te mater
 „ Videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 „ Apparet; sed seorsum-ab his in superiore-ædium-parte telam
 „ At tibi alium virum indicabo, quem adeas, (textit.
 „ Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 „ Quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt:
 „ Etenim longe optimus vir *est*, cupitque maxime
 „ Matrem meam ducere-uxorem, & Ulyssis munus habere.
 „ Sed hæc sane Jupiter novit Olympius, in æthere habitans;
 „ An & ipsis ante nuptias perficiat malum diem.
 Sic utique ei locuto supervolavit dextera avis,
 Accipiter, Apollinis velox nuncius; pedibus autem
 Vellebat columbam tenens, pennas autem defundeat ad terram,
 In medio inter navemque & ipsum Telemachum.
 Illum autem Theoclymenus à sociis seorsum ubi-voeasset,
 Inhæsitque ei manu, verbumque dixit, & compellabat;
 „ Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera ales;
 „ Cognovi enim ipsam contra intuitus auguralem esse.
 „ Vestro autem non est genere regalius aliud
 „ In populo Ithacæ; sed vos potentes semper.
 Hunc autem statim Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 „ Ita cito cognosceres amicitiamque multaue dona
 „ Ex me; adeo ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
 Dixit, & Piræum allocutus est fidum socium;
 „ Piræe Clytide, tu etenim mihi aliis etiam in rebus maxime
 „ Obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati sunt:
 „ Etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 „ Accurate tracta & honora, donec venero.
 Hunc autem rursus Piræus hasta inclytus contra allocutus est;
 „ Telemache, etiamsi enim tu multo tempore hic maneat,
 „ Hunc tamen ego curabo; xeniorum autem ei desiderium non erit.
 Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 Ipsosque conscendere, & retinacula solvere.
 Hi autem statim conscendebant, & in transfris sedebant.
 Telemachus verò sub pedibus ligavit pulchros calceos,
 Sumpsitque validam hastam præfixam acuto ære,
 Navis à tabulatis: illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem sursum-acti navigabant in urbem, sicut jusserat
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec ve-
 Ubi ei erant suæ valde multæ, apud quas subulcus (nit in cortem;
 Bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

Ο Α Τ Σ Σ Ε Γ Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Σ Η
Ρ Α Ψ Ω Δ Ε Α Σ

Ἑπὶ δὲ τοῖς.

Ἐλθόντες εἰς τοὺς ἀγροὺς Τηλεμάχου, πέμπεται Εὐμαιὸς
εἰς τὴν πόλιν, ὁφείλων ἐπαγγεῖλαι τοῦ δεσπότης τὴν παρ-
ουσίαν. Γίνεται δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς Ὀδυσσεύς πρὸς τὸν υἱὸν ἀνα-
γνωρίσας, κατὰ βούλησιν Ἀθηναῖς, καὶ τῶν ἐπὶ τὴν ἐνέδραν
Τηλεμάχου τεταγμένων ἐπὶ τὴν πόλιν ὑποστροφῇ.

Πι δ' ἄρα Τηλέμαχος ἀναγνωρίζει πατέρα ὕν.

- Τὸ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς Ὀδυσσεὺς καὶ θεῖος ὕφορβος
ἔντυνοντ' ἕριον ἅμ' ἡοί, κειραμένοι πῦρ,
ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περισσαινόν κύνες ὑλακόμενοι,
8 Οὐδ' ὕλαον προσιόντα· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνες, περὶ τὸ κτύπος ἦλθε ποδοῖν·
Αἶψα δ' ἔρ' Εὐμαιὸν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εὐμαι', ἡ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἱεταῖρος,
ἢ καὶ γνῶριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ' ὑλάουσιν,
10 Ἄλλὰ περισσαινουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δουκὸν ἀκούω.
Οὐκ ἔστι πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτε οἱ Φίλος υἱὸς
Ἔση ἐνὶ προθύραισι· ταφῶν δ' ἀνδρῶν τε συβώτης·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγχεα, τοῖς ἐκονεῖτο,
Κιρναὶς κίβοπα οἶνον· ὃ δ' ἐντίως ἤλαυ' ἄνακτος·
15 Κύσσει δὲ μιν κεφαλὴν τε, καὶ ἄμφω φάσα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπτεσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάει,
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῃ ἱνιαιυτῇ,
Μοῖνον, τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
20 Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὕφορβος
Πάντα κύσειν περιφύς, ὥς ἐν θανάτοιο φυγόντα·
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φῶος· οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
Ὀψεσθαι ἱφάμην. ἐπεὶ ὥχεο νηῖ Πύλονδε·
25 Ἄλλ' ἔγε νῦν εἰσελθε, Φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
Τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἔντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχαιο, οὐδὲ νομῆας,
Ἄλλ' ἐπιδημέυεις· ὥς γάρ νῦ τοι εἶαδε θυμῷ,
Ἀνδρῶν μνηστῆρων προσορᾶν αἰδέσθων ὄμιλον.
30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦλθε·
Ἔσσεταί οὕτως, ἄττω· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω·
Ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω,
Εἰ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔγημεν· Ὀδυσσεύς δὲ που εὐνῇ
35 Χῆται ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κείται ἔχουσα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ἄρχαμος ἀνδρῶν·
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληῖοτι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροις· εἰζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσῃ.

O D Y S S E Æ HOMERI XVL
LIBRI

Argumentum.

Post adventum Telemachi in agrum, Eumæus in urbem mittitur qui debebat nunciare presentiam heri sui. Fit autem deinceps Ulyssis apud filium agnitio secundum voluntatem Minervæ, & ad insidias Telemachi ordinatorum in urbem reversio.

II. Telemachus agnoscit patrem suum.

Diversa autem ex parte in casa Ulysses & nobilis subulcus
Parabant jentaculum simul cum aurora, accenso igne,
Emiserantque pastores cum congregatis sinibus.
Telemachum verò circum-adulabantur canes latratores;
Neque illatrabant advenienti: animadvertit autem nobilis Ulysses
Adulantes canes; circumque sonus venit pedum:
Statim autem Eumæum verbis alatis allocutus est;
„ Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,
„ Vel & notus alius; quoniam canes non latrant,
„ Sed circum-adulantur; pedum autem subtus sonum audio.
Nondum totus dictus erat sermo, quum ei dilectus filius
Stetit in vestibulis: perculsus autem profiliit subulcus;
Atque ex ejus manibus ceciderunt vasa, quibus utebatur,
Miscens generosum vinum: ipse verò obvius ivit hero;
Osculatusque est ipsi caputque & ambo lumina pulchra,
Manusque ambas: uber autem ei excidit lachryma.
Sicut verò pater suum filium bene volens amplectitur,
Reversum ex longinqua terra decimo anno,
Unicum, in-senectute-genitum, ob quem dolores multos passus sit:
Sic tunc Telemachum deo-parem nobilis subulcus
Totum osculatus est.circumplexus, tanquam ex morte elapsus:
Et lugens verbis alatis allocutus est;
„ Venisti, Telemache, dulce lumen; non te amplius ego
„ Me visurum putabam, postquam ivisti navi ad-Pylum:
„ Sed age, nunc ingredi, dilecte fili, ut te animo
„ Delecter inspiciens recens aliunde-intus existentem.
„ Nequaquam enim frequenter agrum adis, neque pastores;
„ Sed in-urbe-manes: sic enim tibi placet animo,
„ Virorum procorum aspicere perniciosum cœtum.
Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
„ Erit sic, pater: tui enim causa huc venio,
„ Ut teque videam oculis, & sermonem audiam,
„ An mihi adhuc in ædibus mater maneat; an aliquis jam
„ Virorum alius eam duxerit-uxorem; Ulyssis autem alicubi cubile
„ Inopla stragularum malas araneas jaceat habens.
Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps virorum;
„ Et omnino illa manet patienti animo
„ Tuis in ædibus: luctuose verò ei semper
„ Pereunt noctesque & dies lachrymas-fundenti.

- 40 Ὡς ἔρα φωνήσας, οἱ ἰδέεσθαι χάλκεον ἔγχος·
 Αὐτὰρ ὄγ' εἰσώγειν, καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.
 Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἱρήτους, φώνησέν τε·
 ἦσ', ὦ ξείν', ἡμεῖς δὲ καὶ ἕλλοσθι δήμεν ἴδμεν.
- 45 Σταθμῶν ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, ὅς καταθήσει.
 Ὡς φάβ', ὃ δ' αὖθις ἰὼν κατ' ἑρ' ἔζετο· τῷ δὲ συμβῶτης·
 Χεῖρ ἐπο χλωρὰς ῥῶπας, καὶ κῶας ὑπερβεν·
 Ἔνθα καθέζετ' ἐπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δὲ κρείων πίνακας παρέθηκε συμβῶτης.
- 50 Ὀπταλέων, ἃ ἔα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
 Σίτον δ' ἐσσυμένους παρενήνεον ἐν κανέοισιν,
 Ἐν δ' ἔρα κισσυβίῳ κίρῃ μελιηδέα οἶνον·
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐκίαν ἰτοῖμα προκαίμενα χεῖρας ἵαλλον.
- 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε δῖον ὑφορβόν·
 Ἄττα, πόθεν τοι ξείνος ὅδ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ καῖται;
 Ἥγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωντο;
 Οὐ μὲν γάρ τί ἐ πεῖθ' ἐδομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
- 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συμβῶτα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω·
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεταὶ εὐρεῖων·
 Φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄρεα δινηθῆναι
 Πλαζδόμενος· ὥς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων·
- 65 Νῦν δ' αὖ Θεοπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 Ἥλυθ' ἱμὸν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω·
 Ἐρξον, ὅπως ἰδέαις· ἰκέτης δέ τοι εὐχεταὶ εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Εὐμαι', ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὸς ἔειπες·
- 70 Πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι δίκῃ;
 Αὐτὸς μὲν νέος εἰμι, καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 Μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 Ἥ αὐτοῦ παρ' ἱμοῖ τε μάνη, καὶ δῶμα κομίσῃ,
- 75 Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δῆμοί τε φῆμιν,
 Ἥ ἤδη ἄμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅς τις ἄριστος
 Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ, καὶ πλείεα πόρῃσιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ ταδὺν ἔκετο δῶμα,
 Ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
- 80 Δώσω δὲ ξίφος ἑμφικες, καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 Πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἰδέαις σὺ, κόμισσον ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
 Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω, καὶ σῖτον ἅπαντα,
 Ἐδμεναι, ὥς ἂν μή σε κατατρύχῃ καὶ ἱταίρους.
- 85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἔγνωγε μετὰ μνηστῆρας ἔωμι
 Ἐρχεσθαι· λίην γὰρ ἁτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι,
 Μὴ μιν κερτομέωσιν, ἱμοῖ δ' ἔχος ἔσσεται αἰνόν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἰόντα
 Ἄνδρα καὶ ἰφθίμον· ἐπειδὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
- 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θὺν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,

Sic utique locutus, ei accepit æream lanceam:

At ille introibat, & transivit lapideum limen.

Ei autem sedem ingresso pater cessit Ulysses:

Telemachus verò ex-altera-parte prohibebat, dixitque;

Sede, ô hospes; nos autem & alibi inveniemus sedem

Tugurio in nostro: adest nempe vir, qui deponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus proinde sedebat: huic autem

Substravit viridia virgulta, & pellem insuper; (subulcus

Ubi sedebat deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus

Assarum, quas scilicet priori-die reliquerant comedentes;

Panem autem festinanter accumulabat in canistris,

Deindeque in poculo miscebat dulce vinum:

Ipse verò è-regione sedit Ulyssis divini.

Ili autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

At postquam potus & cibi desiderium exemissent,

Tunc demum Telemachus allocutus est nobilem subulcum;

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum nautæ

Duxerunt in Ithacam? quinam se esse gloriabantur?

Nequaquam enim ipsum peditem puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;

Equidem tibi, fili, vera omnia dicam:

Ex Creta quidem genus gloriatur lata:

Dicit autem se multas hominum urbes peragrasse

Errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem demum Thesprotorum virorum ex nave elapsus

Venit meum ad stabulum: ego verò tibi in-manus-eum-tradam

Fac, quomodo vis; supplicem autem tibi se profitetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

Eumæe, certe valde hoc verbum triste dixisti:

Quomodo enim jam hospitem ego suscipiam domi?

Ipse quidem juvenis sum, & nondum manibus confidi

Virum propulsare, quando quis prior lacessiverit.

Matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,

An illic apud me maneat, & domum curet,

Torumque reverens mariti, populique famam,

An jam una sequatur Achivorum eum, quicumque optimus

Ambit eam in ædibus vir, & plurima dederit.

Sed sane hospitem, quoniam tuam advenit domum,

Induam ipsam lænaque tunicaque, vestimentis pulchris;

Dabo etiam easem ancipitem, & pedibus calceamenta;

Mittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin velis tu, curato eum in stabulis detentum:

Vestimenta autem huc ego mittam, & cibum omnigentum,

Ad-edendum, ut ne te atterat & socios.

Illuc verò haud ipsum ego ad procos sivero

Ire; valde enim petulantem insolentiam habent,

Ne ipsam convitiis-proscindant, mihi autem dolor erit gravis.

Efficere autem difficile quid inter plures existentem,

Virum etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;

O sive, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,

” Cev

- Ἡ μάλα μευ καταδέπτετ' ἀκούοντες Φίλον ἦτορ·
 Οἷα Φατὲ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 Ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν τοιοῦτου ἔντος.
- 95 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ
 Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενσι θεοῦ θυμῷ·
 Ἡ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι· οἷσ' περ ἀνὴρ
 Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκεος ὄρηται.
 Αἷ γὰρ ἔγδων οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
- 100 Ἡ πάϊς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἥ καὶ αὐτὸς
 Ἐλθοι ἀλητεύων· (έτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα·)
 Ἐλθοι· ἔπειτ' ἀπ' ἐμοῖο κάρη τάμοι ἁλλότριος Φῶς,
 Εἰ μὴ ἔγδω κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
 Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδων Ὀδυσῆος.
- 105 Εἰ δ' αὖ με πληθύνει δαμπασαίετο μῦνον ἔδντα,
 Βαυλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι
 Τεινόμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 Ξείνους τε συφελιζόμενους, δμῶας τε γυναῖκας
 Ῥυζάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλὰ.
- 110 Καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, καὶ σῖτον ἔδοντας
 Μᾶψ, αὐτῶς, ἀτέλεσον, ἀννύσας ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίεν νῦδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπαχθόμενος χαλπαίνει,
- 115 Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσ' περ ἀνὴρ
 Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκεος ὄρηται·
 Ὡδε γὰρ ἡμετέρεην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
 Μῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε,
 Μῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
- 120 Μῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόνητο·
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ σίκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ Ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
- 125 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνεῖται συγερὴν γάμον, οὔτε τελευτὴν
 Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 Οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρβείσουσι καὶ αὐτόν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
- 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 Εἴφ', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἔγδων αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 Οἷη ἀπαγγείλας· τῶν δ' ἄλλων μὴ τις Ἀχαιῶν
 Πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανῶνται.
- 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 Γινώσκω, φρονέω, τά γε δὴ νοέοντι κελσύναις.
 Ἀλλ' ἔγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλειπον,
 Εἰ καὶ Λαέρτην αὐτὴν ἔδδων ἡγγελεος ἔλθω
 Δυσμῶρ· ὅς τεινὸς μὲν Ὀδυσῆος μέγ' ἀχέων,
- 140 Ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε, μετὰ δμῶων δ' ἐνὶ σίκῳ
 Πῖνε καὶ ἥσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι βνώγοι·
 Αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σὺ γε ἔρχεο νηὶ Πύλῳνδε,
 Οὐπω μιν Φαίην Φαυγέμεν καὶ πιδέμεν αὐτῶς,

„ Certe valde meum corroditur audientis dilectum cor,
 „ Qualia dicitis procos injusta moliri
 „ In ædibus, invito te, talis cum sis.
 „ Dic mihi, an sponte succumbas; an te populus
 „ Oderit in civitate, obsequentes dei voci:
 „ An de-fratribus queraris; quibus scilicet vir
 „ Pugnantis confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
 „ Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 „ Vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
 „ Venerit errans: (adhuc enim & spei copia est:)
 „ Illico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,
 „ Si non ego illis malum omnibus fierem,
 „ Profectus in domum Laertiadæ Ulyssis.
 „ Sin contra me multitudo domarent solum existentem,
 „ Mallem in meis interfectus ædibus
 „ Mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 „ Hospitæque male-tractatos, famulæque mulieres
 „ Illos violantes indigne in ædibus pulchris;
 „ Et vinum exhaustum, & cibum comedentes
 „ Temere, incassum, in-infinitum, incompleto in opere.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Equidem tibi, hospes, valde accurate dicam;
 „ Neque omnino mihi omnis populus invisus irascitur,
 „ Neque de-fratribus queror; quibus scilicet vir
 „ Pugnantis confidit, etiam si magna contentio orta-sit:
 „ Ita enim nostrum genus solitarium-fecit Jupiter;
 „ Solum Laertem Arceus filium genuit;
 „ Solum autem rursus Ulysses pater genuit; at Ulysses
 „ Solum me in ædibus genitum liquit, neque fructus est:
 „ Idèò nunc inimici valde multi sunt in domo.
 „ Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 „ Dulichioque, Samæque, & nemorosæ Zacyntho;
 „ Et quot in aspera Ithaca dominantur,
 „ Tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 „ Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, neque finem
 „ Facere potest; hi autem consumunt comedentes
 „ Domum meam: cito utique me perdent & ipsum.
 „ Sed sane hæc quidem deorum in genibus posita-sunt.
 „ Pater, tu verò vade ocyus, prudenti Penelopæ
 „ Dic, quòd ei salvus sum, & ex Pylo veni.
 „ At ego hic manebo; tu autem huc redi,
 „ Soli ubi-nunciaris; aliorum verò nullus Achivorum
 „ Audiat: multi enim mihi mala moluntur.
 Huic autem respondens, allocutus es, Eumææ subulce;
 „ Cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 „ Sed age mihi hoc dic & accurate narra,
 „ An & Laerti eadem via nuncius eam
 „ Infelici; qui eousque quidem ob-Ulysses valde dolens,
 „ Operaque inspectabat, & cum famulis in domo
 „ Bibeat & comedebat, quando animus in pectoribus juberet;
 „ At nunc, ex quo tu utique ivisti navi ad-Pylum,
 „ Nondum ipsæ dicunt comedisse & bibisse solito-modo;
 „ Neque

- Οὐδ' ἐπὶ ἔργῳ ἰδεῖν· ἀλλὰ στυγερὰ τε γὰρ τε
 145 ἦσαι δδυρόμενος, φθινύσει δ' ἀμφ' ὀστέφιν χροῖς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 "Ἄλγιον, ἀλλ' ἐμπης μιν ἱάσομεν, ἀχνυμένον παρ.
 Εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι,
 Πρωτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, μὴδ' κατ' ἀγροῖς
 Πλάζεσθαι μετ' ἐκείνον· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπαιν.
 Ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 Κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγεῖλεις γέροντι.
 Ἦ ῥα, καὶ ὥρσε συφορβὴν· ὁ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα·
 155 Δυσάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἔεν· οὐδ' ἔρ' Ἀθήνην
 Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῦ κιῶν Εὐμαιος ὀφθαλμὸς·
 Ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικὶ
 Καλῇ τε, μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανείσα·
 160 Οὐδ' ἔρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνόησεν·
 (Οὐ γάρ πω πάνταςσι θεοὶ φαίνονται ἰκάργεϊς·
 Ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε, κύνες τε ἴδον, καὶ ῥ' οὐχ' ὕλαοντο·
 Κλυθῆναι δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῦ φόβηθεν.
 Ἦ δ' ἔρ' ἐκ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 165 Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 Στῇ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἦδῃ νῦν σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μὴδ' ἐπικεύσει,
 Ὡς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀπαρόντε
 170 Ἐρχησθον προτὶ ἕξυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ
 Διὶ δὲ πατρὶ σφῶν ἔσομαι, μαμαῦτα μάχεσθαι.
 Ἦ, καὶ χρυσεῖν ῥάβδῳ ἐπεμάρσατ' Ἀθήνη·
 Φάρος μὲν οἱ πρῶτον ὑπκλυνε, ἠδὲ χιτῶνα,
 Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὠφελαι καὶ ἦβην.
 175 Ἀψ' δὲ μελαγχροῖς γένετο, γυναικοὶ δὲ τάνυσσαν·
 Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐλαιράδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἦ μὲν ἔρ' ὥς ἔρξασα, πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἦεν ἐς κλισίην· ἐάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 Ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 180 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον, ἦ δὲ πάροιθεν,
 Ἀλλὰ δὲ εἶματ' ἔχεις, καὶ τοι χροῖς οὐκ ἔθ' ὁμοῖος.
 Ἦ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 Ἀλλ' ἴληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσωμεν ἱερὰ,
 185 Ἦδὲ χρύσεια δῶρα τετυγμένα· Φεῖδες δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Οὐ τίς τοι θεὸς εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἔσκες;
 Ἀλλὰ πῆτ' ἄνθρωπος εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στυγερὸν
 Πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἔρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 Δάκρυον ἦκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ', (οὐ γάρ πω ἰπέλιτο ὃν πατέρ' εἶναι,)·
 Ἐξαυτίς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἔσσι, πατὴρ ἱμέρ· ἀλλὰ με δαίμων
 195 Θέλγει, ἔφρ' ἐτι μᾶλλον ἰδυρόμενος στυγερὸν·

- „ Neque opera inspexisse; sed suspirioque luctuque
 „ Sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Tristius est; sed omnino ipsum sinemus, doleantem licet.
 „ Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia mortalibus,
 „ Primum patris eligeremus reditus diem,
 „ Sed tu, ubi-nunciaveris, revertere; neque per agros
 „ Vagare ad illum: at matri dic,
 „ Ut famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 „ Clam; illa etenim nunciaverit seni. (calceos;
 Dixit utique, & excitavit subulcum: ille autem cepit manibus
 Ligatisque his sub pedibus ad urbem ibat: neque sane Minervam
 Latebat à stabulo profectus Eumæus subulcus:
 Sed ea prope venit: corpore verò assimilata est malici
 Palchraeque, magnæque, & splendida opera doctæ.
 Stetit autem è-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 Neque Telemachus vidit coram, neque advertit:
 (Nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 Sed Ulyssesque, canesque viderunt, & proinde non latravit,
 Cum-gannitu autem aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit verò nobilis Ulysses;
 Exivit autem domo extra magnum murum cortis,
 Stetitque ante ipsam: illum verò allocuta est Minerva;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Jam nunc tuo filio verbum dic, neque cela;
 „ Ut procis mortem & fatum moliti
 „ Eatis ad urbem inclytam: neque ego ipsa
 „ Diu à vobis abero, prompta ad pugnandum.
 Dixit, & aurea virga tetigit eam Minerva:
 Vestem quidem ei primum bene-lotam & tunicam,
 Posuit circum pectora; corpusque auxit & vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genæ verò distentæ sunt;
 Cæruleique facti sunt pili circa mentum.
 Illa quidem, ita cum-fecisset, abiit: at Ulysses
 Ivit in casam: stupuit verò ipsum dilectus filius;
 Territusque aliorum vertit oculos ne deus esset,
 Et ipsum affatus verba alata dixit;
 „ Alius mihi, hospes, appares recens, quam ante,
 „ Alia autem vestimenta habes; & tibi corpus haud amplius simile:
 „ Certe omnino aliquis deorum es, qui cælum latum habitant:
 „ Sed propitius esto; ut tibi grata demus sacra,
 „ Et aurea dona arte-elaborata: parce verò nobis.
 Huic autem respondit postea patiens nobilis Ulysses;
 „ Neutiquam aliquis deus sum; cur me diis assimilas?
 „ Sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 „ Pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Sic utique locutus, filium osculatus est, perque genas (semper.
 Lachrymam mittebat humi: ante autem continuerat-se indefinenter
 Telemachus verò, (nondū enim persuadebatur suum patrem esse,)
 Rursus ipsum verbis respondens allocutus est;
 „ Haud tu Ulysses es, pater meus, sed me deus
 „ Decipit; ut adhuc magis lugens suspirem:

Οὐ γὰρ πως ἂν θνητὸς ἄνθρωπος τὰδε μηχανόωτο
 ὧς αὐτοῦ γε νόμος, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπιβῶν,
 ῥηϊδίως ἐθέλων δείξῃ νέον, ἥδ' ἔφροντα.

200 Ἡ γὰρ τοι νέον ἦστα γέρον, καὶ ἁεκέα ἔαστο,
 Νῦν δὲ θεοῖσιν ἴσικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχ', οὐ σε ἴσικα φίλον πατέρ' ἐνδὸν ἰόντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάσσειαι.

205 Οὐ μὲν γὰρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 Ἄλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιοῦσδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ τ' ἀνατλάς,
 Ἥλυθον εἰκοσὶ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.

Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 Ἡ τέ με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἰδέσθαι· (δύναται γάρ·)

210 Ἄλλοτε μὲν πτωχὸν ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ἄνδρ' ἰνέω, καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.

Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοι οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἡμῶν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἥδ' ἐκ ακῶσαι.

Ὡς ἔφα Φωνήσας, κατ' ἑρ' ἔζητο· Τηλέμαχος δ' ἔ
 Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἱσθλὸν ὑδύρετο, δάκρυα λείβων.

215 Ἀμφωτέροισι δὲ τοῖσιν ὕφ' ἱμερὸς ἔρτο γόοιο·
 Κλαῖον δὲ λιγύως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶνοιο
 φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, οἷσι τε τέκνα

Ἀγρόται ἐξεῖλοντο, πάρος περσεῖν ἀγενέσθαι·
 Ὡς ἔφα τοί γ' ἱλαεινὸν ὕψ' ἐφύσει δάκρυον εἶβον.

220 Καὶ νῦν κ' ἀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 Εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφάνεον ὃν πατέρ' αἶψα·

Ποίη γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νῆϊ σε ναῦτας
 Ἠγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχεσθῶντο;

Οὐ μὲν γὰρ τί σε περὶν ἴδωμαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖν καταλέξω·

Φαίηκές μ' Ἠγαγον ναυσίκλυτοι, οἱ τε καὶ ἄλλους
 Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται·

230 Καί μ' εὗδοντ' ἐν νηϊ θεῶν ἐπὶ πόντον ἔχοντες
 Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 Χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας, ἱσθῆτά θ' ὕφαντήν·

Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἰκέμεν, ὑποθημασύνῃσιν Ἀθήνης.

235 Ὅφρα κε δυσημένεσσιν Φίνου πέρι βουλευώμεν.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,

Ὅφρ' εἰδέω, ὅσοι τε καὶ οἵτινες ἄνδρες εἰσὶ·
 Καὶ κεν ἐμὴν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας,

φράσσομαι, εἰκὼν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι,
 Μοῖνῳ ἄνευθ' ἄλλων, ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.

240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σέφω μέγα κλῆος αἰὲν ἔκουνον,

Χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι, καὶ ἐπιφρονα βουλήν·
 Ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες, ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδὲ γὰρ εἴη,

Ἄνδρες δύο πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχασθαι.

245 Μνηστῆρων δ' οὔτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκέλας, οὐδὲ δύο οἶαι,
 Ἀλλὰ πολλὰ πλέονες· τάχα δ' εἴσεται ἐνθάδ' ἀριθμόν.

Ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύο καὶ πεντήκοντα

Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus esset
Suo ipsius scilicet animo; nisi quando deus ipse aggressus,
Facile volens faceret juvenem & senem.

Certe enim modo eras senex, & turpiter indutus eras;
Nunc verò diis similis es, qui cælum latum habitant.

Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

Telemache, non te decet dilectum patrem, intus cum-sit,
Neque mirari supra-modum neque stupere.

Nequaquam enim adhuc alius veniet huc Ulysses:

Sed ille ego talis, passus mala, multisque toleratis,

Veni vigesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix,

Quæ me talem fecit, uti vult; (potest enim;)

Alias quidem mendico similem, alias autem rursus

Viro juveni, pulchraque circum corpus vestimenta habenti.

Facile nempe diis, qui cælum latum habitant,

Et illustrem facere mortalem hominem, & vilem reddere.

Sic utique locutus sedit: Telemachus verò

Circumfusus patrem bonum lugebat, lachrymas fundens.

Ambobus autem ipsis desiderium subortum est lacus:

Flebant verò stridule, abundantius quam & aves

Aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus scilicet pullos

Rustici abstulerint, antequam volatiles facti sint:

Sic utique illi miserabiliter sub superciliis lachrymam fundebant.

Et sane lugentibus occidisset lumen solis,

Nisi Telemachus allocutus fuisset suum patrem statim;

Quali enim jam huc, pater, navi te nautæ

Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?

Nequaquam enim te peditem puto huc venisse.

Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;

Equidem tibi, fili, veritatem enarrabo;

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui utique & alios

Homines deducunt, quicumque ipsis advenit.

Et me dormientem navi veloci super pontum vehentes

Deposuerunt in Ithacam: dederunt autem mihi splendida dona,

Æsque aurumque abunde, vestimentaue texta:

Et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.

Nunc autem demum huc veni admonitionibus Minervæ,

Ut inimicorum de caede consultemus.

Sed age mihi procos enumeratos recense,

Ut sciam, quotque & quinam viri sint:

Et meo in animo eximio habita-deliberatione,

Considerem; an nos possimus adversari,

Soli sine aliis, an & conquiramus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

O pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,

Manibusque te bellicosum esse, & prudentem consilio:

Sed valde magnum dixisti; stupor me tenet; neque esset pos-

Viros duos cum multis & fortibus pugnare. (sibile,

Procorum autem neque sane decas una, neque dum solæ,

Sed multo plures; cito autem scies hic numerum.

Ex quidem Dulichio duo & quinquaginta

- Κοῦροι πενημένοι, ἔξ δὲ θρησῆρες ὕπονται·
 Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἰκοσι κοῦροι ἔπειν·
 250 Ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔπειν εἰκοσι Φῶτες Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
 Καὶ σφιν ἔμ' ἐς Μείδων κῆρυξ, καὶ θεῖος Ἀοιδός,
 Καὶ δοῖω θεράποντες δαήμενοι δαιτροσυνάνων,
 Τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἔδωντων,
 255 Μὴ πολὺπικρα καὶ αἰνὰ βίης ἀποτίσιμῃ ἐλθὼν.
 Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνησθαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι,
 Φράξθω· ὃ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἔρῳ, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἔκρυσον,
 260 Καὶ φράσαι, εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη, σὺν Διὶ πατρὶ,
 Ἀρκέσει, ἥδ' τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 Ἐσθλῷ τοι τοῦτω γ' ἐπαμύντορα, τοὺς ἀγορεύεις,
 Τῷ περ ἐν νεφέεσσι καθημένῳ· ὥτα καὶ ἄλλοις
 265 Ἀνδράσι τε κρατέουσι, καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Οὐ μὲν τοι κείνῳ γε πολὺν χρόνον ἔσσεσθαι
 Φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 Ἐν μεγάροισιν ἱμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρης.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχευ, ἔμ' ἦοι Φαινομένηρφιν,
 Οἴκαδε, καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμίλει·
 Αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἔξω θυρώτης ὕπερον ἔξει,
 Πτωχῷ λυγυγμένῳ ἐναλίγκιον, ἥδ' ἐγέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κᾶτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 Τεταράτῃ ἐν γῆθεσι, κακῶς πάσχοντος ἡμῖο·
 Ἦν περ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκυσσι θύραζε,
 Ἥ βάλασιν βάλλουσι· σὺ δ' εἰσέρων ἀνέχεσθαι·
 Ἀλλ' ἦτοι καύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάνων,
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραινῶν· οἱ δέ τοι οὐχ ὧς
 280 Πείσονται· δὴ γὰρ σφί παρίζεται αἰσίμιον ἡμᾶρ.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Ὅππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θῆσῃ Ἀθήνη,
 Νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νόησας,
 Ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν ἀρήϊα τεύχεα κεῖται,
 285 Ἐς μυχρὸν ἰψηλοῦ θελάμου καταθεῖναι ἀείρας
 Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακκοῖς ἐπέεσσι
 Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες,
 Ἐκ καπνοῦ κατέβηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔσκει,
 Οἷά ποτε Τροίηνδι κιδν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 Ἀλλὰ κατήκισαι, ὅσσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμῇ.
 Πρὸς δ' ἔτι μοι τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν σῆσαντες ἐν ὕμιν,
 Ἀλλήλους τρώσῃτε, καταισχύνητέ τε δαῖτα,
 Καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλεκται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' ὅσοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 Καλλιπέειν, καὶ δοῖα βοάργια χερσὶν ἐλάσθαι·
 Ὡς ἐν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη ἐλάξει καὶ μητίετα Ζεὺς.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

Juvenes selecti, sex verò eos famuli comitantur;
 Ex Samo autem quatuorque & viginti juvenes sunt;
 Porro ex Zacyntho sunt viginti viri Achivorum;
 Ex ipsa verò Ithaca duodecim omnes optimi,
 Et cum ipsis simul est Medon præco, & divinus cantor,
 Et duo servi petiti epulas-instruendi.
 His si omnibus nos-offeramus intus existentibus,
Vereor, ne perquam-amare & graviter *eorum* injurias ulciscaris
 Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogitare, (reversus.
 Considera, qui nobis auxilietur prompto animo.
 Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 Equidem tibi dicam; tu autem attende, & me audi,
 Et considera, an & nobis Minerva cum Jove patre
 Sufficiat, an aliquem alium adiutorem dispiciam?
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 Boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 Alte licet in nubibus sedentes; qui utique & in alios
 Homines dominantur, & immortales deos.
 Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 Haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 A-pugna forti, quando procis & nobis
 In sedibus meis robur decernatur Martis.
 Sed tu quidem nunc vade, simul atque aurora illaxerit,
 Domum, & cum procis superbis versare:
 At me ad urbem subulcus postea ducet,
 Mendico misero similem, & seni.
 Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen cha-
 Toleret in pectoribus, male patiente me: (cum cor
 Etiam si vel per domum pedibus trahant foras,
 Vel telis percutiant; tu tamen inspicies, tolera;
 At sane cessare jube ab insipientia,
 Lenibus verbis compellans: illi verò tibi non
 Parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 Aliud autem tibi dicam, tu verò in animo repone tuo:
 Quando abundans-consiliis in mente *mibi* ponet Minerva,
 Innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde cum-intellexe-
 Quaecunque tibi in sedibus martia arma jacent, (ris,
 In secessum alti thalami depone sublata
 Omnia prorsus: at procos blandis verbis
 Palpare, quando te percontentur *arma* desiderantes; (sunt,
Dicens, Ex fumo deposui; quoniam non amplius illis similia
 Qualia quondam ad Trojam proficiens reliquit Ulysses;
 Sed foedita sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 Ne forte vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 Vos invicem vulneretis, foedetisque convivium,
 Et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis verò solis duos enses, & duas hastas
 Relinque, & duo scuta manibus sumenda;
 Ut impetu-facto capiamus: illos autem postea
 Pallas Minerva debilitabit, & providus Jupiter.
 Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente repone tua;

- 300 Εἰ ἔτεόν γ' ἱμὸς ἔσσι, καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
Μὴ τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἔντονος,
Μῆτ' οὖν Λαέρτης ἴσῳ τόγῃ, μῆτε συβώτης,
Μῆτε τις οἰκῶν, μῆτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
Ἄλλ' οἷοι σὺ τ', ἰγῶ τε, γυναικῶν γνῶσμεν ἰθὺν·
- 305 Καὶ κε τέο δμῶν ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
Ἡμὲν ἔπου τις νῦν τίσι καὶ δεῖδιε θυμῷ,
Ἡδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ τοῖον ἔντονα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Φαίδιμος υἱός·
Ὡ πάτερ, ἦτοι ἱμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτ' ἄ γ' εἴω
- 310 Γνώσκει· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύνη γέ μ' ἔχουσιν·
Ἄλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἔγῳ ἴσσεσθαι εἴω
Ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἔκωγα.
Δηθὰ γὰρ αὐτῶς εἴσῃ ἱκάσθου πειρηγίζων,
Ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι
- 315 Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ Φειδῷ.
Ἄλλ' ἦτοί σε γυναικῆς ἔγῳ δεδάσθαι ἔκωγα,
Αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλητὲς εἰσιν·
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
Ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
- 320 Εἰ ἔτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας Αἰγιόχοιο.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγδρεύον.
Ἡ δ' ἥρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγατο νηὺς εὐεργῆς,
Ἡ φέρε Τηλέμαχον Πυλῶθεν καὶ πάντας ἑταίρους·
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἔντοδ' ἴκοντο,
- 325 Νῆα μὲν οἶκε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
Τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικον ὑπέρβυμοι θεράποντες·
Αὐτίκα δ' εἰς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
Αὐτὰρ κήρυκα πρῶσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
Ἀγγελίην ἱέοντα περίφρονι Πηνελόπείῃ,
- 330 Οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
Ἄσπερ ἀποπλείειν· ἵνα μὴ δεῖσας ἐνὶ θυμῷ
Ἰφθίμη βασιλεία τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.
Τῷ δὲ συναντήτην κήρυξ καὶ δῖος Ὀφρῶδης,
Τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἱέοντε γυναικί.
- 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἴκοντο δόμον θεῖου βασιλῆος,
Κήρυξ μὲν βᾶ μέσσοι μετὰ δμῶῃσιν ἔειπεν·
Ἦδη τοι, βασιλεία, φίλος παῖς εἰλήλουθε.
Πηνελόπει' ὃ' εἶπε συβώτης ἄγχι παρὰ σταθμῶν,
Πάνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
- 340 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἡ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε,
Βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρόν τε.
Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατήφισάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
Ἐκ δ' ἦλθον μέγαροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς.
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυρῶν ἐδριβώντο·
- 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύει·
Ὡ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
Τηλεμάχῳ, ὃδδ' ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
Ἄλλ' ἔγωγε νῆα μέλαιναν ἔρυσσομεν, ἥτις ἄριστη·
Ἔς δ' ἐρέτας ἀλιῆας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
- 350 Κεῖνοις ἀγγεῖλωσι βοῶς οἰκόνδε νέεσθαι.
Οὕτω πᾶν εἰρήν', ὅτ' ἥρ' Ἀμφίνομος ἴδε νῆα,

Si vere utique meus es, & sanguinis nostri,
 Ne quis postea Ulysses audiat intus esse,
 Ne quidem Laertes sciat hoc, neque subulcus,
 Neque quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope:
 Sed soli tuque, egoque, mulierum cognoscamus ingenium:
 Et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 Tam ubi aliquis nos honoret & timeat animo,
 Quam qui non curet, teque parum honoret talem existentem.
 Hunc autem respondens allocutus est illustris filius;
 O pater, sane meum animum & postea puto
 Cognosces; nequaquam enim animi remissio me tenet:
 Sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 Nobis ambobus; te verò considerare jubeo.
 Diu enim incassum vagaberis unumquemque tentans,
 Opera adiens; illi autem in ædibus quieti
 Opes devorant præter modum, neque superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 Quæque te parum honorent, & quæ inculpatæ sint:
 Viros autem non ego per stabula vellem
 Nos explorare, sed postea hæc curare;
 Si modo vere aliquod nosti Jovis signum Ægiochi.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Ast deinde in Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 Quæ tulerat Telemachum à Pylo, & omnes socios:
 Hi verò quando jam portum valde profundum intrassent,
 Navem quidem illam nigram in terram traxerunt,
 Arma autem ipsis avexerunt magnanimi servi.
 Statimque ad Clytiæ domum ferebant perpuichra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 Nuncium dicturum prudenti Penelopæ,
 Quod Telemachus quidem in agro, navem autem jusserat
 Ad urbem inde navigare; ut ne verita in animo
 Potens regina teneras lachrymas funderet.
 Occurrerunt autem sibi invicem præco & nobilis subulcus,
 Ejusdem gratia nuncii, dicturi mulieri.
 Sed quando jam pervenissent in domum divini regis,
 Præco quidem modis in ancillis dixit;
 Jam tibi, regina, dilectus filius venit.
 Penelopæ autem dixit subulcus prope astans.
 Omnia, quæcunque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui.
 At postquam omne præceptum renunciasset,
 Perrexit ire ad suos; liquit autem septaque, domumque.
 Proci verò tristati sunt, dolueruntque in animo;
 Exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 Et illic ante januas sedebant:
 His verò Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui;
 O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc: putabamus autem ei non perfectum iri.
 Sed agite, navem nigram trahamus, quæcunque optima;
 Inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 Illis nunciant ocyus ut domum redeant.
 Nondum totum dictum erat, quando Amphinomas vidit navem.

Στραφείς ἐκ χώρας, λιμένος πολυβενέος ἐντὸς,
 Ἰσία τε δέλλοντας, ἐρετμά τε χαρσὶν ἔχοντας.
 Ἦδ' ὃ' ἔρ' ἐπαλάσας μετεφώνεον οἷς ἑτάροισι·

- 355 Μὴ τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὑτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 Ἦ τίς σφιν τόδ' εἶπε θεῶν, ἢ εἰσίδον αὐτοὶ
 Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἰδύναντο κίχῃναι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνσάντες ἔβαν ἐπὶ θίνα βαλάσσης·
 Αἶψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἡγεῖρα ἔρυσσαν,
 360 Τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θαλάποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄρβοι, οὐδ' αὖ τιν' ἄλλον
 Εἶον, οὔτε νέων μεταίξιν, οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·

- Ἦ πόποι, ὥς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 365 Ἦμακα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἄκριας ἡνεμοίσσας
 Αἶν' ἱπασσύτεροι· ἤμα δ' ἡελίῳ καταδύντι,
 Οὐποτ' ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 Νηὶ θεῇ πλείοντες ἐμῖνομεν ἢ ὧ δῖαν,
 Τηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα φέσωμεν ἰλόντες·
 370 Αὐτόν· τὸν δ' ἔρα τέως μὲν ὑπήγαγεν εἰκάδε δαίμων·
 Ἦμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὕλαθρον
 Τηλεμάχῳ· μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ δῖω,
 Τούτου γε ζῶντος, ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπισήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 Λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἰφ' ἡμῖν ἔρα φέρουσιν.
 Ἀλλ' ἄγετε, πρὶν κεῖνον δημυγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς,
 Εἰς ἀγορὴν· οὐ γὰρ τι μεθεσέμεναί μιν δῖω,
 Ἀλλ' ἀπομνησίει, ἱρταὶ δ' ἐν πᾶσιν ἀνασᾶς,
 Οὐνεκ' οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 Μὴ τι κακὸν βίξωσι, καὶ ἡμῖας ἐξαλάσσει
 Γαίης ἡμετέρης, ἄλλον δ' ἀφικώμεθα δῆμον.
 Ἀλλὰ φέσωμεν ἰλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης,
 Ἦ ἐν ὁδῷ· βίοντον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,
 385 Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἰφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὐτὴ
 Κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἥδ' ἔς τις ὑπυῖοι.
 Εἰ δ' ὑμῖν ἴδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλειθε
 Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
 Μὴ οἱ χρήματ' ἔπειτα ἄλις θυμῷδ' ἔδωμεν
 390 Ἐνθάδ' ἀγειρῶμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρῳ ἔκαστος
 Μνάσθω ἰέδνοισιν διζήμενος· ἢ δ' ἂν ἔπειτα
 Γῆμαιθ', ὅς κεν πλεῖστα πόροι, καὶ μέδριμος ἔλθοι.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 395 Νίσου Φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἄνακτος·
 Ὅς β' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
 Ἦγεῖτο μνηστῆρσι· μάλικα δὲ Πηνελόπειᾳ
 Ἦνδανε μύθοισι· Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθήσιν·
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 400 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἰθάλοιμι
 Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστι
 Κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς·
 Εἰ μὲν κ' αἰνήσῃσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,

Versus ex loco, portam profundum intra,
 Velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.
 Suaviter autem rideas locutus est inter suos socios;
 „ Ne quem nuncium jubeamus ire; hi enim intus:
 „ Vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 „ Navem præternavigantem, eam autem non potuerunt assequi.
 Sic dixit: illi autem ubi-surrexissent, iverunt ad litus maris:
 Statim verò navem nigram in terram traxerunt,
 Arma autem ipsis avexerunt magnanimi servi.
 Ipsi verò in concilium iverunt conferti, neque quenquam aliorum
 Sinebant, neque juvenum una-considere, neque senum.
 Inter hos autem Antinous locutus est Eupitheï filius:
 „ Papæ! ut hunc virum dii malo liberarunt!
 „ Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis
 „ Semper post-alios-alii; simul autem cum sole occidente,
 „ Nunquam in terra noctem peregrinus, sed in ponto
 „ Navi veloci navigantes, expectabamus auroram divinam,
 „ Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 „ Ipsum: hunc autem tunc quidem abduxit ad domum deus;
 „ Nos verò hic ei consulemus gravem mortem
 „ Telemacho, neque nos subterfugiat: non enim puto,
 „ Eo utique vivente, perfectum iri hæc opera.
 „ Ipse etenim peritus consilioque menteque;
 „ Populi autem non amplius omnino nobis favent.
 „ Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 „ In concionem; nequaquam enim remisse-acturum ipsum puto,
 „ Sed irascetur, dicetque inter omnes, cum-surrexerit,
 „ Quod ei cædem gravem struamus, neque assecuti-sumus:
 „ Illi autem non laudabunt audientes mala opera:
 „ Metuendum, Ne quod malum faciant, & nos expellant
 „ Terra nostra, alium autem adeamus populum.
 „ Verum prævertamus interficiendo in agro procul ab urbe,
 „ Vel in via; victum autem ipsi, & possessiones habeamus,
 „ Ubi-diviserimus æqualiter inter nos; ædes autem demum
 „ Illius matri dederimus habendas, & ei quicumque eam duxerit
 „ Sin vobis hic sermo non placet, sed mavultis (uxorem.
 „ Ipsumque vivere & habere paterna omnia,
 „ Ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus
 „ Hic congregati, sed ex domo unusquisque
 „ Ambiat eam sponsalibus petens; illa verò deinde
 „ Nupserit ei, qui plurima dederit, & fatalis venerit.
 Sic dixit: hi autem omnes muti facti sunt silentio.
 His verò Amphinomus concionatus est & dixit,
 Nisi illustis filius, Aretiadæ regis,
 Qui scilicet ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
 Dux-erat procis: maxime autem Penelopæ
 Placebat verbis; mente enim utebatur bona:
 Qui ipsis prudens concionatus est, & dixit;
 „ O amici, non ego interficere vellem
 „ Telemachum; grave enim genus regium est
 „ Interficere: sed primum deorum interrogemus consilia:
 „ Siquidem probent Jovis magni jura,

- 405 Εἰ δέ κ' ἀποτραπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἔκωγα.
 Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιηύδακε μῦθος.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνσάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 Ἐλθόντες δ' ἐκάθιστον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
 Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
 410 Μνηστῆρεςσι Φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι.
 Πεύθετο γὰρ οὐ παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὕλαθρον.
 Κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπαύθετο βουλᾶς.
 Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δια γυναικῶν,
 415 Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγας πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν.
 Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχευε, καὶ δέ σε φασίην.
 Ἐν δῆμῳ ἰθάκης μετ' ὀμήλικας ἔμμεν ἔριζον.
 420 Βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἔρα τοῖος ἔησθα.
 Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μέρος τε
 ῥάπτεις, οὐδ' ἰκέτας ἐμπάξαι, οἷσιν ἔρα Ζεὺς.
 Μάρτυρος; οὐδ' ὅσῃ κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.
 Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τέδες ἵκετο φεύγων,
 425 Δῆμον ὑποδδείσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
 Οὐνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν.
 Ἦκαχε Θεσπρωτοῦς· οἱ δ' ἡμῖν ἑρμιοὶ ἦσαν.
 Τόν β' ἔβελον φθίσαι, καὶ ἀπορῥαῖσαι Φίλον ἦτορ,
 Ἦδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν.
 430 Ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν, ἱεμένους περ.
 Τοῦ νῦν οἶκον ἔτιμον ἔδειξ', μνάμ δὲ γυναῖκα,
 Παῖδά τ' ἀποκτείναις, ἐμὲ δὲ μέγας ἀπαχίξεις.
 Ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἠΐδα.
 435 Κούρη ἱερίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται.
 Ὃς κεν Τηλεμάχῳ σὺ υἱεὶ χεῖρας ἱποῖσσι,
 Ζῶντός γ' ἱμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
 440 Ὡδὲ γὰρ ἐξέρω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσαι,
 Αἰψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρὶ.
 Ἡμετέρῃ· ἐπαιδὴ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 Πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἱφessάμενος, κρέας ὀπτόν.
 Ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλεμάχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
 Ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέσθαι ἔκωγα.
 Ἐκ γε μνηστῆρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔς' ἀλέσθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἥρτυεν αὐτὸς ὕλαθρον.
 Ἦ μὲν ἔρ' εἰσαναβάς ὑπερώϊα σιγαλόντα,
 450 Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Φίλον πόσιν· ὕφρα οἱ ὕπνου.
 Ἦδὲν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ δῖος ὕφορβος
 Ἦλυσεν· οἱ δ' ἔρα δόρκον ἐπισαδὸν ὀπλίζοντο,
 Σὺν ἱερεύσαντες ἐνικύσιον· αὐτὰρ Ἀθήνη
 455 Ἀγχι παρὶσταμένη Δασρυτιάδην Ὀδυσῆα,

„ Ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo :

„ Sin avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.

Statim deinde quum surrexissent, iverunt in domum Ulyssis :

Quum autem venissent, sedebant in politis sedibus.

Atqui rursus aliud cogitavit prudens Penelope,

Procis ut-se-ostenderet superbam contumeliam jactantibus.

Audiit enim de sui filii in sedibus morte;

Præco enim ei dixit Medon, qui audiit consilia.

Perrexit autem ea ire in-domum cum famulis mulieribus :

Sed quando jam ad procos pervenisset nobilissima mulierum,

Stetit utique ad postes domus affabre structæ,

Genis obtendens nitida redimicula;

Antinoon verò increpabat, verbumque dixit, & compellabat

„ Antinoë, contumelia-instructe, mali-machinator; atqui te di-

„ In populo Ithacæ inter coetaneos esse optimum. (cunt

„ Consilio & verbis; tu verò nequaquam talis eras.

„ Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque

„ Struis, neque supplices curas, quibus utique Jupiter

„ Testis? neque pium mala suere sibi-invicem.

„ An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,

„ Populum veritus? jam enim irati erant valde,

„ Quoniam prædones comitatus Taphios

„ Malo-affecerat Thesprotos; hi verò nobis amici erant.

„ Illum nempe volebant occidere, & perdere ejus charum cor;

„ Et victum consumere dulcem plurimum;

„ Verum Ulysses inhibebat, & retinebat, cupientes licet.

„ Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,

„ Filiumque interficis; me verò valde dolore-afficis:

„ Sed te cessare hortor, & jubere alios.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocu-

„ Filia Icarii, prudens Penelope, (tus est;

„ Confide; ne tibi hæc in mente tua curæ-sint:

„ Non est ille vir, neque erit, neque fuerit,

„ Qui Telemacho tuo filio manus inferat,

„ Vivente utique me & super terra vidente.

„ Sic enim edico, & sane perfectum erit,

„ Statim ei sanguis ater fluet circum hastam

„ Nostram; quoniam & mihi urbium-vastator Ulysses

„ Sæpe genibus suis imposito carnem assam

„ In manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.

„ Ideo mihi Telemachus omnium multo charissimus est

„ Virorum; neque ipsum mortem timere jubeo

„ A procis sane; divinitus autem eventientem non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.

Illa autem cum-ascendisset in coenaculum splendidum,

Flebat deinde Ulysses, dilectum maritum; donec ei somnum

Dulcem palpebris immisit cæcia-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi & filio nobilis subulcus

Venit: hi verò coenam scite parabant,

Sue mactato anniculo: at Minerva

Prope stans Laërtiadem Ulysses,

- ῥάβδῳ πεπληγυῖα, πάλιν ποίησε γέροντα·
 Λυγρὰ δὲ εἴματα ἴσσε περὶ χροῖ· μὴ ἔσθωτης
 Γνοίῃ ἱσάντα ἰδὼν, καὶ ἔχιδφρονι Πηνελοπίῃ
 : ἔλθαι ἀπαγγέλλων, μηδὰ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἥλθες, δῖ' Εὐμαιο· τί δὴ κλέος ἔς' ἔνκα ἔσθῃ;
 Ἥ μ' ἤδη μνηστῆρες ἐγὼ νόρας ἔνδον ἔασιν
 Ἐκ λόχου; ἢ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύσται δίκαι' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαιο συβῶτα·
 465 Οὐκ ἔμελλέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι,
 Ἄσθ' ἀκαταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἔννευεν
 Ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὀμῆρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὥκως
 Κήρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σὴ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἥδ' ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑσμεῖος λόφος ἔστιν,
 Ἥα κίων, ὅτε νῆα θεῶν ἰδομένη κατιοῦσαν
 Ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 Βεβρίβει δὲ σάνεσσι καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγύοισι·
 475 Καὶ σφείας ὠίσθην τοὺς ἔμμεναι· οὐδὲ τι οἶδα.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δ' ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο,
 Ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἄλειψα δ' ὕφορβόν.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν καύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ'· οὐδὲ τι θυμὸς ἰδεύετο δαιτὸς ἱστῆς.
 480 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὑπνον δῶρον ἔλεντο.

Ο Δ Τ Σ Σ Β Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ρ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ῥυτίσεις.

ἜΙΣ τὴν πόλιν ἰλθὼν Τηλέμαχος διηγείται τῇ μητρὶ Πηνελόπῃ τῆς ἀποδημίας τὰ κεφάλαια· ὕστερον δὲ Ὀδυσσεὺς ἐλθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου εἰς Ἰθάκην ἀπὸ τῶν ἀγρῶν, εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηστῆρων εἰσέρχεται. Ὁ δὲ Πεισιτῆς ἀπαγγέλλει, πῶς δ' κύνων ἀναγνωρίζει τὸν δεσπότην· καὶ ὡς Εὐμαιοὶς μὲν εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑποσέφει, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν αὐτοῖς μένει.

Ῥῶ βάλες, ἀπὸλας τε, μνηστῆρας· κύνων δὲ ἀνέγνω.

Η ΜΟΣ δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἰδύσατο καλὰ πίδαλα·
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοῖο·
 Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει,
 5 Ἄσθ' αἰετὸς ἰάμενος, καὶ ἴδον προσέειπε συβῶτην·
 Ἄττ', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἰμ' ἱς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ
 Ὄψεται· (οὐ γὰρ μιν πρόσθεν καύσεσθαι δῖω
 Κλαυθμοῦ τε συγεροῖο, γόοιό τε δακρυόεντος,
 Πρὶν γ' αὐτόν μ' ἐσιδῆται·) ἀτὰρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω,
 20 Τὸν ξεῖνον δύσηνον ἔγ' ἱς πόλιν, ὅφρ' ἂν ἐκεῖθι
 Δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσι,

Πύρρον

Virga percussum; iterum fecit senem;
 Turpiusque vestimenta induit circum corpus; ne ipsam subulcum
 Cognosceret coram intuitus, & prudenti Penelopæ
 Iret nuntiatum, neque mente contineret.
 Hunc & Telemachus prior verbis allocutus est;

„ Venisti, nobilis Eumæe; quænam jam fama est in urbe?
 „ Num jam proci eximii intus sunt (euntem?)
 „ Ex insidiis reversi? an adhuc me demum observant domura
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulco;
 „ Non curæ erat mihi hæc inquirere & interrogare,
 „ Per urbem incedentem: citissime me animus iussit,
 „ Nuncio perlato, rursus huc redire.
 „ Occurrit autem mihi à sociis nuncius velox
 „ Præco, qui scilicet primus verbum tuæ matri dixit.
 „ Aliud verò utique hoc novi, hoc enim vidi oculis;
 „ Jam super urbe, ubi Mæcurialis collis est,
 „ Eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 „ In portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 „ Gravata verò erat scutis & ancipitibus hastis:
 „ Et ipsos putavi illos esse; neque verò quicquam scio.
 Sic dixit: subrisit autem sacra vis Telemachi.
 Patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.
 Hi verò ubi jam cessarant ab opere, apparaverantque convivium,
 Convivati sunt; neque quicquā animus indigebat convivio æquali.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Tunc demum decubuerunt, & somni donum ceperunt.

O D Y S S E Æ HOMERI XVII
 L I B R I

/ Argumentum.

IN urbem cum venisset Telemachus enarrat matri Penelopæ
 peregrinationis capita. Postea Ulysses ductus ab Eumæo
 in Ithacam ex agris, ad convivium Procorum ingreditur.
 Poëta autem refert quomodo canis agnoscat dominum: quod-
 que Eumæus in agros revertitur, Ulysses autem inter ipsos
 manet.

P. Percussisti caprarieque proceque canis quem cognovit.

QUando autem mane-genita apparuit rosea-digito Aurora,
 Sane tunc deinde sub pedibus ligavit pulchros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 Sumpsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 Ad urbem iturus, & suum allocutus est subulcum;
 „ Pater, sane quidem ego vado in urbem, ut me mater
 „ Videat, (non enim ipsam ante cessaturam puto
 „ A fletuque odio, luctuque lachrymoso,
 „ Quam scilicet ipsum me inspexerit;) sed tibi sic præcipio,
 „ Hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 „ Victima mandocet: dabit autem ei, quicumque voluerit,
 „ Panem

- Πύρνον καὶ κοτύλην· ἰμὲ δ' οὐπως ἔστιν ἅπαντας
 Ἀνδρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεια θυμῷ.
 Ὁ ξεῖνος δ' εἰ περ μάλα μνηΐει, ἄλγιον αὐτῷ
 15 ἔσσεται· ἥ γὰρ ἱμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλος, οὐδὲ τοι αὐτὸς ἱρκεῖσθαι μενεαίνω·
 Πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν, ἢ κατ' ἀγροδός,
 Δαῖτα πτωχεύειν· δῶσε δέ μοι, ὅς κ' ἰδέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ καθμαῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὧς ἐπιτεταλαμένω σῆμάντορι πάντα πιδέσθαι.
 Ἀλλ' ἔρχευ· ἰμὲ δ' ἔξει ἀνὴρ ὅδε, ὃν σὺ κελεύεις,
 Αὐτίκ', ἵππεί κε πυρὸς θερμὸν, ἀλγὴν τε γένηται·
 Αἰνῶς γὰρ τάδε εἰμὶ κατ' ἔχω κακὰ· μὴ με δαμάσῃ.
 25 Στίβῃ ὑπηαῖν· ἔκαθεν δέ τοι ἔξω φάτ' εἶναι.
 ὧς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ καθμοῖο βεβήκει,
 Κραιπνὰ ποσσὶ προβιβάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκανε δόμους αὖ νικητάοντας,
 Ἐγχεὺς μὲν ῥ' ἔθηκε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 30 Αὐτὸς δ' εἴσω ἵεν, καὶ ὑπέρβῃ λαΐνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 Κώεα κασορνύσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι·
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς κίον· ἔμφι δ' ἔρ' ἔλλαβε
 Διμῶα Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγαρέθοντο,
 35 Καὶ κύνειον ἀγκυπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὦμους.
 Ἡ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεις δακρύσασα·
 Κύσσει δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἔμφω φάσμα καλὸν,
 40 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπειτ' πτερύεντα προσηύδα·
 Ἥλῃες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὐ σ' ἔτ' ἔγνωγε
 Ὀψεσθαι ἱφάμην, ἐπεὶ ὥχεο νῆϊ Πύλονδε
 Λάδρῃ, ἱμεῦ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντησας ἱπποκῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Μῆτερ ἰμῶ, μὴ μοι γόνον ὀρνυθῇ, μηδὲ μοι ἦτορ
 Ἐν σῆθεσσιν ὀρινε, Φυγόντι περ αἰσὺν ὀλεθρον·
 Ἀλλ' ὕδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἰμὼδ' ἰλαῦσα,
 Εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 50 Εὐχεο πᾶσι θεοῖσι, τελέησας ἑκατόμβας
 Ῥέξειν, αἶκε πῶδ' Ἰδὺς ἄντικτα ἔργα τελέσσει.
 Αὐτὰρ ἔγδ' ἀγορήνδ' ἐλεύσομαι, ὅφρα καλίσσω
 Πᾶλλον, ὅστις μοι κεῖθεν ἄμ' ἱσπετο δαῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἔγδ' προὔπεμψα σὺν ἀντιβόις ἐτάροισι·
 55 Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἔγοντα
 Ἐνδοκῆως Φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσέκεν ἔλθω.
 ὧς ἔρ' ἱφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἡ δ' ὕδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἰμὼδ' ἰλαῦσα,
 Εὐχετο πᾶσι θεοῖσι, τελέησας ἑκατόμβας
 60 Ῥέξειν, αἶκε πῶδ' Ἰδὺς ἄντικτα ἔργα τελέσσει.
 Τηλέμαχος δ' ἔρ' ἔπειτα δὲ ἐν μαγάρῳ βεβήκει,
 Ἐγχεὺς ἔχων· ἄμα τῷ γε κύνας πῶδας ἄργοι ἔποντο.
 Θισπεσίην δ' ἔρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·

„ Panem & poculum: me autem haudquaquam licet omnes
 „ Homines sustinere, habentem utique dolores animo.
 „ Hospes autem si valde irascatur, gravius ipsi
 „ Erit: certe enim mihi gratum vera loqui.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O amice, neque sane ipse detineri cupio:
 „ Mendico melius est in urbe, quam in agris,
 „ Cibus mendicare; dabit autem mihi, quicumque voluerit.
 „ Non enim qui apud stabula maneam, amplius ea-estate sum,
 „ Ut imperanti hero in omnibus paream.
 „ Sed vade; me autem ducet vir hic, quem tu jubes,
 „ Statim, postquam igne caluero, teporque factus-fuerit;
 „ Valde enim hæc vestimenta habeo mala; *cavendum*, ne me con-
 „ Frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse. (*ficiat*
 Sic dixit: Telemachus verò per stabulum ivit,
 Velociter pedibus progrediens; mala autem procis ferebat.
 Sed postquam pervenisset ad ædes habitantibus-commodas,
 Hastam quidem posuit ferens ad columnam longam,
 Ipse autem intro ibat, & transivit lapideum limen.
 Hunc verò longe prima vidit nutrix Euryclea,
 Pelles sternens sedibus in variegatis:
 Lachrymans autem deinde recta *ad eum* ivit; circumque alia
 Ancillæ Ulyssis multa-passi congregabantur,
 Et osculabantur amplectentes caputque & humeros.
 Egrediebatur autem è thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, & aureæ Veneri:
 Circum verò filium dilectum jecit brachia lachrymans;
 Osculataque est ipsi caputque & ambo lumina pulchra,
 Et lugens verbis alatis allocuta est;
 „ Venisti, Telemache, dulce lumen: non te amplius ego
 „ Visuram *me* putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 „ Clam, me invita, dilecti ad patris auditionem.
 „ Sed age mihi narra, quemadmodum tibi contigit videre.
 Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Mater mea, ne mihi luctum excita, neque mihi cor
 „ In pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 „ Sed lota, puris corpori vestimentis sumptis,
 „ In cœnaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,
 „ Vove omnibus Diis perfectas hecatombas
 „ Te sacrificaturum; sicubi Jupiter, ut-vindicentur *hæc facta*,
 „ At ego ad-forum ibo, ut vocem (*perfecerit.*
 „ Hospitem, qui me illinc una secutus est huc venientem.
 „ Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 „ Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 „ Accurate tractare & honorare, donec venissem.
 Sic utique locutus est: huic verò pennarum-expers fuit verbum.
 Ipsa verò lota, puris corpori vestimentis sumptis,
 Vovebat omnibus Diis perfectas hecatombas
 Se sacrificaturam, sicubi Jupiter, ut vindicaretur *ea facta*, per-
 Telemachus autem deinde ex domo ivit, (*ficeret.*
 Hastam habens: unaque eum canes pedibus veloces sequebantur.
 Divinam autem ei gratiam offudit Minerva;

Eumque

- Τὸν δ' ἦρα πάντες λαοὶ ὑπερχόμενον θεοῖντο.
- 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἡγερθήντο,
Ἑσάλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευεν.
Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἐλευάτο πουλὺν θυμὸν,
Ἄλλ' ἵνα Μέντωρ ἦεν, καὶ Ἀντιφός, ἡδ' Ἀλιβέρσης,
Οἳ τὲ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῷοι ἦσαν ἑταῖροι.
- 70 Ἐνθα κατέβητο ἰὼν τοὶ δ' ἐξερέεινον ἔκαστα.
Τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγυῖθεν ἦλθεν,
Μεῖνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος ξεινοῖς ἐκὼς τρέπεται, ἀλλὰ παρέστη.
Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
- 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ὕπνου ἰμὼν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
Ὡς τοι δῶρ ἀποκέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι
- 80 Λέβη κτείναντες, πατρῷα πάντα δάσονται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τοίτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δῶματα χαίρων.
Ὡς εἰπὼν, ξεῖνον ταλαπεῖριον ἦγεν ἐς οἶκον.
- 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἴκοντο δόμους εὐ ναιετάοντας,
Χλαῖναν μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε ὀρόνους τε·
Ἐς δ' ἀσπαμίνους βάντες ἐυξέτας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπὶ οὖν δμῶαί λούσαν, καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἦρα χλαῖνας οὐλας βάλλον, ἡδὲ χιτῶνας·
- 90 Ἐκ β' ἀσπαμίνου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθισαν·
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχθῶν ἐπέχευε φέρουσα,
Καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· πὰρ δὲ ξεστὴν ἐπάνυσσε τράπεζαν·
Σίτον δ' αἰδοίη ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
- 95 Εἶδατα πόλλ' ἐπιθίσκα, χαριζομένη παρεδντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἔζε παρὰ σταβλὴν μεγαῖροιο,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λίπτ' ἡλέκτατα σρωφύσκα.
Οἳ δ' ἐπ' οὐεῖα' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητίος ἐξ ἔρον ἔντο,
- 100 Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσκαναβάσκα
Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἢ μοι σονέεστα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυα' ἑμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ἵλιχ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
- 105 Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας εἰς τόδε δῶμα,
Νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἰπου ἥκουσας.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
Τοὶ γὰρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖην καταλέξω·
Ἵλιχόμεθ' ἔς τε Πύλον, καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
- 110 Διζήμενος δέ μ' ἐκείνος ἐν ὑψηλοῖσι δβουαισιν,
Ἐνδυκῶς ἐφίλει, ὥστε τε πατὴρ ἐν υἱᾷ
Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
Ἐνδυκῶς ἐκόμιζε, σὺν υἱᾷσι κυδαλίμοισιν.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὐποτ' εἴφασκε
- 115 Ζῶαυ, οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκούσει·

Etunque omnes populi supervenientem admirabantur.
 Circum verò ipsum proci eximii congregabantur,
 Bona prædicantes; mala autem mentibus profunde-cogitabant.
 At is horum quidem deinde declinabat magnum cœtum,
 Ast, ubi Mentor sedebat, & Antiphus, & Halitherses,
 Qui utique ei à principio paterni erant socii,
 Illic sedebat profectus; illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos verò Pînceus hasta-inclytus prope venit,
 Hospitem ducens ad-concionem per urbem: neque verò adhuc diſſi
 Telemachus ab hospite procul se-avertit, sed astitit.
 Hunc & Pînceus prior sermone allocutus est;
 „ Telemache, statim jube-*re* meam ad domum mulieres,
 „ Ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Pîncee, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera;
 „ Sâ me proci eximii in ædibus
 „ Clam interfecto, paterna omnia diviserint,
 „ Ipsum habentem te malo *his* frui, quam aliquem horum:
 „ Sin ego his cædem & mortem struxero,
 „ Tunc demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.
 Sic locutus, hospitem ærumnosum ducit in domum.
 At postquam pervenissent ad ædes habitantibus-commodas,
 Lænam quidem deposuerunt in solisque sedilibusque;
 Inque balnea ingressi bene-polita lavati sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant & unxerant oleo,
 Circum deinde lænas villosas jecerunt & tunicas;
 E balneo utique egressi in sedibus sedebant.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 Pulchro, aureo, super argenteo lebetes,
 Ad-lavandum: juxtaque politam extendit mensam.
 Panem verò verecunda proma apposuit ferens,
 Ferculis multis impositis, largiens de præsentibus.
 Mater autem ex-adverso sedebat ad postes domus,
 In sede reclinata, tenuia pensa versans.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Illis utique sermonem exordiebatur prudens Penelope;
 „ Telemache, sane ego in cœnaculum ubi-conscendero,
 „ Decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 „ Semper lachrymis meis fœdatus; ex quo Ulysses
 „ Abiit cum Atridis ad Ilium: neque mihi sustinuiſti,
 „ Antequam venirent proci eximii in hanc domum,
 „ Reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Equidem tibi, mater, veritatem narrabo:
 „ Ivimus inque Pylum, & ad Nestorem, pastorem populorum:
 „ Exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 „ Accurate tractabat, tanquam pater suum filium,
 „ Reversum longo-post-tempore recens aliunde; sic me ille
 „ Accurate excipiebat, cum filiis gloriosis.
 „ At de Ulyſſe malorum-patiente nunquam aiebat,
 „ Vivo, neque mortuo, terrestrium ex-ullo *ſe* audivisse:

- Ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην δουρικλειτὸν Μενέλαον
 ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ἐνθ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι, Τρῳᾶς τε, θάων ἰότητι μύγησαν.
 120 Εἶρχτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βαῶν Ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττευ χρηίζων ἱκόμεν Λακεδαιμόνα δῖαν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα.
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ.
 125 Ἦθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἱόντες.
 Ὡς δ' ὅπῳτ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 Νεβροῦς κοιμήσασα νηγευέας γαλαθηνούς,
 Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἔγχεα ποιήεντα
 Βοσκομένη, ὃ δέ τ' ὥκα ἔην εἰσηλύειν εὐνὴν,
 130 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἄεικέα πότμον ἱφίκευ.
 Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἄεικέα πότμον ἱφίσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίῃ, καὶ Ἀπόλλωνι,
 Τόλως ἔδωκ', οἷός ποτ' ἐυκτιμένην ἐνὶ Λέσβῳ.
 Ἐξ ἔριδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλασσευ ἀναγὰς,
 135 Καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κηχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 Τόλως ἔδωκ' ὀμνησῆσιν ὀμιλήσειεν Ὀδυσσεύς.
 Πάντας κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρὸν γαμοῖ τε.
 Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε.
 Ἀλλὰ παρὲξ εἰποίμην παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω.
 140 Ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον ἄλιος νημερτῆς.
 Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν ὅδ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἔλγος ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μαγάρῳσι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 Ἴσχει· δδ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἱκέσθαι.
 145 Οὐ γὰρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἱταῖροι,
 Οἱ καὶ μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδωκεν δέ μοι οὖρον
 Ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπαμψαν.
 150 Ὡς Φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι βῆνε.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 ὦ γύναι αἰδοίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Ἦτοι ὅδ' οὐ σάφα οἶδεν· ἔμοῖο δὲ σύνθεο μῦθον.
 Ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 155 Ἴσῃ νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξανὴν τε τράπεζαν,
 Ἴσῃ τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 Ὡς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 Ἦμενος, ἦ ἔρκων, τάδε πευδόμενος κικὰ ἔργα,
 Ἔσῃν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὴν πάντεσσι φυτεύει.
 160 Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐυσσέλμου ἐπὶ νῆος
 Ἦμενος ἱφρασάμην, καὶ Τηλεμάχῳ ἱγυῶνευ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Αἱ γὰρ τῷτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη.
 Τῷ καὶ τάχα γνοίης φιλότῃτά τε, πολλὰ τε δῶκε.
 165 Ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζῃ.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μαγάρῳ

„ Sed me ad Atridem hasta-inclytum Menelaum
 „ Cum-equis præmisit & curribus bene-compactis.
 „ Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
 „ Argivi, Trojanique, deorum voluntate laborarunt.
 „ Interrogabat verò statim deinde bello-strenuus Menelaus,
 „ Cujusnam rei indigens venissem in Lacedæmonem divinam:
 „ Et ego ei omnem veritatem dixi:
 „ Et tunc demum me verbis respondens allocutus est;
 „ Papæ! profecto valde jam fortis viri in lecto
 „ Voluerunt cubare, imbelles ipsi cum-sint.
 „ Sicut autem quando in lustrò cerva fortis leonis
 „ Hinnulos ubi-composuerit recens-natos, lactentes,
 „ Jaga investigat & valles herbosas
 „ Pascens, hic verò statim suum ingressus est cubile,
 „ Ambobusque illis sævam mortem infert:
 „ Ita Ulysses illis sævam mortem inferet.
 „ Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 „ Talis existens, qualis olim bene-ædificata in Lesbo
 „ Ex-contentione cum Philomelide luctatus est, ubi-surrexisset,
 „ Prostravitque fortiter, gavisì autem sunt omnes Achivi;
 „ Talis existens cum procis versaretur Ulysses:
 „ Omnes & brevis-ævi fierent & amararum-nuptiarum.
 „ Ista autem, quæ me interogas & precaris, non ego
 „ Alia præter *verum* dixero declinando, neque decipiam:
 „ Sed quæ quidem mihi dixit senex marianus verax,
 „ Horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
 „ Dixit ipsum is in insula & vidisse duos dolores habentem,
 „ Nymphæ in ædibus Calypsis, quæ ipsum necessitate
 „ Detinet: ille verò non potest suam in patriam terram venire:
 „ Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ & socii,
 „ Qui & ipsum convehant super lata dorfa maris.
 „ Sic dixit Atrides hasta-inclytus Menelaus.
 „ His peractis redii: dederunt autem mihi ventum secundum
 „ Immortales, qui me celeriter dilectam in patriam miserunt.
 „ Sic dixit: ei autem animum in pectoribus commovebat.
 „ Inter hos verò & locutus est Theoclymenus deo-par;
 „ O uxor veneranda Laërτιάδæ Ulyssis,
 „ Sane ille non certe novit; meo autem attende sermoni:
 „ Vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
 „ Sciat nunc Jupiter primum-deorum, hospitalisque mensa,
 „ Larque Ulyssis eximii, ad quem veni,
 „ Quod sane Ulysses jam in patria terra
 „ Sedens, vel repens, hæc audiens mala opera,
 „ Est; at procis malum omnibus ferit.
 „ Talem ego avem bonis-transstris-instructa in navi
 „ Sedens observavi, & Telemacho proclamavi.
 „ Hunc autem rursus allocutus est prudens Penelope;
 „ Utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset,
 „ Ita cito sentires amicitiamque, multaue dona,
 „ Ex me; ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
 „ Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 „ Proci autem ante Ulyssis domum.

- Δίδοικαί τέρποντο, καὶ αἰγανέρεσσιν ἰόντες
 Ἐν τυκτῇ δαπτέρῃ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 170 Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνησὺς ἦν, καὶ ἐπηλύθε μῆλα
 Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἠγαγον, οἳ τοπᾶρος παρ,
 Καὶ τότε δὴ σφιν ἔειπε Μίδων, (ὅς γάρ ῥα μάλιστ'
 Ἦνδαν κηρύων, καὶ σφιν παρογίνεσθαι αἰετὶ)
 Κούροι, ἔπειθ' ἅντας ἐτέρφοντε φρέν' ἀέθλοισι,
 175 Ἐρχασθε πρὸς δώματ', ἵν' ἐντυνόμεθα δαίτα·
 Οὐ μὲν γὰρ τι χεῖριον ἐν ἡρῇ δαίπνου ἰδέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οἳ δ' ἀνσάντες ἔβαν, παῖδεντό τε μύθεα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἴκοντο δέμους εὐ ναιετάοντας,
 Χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
 180 Οἳ δ' ἱέρευον ὅς μεγάλους καὶ πόνοας αἶγας·
 Ἱέρευον δὲ σῆς εἰάλους, καὶ βούν' ἀγελαίην,
 Δαίτ' ἐντυνόμενοι. Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
 Ὀτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἵναι καὶ Δίος ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε συβώτης, ἄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ἢεῖν, ἐπεὶ ἄρ δὴ πείτα πόλινδ' ἵναι μανειάνεις
 Σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἑναεὶ ἱμῶς, ἥ σ' ἂν ὄγυγα
 Αὐτοῦ βουλοίμην σαβμῶν φυτῆρα γενέσθαι·
 Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δεῖδιαι, μή μοι ὀπίσσω
 Νεικείῃ· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάντων εἰσὶν ὀμοκλαί.
 190 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκα μάλιστ'
 Ἠμαρ· ἅτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Γινώσκω, φρονέω· τὰ γε δὴ νοέοντι κελεύεις·
 Ἀλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἠγεμνέυει.
 195 Ἀδὲ δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστίν,
 Σκηρίπτεσθ', ἔπειθ' Φάτ' ἀρισφαλέ' ἐμμεναι οὐδόν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην
 Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἄορτήρ.
 Εὐμαῖος δ' ἦρα οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σαβμὸν δὲ κύνας καὶ βώτορες ἄνδρες
 Ῥύατ' ὕπισθε μένοντες· ὃ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα,
 Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
 Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἦσαν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσιν
 205 Ἀστος ἐγγυὲς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 Τυκτὴν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 Τὴν ποίησ' Ἰθακὸς, καὶ Νήριτος, ἠδὲ Παλύτωρ·
 Ἀμφὶ δ' ἥρ' αἰγείρων ὕδατοτριφένων ἦν ἕλσος
 Πάντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 Τυφὸθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπιρέζουσιν ὀδίται·
 Ἐνθα σφέας ἐκίχον' οὔδ' Δολίοιο Μελανόεως,
 Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
 Δαίπνον μνησέρεσσι· δῶν δ' ἄμ' ἔποντο νομῆας.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσαν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόημαζεν·
 Ἐκπαγλὸν καὶ ἀεικές· (ὕμιν δὲ κῆρ' Ὀδυσσεύς)
 Νῦν μετὰ δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἠγγελάζει·
 Ὡς αἰὶα τὸν ὁμοῖον ἔγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πᾶ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἔχαις, ἀμείγαρτε συβώτα,

Discis delectabantur, & hastilibus jaculantes
 In fabrefacto pavimento, ubi utique antea insolentiam exercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, & advenerunt pecudes
 Undique ex agris, agebant autem eas, qui scilicet antea,
 Tunc demum ipsis dixit Medon; (hic etenim maximo
 Placebat præconum, & ipsis aderat in convivio:)
 „Juvenes, postquam jam omnes delectati estis mente certami-
 „Ite ad ædes, ut paremus convivium: (nibus,
 „Nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere,
 Sic dixit: illi autem ubi-surrexissent ibant, parebantque sermoni.
 At postquam venissent in ædes habitantibus-commodas,
 Lenas quidem deposuerunt in sedilibusque soliisque;
 Hi autem mactabant oves magnas & pingues capras;
 Mactabant porro sues pingues, & bovem armentalem,
 Convivium parantes. At ex agro ad-urbem
 Properabant ire Ulyssesque & nobilis subulcus.
 Illis autem sermonem exordiebatur subulcus, princeps virorum;
 „Hospes, quoniam jam demum ad-urbem ire cupis
 „Hodie, sicut iussit dominus meus, certe te ego
 „Hic malletm stabulorum custodem factum esse:
 „Sed illum vereor, & timeo, ne me postea
 „Objurget: severæ etenim dominorum sunt increpationes.
 „Sed age nunc eamus; jam enim præteriit maxima-ex-parte
 „Dies: at cito ad vesperam frigidius erit.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „Cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis:
 „Sed eamus; tu autem deinde perpetuo præi.
 „Da verò mihi, si tibi baculum tibi cæsum est,
 „Ad innitendum; quoniam dicitis valde lubricam esse viam.
 Dixit utique; & circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 Crebris-locis laceram: inerat verò tortile lorum.
 Eumæus autem ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iverunt: stabulum verò canes & pastores viri
 Custodiebant pone manentes: hic autem in urbem ducebat regem,
 Mendico misero similem & senem,
 Baculo innitentem: turpia autem circum corpus vestimenta in-
 Sed quando jam euntes viam per asperam (dutus erat.
 Urbem prope erant, & ad fontem pervenerant
 Fabrefactum, pulchre-fluentem, unde aquabantur cives,
 Quem fecit Ithacus, & Neritus, & Polyctor;
 Circum verò alnorum aquis-nutritarum erat nemus
 Undique rotundum, frigida autem defluebat aqua
 Alto ex petra: ara autem supra facta erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores:
 Illic in ipsos incidit filius Dolii Melantheus,
 Capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 Cœnam procis; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos a tem conspicatus increpuit, verbumque dixit & compellavit
 Vehementer & indigne; (commovebat autem cor Ulyssis:)
 „Nunc quidem omnino malus malum ducit:
 „Adeo semper similem ducit deus ad similem.
 „Quoniam jam hunc voracem ducis, immanis fabulæ,
 „Mendi-

- 220 Πτωχὸν ἀνιηρόν, δαιτῶν ἀπολυμαντήρα;
 "Ὅς πολλῇσι φλιῆσι παραστὰς φλίψεται ὤμους,
 Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἔορας, οὐδὲ λήβητας·
 Τὸν κ' εἰ μοι δοίης σταβμῶν ρυτῆρα γενέσθαι,
 Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
- 225 Καί κεν ὄρν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα βέτο.
 'Αλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, οὐκ ἰθελῆσει
 Ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἥν γαστέρ' ἔναλτον.
 'Αλλ' ἔκ τοι ἔρέω, τότε καὶ τετελεισμένον ἔσαι,
- 230 Αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεύς θείοιο,
 Πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 Πλευρὰ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
 "Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λαῖξ' ἐνθόρεν ἀφραδίῃσιν
 'Ισχίῳ· οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐσυφείλιξεν,
- 235 'Αλλ' ἔμην' ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
 "Ἡ μεταίξας ῥοπάλῃ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο,
 "Ἡ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφ' οὐδας αἰέρας.
 'Αλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συβώτης
 Νείκεσεν ἄντα ἰδὼν· μέγα δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
- 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴ ποτ' Ὀδυσσεύς
 "Τμὲ ἐπὶ μηρί' ἔκρη, καλύψας πίονι δημῷ,
 Ἀρνῶν, ἡ δ' ἐρίφων, τότε μοι κρηνῆνατ' ἐέλδωρ,
 "Ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἰ δαίμων·
 Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
- 245 Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἶν
 Ἄσυ κάτ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 "Ὡ πρόποι, οἷον ἔειπε κύων, δλοφῶϊα εἰδώς;
 Τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὶς εὐσσέλμοιο μελαίνης
- 250 Ἄξω τῇλ' ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολὺν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλαι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείῃ,
 "Ὡς Ὀδυσσεύς γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 "Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτόθι, ἦκα κινύτας.
- 255 Αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὤκα δόμους ἵκανεν ἔνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼ ἵεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν,
 Ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιχα.
 Τῷ παρὰ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντα.
 Σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
- 260 Ἐδμεναι· ἀγχιμόλον δ' Ὀδυσσεύς καὶ δῖος ὑφορβὸς
 Στήτην ἐρχομένῳ· περὶ δὲ σφέας ἦλυθ' ἰὼν
 Φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' αἰδεῖν
 Φήμιος· αὐτὰρ ὁ χεῖρς ἐλὼν προσέειπε συβώτην·
 Εὖμαι', ἢ μάλα δὴ τάδε δῶματα κάλ' Ὀδυσσεύς,
- 265 Τεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστὶν· ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλῇ
 Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐεργέες εἰσὶ
 Δικλίδες· οὐκ ἔν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
- 270 Ἀνδρες· ἐπεὶ κνίσσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγγι
 Ἀπύει, ἥν ἔρα δαίτι ἰσοὶ ποίησαν ἱκίρην.

Mendicum molestum, conviviorum contaminatorem?

Qui multis postibus astans atteret humeros,

Petens frustra, non tripodes, neque lebetes:

Hunc si mihi dares stabulorum custodem fieri,

Curisque-curator ut-sit, frondemque hœdis ferat;

Eam serum bibens, magnum sibi femur efficeret.

Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non volet

Opus obire, sed mendicans per populum

Mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.

Verum tibi edico, quod & perfectum erit;

Si iverit ad ædes Ulyssis divini,

Multa ei circum caput scabella virorum ex manibus

Latera deterent per domum percussi.

Sic dixit; & accedens ei calce insultavit per-insipientiam

In-coxam, neque ipsum extra viam dimovit,

Sed is manebat firme: deliberabat autem Ulysses,

Utrum irruens baculo animum ei eriperet,

An ad terram dejiceret caput, circa solum ubi-sustulerat:

Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum verò subulcus

Incepit contra intuitus; valdeque precatus est, manibus subla-

„Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si unquam Ulysses (tis;

„Vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,

„Agnorum & hœdorum, hoc mihi perficite votum,

„Ut veniat quidem ille vir, ducatque ipsum deus:

„Ita tibi fastus utique dissiparet omnes,

„Quos nunc contumeliosus fers, vagans semper

„Per urbem: at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos caprarum;

„Papæ! quale dixit canis, astutias callens?

„Quem aliquando ego in navi bonis-transfers instructa nigra

„Agna longe ab-Ithaca, ut mihi victum multum inveniat.

„Utinam enim Telemachum interficeret argenteum-arcum-ge-

„Hodie in ædibus, vel à procis domaretur, (rens Apollo

„Sicut Ulyssi quidem procul periit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illie, lente euntes,

At ipse ivit; valde autem celeriter ad ædes pervenit domini.

Statim autem introivit, & inter procos sedebat,

Ex-adverso Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.

Ei quidem carniū partem apposuerunt ii, qui administrabant:

Panem verò veneranda proma apposuit ferens,

Ad-comedendum: prope autem Ulysses & nobilis subulcus

Steterunt venientes: circum autem ipsos venit sonus

Citharæ cavæ; illis enim incipiebat canere

Phemius: at ille manu prehensum allocutus est subulcum;

„Eumæe, certe omnino utique hæ ædes pulchræ Ulyssis;

„Facile autem sunt dignoscendæ etiam inter multas visu.

„Ex aliis aliæ sunt: ornata est autem ei aula

„Muro & septis; janusæ verò fabrefactæ sunt

„Biforæ; haud quisquam eam vir insultaverit.

„Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia celebrant

„Viri; quoniam nidor quidem ascendit, cithara autem

„Sonat, quam utique convivio dñi fecerunt sociam.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαια συβῶτα·
 'Ρεῖ' ἔγνωσ' ἔπει οὐδὲ τά τ' ἄλλα περ' ἔσθ' ἀνοήμων.
 'Αλλ' ἔγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσσι τάδε ἔργα.
 275 Ἡ δὲ σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὐ ναιετάοντας,
 Δύσσο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολαίψομαι αὐτοῦ.
 Εἰ δ' ἔθελεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἰμι προπάραιδε.
 Μηδὲ σὺ δηθύνειν, μὴ τίς σ' ἔκτασθε νοήσας.
 Ἡ βάλῃ, ἢ ἱλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἔωγα.
 280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Γυγνώσκω, φρονέω· τὰ γε δὴ ναέοντι κελεύεις.
 'Αλλ' ἔρχεο προπάραιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολαίψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων.
 Τολμήεις μοι θυμὸς, ἔπει κακὰ πολλὰ πέπονθα.
 285 Κύμασι καὶ πολέμοι· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθαι.
 Γαστέρα δ' οὕτως ἐξὶν ἀπακρύψαι μεμαυῖαν,
 Οὐλομένην, ἢ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισι δίδωσι.
 Τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ὀπλίσσονται.
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Ἄν δὲ κύνων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχευ
 Ἄργος Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὅν ῥά ποτ' αὐτὰς
 Θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπὸνῃτο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱθὺν
 ὤλιχετο· τὸν δὲ πάραιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες.
 295 Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρως, ἡδὲ πρόκας, ἡδὲ λαγμούς.
 Δὴ τότε κεῖτ' ἀπὸ βέλος, ἀποιχομένεο ἄνακτος,
 Ἐν πολλῇ κόπρῃ, ἢ οἱ προπάραιδε θυράων,
 Ἡμιόνων τε, βοῶν τε, ἄλλης κέχυτ'· ὅφρ' ἂν ἔγχευεν.
 Δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπήσαντες·
 300 Ἐνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνὶ πλείους κυνοραϊζάν.
 Δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγυὺς ἔδντα,
 Οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσχευ, καὶ οὐατα κάββαλεν ἄμφω·
 Ἄσπον δ' οὐκ ἔτ' ἔπειτα δυνήσκειτο οἷο ἄνακτος.
 Ἐλθέμεν· αὐτὰρ δὲ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 305 Ῥεῖα λαθὼν Εὐμαίων· ὅφρα δ' ἔρρεϊνέτο μύθῳ.
 Εὐμαί, ἢ μάλα θηῦμα, κύων ὕδα καῖτ' ἐνὶ κόπρῃ,
 Καλὸς μὲν δέμας ἐξὶν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα.
 Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τάδε,
 Ἡ αὐτῶς, οἷοί τε τραπεζῆες κύνας ἄνδρῶν.
 310 Γίγνονται, ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαίη συβῶτα·
 Καὶ λίην ἄνδρὸς γε κύων ὕδα τῆλε θανόντος.
 Εἰ τοῖσδ' εἴη ἡμῖν δέμας, ἡδὲ καὶ ἔργα,
 Οἷόν μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπον Ὀδυσσεύς,
 315 Αἰψὰ κε θήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεται βαθείης βένθεσιν ὕλης
 Κνώδαλον, ὅ, ττι ἴδοιτο· καὶ ἴχνησι γὰρ περιόδη·
 Νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἄναξ δὲ οἱ ἄλλοι πατρὸς
 ὦλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι.
 320 Δμῶες δ', εὐτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
 Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι.
 Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύσπη Ζεὺς
 Ἀνέρος, εὐτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἡμᾶρ ἔλθῃσιν.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumææ subulee;
 Facile nosti; quippe neque in aliis rebus quidem es stultus.
 Sed age jam consulamus, quomodo sint hæc opera.
 Vel tu primus ingrediere sedes habitantibus commodas,
 Inferque te procis; ego autem relinquitur hic:
 Sive vis, mane; ego verò ibo præ:
 Neque tu morare, ne quis te extra conspicatus
 Vel percutiat, vel pellat; hæc te considerare jubeo.
 Huic autem respondit deinde patiens nobilis Ulysses;
 Cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis:
 Sed i præ, ego autem relinquitur hic.
 Non enim omnino plagarum inficius sum, neque letum,
 Patiens mihi animus, quoniam mala multa passus sum
 Undis & bello; cum illis & hoc quoque fiat.
 Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
 Perditum, qui multa mala hominibus dat:
 Cujus gratia & naves bonis transitis instructæ armantur,
 Pontum super infatuosum, mala inimicis ferentes.
 Sic hi quidem talia inter se dicebant:
 Canis autem caputque & aures jacens erexit
 Argus Ulyssis, malorum patientis, quem scilicet quondam ipse
 Nutrivit quidem, non verò æ fructus est; prius nempe in Ilium se-
 Ivit: hunc autem antea ducere solebant juvenes viri. (trum
 Capras in sylvestres, & cervos, & lepores.
 Tunc demum jacebat neglectus, absente domino,
 In multo stercore, quod ei ante fores
 Mulorumque, boumque, abunde fuscum erat; donec auferrent
 Servi Ulyssis prædium magnus stercoretur:
 Illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.
 Tunc demum, ut agnovit Ulysses prope existentem,
 Cauda quidem ille adalatus est, & aures dejecit ambas:
 Prope autem non amplius tum potuit suum dominum
 Venire: at ille seorsum conspicatus absterfit lachrymam,
 Facile lateas Eumæam; statim autem interrogabat sermone;
 Eumææ, certe omnino miraculum, canis hic jacet in fimo;
 Pulcher quidem corpore est, at hoc non certo novi,
 An utique & velox fuerit ad-currendum, cum formæ hæc,
 An nullius-pretiæ, quales scilicet mensales canes virorum
 Sunt; deliciarum verò gratia nutriant domini.
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumææ subulce;
 Et sine viri canis hic est procul mortui.
 Si talis esset nunc & corpore, atque etiam operibus,
 Qualem ipsum ad Trojam profectus reliquit Ulysses,
 Statim admirareris, conspicatus velocitatem & robur:
 Nequaquam enim effugiebat dense in profunditatibus sylvas
 Fera, quamcumque visisset; & vestigiis enim perquam-sciebat.
 Nunc autem tenetur malo: dominus nempe ejus seorsum à patria
 Perit; hunc verò mulieres negligentes non curant.
 Servi nempe, quando non amplius imperant domini,
 Non diutius postea volunt iusta operari:
 Disidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
 Viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

- 325 ὣς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους αὖ νικητάοντας·
 Βῆ δ' ἰδὺς μεγάροις μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ μαῖρ' ἔλαβεν μέλανος ἱανέτοιο,
 Ἀρτίκ' ἰδὼντ' Ὀδυσῆα εἰκοσά ἔνιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 Ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτῃ· ὥκα δ' ἔπειτα
 330 Νεῦσ' ἐπὶ οἱ καλέσας· ὃ δὲ, παπτήνης ἔλε δῖφρον
 Κείμενον, ἐνθάδε δαιτρός ἐφίζεσκον, κρέα πολλὰ
 Δαιδόμενος μνηστῆρσι, δόμον κάτα δαινουμένοισι·
 Τὸν κατέθηκε Φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τρέπεζαν
 Ἀντίον· ἐνθα δ' ἔρ' αὐτὸς ἐφίζετο· τῷ δ' ἔρα κήρυξ
 335 Μείραν ἔλδων ἐτίθει, κανέου τ' ἐκ σίτον ἀείρας
 Ἀγχιμόλον δὲ μετ' αὐτὸν ἰδύσετο δόμκτ' Ὀδυσσεύς.
 Πτωχῷ λευγαλέῃ ἐναλίγκιος, ἡδὲ γέροντι,
 Σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χρόν' εἰματα ἔτο·
 Ἰζὲ δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσε θυράων,
 340 Κλινάμενος παυμὴ Κυπαρισσίῳ, ὅν ποτε τέκτων
 ἔλσσαν ἐπισκιάμενος, καὶ ἐπὶ γάμῳ ἦτοσε.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
 Ἄρτον τ' οὐλον ἔλδων περιπαλλῶς ἐκ κανέοιο,
 Καὶ ἐρέω ὥς οἱ χεῖρας ἐρχέσθαιον ἀμφιβαλόντι·
 345 Ἀδς τῷ ξείνῳ τῶντα Φέρων· αὐτὸν τε κέλευε,
 Αἰτίξιν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας·
 Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ περνημένῳ ἀνδρὶ πρόϊατη.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὴς, ἔπει τὸν μῦθον ἔκουσεν,
 Ἀγχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπια πτερύοντα προσῆδα·
 350 Τηλέμαχος ται, ξεῖνε, δίδοι τάδε, καὶ σε καλέυει
 Αἰτίξιν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας·
 Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ πρόϊατη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ζεῦ ἦνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
 355 Καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσση φρεσὶν ἦσι μαινιῶ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρωσιν ἰδέετο, καὶ κατέθηκεν
 Αὔθι, ποδῶν προπάρουθεν, ἀεικελῆς ἐπὶ πῆρης.
 Ἥσθι δ', ὥς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἔειδεν,
 Εὐθ' ὅδ' ἰδαπνήκει, ὃ δ' ἐπαύσατο βέλτος ἀοιδός.
 360 Μνηστῆρες δ' ὁμάδεσαν ἀνὰ μέγαρ'· αὐτὰρ Ἀθήνη,
 Ἰλγχι παρισσάμενη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 Ὀτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
 Γνοίῃ δ', οἱ τινὲς εἰσιν ἐναίσιοι, οἳ τ' ἀλέμασι·
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἔμεν αἰτήσαν ἐνδόξια φῶτα ἔκασον,
 Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἐλεείροντες δίδωσκον, καὶ ἰδάμμεον αὐτὸν·
 Ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, κητόλος κίχων·
 370 Κέκλυτέ με, μνηστῆρας ἀγακλουτῆς βασιλείης,
 Τοῦδε περὶ ξείνου· ἧ γὰρ μιν πρῶτον ἔπωπκε.
 Ἦται μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγούμενου·
 Αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπαιεν νείκεσσι συβώτην·
 375 Ὡς ῥίγνυται συβώτα, τίη δὲ σὺ τόνδε κέλευες

ic locutus, intravit aedes habitantibus-commodas:
 vit autem recta per-domum ad procos illustres.
 Argum verò deinde satum occupavit atræ mortis,
 statim ut-viderat Ulysssem vigesimo anno.
 Longe autem primus vidit Telemachus deo-par
 Venientem per domum subulcum; celeriterque deinde
 innuit ad se vocans: ille autem ubi-circumspexisset, cepit sedem
 Jacentem, ubi coquus insidere-solebat, carnes multas
 Dividens proci, in domo convivantibus:
 Hanc deposuit sesons ad Telemachi mensam
 Ex-adverso; ibi utique ipse sedit: ei autem deinde præco
 Partem sumptam apposuit, ex canistroque panem sublatum.
 Prope autem post illum ingressum-ibat aedes Ulysses,
 Mendico misero similis, & seni,
 Baculo imitens; sursum autem-circum corpus vestimenta indutus
 Sedebat autem super fraxineum limen intra fores, (erat:
 Acclinatus posti Cyparissino, quem quondam faber
 Poliverat scite, & ad perpendiculum exegerat.
 Telemachus verò ad se vocatum allocutus est subulcum,
 Panemque totum ubi-fuisset perpalethro ex canistro,
 Et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti;
 „ Da hospiti hæc ferens, ipsūque jube
 „ Mendicare penitus omnes adeuntem procos:
 „ Pudor autem non est bonus indigenti viro mendico.
 Sic dixit: ivit autem subulcus, postquam sermonem audivisset,
 Et prope stans verbis alatis allocutus est;
 „ Telemachus tibi, hospes, dat hæc, & te jubet
 „ Mendicare, penitus omnes adeuntem procos:
 „ Pudorem autem non bonum dicit esse viro mendico.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Jupiter, rex, sæ Telemachum mihi intet viros beatum esse;
 „ Et ei omnia fiant, quocunque mente sua agitat.
 Dixit, & ambabus accepit, & deposuit
 Ibidem, pedes ante, turpi super pera.
 Comedebat autem, quandiu cantor in ædibus canebat,
 Quando ille cœnaverat, tum cessavit divinus cantor.
 Proci verò tumultuati sunt per aedes: at Minerva,
 Prope astans, lætissimam Ulysssem
 Concitavit, ut panes à prociis colligeret,
 Cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti:
 Sed neque sic quensquam exemptura erat malo.
 Perrexit autem à ire petiturus dextrorsum à viro quoque,
 Undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuisset.
 Hi verò miserantes dabant, & admirabantur ipsum;
 Aliique alios interrogabant, quoniam esset, & unde venisset.
 Inter hos autem & locutus est Melanthius, custos caprarum;
 „ Audite me, proci in-clytæ reginæ;
 „ De hoc hospite; profecto enim antea ipsum vidi.
 „ Profecto quidem ei hæc subulcus dux-erat.
 „ Ipsum autem non aperte scio, unde se genere profiteatur esse.
 Sic dixit: Antinous autem verbis objurgavit subulcum;
 „ O notissime subulce, cur verò tu hunc in urbem

- Ἦγυγας; ἢ οὐχ ἄλλος ἦμιν ἀλγήμενός ἐστι καὶ ἄλλος
 Πτωχοὶ ἀνιρητοί, δαιτῶν ἀπολωμαυτῆρες;
 Ἦ ὅνομα, ὅτι τοὶ βίοντες κατὰ δούσαν ἡνακτος
 380 Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι; σὺ δὲ καὶ ποδὶ τίν' ἐκάλισσας;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαια συβῶνα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἱερά, ἰδὼν ἀγορεύεις·
 Τίς γὰρ δὴ ξείνονα καλεῖ ἕλκετον αὐτὸς ἐκαλίδου
 Ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἱ δαμναργοὶ ἔσονται;
 Μάντιν, ἢ ἰατῆρα κακῶν, ἢ τέκνονα δούρου;
 385 Ἦ καὶ θέσπιν ἀειδὼν, ὃ κεν τέκνονι δειδῶν;
 Οὔτε γὰρ πλετοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπειρήναι γαίαν·
 Πτωχὸν δ' οὐκ ἔν τις καλέοι τρυφοντά ἰ αὐτόν.
 Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἰς μνηστῆραν
 Ἀμυσὶν Ὀδυσσῆος, πέρι δ' αὐτ' ἔμοι' αὐτὰρ ἔγωγε
 390 Οὐκ ἀλέγω, εἰς μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
 Ζῶει ἐνὶ μεγάροισι, καὶ Τηλέμαχος βασιλῆς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦλθε·
 Σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἐμείβεαι πάλλ' ἑπέεσσιν·
 Ἀντίνοος δ' εἶωθε κακῶς ἐραβίζεμαν αἰεὶ.
 395 Μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἱποτρίνει δὲ καὶ ἄλλους.
 Ἦ ἴα, καὶ Ἀντίνοον ἔπειτα πταρόντα προσφύδα·
 Ἀντίνο', ἢ μευ καλὰ, πατήρ ὣς κῆδεαι υἱός,
 Ὡς τὸν ξείνονα ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι
 Μύθῳ ἀναγκάειν· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε.
 400 Δός οἱ ἑλάν· αὐτὸι φθονέει· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
 Μῆτ' οὖν μητέρ' ἔμην ἔξω τόγε, μήτε τιν' ἄλλον
 Ἀμύων, οἱ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσῆος ἑσίοιεν.
 Ἀλλ' οὐ τοὶ τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 Αὐτὸς γὰρ Φαίηται πολὺ βούλειαι, ἢ δόμῳ ἑλλοιέσθαι.
 405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
 Τηλέμαχ' ὕψαγόρη, μένος ἡσυχαστῆ ποδῶν ἑσπεῖς;
 Εἴ οἱ τόσσον ἄπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρας·
 Καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπὸ πρὸθεν οἶκος ἔρκασι.
 Ὡς ἔρ' ἔφη, καὶ θρήνουν ἑλὼν ἐπὶ φρονέει τραπέζῃ.
 410 Κείμενον, ὃ β' ἔπεχεν λιπαρὸς πύδας εὐλαπινύξων.
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδασαχ, πληθύνον δ' ἔρα στήρην
 Σίτου καὶ κρείων· τάχα δὴ καὶ ἑμέλλεν Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίς ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν, προκίως γούσασθαι ἄρχαμεν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 415 Δός, φίλος, οὐ μὲν μοι δοκεῖς ἐκ ἀκέρους ἀρχαμεν
 ἔμμεναι, ἀλλ' ὥρισας, ἐπεὶ βασιλῆς ἔσσης.
 Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ Λαῶν, ἧς περ ἑλλοιέσθαι
 Σίτου· ἐγὼ δ' ἔν σε κλείω κατ' ἀπειρήναι γαίαν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτὲ οἶνον ἐν ἀνθρώποισιν ἔνικον
 420 Ὀλβίος ἀφνειὸν, καὶ πολλὰ κινέσκον ἀλήτη
 Τοίμῃ, ὀπιότος ἔρι, καὶ ὅτεν κεχρημένος ἔλαθε·
 Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρῖαι, ἄλλα τε πολλὰ,
 Οἷσιν τ' αὖ ζῆεναι καὶ ἀφνειοὶ καλλίστοισι.
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, (ἦτολε γὰρ πού,)
 425 Ὅς μ' ἔμμε ληίσῃσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
 Αἰγυπτόνδ' ἔλναι, Δολιχὴν ἑδν, Ἰφρ' ἀπολομένην·
 Στήσεν δ' ἐν Αἰγύπτῳ πεταμέη νέεα ἀμφιέσσας·

„ Duxisti? an non satis nobis erronee sunt & alii
 „ Mendici molesti, conviviorum contaminatores?
 „ An parvi-pendis, quod tibi victum comedant domini
 „ Hic congregati? tu autem etiam alicunde hunc vocasti?
 „ Hunc autem respondens allocutus es, Eumree subulce;
 „ Antinoë, non quidem bona, etiamsi eximius-sis, dicis:
 „ Quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse ubi-adierit,
 „ Alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui publici-operarii sunt?
 „ Vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,
 „ Vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?
 „ Hi enim vocati utique hominum in immensa terra:
 „ Mendicum autem nemo vocaret attriturum seipsum.
 „ Sed semper difficilis super omnes es procos
 „ Servis Ulyssis, præcipue verò mihi: at ego
 „ Non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
 „ Vivit in ædibus, & Telemachus deo-par.
 „ Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Tace, ne mihi hunc vicissim-compelli multum verbis:
 „ Antinous autem consuevit male irritare semper
 „ Verbis asperis, incitatque etiam alios.
 „ Dixit, & Antinonum verbis alatis allocutus est;
 „ Antinoe, profecto me bene curas, pater uti filium,
 „ Qui hospitem jubes à domo pellere
 „ Verbo violento: ne istud deus perfecerit.
 „ Da ei *aliquid* sumptum; non tibi invideo; jubeo enim ego:
 „ Neque itaque matrem meam verere hac-in-re, neque quem-
 „ Servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini. (quam alium
 „ Sed non tibi tale in pectoribus cogitatum:
 „ Ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.
 „ Illum autem rursus Antinonum respondens allocutus est;
 „ Telemache alto-loque, animo indomite, quale dixisti?
 „ Si ei tantum omnes præerent proci,
 „ Etiam ipsum tres mentes procul hinc domus detineret.
 „ Sic utique dixit; & scabellum prehensum ostendit subter mensam
 „ Jacens, cui scilicet imponebat nitidos pedes epulans.
 „ Cæteri autem omnes dabant, impleveruntque proinde peram
 „ Pane & carnibus: cito sane & erat Ulysses,
 „ Rursus ad limen profectus, gratis gustaturus Achivos:
 „ Stetit autem juxta Antinonum, & ipsum sermone allocutus est;
 „ Da, amice; hæud quidem mihi videris pessimus Achivorum
 „ Esse, sed optimus; quoniam regi similis es.
 „ Ideo te oportet dare & melius, quam etiam alii,
 „ De-pane; ego autem te laudarem per immensam terram.
 „ Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
 „ Beatus divitem, & sæpe dabam erronei
 „ Tali, qualiscunque esset, & cujuscunque-rei indigens venisset.
 „ Erant autem *mihi* servi valde multi, alique multa,
 „ Quibus utique bene vivunt *homines*, & divites vocantur:
 „ Sed Jupiter pessumdedit Saturnius, (voluit enim aliqua-de-
 „ Qui me cum latronibus multivagis impulit (causa;
 „ In-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem:
 „ Statui verò in Ægypto fluvio naves remis-utrinque-agitatas:

- ἔνθ' ἦτοί μιν ἰγὴ καλὴν ἐρίηρας ἐταίρους
 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι.
 430 Ὀπτήρως δὲ κατὰ σκοπιάς ὤτρυνε νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἰξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
 Αἴψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
 Πόρσειον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, καὶ νήπια τέκνα,
 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτῇ.
 435 Οἱ δὲ, βοῆς ἄγοντες, ἅμ' ἡοὶ Φαινομένηφιν,
 ἤλθον· πλῆτος δὲ πᾶν πεδίον πιζῶν τε, καὶ ἱππων,
 χαλκοῦ τε σιροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἱμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν· οὐδέ τις ἔτλη
 στήναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 440 ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ἑξεί χαλκῶ.
 τοὺς δ' ἡ. α. γον ζωὸς σφίσι ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῃ δόσαν ἀντιάσσαντι
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου Ἰφί ἔνασεν.
 ἔνθεν θὴ νῦν δεῦρο τδ' ἵκω, πῆματα πάσχων.
 445 τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὶς ἀνίη;
 στήθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης.
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδῃμι;
 ὥς τις βασιλεύς καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προΐκτης.
 450 ἑξείης πάντεσσι παρίσσωμι· οἱ δὲ διδοῦσι
 μαψιδίως· ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις, οὐδ' ἐλεητὺς
 ἄλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάσθη.
 τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι· οὐκ ἔρα σοίγ' ἐπὶ εἶδαι καὶ φρένες ἦσαν.
 455 οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῶ ἐπισάτῃ οὐδ' ἄλλω δόει.
 ὅς νῦν ἄλλοτρίοισι παρήμενος, οὔτε μοι ἔτλης
 Σίτου ἀποπρελῶν δόμους· τὰ δὲ πολλὰ πάσχων.
 ὥς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόβι μᾶλλον.
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 460 νῦν δὴ σ' οὐκ ἔτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' οἶω
 ἄψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ θνείδεα βάσεις.
 ὥς ἔρ' ἔφη· καὶ θρήνυν ἔλδων βάλε δεξιὴν ὤμον,
 Πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐσάθη, ἥυτε πέτρῃ,
 ἔμπεδον· οὐδ' ἔρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόου.
 465 ἄλλ' ἀπέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 ἄψ δ' ἔρ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν κατ' ἔρ' ἔζετο, καδ δ' ἔρα πήρην
 θῆκεν εὐπλεῖν· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ με, μνηστῆρες ἀγκλειτῆς βασιλείης,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 470 οὐ μὲν οὐδ' ἔχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος,
 Ὀππὸτ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχεϊόμενος κτεάτεσσι
 βλάττει, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῆς ἐίστασιν.
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 475 ἄλλ' εἰπὺ πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἱριννύες εἰσιν,
 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχάει.
 τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ἔσθ' ἔκηλος, ξεῖνε, κεύθμενος, ἢ ἀπὶδ' ἄλλη.
 μὴ σε νέει διὰ δώματ' ἐρύσσειν, (οἷ' ἀγορεύεις,)

„ Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
 „ Illi apud haves manere, & naves tueri;
 „ Speculatores autem ad speculas iussi ire:
 „ Hi vero insolentia cedentes, sequentes impetum suum,
 „ Cito admodum Ægyptiorum virorum perpulchros agros
 „ Populabantur; mulieresque abducebant & infantes liberos,
 „ Ipsosque interficiebant: cito vero in urbem pervenit strepitus.
 „ Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora apparente,
 „ Venerant; impletus autem est totus campus peditibusque &
 „ Arisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulgine (equis,
 „ Pugam-meis sociis malam immisit; neque quisquam sustinuit
 „ Consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 „ Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 „ Alios vero abduxerant vivos sibi operaturos ex-necessitate.
 „ At ~~me~~ in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto
 „ Dmetori Jaside, qui Cypro fortiter imperabat:
 „ Inde denum nunc huc venio, dumna patiens.
 „ Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque;
 „ Quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 „ ~~Stas~~ ~~hic~~ in medium profectus, mea procul à mensa,
 „ Ne cito amaram Ægyptum, & Cyprum videas:
 „ Adeo quidam audax & impudens es mendicus.
 „ Ordine omnibus astas: hi autem dant
 „ Temere; quis nulla est parsimonia, neque misratio
 „ Quin de-alienis largiantur; quoniam adsunt multa cuique.
 „ Hunc autem retrogressus allocutus est solers Ulysses;
 „ Papæ! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat;
 „ Non tu utique ex domo tuo supplici vel salem dares;
 „ Qui nunc alienis assidens, haud quicquam mihi sustinuisse
 „ De-parte sumptum dare; multa autem adsunt.
 „ Sic dixit: Antinous vero iratus est ex-corde magis,
 „ Et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus est;
 „ Nunc jam te non amplius bene ex domo puto
 „ Retro cessurum, quando scilicet & opprobria dicis.
 „ Sic utique dixit; & scabello prehenso percussit dextrum humerum,
 „ Extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 „ Firmiter; neque sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 „ Sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.
 „ Rursus autem ad limen profectus desidebat, peramque
 „ Deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus est;
 „ Audite me, proci inclytæ reginæ,
 „ Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:
 „ Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 „ Quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 „ Percutitur, vel propter boves, vel candidas oves:
 „ At ~~me~~ Antinous percussit ventrem ob malum,
 „ Perditum, qui multa mala hominibus dat.
 „ Sed sicubi pauperum dii & Erinnyes sint,
 „ Antinoui ante nuptias finis mortis deprehendat.
 „ Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupitheï filius;
 „ Comeide tranquillus, hospes, sedens, aut ad alio;
 „ Ne te juvenes per ades trahant, (qui sic loquaris,)

- 480 Ἡ ποδὶς, ἥ καὶ χεὶρς, ἀποδρύνει δὲ πάντα.
 "Ὡς ἴφαι· οἱ δ' ἤρκα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν·
 "Ὡς δὲ τις εἰπέσκε νέων ὑπερηνόρουτων·
 "Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύσηνον ἀλήτην,
 Οὐλόμεν', αἱ δὲ πού τις ἱκουράνιος θεὸς ἐστὶ;
 485 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἱοικότες ἀλλοδαποῖσι,
 Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας,
 Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐναμίην ἐφορῶντες.
 "Ὡς ἔρ' ἴφαι μνηστῆρες· δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῳ μέγα πένθος ἔειρε
 490 Βλημένου· οὐδ' ἤρκα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων·
 Ἀλλ' ἀκείων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομοῦν.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια,
 Βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἤρκα δμῶϊσιν ἔειπεν·
 Αἴτ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοκος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο,
 Οὐκ ἔν τις τούτων γε ἱὺθρονον ἡῶ ἱκοίτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ματ', ἰχθῆροι μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται·
 500 Ἀντίνοός δὲ μάλικα μολαίνῃ κηρὶ ἵοικεν.
 Πεῖνός τις δύσηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
 Ἀνέρας αἰτίζων· (ἀχρημοσύνη γὰρ ἄνωγαι·)
 "Εὐδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ', ἔδοςάν τε·
 Οὗτος δὲ θρήνυι πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὤμων.
 505 Ἡ μὲν ἔρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμῶϊσι γυναῖξιν,
 Ἡμένῃ ἐν θαλάμῳ· δ' ἰδεῖπνες δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἡ δ' ἐπὶ οἱ καλέσασα προσηύδα δῖον ὑφορβόν·
 "Ερχο, δῖ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἔνωχθε
 "Ελθέμεν, ὄφρα τί μιν προσπύξομαι, ἡδ' ἐρέωμαι,
 510 Εἰ που Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡδὲ πέπυσαι,
 Ἡ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτῳ γὰρ ἵοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαῖα συβῶτα·
 Εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί,
 Οἳ ὕδρ' ἐμυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυκε
 Ἐν κλισίῃ. (πρῶτον γὰρ ἔμ' ἵκετο νηὶς ἀποδράς·)
 Ἀλλ' οὐκ ἔγωγε κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.
 "Ὡς δ' ὅτ' αἰεθλὸν ἀνὴρ ποτιδάρκεται, ὅς τε θεῶν ἐξ
 "Αἰεθεὶ δεδαῶς ἔπε' ἱμερβέντα βροτοῖσι,
 520 Τοῦ δ' ἔμμοτον μεμάστιγ ἀκούμεν, ὅππῃ δ' αἰεθλὸν
 "Ὡς ἐμὲ κείνος ἔβελγε παρήμενος ἐν μεγάρῳσι.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτη ναιετάων, ὅθι Μίνως γένος ἐστίν.
 "Εὐθεν δὲ νῦν δεῦρο τῶδ' ἵκετο πῆματα πάσχων,
 525 Προπροκυλινδόμενος· στυγνὰ δ' Ὀδυσσεὺς ἀκοῦσαι,
 Ἀλχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ,
 Ζωοῦ· πολλὰ δ' ἔμγει κειμήλια ὕνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 "Ερχο, δεῦρο κάλεστον, ἐν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίστη.
 530 Οὗτοι δ' ἤδ' ὀρθῇσι καθήμενοι ἐφισκᾶσθων,
 Ἡ αὐτοῦ κατὰ δώματ'· ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἱὺφρων.

Vel pede, vel & manu; lacerentque totum.

Sic dixit: illi verò omnes vehementer indignati sunt:

Sic autem aliquis dicebat juvenum superborum;

„ Antinoë, non quidem bene percussisti infelicem erronem;

„ Perditæ; si forte quis cœlestis deus sit?

„ Etenim dîi, hospitibus similes peregrinis,

„ Omnimodos se-ferentes, versantur per urbes,

„ Hominum insolentiamque & æquitatem inspicientes.

Sic utique dicebant proci: ille autem non curabat verba.

Telemachus verò in corde quidem magnum luctum fovebat

Ob eum percussum; neque tamen lachrymam in humum dimisit

Sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans. (ex palpebris,

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

Percussum in domo, inter ancillas proinde dixit;

„ Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconoma allocuta est;

„ Si enim votis exitus nostris fieret,

„ Haud quisquam horum ad pulchro-solio auroram perveniret.

Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;

„ Nutrix, inimici quidem omnes, quoniam mala machinantur;

„ Antinous verò maxime atræ morti similis est.

„ Hospes quidam infelix vagatur per domum,

„ A-viris petens; (egestas enim jubet:)

„ Ibi alii quidem omnes impleveruntque, dederuntque;

„ Hic autem scabello extimum percussit dextrum humerum.

Illa quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,

Sedens in thalamo; cœnabat autem nobilis Ulysses:

Illa autem ad se vocatum allocuta est nobilem subulcum;

„ Vade, nobilis Eumæe, profectus hospitem jube

„ Venire, ut aliquatenus cum-ipso congrediar, & interrogem,

„ Sicubi de-Ulyssæ malorum-patiente vel audiverit,

„ Vel eum viderit oculis: multivago enim similis est.

Hanc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;

„ Utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi,

„ Qualia hic loquitur, mulceret tibi charum cor.

„ Tres enim jam ipsam noctes habui, tres autem dies detinui

„ In casa, (primum enim ad me venit, ubi à nave aufugisset;)

„ Sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

„ Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex dîis

„ Canit doctus carmina delectabilia mortalibus,

„ Hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit:

„ Sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

„ Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse,

„ In Creta habitantem, ubi Minois genus est.

„ Inde jam nunc huc venit damna patiens,

„ Supplex-provolutus: affirmat autem de-Ulyssæ se audivisse,

„ Prope Thesprotorum virorum in ubere populo,

„ Vivo: multas autem ducit res pretiosas suam ad domum.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope,

„ Vade, huc voca; ut coram ipse dicat.

„ Hi autem vel in foribus sedentes delectentur,

„ Vel illic in ædibus, quippe ipsis animus latus est.

- Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα καίτ' ἐνὶ οἴκῳ ;
 Σίτος καὶ μέθυ ἡδὺ· τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν·
 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι, ἡμᾶτα πάντα,
 535 βοῦς ἱερῶντας, καὶ βίς, καὶ πόνας αἶγας,
 Εἰλαπινάζουσι, πίνουσι τε αἶθοπα οἶνον
 Μαιψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔκ' ἀνὴρ,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 540 Αἰψά κε σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔκταρεν· ἀμφὶ δὲ δῶμα
 Ἐμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια·
 Αἰψά δ' ἄρ' Εὐμαιὸν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐρχέοι μοι, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεισσον.
 545 Οὐχ ὁράας, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεισιν;
 Τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὲς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο
 Πᾶσι μάλ', οὐδέ κε τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν,
 Αἶε' αὐτὸν γνῶν νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 Ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὴς, ἔπει τὸν μῦθον ἔκουσεν·
 Ἀγχοῦ δ' ἱσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 Μήτηρ Τηλεμάχοιο· μετακλήσθαι τί εἰ θυμὸς
 555 Ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεά περ πεπαυῖη.
 Εἰ δέ κε σε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 Ἔσσοι σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιχα
 Χρηΐξεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 Γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἔέλθῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαι', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 Οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὁμῆν δ' ἀνεδέγμαι' ὀϊζύν.
 Ἀλλὰ μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὄμιλον,
 565 Τῶν ὕβρις τε βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' αὐτὸς ἀνὴρ κατὰ δῶμα κίοντα
 Οὔτι κανὼν ξέξαντα βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν,
 Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρηκεσεν, οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔνωχθε·
 570 Μείνωσι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 Καὶ τότε μ' εἰρέσθω πέτιος πέρι νέστιμον ἡμέρῃ,
 Ἀσσοτέρω καθίσασα παραπυρὶ· εἴματα γὰρ τοι
 Λύγρ' ἔχω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἵκει σε πρῶθ' ἱκέτιυσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὴς, ἔπει τὸν μῦθον ἔκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ αὐτοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύ γ' ἄγεις, Εὐμαίε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 Ἥ τινα που δέσας ἱεραῖον; ἦ καὶ ἄλλως
 Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κανὼς δ' αἰδοῖτο ἀλήτης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησεν, Εὐμαίε συβδῶτα·
 580 Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἔπερ κ' οἶετο καὶ ἄλλος,
 Τῆβριν Ἀλυσκάζων ἀδρῶν ὑπερηνορέοντων.
 Ἀλλὰ σε μέιναι ἔνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ἢ βασιλεια·

- „ Ipſorum etenim poſſeſſiones integræ jacent in domo,
 „ Panis & vinum dulce; ea quidem domeſtici *ipſorum* comedunt:
 „ Ipſi verò in noſtram-*domum* divertentes, dices omnes,
 „ Boves maſtantes, & oves, & pingues capras,
 „ Epulantur, bibuntque generoſum vinum
 „ Temere; plurima autem abuſumuntur: non enim adest vir,
 „ Qualis Ulyſſes erat, qui malum à domo arceat.
 „ Sin Ulyſſes venerit, & acceſſerit in patriam-terram,
 „ Statim cum ſuo filio injurias ultus-ſuerit virorum.
 Sic dixit: Telemachus autem alte ſternuit; circumque domus
 Horrendum reſonuit: riſit verò Penelope;
 Statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta eſt;
 „ Vade mihi, hoſpitem coram hac voca.
 „ Nonne vides, quod mihi filius ſternuit ad omnia verba?
 „ Ideo & non imperfecta mors præcis fiat
 „ Omnibus propius; neque quiſquam mortem & fatum vitet.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reconde tua,
 „ Si ipſum cognovero vera omnia dicentem,
 „ Induam ipſum lænaque tunicaque, veſtimentis palchris.
 Sic dixit: ivit verò ſubulcus, poſtquam ſermonem audiverat:
 Propeque ſtans verbis alatis allocutus eſt;
 „ Hoſpes pater, vocat te prudens Penelope,
 „ Mater Telemachi; ſciſcitari aliquid ipſam animus
 „ De marito jubet, quamvis dolores paſſa ſit.
 „ Quod ſi te cognoverit vera omnia dicentem,
 „ Induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 „ Indiges; panem autem etiam petens per populum
 „ Ventrem paſces: dabit verò tibi, quicumque voluerit.
 Illum autem riuſus allocutus eſt multa-*paſſus* nobilis Ulyſſes;
 „ Eumæe, ſtatim ego vera omnia dicam
 „ Filie Icarii prudenti Penelopæ:
 „ Novi enim bene de illo; parem autem ſuſtinuimus æroſumam.
 „ Sed procorum difficilium ſubtimeo cœtum;
 „ Quorum injuriæque, violentiæque, ad ferreum cœlum pervenit.
 „ Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 „ Nihil mali cum-*feceram*, percuſſum doloribus dedit,
 „ Neque-omnino Telemachus hoc prohibuit, neque-quiſquam alius.
 „ Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 „ Manere, feſtinantem licet, in ſolis occaſum.
 „ Et tunc me interroget mariti de reſitu die,
 „ Propius ubi-collocarit ad ignem, veſtimenta enixa
 „ Mala habeo; noſti & ipſe, quoniam te primum ſupplex-adii.
 Sic dixit: ivit autem ſubulcus poſtquam ſermonem audiverat.
 Eam verò ſuper limen proſectum allocuta eſt Penelope;
 „ Non tamen utique daciſ, Eumæe? quid hoc in animum-induxit erroꝝ
 „ An aliquem quodammodo veritus ſupra-modum? an & aliter
 „ Verecundatur in domo? malus autem eſt verecundus mendicus.
 Hanc autem reſpondens allocutus eſt, Eumæe ſubulce;
 „ Loquitur appoſite, quæ ſcilicet putaret etiam alius,
 „ Contumeliã vitans virorum ſuperborum:
 „ Sed te manere hortatur in ſolis occaſum.
 „ Etenim tibi ſic ipſi multo melius, ô regina,

- Ὅϊν πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος, ἡδ' ἐπακοῦται.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Οὐκ ἔφρων ὁ ξείνος δέεται, ὅς περ ἂν εἴη·
 Οὐ γάρ ποῦ τινες ὧδε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 Ἄνδρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανῶνται.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευεν· ὁ δ' ἔχχετο δῖος Ὀφρβας
 590 Μνηστῆρων ἐς ὄμιλον, ἵπαι διεπέφραδε πάντα.
 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 Ἄγχι στήν ποσειδάων, ἵνα μὴ πειθοῖαί᾽ οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἔπειμι, σύας καὶ κτεῖνα φυλάξων,
 Σὸν καὶ ἑμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω, καὶ φράξω θυμῷ,
 Μή τι πάθης· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 Τοῦς Ζεὺς ἐξολέσει, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔρχιο δεισιλήσας·
 600 Ἡῶδεν δ' ἵνα καὶ ἔγχειν ἱερῆα καλὰ·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' ἐυχέσθω ἐπὶ δῖφρον·
 Πλησάμενος δ' ἄρα θυμῷ ἐδητύος, ἡδὲ ποτῆτος,
 Βῆ β' ἵμεναι μετ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρδ' οὖν
 605 Πλεῖον δαιτυμόνων· τοὶ δ' ὀρχησῶν καὶ ἀοιδῇ
 Τέρποντ'· ἡδὲ γὰρ καὶ ἐπήλυθε δέειλον ἡμερ.

Θ Δ Τ Σ Σ Ε Υ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Σ.
 Ρ Α Ψ Σ Ω Δ Γ Α Σ

Ἰππόθεσις.

Ὁ Δυσσεύς καὶ Ἴρου πυγμὴ γίνεται· φαίνεται δὲ καὶ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσι, καὶ παρ' αὐτῶν δῶρα λαμβάνει· γίνεται δὲ καὶ τις κοινολογία ἐν τοῖς ἐξῆς Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐρύμαχον.

Σίγμ' ἔριν Ἴρου, εὐχος Ὀδυσσεύς, δῶρά τ' ἀνάντων.

- 7 Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὅς κατὰ ἔξω
 Πτωχεύεσκ' ἰθάκης, μετὰ δ' ἔκρυπτε γαστέρι μάρμα.
 Ἀζηχὸς φαγέμενος καὶ πείμενος οὐδέ οἱ ἦν ἔς,
 Οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μέλα μέγας ἦν δρέκασθαι.
 5 Ἀρκαῖος δ' ὄναμ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
 Ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίκλησκον ἄπαντες,
 Ὅθεν· ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε ποῦ τις ἀνώγει·
 Ὅς β' ἰλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο,
 Καὶ μιν νεκρῶν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 10 Εἰκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκω·
 Οὐκ αἶτις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίξουσιν ἄπαντες,
 Ἐλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπη.
 Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ δρῶ ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 15 Δαιμόνι, οὔτε τί σε βέξω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω,
 Οὔτε τινα φρονέω δοῦναι, καὶ πᾶλλ' ἀνελόντα.
 Οὐδὲς δ' ἀμφοτέρους ὕδ' χεῖσεται· οὐδέ τί σε χρὴ

Ἄλ-

„ Solam ad hospitem loqui verbum, & ex-vo audire.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Non insipiens hospes suspicatur, quicumque demum sit;
 „ Non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 „ Viri superbientes injusta machinantur.
 Illa quidem sic locuta est; ibat autem nobilis subalceus
 Procorum in caetum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachus verbis alatis allocutus est,
 Prope admoto capite, ut ne audirent alii;
 „ O dilecte, ego quidem abeo, sues & illa custoditurus,
 „ Tuum & meum victum; tibi autem hic omnia curae sunt.
 „ Ipsam quidem te priusquam serva, & considera in animo,
 „ Ne quid patiaris; multi verò mala cogitant Achivorum:
 „ Quos Jupiter dispendat, antequam nobis nocumento sint,
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Erit sic, pater: tu verò vade mensenda sumpta:
 „ Mane autem veni, & duc victimas pulchras:
 „ At mihi haec omnia & immortalibus curae erunt.
 Sic dixit; is verò rursus deinde sedebat bene-polita in sede:
 Ubi autem repleverat animum cibo & potu,
 Perrexit utique ire ad sues, liquitque septaque, domumque
 Plenam convivarum: hi autem saltu & cantu
 Delectabantur: jam enim & advenit vespertinum tempus.

O D Y S S E A E H O M E R I X V I I L I B R I

Argumentum.

Ulyssis & Iri pugna fit. Apparet autem & Penelope procis,
 & ab ipsis dona accipit. Fit & quaedam collocutio deinceps
 Ulyssis cum Eurymacho.

Σ. Contentionem Iri, gloriam Ulyssis, donaque regum.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
 Mendicabat Ithacæ; excellebat verò ventre voraci,
 Ad incessanter comedendum & bibendum; neque ei erat vis,
 Neque robur; species autem valde magnus erat intuentibus.
 Arnæus verò nomen erat: hoc enim imposuit alma mater
 Ex nativitate: Irum autem juvenes vocabant omnes,
 Quoniam nuntia-referebat profectus: cum alicubi quis juberet.
 Qui scilicet ubi venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
 Et ipsum objurgans verbis alatis allocutus est;
 „ Recede, senex, à vestibulo, ne jam cito & pede traharis;
 „ Non sentis, quod jam mihi innuunt omnes,
 „ Trahereque jubent? Ego autem verecundor omnino.
 „ Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.
 Hunc autem torse intuitus, allocutus est solers Ulysses;
 „ Miser, neque quid tibi facio mali, neque dico,
 „ Neque aliquem invideo dare, etiam multa si sumpserit.
 „ Limen autem ambo hoc capiet: neque omnino te oportet

„ Aliena

- Ἀλλοτρίων φθονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης,
 ὥς περ ἰγών· ἄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ἱππεῖν.
- 20 Χερσὶ δὲ μῆτι λίην προκαλίζει, μή με χολώσης,
 μή σε, γέροντι περ ἰδὼν, σῆθος καὶ χεῖλεα φύρω
 Αἵματος· ἡσυχίῃ δ' ἂν ἔμοι καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
 Λύριον· αὐτὸ μὲν γὰρ τί σ' ὑπορέψασθαι· δῖον
 Δεύτερον ἐς μάγον· Παστυιάδην· Ὀδυσῆος.
- 25 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεον Ἴρος ἀλήτης·
 ὦ πόποι, ὥς δ' ἐμολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἐγχευεῖ,
 Γῆρ' ἀμυνθὶ ἴσος· ἂν ἂν κακὰ μῆτις αἰμένη,
 Κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δ' ἐκίπνεντας δδόντας
 Γυαφρῶν ἐξελάσσειμι, σὺς δὲ ὥς λαβροτέρης.
- 30 Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσων καὶ εἶδε
 Μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;
 ὥς οἱ μὲν προπάρουσι θυράων ὑψηλῶν
 Οὐδὲν ἐπὶ ξασοῦ παύσασθαι δοκίμωτο.
 Τοῖσι δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀστυνόου,
- 35 Ἥδ' ὃ ἔρ' ἐκυστάσας μέντοφ' ὄνους μνηστῆρεςσιν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶς τί πάρος τοιοῦτον ἐτύχη
 Οἶον τεργυλὴν θεὸς ἱφάγων ἐς τόδε δῶμα·
 Ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἴρος ἐρίζεταν ἀλλήλοισιν
 Χερσὶ μάχεσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὥκα.
- 40 ὥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
 Ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγχερόντο,
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μέσση· Εὐπείθεος υἱὸς·
 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὄφρα τι εἰπω·
 Γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ· τά σ' ἐπὶ δόρπῳ
- 45 Καθήμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
 Ὅσπότηρος δὲ περὶ καὶ κρείσσων τε γένηται,
 Τάων ἦν καὶ ἐλάσσειν ἀναξὶς αὐτὸς ἐλάσσει·
 Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδικάζεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
 Πτωχῶν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσαμεν αἰτήσοντα.
- 50 ὥς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολέμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, οὕτως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 Ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημέτον· ἀλλὰ με γαστήρ
 Ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
- 55 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ἔρκον,
 Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἄρα φέρων ἐμὲ χερσὶ παχείῃ
 Πλήξῃ ἀτασθάλων, τοῦτ' αὖ με ἴφι δαμάσσει.
 ὥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυσον, ὥς ἐκέλευεν.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμέχοιο·
- 60 Ἐεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνορ,
 Τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
 Δεῖδιδ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται, ὅς κ' ἐσὶ λείνῃ.
 Εἰνοδόκος μὲν ἰγών, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες
 Εὐρύμαχος τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἥμφω.
- 65 ὥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ζῶσατο μὲν ῥάκισιν περὶ μῆδεα, φαῖνε δὲ μηροὺς
 Καλοὺς τε, μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι,
 Στήθεά τε, σισυροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 Ἀγχι παριστάμενη μέλα' ἤλθανε ποιμένα λαῶν.

„ Aliens invidere; videris autem mihi esse erro,
 „ Sicut ego; opulentiam verò dī solent præbere.
 „ Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-
 „ Ne tibi, senex licet sim, pectus & labra fardem (moveas,
 „ Sanguine; quies verò mihi etiam magis adhuc esset
 „ Cras: nequaquam enim te reversurum puto
 „ Iterum in domum Laertiadas Ulysses.
 Hunc autem iratus allocutus est Irus mendicus;
 „ Papæ! ut hic vorax volubiliter loquitur,
 „ Vetulae camiao-assuetæ similis; cui nulla molirer,
 „ Verberans ambabus; in-terram autem omnes dentes
 „ Maxillis excuterem, sula sicut segetum-depascens.
 „ Accinge te nunc; ut omnes cognoscant & hi
 „ Nos pugnantes: quomodo verò tu cum juniori pugnaveris?
 Sic hi quidem ante fores altæ
 Limine in polito animosè rixabantur.
 Eos autem animadvertit sacra vis Antinor;
 Suaviterque ridens allocutus est procos;
 „ O amici, haud quidem unquam aliquid antea tale factum est;
 „ Qualem delectationem deus duxit ad hanc domum:
 „ Hospesque & Irus contendunt inter-sese
 „ Usque-ad manibus pugnandum: sed committamus ocyus
 Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes;
 Circumque mendicos pæmosos congregabantur.
 Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheii filius;
 „ Audite me, proci eximii; ut aliquid dicam:
 „ Ventres isti caprarum jacent in igne; quos in cornu
 „ Deposuimus, pinguedine & sanguine impletos.
 „ Uter autem vicerit, superiorque fuerit,
 „ Eorum quem voluerit, ubi-surrexerit, ipse eligat;
 „ Semper autem deinceps inter nos convivabitur; neque quenquam
 „ Pauperem intus misceri nobis sinemus mendicaturum. (alium
 Sic dixit Antinous: illis autem placebat sermo.
 Hos verò dolos-meditans allocutus est solers Ulysses;
 „ O amici, nequaquam æquum-est cum juniori viro pugnare
 „ Virum senem, calamitate labefactum; sed me venter
 „ Instigat maleficus, ut plagis domer.
 „ Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jursjurandum,
 „ Ne quis Iro gratificans, me manu robusta
 „ Percutiat prævaricans, eique me violenter domet.
 Sic dixit: illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.
 Inter eos autem rursus locuta est sacra vis Telemachi;
 „ Hospes, si te jubet cor & animus generosus,
 „ Istum propellere; sic: cæterorum autem neminem Achivorum
 „ Time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.
 „ Hospitum-ceptor quidem ego; comprobant verò reges
 „ Eurymachusque & Antinous, prudentes ambo.
 Sic dixit: hi autem omnes comprobant: at Ulysses
 Cinxit quidem se panais circum genitalia, ostendebat verò femora
 Pulchraque, magnaue; nudati-sunt autem ei lati humeri,
 Pectoraque, robustaque brachia; at Minerva
 Prope altans membra sustavit pastoris populum.

- 70 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγέσσαντο·
 Ὡς δὲ τις εἰπασσεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τάχα Ἴρος κῆρος ἐπίσπασον κακὸν ἔξει·
 Οἶν' ἐκ βαλὼν δ' ἡρώων ἐπιγουνίδα φαίνει.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Ἴρῃ δὲ κακῶς ὤρινατο θυμός·
- 75 Ἀλλὰ καὶ ὡς δρηστῆρες ἄγον ζῶσαντες ἀνάγκη,
 Δειδύδα· σάρκεις δὲ περιτραμένοντο μέλασιν.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένηπταν, ὅπως τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνδμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἰς, βουγῆα, μήτε γένειο,
 Εἰ δὴ ταῦτ' ἄν γε προμείεις καὶ δεΐδεις μινῶς,
- 80 Ἀνδρα γέροντα, δῶρ ἀρημένον, ἢ μιν ἱκάνει.
 Ἀλλ' ἔκ τοι ἱρώ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 Αἰ κέν σ' οὗτος νικήσῃ, κρίσσουν τε γένηται,
 Πέμψω σ' Ἠπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 Εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
- 85 Ὃς κ' ἀπὸ βίνα τάμψει καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ,
 Μήδεά τ' ἱερύσας, δῆρ' κυσὶν ὦμα δάσασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἐτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Ἐς μέσσω δ' ἀναγνῶν· τῷ δ' ἄμφω χαίρας ἀνέσχον.
 Δὴ τότε μαρμυρήϊα καλύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
- 90 Ἦ ἱλάσει, ὡς μιν ψυχὴ λίποι αὐτὸ πεσόντα,
 Ἥ μιν ἦν ἱλάσσει, τανύσσειν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡς δὲ οἱ φρονόοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Ἦν ἱλάσαι, ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσαίαιτ' Ἀχαιοί.
 Δὴ τότ' ἀνασχομένῳ, δ' μὲν ἤλασε δεξιὸν ὤμον
- 95 Ἴρος, δ' δ' αὐχέν' ἔλασσαν ὑπ' οὐατος, ὅς τ' αὖ εἴσω
 Ἐβλασεν· αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ σῶμα φοῖνιον αἷμα·
 Καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίεσι μακρῶν, σὺν δ' ἤλασ' ἰδόντας,
 Λακτίζων ποσὶ γαίαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγκυοὶ
 Χεῖρας ἀνασχομένους γόλῳ ἔκτανον· ἀτὰρ Ὀδυσσεύς
- 100 Εἶλας δὲ ἐκ προθύρωιο, λαβὼν ποδός· ὄφρ' ἴκετ' αὐλήν.
 Αἰδοῦσθαι τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἐρμῖον ἀβλής
 Εἶσαν ἀνακλίνας· σκηπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χεῖρϊ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο, κύνας τε σῶας τ' ἀπερύκων,
- 105 Μῆδ' οὐ γὰρ φείδων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 Λυγρὸς εἶν· μὴ πού τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἦ ἴα, καὶ ἄμφ' ὁμοιοῖσι δαιδά· βάλλετο πήρην,
 Πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Ἀψ' δ' ὄφρ' ἐπ' οὐδὲν ἔδωκετ' ἄρ' ἔζητο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
- 110 Ἦδ' ὑπὸ γλῶσσιν, κατ' ἐ δαιμανδῶντ' ἐπέσσειν·
 Ζεῦς τοι δοίη, φέινε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὃ, ττι μάλισ' ἐθέλεις, καὶ σοὶ φίλον ἔκλετο θυμῷ,
 Ὃς τοῦτον τὸν ἱναλτον ἀλητεύειν ἀπέταυσας
 Ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνέξομεν Ἠπειρόνδ'.
- 115 Εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· χαίρειν δὲ κληῖδον θεός· Ὀδυσσεύς·
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλῃν παρὰ γαστέρι βῆκεν
 Ἐμπλήειν κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφίνομος δὲ
 Ἄρτους ἐκ καίνουσι δῶν παρέθηκεν ἄϊρας,
- 220 Καὶ δέκαί χυρσεῖα δειδύκοντο, φώνησέν τε·
 Χαῖρε, πάτερ, ὦ φέινε· γένοιτό τοι ἔσπερ' ἐπίστω
 Ὀλβος,

Proci vero omnes vehementer admirati sunt:
 Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium;
 „ Certe cito Irus miser-Irus accersitum malum habebit:
 „ Qualem ex pannis senex coxam ostendit.
 Sic utique dixerant: Iro autem male commovebatur animus;
 Sed & sic famuli ducebant cinctum vi,
 Timentem; ceteros vero tremebant circum membra.
 Antinous autem inceperat, verbumque dixit, & compellabat;
 „ Nunc quidem neque sis, jactator, neque natus fueris;
 „ Si profecto hunc tremis & times graviter,
 „ Virum senem, calamitate labefactum, quæ ipsum occupat,
 „ Sed tibi edicam, quod & perfectum erit;
 „ Si te hic vicetis, superiorque fuerit,
 „ Mittam te in-Epirum, conjectum in navem nigram,
 „ Ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,
 „ Qui nasum abscindat & aures sævo sere,
 „ Genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.
 Sic dixit: ei vero adhuc magis tremor subit membra:
 In medium autem eum duxerunt: illi vero ambo manus elevæ
 Tum denuo deliberavit: multa passus nobilis Ulysses, (runt,
 An feriret, adeo ut ipsum anima linqueret illic lapsum;
 An ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.
 Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,
 Leviter ferire, ut he ipsum cognoscerent Achivi.
 Tunc demum manibus elevatis, percussit quidem dextrum humerum
 Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 Fregit: statim autem venit per os ruber sanguis:
 Decidit verò in pulveribus vociferatus, collisitque dentes,
 Calcitrans pedibus ætream; et proci eximii
 Manibus sublati risu emoriebantur: verum Ulysses
 Extrahebat per vestibulum, præhensum pedes, donec venit ad
 Porticusque foras; & ipsum ad septum attri- (atrium,
 Statuit reclinatum; baculum autem ei iniecit manus,
 Et ipsum affatus verba alata dixit;
 „ Hic nunc sede, canesque, fæcæque abarcens;
 „ Neque tu sane hospitum & mendicorum dominus esto,
 „ Vilis cum-sis; necubi aliquid malum etiam majus accipias.
 Dixit utique & circum ducceros sibi turpem jacebat peram,
 Crebris locis laceram; tortile vero in erat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ibant
 Sua differentes; & eum blande compellabant verbis; (intro
 „ Jupiter tibi det, hospes, & immortales dii ætæ,
 „ Quodcumque maxime vis, & tibi gratum est animo;
 „ Qui hunc insatiabilem à mendicando cessare fecisti
 „ In populo: cito enim ipsum ducemus in-Epirum,
 „ Ad Echetum regem, hominum multatorem omnium.
 Sic utique dixerunt; gaudebat autem omine nobilis Ulysses:
 Anthous vero ei magnam ventrem apposuit
 Plenum pinguedineque & sanguine: Amphinomas vero
 Panes ex canistris duos apposuit sublatis,
 Et poculo aureo propinabat, dixitque;
 „ Salve, pater, o hospes, adde tibi in postremum saltem

- "Ολβος, ἄταρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεται πολλοῖσι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
 "Αμφίνομ', ἣ μάλα μοι δακρυῖς πεπνυμένος εἶπας·
 125 Τοιαύτου γὰρ πατὴρ, ἔπει κλέος ἐσθλὸν ἔκαστον,
 Νίσσαν Δουλιχίῃα εἴν τ' ἔμην, ἀφραῖον περ
 Τοῦ σ' ἐκ Φαιῖο γενέσθαι· ἐπεὶ δ' ἄδραδ' ἔσοικας.
 Τοῖνεκά τοι ἔρην· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἔκουσον·
 130 Οὐδὲν ἀκίχθετον γὰρ τρέφει ἀνδρόποιο,
 Πάντων· ἔσσω τε γὰρ καὶ ἐπὶ πρῶτα τε καὶ ἔσσω.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτε Φαῖο κακὸν πέισσιν ἀπείσσω,
 "Ὅφ' ἀρετὴν παρέχουσιν θεοί, καὶ γούνατ' ἀρέσῃ·
 "Αλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,
 Καὶ τὰ φέροι ἀκαζόμενος τεταπῶντι θυμῷ.
 135 Τέρας γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Οἷον ἐπ' ἡμῶν ἔγχεσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ἔλβιος εἶναι,
 Πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα· βίη καὶ κέρτει εἰκων,
 Πατρί τ' ἐμῇ πέσυνος, καὶ ἡμοῖσι πατιγνήτοισι.
 140 Ὡς μὲ τίς τοι πάρος πᾶν ἀνὴρ ἀδωμένος εἴη,
 "Αλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχει, ὅ, τι δαδίω·
 Οἷ' ἄρα, μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώμεντας,
 Κτήματα κείροντας, καὶ ἀτιμάζοντας ἔκπειν·
 "Ανδρὲς, ὃν οὐκ ἔτι Φημί φίλων καὶ πατρίδος εἴης
 145 Διὸς ἐπίσπασθαι· μάλα δὲ σχεδόν· ἀλλὰ σε δαίμων
 Οἶκαδ' ὑπεξανάγοι, μὴδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
 "Ὅπως τε νοστήσας φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 Οὐ γὰρ ἀναιμώταί γε διακρινέσθαι ὅτε
 Μνηστῆρας, κῆκλινον, ἐπαίης· μάλα μιν ἐσθλὸς.
 150 "Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιπλόκῳ οἶνον·
 "Αψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δάκρυα ποσμήτορι λαῶν.
 Αὐτὰρ ἔβη κατὰ δῆμον, φίλον πατρώϊον ἔπος,
 Νευγάζων κεφαλῇ· εἴ γὰρ κακὸν ἔσπετο θυμῷ.
 "Αλλ' οὐδ' ὡς φύγε κῆρα· πέδῃσεν δὲ καὶ τὴν Ἀθήνην,
 155 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεσ' ὦπ' ἀμύναι.
 "Αψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔειτ' ἐπὶ θρόνον ἔνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ Φραιῖ ἔθηκε διὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Κούρην Ἰκαρίοιο, παράφρων Πηλεοπέην,
 Μνηστῆρεςσι Φανῆναι, ὅπως παύσει μάστιγι
 160 Θυμὸν μνηστῆραν, ἰδὲ τιμῆσιν ἄνιστο
 Μάλλον πρὸς πόσις τε καὶ οἶος, ἢ πάρος ἦεν.
 "Αχρεῖαν δ' ἐγέλασσαν, ἔπος τ' ἔφασκεν, ἔκ τ' ἐνέμαζον·
 Εὐρυνόμη, θυμὸς μοι δάλλεται, οὔ τι πάρος γε,
 Μνηστῆρεςσι Φανῆναι, ἀπεχθόμενοις περ ἔμης·
 165 Παιδί δέ πεν εἵποιμι ἔπος, τό κα κάρδιον εἴη,
 Μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμολοῖν,
 Οἷτ' εἴ μιν βάξουσιν, κακῶς δ' ὅππῃεν φρονέουσιν.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Καὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπας.
 170 "Αλλ' ἔτι, καὶ σὺ παιδί ἔπος φέοι, μὴδ' ἐπὶ κεύθε·
 Χρῶτ' ἀπονιφάμενη, καὶ ἐπιχρίσασα παρὰ πᾶσι
 Μὴδ' οὔτε δακρυόισι πεφουμένῃ ἀμφοῖ στέφανον
 "Ερχαν· ἔπει κῆρυκα πενήμεναις ἀρετῶν κλέος·

Felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 Tali enim patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nilum Dulichiensem bonumque esse, divitemque;
 Ex hoc te dicunt natum esse: ingenioso autem viro similis es.
 Propterea tibi dicam, tu autem attende, & me audi:
 Nihil imbecillius terra nutrit homine
 Omnium, quotquot super terram spirant & serpunt.
 Etenim nunquam putat malum passurum esse se in posterum,
 Quamdiu felicitatem præbent dii, & genæ vigent:
 Sed quando demum & mala dii beati perficiunt,
 Et hæc fert nolens reluctanti animo.
 Talis enim mens est terrestrium hominum,
 Qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam consuecebam inter homines beatus esse;
 Multa autem injusta feci, viribus & robori obsequens,
 Patreque meo, frater, & meis fratribus.
 Quare nequis utique omnino vir injustus sit,
 Sed ille silentio dona deorum habeat, quodcumque dent:
 Qualla video procos injusta machinantes,
 Possessiones consumentes, & dedecorantes uxorem
 Viri, quem non amplius puto ab amicis & patria terra
 Diu abuturum; valde autem prope esse: sed te dedis
 Domum subducit, neque occurrit illi,
 Quando redieris dilectam in patriam terram:
 Non enim sine cruore utique diremptum iri puto
 Procos, & illam; postquam domum subierit.
 Sic dixit; & libatione facta bibit dulce vinum;
 Iterumque in manibus posuit poculum principi populorum.
 Verum is ivit per domum, charo afflictus corde,
 Nutans capite; jam enim malum augurabatur animo.
 Sed neque sic fugit mortem; prædixit nempe & hunc Minerva,
 Telemachi sub manibus & hasta fortiter ut domaretur.
 Iterum verò resedit in sede, unde surrexerat.
 Cæterum in mentem posuit dea cæcis-oculis Minerva
 Filiae Icarii, prudenti Penelopæ,
 Prociis se ostendere, ut diffunderet maxime
 Animum procorum, & honorata fieret
 Magis viroque & filio, quam antea erat.
 Effusa autem risit, verbumque fecit, compellabatque;
 Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem;
 Prociis me ostendere, invisus licet omnino:
 Filio autem dicam verbum, quod utilius fuerit,
 Ut non prorsus prociis cum superbis versetur,
 Qui scilicet bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.
 Hanc autem rursus Eurynome œconomia allocuta est;
 Næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti.
 Sed i, & tuo filio verbum dic, neque cæla,
 Corpus ubi tibi lavetis, & ungetis genas:
 Neque sit lacrymis sedata circum faciem
 Vade; quoniam malum est legere indiscriminatim semper.

- 175 Ἦδη μὲν γὰρ τοι πάϊς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιχα
 Ἦρῳ ἀδανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ,
 Κρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίσθαι ἄλοιφῃ·
 180 Ἀγλαίην γὰρ ἔμοιγε θεοί, τοὶ Ὀλυμπόν ἔχουσιν,
 Ὀλέσαν, ἐξ οὗ καῖνος ἔβη καίλης ἐνὶ νηυσίν.
 Ἀλλὰ μοι αὐτονόην τε καὶ ἱπποδάμειαν ἐνυχθεῖ
 ἑλθέμαν, ὅφρα καὶ μοι παρσητόν ἐν μεγάροισιν·
 Οἷή δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἔρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 Ἀγγελέουσα γυναιξί, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἔλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνου ἔχενεν.
 Εὐδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λυθὲν δέ ρι' ἑψία πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῇρι· τέως δ' ἔρα δῖα θεάων
 Ἀμβροτὰ δῶρα δίδου, ἵνα μιν θῆσσιαιτ' Ἀχαιοί·
 Κάλλῃ μὲν οἱ πρῶτα πρόσθε καὶ παλὰ κέδρεον
 Ἀμβροσίῃ, ὅθω περ ἑυσεφάνος Μοδάρειαν
 Χρίεται, αὐτ' ἂν ἢ Χαρίτων χορὸν ἱμέραντας·
 195 Καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θυῖεν ἰδέσθαι·
 Λευκοτέρην δ' ἔρα μιν ἔηκεν πρὶ τοῦ ἐλέφαντος.
 Ἦ μὲν ἔρ' ὥς ἔρξας ἀπεβήσατο δῖα θεάων·
 Ἠλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
 Φίδωγ' ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἔνυκε,
 200 Καὶ ῥ' ἀπομόρξατα χερσὶ παρειᾶς, φώνησάν τε·
 Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῇ μαλακῶν περὶ κῆρ' ἐπέλαβον·
 Αἶθε μοι ὥς μαλακῶν θάνατον πόρρ' Ἀρτεμίδι θυγῇ·
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
 205 Λιδνα φθινύδῃ, πόσιος ποθέωσα Φίλειο·
 Παντοίῃν ἄρετῇν ἔπει' ἔξοχος ἦν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φαρμένη, κατέβαιν' ὑπερῷα σιγαλδόντα,
 Οὐκ οἷή· ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὲ ἔκοντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
 210 Στῇ ῥα παρὰ σταβρὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειᾶων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Ἀμφίπολος δ' ἔρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρήν.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατ', ἔρα δὲ ἔρα θυμὸν ἔδελχον·
 Πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσιν κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προτεφώνεον ὃν Φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοί, οὐδὲ νόημα·
 Πᾶϊς ἔτ' ἔων, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνέμεναι·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἔσσι, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
 Καὶ κέν τις φαίῃ, γόνον ἔμμεναι δαβίου ἀνδρός,
 220 Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριοις φῶς,
 Οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι, οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτόχθῃ,
 Ὅς τὸν ξεῖνον ἔκσας βακισθῆμεναι οὔτις·
 Πῶς νῦν; εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤμενος, ὥδε πάθοι βυσσικτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 Σοὶ κ' αἰσχρὸς λάβῃ τε μετ' ἀνδράσιναι πέλατο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνημένος ἀντίειπεν ἡδὲ·

Etenim jam quidem tibi filius ex-ætate, quem tu maximo
Supplicabas immortalibus barbatum videre.

Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;

„Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet,

„Corpus ut-mihi-lavem, & me-ungam unguento:

„Pulchritudinem enim mihi dii, qui Olympum habitant,

„Perdiderunt, ex quo ille ivit cavis in navibus.

„Sed mihi Autonoenque & Hippodamiam jube

„Venire, ut mihi assistent in ædibus;

„Sola verò non intrabo ad viros; verecundor enim.

Sic dixit: yetula autem è domo exivit,

Nunciatura mulieribus, & hortatura ad-eundum.

Tunc demum aliud cogitavit dea cæcis-oculis Minerva:

Filiæ Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat verò ea reclinata: solutæ autem sunt ei compages

Ibidem in lecto: interim verò præstantissima deorum. (omnes

Immortalia dona dabat; ut ipsam admirarentur Achivi:

Pulchritudinem quidem ei primum vultusque pulchros purificavit

Divina, quali scilicet pulchre-coronata Venus

Ungit se, quando adest Gratiarum chorus amabilem;

Et ipsam prociorem & crassiorē reddidit conspectu;

Candidioremque ipsam fecit secto ebore.

Sic quidem ubi-fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo,

Cum-strepitu advenientes; hanc autem dulcis somnus dimisit;

Et ea absterxit-sibi manibus genas, & locuta est;

„Certe me valde ærumnosam mollis somnus coöperuit:

„Utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta

„Statim nunc; ut ne amplius lugens in animo

„Ævum corruptam, mariti desiderans dilecti

„Omnigenam virtutem; quoniam præstantissimus erat Achivo-

Sic locuta, descendebat ex conaculo splendido, (cum.

Non sola; simul hanc & famulæ duæ comitabantur.

At quando demum ad procos pervenisset nobilissima mulierum,

Stetit utique ad postes domus fabrefactæ,

Genis obtendens nitida redimicula:

Ancilla autem ei honesta utrinque assistit.

Horum verò illic solvebantur genua; amore autem animo deli-

Omnes verò optabant apud eam in lectis recumbere. (niti-sunt:

Hæc autem deinde Telemachum alloquebatur suum charum filium;

„Telemache, non amplius tibi mens integra, neque cogitatio:

„Puer adhuc cum-esses, etiam magis in mente prudentiæ versabas:

„Nunc autem, quando jam magnus es, & pubertatis limitem at-

„Et aliquis diceret filium te esse beati viri, (tigisti,

„Magnitudinem & pulchritudinem intuens, alienus vir;

„Non amplius tibi mens est justa, neque cogitatio.

„Quale jam hoc facinus in ædibus factum est,

„Qui hospitem sivist indigne-tractari ita.

„Quomodo nunc? Si quis hospes in nostris ædibus

„Sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,

„Tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc verò rursus Telemachus prudens contra allocutus est:

„Matez

- Μῆτερ ἔμῃ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσῶμαι κεχολῶσθαι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 Ἑσθλά τε, καὶ τὰ χέρη· (πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦεν·)
 Ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπικυμένα πάντα νοῆσαι·
- 230 Ἐκ γὰρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἑλλοθεν ἑλλος,
 Οἷδε κακὰ φρονέοντες, ἐμὸν δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 Μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 Αἴ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλων,
- 235 οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
 Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἳ μὲν ἐν αὐλῇ,
 Οἳ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λαλῦτο δὲ γυῖα ἐκάζου·
 Ὡς νῦν Ἴρος ἐκείνος ἐπ' αὐλείησι θύρῃσιν
 Ἦσαι νευσάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἰοικῶς,
- 240 οὐδ' ὁρθὸς δύναται σῆναι ποσὶν, οὐδὲ νέεσθαι
 Οἷκαδ', ὅπῃ οἱ νέος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λελυνται,
 Ὡς οἳ μὲν τριαῦτα πρὸς Ἀλλήλων ἀγέρουον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέσσει προσήδα Πηνελόπειαν·
 Κούρῃ Ἰκαρίῳ, περίφρων Πηνελόπειαν,
- 245 Εἰ πάντες σε ἴδουσιν ἂν Ἰάσον Ἀργος Ἀχαιοί,
 Πλέονές κεν μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
 Ἦῶθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 Εἰδὸς τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον εἶσας.
 Τὸν δ' ἡμείβεται· ἐπειτα περίφρων Πηνελόπειαν·
- 250 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἔμην ἄρετῃν, εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Ὀλεσαν ἀδάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσαπείβαιον
 Ἀργεῖοι· μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πῶσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ καὶ νῦν γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἐμφιπολεύοι,
 Μείζων κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
- 255 Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γὰρ μοι ἐπέσσαν κακὰ δαίμων.
 Ἡ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαίαν,
 Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσήδα·
 Ὡ γύναι, οὐ γὰρ οἶω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ἐκ Τροίης εὐ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
- 260 Καὶ γὰρ Τρῶας Φῶσσι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρες,
 Ἥμιν ἀκοντισταί, ἡδὲ βυτῆρας δίεσθιν,
 Ἴππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
 Ἐκρίναν μέγα νείκεος ὁμοίου πτολέμοιο.
 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κεν μ' ἀνέσει θεός, ἢ κεν ἁλώω
- 265 Αὐτοῦ ἐν Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μαινήσθαι πατὴρ καὶ μητὴρ ἐν μεγάροισιν,
 Ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον, ἐμεῦ ἀπονόεσφιν ἐδίτος.
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ παῖδα γενεῖν ἰδὼν ἴδῃαι,
 Γήμασθ', ἢ κ' ἐθέλωσα, τῶν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
- 270 Καὶ νῦν δ' ὥς ἀγόρευε, τὰ δὲ νῦν πάντα τελείται.
 Νῦν δ' ἔσται, ὅτε δὴ συγερός γάμος ἀντιβολήσῃ
 Οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὕλβον ἀπήνυρα.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἶνδον ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Μνηστῆρων οὐχ ἦδε δίκη τοπάρουδα τέτυκτο·
- 275 Οἷτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγατέρα
 Μνηστεύειν ἰθέλωσι, καὶ Ἀλλήλοισι ἐρίσῃσιν·
 Αὐτοὶ τοὶ γ' ἀπάγουσι βίβας καὶ ἴφι· μῆλα,

„ Mater mea, id quidem non indigne-fero quod irasceris:
 „ At ego animo intelligo & novi singula,
 „ Bonaque, & pejora; (antea autem adhuc infans eram:)
 „ Sed non possum prudentia omnia intelligere:
 „ Nam me perterrent affidentes aliunde alius,
 „ Hi mala cogitantes: mihi autem non sunt auxiliores.
 „ Nequaquam tamen hospitibus & Iri pugna facta est
 „ Procorum consilio: viribus autem hic potentior fuit.
 „ Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 „ Ita nunc proci in nostris ædibus
 „ Nutarent capitibus domiti, alii quidem in aula,
 „ Alii autem intra domum; solutaque essent membra cujusque;
 „ Uti nunc Irus ille ad atrienses fores
 „ Sedet nutans capite, ebrio similis;
 „ Neque erectus potest stare pedibus, neque reverti
 „ Domum, quæ ei reditus est; quoniam chara membra soluta
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur. (sunt.
 Eurymachus autem verbis allocutus est Penelopem;
 „ Filia Icarii, prudens Penelope,
 „ Si omnes te viderent per Iasum Argos Achivi,
 „ Plures proci in vestris ædibus
 „ A-mane convivarentur; quoniam præstas mulieribus,
 „ Forma-que, statura-que, & mente intus æqua.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope;
 „ Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpusque,
 „ Perdiderunt immortales, quando ad Ilium navigabant
 „ Argivi; cum iis autem meus maritus erat Ulysses.
 „ Si ille utique reversus meum statum gubernaret,
 „ Major gloria esset mea & melior ita.
 „ Nunc verò tristor: tot enim mihi immisit mala deus.
 „ Certe quidem, quando demum ibat relicta patria terra,
 „ Dextra in carpo prehensa me manu allocutus est;
 „ O mulier, non enim puto bene-ocreatos Achivos
 „ Ex Troja bene omnes incolumes redituros:
 „ Etenim Trojanos aiunt pugnaces esse viros,
 „ Et jaculatores, & tractores sagittarum,
 „ Equorumque velocium conscensores; qui citissime
 „ Decreverint magnam contentionem gravis-æque belli.
 „ Ideo nescio, an me remittat deus, an capiar
 „ Illic in Troja: tibi autem hic omnia curæ-sint.
 „ Memor-sis patris & matris in ædibus,
 „ Sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.
 „ At postquam jam filium barbatus videris,
 „ Næbe, cui volueris, tua domo relicta.
 „ Ille utique sic dicebat; quæ sane nunc omnia perficientur.
 „ Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
 „ Perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.
 „ Sed hic gravis dolor cor & animum occupat:
 „ Procorum non hic mos olim fuit;
 „ Qui scilicet præstantemque mulierem & divitis filiam
 „ Ambire velint, & inter se contendant;
 „ Ii ipsi sane adducunt boves & pingues oves,

Κούρης δαίττα Φίλοισι, καὶ Ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν.
Ἄλλ' οὐκ ἄλλότριον βίοτον νήποιον ἔδουσιν.

280 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
Μειλιχίοις ἐπέεσσι· νόος δὲ οἱ ἔλλα μενοίνα.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
285 Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐβέλητιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐξί·
ἡμεῖς δ' οὗτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πη ἄλλη,
πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅς τις ἄριστος.
Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

290 Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα Ἰκάστος.
Ἀντινώῳ μὲν ἔνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον
Ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι·
Χρύσειαι, κληῖσιν ἑυγνάμπτοις ἀραρυταί.

Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε,
295 Χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἑρμένειον, ἡέλιον ὥς.
Ἑρμῆα δ' Εὐρυδάμαντι δῶω θεράποντες ἔνεικαν,
Τρίγληνα, μορβέντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο, Πολυκτορίδαο ἄνακτος,
Ἰσθμίων ἠνεῖκεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.
300 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔνεικεν.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δῖα γυναικῶν.
τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
οἱ δ' εἰς ὄρχησύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ᾄοιδὴν
τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.

305 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν
ὄφρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν
Λύα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ.
καὶ δαίδαας μετέμισγον· ἀμοιβῆδ' ἄνέφαινον.

310 Δμῶαί Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος· αὐτὰρ δὲ τῆσιν
αὐτοῖς διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Δμῶαί Ὀδυσσεύος, δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ἔρχεσθε πρὸς δῶμαβ', ἐν αἰδοίῃ βασιλείᾳ·

315 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα σροφαλίζετα· τέρπετα δ' αὐτὴν
ἡμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἴρια πείκετε χερσίν.
αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
Ἦνπερ γὰρ κ' ἐβέλωσιν ἑὸν ἄντρονον ἥῳ μίμνειν,
οὔτι μὲ νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμὶ.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασσαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
320 Τὸν δ' αἰσχυρῶς ἐνένιπτε Μελαντιάδης καλλιπάρης,
τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
παῖδα δὲ ὥς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπείης·
Ἄλλ' ἢ γ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, καὶ φιλέεσκεν.

325 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι·
Ξεῖνε τάλαν, σὺ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἔσσι,
οὐδ' ἐβέλεις εὐθεῖν, χαλκῆϊόν ἐς δόμον ἔλδων,
ἥέ που ἐς λέσχην· ἄλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις
παρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ

„ Puellæ convivium amicis, & splendida dona dant:
 „ At non alienum victum impune edunt.
 Sic dixit: gavisus est autem multa-passus nobilis Ulysses,
 Quod eorum quidem dona attrahebat, placebat autem animum
 Blandis verbis; mens verò ei alia agitabat.
 Illam autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius;
 „ Filia Icarii, prudens Penelope,
 „ Dona quidem quicunque voluerit Achivorum huc ferre,
 „ Accipe; non enim bonum recusare donationem est:
 „ Nos verò neque ad opera prius ibimus, neque usquam alio,
 „ Quam scilicet tu ei nupseris Achivorum, quicunque optimus.
 Sic dixit Antinous; illis autem placebat sermo:
 Donaque proinde allaturum præmiserunt præconem quisque.
 Antinoo quidem tulit *Præco* magnum perpulchrum pepulum
 Varium; inerant autem fibulæ duodecim omnes
 Auræ, acubus bene-inflexis aptatæ.
 Monile verò Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
 Aureum, electris confertum, solem veluti.
 Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt,
 Trinis-ocellis, exquisitas; gratia autem effulgebat multa.
 A Pisandro verò, Polyctoride rege,
 Collare tulit servus, perpulchrum ornamentum.
 Aliud autem alius donum Achivorum pulchrum tulit.
 Ipsa quidem deinde ascendebat in coenaculum nobilissima mulie-
 Cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulchra dona. (Cum:
 Illi verò in saltationem & desiderabilem cantum
 Conversi delectabant-se; manebantque dum vesper adveniret:
 Eis autem se-delectantibus niger vesper advenit.
 Statim lampadas tres statuerunt in ædibus
 Ut lucerent; circum autem ligna arida posuerunt,
 Sicca dudum, prædura, recens fissa ære;
 Et faces miscuerunt: alternatim verò succendebant
 Famulæ Ulyssis multa-passi: at inter eas
 Ipse generosius locutus est solers Ulysses;
 „ Famulæ Ulyssis, diu absents regis,
 „ Ite ad aedes, ubi est veneranda regina,
 „ Apud eam verò pensa versate; & delectate ipsam
 „ Sedentes in domo; vel lanas carpite manibus.
 „ At ego his lumen omnibus præbebo.
 „ Etiam si enim velint usque ad pulchro-solio Auroram manere,
 „ Nequaquam me domabunt: multorum-patens nempe valde sum.
 Sic dixit: hæ autem riserunt, & se invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulchra-genis,
 Quam Dolius quidem genuit; curavit autem Penelope,
 Filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo:
 Sed neque sic retinuit dolorem in animo Penelopes;
 Sed ea cum-Eurymacho miscebatur, & eum amabat:
 Quæ utique Ulysses objurgabat contumeliosis verbis;
 „ Hospes miser, tu sane aliquis mente exturbatus es;
 „ Neque vis cubare, æream in domum profectus;
 „ Vel aliquo in diversorium; sed hic multa prædicas
 „ Confidenter multos inter viros, neque quid animo

- 364 Ταρβείς· ἢ βᾶ σε οἶνος ἔχει Φρένας, ἢ νύ τοι μέλ
 330 Τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμύλια βάζεις.
 Ἡ Ἀλυσίς, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν Ἀλήτην;
 Μή τις τοι τάχα Ἴρου Ἀμείνων ἕλλος ἀναστῇ,
 Ὃς τις σ' Ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς χερσὶ συμβῇτι,
 335 Δώμματος ἐκπέμψῃσι, Φορύξας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἡ τάχα Τηλεμάχῳ ἔρῳ, κύον, οἳ ἄγορεύεις,
 Κεῖσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὐτὶ διαμελείῃ τάμησιν.
 Ὡς εἰπὼν, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
 340 Βᾶν δ' ἵμεναι διὰ δῶμα· λυθέν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάτης
 Ταρβασύνῃ· Φᾶν γάρ μιν Ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὁ παρ' λαμπτήρσι Φαείνων αἰθομένοισιν
 Εἰσῆκει ἐς πάντας ἐρώμενός· ἕλλα δὲ οἱ κῆρ
 Ὡρμαινε Φρεσὶν ἤσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεσα γέγοντο.
 345 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἰς Ἀθήνη
 Λῶβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 Δύη ἔχος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἄγορεύειν,
 Κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευξε·
 350 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 Ὅφρ' εἰπῶ, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
 Οὐκ ἄβελ' ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσσῆϊον ἐς δόμον ἵκει·
 Ἐμψῆς μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 Καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες οὐδ' ἠβριαί.
 355 Ἡ ῥ', ἅμ' τε προσέειπεν Ὀδυσῆα πτολίπορθον·
 ἦεῖν, ἢ ἄρ' κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἰ σ' ἀνελοίμην,
 Ἀγροῦ ἐπ' ἰσχατιῆς, (μισθὸς δέ τοι ἑρκίος ἔσται,)
 Αἰμασιᾶς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 Ἐνθα δ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἱηεταὺν παρέχοιμι,
 360 Εἴματά τ' ἔμψιδέσμαιμι, ποτὶν θ' ὑποδήματα δοίην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κᾶν ἔμμεθες, οὐκ ἐθέλῃσις
 Ἔργον ἱποίχεσθαι· ἀλλὰ πτώστειν κατὰ δῆμον
 Βούλει, ὅφρ' ἂν ἔχης βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 365 Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἕρις ἔργοιο γένοιτο
 Ὡρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἡμᾶτα μακρὰ πέλονται,
 Ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 Καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου
 Νήσιες ἄχρη μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρείῃ.
 370 Εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλκυνέμεν, οἱ περ ἑρῖοι,
 Αἰῶνες, μεγάλοι, ἅμφω κεκορηότε ποίης,
 Ἡλικες, ἰσοφῆροι, τῶν τε σθένος οὐκ Ἀλαπιδῶν,
 Τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος Ἀρότρη,
 Τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.
 375 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσεις Κρονίων
 Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη, καὶ δύο δοῦρε,
 Καὶ κύνη πάγχυαλος ἐπὶ κροτάφοις Ἀραρυῖα·
 Τῷ κέ μ' ἴδοις πρῶτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μυγόντα,
 Οὐδ' ἔν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἄγορεύεις.
 380 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 Καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἢ δὲ κραταῖδες.

Times: certe utique tibi vinum occupat mentem: vel sane
 Talis mens est: quare & vana loqueris. (tibi semper
 An exultas, quod Irum vicisti erronem?
 Cave, ne quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 Qui te circum caput contusum manibus robustis
 Domo emittat, fœdatum sanguine multo.
 Hanc autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;
 Certe cito Telemacho dicam, canis, quælia loqueris,
 Illuc profectus; ut te ibi membratim concidat.
 Sic locutus, verbis perterritus mulieres.
 Perrexerunt autem ire per domum; solutaque sunt subitus mem-
 Timore: putabant enim ipsum vera dixisse. (bra cuiusque
 At is apud lampades præluces accensas
 Stetit omnes intuens: alia verò ei cor
 Agitabat mente sua, quæ utique non irrita facta sunt.
 Procos autem non omnino eximios sinebat Minerva
 Contumelia abstinere acerba; ut adhuc magis
 Sabiret dolor cor Laërtiadæ Ulyssis.
 His verò Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 Incessans Ulysses; risum verò sociis fecit;
 Audite me, proci inclytæ reginæ,
 Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:
 Non sine-deo hic vir Ulysses in domum venit:
 Omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 Et capitis; quoniam non ei sunt capilli ne pauci quidem.
 Dixit utique; simulque allocutus-est Ulysses urbium-vastatorem;
 Hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 Agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit,)
 Sepesque colligans, & arbores proceras plantans?
 Illic autem ego cibum quidem perennem præberem,
 Vestimentaue circum-induerem, pedibusque calceamenta da-
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles (rem-
 Opus adire; sed mendicare per populum
 Mavis; ut possis pascere tuum ventrem infatiabilem.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 Eurymache, si enim nobis contentio operis fieret
 Tempore in verno, quando scilicet dies longi sunt,
 In herba; falcem quidem ego bene-flexam haberein,
 Et tu quoque talem haberes, ut experiremur opus
 Jejuni usque penitus ad tenebras, herba autem adesset.
 Sive rursus & boves essent agendi, qui utique optini,
 Rutili, magni, ambo saturati herba, (non imbecille,
 Equales-ætate, pares-operi-sustinendo, quorum utique robur
 Arvum autem quatuor-jugerum esset, cederetque subitus gleba
 Tunc me videres, an sulcum continuum proscinderem. (aratrum;
 Sive demum & bellum alicunde moveret Saturnius
 Hodie; at mihi scutum esset, & duæ hastæ,
 Et galea tota-ærea temporibus apta;
 Tunc me videres primis in pugnatoribus mixtum,
 Neque mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-te-geris, & tibi animus est inclemens;
 Et quodammodo quidam videris magnus esse & fortis,

Οὕνεκα παρ' παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 Αἰψά κέ τοι τὰ θυέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἰόντα,
 385 φεύγοντι κρίνονται δι' ἐκ προθύροιο θύραζε.

Ἦς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόβι μᾶλλον,
 Καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄ δαῖλ', ἥ τάχα τοι τελέω κανὼν, οἳ ἀγορεύεις
 Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· οὐδέ τι θυμῷ
 390 ταρβέεις· ἥ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι πλεῖ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶλιν βάξεις.
 Ἦ ἀλυσίς, ὅτι Ἴφρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

Ἦς ἄρα Φωνήσας, σφέλας εἶλετο· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο δουλιχίης,

395 Εὐρύμαχον δέσας· ὃ δ' ἄρ' οἶνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόχους δὲ χαμῶϊ βόμβησε πεσοῦσα·

Αὐτὰρ ὅγ' οἰμῶξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσι.
 Μνηστῆρες δ' ἐμάθησαν ἀνὰ μέγαρον σκιδέντα·

Ἦδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἕλλον·
 400 Αἰὲ' ὦφελλ' ὃ ξείνος ἀλώμενος ἕλλοθ' ὀλέσθαι,

Πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς

Ἑσθλῆς ἔσσεται ἡδὺς, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο·

405 Δαιμόνιοι, μῆνεσθε, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτε· θεῶν νύ τις ὑμῖν δροβύνει.

Ἄλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε δίκας ἰόντες,
 Ὅπποτε θυμὸς ἔκωγε· διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.

Ἦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 410 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγρόρευεν.

Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδης ἑνεκτός·

Ἦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῃ
 Ἀντιβίοις ἐπέσσει καταπτόμενος χαλεπαῖνοι·

415 Μῆτε τι τὸν ξείνον συφελίζετε, μῆτε τιν' ἕλλον
 δμῶν, οἳ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσῆος θέοιο.

Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 Ὅφρα σπείσαντες κατακείομεν δίκας ἰόντες·

Τὸν ξείνον δὲ ἱῶμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 420 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.

Ἦς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἱαδόντα μῦθον ἔειπε·
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρως,

Κήρυξ Δουλιχίεος· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισαδόν· οἳ δὲ θεοῖσι

445 Σπείσαντες μακάρεσσι, πῖον μελιηδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπὶ δ' ὅθ' ὕσον ὕδατος θυμὸς,

Βᾶν ῥ' ἵμεναι κείοντες ἱὰ πρὸς δῶμα δ' ἕκαστος.

„ Quoniam cum paucis & non bonis versaris.
 „ Sin Ulysses veniret, & accederet in patriam terram,
 „ Statim tibi portæ, etiam latæ licet admodum sint,
 „ Fugienti arctarentur per vestibulum foras.
 Sic dixit: Eurymachus verò iratus est ex corde magis,
 Et ipsum torve intuitus, verba alata dixit;
 „ Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, qualia dicis
 „ Confidenter multos inter viros, neque quid animo
 „ Times: certe utique vinum tibi mentem occupat, vel sane
 „ Talis mens est: quare & vana loqueris. (tibi semper
 „ An exultas, quod Irum vicisti erronem?
 Sic utique locutus, scabellum sumpsit: at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichienfis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad-manum
 Dextram; gutturnium verò humi sonuit lapsus:
 At ille ejulatu-edito cecidit supinus in pulveribus.
 Proci verò tumultuati sunt per ædes obscuras:
 Sic verò aliquis dicebat intuitus in propinquum alium;
 „ Utinam hospes errans alibi periisset,
 „ Antequam venisset: ita neutiquam tumultum intulisset.
 „ Nunc autem de mendico contendemus: neque ulla convivii
 „ Boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.
 Iater hos autem & locuta est sacra vis Telemachi;
 „ Miseri, insanitis, & non amplius tenetis animo
 „ Cibus, neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 „ Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 „ Quando animus jubet; pello verò neminem ego.
 Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
 Iphis verò Amphinomus concionatus est, & dixit,
 Nisi illustris filius, Aretiadæ regis;
 „ O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 „ Contrariis verbis carpens sæviat:
 „ Neque omnino hospitem pulsate; neque quenquam alium
 „ Famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 „ Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 „ Ut postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:
 „ Hospitem verò sinamus in ædibus Ulyssis
 „ Telemacho curæ-esse; hujus enim dilectam venit ad domum.
 Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Iphis verò craterem miscuit Mulius heros,
 Præco Dulichienfis; famulus autem erat Amphinomi:
 Distribuit verò deinde omnibus astando: illi autem diis
 Ubi libassent beatis, biberunt dulce vinum.
 At postquam libassent, bibissentque, quantum volebat animus,
 Perrexerunt utique ire decubituri suas ad domos quisque.

Ἰπὸ βέσσις.

ΣΤΗΝ Τηλεμάχῳ ἔκθεσιν ποιεῖται τῶν ὕτλων Ὀδυσσεύς, καὶ πρὸς Πηνελόπην ἐκ Κρήτης εἶναι ὑποκρίνεται· γίγνεται δὲ αὐτοῦ δι' οὐλῆς ἀναγνωρισμὸς πρὸς Εὐρύκλειαν, τοὺς πόδας αὐτοῦ νίπτουσιν· καὶ κατὰ παρέκβασιν ὁ ποιητὴς διηγέται, ὡς ἐν Παρινασσῷ ὑπὸ σὺνδς ἐπλήγη κυνηγῶν.

Ταῦ δ' ἀναγνωρίζει ἐξ οὐλῆς γρηῦς Ὀδυσσεύς.

- Ἄτταρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθῆνῃ μερμηρίζων.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἄρ' ἵα κατθέμεν εἰσω
5 Πάντα μάλ', αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἱπείεσσι
Παρφάτθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
Ἐκ καπνοῦ κατέβηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔῳκει,
Οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
Ἄλλὰ κατήκισαι, ὕσσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν σήσαντες ἐν ὕμνῳ,
Ἀλλήλους τρώτῃτε, καταισχύνητε δὲ δαῖτα,
Καὶ μνηστῶν αὐτὸς γὰρ ἰφέλκεται ἄνδρα σιδήρεος.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἱκετεύετο πατρί·
15 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Ματ', ἔγε δὴ μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταβείωμαι ἔντα πατρὸς
Καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκῆδέα καπνὸς ἡμέρδαι,
Πατρὸς ἀποικομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
20 Νῦν δ' ἰθέλω καταθέσθαι, ἐν' οὐ πυρὸς ἔξετ' αὐτμή.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
Αἰ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο,
Οἴκου κήδεσθαι, καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
Ἄλλ' ἔγε, τίς τοι ἔπειτα μετοικομένη φάος εἰσεί;
25 Δμῶας δ' οὐκ εἷας προβλυσκέμεν, αἱ κεν ἔφαινον.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
Εἶνος ὅδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἡμῆς γὰ
Χοίνικος ἀπτήται, καὶ τηλόθεν εἰληλούδης.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
30 Κλήϊττον δὲ θυρας μεγάρων εὐ ναιετάοντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεύς καὶ Φαίδιμος υἱὸς
Ἐσφόρεον κόρυδάς τε, καὶ Ἀσπίδας δμφαλοῖσσι,
Ἐγχεά τ' ἐξυέντα· πάροδε δὲ Παλλὰς Ἀθῆνη,
Χρύτεον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἱποῖσι.
35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα·
Ὡ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ἑρῶμαι·
Ἐμπης μὲν τοῖχοι μεγάρων, καλαὶ τε μετόδοι,
Εἰλῆτιναί τε δοκοί, καὶ κίονες ὕψος ἔχοντες,
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ πυρὸς αἰδομένοιο.

O D Y S S E Æ HOMERII XIX.
LIBRI

Argumentum.

CUM Telemacho seponit arma Ulysses, & ad Penelopen ex Creta se esse fingit. Fit autem ipsius per cicatricem agnitio ad Eurycleam, pedes ipsius lavantem. Et per digressionem poeta narrat quo pacto in Parnasso vulneratus fuerit ab apro inter venandum.

T. Agnoscit ex cicatrice vetula Ulysses.

AT in domo relinquebatur nobilis Ulysses,
Prociis credem cum Minerva meditans:
Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est;
„Telemache, oportet arma martia deponere intus
„Omnia prorsus; at procos blandis verbis
„Palpare; quando te percontentur arma desiderantes: (sunt,
„Dicentem, Ex fumo deposui; quoniam non amplius illis similia
„Qualis quondam ad Trojam proficiscens reliquit Ulysses;
„Sed foedata sunt, quantum ignis attigit vapor.
„Insuper autem & hoc majus in mentem iniecit deus;
„Ne forte vino-gravari, contentibne concitata inter vos,
„Vos-invicem vulneretis, deturpetisque convivium,
„Et nuptiarum-ambitum; ipsam enim allicit virum ferrum.
Sic dixit: Telemachus verò dilecto obedivit patri:
Evocatamque allocutus est nutricem Eurycleam;
„Nutrix, age jam mihi contine in aedibus mulieres,
„Dum in thalamum deponam arma patris
„Pulchra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
„Patre absente; ego nempe adhuc infans eram:
„Nunc autem volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
Hunc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
„Utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
„Domum ad-curandam, & possessiones omnes servandas.
„Sed age, quænam tibi deinde comitans lumen portabit?
„Famulis nempe non sinebas præire, quæ præluceant.
Hanc verò rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
„Hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sano
„Modium attingat, etiam longe qui-venorit.
Sic utique dixit: huic verò pennarum-expers fuit verbum.
Clausit autem januas ædium habitantibus-commodarum.
Tum verò impetu-facto Ulysses & illustis filius
Intro-ferebant galeasque & scuta umbonibus munita,
Hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
Auream lucernam tenens, lumen perpulchrum faciebat.
Tunc demum Telemachus alloquebatur suum patrem statim;
„O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;
„Omnino mihi parietes ædium, pulchraque intercolumnia,
„Abiegnæque trabes, & columnæ in-altum erectæ,
„Lucent oculis, tanquam igne ardente.

- 40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
τὸν δ' ἄπαμ' ὀρόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Σίγα, καὶ κατὰ σὺν νόον ἴσχανε, μὴδ' ἱρέεινε·
Αὐτῇ τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλαξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
- 45 Ὅφρα κ' ἔτι δμῶας καὶ μητέρα σὺν ἐρεθίσω·
Ἡ δέ μ' ἐδυρομένη εἰρήσεται ἄμφω Ἰκάρα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δὴ ἐκ μεγάρου βεβήκει
Κείων ἐς θάλαμον, δαίδων ὑπολαμπτομένων,
Ἔνθα πάρος κοιμᾶτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
- 50 Ἔνθ' ἔρα καὶ τότε ἔλεκτο, καὶ ἦν δ' ἔσαν ἔμμενον.
Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Μνηστῆρεςτι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μαρμηρίζων.
Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἥδ' ἐ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
- 55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἔρ' ἔφιζα,
Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν τότε τέκτων
Ποίησ' Ἰκαάριος, καὶ ὑπὸ θρήνων ποσσὶν ἦκε
Προσφύε' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
Ἔνθα καθέζετο ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
- 60 Ἦλθον δὲ δμῶα λευκώλενοι ἐκ μεγάρου·
Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ἔρεον, ἥδ' ἐ τραπέζας,
Καὶ δέπα, ἔνθεν ἔρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον.
Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν
Νήησαν ξύλα πολλὰ, φῶς ἔμεν, ἥδ' ἐθέρεσθαι.
- 65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένικτε Μελαγχῶ δεύτερον αὐτίς·
Ἔειν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
Δινεύων κατὰ οἶκον; ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὶς ὄνησο·
Ἡ τάχα καὶ θαλαῶν βεβλημένος εἶσθα θύραζε.
- 70 Τὴν δ' ἔρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Δαιμονίη, τί μοι ὦδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ;
Ἡ ὅτι οὐ ληθῶ; κακὰ δὲ χροῖ' εἴματα εἶμαι;
Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.
- 75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ὀλβιος ἄφνειον, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτην
Τοίμῃ, ὁποῖος ἔσι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.
Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ,
Οἷσιν τ' εὖ ζῆουσι καὶ ἄφνειοι καλέονται·
- 80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων· ἤθελε γάρ που.
Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης
Ἀγλαίην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέκασσαι,
Μὴ πῶς τοι δέτποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
Ἡ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἱλπίδος αἶσα.
- 85 Ἢ δ' ὅ μιν ὥς ἀπὸβλεψε, καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
Ἀλλ' ἤδη καὶς τοῖος ἀπόβλωνός γε ἔκητι
Τηλέμαχος· τὸν δ' οὐτίς ἐνὶ μεγάρῳσι γυναικῶν
Λήθει ἀτασθάλλους· ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐστίν.
Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
- 90 Ἀμφίπολον δ' ἐνένικτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνδμάστῃ·
Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδελῆς, οὔτι με λήθειαι
Ἐρδουσα

„ Certe omnino aliquis deorum intus, qui cœlum latum habi-
Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses; (tunc.

„ Tace, & in tua mente retine, neque interroga:

„ Hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

„ Sed tu quidem cubitum-eas; ego verò relinquer hic,

„ Ut adhuc-magis famulas & matrem tuam provocem;

„ Hæc verò me lamentans interrogabit de lingulis.

Sic dixit: Telemachus verò ex domo discessit

Cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,

Ubi antea cubabat, quando ipsum dulcis somnus opprimebat:

Ubi sane & tunc cubuit, & auroram divinam expectabat.

At in domo relinquebatur nobilis Ulysses,

Prociis cœdem cum Minerva meditans.

Egrediebatur autem è thalamo prudens Penelope,

Dianæ similis, & aureæ Veneri: (solebat,

Et juxta ignem quidem sedem deposuerunt, ubi utique insidere-

Circumcirca-ornatam ebore & argento; quam olim faber

Fecerat Iemalius, & subtus scabellum pedibus posuerat

Aptum ex ipsa; ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulæ candidæ-ulnis ex domo:

Hæ autem panem quidem multum auferabant, & mensas,

Et pocula, unde scilicet viri superbientes bibebant.

Ignem verò à focus ad terram jecerunt; aliaque super ipsos

Camularunt ligna multa, ut lumen esset, & calefactio.

At Ulysses increpabat Melantho secundo rursus;

„ Hôspes, adhuc & nunc hic molestus-eris per noctem.

„ Versans in domo? observabisque mulieres?

„ Sed exi foras, miser, & convivio juvare;

„ Aut cito & torre percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;

„ Improba, cur in me sic invehis irato animo?

„ An quod non niteo? mala autem corpori vestimenta indutus

„ Mendicoque per populum? necessitas enim urget. (sum?

„ Tales mendici & erronei viri sunt.

„ Etenim ego quondam domum inter homines habitabam

„ Beatus divitem, & sæpe dabam erronei

„ Tali, qualis esset, & cujuscunque rei indigens venisset.

„ Erant verò *mibi* servi valde multi, aliaque multa,

„ Quibus scilicet bene vivunt *homines*, & divites vocantur:

„ Sed Jupiter perdidit Saturnius; voluit enim aliqua-de-cause.

„ Ideo nunc *cave* ne aliquando & tu, mulier, omnem amittas

„ Pulchritudinem, qua nunc sane inter ancillas ornata es;

„ Ne forte tibi domina irata sæviat,

„ Vel Ulysses venerit; adhuc enim & spei copia est.

„ Sin ille quidem ita perit, & non amplius rediturus est,

„ At jam filius talis Apollinis utique voluntate

„ Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum

„ Latet perperam-agens; quoniam non amplius tantillæ-ætatis

Sic dixit: eum verò audit prudens Penelope; (est.

Ancillam autem objurgabat, verbumque dixit, compellabatque;

„ Omnino, audax, canis intrepida, non me lates

Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
Πάντα γὰρ εὖ ἤδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
ὧς τὸν ξεῖνον ἔμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν

- 95 Ἀμφὶ πόσει εἶρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκᾶχημαι.
Ἦ ῥα, καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Ὅφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος, ἡδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέσθαι.

- 100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτρυνόμενος κατέθηκε Φέρουσα
Δίφρον εὐξεσον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

- Ἔειπε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ,
105 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκήες;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

- Ὡ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀκείρονα γαῖαν
Νεικέοι· ἡ γὰρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
Ὡς τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοῦδης
110 Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσει,
Εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροῦς, καὶ κριθᾶς, βρώθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ·
Τίττει δ' ἔμπεδα μήλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς
Ἐξ εὐηγεσίης· ἀρετῷσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

- 115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῶ ἐνὶ οἴκῳ·
Μῆδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς δδυνάων
Μνησπαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύζωνος· οὐδέ τί με χρεὶ
Οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ γούωντά τε μυρβμένον τε

- 120 Ἥστ'· ἐπεὶ κάκιον πανθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ·
Μή τίς μοι δμῶν νεμεσήσεται, ἡδ' οὐ γ' αὐτῇ·
Φῆ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρηότα με φρένας δῖνῳ.

- Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
Ἔειν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, εἰδὸς τε, δέμας τε,
125 Ὀλέσαν ἀθάνατοι, ὅτε ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι· μετὰ τοῖσι δ' ἐμὲς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιαν οὕτω·
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων·

- 130 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἥρισι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ Ὀλήεντι Ζακύνθῳ,
Οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελλον ἀμφιέμονται,
Οἳ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὐδ' ἱκετῶν,

- 135 Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργὰ ἔασιν·
Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθέῃσα, Φίλον κατὰτήκομαι ἦτορ·
Οἷ δὲ γάμων σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω·
Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε Φρεσὶ δαίμων
Στηταμένη μέγαν ἰσθὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὀφαίνειν,

- 140 Λεπτὴν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
Κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμν'· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε Φᾶρος
Ἐκτελέσω, (μὴ μοι μεταμῶλια νήματ' ὀλήται,)

„ Perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perles.
 „ Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 „ Quod hospitem eram in ædibus meis
 „ De marito interrogatura; quoniam multum tristor.
 Dixit, & Eurynomen œconomam sermone allocuta est;
 „ Eurynome, affer jam sedem, & pellem super ipsam;
 „ Ut sedens dicat verbum, & audiat
 „ Hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.
 Sic dixit: illa verò valde festinanter deposuit ferens
 Sedem bene-politam, & ei pellem injiciebat:
 Illic sedebat deinde multa-passus nobilis Ulysses.
 Illis autem sermonem exordiebatur prudens Penelope;
 „ Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 „ Quis? unde es virorum? ubinam tibi urbs & parentes?
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, nemo te hominum in immensa terra
 „ Vituperaret: certe enim tua gloria ad cœlum latum pervenit;
 „ Sicut alicujus vel regis eximii; qui deo-similis
 „ Viris in multis & fortibus regnans,
 „ Jura sustentet; ferat autem terra nigra
 „ Tritica & hordea, graventurque arbores fructu;
 „ Pariunt verò robustæ pecudes, mare porro præbet pisces,
 „ Ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 „ Ideo me nunc alia quidem percontare tua in domo; (ipso.
 „ Ne verò meum exquire genus & patriam terram,
 „ Ne mihi magis animum impleas doloribus
 „ Recordanti: valde enim sum ærumnosus; neque omnino me
 „ Domo in aliena lugentemque flentemque (oportet
 „ Sedere: quoniam malum est lugere indiscriminatim semper:
 „ Nequa mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 „ Dicatque lachrymis-abundare gravatum me mentem vino.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope; (pusque,
 „ Hospes, profecto quidem meam excellentiam, formamque, cor-
 „ Perdiderunt immortales, quando ad Ilium navigabant
 „ Argivi; cum iis autem meus maritus erat Ulysses.
 „ Si ille utique reversus meum statum gubernaret,
 „ Major gloria esset mea, & melior ita:
 „ Nunc autem tristor: tot enim mihi immisit mala deus:
 „ Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 „ Dulichioque, Samæque, & nemorosæ Zacyntho,
 „ Quique ipsam Ithacam amœnam incolunt,
 „ Hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.
 „ Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 „ Neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt;
 „ Sed Ulyssiem desiderans, charo contabesco corde:
 „ Hi autem nuptias urgent; ego verò dolos struo:
 „ Vestem quidem mihi primum inspiravit in mentem deus
 „ Exorsæ magnam telam in ædibus texere,
 „ Subtilem & immensam: statim autem inter illos dixi;
 „ Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,
 „ Manete urgentes licet meas nuptias, donec vestimentum
 „ Perfecero, (ne mihi vana fila pereant,)

- Λαέρτη ἡρώϊ ταφῆϊον, εἰσὶν κέν μιν
 145 Μοῖρ' ὅλοη κατέλῃσι τανηλεγὸς θανάτοιο·
 Μὴ τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νημισέην,
 Αἶ κεν ἕτερ σπείρου καίται, πολλὰ κτεατίσσης.
 "Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπακείβετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 "Ἐνθα κεν ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱδν,
 150 Νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραδείμην.
 "Ὡς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοὺς·
 Ἄλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυδον ὦραι,
 Μηνῶν Φθιγόντων, περὶ δ' ἡματα πόλλ' ἐτελείσθην,
 Καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγρῶσας,
 155 Εἶλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμοκλήσαντ' ἐπέεσσιν.
 "Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης·
 Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγεῖν δύναμαι γάμον, οὔτε τιν' ἄλλην
 Μῆτιν ἰφευρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
 Γήμασθ'· ἀσχαλάα δὲ πᾶσι βίοντον κατεδόντων,
 160 Γιγνώσκων· ἡδὴ γὰρ ἀνὴρ οἶός τε μάλιχα
 Οἴκου κήδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδας ὀπάξει.
 Ἄλλα καὶ ὥς μοι εἶπε τέδν γένος, ὀππότεν ἔσσι·
 Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 165 "Ὡ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Οὐκ ἔτ' ἀπολλύξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἑσπεύουσα;
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω· ἥ μὲν μ' ἀχέεσσί γε δῶσεις
 Πλείστοιν, ἢ ἔχομαι· ἥ γὰρ δίκη, ὀππότε πάτρης
 Ἦς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσον ἐγὼ νῦν,
 170 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἔστ' ἀλώμενος, ἕλγεα πάσχων·
 Ἄλλα καὶ ὥς ἔρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάς.
 Κρήτη τίς γὰρ ἐστὶ μέσση ἐνὶ δίνωπι πόντῳ,
 Καλὴ καὶ πείρα, περίρρυτος· ἐν δ' ἐνθρῶποι
 Πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις.
 175 Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
 Ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγάλητορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
 Δωριεὲς τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
 Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις· ἔνθα τε Μίνως
 Ἐννέωρος βασιλεὺς Δίδος μεγάλου βασιλῆος,
 180 Πατὴρ δ' ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
 Δευκαλίων δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἰδομενῆα ἄνακτα·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω
 "Ὡχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
 Ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων·
 185 Ἐν δ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμεν, καὶ ξείνια δῶκα·
 Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοιο,
 Ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
 Στήσε δ' ἐν Ἀμνισσῷ, ὅθι τε σπέρς Εἰλειθυίης,
 Ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι· μόλις δ' ὑπάλυξεν Ἀέλλας·
 190 Αὐτίκα δ' ἰδομενῆα μετάλλα, ἕσυχ' ἀνελθὼν·
 Πείνον γὰρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν, αἰδοῖόν τε.
 Τῷ δ' ἡδὴ δεκάτῃ ἢ ἑνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
 Οἰχομένω σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἔγνων εὐ ἐξείνισσα,
 195 Ἐνδυκίης Φιλέην, πολλῶν κατὰ οἶκον ἑόντων·

„ Laërte heroi sepulchrale, *in tempus* quo ipsum
 „ Fatum perniciosum corripuerit perennis mortis :
 „ Nequa mihi in populo Achivarum succenseat,
 „ Si sine vestimento jaceat, multa qui possedit.
 „ Sic dixi : illis autem persuasus est animus generosus.
 „ Tunc interdum quidem tenebam magnam telam,
 „ Noctu verò dissolvebam, postquam fices adhibueram.
 „ Sic triennium quidem latebam ego & persuadebam Achivis :
 „ Sed quum quartus venit annus, & advenerunt horæ
 „ Mensibus exeuntibus, diesque multi circumacti sunt,
 „ Utique tunc demum me, per famulas, canes non curantes,
 „ Deprehenderunt supervenientes, & increpuerunt verbis.
 „ Sic illud quidem perfecti, etiam nolens, ex necessitate :
 „ Nunc verò neque effugere possum nuptiis; neque ullum aliud
 „ Consilium invenio; valde autem hortantur parentes
 „ Nubere; & ægre fert filius victum devorantes,
 „ Cognoscens; jamjam enim vir *est* habilis maxime
 „ Ad domum curandam, cui utique Jupiter gloriam præbet.
 „ Sed & sic mihi dic tuum genus, unde sis;
 „ Non enim à quercu es olim-fabulosa, neque à petra.
 „ Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 „ Nondum defines meum genus interrogare ?
 „ Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus utique dabis
 „ Pluribus, quam teneor: hic enim mos, quando à-patria
 „ Sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
 „ Multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
 „ Sed & sic dicam, quod me percontaris & interrogas.
 „ Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
 „ Pulchra & pinguis, circumflua; in ea autem homines
 „ Multi, innumeri, & nonaginta urbes.
 „ Alia autem aliorum lingua mixta: insunt quidem Achivi,
 „ Insunt verò indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt & Cydo-
 „ Dorienlesque trifariam-divisi, eximique Pelasgi. (nes,
 „ Apud hos autem est Cnossus magna urbs, ubi scilicet Minos
 „ Novennalis regnabat Jovis magni confabulator,
 „ Patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
 „ Deucalion nempe me genuit, & Idomeneum regem :
 „ Sed ille quidem in navibus rostratis ad Ilium
 „ Abiit una-cum Atridis; mihi verò nomen inclytum Æthon,
 „ Junior natus; ille etenim prior & melior.
 „ Illic Ulysses ego vidi, & hospitelia dedi :
 „ Etenim eum ad Cretam deduxit vis venti,
 „ Euntem ad-Trojam, ubi-abegisset à Maleis :
 „ Stetit autem in Amnisso, ubi scilicet specus Lucinæ,
 „ In portibus difficilibus: vix autem evasit procellas.
 „ Stetit verò Idomeneum quærebat, ad urbem profectus;
 „ Hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
 „ Ei autem jam decima vel undecima erat Aurora (que.
 „ Digresso cum navibus rostratis Ilium versus.
 „ Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
 „ Accurate tractans, multis in domo suppetentibus;

- Καὶ οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἱ ἅμ' αὐτῷ ἔποντο,
 Δημόδωρον ἑλφίτα δῶκα, καὶ κίθονα οἶνον ἀγείρας,
 Καὶ βοῦς λρευσασθαι· ἵνα πλησάιτο θυμόν.
 Ἔνθα δυνάδεκα μὲν μένον ἡμάτα δῖοι Ἀχαιοί·
 200 (Εἴλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 Εἷα ἴσασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων)
 Τῇ τρισκαίδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσει· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσκειν, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τίκετο δὲ χεῖρ·
 205 ὧς δὲ χεῖρ κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν,
 Ἦν τ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύει·
 Τηκομένης δ' ἕρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 ὧς τῆς τίκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεοῦσης,
 Κλαίουσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 210 Θυμῷ μὲν γόοωσαν ἦν ἐλέαιρε γυναῖκα,
 Ὀφθαλμοὶ δ' ὥστε κέρα ἔσασαν, ἥ δὲ σίδηρος,
 Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· ὄβλε δ' ὄγε δάκρυα κεύθευ.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 Ἐξαυτὴς μιν ἔπεσσιν ἀμβρομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνέ γ', εἴω πειρήσεσθαι,
 Εἰ ἔτεδν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν
 Ξείνιστας ἐν μεγάροισιν ἔμδν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ἵπποτ' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔσο,
 Αὐτός θ' οἷος ἦν, καὶ ἑταίρους, οἱ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἰόντα
 Εἰπέμεν· ἡδὲ γὰρ αἱ εἰκοσδὸν ἔτος ἔστιν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἔρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς,
 Διπλὴν· αὐτὰρ οἱ περόνῃ χρυσοῖο τέτυκτο
 Αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλδν
 Ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὧς οἱ χρύσειοι ὄντες, δὲ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 Αὐτὰρ δ, ἐκφυγέειν μεμαῶς, ἤσπαιρε πόδεσσι.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόντα,
 Οἶδν τε κρομύοιο λοπδὸν κατὰ ἰσχαλίοιο.
 Τῶς μὲν ἦν μαλακὸς, λαμπρὸς δ' ἦν, ἡέλιος ὥς·
 235 Ἦ μὲν πολλὰ γ' αὐτὸν ἐθήσαντο γυναῖκες.
 Ἀλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔσο περὶ χροῖ οἴκοι' Ὀδυσσεύς,
 Ἦ τις ἑταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 Ἦ τις που καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς
 240 Ἔσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ, καὶ δίπλακα δῶκα
 Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιδέντα χιτῶνα·
 Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον εὐστέλμου ἐπὶ νηός.
 Καὶ μὲν οἱ κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 Εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷος ἦν περ·
 Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δὲ μιν ἑτοχον ἄλλων

„ Et ei, cæterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
 „ De-publico farinas dedi, & generosum vinum collectum,
 „ Et boves ad-mactandum, ut explerent-sibi animum.
 „ Illic duodecim quidem manebant dies nobiles Achivi;
 „ (Coercebat enim *eos* Boreas ventus magnus, neque in terra
 „ Sinebat stare; infestus verò aliquis excitavit deus:)
 „ Tertiodecimo autem ventus cecidit: illi verò avehebantur.
Illa fingebat, mendacia multa dicens veris similia:
 Illi autem audienti fluebant lachrymæ, liquefiebatque cutis:
 Sicut autem nix liquefit in summis montibus,
 Quam scilicet Eurus liquefecit, postquam Zephyrus diffuderit;
 Liquefcente autem ea fluvii implentur fluentes:
 Sic ejus liquefiebant pulchræ genæ lachrymas-fundentis,
 Flentis suum virum assidentem: at Ulysses
 Animo quidem lugentem suam miserabatur uxorem,
 Oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 Immoti in palpebris; dolo nempe illo lachrymas occultabat.
 Illa verò postquam satiata est lachrymoso luctu,
 Iterum ipsum verbis respondens allocuta est;
 „ Nunc quidem demum te, hospes, puto *me* experturam,
 „ An vere profecto illic cum eximiis sociis
 „ Hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 „ Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus erat,
 „ Ipseque qualis erat; & socios, qui eum comitabantur.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, difficile tanto tempore seorsum cum-abfuerim
 „ Dicere; jam enim ei vigesimus annus est,
 „ Ex quo illinc ivit, & mea abiit à-patria:
 „ Verum & sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.
 „ Lænam purpuream villosam habebat nobilis Ulysses,
 „ Duplicem; at ei sibi auro facta-erat
 „ Calamis geminis; antrorsum verò *opus*-variegatum erat:
 „ In anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum
 „ Palpitanti inhians; hoc autem admirabantur omnes,
 „ Quod hi aurei existentes, hic quidem inhiabat hinnulum sus-
 „ At ille, effugere ardens, palpitabat pedibus. (focans;
 „ Tunicam verò animadverti circa corpus splendidam,
 „ Qualem cepa tunicam de arida:
 „ Ita quidem erat mollis; splendida autem erat, sol veluti:
 „ Profecto quidem multæ ipsum admiratæ sunt mulieres.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reconde tur:
 „ Nescio, an hæc indutus fuerit circa corpus domi Ulysses,
 „ An aliquis sociorum dederit veloci in navi eunti,
 „ Aut aliquis alicubi etiam hospes, quoniam multis Ulysses
 „ Erat charus: pauci enim Achivorum erant similes.
 „ Et ei ego æreum ensen, & duplicem dedi *vestem*
 „ Pulchram, purpuream; & talarem tunicam:
 „ Honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.
 „ Et quidem cum præco paulo major-natu ipso
 „ Comitabatur, & hunc tibi dicam, qualis scilicet erat:
 „ Gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite; (teros
 „ Eurybates verò nomen erat: honorabat autem ipsum supra cræ-
 „ „ Suus

- Ὦν ἱτάρην Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἔρτια ἤδη.
 "Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὕφ' ἱμερον ὥρτε γόοιο,
 250 Σήματ' ἀναγνούσῃ, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦ δ' ἔπει οὖν τάρφῃη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 Καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε·
 Νῦν μὲν δὴ μοι, ξείνε, πάρος περ ἔων ἱλαεινὸς
 Ἐν μεγάροισιν ἱμοῖσι, φίλος τ' ἔσῃ, αἰδοῖός τε·
 255 Αὐτὴ γὰρ τάδε ἔιματ' ἐγὼ πόρον, οἱ ἀγορεύεις,
 Πτύξας· ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαινήν,
 Κεῖνῳ ἄγαλμ' εἶναι· τὴν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς
 Οἴκαδε νοστήσαντα, Φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὶς Ὀδυσσεύς
 260 Ὀλιχέτ' ἐποψόμενος κακοῖλιον οὐκ ὀνομαζήν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι αἰδοῖή Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Μηκέτι οὖν χεῖρα καλὴν ἐναίρειο, μηδέ τι θυμὸν
 Τῆκε, πόσιν γόωτα· νεμεσώμικί γε μὲν οὐδέν·
 265 Καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοτον ἐδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
 Κουρίδιον, τῷ τέκνῳ τέκῃ φιλότῃτι μιγέισα,
 Ἦ Ὀδυσῆ', ὃν φασὶ θεοὶς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἔμετ' οὖδ' σύνθεο μῦθον·
 Νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 270 Ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόσου ἤκουσα,
 Ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίοιι δῆμῳ,
 Ζωοῦ· αὐτὰρ ἔγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἱσθλὰ,
 Αἰτίξων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίφρας ἐταίρους
 Ὀλίσε, καὶ νῆα γλαφυρήν, ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰών· ἐδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντας ὄλοντο πολυκλύτῳ ἐνὶ πόντῳ·
 Τὴν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὶς ἐκβαλε κῶμ' ἐπὶ χέρσου
 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἱ ἀγχιῆσοι γεγάασιν·
 280 Οἱ δὲ μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσαντο,
 Καὶ οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 Οἴκαδ' ἀπήμαντον· καὶ κεν πάλαι ἐνὶ ἱδ' Ὀδυσσεύς
 Ἦν· ἀλλ' ἄρα οἱ τό γε κέρδιον εἴσατο θυμῷ,
 Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἰόντι·
 285 Ὡς πέρι κέρδεα πολλὰ καταβιητῶν ἀνθρώπων
 Οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἔν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο φειδῶν·
 Ὀμνυε δὲ περὶς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 Νῆα κατειρύσθαι, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους.
 290 Οἱ δὲ μιν πέμπουσι Φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἔμε πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 Καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑταρὸν γ' ἔτι βόσκοι,
 295 Ὅσσῳ οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἱνακτος.
 Τὴν δ' ἐς Δωδωνὴν φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διδε βουλήν ἐπακούσῃ,
 Ὅπως νοστήτεε Φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἦν δὴ δὴν ἀπεῖν, ἧ ἀμφαδὲν, ἧ κρυφιδόν.

„ Sænos socios Ulysses; quod sibi animo congrua sentiret.
 Sic dixit: illi autem adhuc magis desiderium excitavit luctus,
 Signis agnitis, quæ ei accurata dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata est lachrymoso luctu,
 Utique tunc ipsum verbis respondens allocuta est;
 „ Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quidem cum-esses mi-
 „ In ædibus meis, charusque eris, honorabilisque: (serabilis
 „ Ipsa enim hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 „ Plicata ex thalamo; fibulamque imposui splendidam,
 „ Illi ornamento ut-esset: eam autem non suscipiam rursus
 „ Domum reversum, dilectam in patriam terram.
 „ Ita scilicet malo fato cava in navi Ulysses
 „ Abiit visurus malum-Ilium non nominandum.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O uxor veneranda Laërtiade Ulyssis,
 „ Ne amplius nunc corpus pulchrum macera; neque omnino an-
 „ Tabescas, virum lugens; at succenseo quidem nihil: (mum
 „ Etenim quævis & aliusmodi luget virum amissum,
 „ Cui-virgo-nupserit, cui filios peperit amore mixta,
 „ Ac Ulysses, quem aiunt diis similem esse.
 „ Sed à-luctu quidem cessa, mei autem adverte sermonem;
 „ Vere enim tibi loquar, neque celabo,
 „ Quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 „ Prope Thesprotorum virorum in ubere populo,
 „ Vivi: quinetiam ducit res-pretiosas multas & egregias,
 „ Petens per populum: at dilectos socios
 „ Perdidit, & navem cavam in nigro ponto,
 „ Trinacria ab insula veniens: irati enim sunt ipsi
 „ Jupiterque & Sol: hujus enim boves interfecerunt socii.
 „ Illi quidem omnes perierunt undoso in ponto:
 „ Hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 „ Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt:
 „ Qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 „ Et ei multa dederunt; mittereque ipsum volebant ipsi
 „ Domum incolumem: & jam pridem hic Ulysses
 „ Fuisset; sed ei hoc scilicet utilius visum est animo,
 „ Opes colligere multam super terram eunti:
 „ Adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 „ Novit Ulysses; neque quisquam contenderet homo alius:
 „ Sic mihi Thesprotorum rex dixit Pheidon;
 „ Jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 „ Navem deductam, & paratos esse socios,
 „ Qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 „ Sed me prius dimisit; contigit enim ut-iret navis
 „ Virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 „ Et mihi possessiones ostendit, quot collegerat Ulysses:
 „ Et sane in decimam generationem alium adhuc alerent,
 „ Quotquot ei in ædibus res-pretiosæ jacebant regia.
 „ Ipsum autem in Dodonem dixit ivisse, ut dei
 „ Ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 „ Quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 „ Jam diu absens, an palam, an clam.

- 300 Ὡς δ' μὲν οὕτως ἐς τὸς ὄχλους, καὶ ἐλεύσεται ἦδη
 Ἄλγχι μάλ'· οὐδ' ἔτι τῆλε Φίλων καὶ πατρίδος αἰῶν
 Διὸν ἀπεσσεῖται· ἔμπης δέ τοι ὕρκια δώσω·
 Ἴσῳ νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἑρίως,
 Ἴσιγ' ἑὸν Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 305 Ἡ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω·
 τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἰσάμενοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
 310 τῷ κε τάχα γνώῃς φιλόττητά τε, πολλὰ τε δῶρα,
 Ἐξ ἐμεῦ· ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακάρϊζοι.
 Ἀλλὰ μοι ᾧδ' ἀνὰ θυμὸν ἕϊεται, ὥς ἔσεται περ·
 οὔτ' Ὀδυσσεύς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
 τεύξῃ· ἐπεὶ οὗτοι σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ,
 315 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, (εἴποτ' ἔην γε,)·
 εἰόνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι.
 Ἀλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθεται δ' εὐνήν,
 δέμνια, καὶ χλαῖνας, καὶ ῥήγεα σιγαλλέοντα,
 Ὡς κ' εὖ θαλπίδων χρυσόθρονον ἦν ἱκνῆται.
 320 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαι τε χρῆσάι τε,
 Ὡς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δαίπνοιο μέδεται
 Ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἀλγίον, ὅς κεν ἡκείνων
 τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος, οὐδέ τι ἔργον
 ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
 325 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεαι, εἴ τι γυναικῶν
 Ἀλλὰ μιν περίεμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
 εἴ κεν ἄνδραλέος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροις
 Δαινύῃ; ἄνθρωποι δὲ μινυθάδιοι τελέθουσιν.
 Ὅς μὲν ἀπηνῆς τ' αὐτὸς ἔη, καὶ ἀπηνία εἶδῃ,
 330 τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγ' ὀπίσσω
 Ζῶν· ἀτὰρ τεθνεώτ' ὃν ἰφειδύωνται ἅπαντες·
 Ὡς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη, καὶ ἀμύμονα εἶδῃ.
 τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξείνοι φορέουσι
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ δὲ μιν ἰσθλὸν ἔειπον.
 335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλλέοντα
 ἤχθει', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὕρα νιφθόντα
 Νεσφισάμην ἐπὶ νηὶς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
 340 Κεῖν δ', ὥς τὸ πάρος περ αὐπνους νύκτας ἴαυον·
 Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικαλίῳ ἐνὶ κοίτῃ
 Ἄεσα, καὶ τ' ἀνέμεινα εὐδρόνον ἦν δῖαν.
 οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
 γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο
 345 τῶν, αἶ τοι δῶμα κατὰ δρήσειραι ἔασιν,
 εἰ μὴ τις γρη῏ς ἐς παλαιήν, κέδν' εἰδυῖα,
 ἦτις τέτληκεν τόσσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
 τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμεῖο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 350 ξεῖνε φίλ', οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
 εἰόνων τηλεπαπῶν φιλήων ἐμὸν ἵκετο δῶμα,

- „ Sic ille quidem ita est salvus, & veniet jam
 „ Prope valde; neque amplius longe ab amicis & patria terra
 „ Diu aberit: omnino autem tibi juramenta dabo;
 „ Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus & optimus,
 „ Larque Ulyssis eximii, quem adveni;
 „ Certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico:
 „ Hoc autem ipso anno veniet huc Ulysses,
 „ Hoc quidem exeunte mense, illo autem instante.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Utinam enim hoc, hospes, verbum perficiendum sit:
 „ Ita cito cognosceres amicitiamque, multaue dona,
 „ Ex me; adeo ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
 „ Sed mihi sic in animo putatur, sicut erit videlicet;
 „ Neque Ulysses amplius domum veniet, neque tu deductionis
 „ Poteris: quoniam nequaquam rectores sunt in domo,
 „ Qualis Ulysses erit inter viros, (si quidem unquam fuit,)
 „ Ad hospites venerandos dimittendos & excipiendos.
 „ Sed ipsum, famulæ, lavate; deponiteque cubile,
 „ Strata, & lænas, & integumenta splendida,
 „ Ut bene calens ad aureo-folio auroram perveniat.
 „ Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
 „ Ut intus apud Telemachum de jentaculo cogitet
 „ Sedens in domo: ei autem gravius erit, qui illorum
 „ Hunc molestia-afficiet perniciosus, neque quod opus
 „ Hic amplius efficiet, valde licet iratus graviter.
 „ Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
 „ Aliis præstem mente, & prudenti consilio,
 „ Si squalidus, male indutus, in ædibus
 „ Conviveris? homines autem brevis-ævi sunt.
 „ Qui quidem crudelis & ipse sit, & crudelia sentiat,
 „ Huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
 „ Vivo; at mortuum sane probris-insequuntur omnes:
 „ Qui autem bonus ipse sit, & bona sentiat,
 „ Hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
 „ Omnes ad homines, multique eum eximium dicere-solent.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O uxor veneranda Laertiæ Ulyssis,
 „ Profecto mihi lænæ & integumenta splendida
 „ Odio-erant, quando primum Cretæ montes nivales
 „ Reliqui in navi proficiscens longis-remis-instructa.
 „ Cubabo autem, sicut antea scilicet insomnes noctes ducebam;
 „ Multas enim jam noctes sordido in cubili
 „ Requievi, & expectavi pulchro-folio auroram divinam.
 „ Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
 „ Est: neque mulier pedem tanget nostrum
 „ Earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,
 „ Nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
 „ Quæ toleraverit tot mente, quot ego scilicet;
 „ Hanc verò non ægre-ferrem pedes tangere meos.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Hospes dilecte, nondum enim quisquam vir sapiens adeo
 „ Hospitum longinquorum charior meam advenit domum,
 „ „ Adeo

- 'Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
 Ἐς δέ μοι γρη῏ς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσιν,
 Ἡ καί νιν δύσηνον εἴ τρέφειν, ἥδ' ἀτίταλλειν,
 355 Δεξαμένη χεῖρας, ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Ἡ σε πόδας νίψει, βλιγνηπελέουσά περ ἔμψης.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνυσσάμεν, περίφρων Εὐρύκλειαν,
 Νίψον σείο ἀνακτος βμήλικα· καὶ που Ὀδυσσεὺς
 Ἦδη τοῖόςδ' ἐπὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
 360 Αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγυράσκουσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
 Δάκρυα δ' ἐκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυνδὺν ἔειπεν·
 ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
 Ἀνθρώπων ἡχθῆρε θεοῦδ' ἀθυμὸν ἔχοντα.
 365 Οὐ γὰρ πῶ τις τόσσα βροτῶν Δι' ἑρπικεραύνῃ
 Πίονα μηρί' ἔκη', οὐδ' ἐξαίτους ἐκτόμβας,
 Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἱκαιοῖ
 Γῆρας τε λιπαρὸν, θρέψαιδ' τε φαίδιμον υἱόν·
 Νῦν δέ τοι ὧδέ σε πάμπαν ἀφείλατο νόστιμον ἡμερ.
 370 Οὕτω που κῆκεῖν ἐφεισίδωντο γυναῖκες
 Ἡείνων τηλεδακῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώματ' ἱκοίτο,
 Ὡς σέθεν αἰ κύνες αἶδα καθεισίδωνται ἄπασαι·
 Τῶν νῦν λῶβην τε καὶ αἰσχρὰ πῶλλ' ἄλειψιν,
 Οὐκ ἰάσας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀκούσαν ἀνώγει
 375 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Τῷ σε πόδας νίψω, ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελόπειης
 Καὶ σέθεν εἶνεν· ἔπει μοι δρώρεται ἔνδοθι θυμὸς
 Κήδεσιν· ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὃ, τι κεν εἴπω·
 Πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἱκόντο,
 380 Ἀλλ' οὕτω τινά φημι λοικῶτα ὧδε ἰδέσθαι,
 Ὡς σὺ, δέμας, φωνήν τε, πόδας τ', Ὀδυσῆϊ ἔσικας.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γρη῏ς, οὕτω φασὶν ὅσοι ἴδον ἐφθαλμοῖσιν
 Ἠμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν
 385 Ἑμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ λείβηδ' ἔλε παμφανόωντα,
 Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πρυλὺ
 Ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἰξεν ἐπ' ἰσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότος ἐτράπετ' αἴψα·
 390 Αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν δίσσατο, μὴ ἰλαβοῦσα
 Οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφοδὰ ἔργα γένοιτο.
 Νίξε δ' ἄρ' ἄσπον ἰούσα ἀναχθ' ἰόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Οὐλὴν· τὴν ποτὲ μιν σῶς ἦλασε λευκὰ ἰδόντι
 Παρηγασθὺν ἰλδόντα, μετ' Αὐτόλυκόν τε, καὶ υἱας,
 395 Μητρὸς εἷς πατέρ' ἰσθλὸν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέλευε
 Κλεπτοσύνην θ', ἄρκη τε· θεὸς δὲ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
 Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καλεῖν
 Ἀρνῶν ἥδ' ἐρίφων· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδε·
 Αὐτόλυκος δ' ἰθάκης ἰλδὸν ἐς πῖονα δῆμον,
 400 Παῖδα μέν γε γαῶτα κισχέσατο θυγατὲρος ἥς·
 Τὸν δ' αἰεὶ Εὐρύκλειαν φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε
 Πλευρμένω δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζεν·
 Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεο, ὃ, τι κα θεῖης

„ Adeo tu valde scite prudentia omnia dicis.
 „ Est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
 „ Quæ illum infelicem bene nutriebat, & educabat,
 „ Susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater;
 „ Quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
 „ Sed age nunc surgens, prudens Euryclea,
 „ Lava tui domini coætaneum; & alicubi Ulysses
 „ Jam talis est pedibus, talisque etiam manibus;
 „ Cito enim in malo homines consenescent.
 Sic utique dixit: Vetula autem operuit manibus vultum,
 Lachrymasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit;
 „ Hei mihi, tui *causa*, Fili, animi-impotenti: certe te Jupiter
 „ Hominibus odit pium animum habentem. (præ
 „ Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-gaudenti
 „ Pinguia femora combussit, neque eximias hecatombas,
 „ Quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
 „ Ad senectutem placidam, nutriresque illustrem filium:
 „ Nunc autem sic tibi omnino abstulit reditus diem.
 „ Sic alicubi & illum probris-insequantur mulieres
 „ Hospitum longinquorum, quando alicujus inclytas ædes adve-
 „ Sicut te, *senex*, canes hæ probris-insequantur omnes: (nerit,
 „ Quarum nunc contumeliam & opprobria multa vitans,
 „ Non finis lavare: me verò non invitam jubet
 „ Filia Icarii, prudens Penelope.
 „ Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
 „ Et tui gratia: quoniam mihi commovetur intus animus
 „ Doloribus: sed age nunc adverte verbum, quod dicam.
 „ Multi sane hospites miseri huc venerunt,
 „ Sed nondum quemquam dico similem sic vidisse *me*,
 „ Sicut tu, corpore, voceque, pedibusque, Ulyssi similis-es,
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
 „ Nos ambos, valde similes nobis-invicem
 „ Esse; sicut tu scilicet ipsa perspicax dicis.
 Sic utique dixit: vetula verò lebetem sumpsit splendentem,
 Ex quo pedes lavabat: aquam autem infudit multam
 Frigidam; deinde verò calidam insuper-fudit: at Ulysses
 Sedebat ad focum; ad tenebras autem convertit-se cito:
 Statim enim in animo suspicatus est, ne ipsum attræctans
 Cicatricem animadverteret, & manifestæ res fierent.
 Lavabat autem *ea* proinde prope accedens regem suum; statim verò
 Cicatricem; quam aliquando ei aper inflixit albo dente, (agnovit
 In-Parnassum profecto, ad Autolycumque, & filios,
 Matris suæ patrem eximium, qui hominibus præcillebat
 Furtoque, jurejurandoque: deus nempe ei ipse dedit
 Mercurius: huic enim grata femora comburebat
 Agnorum & hœdorum: hic autem eum promptus una comitabatur.
 Autolycus autem Ithacæ cum-venisset in opulentum populum,
 Filium recens natum invenit filiae suæ:
 Hunc utique ei Euryclea charis genibus imposuit
 Desinenti à-cœna; verbumque dixit, & compellabat;
 „ Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas

„ Filiae

- Παιδὸς παιδὶ φίλῳ· πολυάρητος δέ τοι ἐστί.
 405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Γαμβρὸς ἔμδς, θυγάτηρ τε, τίβεςδ' ὄνομ', ὃ, τι κεν εἴπω·
 Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσαμένος τῶδ' ἱκάνῳ
 Ἄνδράσιν ἠδὲ γυναῖξιν, ἀνὰ χθόνα πουλυβοτείρην·
 410 Τῶ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔγω ἐπώνυμον· πῦτάρ ἔγωγε,
 Ὀππότε ἄν ἠβήσας μητρῴων ἐς μέγα δῶμα
 Ἐλθὼ Παρησσόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν,
 Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
 Τῶν ἔνεα ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἐγλαὰ δῶμα.
 Τὸν μὲν ἔρ' Αὐτόλυκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 415 Χερσὶν τ' ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλίχιοισι·
 Μήτηρ δ' Ἀμφιδέη μητρὸς, περιφῦς Ὀδυσσῆϊ,
 Κύσσω ἔρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἔμφω φάσμα καλὰ.
 Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι,
 Δείπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
 420 Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἑρσένα πενταέτηρον·
 Τὸν δέρον, ἔμφι δ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μίσυλλόν τ' ἔρ' ἐπισαμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδέως, δάσσαντ' ἐ μοίρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 425 Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἰδεύετο δαιτὸς ἔσσης.
 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάειν ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἡμὲν κύνας, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
 430 Τίεες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 Ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλη
 Παρηησσῶ· τάχα δ' ἱκάνον πτόχας ἡνεμοέσσας.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἄρουρας,
 Ἐξ ἀκαλαφρέϊταιο βαθυρρόου Ὀκεανοῖο.
 435 Οἱ δ' ἐς βῆσαν ἱκάνον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἔρ' αὐτῶν
 Ἰχνη ἐρευνῶντες κύνας ἦϊσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 Τίεες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 Ἦεν ἀγχι κυνῶν, κραδᾶν δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἐνθα δ' ἔρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
 440 Τὴν μὲν ἔρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρὸν ἀέντων,
 Οὔτε μιν ἥλιος φάειθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
 Οὐτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὥς ἔρα πυκνῇ
 Ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
 445 Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ἐυλόχοιο
 Φρίξας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δαδονκῶς,
 Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόν· ὃ δ' ἔρα πρῶτιτος Ὀδυσσεὺς
 Ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὴν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 Οὐτάμεναι μεμαῶς· ὃ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
 450 Γουνὸς ὑπερ· πολλὰν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
 Λικριφὸς ἔτξας, οὐδ' ὀξέον ἵκετο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτησε τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 Ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκικῇ·
 Καδ' δ' ἔπειτα ἐν κονίῃσι μακρῶν· ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς.
 455 Τὸν μὲν ἔρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφόπνεοντο·

„ Filiae filio dilecto; exoptatissimus autem tibi est.
 Huic verò rursus Autolycus respondit, dixitque;
 „ Gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerò:
 „ Multis enim ego indignatus huc venio
 „ Viris & mulieribus super terram aliam:
 „ Huic autem Ulysses nomen sit super-inditum: at ego,
 „ Quando puber-factus maternam in magnam domum
 „ Venerit Parnassum, ubi mihi possessiones sunt;
 „ Ex his illi ego dabo, & ipsum gaudentem dimittam.
 Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi *is* præberet splendida dona.
 Hunc quidem deinde Autolycusque & filii Autolyci
 Manibusque salutabant, verbisque blandis:
 Mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulysses,
 Osculata est ipsi caputque & ambo lumina pulchra.
 Autolycus verò filios iussit gloriosos
 Coenam parare; illi autem hortanti auscultaunt:
 Statim verò induxerunt bovem masculum quinquennem:
 Eum excoriarunt, curaruntque, & ipsum dividerunt totum,
 Minutatimque inciderunt scite, infixeruntque verubus,
 Affaruntque perite, divideruntque partes.
 Sic tunc quidem toto die ad solis occasum
 Epulabantur; neque quicquam animus indigebat convivio æ-
 Quando autem sol occidit, & tenebræ advenerunt, (quali
 Tunc demum decubuerunt, & somni donum ceperunt.
 Quando verò mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Perrexerunt unque ire in venationem & canes, & etiam ipsi
 Filii Autolyci: cum his autem nobilis Ulysses
 Ibat: altum verò montem ascenderunt indutum sylva
 Parnassi; cito autem pervenerunt ad juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 Ex placide-fluente profundo Oceano;
 Venatores autem in vallem perveniebant; ante verò ipsos
 Vestigia scrutantes canes ibant; at pone
 Filii Autolyci: cum his autem nobilis Ulysses
 Ibat prope canes, vibrans longam hastam.
 Ibi verò in sylva densa jacebat magnus aper;
 Quam quidem neque ventorum peridabat vis humidum spiran-
 Neque ipsam sol lucens radiis percutiebat, (tium,
 Neque imber penetrabat penitus, adeo scilicet densa
 Erat; at foliorum inerat fusio affatim ingens.
 Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit pe-
 Ut venantes ingruebant: hic autem adversus ex arbusco, (dum,
 Erectis valde cervicis-fetis, ignisque *instar* oculis tuens,
 Stetit ipsos prope: primus autem Ulysses
 Irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
 Vulnerare cupiens: ipsum verò prævertens percussit aper
 Genu super; multum autem exhaustis carnis dente
 Oblique adortus; neque ad os pervenit viri.
 Illum verò Ulysses vulneravit affectus ad dextrum humerum;
 Penitus autem transiit splendide hastæ cuspis:
 Decidit verò *is* in pulveribus vociferatus; avolvit autem animus.
 Hunc quidem deinde Autolyci filii dilecti circum-occupabantur;

- Ὀττιλὸν δ' Ὀδυσσεὺς ἐμύμονος ἀντιθέσσι
 Δῆσαν ἐπισαμένους· ἱπποῖδ' δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔεχεον· αἶψα δ' ἰκόντο Φίλου πρὸς δώματα πατρὸς.
 Τὸν μὲν ἔρ' Αὐτόλυκός τε, καὶ υἷες Αὐτολύκοιο
 450 Εὐησάμενοι, ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
 Καρπαλίμως χαίροντα Φίλῳ χαίροντες ἔπαμπον
 εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν ἦα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαῖρον νοσήσαντι, καὶ ἐξερέκοντο ἔκαστα,
 οὐλὴν, ὅ, ττι πάθοι· ὃ δ' ἦρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν·
 465 Ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σὺς λευκὰ δόδντι
 Παρηγοσθὺν ἑλθόντα σὺν υἷασιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρη῏ς χεῖρας καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
 Γνώ' ῥ' ἐπιμασσάμενη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·
 Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκὸς,
 470 Ἀψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξείχον ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἄμα χάσμα καὶ ἔλγος ἔλεφ' ἔνα· τὰ δὲ οἱ ἔσσε
 Δακρυόφιν πλησθέν· θαλερὰ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γυναικὶ Ὀδυσσεύα προσέειπεν·
 Ἡ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, Φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
 475 Πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἔνακτ' ἐμὸν ἀμφιφάσσειναι.
 Ἡ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
 Πομφαδέειν ἐθέλουσα Φίλον πόσιν ἔνδον ἔντα.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρήσας δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῦσαι·
 Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φέρυγος λάβε δεξιτερῇφι·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρυσσακτο, φώνησέν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις θάλασσι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 Τῷ σὺ ἐπὶ μαζῷ· νῦν δ' ἔλγες πολλὰ μογήσας,
 Ἥλυθον εἰκοσὴ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 485 Ἀλλ' ἐπεὶ ἰφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
 Σίγα, μήτις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθεται.
 Ὡς γὰρ ἔειπεν, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 Εἴ χ' ὕπ' ἐμοὶ γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἄγαυους,
 Οὐδέ τροφοῦ οὔσης σευ ἀφέξομαι, ὅππότε ἂν ἄλλας
 490 Ἀμυνᾶς ἐν μεγάροισιν ἡμοῖς πτείναιμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρυκλεΐα·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ἐπικτύν·
 Ἐξω δ', ὥς ἔτε τις σερῇ λίθος, ἡὲ σίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἔρως, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλας σῆσιν·
 Εἴ χ' ὕπὸ σοὶ γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἄγαυους,
 Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 Αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλητὲς εἰσιν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 500 Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσασαι; οὐδέ τί σε χεῖρ.
 Εὖ νῦ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἰσομ' ἐκέρην·
 Ἄλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεπον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 Οἰσάμενη ποδάσπιτρα· τὰ γὰρ πρῶτερ' ἐκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νῆπεν τε, καὶ ἤλειψεν λίπ' ἱλαίην,
 Αὐτίς ἔρ' ἄσποτέρῳ πυρὸς ἔλαστο δίφρον Ὀδυσσεύς
 Θερσίμανος, οὐλὴν δὲ κατὰ βράχεςσι κάλυψε.

Vulcanus autem Ulyssis eximii deo-paris
 Ligaverunt scite; incantationeque sanguinem nigrum
 Cohibuerunt: statim autem pervenerunt chari ad sedes patris.
 Illum quidem Autolycusque, & filii Autolyçi
 Bene postquam sanassent, & splendida dona ei præbuisent,
 Statim gaudentem charam gaudentes dimiserunt
 In Ithacam: eo quidem pater & veneranda mater
 Gaudebant reverſo, & interrogabant singula,
 De-cicatrice, quid paſſus eſſet: ille autem ipſis rite narravit,
 Ut ipſum venantem percuſiſſet aper albo dente,
 Ad-Parnasium proſectum cum filiis Autolyçi
 Hanc cicatricem anus manibus pronis prehenſam,
 Agnovit attrectans; pedem autem dimiſit ferendum:
 Incidit verò lebeti tibia; reſonuit autem æs; (eſt aqua.
 Retroque in-alteram-partem inclinatum eſt; in terram autem effuſa
 Ipſius verò ſimul gaudium & dolor invaſit mentem; oculi au-
 Lachrymis impleti ſunt; clara verò ei hæſit vox. (tem ei
 Prehenſo autem ejuſ mento, Ulyſſem allocuta eſt:
 „ Proſecto omnino Ulyſſes es, chare fili; neque te ego
 „ Prius agnovi, quam totum herum meum contrectaſſem.
 Dixit, & Penelopen intuita eſt oculis,
 Indicare volens charum maritum intus eſſe.
 Ea, autem neque videre potuit è-regione, neque animadvertere;
 Ei enim Minerva mentem avertit: at Ulyſſes
 Manu admota guttur cepit dextra;
 Altera verò propius ad-ſe traxit, dixitque;
 „ Nutrix, cur me vis pordere? tu autem me nutritiſti ipſa
 „ Tuam ad mammam; nunc verò dolores multos perpeſſus
 „ Veni vigefimo anno in patriam terram.
 „ Sed poſtquam animadvertiſti, & tibi deus inſecit animo,
 „ Tace; neque quis alius in ædibus audiat.
 „ Sic enim edico, quod & perfectum erit;
 „ Si mihi deus domuerit procos eximios,
 „ Neque, nutrix licet-ſis, à-te abſtinebo, quando alias
 „ Famulas in ædibus meis interficiam mulieres.
 Hunc autem ruſus allocuta eſt prudens Euryclea;
 „ Fili mi, quale tibi verbum fugit ex ſepto dentium?
 „ Noſti quidem, qualis meus animus firmus, inexpugnabilis;
 „ Tenebo autem, ſicut aliquis ſolidus lapis, aut ferrum.
 „ Aliud verò tibi dicam, tu autem in mente reconde tua;
 „ Si tibi deus domaverit procos eximios,
 „ Tunc demum tibi recenſebo in ædibus mulieres,
 „ Et quæ te parum-honorent, & quæ inculpatæ ſint.
 Hanc autem reſpondens allocutus eſt ſolers Ulyſſes;
 „ Nutrix, cur verò tu eas indicabiſ? neque omnino te oportet.
 „ Bene utique & ipſe ego obſervabo, & cognoscam unamquam-
 „ Sed tone ſilentio verbum, committeque diis. (que;
 Sic utique dixit: anus autem per domum exivit,
 Allatura pedum-lavacra; priora enim effuſa erant omnia.
 At poſtquam laviſſetque & unxiſſet pingui oleo,
 Iterum propius ad-ignem traxit-ſibi ſedile Ulyſſes
 Caleſacturus-ſe, cicatricem autem pannis coöperuit.

- Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἶπε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼ εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 Καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχ' ἡδέος ἔσσεται ὥρη,
 ὄντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πάνθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἤματα μὲν γὰρ τέρπον' ἰδυρομένη, γούωσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμφιπόλων, ἐνὶ οἴκῳ·
 515 Αὐτὰρ ἐπὴν νύξ' ἔλθῃ, ἔλθῃσι τε κοῖτος ἅπαντας,
 κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἀμφ' ὀδινὸν κῆρ
 ὀξεῖται μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέβουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρίου κούρη, χλωρῆς ἀηδὼν,
 Καλὴν ἀείδουσιν, ἑαρος νέον ἱσαμένοιο,
 520 Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνοῖσιν,
 ἤτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖε πολυηχέα φωνήν,
 Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
 Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθουο ἄνακτος·
 Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς δρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 525 Ἥε μὲν παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
 Κτῆσιν ἐμὴν, δμῳάς τε, καὶ ὑπεριφὺς μέγα δῶμα,
 Εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος, δῆμοιό τε Φῆμιν·
 Ἥ ἤδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν, ὅσις ἕρισος
 Μνάται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσιαι ἔδνα.
 530 Πᾶτες δ' ἐμδς, ἕως μὲν ἔην ἐτι νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 Γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ, καὶ ἥβης μέτρον ἰκάσθαι,
 Καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἠλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 Κτήσιος ἀσχαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριμαι, καὶ ἕκουσον.
 Χῆνες μοι κατὰ οἶκον εἵκοσι πυρρὸν ἔδουσιν
 Ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσφῶσα·
 Ἐλθὼν δ' ἐξ ὕρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
 Πᾶσι κατ' αὐχένιας ἦξε, καὶ ἔκτανεν· οἳ δ' ἐκίχυντο
 540 Ἀθρόοι ἐν μεγάροισι· ὃ δ' ἐς αἰθέρα θῖον ἀέρη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον, ἔν περ ὄνειρόν,
 Ἀμφὶ δέ μ' ἠγερέθοντο ἐυπλοκαμίτιδες Ἀχαιοί,
 Οἵ κτερ' ὀλοφυρομένην, ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἀψ' δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ προῦχοντι μελάρῳ·
 545 Φωνή δὲ βροτὴν κατερήτυε, φώνησάν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἰσθλὸν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν, μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 Ἥα πάρος, νῦν αὖτε ταῖς πόσις εἰλήλουθα,
 550 Ὅς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφίσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελινδὴς ὕπνος ἀνῆκε.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
 Πυρρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἥχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 555 Ὡ γύναι, οὕτως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
 Ἀλλὰ ἀποκλίναντ'· ἐπειὴ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 Πέφραδ', ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὄλεθρος
 Πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

His verò sermonem exordiebatur prudens Penelope;
 „ Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa;
 „ Etenim jam cubitus cito placidi erit hora,
 „ Quemcunque scilicet somnus ceperit dulcis, etiam dolentem.
 „ Sed mihi & dolorem immensum præbuit deus:
 „ Dies etenim delector lamentans, lugens,
 „ Meaque opera inspiciens & ancillarum, in domo:
 „ At postquam nox venerit, ceperitque cubitus omnes,
 „ Jaceo in lecto, crebraque mihi circa intimum cor
 „ Acutæ caræ lugentem laceffunt.
 „ Sicut autem quando Pandarei filia, florida lusciniâ,
 „ Pulchre canit, vere recens ineunte,
 „ Arborum in foliis sedens densis,
 „ Quæ frequenter versans fundit multifonam vocem,
 „ Filium lugens Itylum charum, quem quondam ære
 „ Interfecit per inlipientiam, filium Zethi regis;
 „ Sic & mihi bifariam animus movetur huc & illuc,
 „ Utrum maneam apud filium, & integra omnia servem,
 „ Possessionem meam, famulasque, & altam magnam domum,
 „ Torumque reverens mariti, populique famam:
 „ An jam una sequar Achivorum *cum*, quicumque optimus
 „ Ambit *me* in ædibus, præbitis infinitis sponsalibus.
 „ Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans & animi-
 „ Nubere non me sinebat, mariti domo derelicta: (impotens,
 „ Nunc verò quando jam magnus est, & pubertatis limitem at-
 „ Jam demum me optat retro-cedere ex domo, (tigit,
 „ Ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 „ Sed age mihi somnium declara, & audi:
 „ Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 „ Ex aqua, atque ipsi lætor inspiciens:
 „ Profecta verò ex monte magna Aquila adunco-rostro
 „ Omnibus cervices confregit, & interfecit; hi autem fusi sunt
 „ Conferti in ædibus: illa verò in æthera divinum elevata est.
 „ Ast ego flebam & ejulabam, etiam in somnio;
 „ Circum autem me congregabantur comas-pulchræ Achivæ
 „ Miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 „ Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 „ Voceque humana compescebat, dixitque;
 „ Confide, Icarîi filia longe-lateque-inclyti;
 „ Non somnium, sed visio-vera, quæ utique perfecta erit.
 „ Anseres quidem, proci *sunt*; ego autem aquila avis
 „ Eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 „ Qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 „ Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 „ Ubi-circumspectassem verò, anseres in ædibus animadverti
 „ Triticum comedentes apud pelvim, ubi antea scilicet.
 „ Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, nequaquam licet declarare somnium
 „ Alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 „ Dixit, quomodo perfecturus-sit: procis verò apparet exitium.
 „ Omnibus prorsus; nequè quisquam mortem & fatum effugiet.
 „ Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;

- 560 κείν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτέμυθοι
 γίνονται, οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισι.
 Δοικὲ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὄνειρων.
 Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντες.
 Τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριεῶν ἐλέφαντες,
 565 Οἱ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράντα φέροντες.
 Οἱ δὲ διὰ ξερῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
 Οἱ δ' ἔτυμα κραινέουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὄτομαι αἰνὸν ὄνειρον
 ἔλθέμεν· ἢ κ' ἀσπασὸν ἐμοὶ καὶ παῖδι γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 Ἦδε δὴ ἡδὺς εἰσι δυσώνυμος, ἢ μ' Ὀδυσῆος
 οἴκου ἀποσχῆσαι· νῦν γὰρ καταθήσω κέθλον,
 τοὺς πελέκεας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἴοισιν
 ἰσασθ' ἐξείης, δρυόχους ὡς, δώδεκα πάντας.
 575 Στάς δ' ὕγε πολλὰν ἀνευθε, διαρρίπτασκεν διζόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν κέθλον τοῦτον ἐφήσω.
 Ὃς δέ κε ῥηϊτάτ' ἐντανύσῃ βίδν ἐν παλάμῃσι,
 καὶ διοίσεισθ' πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
 580 Τῷ κεν ἔμ' ἰσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα,
 Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλευιον βιότοιο.
 Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὄτομαι, ἐν περ ὄνειρμ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, αἰδοίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δέμοις ἐνὶ τοῦτον κέθλον.
 585 Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 Πρὶν ταυτοῦς, τόδε τόξον ἔξοον ἀμφαφύοντας,
 Νευρὴν τ' ἐντανύσαι, διοίσεισθαι τε σιδῆρου.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξείνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι
 590 Τέρπειν, οὐ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθεῖη.
 Ἄλλ' οὐ γὰρ πῶς ἐστὶν ἄϋπνους ἔμμεναι αἰνὸν
 ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάσθ' μοῖραν ἔθηκεν
 ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἔρουραν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
 595 Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἢ μοι ζῶνδ' εἰσατέτυκται.
 Αἰεὶ δ' ἄκρυς' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 ὦλετ' ἐποφύμενος κακοῖλιον οὐκ δυομαχῆν.
 Ἐνθά κε λεχαίμην· σὺ δὲ λῆξο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 600 ἢ χαμάδις φορέσας, ἢ τοι κατὰ δέμνια λέντων.
 Ὡς εἰπὼς ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόντα,
 οὐκ οἶη· αἶμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφίπολοις γυναιξὶ,
 Κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὄφρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐνὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ὅ Δ Α Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Τ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Γ Α Σ

Ἐπίθσεις.

Βουλῆεις ἀνελεῖν Ὀδυσσεύς τὰς μινυμένους τοῖς μνηστῆροι
 διεκπαινίδας, καὶ μεταγνοῦς, διὰ τῶν ἐξῆς πρὸς Εὐμαίην.

καὶ

Hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscriminata-
 Sunt, neque omnino omnia perficientur hominibus. (loquentia
 Dux etenim portæ debiliū sunt somniorum:
 Nam alteræ quidem cornibus factæ sunt; alteræ autem ebore:
 Horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 Hæc decipiunt, verba irrita ferentia:
 Quæ verò per polita cornua iverint foras,
 Hæc vera perficiunt; hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 Venisse: certe gratum mihi & filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reconde tua:
 Hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 A-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 Secures, quas ille in ædibus suis
 Statuebat ordine, navium-statamina veluti, duodecim omnes;
 Stans autem ille valde procul, trajiciebat sagittam.
 Nunc verò procis certamen hoc inferam:
 Qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 Et jaculatus fuerit per secures duodecim omnes,
 Hunc una sequar, relicta hæc domo,
 Juventutis-meæ, perpulchra, plena victu;
 Cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 O uxor veneranda Laërtiadæ Ulyssis,
 Ne amplius nunc differ in ædibus hoc certamen:
 Ante etenim solers veniet huc Ulysses,
 Quam isti, hunc arcum bene-politum contrectantes,
 Nervumque intenderint, jaculatique fuerint per ferram.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 Si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
 Delectare, hand mihi somnus in palpebras funderebit.
 Sed nequaquam licet insomnes esse semper
 Homines; in singulis enim sortem imposuerunt
 Immortales mortalibus super aliam terram.
 Sed sane ego, in coenaculum ubi-conscendero,
 Decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus est,
 Semper lachrymis meis sedatus, ex quo Ulysses
 Ivit visurus malum-Ilium, non nominandum.
 Illic cubuero: tu verò cuba hac in domo,
 Vel humi ubi-straveris, vel tibi famuli cubilia ubi-deposita-
 Sic locuta conscendit coenacula splendida, (runt.
 Non sola; cum ea scilicet & famulae iverunt aliae.
 In coenaculum autem ubi-ascendisset cum famulis mulieribus,
 Flebat deinde Ulysses, charum maritum; donec ei somnum
 Dulcem palpebris immisit cæcis-oculis Minerva.

O D Y S S E Æ H O M E R I XX.

L I B R I

Argumentum.

Volens interficere Ulysses mixta: procis ancillas, & muta-
 ta sententia, exinde cum Eumæo & Philæcio colloquitur.

καὶ Φιλοτίων διαλέγεται· ἐν δὲ καὶ τῶν μνηστῆρων γίνεται ἑμιλία.

· Τ. Βρονταῖς Ζεὺς ἔαρσεν Ὀδυσσεὶα καὶ σχέϊφ Ἀχαιοῦς.

- Ἄ Ττάρ δ' ἐν προδόμῃ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Καμμέν ἀδέψητον βοήην εἴρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κῶσα πόλλ' οἶων, τοὺς ἱρῶεσπον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
5 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Κεῖτ' ἐγρηγορόων· ταὶ δ' ἐκ μεγάρῳ γυναικες
ἦσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἑμισγέσκοντο πάρος περ,
Ἀλλήλησι γέλῳτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσai.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
20 Πολλὰ δὲ μερμηρίζει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἥ μετὰ τίεας θάνατον τεύξειεν ἑκάσῃ,
Ἥ ἔτ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
Τσατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀλέκεται.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆτι περὶ σκυλάκασσι βεβῶσα,
25 Ἄνδρ' ἀγνοήσας ὀλέκει, μέμνεν τε μάχεσθαι·
Ὡς ἦ καὶ τοῦ ἔνδον ὀλέκεται ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίκαπε μύθῳ·
Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο πόντ' ἔτλης,
Ἥματι τῷ, ὅτε τοι μένος ἔσχατος ἦσθις Κύκλωψ
30 Ἰφθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μῆτις
Ἐξάγῃ· ἐξ ἄντροιο, δίδμενον θανέεσθαι.
Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καταπτόμενος φίλον ἦτορ·
Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
Νῶλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα.
25 Ὡς δ' ὅτε γαστήρ ἄνῃρ, πόλεος πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἐμπλαῖν κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
Λιόλλει, μάλα δ' ὤκα λιλαιέται ὑπὸ τῆθῃ·
Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσεται, μερμηρίζων,
Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
30 Μοῦνος ἔων πολέσιν· σχεδόνδ' οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Οὐρανόνδ' ἐκταβᾶσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων πέρι κάμμορσιν Φωτῶν;
Οἶκος μὲν τοι ὅδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἦδ' ἐνὶ οἴκῳ,
35 Καὶ παῖς, οἷόν πού τις ἐέλδεσθαι ἔμμεναι οὔκ·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, θεᾶ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω
40 Μοῦνος ἔων· οἱ δ' αἶδ' ἀλλήλες ἔνδον ἔασι.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω,
Εἴπερ γὰρ κτείνωμι, Διὸς τε σέθεν τε ἔκητι,
Πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὸ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 Σχέτλιε, καὶ μὲν τίς τε χερσίωνι πείθεθ' ἐταίρῳ,
Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μήδεα εἶδεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερὲς ἢ σε φυλάσσω

In quo & Procorum fit collocutio.

T. Tonitribus Jupiter audacem fecit Ulyſſem & tenuit Achivos.

AT in vestibulo cubabat nobilis Ulyſſes:

Subter quidem crudam bubulam-pellem stravit; at ſuperne
Pelles multas ovium, quas ſacrificabant Achivi:

Eurynome verò deinde lænam iniecit ad-ſomnum-compoſito.

Illic Ulyſſes procis mala meditans in animo,

Jacebat vigilans: mulieres verò ex domo

Iverunt, quæ cum-procis miſcebantur antea ſcilicet,

Sibi-invicem riſum & lætitiã præbentes.

Hujus autem commovebatur animus in pectoribus charis:

Multum verò deliberabat in mente & in animo,

An adortus mortem pararet unicuique,

An adhuc ſineret cum prociſ ſuperbis miſceri

Extremo & ultimo: cor autem ei intus latrabat.

Sicut verò canis tenellos circum catulos iens,

Viro ignoto latrat, ardetque pugnare:

Sic utique hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera:

Pectore autem percaſſo, cor increpuit ſermone;

„Tolera jam, cor; & pejuſ aliud aliquando toleraſti

„Die illo, quando tibi robore invictuſ comedeſbat Cyclops

„Fortes ſocios; tu verò ſuſtinebas, donec te ſolertia

„Eduxit ex antro, cum-putares te morituruſ.

Sic dixit, in pectoribus increpans charuſ cor:

Ei autem penituſ in retinaculo cor manebat tolerans

Continenter: at ipſe volvebatur huc & illuc.

Sicut autem quando ventrem vir, multo igne ardenti,

Plenum pinguedineque & ſanguine, huc & illuc

Varie-verſat; valde verò cito cupit aſſatuſ eſſe:

Sic utique ille huc & illuc volvebatur, deliberans,

Quomodo demum procis impudentibuſ manuſ inferret,

Soluſ cum-eſſet, multuſ: prope verò ipſuſ venit Minervæ

Cœlituſ delapſa; corpore autem aſſimilata erat mulieri:

Stetit verò deinde ſuper caput, & ipſam ſermone allocuta eſt;

„Cur demum vigilas, omneſ ſupra infelix viroſ?

„Domuſ quidem tibi hæc eſt, uxor autem tibi hæc in domo,

„Et filiſ, qualem aliquiſ cuperet eſſe filiū.

Hanc autem reſpondens allocutuſ eſt ſolertuſ Ulyſſeſ;

„Certe jam hæc omnia, dea, compoſite dixiſti;

„Sed nonnihil mihi hoc animuſ in mente cogitat,

„Quomodo demum procis impudentibuſ manuſ inferam,

„Soluſ cum-ſim; hi autem ſemper frequentes intuſ ſunt:

„Inſuper autem & hoc majuſ in mente cogito;

„Siquidem enim interficerem, Joviſque tuique voluntate,

„Quo ſubterfugerem? hoc te conſiderare jubeo.

Hunc autem ruriuſ allocuta eſt dea cœſia-oculiſ Minerva;

„Miſer, & quidem aliquiſ etiam pejori credit ſocio,

„Qui ſcilicet mortaliſque eſt, & non tot conſilia novit:

„At ego dea ſum, perpetuo quæ te cuſtodio

- Ἐν πάντεσσι πόνοις· ἱρὲν δέ τοι ἔξαναφανδόν·
 Εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
 50 Νῶϊ περισταῖεν, κταῖναι μεμαῶτες ἄρηι,
 Καί κεν τῶν ἑλάσκειο βόας καὶ ἵφια μῆλα.
 Ἄλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν
 Πάννουχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὕπο δύσται ἦδη.
 55 Ὡς φάτο· καὶ βᾶ οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχουσεν·
 Αὐτὴ δ' ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἀφίκετο διὰ θεῶν,
 Εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Λυσιμελής· ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
 Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμὸν,
 60 Ἀρτέμιδι πρῶτισον ἐπεύξατο διὰ γυναικῶν·
 Ἀρτεμι, πότνια θεᾷ, θυγάτηρ Διὸς, αἶθε μοι ἦδη
 Ἴδν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἴλαιο
 Αὐτίκα νῦν· ἣ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλαι
 Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡερδέντα κέλευθα,
 65 Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀψορρόβου Ὀκεανοῖο.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρίου κόρας ἀνέλοντο θύελλαι·
 Τῇσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δὲ λίποντο
 Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτῃ
 Τυρῶ, καὶ μέλιτι γλυκερῶ, καὶ ἡδεῖ δῖον·
 70 Ἦρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
 Εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἄγνῃ,
 Ἔργα δ' Ἀθηναῖη δέδασε κλυτὰ τεύχε' ἰργάζεσθαι.
 Εὔτ' Ἀφροδίτῃ διὰ προσέειχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κούρησ' αἰτήσουσα τέλος θαλαροῖο γάμοιο,
 75 Ἐς Δία τερπικέραυνον· (ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 Μοῖραν τ' ἀμμορίην τε καταστήτην ἀνθρώπων·)
 Τόφρα δὲ τὰς κόρας Ἀρπυιαὶ ἀνηρεΐσαντο,
 Καί ῥ' ἔδωσαν συγερῆσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολαΐειν·
 Ὡς ἔμ' αἰσώσκειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 80 Ἦέ μ' εὐπλόκιμος βάλοι Ἀρτεμις, ὅφρ' Ὀδυσῆα
 Ὀσσομένην, καὶ γαῖαν ὑπὸ συγερῇ ἀφικοίμην,
 Μηδὲ τι χεῖρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅπποτε κέν τις
 Ἦματα μὲν κλαίῃ πυκνίνῳ ἀμαχήμενος ἦτορ,
 85 Νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν· (ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντων
 Ἐσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἔπει ἄρ' ἐβλίσφαρ' ἀμφικαλύψῃ·)
 Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ οὐκ ἐπείρατ' ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῇ.
 Τοῖος ἔων, οἷος ἦεν ἅμα φρατῇ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 Χαῖρ', ἔπει οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαι ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβροτος ἦλυθεν ἦψ·
 Τῆς δ' ἄρα κλειούσης ὅπκα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν
 Ἦδη γινώσκουσα παρειαμέναι κεφαλῇφι.
 95 Ἥλαίναν μὲν συνελὼν καὶ κύεα, τοῖσιν ἄνευθεν,
 Ἐς μέγαρον κατέβηκεν ἐπὶ θρόνον· ἐκ δὲ βοεῖην
 Φῆκε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην
 Ἦυστ' ἐμὴν ἐς χαλκῶν, ἔπει μ' ἀκαπλῆσθε λήν,

In omnibus laboribus; dicam autem tibi aperte:
 Siquidem quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
 Nos circumstarent, interficere cupientia ferro,
 Etiam horum abigeres boves & pingues oves.
 Sed capiat te & somnus: molestum est etiam excubare
 Tota-nocte vigilantem; à malis verò emerges jam nunc.
 Sic dixit; & ei somnum palpebris infudit:
 Ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima deorum,
 Quando hunc somnus capiebat solvens curas animi,
 Membrarum-relaxator: uxor verò expectata est honesta sciens;
 Flebatque proinde in lectis sedens mollioribus.
 At postquam fletus satiasset se suo in animo,
 Dianæ primum supplicavit præstantissima mulierum;
 Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
 Sagitta pectoribus immissa animum eximeres
 Statim nunc; vel postea me raptam procella
 Iverit portans per aëreas vias,
 Fluentisque injiciat reilui Oceani.
 Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ;
 Quibus parentes quidem perdidit dii; ipsæ autem relictæ
 Orhæ in sedibus; curavit verò diva Venus (sunt
 Cæco, & melle dulci, & suavi vino:
 Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus
 Speciem & prudentiam; proceritatem verò præbebat Diana
 Opera autem Minerva docuit inclyta operari. (casta,
 Quando Venus diva adiit magnum Olympum,
 Puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 Ad Jovem gaudentem-fulmine: (ille etenim bene novit omnia,
 Fortunamque infortuniumque mortalium hominum:)
 Interea utique puellas Harpyæ abriperunt,
 Et dederunt odiosis Erianybus ut-servirent:
 Sic me delectant Olympias domos habentes,
 Vel me comas-pulchra percutiat Diana: ut Ulysses
 Ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 Neque omnino pejoris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem & tolerabile habet malum, quando aliquis
 Dies quidem flet, frequenter dolens corde,
 Noctes verò somnus cum habet: (hic etenim oblivisci-facit omniū
 Bonorum & malorum, postquam palpebras obtexerit:)
 At mihi & insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 Talis existens, qualis ivit cum exercitu; at meum cor
 Gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed visionem:
 Sic dixit: statim verò aureo-solio venit Aurora. (veram jam.
 Illius autem flentis vocem audiebat nobilis Ulysses;
 Cogitabatque deinde: visa autem est ei in animo
 Jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Vestem quidem ubi-collegerat & pelles, in quibus cubabat,
 In domum deposuit in sella: extra verò bubulam-pellem
 Posuit foras ferens: Jovi autem supplicabat, manibus sublatis;
 Jupiter pater, si me volentes super sicumque & humidum
 Duxistis meum in terram, postquam me male-aflicto valde,

- 100 Φῆμην τίς μοι φάσθω ἐγχειρομένων ἀνθρώπων
 Ἐνδολεν· ἔκτοσθεν δὲ Δίδς τέρας ἕλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μῆτις· Ἄλκιμα δ' ἑβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
 Τυφθεὶν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
- 105 Φῆμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ πρόεηκεν Ἀλετρίς
 Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο ποιμένι λαῶν.
 Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρώοντο γυναῖκες,
 Ἀλφίτα τεύχουσai καὶ Ἀλείατα, μυελὼν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἕλλαι εὐδον, ἱπεί κατὰ πυρὸν ἕλυσσαν·
- 110 Ἡ δὲ μὲν οὐπω πύυετ', ἀφαιυροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 Ἡ ἄρα μύλην ζήσασα, ἔπος φάτο, σῆμα ἕνικτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 Ἡ μεγάλ' ἑβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἄσπερ βεντος,
 Οὐδέ ποθι νέφος ἐξί· τέρας νύ τινι τόδε φαίνεις·
- 115 Κρήνον νῦν καὶ ἐμὰ δαίλῃ ἔπος, ὃ, τί κεν εἶπω·
 Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕσατον ἡματι τῷδε
 Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοίατο δαῖτ' ἱερτεῖν ἡν·
 Οἱ δὲ μοι καμάτῳ θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 Ἀλφίτα τευχούσῃ· νῦν ὕσατα δεικνύσειςαι.
- 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαῖρεν δὲ κλεῖδόνι δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι Ἀλείτας.
 Αἱ δ' ἕλλαι δμῶαι κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 Ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο ἱσθῆος φῶς.
- 125 Εἶματα ἱσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ἐξυ θέτ' ὤμων·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λειπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχεος, ἀκαχμένον δεξιὶ χλακῶ.
 Στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν·
 Μαῖα φίλῃ, πῶς ξεῖνον ἐτιμήσας; ἐνὶ οἴκῳ
- 130 Εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτῶς κεῖται ἀκηδῆς;
 Τοιαύτῃ γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἰούσα,
 Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
 Χείρονα, τὸν δὲ τ' ἀρεῖον ἀτιμήσας ἀποπέμπει.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
- 135 Οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀνατίειν αἰτίωσθαι.
 Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὅφρ' ἔτελ' αὐτός·
 Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινῆμεναι· εἶρετο γὰρ μιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κοῖτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκουτο,
 Ἡ μὲν δέμνι ἀνωγεν ὑποζορέσαι δμῶῃσιν·
- 140 Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν διζυρὸς καὶ ἄποτμος,
 Οὐκ ἔτελ' ἐν λείτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
 Ἀλλ' ἐν ἀδεσφῇ τῷ βόθῃ καὶ κώεσιν οἷον
 Ἐδραθεν ἐν προδῶμῳ· χλαῖναν δ' ἐπίεσσαμεν ἡμεῖς.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
- 145 Ἐγχεος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνας πόδας ἄργοι ἵκοντο.
 Βῆ δ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς·
 Ἡ δ' αὐτε δμῶῃτιν ἐκέκλετο διὰ γυναϊκῶν
 Εὐρύκλει', Ὡς οὐ θυγάτηρ Πεισηνοριίδαο·
 Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσαστε ποικινύσασαι,
 150 Ῥάσαστέ τ' ἐν δὲ θρόνοις· εὐποιήτοισι τάπητας
 Βάλλετε πορφύρεους· αἱ δὲ σπόγγουσι τραπέζας

„ Omen aliquis mihi dicat vigilantium hominum
 „ Intus; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans: eum verò audivit providus Jupiter;
 Statimque tonuit à splendido Olympo
 Ab-alto è núbibus: gavius est autem nobilis Ulysses.
 Omen verò è domo mulier præmisit molitrix
 Prope, ubi utique ei molæ erant pastori populorum.
 His autem duodecim omnes sedulo-incumbabant mulieres,
 Farinas hordeaceas conficientes & triticeas, medullam virorum:
 Cæteræ quidem dormiebant, postquam triticum moluerant;
 Una verò nondum cessabat; debilissima autem erat:
 Quæ sane molam ubi-stitisset, verbum dixit, signum regi;
 „ Jupiter pater, qui utique diis & hominibus imperas,
 „ Certe valde tonuisti à cælo stellato,
 „ Neque usquam nubes est; portentum utique alicui hoc osten-
 „ Perfice nunc & mihi misere verbum, quod dicam: (dis:
 „ Proci postremumque & ultimum die hoc
 „ In ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile;
 „ Qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 „ Farinas conficienti; nunc ultimo cœnent.
 Sic utique dixit: gaudebat autem omine nobilis Ulysses,
 Jovisque tonitru: putabat enim se ulturum fontes.
 Cæteræ verò famulæ in ædibus pulchris Ulyssis
 Congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem è lecto surrexit deo-par vir,
 Vestes indutus: circumque enseni acutum posuit humero;
 Pedibusque sub nitidis ligavit pulchros calceos;
 Sumpsitque validam hastam, præfixam acuto ære.
 Stetit autem super limen profectus, & Eurycleam allocutus est:
 „ Nutrix dilecta, quomodo hospitem honorastis in domo
 „ Lecto & cibo; an temere jacet neglectus?
 „ Talis enim mihi mater, prudens licet sit,
 „ Temere alterum honorat articulate-loquentium hominum
 „ Deteriorem; meliorem verò inhonoratum dimittit.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea;
 „ Ne illam nunc, fili, insontem accuses.
 „ Nam vinum quidem bibebat is sedens, quamdiu volebat ipse:
 „ Cibus autem non amplius dixit se appetere; interrogabat enim
 „ Sed quando demum cubitus & somni meminit, (ipsum:
 „ Illa quidem cubilia jussit substernere ancillas:
 „ At is, tanquam aliquis omnino ærumnosus & infortunatus,
 „ Noluit in lectis & in strigulis dormire,
 „ Sed in cruda bubula-pelle, & pellibus ovium.
 „ Dormivit in vestibulo; lænam verò injecimus nos.
 Sic dixit: Telemachus autem ex domo egressus est,
 Hastam habens: unaque eum canes pedibus veloces sequeban-
 Perrexerunt verò ire in concionem ad bene-ocreos Achivos: (cur.
 Ancillas autem demum hortabatur nobilissima mulierum
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ;
 „ Agite, aliæ quidem domum verritæ festinantes,
 „ Aspergiteque; & in sedilibus fabrefactis tapetes
 „ Injicite purpureos: aliæ verò spongiis mensas.

- Πάσας ἀμφικύκλους, κἀπῆρατε δὲ κρητῆρας,
 Καὶ δόνα ἀμφικύκελλα τετυγμένα· τὰ δὲ μὲν ὕδωρ
 Ἐρχοσθε κρήνηδες, καὶ δίσσεται θέσσαν ἰούσαι·
 155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μαγάρωιο,
 Ἀλλὰ πάλ' ἤρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἰορτή.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθεντο.
 Αἱ μὲν ἱεῖκοι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
 Αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δῶματ' ἐπισπαμένως πονέοντο.
 160 Ἦς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγῆνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Εὐ καὶ ἐπισπαμένως κέασαν ξύλα· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,
 Τρεῖς σιάλους κατέγων, εἰ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι·
 Καὶ τοὺς μὲν β' εἶπαι καὶ ἔρκεα καλὰ νέμεσθαι,
 165 Αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσήυδα μαιλιχίοισι·
 ἦεῖν, ἣ ἔρτι σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσερόωσιν,
 ἦέ σ' ἀτιμᾶζουσι κατὰ μέγαρ, ὥς τοπάρους περ;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Αἶ γὰρ δὴ, Εὐμαιε, θεοὶ τισαῖστο λῶβην,
 170 Ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀεικέα μηχανώδυνται·
 Οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἑλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 Αἶγας ἔγων, αἱ πᾶσι μετόκρεπον αἰπολίοισι,
 175 Δείπνον μνηστῆρεςσι· δύω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες·
 Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰδοῦσῃ ἑριδούπῃ·
 Αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσήυδα κερτομίοισι·
 ἦεῖν, ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα,
 Ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε;
 180 Πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέσθαι δῖω,
 Πρὶν χειρῶν γυῖσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ νόμον
 Αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι θαῖτες Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλ' ἀκίων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.
 185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Βοῦν ζείραν μνηστῆρσιν ἔγων καὶ πίνοντας αἶγας·
 (Πορβμῆες δ' ἔρα τοὺς γε διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους
 Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφῆας εἰσαφίκηται).
 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰδοῦσῃ ἑριδούπῃ·
 190 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἑρέικε συβώτην, ἔγχε παρασᾶς·
 Τίς δὴ ὅδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συβῶτα,
 Ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 Ἀνδρῶν; ποῦ δέ νυ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
 Δύσμορος· ἦτε ἔοικε δόμας βασιλῆϊ ἄνακτι.
 195 Ἀλλὰ θεοὶ θυώσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
 Ὅππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται διζύν.
 Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παρασᾶς·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Καῖρα, πάτερ, ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔσπερ ὀπίσσω.
 200 Ὀλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε νακοῖς ἔχειαι πολέεσσιν.
 Ζεῦ πάτερ, οὐτίς σεῖο θεῶν βλοώτερος ἄλλος·
 Οὐκ ἔλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείναι αὐτὸς,
 Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.

„ Omnes abstergite: pargate autem crateras,
 „ Et pocula rotunda fabrefacta: aliae verò petuntur aquam
 „ Ite ad-fontem, & afferte cito euntes:
 „ Non enim diu proci aberunt à domo;
 „ Sed valde mane venient; quoniam & omnibus festus-dies.
 Sic dixit: illæ autem ei omnino quidem auscultarunt & paruerunt.
 Viginti quidem iverunt ad fontem nigrum-aquis,
 Aliae verò illic in ædibus scite operabantur.
 Ingressi autem sunt proci eximii: hi quidem deinde
 Bene & scite fudebant ligna; mulieres verò
 Venerunt à fonte: illis verò supervenit subalcus,
 Tres porcos adducens, qui erant inter omnes optimi:
 Et hos quidem fivit per septa pulchra pasci;
 Ipse verò demum Ulysssem allocutus est blandis verbis;
 „ Hospes, an jam te magis Achivi respiciunt,
 „ An te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea scilicet?
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
 „ Qua isti insultantes, indigna machinantur
 „ Domo in aliena, neque pudoris portionem habent.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit Melanthius, custos captarum,
 Capras agens, quæ inter omnes excellebant greges,
 Coenam procis; duo autem una comitabantur pastores;
 Et has quidem religavit sub porticu sonora;
 Ipse verò demum Ulysssem allocutus est convitiis;
 „ Hospes, adhuc & nunc hic molestus-eris in domo
 „ A-viris petens? at non exhibis foras?
 „ Omnino non amplius nos diremptum-iri puto,
 „ Priusquam manus invicem gustaverimus, quia tu scilicet non
 „ Petis: sunt autem & alia convivis Achivorum. (decenter
 Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est solers Ulysses,
 Sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.
 His autem tertius supervenit Philottus, princeps virorum,
 Bovem sterilem procis agens, & pingues capras:
 (Portitores verò hos trajecerunt, qui utique & alios
 Homines deducunt, quicumque ipsis advenit:)
 Et hæc quidem bene religavit sub porticu sonora:
 Ipse autem demum interrogabat subalcum, prope astans;
 „ Quis jam hic hospes nuper venit, subulce,
 „ Nostram ad domum? ex quibus verò se proficitur esse
 „ Viris? ubinam autem ei genus & patria terra?
 „ Infelix; certe similis-est corpore regi imperatori.
 „ Sed dii malis-mergent multivagos homines,
 „ Quando etiam regibus destimabant ærummam.
 Dixit; & dextra complectebatur manu astans;
 Et ipsum affatus verba alata dixit;
 „ Salve, pater, o hospes, adsit tibi in posterum saltem
 „ Felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.
 „ Jupiter pater, nullus te deorum perniciosior alius:
 „ Non parcis viros, postquam jam generasti ipse,
 „ Miscere malo & doloribus tristibus.

- 205 Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὕστα
 Μνησάμεν' Ὀδυσῆος· ἔπει κἀκεῖνον ἔϊω
 Τοιαῦδε λαΐφει· ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλλάγησθαι,
 Εἵπου ἔτι ζῶει, καὶ ὅρ' αὖ φάος ἡελίοιο.
 Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰς αἶδα δόμοισιν,
 210 ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσίη.
 Εἰς ἔτι τυτθὸν ἰόντα, κεφαλλήνων ἐνὶ δῆμῳ.
 Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ἄνδρ' ὕποσπ' αὐτῷ βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
 Τὰς δ' ἄλλοι μα κέλονται ἀγινέμεναι σφίτιν αὐτοῖς.
 215 Ἐδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν,
 Οὐδ' ὅπιδ' αὖ τρομέουσι θεῶν· μαμάσσι γὰρ ἤδη
 Κτήματα δάσσεσθαι δὴν οἰχομένοιο ἔνακτος.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι.
 Πόλλ' ἐπιδιδνεῖται· μάλα μὲν κκεῖν, υἱὸς ἔντος,
 220 Ἄλλων δῆμον ἰκῆσθαι, ἰόντ' αὐτῆσι βόεσσιν,
 Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δ' αὖ ῥίγιον, αἰδοί μένοντα.
 Βουσίη ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆαν
 Ἐξικόμην φεύγων· (ἔπει οὐκέτ' ἀνεκτὰ κέλονται·)
 225 Ἄλλ' ἔτι τὸν δύσηνον ἔϊωμαι, εἵποθεν ἐλθὼν
 Ἄνδρῶν μνηστῆρων σκέδασι κατὰ δώματα βεῖη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Βουκόλ', ἔπει οὔτε κακῶ οὔτ' ἔφρονι φητὶ ἔοικας,
 Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει,
 230 Τοῦνεκά τοι ἔρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄκρον ἁμοῦμαι·
 Ἴδω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
 Ἴδω τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 Ἥ σέθεν ἐνθάδ' ἔντος ἐλευσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεύς·
 Σοῖσιν δ' ἐφθαλμοῖσιν ἐπόψαι, αἳ κ' ἰδέλυσθα,
 235 Κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἑνὴρ·
 Αἷ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
 Ἰνοίης, οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔκονται.
 240 Ὡς δ' αὐτὸς Εὐμαίης ἐπαύξατο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοστήσῃ Ὀδυσῆα πολύφρονι ὕνδε δόμονδε.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δ' ἔρα Τηλεμάχῳ θάνατον τε μέρον τε
 Ἠρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἄριστος ἤλυθεν ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πάλειαν.
 245 Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐχ' ἡμῖν συνθεύσεται ἦδε γε βουλή,
 Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
 Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσῆος βείοιο,
 250 Χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε ἑρόνους τε·
 Οἳ δ' ἱέρουον ὅϊς μεγάλους καὶ πῖονας αἶγας,
 Ἰέρουον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
 Σπλάγχχνα δ' ἔρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δ' ἔρα οἶνον·
 Κρητῆρσιν κερῶντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
 255 Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐρνοχόει δὲ Μελαυνταῖς.

„ Sudavi, ut animadverti; lachrymisque oppleti sunt mihi oculi
 „ Recordanti Ulyssis; quoniam & illum puto
 „ Tales pannos habentem inter homines vagari;
 „ Sicubi adhuc vivit, & videt lumen solis.
 „ Sin jam mortuus est, & in orci ædibus,
 „ Hei mihi deinde ob Ulyssē eximium; qui me bobus (pulo!
 „ Præfecit, adhuc parvulus cum-essē, Cephallenorum in po-
 „ Nunc autem hæ quidem sunt innumeræ, neque aliter
 „ Viro utique succresceret boum genus latis-frontibus:
 „ Has autem alii me jubent ducere sibi ipsis
 „ Ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant,
 „ Neque vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum
 „ Possessiones dividere diu absentis regis.
 „ At mihi hoc animus in pectoribus charis
 „ Plerunque volvit: valde quidem malum, filio existente,
 „ Aliorum populum adire, euntem cum ipsis bobus
 „ Viros ad alienos; hoc verò durius, hic manentem
 „ Bobus alienis assidentem dolores pati.
 „ Et jam olim ad alium magnanimatorum regum
 „ Exivissem fugiens, (quoniam non amplius tolerabilia sunt;)
 „ Sed adhuc illum infelicem expecto; sicunde reversus
 „ Virorum procorum dispersionem per ædes faciat.
 „ Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses; (lis-es,
 „ Bubulce, quandoquidem neque malo neque insipienti viro simi-
 „ Cognosco autem & ipse, quod tibi prudentia mentem occupat,
 „ Ideo tibi dicam, & insuper magnum jusjurandum jurabo:
 „ Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 „ Larque Ulyssis eximii, quem adveni,
 „ Certe, te hic præsentē, veniet domum Ulysses;
 „ Tuisque oculis videbis, si volueris,
 „ Interfici procos, qui hic dominantur.
 „ Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir;
 „ Utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius!
 „ Cognoscere, qualis mea potentia & manus sequerentur,
 „ Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
 „ Ut-rediret Ulysses prudens suam ad domum.
 „ Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 „ Proci autem Telemacho mortemque fatumque
 „ Struebant: at iis sinistra venit avis
 „ Aquila altivolans; tenebat verò timidam columbam.
 „ Illis autem Amphinomus concionatus est, & dixit;
 „ O amici, haud nobis perficietur hoc sane consilium,
 „ Telemachi cædes: sed recordemur convivii.
 „ Sic dixit Amphinomus: illis verò placebat sermo.
 „ Ubi autem venissent in ædes Ulyssis divini,
 „ Lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solis;que;
 „ Ipsi autem mactabant oves magnas, & pingues capras;
 „ Mactabant etiam porcos, & bovem armentalem:
 „ Viscera verò assata distribuebant; vinumque deinde
 „ In crateribus miscebant: pocula autem distribuit sibilcus.
 „ Panem verò ipsis distribuit Philœti, princeps virorum,
 „ Pulchris in canistris: vinum autem fundebat Melanthius.

- Οἱ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἐτοίμα προκαίμενα χεῖρας ἱάλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νυμῶν,
Ἐντὸς εὐσταθέος μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδὲν,
Δίφρον βεικέλιον παρθεῖς, ὀλίγην τε τράπεζαν.
260 Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχχνων μοῖρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
Ἐν δέπῃ χρυσέῃ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἐνταυτοῖ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων.
Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφίξω
Πάντων μνηστῆρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμῳ ἐσιν
265 Οἶκος ὕδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος· ἔμοι δ' ἐκτίσαστο κείνος.
Τρεῖς δέ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
Καὶ χεῖρας· ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἤρα πάντες ἐδάξεν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ βαρσαλέως ἀγόρευεν.
270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπαίδεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἔδντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἰσσε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἦδη
Πάυσσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγὺν περ ἔδντ' ἀγορητὴν.
275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων.
Κήρυκας δ' ἀνὰ ἔξω θεῶν ἱερῶν ἐκατόμβην
Ἦγον· τοῖ δ' ἀγέροντο κερηκαμένοντες Ἀχαιοὶ
Ἄλσος ὑπὸ σκιερῶν ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρῖ ὑπέρτερον καὶ ἔρυσαντο,
280 Μοῖρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
Ἴσῃν, ὥς αὐτοῖ περ ἐλάγχχνον· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
285 Λάβης ἴσχεισθαι θυμαλγέος· ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀλεμίσσια εἰδὼς,
(Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖεν·)
Ὅς δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατὴρ ἐοῖο,
290 Μνάσκετ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμναρτα.
Ὅς ἦν τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅφρα τι εἴπω·
Μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐπέοικεν,
Ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν, οὐδ' ἀδικαίον,
295 Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἴκηται.
Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
Ἦὲ λοιστροχῶ δῶν γέρας, ἥ ἐτι ἄλλω
Δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο.
Ὡς εἰπὼν, ἔρριψε βοῶς πόδα χειρὶ παχείῃ,
300 Κείμενον, ἐκ κανέριο λαβών· ὃ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς.
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μεῖδυσσε δὲ θυμῷ
Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὃ δ' εὐδμητὸν βάλε τοίχον.
Κτήσιππον δ' ἤρα Τηλέμαχος ἠνέπαπε μῦθον·
Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τότε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
305 Οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός·
Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ βεβύαντι,
Καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονέιτο
Ἐνθάδε·

Illi verò ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
Telemachus autem Ulyssẽm sedere-fecit, astutias versans,
Intra bene-fundatam domum, apud lapideum limen,
Sella turpi apposita, parvaque mensa:
Apposuit verò ei viscerum partes, infuditque vinum
In poculo aureo, & ipsum sermone allocutus est;
„ Illic nunc sede inter viros vinum-bibens:
„ Convitia verò tibi ipse ego & manus abarcebo
„ Omnium procorum; quoniam nequaquam publica est
„ Domus hæc, sed Ulyssis; mihi autem acquisivit ille.
„ Vos verò, proci, continete animum à-convitio,
„ Et manus; ut ne aliqua lis & contentio oriatur.
Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
Inter hos autem Antinõus locutus est, Eupitheĩ filius;
„ Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
„ Telemachi; valde autem nobis minatus loquitur.
„ Non enim Jupiter sivit Saturnius: alloquin ipsum jam
„ Compescuissẽmus in ædibus, canorus licet sit concionator.
Sic dixit Antinõus: ille verò non curabat verba.
Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
Ducebant: congregabantur autem comantes Achivi
Luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.
Hi autem postquam assaverant carnes superiores, & detraxerant,
Partibus divisas, convivabantur celebri convivio.
Ulyssi verò partem apposuerunt, qui ministrabant,
Æqualem, sicut ipsi scilicet sortiebantur: sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
Procos autem non omnino eximios sinebat Minerva
Contumelia abstinere acerba; ut adhuc magis
Subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.
Erat verò quidam inter procos vir, nefaria doctus,
(Ctesippus autem nomen erat; in Same verò domum habitabat.)
Qui jam possessionibus fretus patris sui,
Ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem:
Qui scilicet tunc inter procos superbos dixit;
„ Audite me, proci eximii; ut aliquid dicam;
„ Partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
„ Æqualem; non enim honestum est privare, neque justum,
„ Hospites Telemachi, quicumque has ædes advenerit.
„ Sed age, ei & ego dem hospitale-donum; ut & ipse
„ Vel balneatori det munus, vel alicui alii
„ Famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.
Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
Jacentem, ex canistro sumptum: evitavit verò Ulysses
Leviter declinato capite; subrisit autem animo
Sardanium omnino tale: ille autem bene-ædificatum percussit
Ctesippum verò Telemachus increpuit sermone; (murum,
„ Ctesippe, certe omnino tibi hoc factus fuit animo;
„ Non percussisti hospitem; evitavit enim telum ipse;
„ Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
„ Et tibi pro nuptiis pater exequius celebrasset

„ Hic:

- 304 'Ενθάδε· τὰ μὴ τίς μοι ἀεικέϊας ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται· ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 'Εσθλά τε καὶ τὰ χέρεϊα· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 'Αλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τετλάμεν εἰσπορδῶντες,
 Μήλων σφαζομένων, οἶνοισδ' τε πινομένοιο,
 Καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς.
 'Αλλ' ἔγε, μηκέτι μοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες·
 315 Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτείναι μανθάνετε χαλεπῷ,
 Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κε νη πολλὸν κέρδιον εἴη
 τεθνήσκην, ἢ τάδε αἶδν ἀεικέα ἔργ' ὀρέασθαι,
 Ξείνους τε συφελιζομένους, δμῶας τε γυναῖκας
 'Ρυσάζοντας ἀεικελίως κατὰ δῶματα καλὰ.
 320 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 'Ὅψα δὲ δὴ μετέειπε Δαμασορίδης 'Αγέλαος·
 "ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 'Αντιβίοις ἐπέεσσιν ἀπαπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 Μῆτ' ἔτι τὸν ξεῖνον συφελίζετε, μήτε τίς ἄλλον
 325 Δμῶν, οἱ κατὰ δῶματ' 'Ὀδυσσῆος θεοίοιο.
 Τηλεμάχῳ δὲ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
 'Ἠπιον, εἰ σφῶν κραιδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν·
 'Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἰώλπει
 Νοσῆσαι 'Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε,
 330 Τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν, ἰσχύμεναί τε
 Μνηστῆρας κατὰ δῶματ'· (ἔπει τόδε κέρδιον ἦεν,
 Εἰ νόσῃσ' 'Ὀδυσσεύς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα·)
 Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 'Αλλ' ἔγε, σὴ τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλαξον,
 335 Γήμασθ', ὅς τις ἕριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρρησιν·
 'Ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρίῃα πάντα νέμῃαι,
 'Ἐσθλὸν καὶ πίνων· ἢ δ' ἄλλου δῶμα ἱκῆται.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Οὐ μὰ Ζῆν', 'Αγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρός ἱμοῖο,
 340 'Ὅς πρὸ τῆλ' ἰθάκης ἦ ἔφθιται, ἢ ἀλάληται,
 Οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 Γήμασθ', ὥ κ' ἐβέλη, ποτὶ δ' ἔσπετα δῶρα δίδωσι.
 Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάρου διέσθαι
 Μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
 345 "Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς 'Αθήνη
 'Ἀσβεσον γέρον ὥρσε, παρέπλαγγεν δὲ νόημα.
 Οἱ δ' ἤδη γυναιμοῖσι γελῶν ἀλλοτρίοισιν·
 Αἰμοφύροντα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον· ἥσσε δ' ἔρα σφέων
 Δακρυόφιν πίμπλαντο· γόον δ' ὥτετο θυμός.
 350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεοκλύμενος θεοειδής·
 'Α δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὕμνων
 Εἰλύσεται κεφαλαί τε, πρόσωπά τε, νέρτε τε γούνα·
 Οἰμωγῇ δὲ δέδῃε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
 Αἵματι δ' ἱβράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμοι·
 355 Εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλεῖν δὲ καὶ αὐλή,
 Ἰεμένων 'Ερεβόσδε ὑπὸ ζῶφον· ἥελιος δὲ
 Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
 Τοῖσιν δ' Ἐδρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·

Hic: ideo ne quis mihi insolentias in domo
 Prodat; jam enim intelligo & novi singula,
 Bonaque & pejora: antea autem adhuc infans eram.
 Sed continuo hæc quidem & toleramus insipientes,
 Ovibus mactatis, vinoque potato,
 Et pane *consumpto*: difficile enim cohibere unum multos.
 Sed agite, ne amplius mihi mala facite infensi:
 Sin jam me ipsum interficere cupitis ære,
 Etiam hoc vellem, & multo s' t'ius esset
 Mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 Hospites pulsatos, famulasque mulieres
 Vos violantes indigne in ædibus pulchris.

Sic dixit: illi verò omnes muti facti sunt silentio.

Sero autem tandem inter eos locutus est Damastorides Agelaus;

O amici, hæud jam quisquam super dicto æquo
 Contrariis verbis carpens læviat:
 Neque amplius hospitem pulsate, neque quenquam alium
 Famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego & matri dicam
 Mite, si ipsis corde placeat ambobus:
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 Rediturum Ulysses prudentem suam ad domum,
 Tamdiu minime ægre-ferendum manereque erat, & detinere
 Procos in ædibus; (quoniam hoc satius erat,
 Si rediisset Ulysses, & redux venisset domum:)
 Nunc verò jam hoc manifestum, quod non amplius reditus
 Sed age, tux hæc matri assidens nuntia, (capax est.
 Nubat ei, quicumque optimus vir, & plurima præbuerit;
 Ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 Comedens & bibens: illa verò alius domum adeat.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

Non per Jovem, Agelac, & dolores patris mei,
 Qui alicubi longe ab Ithaca, vel periit, vel vagatur,
 Nequaquam remoror matris nuptias; sed jubeo
 Nubere, cuicumque velit, quique insuper multa dona det.
 Vereor autem invitam à domo pellere
 Verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: procis verò Pallas Minerva
 Inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
 Cruentatasque jam carnes comedebant; oculi verò ipsorum
 Lachrymis implebantur; luctumque prælagiebat animus.

Inter hos autem & locutus est Theoclymenus deo-par;

Ah miseri, quid malum hoc patimini? nocte quidem vestra
 Obvoluti sunt capiteque, faciesque, subtusque genua.
 Ululatus autem exarsit, lachrymisque-oppletæ sunt genæ;
 Sanguine verò conspersi sunt parietes pulchraque intercolumnia;
 Simulachris autem plenum est vestibulum plenaque & aula,
 Properantibus in Erebum sub tenebras; Sol verò
 Ex coelo periit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His autem Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit

- 360 'Αφραΐνει ξείνος νέον ἔλλοθεν εἰληλουδῆς.
'Αλλά μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτι ἴσκει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Εὐρύμαχ', οὔτι σ' ἔνωγα ἔμοι πάμπαν ὑπάζειν·
365 Εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐκτα καὶ πόδες ἔμφοι,
Καὶ νέος ἐν γήεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀνικῆς·
Τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νόσῳ πακὸν ὑμῖν
'Ερχόμενον, τὸ κεν οὔτις ὑπεκφύγοι, οὐδ' ἄλειπτο
Μνηστήρων, δὲ δῶμα κατ' ἀντιβέου 'Οδυσῆος
370 'Ανέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσασθε.
'Ὡς εἰπὼν, ἐξῆλθε δόμων εὐ νάϊεταβντων·
'Ἰκτετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
ἰ Μνηστῆρες δ' ἔρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὄρναντες,
Τηλέμαχον ἐνθίζον, ἐπὶ ξείνας ἔλδωντες·
375 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορούντων·
Τηλέμαχ', οὔτις σέο κακοξενιώτερος ἕλλας·
Ὅλον μὲν τινὰ τοῦτον ἔχεις ἐπίμασον ἀλήτην,
Σίτου καὶ θήνου κεχρημένον, οὐδὲ τι ἔργων
'Εμπαιον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτως ἔχθος ἀρούρης.
380 'Αλλος δ' αὐτὲ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύσθαι.
'Αλλ' εἰ μοι πείθοιο, τὸ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
Τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες
'Ες Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἔξιον ἔλθοι.
'Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων·
385 'Αλλ' ἀκίῳν πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ,
'Οππότῃ δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἰφίσει.
'Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
Κούρῃ 'Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
'Ανδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάσθου μῦθον ἔκουε.
390 Δεῖπνον μὲν γὰρ τοί γε γελοίωντες τετύκοντο,
'Ἠδύ τε καὶ μενοεικῆς, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἱέμευσαν·
Δόρκου δ' οὐκ ἔν πως ἀχαρίζετον ἕλλο γένοιτο,
Ὅσον δὴ τάχ' ἔμελλε θεᾷ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
Θησόμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανώοντο.

'Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ϊ Λ Σ 'Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Φ.
'Ρ Α Ψ Ω, Δ Ϊ Λ Σ

'Υπόθεσις.

Πηνελόπη τῇ τείνοντι τὸ τόξον ὁμολογεῖ τὴν αὐτῆς γάμον.
'Οδυσσεὺς δὲ Εὐμαίῳ καὶ Φιλοτίμῳ ἐντειλάμενος περὶ τῆς
τῶν θυρῶν ἀσφαλείας, αὐτὸς ἀφίησι τὸ βέλος διὰ τῶν πελέ-
κων, ἔλλου τείναι τὸ τόξον μὴ δυνηθέντος.

ὅτι δὲ βιδὸν προτίθῃσιν ἕθλον Πηνελόπειᾳ.

Τῆς δ' ἑρ' ἐπὶ Φρασὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη
Κούρῃ 'Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελόπειᾳ,
Τόξον μνηστῆρεςσι θέμαν, πολὺν τε σίδηρον,
'Εν μεγάροισι 'Οδυσῆος, ἀέθλια, καὶ φόνου ἄρχην.
5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο ὅσο δόμοιο·

Εἴλετο

Despici hospes nuper aliande *huc* profectus.
 Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras
 In forum ut-eat; quoniam hæc nocti assimilat.
 Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-par;
 Eury mache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere:
 Sunt mihi oculique & aures & pedes ambo,
 Et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua:
 Horum-ope exhibeo foras, quoniam sentio malum vobis
 Ingruens, quod nemo subterfugere-possit, neque evitare
 Procorum, qui in domo deo-paris Ulyssis
 Viros contumelia-afficientes injusta machinamini.
 Sic locutus, exivit ædibus ad-habitandum commodis:
 Ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.
 Proci verò omnes se invicem intuentes,
 Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
 Sic autem aliquis dicebat juvenum superborum;
 Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
 Qualem quidem quendam hunc habes mendicam ætronem,
 Panis & vini indigentem; neque omnino operum
 Scientem, neque fortitudinis; sed incassum pondus terræ.
 Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.
 Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit;
 Hospites in navim multis-transstris-instructam coniectos
 Ad Siculos mittamas, unde *quis* dignum-pretium referat.
 Sic dixerunt proci: ille verò non curabat verba;
 Sed tacite patrem intuebatur, expectans semper,
 Quando demum procis impudentibus manus inferret.
 E-regione autem ubi-posuerat perpulchram sellam
 Filia Icarii prudens Penelope,
 Virorum in ædibus uniuscujusque sermonem audiebat.
 Prandium etenim illi ridentes fecerunt,
 Suaveque & gratum, quippe valde multa mactarant:
 Cœna verò nequaquam injucundior alia fieri posset,
 Qualem sane mox erant dea & fortis vir
 Facturi: priores enim *proci* indigna machinabantur.

O D Y S S E Æ H O M E R I X X I L I B R I

Argumentum.

PENELope tendenti arcum pollicetur sui conjugium. Ulysses autem Eumæo & Philœtio mandans de januarum custodia, ipse mittit sagittam per annulos, alio tendere arcum non valente.

❖. Arcum proponit certamen Penelope.

CÆterum in mentem posuit dea cæcia-oculis Minerva
 Filiae Icarii prudenti Penelopæ,
 Arcum procis ponere, canumque ferrum,
 In ædibus Ulyssis, certamina, & cædis principium.
 Scalam autem altam ascendit suo domus;

Sumpfitque

- Εἶλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 Καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδε, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 "Εσχατον· ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κείτο ἄνακτος,
 10 χαλκός τε, χρυσός τε, πολέκμητός τε σίδηρος.
 Ἐνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, ἡδὲ Φαρέτρη
 Ἰσθόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν ζονέεντες ἕισοί·
 Δῶμα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχήσας,
 "Ιφίτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισι.
 15 τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν,
 Οἶκω ἐν Ὀρσιλόχοιο· δαΐφρωνος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό β' αἰὲς οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε·
 Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἔειραν
 Νηυσὶ πολυκλήϊσι τριημέσιν, ἡδὲ νομῆας.
 20 τῶν ἔνεκ' ἐξέσινη πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 Παιδὸν δ' ἰών· πρὶ γὰρ ἦκε πατὴρ, ἄλλοι τε γέροντες.
 "Ιφίτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἰ οἱ ὄλοντο,
 Δῶδεκα θύλεια, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 Αἱ δ' ἡ οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γέγοντο·
 25 Ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 Φῶβ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιΐζορα ἔργων,
 "Ὅς μιν ξείνον ἔοντα κατέκτανεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ·
 Σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέσαστ', οὐδὲ τράπεζαν,
 Τὴν δ' ἡ οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 Ἴππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,
 Τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρύτοξ, αὐτὰρ ὁ παῖδ' ὅ
 Κάλλιπ' ἀποτνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ἔξυ, καὶ ἥλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπέζην
 Γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 "Ιφίτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
 "Ὅς οἱ τόξον ἔδωκε· τὸ δ' οὐποτε δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 40 Ἠρεῖτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μνηῖμα ξεινοῖο φίλοιο
 Κέσκειτ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
 Οὐδόν τε δρυῖνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔεσσαν ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ σάθμην ἵθουν,
 45 Ἐν δὲ σαθμοῦς ἄρτε, θύρας δ' ἐσέθηκε φαεινάς·
 Αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα βοῶς ἀπέλυσε κορώνης,
 Ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν δυχῆας,
 Ἄντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβρυχεν, ἥτε ταῦρος
 Βοσκόμενος λειμῶνι· τίς' ἔβραχε καλὰ θυρετρα
 50 Πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, ἔνθα δὲ χηλοὶ
 Ἔσασαν· ἐν δ' ἄρα τῆσι θυώδεα εἴματα κείτο.
 Ἐνθεν δρεξαμένη, ἀπὸ παστάλου αἶνυτο τόξον
 Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.
 55 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλοισι ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
 Κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρεε τόξον ἄνακτος.
 Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,

Sumpfitque clavem bene-flexam manu crassa
 Pulchram, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Perrexit verò ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 Intimum; illic nempe ei thesauri jacebant regis,
 Æsque, aurumque, valdeque elaboratum ferrum.
 Ibi autem arcus jacebat reflexus, & pharetra
 Sagittifera; multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 Dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obvius-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi nempe in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 Domo in Orsilocho prudentis: sane Ulysses
 Ivit propter debitum, quod ei totus populus debebat:
 Oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 Navibus multa-transstra-habentibus trecentas, & pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam venit Ulysses,
 Adolescens cum-esset; emisit enim pater, alique senes.
 Iphitus ex-altera-parte equas quærens, quæ ei perditæ erant,
 Duodecim foeminae, sub illisque mulæ patientes-operum:
 Quæ sane ei & postea cædes & fatum factæ sunt:
 Postquam ad Jovis filium pervenit magnanimum
 Virum Herculem, magnorum scientem operum;
 Qui ipsum, hospes cum-esset, interfecit sua in domo:
 Iniquus, neque deorum vindictam reveritus est, neque mensam,
 Quam jam ei apposuerat; postea autem occidit & ipsum:
 Equas verò ipse habuit solidas-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi-obvius-factus est; dedit autem arcum,
 Quem antea quidam gestabat magnus Eurytus; at is filio
 Reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi verò Ulysses ensen acutum, & validam hastam dedit,
 Principium hospitii necessarii; neque mensa
 Cogniti sunt inter se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytidem, similem immortalibus;
 Qui ei arcum dedit: hunc autem nunquam nobilis Ulysses,
 Proficiscens ad bellum nigris in navibus,
 Capiebat; sed ibi monumentum hospitii dilecti
 Jacebat in ædibus; gestabat verò is ipsum sua in terra.
 Quando autem demum ad thalamum hunc pervenit nobilissima mu-
 Limenque quernum ascendit, quod quondam faber (lierum,
 Polivit scite, & ad perpendiculum exegit;
 In eo verò postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 Statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 Clavemque immisit, foriumque repulit pessiulos,
 Ex-adverso collimans: hæ autem resonuerunt, velut taurus
 Pascens prato; tantum sonuerunt pulchræ fores
 Pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.
 Ipsa verò altum tabulatum ascendit, ubi scilicet arce
 Stabant; in iis verò odoriferæ vestes jacebant.
 Illinc manu-porrecta, à clavo cepit arcum
 Cum ipsa theca, quæ ei circumdata-erat splendida.
 Sedenisque ibidem, charis genibus ubi-imposuerat,
 Flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.
 Hæc autem postquam satiata est lachrymoso luctu,

- Βῆ δ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγασσοῦς,
 Τόξον ἔχουσ' ἐν χερσὶ παλίντονον, ἥδ' ἐφάρετ' ἄνδρα
 60 Ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν ζυνέεντες διζοί.
 Τῇ δ' ἔρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἐνθά σίδηρος
 Κεῖτο πολὺς, καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῇ βα παρὰ σταβλὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 65 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Ἀμφίπολος δ' ἔρα οἱ κεινὴ ἐκάτερθε παρέσθ'·
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηύδα, καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρας ἀγῆνορες, οἱ τόδε δῶμα
 ἔχρατ' ἐσθίμεν καὶ πινέμεν ἑμμενὲς αἶαι,
 70 ἄνδρες ἀποικοινομένοιο πολὺν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
 Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίνην ἐδύνασθε,
 Ἄλλ' ἐμὲ ἴεμενοι γῆμαι, θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον·
 Θῆσθαι γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσῆος θεῖοιο·
 75 Ὃς δὲ κε ρηϊτὰτ' ἐντανύσθ' βίδν ἐν καλάμῃσι,
 Καὶ διοίσεισθ' πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
 Τῇ κεν ἄμ' ἐσποιμήν, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
 Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
 Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀίμαι, ἔνπερ δνειρῷ.
 80 Ὡς φάτο· καὶ δ' Εὐμαιοὺς ἀνώγει, δῖον ὕφορβον,
 Τόξον μνηστῆρσιν ἔμεν, πολὺν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαιοὺς ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν·
 Κλαίει δὲ βουκόλος ἄλλος, ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένηπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνδμάχῃ·
 85 Νήπιοι ἀγροῖώτῃ, ἐφημέρια φρονέοντες,
 Ἄ δαιλοί, τί νῦν δάκρυ κατεΐβετεν, ἥδ' ἐν γυναικὶ
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνετον; ἦ τε καὶ ἄλλως
 Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκίων δαίνυσθε καθήμενοι, ἥλ' θύραζε
 90 Κλαίετον ἐξελθόντες, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντες,
 Μνηστῆρσιν ἄεθλον ἁάατον· οὐ γὰρ δῖον
 Ῥηϊδίως τόδε τόξον εὐξοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι πάσιν,
 Οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὕπωκα,
 95 (καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ,) πάϊς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐώλεε
 Νευρὴν ἐντανύσειν, διοίσεισθαι τε σιδήρου.
 Ἦτοι διζοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν
 Ἐκ χειρῶν Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ὅν ποτ' ἔτιμα
 100 Ἦμενος ἐν μεγάρῳ, ἐπὶ δ' ὠρνευε πάντας ἐτπίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα βῆκε Κρονίων·
 Μήτηρ μὲν τοι φησὶ φίλη, πινυτή περ ἰούσα,
 Ἄλλω ἄμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα·
 105 Αὐτὰρ ἐγὼ γελῶ, καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 Οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαίαν,
 Οὔτε Πύλου ἱερῆς, οὔτ' Ἀργεος, οὔτε Μυκῆνης,
 Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτ' Ἠπειροῖο μελαίνης·

Perrexit utique ire in-domum ad procos eximios,
Arcum tenens in manu reflexum, & pharetram
Sagittiferam; multæ verò inerant luctuosæ sagittæ.
Simul autem cum ea ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
Jacebat multum & æs, certamina regis.
Quando autem demum ad procos pervenit nobilissima mulierum,
Stetit utique ad postes domus affabre structæ,
Genis obtendens nitida redimicula.

Ancilla verò ei honesta utrinque astitit:
Statim autem ea inter procos locuta est, & dixit sermonem;

„ Audite me, proci eximii, qui in hanc domum
„ Ingruistis ad comedendum & bibendum assidue semper,
„ Viro absente multo tempore; neque ullum alium
„ Tumultus facere prætextum petuistis;
„ Nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.
„ Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
„ Deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:
„ Qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
„ Et sagittam-miserit per secures duodecim omnes,
„ Hunc una secuta fuero, relicta hac domo
„ Juventutis-meæ, perpulchra, plena victu;
„ Cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; & Eumæum jussit nobilem subulcum
Arcum proci deponere, canumque ferrum.

Lachrymans verò Eumæus accepit, & deposuit:
Flebat autem bubulcus ex-altera-parte, postquam vidit arci regis.
Antinous verò increpabat, verbumque dixit, compellabatque;

„ Stulti rustici, quæ-in-diem-sunt cogitantes;
„ Ah miseri, cur lachrymas funditis? & mulieri
„ Animum in pectoribus commovetis? cui utique & alias
„ Jacet in doloribus animus, postquam charum perdidit mari-
„ Sed tacite epulamini sedentes, vel foras (tum.

„ Flete egressi, arcu hic relicto,
„ Procijs certamine difficili; non enim puto
„ Facile hunc arcum bene-politum tensum-iri.
„ Non enim quisquam adest talis vir inter hos omnes,
„ Qualis Ulysses erat; ego verò cum ipse vidi,
„ (Etenim memor sum;) puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi verò animus in pectoribus sperabat
Nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.

Sane sagittam quidem primus gustaturus erat
Ex manibus Ulyssis eximii; quem olim contumelia-afficiebat
Sedens in domo, incitabatque omnes socios.

Inter hos verò & locuta est sacra vis Telemachi;
„ Papæ! certe valde me Jupiter dementem reddidit Saturnius;
„ Mater quidem dicit dilecta, prudens quantumvis sit,
„ Alium una secuturam se, relicta hac domo;
„ At ego rideo, & delector vecordi-animo.
„ Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen,
„ Qualis nunc non est mulier in Achaica terra,
„ Neque Pyli sacrae, neque Argi, neque Mycenæ,
„ Neque ipsius Ithacæ, neque Epiri nigrae;

- 110 Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴε· τί με χρὴ μητέρος αἵνου;
 Ἄλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε, μὴδ' ἔτι τόξου
 Δηρὸν ἀποτρύψασθε ταυσιόος, ὅφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δὲ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην·
 Εἰ δὲ κεν ἐντανύσω, διοίσευσεν τε σιδήρου,
 115 Οὐ κέ μοι ἄχθυμένω τάδε δῶματα πότνια μήτηρ
 Λείποι ἔμ' ἄλλω ἰούσῃ, ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 Οἷός τ' ἤδη πατρὸς ἀδελφὰ καλὰ ἀνελέσθαι.
 Ἦ, καὶ ἀπ' ὁμοῖν χλαῖναν θέτο Φοινικέσσαν,
 Ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος δέξθ' ἐστ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκειας εἴσεν, διὰ τάρφρον δρύεας
 Πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ εἴδημν ἴθυνεν·
 Ἀμφὶ δὲ γαίην ἔναξ· τάρφος δ' ἔλε πάντας, ἰδόντας·
 Ὡς εὐκόσμως εἴσει· πάρος δ' οὐ πάπον' ἐπύπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν, καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεται μενεαῖνον,
 Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγχε θυμῷ,
 Νευρὴν ἐντανύσειν, διοίσεύσειν τε σιδήρου.
 Καὶ κὺ κε δὴ β' ἐτάνυσσε βίη τὸ τέταρτον ἀνέλικον,
 Ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνέστυ, καὶ ἴσχεθεν ἱμενὸν περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχῳ·
 Ὡ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἥκιμος,
 Ἥδ' νεώτερός εἰμι, καὶ οὐκ ἔχω χερσὶ πέποιθα
 Ἄνδρ' ἀπαμύνεσθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἵ κ' ἐμεῖο βίη προφραδέεροι ἴε,
 135 Τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν θέλον.
 Ὡς εἰπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ τοῦ θῆκε χαμᾶζε,
 Κλίνας κολλητήσιν ἐυξέσης στανίδεσσιν·
 Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἀψ' δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔειπ' ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Ὅρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἱπταῖροι,
 Ἀεξάμενοι τοῦ χάρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεῖται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἶνοπος υἱός,
 145 Ὅς αφί θυσεκὸς ἴσκει, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὴν
 Ἰξε μυχοῖτατος αἰεὶ· ἀκασθαλῆαι δὲ οἱ οἶον
 Ἐχθρὰν ἴσκειν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεσσιν·
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ·
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν, καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 Οὐδέ μιν ἐντανύσσει· πρὶν γὰρ κάμει χεῖρας ἀνέλικον,
 Ἀτρίπτους, ἀπαλὰς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Ὡ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος·
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριεῖας κεκαδήσει
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειὴ πολλὸ φέρτερόν ἐστι
 155 Τεινόμεν, ἢ ζῶντας ἀμαρτεῖν, οὐδ' ἔνεκ' αἰεὶ
 Ἐνθάδ' ὀμιλούμεν, ποτιδόμενοι ἡμᾶτα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπει· ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ μαινόμεν
 Γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράκοιτιν·
 Αὐτὰρ ἐπὶ τὸ τόξου πειρήσεται, ἠδὲ ἴδηται,
 160 Ἄλλων δὴ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶδων ἐπὶ πύλων
 Μνάσσειν ἰδόνευσιν διζήμενος· ἢ δὲ κ' ἔπειτα

„ Et sane ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 „ Sed agite; ne pretextibus rem protrahite, neque amplius ar-
 „ Diu averſamini tenſionem, ut videamus. (cus
 „ Quin & ipſe ego arcum experiar:
 „ Quod ſi tetendero, ſagittamque miſero per ferrum,
 „ Non mihi dolenti has ſedes veneranda mater
 „ Liquerit, una-cum alio profecta; cum ego pone relinquer,
 „ Valens jam patris certamina pulchra reportare.
 Dixit, & ab humeris lanam depoſuit purpuream,
 In-pedes erectus, enſemque acutum depoſuit ab humeris.
 Primum quidem ſecures ſtatuit, vallo perſoſſo
 Omnibus uno longo, & ad amuſſim direxit;
 Circumque terram ingeſſit: ſtupor verò cepit omnes, videntes,
 Quam accurate ſtatuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit verò deinde ad limen profectus, & arcum tentabat:
 Ter quidem ipſum pepulit, trahere cupiens,
 Ter autem deſtitit ab-impetu, ſperans hoc animo,
 Nervum ſe tenſurum, ſagittamque miſſurum per ferrum.
 Et jam demum tetendiſſet vi quantum attrahens,
 Sed Ulyſſes nutu-prohibebat, & coercuit cupientem licet.
 Inter hos autem rurius locuta eſt ſacra viſ Telemachi;
 „ Papæ! vel & poſtea maluiſque ero & impotens,
 „ Vel junior ſum, & nondum manibus conſiſus ſum
 „ Virum propulſare; quando aliquis prior laceſſiverit.
 „ Sed agite, qui ſcilicet me viribus præſtantes eſtis,
 „ Arcum tentate, & perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem à ſe depoſuit hami,
 Acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 Ibidemque velox telum pulchro acclinavit amulo.
 Iterum verò deinde reſedit in ſede, unde ſurrexerat.
 Inter hos autem Antinous locutus eſt; Eupitheï filius;
 „ Surgite ordine à-dextris omnes ſocii,
 „ Exorſi à loco, unde ſcilicet vinum fundit aliquis.
 Sic dixit Antinous: illis verò placebat ſermo.
 Leiodes autem primus ſurrexit, Oenopis filius,
 Qui ipſis vates erat; juxta craterem verò pulchrum
 Sedebat intus ſemper; improbitates autem ei ſoli
 Inviſe erant; omnibus autem ſuccenſebat procis:
 Qui tunc primus arcum cepit & telum velox:
 Stetit autem deinde ad limen profectus, & arcum tentabat;
 Neque ipſum tetendit: prius enim fatigatus eſt manibus attra-
 Haud-tritis, molliſque: inter procos verò dixit; (hens,
 „ O amici, non quidem ego tendo; capiat verò & alius:
 „ Multos enim hic ſtutus optimates privabit
 „ Mente & anima; quoniam multo melius eſt
 „ Mori, quam vivos excidere ex re, cujus gratia ſemper
 „ Hic verſamur, expectantes dies omnes.
 „ Nunc quidem aliquis & ſperat in mente, & cupit
 „ Ducere Penelopen, Ulyſſis uxorem:
 „ At poſtquam arcum tentaverit, & viderit,
 „ Aliam demum aliquam poſtea Achivarum pulchris-peplis-indu-
 „ Ambiat ſponſaliis petens: hæc autem deinde (tarum
 „ Nubat

- 404 Γήμαιβ', ὅς κεν πλαῖσαι πόροι, καὶ μέρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκε,
 Κλίνας κολλητῆσιν ἐυξέσης σανίδεσσιν,
 165 Αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλιπε κορώνῃ·
 "Ἀψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζειτ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένικπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζε·
 Λαιῶδες, ποῖόν σε ἔπος Φύγεν ἔρκος ὀδόντων,
 Δεινόν τ' ἀργαλέον τε; νημεσῶμαι δέ τ' ἀκούων,
 170 Εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριζῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἵππῃ οὐ δύνασαι σὺ ταχύσσαι·
 Οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείναιτα πότνια μήτηρ,
 Οἷόν τε βυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι, καὶ διζῶν·
 Ἄλλ' ἄλλοι ταχύσουσι τάχα μνηστῆρες ἄγαυοί.
 175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν·
 Ἀγρῆ δὴ πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ.
 Πάρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν, καὶ κῶας ἐκ' αὐτοῦ,
 Ἐκ δὲ σέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν, ἔνδον ἰόντος,
 Ὅφρα νέοι βάλλοντες, ἐπιχρίοντες ἄλοιφῃ,
 180 Τόξου πειρώμεσθαι, καὶ ἐκτελέσωμεν ἔθλον.
 Ὡς φάβ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκέματον πῦρ·
 Πάρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν, καὶ κῶας ἐκ' αὐτοῦ,
 Ἐκ δὲ σέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν ἔνδον ἰόντος·
 Τῷ ῥα νέοι βάλλοντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 Ἐντανύσαι, πολλὰν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέιχε, καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 Ἀρχοὶ μνηστῆρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
 Τὸ δ' ἐξ οἴκου ἔβησαν ἑμαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω
 Βουκόλος ἡδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·
 190 Ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρῶν ἔσαν, ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 Φειγελάμενός σφ' ἐπέσσει προπύλαι μαιλιχίοισι·
 Βουκόλε, καὶ σὺ, συφορβῆ, ἔπος τί κε μνησάμεν,
 Ἦ αὐτὸς κεύθα; φάσθαι δέ μιν θυρῶν ἀνώγει·
 195 Ποῖοί κ' εἴτ' Ὀδυτῇ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι
 Ὡς μάλ' ἐκαπίνης, καὶ τις βάδε αὐτὸν ἐνείκη;
 Ἦ κεν μνηστῆρεσσιν ἀμύναιτ', ἢ Ὀδυτῇ;
 Εἶπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε καλῶσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἰ γὰρ τοῦτο τέλευτήσεαις ἐέλδωρ,
 Ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγῶνι δὲ ἰ δαίμων·
 Γνοίης χ', οἷη ἐμὴ δύναμις, καὶ χεῖρας ἔπονται.
 Ὡς δ' αὐτίς Εὐμαῖος ἐπαύχετο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφροντα ὅνδε δέμενδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτὲς ἀνέγνω,
 Ἐξαυτίς σφ' ἐπέσσειν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας,
 Ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Γινώσκω δ', ὡς σφῶϊν ἐλδομένοισιν ἰκάνω·
 210 Οἴοισι δμῶων· τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
 Εὐξαμένου ἐμὲ αὐτίς ὑπὸ τῶπον οἶκαδ' ἰκίσθαι.
 Σφῶϊν δ', ὡς ἔσται περ, ἀληθεῖν καταλέξω·
 Αἰ χ' ὑπ' ἐμῷ γε ἑδρῇ δαμάσῃ μνηστῆρας ἄγαυοὺς,
 Ἄξομαι

„ Nubat ei, qui plurima dederit, & fatalis venerit.
 Sic utique dixit; & à se arcum deposuit,
 Acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 Ibidemque velox telum pulchre acclinavit annulo:
 Iterum verò deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit, compellabatque;
 „ Leiodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 „ Graveque molestumque? indignor etenim audiens,
 „ Si demum hic arcus optimates privabit
 „ Mente & anima; quoniam non potes tu tendere:
 „ Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 „ Qui tractator arcusque esses, & sagittarum:
 „ Sed alii tendent cito proci inclyti.
 Sic dixit; & iussit Melanthium, custodem caprarum;
 „ Age jam ignem accende in ædibus, Melanthi,
 „ Juxta autem pone sellamque magnam, & pellem super ipsam;
 „ Effert autem sevi magnum orbem, de eo quod intus est,
 „ Ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
 „ Arcum tentemus, & periciamus certamen.
 Sic dixit: statim autem accendit Melanthius indefessum ignem;
 Juxtaque ferens sellam posuit, & pellem super ipsam,
 Extulitque sevi magnum orbem, de eo quod intus erat;
 Quo sane juvenes calefacientes tentabant; neque poterant
 Tendere; multum autem robore deficientes erant.
 Antinous verò adhuc abstinebat; & Eurymachus deo-par,
 Principes procorum; virtute autem erant longe optimi.
 Cæterum ex domo exiverunt eodem-tempore-profecti simul ambo
 Bubulcus & subulcus Ulyssis divini:
 Exivit autem ipse post illos domo nobilis Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant & aulam,
 Locutus ipsos verbis affabatur blandis;
 „ Bubulce, & tu, subulce, verbum-ne aliquod dicam?
 „ An ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 „ Quales essetis in Ulyssis auxiliando, sicunde veniret
 „ Huc valde derrepente, & aliquis deus ipsum afferret?
 „ Num proci auxiliaremini, an Ulyssi?
 „ Dicite, quomodo vos cor animusque jubet.
 Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir;
 „ Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum;
 „ Ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus:
 „ Cognosceres, qualis mea potentia, & manus sequerentur.
 Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus diis,
 Ut-rediret Ulysses prudens suam ad domum.
 At postquam horum ingenium verum cognovit,
 Iterum ipsos verbis respondens allocutus est;
 „ Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpeffus,
 „ Veni vigesimo anno in patriam terram.
 „ Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio
 „ Solis fervorum: cæterorum verò haud quenquam audiivi
 „ Optantem me iterum reducem domum venire.
 „ Vobis autem, sicut erit scilicet, veritatem dicam;
 „ Si mihi deus domuerit procos eximios,

- 215 "Αξομαι ἄμφοτέροις ἀλόχους, καὶ κτήματ' ὅπασσιν,
 Οἰκίᾳ τ' ἐγγυς ἱμεῖο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτῳ τε ἕσσεσθαι.
 Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 (Ὅφρα με εὖ γνῶτον, πικρῶν δὲ τ' ἐνὶ θυμῷ,)
 Οὐλὴν, τὴν ποτὲ με σὺς ἤλασε λευκῷ ἰδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἰλθόντα, σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 "Ὡς εἰπὼν, ῥά κεν μεγάλῃς ἀποέρχασθαι οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὖ τ' ἰφράσσαντο ἕκαστα,
 Κλαῖον ἄρ', ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντε,
 Καὶ κύνας ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὠμούς.
 225 "Ὡς δ' αὐτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε.
 Καὶ νῦ κ' ἰδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 Εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἱρύκακε, φώνησέν τε·
 Παύσεσθον κλαυθμοῖο, γόοιό τε· μὴ τις ἴδῃται
 Ἐξελεύθῃν μεγάροιο· ἀτὰρ εἰπήσι καὶ εἴσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἰσέλθετε, μῆδ' ἅμα πάντες·
 Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμεις· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω·
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρας ἀγαυοὶ,
 Οὐκ ἔασουσιν ἔμοι δόμεναι βιδὴν ἢ δὲ Φαρέττην·
 Ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαιε, φέρων ἀνὰ δῶματα τόξον,
 235 Ἐν χεῖρεσσιν ἔμοι θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶ
 Κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀρρυίας.
 Ἦν δέ τις ἢ γοναχῆς ἢ δὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μὴ τι θύραζε
 Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμειναι παρὰ ἔργα.
 240 Σοὶ δὲ, φιλοῖτις δῖε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 Κληῖσσαι κληῖδι, τοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 "Ὡς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας·
 Ἔξερ' ἔπειτ' ἐπὶ δῖφρον ἰδὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη·
 Ἔς δ' ἔρα καὶ τῷ δμῶϊ ἵτην θεοῦ Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 Θάλλων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλας πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὧς
 Ἐντανύσαι δύνάτο· μέγα δ' ἔσχευε κυδάλιμον κῆρ·
 Ὁχθήσας δ' ἔρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζε·
 Ὡ πόποι, ἣ μοι ἔχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 Οὔτε γάμου τοσσούτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 (Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῖδες, ἡμῶν ἐν αὐτῇ
 Ἀμφιάλῃ Ἰθάκῃ, ἢ δ' ἄλλῃσιν πόλυσσιν·)
 Ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 Ἀντίθεον Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 Τόξον· ἱλαγχεῖν δὲ καὶ ἰσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐκλείδης υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσαι· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἰορτὴ τοιοῦτο θεοῖο
 Ἀγνὴ· τίς δέ κε τόξα τιτάνοιτ'; ἀλλὰ ἔκηλοι
 260 Κάτθεται· ἀτὰρ πελέκειός γε καὶ εἷκ' εἰώμεν ἄπαντας
 Ἐξάμεν· οὐ μὲν γὰρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶω,
 Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃω Ὀδυσῆος.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρκέσθω δαπάεσσιν,
 Ὅφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἡῶιεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

„ Deducam ambobus uxeres, & possessiones præbebo,
 „ Domosque prope me ædificatas; & mihi postea
 „ Telemachi sociique fratresque eritis.
 „ Quin age, jam & signum manifestum aliud quoddam osten-
 „ (Ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo,) (dam,
 „ Cicatricem, quam quondam mihi sus infixit albo dente,
 „ Ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyçi.

Sic locutus, pannos magna diduxit à cicatrice.

Illi autem postquam inspexerant, beneque cognoverant singula,
 Flebant deinde, circa Ulyssē prudentem manibus coniectis,
 Et osculabantur amplectentes caputque & humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita & manus osculatus est.

Et jam lugentibus occidisset lumen Solis,

Nisi Ulysses ipse cohibuisset, locutusque fuisset;

„ Cessate à fletu luctuque; ne quis videat

„ Egressus domo; at dicat & intus.

„ Sed alius-post-alium intrate, neque simul omnes:

„ Primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat:

„ Alii etenim omnes, quotquot proci eximii,

„ Non sinent mihi dare arcum & pharetram;

„ Sed tu, nobilis Eumæe, ferens per ædes arcum,

„ Manibus mihi impone, dicitoque mulieribus,

„ Ut-claudant domus fores firmiter aptatas.

„ Si autem aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat

„ Virorum nostris in septis, nequaquam foras

„ Prodeat, sed ibidem quiete sit apud opus.

„ Tibi verò, Philætie nobilis, fores mando aulæ

„ Ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus commodas;

Sedit deinde in sella profectus, unde scilicet surrexerat:

Ingressi sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus verò jam arcum in manibus versabat,

Calefaciens huc & illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic

Tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde:

Ingemiscens verò fatus est, verbumque dixit, & prolocutus est;

„ Papæ, certe mihi dolor deque *me* ipso & de omnibus:

„ Nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:

„ (Sunt & aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa

„ Circumflua Ithaca, tum in aliis urbibus:)

„ Sed si demum tantopere viribus deficientes sumus

„ Præ deo-pari Ulyssē, ut non possimus tendere

„ Arcum; probrosum sane & posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius;

„ Eurymache, non ita erit; intelligis verò & ipse.

„ Nunc etenim in populo festum dei

„ Sanctum; quis autem arcus tenderet? Sed quieti

„ Deponite: at secures etiam si sinamus omnes

„ Stare, *bene-erit*; hand etenim quenquam sublaturum puto,

„ Ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

„ Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,

„ Ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

„ Mane verò jubete Melanthium, eustodem caprarum,

Αἶγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
 Ὅφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῃ,
 Τόξου περὶώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἔκθλον.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο·
 Νώμηταν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεκάεσσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεῖσαν τ', ἐπίον θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Τοῖσδε δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 Ὅφρ' εἶπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Εὐρύμαχον δὲ μάλιχα καὶ Ἀντίνοον θεοῖδ' αἰ
 Λίσσομαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε·
 Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

280 Ἡῶθεν δὲ θεὸς δάσει κράτος ὧ κ' ἐθέλησιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὐξοον, ὅφρα μὲθ' ὑμῖν
 Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἔστιν
 Ἴς, οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 Ἡ ἤδη μοι ὀλεσσειν ἅλη τ', ἀκομίζῃ τε.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν,
 Δείσαντες, μὴ τόξον εὐξοον ἐντανύσειεν.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζε·
 Ἄ δειλὲ ξείνων, ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·

290 Οὐκ ἀγαπᾷς, ὅθ' ἔκηλος ὑπερφιάλοισι μὲθ' ἡμῖν
 Δαίνυσται; οὐδέ τι δαιτὶς ἀμέρδεται, αὐτὰρ ἀκούεις
 Μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
 Ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
 Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅγε καὶ ἄλλους
 Βλάπτει, ὅς ἂν μιν χανθὲν ἔλῃ, μὴδ' αἰσιμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
 Ἄασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
 Ἐς Λαπίθας ἐλθόντ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄσπεν δίνω,
 Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο·

300 Ἡρώας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε
 Ἐλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ,
 Ῥινὰς τ' ἀμήσαντες· ὁ δὲ, φρεσὶν ἤσιν ἀσθεῖς,
 Ἦϊεν ἦν ἔκην δαχέων ἀσπίφρονι θυμῷ·

Ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
 Οἱ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοβαρεῖων.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἶψα τὸ τόξον
 Ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἐπητύς ἀντιβολήσεις·
 Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαίνῃ
 Εἰς ἔχαιον βασιλῆα; βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 Πέμφομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεται· ἀλλὰ ἔκηλος

310 Πῖνέ τε, μὴδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον,
 Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώματ' ἵκηται.
 Ἐλπεαί, αἰχ' ὁ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 Ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίηφί τε ἤφ'ι πιθήσας,
 Οἴκαδ' ἐμ' ἄξουσιν, καὶ ἐὼν θήσεσθαι ἀκοιτίν;
 Οὐδ' αὐτὸς πευ τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι ἐόλωε·

„ Capras adducere, quæ in omnibus longe præstantissimæ gregi-
 „ Ut femoribus impositis *in-bonorem* Apollinis inclyti-arcu, (bus;
 „ Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
 Sic dixit Antinous: illis autem placebat sermo.
 Ipsis verò præcones quidem aquam in manus fuderunt;
 Juvenes autem crateras coronarunt potu;
 Distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.
 Illi autem postquam libarant, biberantque, quantum volebat ani-
 Inter eos utique dolos-meditans locutus est solers Ulysses; (mus,
 „ Audite me, proci inclytæ reginæ,
 „ Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 „ Eurymacham autem maxime & Antinoon deo-parem
 „ Oro, quoniam & hunc sermonem apposite dixit:
 „ Nunc quidem dimittite arcum; & committite *rem* diis;
 „ Mane verò deus dabit robur cui voluerit.
 „ Sed agite, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos
 „ Manus & robur experiar; an mihi adhuc sit
 „ Vis, qualis antea erat in flexilibus membris;
 „ An jam mihi perdiderit vagatioque, & curationis-inopia.
 Sic dixit: illi verò omnes supra-modum indignati sunt,
 Veriti, ne arcum bene-politum tenderet.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit, compellabatque;
 „ Ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem:
 „ Nonne contentus es, quod quietus una cum superbis nobis
 „ Epularis? neque omnino convivio privaris, & audis
 „ Sermones nostros & colloquium? neque quisquam alius
 „ Nostros sermones hospes & pauper audit.
 „ Vinum te labefacit dulce, quod utique & alios
 „ Lædit, quicunque ipsum avidè ceperit, neque modice biberit.
 „ Vinum etiam Centaurum inclytum Eurytiona
 „ Labefecit in domo magnanimi Pirithoi,
 „ Ad Lapithas profectum: is nempe postquam mentem labefe-
 „ Insaniens mala patravit in domo Pirithoi; (cerat vino,
 „ Heroas verò dolor cepit; ex vestibulo autem foras
 „ Pertraxerunt impetu-facto; aures sævo ære,
 „ Naresque ubi-amputarant: ille autem mente sua labefactus,
 „ Ibat suum damnum portans dementi animo;
 „ Ex quo Cætauris & viris contentio facta est;
 „ Sibi que ipsi primo malum invenit *is*, vino gravatus.
 „ Sic & tibi magnum damnum denuntio, si arcum
 „ Tetenderis: non enim cujusquam favorem invenies.
 „ Nostro in populo; statim autem te navi nigra
 „ Ad Echetur regem, hominum multatorem omnium,
 „ Mittemus; inde autem nequaquam salvus-evades: sed quietus
 „ Bibeque, neque contende cum viris junioribus.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Antinoe, non quidem honestum multare, neque justum
 „ Hospites Telemachi, quicunque has sedes advenerit.
 „ Putasne, si hospes Ulyssis magnum arcum
 „ Tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,
 „ Domum *eum* me ducturum, & suam facturum uxorem?
 „ Neque ipsa omnino hoc in pectoribus sperat:

Μηδέ τις ὑμῶν τοῦ γ' εἶνεκα θυμὸν Ἀχαιῶν
Ἐνθάδε δαινύσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.

320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἐντίον ἠΐδα·
Κοῦρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι δῖόμαθ'· οὐδὲ ἔοικεν·

Ἄλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἥδ' ὀφθαλμῶν,
Μή ποτέ τις εἴπῃσι καλῶτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
325 Ἡ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἥκοιτιν
Μνῶνται· ὅτ' οὐδέ τι τόξον εὐξοὸν ἐνταυνοῦσιν·
Ἄλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἰλθὼν,
Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἦκε σιδήρου.
Ὡς ἱέρους· ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.

330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Εὐρύμαχ', οὕτως ἐστὶν εὐκλείας κατὰ δῆμον
ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
Ἀνδρὸς ἀριστεῖος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
οὔτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μάγας, ἥδ' εὐπηγῆς,
335 Ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεταὶ ἔμμεναι υἱός.
Ἄλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον εὐξοὸν, ὄφρα ἴδωμεν·
Ὡδὲ γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Εἴ κε μιν ἐνταυύσῃ, δῶν δέ οἱ εὐχος Ἀπόλλων,
Ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ·

340 Δώσω δ' ὀξὺν ἥκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
καὶ ξίφος ἄμφηκας· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα·
Πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἐντίον ἠΐδα·
Μῆτερ ἐμὴ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμεῖο
345 Κρείττων, ἢ κ' ἐθέλω δόμεναί τε, καὶ ἀρνήσασθαι·
οὐδ' ὅσσοι κραναὴν ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
οὐδ' ὅσσοι νῆσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποβότοιο.
Τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλοιμι
καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.

350 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα, τὰ στυγρῆς ἔργα κόμισθε,
Ἰσὼν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποιχεσθαι· τόξον δ' ἄνδρεςσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔς' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα, πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
355 Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνου
ἠδὲν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος ὕφορβός·

360 Μνηστῆρες δ' ἔρα πάντες δμῶκλεον ἐν μεγάροισιν·
Ὡδὲ δὲ τις εἶπεν κε νέων ὑπερηγορόντων·
Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβώτα,
πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἔφ' ὕεσσι κύνας ταχέες κατέδοντα
οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες· εἴ κεν Ἀπόλλων
365 ἡμῖν ἰλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ εἶκε φέρων αὐτῶν ἐνὶ χώρῳ,
δείσας, οὐνεκα πολλοὶ δμῶκλεον ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἰσχυρόναι·
Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· (τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιδήσεις·)

- „ Neque quisquam vestrum hujus gratia animo dolens
 „ Hic convivetar; quoniam nequiquam quidem decet.
 Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocu-
 „ Filia Icarii, prudens Penelope, (tus est;
 „ Neutiquam te hunc ducturum putamus; neque decet;
 „ Sed verentes rumorem virorum, & mulierum,
 „ Ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum;
 „ Certe multo peiores viri, eximii viri uxorem
 „ Ambiant; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 „ Sed alius quidam pauper vir errans ubi-advenit,
 „ Facile tetendit arcum, misitque per ferrum.
 „ Sic dicent: nobis verò probra hæc fierent.
 Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Eurymache, nullo-modo licet bonæ-famæ-compotes in populo
 „ Esse; qui scilicet domum dedecorantes edunt
 „ Viri optimi: cur verò probra hæc facitis?
 „ Hic autem hospes, valde quidem magnus & bene-compactus,
 „ Viroque ex eximio genere gloriatur esse filius.
 „ Sed age, ei date arcum bene-politum, ut videamus:
 „ Sic enim edico, hoc verò & perfectum erit;
 „ Si ipsum tetenderit, dederitque ei gloriam Apollo;
 „ Induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulchris;
 „ Daboque acutum jaculum, canum propulsatorem & virorum,
 „ Et ensen ancipitem; dabo porrò sub pedibus calceamenta:
 „ Mittam verò, quo ipsum cor animusque jubet.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Mater mea, arcum quidem, Achivorum nullus me
 „ Potentior, cui velim dareque, & negare;
 „ Neque quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 „ Neque quotquot in insulis prope Elidem equis-pascendis-aptam.
 „ Horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim
 „ Et omnino hospiti dare hunc arcum auferendum.
 „ Sed in domum profecta, tua ipsius opera cura,
 „ Telamque columque; & ancillas jube
 „ Opus obire: arcus autem viris curæ-erit
 „ Omnibus, maxime verò mihi; hujus enim imperium est in
 „ Illa quidem attonita, retro in domum ivit; (domo.
 Filii enim sermonem prudentem posuit in animo.
 In cœnaculum autem quum-ascenderat cum famulis mulieribus,
 Flebat deinde Ulysses, dilectum maritum, donec ipsi somnum
 Dulcem palpebris immisit casta-oculis Minerva.
 Cæterum arcum sumptum ferebat curvum nobilis subulcus:
 Proci autem proinde omnes increpabant in ædibus:
 Sic verò aliquis dicebat juvenum superbiorum;
 „ Quoniam demum curvum arcum fers, immanis subulce,
 „ Amens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 „ Seorsum ab hominibus, quos [canes] nutritivisti; si Apollo
 „ Nobis propitiis-sit, & immortales dii alii.
 Sic dixerunt: at ille posuit ferens ipso in loco,
 Veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat;
 „ Heus, ultecius ser arcum; (cito non bene omnibus obediens:)
 „ Ne

- 370 Μὴ σε, καὶ ὁπλότερός περ ἔδω, ἀγρόνδε δίδωμαι
 Βάλλων χερμαδίοισι· βίῃφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἶ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δῶματ' ἔασι,
 Μνηστῆρων χερσὶν τε βίῃφι τε φέρτερος εἶην·
 Τῷ κε τάχα συγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαμι νέεσθαι
- 375 Ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
 Μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
 Τηλεμάχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παρασάς.
- 380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 Κληῖσσαι μεγάρῳ θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
 Ἦν δέ τις ἢ ζοναχῆς ἢ κτύπου ἄνδρον ἀκούσῃ
 Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μὴ τι θύραζε
- 385 Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμειναι παρὰ ἔργῃ.
 Ὡς ἔρ' ἰφώνησεν· τῇ δ' ἔκτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κληῖσσαν δὲ θύρας μεγάρων εὐ ναιετάοντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 Κληῖσσαν δ' ἔρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
- 390 Κλεῖτο δ' ὑπ' αἰδοῦσῃ ὄπλον νεδρὸς ἀμφιερίσσης
 Βύβλινον, ἧ ῥ' ἐπέδρασε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός.
 Ἐξέτ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰδὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη,
 Εἰσδράων Ὀδυσῆα· ὁ δ' ἡδὴ τόξον ἐνώμα,
 Πάντῃ ἀνασρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
- 395 Μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν, ἀποικοιμένοιο ἔνακτος.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τις θνητὴρ καὶ ἐπὶ κλοπῇ ἔπλετο τόξων,
 Ἦ ῥά νύ που ταιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοι κεῖται·
 Ἦ ὅγ' ἰφορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶ
- 400 Νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεν νέων ὑπερηνορέοντων·
 Αἶ γὰρ δὴ τοσσούτον δυνήσιος ἀντιάσειεν,
 Ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι.
 Ὡς ἔρ' ἔφην μνηστῆρες· ἄτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
- 405 Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάρσατο, καὶ ἶδε πάντῃ,
 Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
 Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέω ἐπὶ κόλλασπι χορδῇ,
 Ἀψας ἀμφοτέρωθεν εὐςρεφὲς ἄντερον εἶδος,
 Ὡς ἔρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς·
- 410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
 Ἦ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇ.
 Μνηστῆρσιν δ' ἔρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χερῶς
 Ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε, σήματα φαίνων·
 Γήθησέν τ' ἔρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
- 415 Ὅτι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 Εἶλετο δ' ὦκυν διζδν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 Γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσφὲς φαρέτρῃς
 Κεῖατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι·
 Τόν ῥ' ἐπὶ πῆχעי ἰλῶν, εἵλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
- 420 Αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' διζδν
 Ἀντὰ τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' οὐκ ἡμβροτε πάντων

„ Ne te, & junior licet sim, in agrum pellam
 „ Percutiens faxis; viribus autem præstantior sum.
 „ Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 „ Prociis manibus viribusque præstantior essem:
 „ Tunc statim graviter aliquem ego mitterem ire
 „ Nostra ex domo; quoniam mala machinantur.
 Sic dixit: omnes autem super ipso suaviter riserunt
 Proci; & jam remiserunt à gravi ira
 Erga Telemachum: arcum verò ferens per domum subulcus
 Manibus Ulyssii prudenti imposuit adflans.
 Evocatam autem allocutus est nutricem Eurycleam;
 „ Telemachus jubet te, prudens Euryclea,
 „ Claudere domus fores firmiter aptatas.
 „ Si autem aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 „ Virorum nostris in septis, nequaquam foras
 „ Prodeat, sed ibidem quiete sit apud opus.
 Sic utique dixit: illi autem pennarum-expers fuit verbum.
 Clausit verò fores ædium habitantibus commodarum.
 Tacite porro ex domo Philocteus profiliit foras,
 Clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.
 Jacebat autem sub porticu funis navis remis-utrinque-agitata.
 Byblinus, quo scilicet illigavit januas; ingressus est verò ipse.
 Sedebat deinde in sella profectus, unde scilicet surrexerat,
 Inspiciens Ulysses: ille autem jam arcum tractabat,
 Omni-ex-parte versans, tentans huc & illuc;
 Ne cornua vermes edissent, absente domino.
 Sic verò aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium;
 „ Sane hic aliquis peritus & sagax est arcuum;
 „ Aut sane alicubi tales & ipsi domi jacent,
 „ Aut ille molitur facere; ita in manibus
 „ Versat huc & illuc malorum expertus erro.
 Alius autem rursus dicebat juvenum superbiorum;
 „ Utinam enim jam tantopere utilitatis particeps-fiat,
 „ Ut iste unquam hunc poterit tendere.
 Sic utique dixerunt proci: at solers Ulysses,
 Statim postquam magnum arcum ponderavit, & vidit undique,
 Sicut quando vir citharæ peritus & cantus
 Facile extendit novo in clavo chordam,
 Ubi nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis;
 Sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses:
 Dexterâ autem deinde manu prehensum tentavit nervum;
 Hic verò subitus clare sonuit, hirundini similis voce.
 Prociis autem inde dolor factus est magnus; omnibusque color
 Mutatus est: Jupiter verò valde intonuit, signa ostendens:
 Gravissus autem est deinde multa-passus nobilis Ulysses,
 Quod scilicet sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
 Sumpsit verò velocem sagittam, quæ ei adjacebat mensis
 Nuda; cæteræ autem cavam intra pharetram
 Jacebant, quas cito erant Achivi experturi:
 Hanc utique ad arcus-medium ubi-applicuerat, trahebat nervum
 Indidem ex sella sedens; misit autem sagittam (crenasque,
 Ex-adverso collumens: securum verò non aberravit omnium

Πρώτης σελειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρὴς· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·

- 425 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχεο
ἡμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον, οὐδέ τι τόξον
Δὴν ἔκαμον ταπύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνουνται.
Νῦν δ' ὦρῃ καὶ ὄρπον Ἀχαιοῖσιν τετυνέσθαι
Ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἱψιάσθαι
430 Μελεπῇ καὶ Φόρμυγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτὸς.
Ἦ, καὶ ἐπ' ἐφύσει νεῦσεν· ὃ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξυρὸν
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος βαίσιον·
Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλῃν βάλεν ἔγχεϊ· ἔγχεϊ δ' ἄρ' αὐτοῦ
Παρ' ὀρθῇ εἰσῆκει, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῇ.

Θ Δ Τ Σ Σ Β Γ Α Σ Ὀ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Χ.
Ρ Α Υ Σ Ω Δ Γ Α Σ

Ἰωδύσεις.

Τ' ἀπὸ τῆς μνηστειρίας ἐργασάμενος Ὀδυσσεὺς παρούσης
Ἀθηνᾶς, ἐν τοῖς ἐξῆς τὰς θεραπεΐνας διὰ Τηλεμάχου καὶ
τῶν οἰκείων κολλάζει, ἕκαστος Μελεπῇ.

ΧΙ, Ὀδυσσεὺς μνηστῆρας ἐκαίνυτο νηλεῖ χαλκῇ.

- Ἀτὰρ ὁ γυμνώθη βακίων πολέμητις Ὀδυσσεύς·
Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὲν, ἔχων βιδν, ἥδ' ἀφάρτρην
Ἰὼν ἐμπλεῖν· ταχέας δ' ἐκχεύατ' εἰς οὐδὲν
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
5 Οὗτος μὲν δὴ κελὸς ἀέατος ἐκτετέλεσται·
Νῦν αὖτε σκοπὸν ἕλλον, ἐν οὐκω τις βάλεν ἀνὴρ,
Εἴσομαι, εἰ κε τύχοιμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ἦ, καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰδύνετο πικρὸν εἰσόν.
Ἦτοι ὁ καλὸν ἔλπειον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε
10 Χρῦσσον, ἔμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμην,
Ὅφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
Μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
Μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
Οἱ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν, καὶ κῆρα μέλαιναν;
15 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰσθίον·
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλαῖο δὲ ἀνέχοντος ἦλυν' ἀκωνή.
Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσι, δέπας δέ οἱ ἔκπυσε χεῖρδ'·
Βλημένον· αὐτίκα δ' αὖλδ' ἀνὰ βίνας παχὺς ἦλθεν.
Ἀέματος ἀνδρομέοιο· βοῶς δ' ἀπὸ οἴο τρέπεζαν
20 Ὡς ποδὶ πλῆξας, ἀπὸ δ' εἶδατε χεῖρ' ἐραστῇ.
Σίτῃς τε, κρέα τ' ἐπὶ, φορύνετο· τοὶ δ' ὀμῶντο
Μνηστῆρες κατὰ δῶμα, ὅπως ἴδον ἄνδρα πεπνυγῆτα.
Ἐκ δὲ θρόνον ἀνέρουσαν, δρινθέντες κατὰ δῶμα,
Πάντοσε παπταίνοντες ἐυδμήτους ποτὶ τοίχους·
25 Οὐδὲ πῃ ἀσπίς ἦν, οὐδ' ἑλκισμὸν ἔγχεος, ἰλίσθαι.
Νεῖκειον δ' Ὀδυσσεὺς χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
Πεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκ ἔτ' ἀέθλων.
Ἀλλὰ νῦν ἀντιτάξαι· νῦν τοὶ σῶς αἰπὺς ἔλαστρος.

A primo foramine; transivit autem penitus foras
 Sagitta ære-gravis: ipse verò Telemachum allocutus est;
 „ Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
 „ Sedens; neque omnino à scopo aberravi, neque arcum
 „ Diu laboravi tendens: adhuc mihi robur integrum est:
 „ Non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.
 „ Nunc autem hora & cœnam Achivis parandi
 „ In luce; at postea & aliter delectandi-
 „ Cantu & cithara; hæc etenim *sunt* ornamenta convivii.
 Dixit, & superciliis innuit: circumposuit autem sibi ensẽ acu-
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini; (tum
 Circumque manum charam jecit hastæ: prope vero ipsum
 Juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

O D Y S S E Æ H O M E R I XXII L I B R I

Argumentum.

Procorum cædem cum peregisset Ulysses præsentē Minervā,
 exinde ancillas per Telemachum & familiares punit, cum
 Melanthio.

X. Ulysses procos vicit sævo ferro.

CÆterum nudatus est pannis solers Ulysses;
 Infiliiitque in magnum limen, habens arcum, & pharetram
 Sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 Ibidem ante pedes: inter procos verò dixit;
 „ Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est; (vir,
 „ Nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam percussit
 „ Videbo, an consequar; præbeatque mihi gloriam Apollo.
 Dixit; & in Antinoum dirigebat amaram sagittam.
 Sane ille pulchrum poculum sublatum-ibat
 Aureum, utrinque-anisatum; & jam manibus tractabat,
 Ut biberet de-vino: cædes verò ei non in animo
 Curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 Solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 Ei structurum mortem malam, & fatum nigrum?
 Hunc utique Ulysses ad guttur nactus percussit sagitta;
 E-regione verò teneram per cervicem ivit cuspis.
 Declinatus est autem *is* aliorum, poculumque ei excidit manu
 Percussio: statim verò fistula per nares crassa venit
 Sanguinis humani; cito autem à se mensam
 Pepulit pede percussam; effudit verò cibos humi.
 Panisque, carnesque assatæ fuedabantur: ipsi autem tumultuati
 Proci in domo, ut viderunt virum lapsam. (sunt
 Ex sedibus verò surrexerunt, turbati per domum,
 Undique circumspicientes bene-structos ad parietes:
 Nullibi verò scutum erat, neque valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssẽ iratis verbis;
 „ Hospes, male in viros sagittas-mittis: non amplius certamini-
 „ Aliis intereris; nunc tibi certum *adest* grave exitium. (bus
 „ Etenim

- Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτε κατέκτανες, ὅς μ' ἐγ' ἄριστος
 30 Κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γυπες ἔδονται.
 Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἵπειν φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 Ἄνδρα κατακτείνει· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 Ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν δλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο.
 Τοὺς δ' ἔρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 35 Ὡς κύνες, οὐ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον δίκαν ἰκένεσθαι
 Δήμου ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,
 Δμῶσιν δὲ γυναῖκι παρευνάξεσθε βιαίως,
 Αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσκεθε γυναῖκα,
 Οὔτε θεοὺς δείσαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθε.
 Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν δλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἔρα πάντας ὑπὸ χλωρῶν δέος εἶλεν·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Εὐρύμαχος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς Ἰθακῆσιος εἰλήλουθας,
 Ταῦτα μὲν αἰσίμα εἶπες, ὅσα βέξεσκον Ἀχαιοί,
 Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὅς κ' εἴτιος ἔπλετο πάντων,
 Ἀντίνοος· αὐτὸς γὰρ ἐπὶ ἦλεν τάδε ἔργα,
 50 Οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος, οὔτε χατίζων,
 Ἀλλ' ἔλλα φρονέων, τὰ οἳ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
 Ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον ἐυκτιμένης βασιλεύῃ
 Αὐτὸς, ἀτὰρ σὺν παῖδα κατακτείνεις λοχίηςας.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφатαι· σὺ δὲ Φεῖδεο λαῶν
 55 Σὺν· ἀτὰρ ἡμμεῖς ὑπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
 Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
 Τιμὴν ἀμφὶς ἔχοντες ἱεκοσάβοιον ἕκαστος,
 Χαλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἰσέκε σὺν κῆρ
 Ἰωνῶν· πρὶν δ' οὔτι νημεσητὴν κεχολῶσθαι.
 60 Τὸν δ' ἔρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
 Ὅσα τέ νῦν ὑμῖν ἐστὶ, καὶ εἰ ποθεν ἔλλ' ἐπιθεῖτε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο,
 Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἵποτίσσαι.
 65 Νῦν ὑμῖν παράκειται, ἐναντίον ἡδὲ μάχεσθαι,
 Ἥ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ·
 Ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι δοῖμαι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσέφυνε δεύτερον αὐτίς·
 70 Ὡς φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον ἰῦξον, ἡδὲ φαρέτρην,
 Οὐδοῦ ἀπὸ ξισοῦ τοξάσσεται, εἰσέκε πάντας
 Ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησόμεθα χάρις·
 Φάτγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
 75 Ἰὼν ὠκυμέρων· ἐπὶ δ' αὐτὰ πάντες ἔχωμεν
 Ἀδρόοι· εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσοιμεν, ἡδὲ θυράων,
 Ἐλθωμεν δ' ἀνὰ ἕξυ, βοῇ δ' ὠκίς γένοιτο·
 Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
 Ὡς ἔρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάτγανον δ' ἐν,
 80 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλλο δ' ἐπ' αὐτῷ

„ Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 „ Juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.
 Dicebat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 Virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 Quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses; (turum,
 „ O canes, non me amplius existimabatis reducem domum ven-
 „ Populo à Trojanorum; quod mihi consumebatis domum,
 „ Cum famulis verò mulieribus concunbebatis violenter,
 „ Ipsiusque *mei* viventis ambiebatis uxorem,
 „ Neque deos veriti, qui cælum latum habitant,
 „ Neque ullam hominum indignationem in-posterum supposuistis.
 „ Nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.
 Sic dixit: illos verò omnes pallidus timor cepit:
 Circumspexit autem unusquisque, qua essigeret grave exi-
 Eurymachus verò ipsum solus respondens allocutus est; (tium.
 „ Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
 „ Hæc quidem iuste dixisti, quot faciebant Achivi,
 „ Multa quidem in ædibus iniusta, multa autem in agro.
 „ Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
 „ Antinous: hic enim instituit hæc opera,
 „ Nequaquam nuptiarum tantopere indigens, neque cupiens,
 „ Sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius;
 „ Ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret
 „ Ipse, at tuum filium interficeret inidiatus. (ce populis
 „ Nunc autem ille quidem fato *suo* interfectus est: tu verò par-
 „ Tuis: at non postea, ubi-placaverimus *te* per populum,
 „ Quæcunque tibi epota & comesta sunt in ædibus,
 „ Pretium separatim ducentes viginti-bovm unusquisque,
 „ Æsque aurumque pendemus; donec tuum cor
 „ Exhilaratum-sit: prius autem nequaquam indignum te irasci.
 Hunc autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Eurymache, neque si mihi paterna omnia penderetis,
 „ Quæcunque scilicet nunc vobis sunt, & sicunde alia addere-
 „ Neque sic adhuc manus meas abstinere à cæde, (tis,
 „ Antequam omnem preci injuriam luissent.
 „ Nunc vobis optio-adeat, contra vel pugnare,
 „ Vel fugere, qui mortem & fatum evitaverit:
 „ Sed haud ullum effugiturum puto grave exitium.
 Sic dixit: eorum verò ibidem soluta sunt genua & charum cor.
 Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus;
 „ O amici, non enim abstinebit vir hic manus indomitas,
 „ Sed postquam cepit arcum bene-politum, & pharetram,
 „ Limine à polito sagittabit, donec omnes
 „ Nos interfecerit: quin recordemur pugnae:
 „ Ensesque stringite, & obtendite mentias
 „ Sagittis letiferis: in ipsum verò omnes ingruamus
 „ Conferti; si eum à limine depellamus, & foribus,
 „ Eamusque per urbem, clamorque citissime fiat;
 „ Eo cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.
 Sic utique locutus, strinxit ensen acutum,
 Æreum, ancipitem; insilivitque in ipsum

- Σμαρδαλία λάχων· ὁ δ' ὁμάρτη δῖος Ὀδυσσεύς
 Ἴδν ἀποπροΐεις βάλλε σῆθος παρὰ μαζάν,
 Ἐν δέ οἱ ἦπατι πῆξε θοδὸν βέλος· ἐκ δ' ἦρα χεῖρδ' ὀφείγων
 φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιβήδης δὲ τραπέζῃ
 85 Κάππειε δινηθεῖς· ἀπὸ δ' εἶδεντα χεῦν ἔραζε,
 Καὶ δέπας ἀμφικύπαλλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
 θυμῷ ἐνιάζων· ποσὶ δὲ ἔρνον ἀμφοτέρωσι
 Λακτιζὼν ἱτίναξα· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς.
 Ἀμφίναμος δ' Ὀδυσῆος λείπατο κυθαλίμοιο
 90 Ἀντίος ἄϊξας· εἴρυτο δὲ φάσγανον ἐξυ,
 Εἰπὼς οἱ εἴξει θυράων· ἀλλ' ἦρα μιν φθῆ
 Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί,
 Ὡμων μεσηγυς, διὰ δὲ σῆεσφιν ἔλασσε·
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἦλασε παντὶ μετώπῳ.
 95 Τηλέμαχος δ' ἀπέραισε, λυγρὸν δολιχόσκιον ἔχχας
 Αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δῖε, μὴ τις Ἀχαιῶν
 Ἐυχὸς ἀνελκόμενον δολιχόσκιον, ἢ ἔλασσει,
 Φασγάνῳ ἄϊξας, ἢ προπρηνέϊ τύψας.
 Βῆ δὲ θέων· μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανον·
 100 Ἀγχοῦ δ' ἱσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε,
 Καὶ κυνέην εὐχαλκον, ἐπὶ προτάφοις ἀραρυταίαν,
 Αὐτὸς τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ συβώτῃ
 Καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τεταυχῆσθαι γὰρ ἔμεινον.
 105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Οἶσε θέων, εἰώς μοι ἀμύνεσθαι παρ' ἑσσι,
 Μὴ μ' ἀποκηθήσῃσι θυράων μῶνον ἔντα.
 ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πετρῇ.
 Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο·
 110 Ἐνέεν τέσσαρα μὲν σάκ' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ.
 Καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδαμείας·
 Βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανον,
 Αὐτὸς δὲ πρῶτις περὶ χροῖ δύσατο χαλκόν·
 ὣς δ' αὖτως τῷ δμῶε δνέσθην τεύχεα καλὰ.
 115 Ἔσαν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
 Αὐτὰρ ὅγ', ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
 Τόφρα μνηστῆρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ σίκῳ
 Βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιζῖνοι ἐπιπτοῦ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ δίεζόντα ἄνακτα,
 120 Τόξον μὲν πρὸς σαθρὸν ἑσταθὲς μεγάροιο
 Ἐκλιν' ἱσάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανδῶντα·
 Αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραβέλυμον·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν
 Ἴππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
 125 Εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύο κεκορυμμένα χαλκῷ.
 Ὀρσοθύρῃ δὲ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
 Ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὲν ἑσταθὲς μεγάροιο
 Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, στανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυταί·
 Τὴν δ' Ὀδυσσεύς φράζεσθαι ἀνώγει δῖον ὕφορβον
 130 Ἐσάοτ' ἡγυχ' αὐτῆς· μία δ' οἴη γίνετ' ἰφορμή.
 Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι σιφαιόσκων·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν εἴ τις ἂν ἑρσοθύρην ἀναβῇ,

Terribiliter vociferans: eodem-tempore autem nobilis Ulysses
 Sagitta emissa percussit pectus ad mammam,
 Inixitque ei hepatis velox telum: ex manu verò
 Ensem demisit *is* humi; vertiginosus autem circa mensam
 Decidit contortus; effudit verò cibos humi,
 Et poculum rotundum: ipse autem terram verberabat fronte,
 Animo dolens; pedibusque thronum ambobus
 Calcitrans concussit: ob oculos verò fusa est caligo.
 Amphinomus autem in Ulysses irruit gloriosum
 Ex-adverso impetu-facto; strinxitque enses acutum,
 Siquo-modo *is* sibi cederet foribus: sed sane ipsum prævertit
 Telemachus à tergo percutiens ærata hasta,
 Humeros inter; perque pectora adegit:
 Fragorem verò edidit *is* lapsus, terramque fesiit tota fronte.
 Telemachus autem abripuit-se, relicta longa hasta
 Illic in Amphinomo, pertimescebat enim, ne quis Achivorum
 Hastam retrahentem longam, vel feriret,
 Ense insurgens, vel prono percutiens.
 Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad patrem pervenit:
 Prope verò stans verbis alatis allocutus est;
 „ O pater, jam tibi scutum afferam & duas hastas,
 „ Et galeam bene-æratam, temporibus aptam,
 „ Ipseque me induam profectus: dabo porro subulco
 „ Et bubulco alia: armari enim melius.
 Hunc autem respondens allocutus est salers Ulysses;
 „ Affer currens, dum mihi ad-propugnandum adsunt sagittæ,
 „ Ne me amoveant foribus, solus cum-sim.
 Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
 Perrexit verò ire ad-thalamum, ubi ei inclyta arma jacebant:
 Inde quatuor quidem scuta desumpsit, hastasque octo,
 Et quatuor galeas æratas fetis-equinis-densas:
 Ivitque ferens; valde autem cito charum ad patrem pervenit.
 Ipse verò primum circum corpus sibi-induit æs:
 Sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulchra;
 Steteruntque circum Ulysses prudentem, versutum.
 At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant sagittæ;
 Tandiu procorum unum utique semper sua in domo
 Percontiebat collimans: illi verò conferti cadebant.
 At postquam defecerunt sagittæ jaculantem regem,
 Arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
 Inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes:
 Ipse verò circum humeros scutum posuit quadruplex;
 Capitiq; forti galeam fabrefactam imposuit
 Setis-equinis-comantem; terribiliter autem crista desuper nta-
 Sumpsit porro validas hastas duas munitas ære. (bat:
 Posticum verò quoddam erat bene-structo in pariete;
 Extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
 Erat via in angiportum, tabulæ verò illam continebant bene-
 Hanc autem Ulysses custodire jussit nobilem subulcum, (aptatæ:
 Stantem prope ipsam: unus verò solus erat aditus.
 Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans;
 „ O amici, nunc jam aliquis ad posticum ascendat,

- Καὶ εἰποὶ λαοῖσι; βοή δ' ὤκισα γένοιτο;
Τῷ κε τάχ' οὕτως ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
- 135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
Οὕτως ἐς, Ἀγέλαε διοτρεφές· ἔγχε γὰρ αἰνῶς
Λύλῃς καλὰ θυρετρα, καὶ ἀργαλέον σόμα λυῖρης·
Καὶ χ' εἰς πάντας ἱρύκοι ἀνὴρ, ὅς' ἄλκιμος εἴη.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι
- 140 Ἐκ θαλάμου· ἐνδον γὰρ, (εἶομαι,) οὐδὲ πη ἑλλή
Τεύχεα κατήεσθην Ὀδυσσεὺς καὶ Φαίδιμος υἱός.
Ὡς εἰπὼν, ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
Ες θαλάμους Ὀδυσῆος, ἀνὰ ῥῶγας μεγάρου·
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα,
- 145 Καὶ τόσσας κύνεας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
Βῆ δ' ἵμεναι, μάλα δ' ὥκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε.
Καὶ τὸτ' Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατ' αὖ καὶ φίλον ἦτορ,
Ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, χερσὶ δὲ δοῦρα
Μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον.
- 150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν, ἦ δὲ Μελανθεύς.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τότε γ' ἤμβροτον, (οὐδὲ τις ἄλλος
- 155 Αἷτιος,) ὅς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
Ἀλλ' ἴθι, δῖ' Εὐμαίε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο,
Καὶ φράσαι, εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε βέζει,
Ἥ υἱὸς Δολιχίου, Μελανθεύς, τὸν περ ὅτω.
- 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
Οἷσων τεύχεα καλὰ· νήσε δὲ δῖος ὕφορβος,
Αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεον, ἔγγυς ἔδοντα·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
- 165 Κεῖνος δ' αὐτ' αἰδήλος ἀνὴρ, ὃν δίδμεθ' αὐτοὶ,
Ἐρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτὲς ἐνίσπε,
Ἥ μιν ἀποκτείνω, αἶ κεν κρείσσω γε γένωμαι·
Ἥέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
Πολλὰς, ὅσσας οὗτος ἐμήσατο σῶ ἐνὶ οἴκῳ.
- 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἦτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγασσοῦς
Σχίσσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας·
Σφῶϊ δ' ἀποσφρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν,
Ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὀπίσθε·
- 175 Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες,
Κίον' ἂν ὑψηλὴν ἱρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσιν,
Ὡς κεν δηθὰ ζωὸς ἔων, χαλέπ' ἄλγεα πάσχη.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦ δ' ἐπίθοντο·
Βᾶν δ' ἵμεν ἐς θάλαμον· λαβέτην δὲ μιν ἐνδον ἔδοντα.
- 180 Ἦτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτω τεύχε' ἱεῦντα·
Τῷ δ' ἔσαν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντες.
Εὖθ' ὑπὲρ οὐδὲν ἔβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Τῇ ἐτέρῃ μὲν χερσὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
Τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, παπαλαγμένον ἄζη,

„ Et dicat populis ? clamorque citissime fiat ?
 „ Eo cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.
 Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos caprarum ;
 „ Nullo modo licet, Agelae Jovis-alumne : prope enim valde
 „ Aulæ pulchræ fores, & angustum os angiporti ;
 „ Et unus omnes arceret vir, qui scilicet strenuus esset.
 „ Sed agite, vobis arma afferam, ad-armandum,
 „ Ex thalamo : intus enim, (puto,) neque usquam alibi
 „ Arma deposuerunt Ulysses & illustris filius.
 Sic locutus, ascendebat Melanthius, custos caprarum,
 In thalamum Ulyssis, super scalas domus :
 Inde duodecim quidem scuta desumpsit, totidemque hastas,
 Et tot galeas æratas fetis-equinis-densas :
 Perrexit verò ire, valdeque cito ferens procis dedit.
 Et tunc Ulyssis soluta sunt genua & charum cor,
 Ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas
 Longas vibrantes ; magnum autem ipsi apparebat opus.
 Statim verò Telemachum verbis alatis allocutus est ;
 „ Telemache, certe omnino jam aliqua in ædibus mulierum
 „ In nos concitat bellum malum, vel Melanthius.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est ;
 „ O pater, ipse ego hoc peccavi, (neque quisquam alius
 „ Reus ;) qui thalami januam compactam
 „ Reliqui reclinatam : horum verò speculator erat melior.
 „ Sed ito, nobilis Eumæe, januam claude thalami,
 „ Et observa, siqua sit mulierum, quæ hæc faciat ;
 „ An filius Dolii, Melanthius ; quem quidem puto.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Ivit autem iterum ad-thalamum Melanthius, custos caprarum,
 Allaturus arma pulchra : animadvertit verò nobilis subulcus ;
 Statimque Ulysses alloquebatur prope existentem ;
 „ Generose Laertiade, solers Ulysses,
 „ Ille utique rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi,
 „ Proficiscitur in thalamum ; tu verò mihi explicitum dic,
 „ An ipsum interficiam, si quidem superior fuero ;
 „ An tibi huc ducam ; ut injurias luat
 „ Multas, quotquot hic molitus est tua in domo.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses ;
 „ Sane ego & Telemachus procos eximios
 „ Continebimus intra ædes, quantumvis incitatos :
 „ Vos verò retortis pedibus & manibus desuper,
 „ In thalamum conjicite ; fores autem astringite pone ;
 „ Catenam verò plexam ex ipso ubi-nexueritis,
 „ Columnam in altam trahite, & admovete trabibus ;
 „ Ut diu vivus manens, graves dolores patiat.
 Sic dixit : illi verò ei omnino quidem auscultarunt, & paruerunt :
 Perrexerunt autem ire in thalamum ; latuerunt verò ipsum intus
 Sane ille quidem in thalami recessu arma quærebat : (existentem.
 Hi verò steterunt utrinque ad postes manentes.
 Quando super limen ibat Melanthius custos caprarum,
 Altera quidem manu ferens pulchram galeam,
 Altera verò scutum latum, antiquum, sædaturum situ,

- 185 Λαέρτῃ ἥρωϊ, ὃ κουρίζων φορέεσκε·
 Δὴ τότε γ' ἤδη κείτο, βαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων·
 Τὸ δ' ἄρ' ἐπαίξανθ' ἐλέτην, ἔρυσάν τε μιν εἶσω
 Κουρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ.
 Σὺν δὲ πύδας χεῖράς τε δέον θυμαλγείδεσσι,
 190 Εὖ μάλ' ἀποσρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευσεν
 Τῆς Λαέρταο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ξειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες,
 Κίον' ἄν' ὑψηλὴν ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκοῖσι.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ, Εὐμαῖε συβῶτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις,
 Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἴοικεν·
 Οὐδέ σε γ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο βοάων
 Λήσσει ὑπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγινεῖς
 Αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κάτα, δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς ὃ μὲν αὖθις λάλειπτο, ταβέϊς δλοῦ ἐνὶ δεσμῷ.
 Τὸ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην τ' ἐπιέντε Φαιειήν,
 Βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην·
 Ἐνθα μένος πνεύοντες ἐφάσασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 Τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 205 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε·
 Μέντορ, ἔμμενον ἄρην, μνηῆσαι δ' ἐτάροιο φίλοις,
 Ὅς σ' ἀγκυλὰ βέζεσκον· ὁμηλικίῃ δέ μοι ἔσσι.
 210 Ὡς ἔφατ', οἶόμενος λαοσσόβον ἔμμεν' Ἀθήνην.
 Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλειον ἐν μεγάροισι·
 Πρῶτος τήν γ' ἐνέειπτε Δαρμαχορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέισσι παρκαίπαιθρσιν Ὀδυσσεὺς,
 Μνηστῆρεσσι μάχεσθαι, ἐμμένεσθαι δέ οἱ αὐτῇ·
 215 Ὡς γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι δῖον·
 Ὅπποτε κεν τούτους κτέομεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 Ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἐπειτα πεφῆσαι, οἷα μενοινᾷς
 Ἐρδαιν ἐν μεγάροισι· σὼ δ' αὐτοῦ κρέατι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἐπὶ ἡμῶν γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 Κτήμαθ', ὅπως τοι ἐστὶ, τά τ' ἐνδοθι, καὶ τὰ θυρήφει,
 Τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἱας
 Ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἴασομεν, οὐδὲ θυγάτρας,
 Οὐδ' ἔλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἕξυ πολεύειν.
 Ὡς φάθ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρὸν μᾶλλον.
 225 Νείκεσσαν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκ ἐτι σοὶ γ', Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἄλκι·
 Οἷόν ᾔτ' ἄμφ' Ἑλένη λευκωλέην, εὐπατερεῖη,
 Εἰνάστες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμῆς αἰεὶ·
 Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ θηϊότητι·
 230 Σὴ δ' ἥλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν γε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
 Ἄντα μνηστῆρων ἐλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἔγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵκασο, καὶ ἴδε ἔργον,
 Ὅφρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἄνδράσι δυσμενέεσσι
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἥ ῥα· καὶ οὕτω πάγχυ δίδου ἑτεραλκίᾳ νίκην,

Ἄλλ'

Laertis herpis, quod juvenis is gestabat; (rorum,
 Tunc sane jamdudum jacuerat; futuræ autem dissolutæ erant lo-
 Illi utique deinde adorti prehenderunt, traxeruntque ipsum intra
 Per-capillos; in pavimento verò humi dejecerunt dolentem corde.
 Pedes autem manusque colligaverunt acerbo vinculo,
 Bene admodum retortos penitus; sicut jussit
 Filius Laertis multa-passus nobilis Ulysses.
 Catenam verò plexam ex ipso ubi nexuerant,
 Columnam in altam traxerunt, admoventurque trabibus.
 Eum autem aspere-deridens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Nunc quidem demum prorsus omnino, Melanthi, nocte vi-
 „ Lecto in molli decumbens, uti te decet; (gilabis,
 „ Neque te sine aurora ab Oceani fluentis
 „ Latebit adveniens aureo-folio, quando adduces
 „ Capras procis in domo, ad convivium apparandum.
 Sic is quidem illic relictus est, extensus pernicioso in vinculo.
 Illi autem arma induti, januaque occlusa splendida,
 Iverunt ad Ulysses prudentem, versutum:
 Ibi robur spirantes astiterunt: hi quidem super limen,
 Quatuor; illi autem intra ædes multique & eximii.
 His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc verò Ulysses gaudebat conspicatus, & verbum dixit;
 „ Mentor, propulsa malum, memorque esto focii dilecti,
 „ Qui te bene sæpe-faciebam: eadem-ætate autem mecum es.
 Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.
 Proci verò ex-altera-parte increpabant in ædibus:
 Primus hanc utique objurgabat Damastorides Agelaus;
 „ Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 „ Procos ut-oppugnes, auxiliorisque sibi ipsi:
 „ Sic enim nostrum consilium perfectum-iri puto:
 „ Quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
 „ Cum iis & tu postea interficeris; qualia cogitas
 „ Facere in ædibus: tuo verò ipsius capite lues.
 „ At postquam vestras vires abstulerimus ære;
 „ Possessiones, quotquot tibi sunt, quæque intus, & quæ foris,
 „ Cum ipsis Ulyssis commiscebimus; neque tibi filios
 „ Vivere in ædibus sinemus, neque filias,
 „ Neque uxorem honestam Ithacæ in urbe versari.
 Sic dixit: Minerva verò irata est ex corde magis;
 Objurgavitque Ulysses iratis verbis; (ulla fortitudo,
 „ Non amplius tibi utique Ulysses, robur integrum, neque
 „ Qualis, quando pro Helena candida-ulnis, nobili-patre-nata,
 „ Novem-annis cum Trojanis pugnabas assidue semper:
 „ Multos autem viros interfecisti in gravi pugna;
 „ Tuoque capta est consilio Priami urbs viis-ispatiofa.
 „ Quomodo demum nunc, quum tuas ædes & possessiones adve-
 „ Contra procos molliter-cessas fortis esse? (nisti,
 „ Sed age huc, amice, juxta me sta, & vide opus,
 „ Ut videas, qualis tibi inter viros inimicos
 „ Mentor Alcimedes ad beneficia rependenda.
 Dixit utique; & nondum prorsus dabat variabilem victoriam;

- Ἄλλ' ἔτ' ἕρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν,
 Ἦμιν Ὀδυσσεύς, ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλέντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
 240 Ἔζετ' ἀνέτεσσα, χελιδόνι εἰκέλη ἔντην.
 Μνηστῆρας δ' ὠτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
 Εὐρύνομός τε, καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε,
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων·
 Οἱ γὰρ μνηστῆρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
 245 Ὅσσοι ἔτ' ἔζων, περί τε ψυχῶν ἐμέχοντο·
 Τοὺς δ' ἡδὴ ἰδάμασσε βίδς καὶ ταρφέας ἰοί.
 Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων·
 ὦ φίλοι, ἡδὴ σχήσει ἀνὴρ ὕδ' ἰστέρας ἀέπτους·
 Καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὐγμᾶτα εἰπὼν·
 250 Οἱ δ' ὅλοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσι.
 Τὰ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίστε δούρατα μακρά·
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἱ δὲ πρῶτον ἀκοντίσας, εἴνε πόθι Ζεὺς
 Δῶν Ὀδυσσεῖα βλήσσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὕτως γε πέσῃσιν.
 255 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἕρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευσαν·
 Ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἱτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σαρμὸν εὐσαθέος μεγάροιο
 Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 Ἄλλου δ' ἐν τοίχῃ μελίη πέσσε χαλκοβάρεια.
 260 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
 Τοῖς ἕρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἡδὴ μὲν κεν ἔγδην εἴποιμι καὶ ἡμῖν,
 Μνηστῆρων ἐς ὕμιλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάασιν
 ἡμέας ἐξαναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἕρα πάντες ἀκόντισαν δέξια δούρα,
 Ἄντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρυάδην δ' ἕρα Τηλέμαχος, Ἐλάτον δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἕρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβαυκῆλος ἀνὴρ·
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὁδᾶξ ἔλον ἱσπετον οὐδας.
 270 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
 Τοῖς δ' ἕρ' ἐπήϊξαν, νεκῶν δ' ἐξ ἔγχε' ἔλαντο.
 Αὐτίς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν δέξια δούρα,
 Ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἱτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σαρμὸν εὐσαθέος μεγάροιο
 275 Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν.
 Ἄλλου δ' ἐν τοίχῃ μελίη πέσσε χαλκοβάρεια.
 Ἀμφιμέδων δ' ἕρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ κερκῇ
 Λίγδην, ἄκρην δὲ βινδὺν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαίον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
 280 Ὀμῶν ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 Τοῖ δ' αὖτ' ἄμφ' Ὀδυσσεῖα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Μνηστῆρων ἐς ὕμιλον ἀκόντισαν δέξια δούρα·
 Ἐνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
 285 Κτήσιππον δ' ἕρ' ἔπειτα βοῶν ἱτιβουκῆλος ἀνὴρ
 Βεβλήκει πρὸς εἴθος· ἐπευχόμενος δὲ προσήύδα·
 ὦ Πολυθεσίδη φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 Σίσκην ἀφραδίης μέγχι εἰπείν, ἀλλὰ θεοῖσιν

Sed adhuc sane roburque & fortitudinem experiebatur,
Et Ulyssis, & filii gloriosi.

Ipsa verò splendidæ super domus tectum

Sedit impetu-fursum-facto, hirundini similis aspectu.

Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,

Eurynomusque, & Amphimedon, Demoptolemusque,

Pisanderque Polyctorides, Polybusque prudens:

Hi enim procorum virtute erant longe optimi,

Quotquot adhuc vivebant, & de animabus pugnabant:

Cæteros autem jam domuerat arcus, & crebræ sagittæ.

Illis verò Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans;

„ O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas:

„ Atque jam ei Mentor quidem abiit inanes jactationes locutus,

„ Hi autem soli relictæ sunt in primis foribus.

„ Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:

„ Sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter

„ Dederit Ulysses percuti, & gloriam nos reportare.

„ Cæterorum autem non sollicitudo, postquam hic utique ceci-

Sic dixit: illi verò proinde omnes jaculati sunt, sicut iussit, (derit.

Connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus

Percussit, alius autem januam firmiter aptatam;

Alius verò parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

At postquam hastas evitaverunt procorum,

His utique sermonem exordiebatur multa-passus nobilis Ulysses;

„ O amici: jam quidem ego dicerem & nobis,

„ Procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt

„ Nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit: hi autem omnes jaculati sunt acutis hastas,

Ex-adverso collimantes: Demoptoleum quidem Ulysses,

Euryadem autem Telemachus, Elatum verò subulcus,

Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir:

Hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt immen-

Proci verò recesserunt domus in penetrabile: (sum solum.

In eos autem illi irruerunt, & è cadaveribus hastas extraxerunt.

Rursus porro proci jaculati sunt acutas hastas

Connixi: illa verò pleraque irrita reddidit Minerva.

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus

Percussit, alius autem januam firmiter aptatam;

Alius verò parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum

Strictum; extremam verò pellem læsit æs.

Ctesippus porro Eumæum super scutum hasta longa

Humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque humi.

Illi verò ex-altera-parte circum Ulysses prudentem, versutum,

Procorum in turbam jaculati sunt acutas hastas:

Tunc denuo Eurydamanta percussit urbium-vastator Ulysses,

Amphimedonta autem Telemachus, Polybum verò subulcus;

Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir

Percussit ad pectus; & super eum glorians allocutus est;

„ O Polytherside convitionum-amans, nunquam omnino

„ Obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis

- Μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
 290 Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινίῳ, ὅν ποτ' ἔδωκας
 Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 Ἡ βὰ βοῶν ἰλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Οὔτα Δαμαστρίδην αὐτοσχέδον ἔγχεϊ μακρῷ.
 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λαϊώκριτον οὔτα
 295 Δουρὶ μέσον κενεῶνα, δικπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 Ἦριπε δὲ πρηνὴς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Δὴ τότε Ἀθηναίη Φιδίμβροτον αἰγιδ' ἀνέσχευ
 Τῷ φάεν ἐξ ὄροφης· τῶν δὲ φρένες ἐπταίηθεν.
 Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόας ὡς ἀγελαῖαι.
 300 Τὰς μὲν τ' αἰόλος αἴερος ἐφορμηθεὶς ἐδύνησεν,
 Ὀρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἡμάτα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ', ὥς αἰγυπιοὶ γαμψόφυλλοι, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι βαρῶσι,
 Ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νίφεα πτώσσομαι ἔνται,
 305 Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλλή
 Γίγνεται, οὐδέ Φυγὴ· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 Ὡς ἔρα τοι μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 Τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ σόνος ἔφηνε· ἀεικῆς,
 Κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 310 Λαϊώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων,
 Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμαι σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέο, καί μ' ἐλέησον·
 Οὐ γάρ πω τινὰ Φημί γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
 Εἰπεῖν, οὐδέ τι ῥέξαι, ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 Παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαυτὰ γε ῥέζοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχουσιν·
 Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν αἰεκέα πότμον ἐπίσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκῶς, οὐδὲν ἐργῶς,
 Κεῖσομαι· ὥς οὐκ ἔσι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκῶς εὐχέαι εἶναι,
 Πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι,
 Τηλαῦ ἔμοι νόσφι τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι, καὶ τέκνα τεκέσθαι·
 325 Τῷ οὐκ ἂν θανάτῳ γε δυσηλεγέα προφύγοισθα.
 Ὡς ἔρα Φωνήσας, ξίφος εἶλετο χειρὶ παχείῃ
 Κεῖμενον, ὃ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπρόεηκε χαμᾶζε
 Κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσην ἔλασσε·
 Φθεγγομένου δ' ἔρα τοῦ γε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' ἄοιδος ἄλυσκασε κῆρα μέλαιναν
 Φήμιος, ὅς ῥ' ἔειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 Ἔση δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
 Ἀγχι παρ' ὀροθύρην· δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν.
 Ἡ ἐκδὺς μεγάροιο, Διδὸς μεγάλου πτόλιν βωμῶν
 335 Ἐρκαίου Ἰδοίτο τετυγμένον, ἐνθ' ἔρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεὺς τε βοῶν ἐπὶ μῆρ' ἔκαιον·
 Ἡ γούνων λίσσοιτο προσάϊξας Ὀδυσεῖα.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοᾶσσαντο κέρδιον εἶναι,
 Γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδῳ Ὀδυσεῖ.
 340 Ἦτοι δ' Φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε

„ Sermonem committe; quoniam multo potentiores sunt.
 „ Hoc tibi pro pede hospitale-munus, quem quondam dedisti
 „ Deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.
 Dixit utique boum comibus-camurorum bubulcus: at Ulysses
 Vulneravit Damastoridem cominus hasta longa:
 Telemachus autem Evenoridem Leioritum vulneravit
 Hasta medio ventre; penitusque æs transigit:
 Cecidit verò is pronus, terramque feriit tota fronte.
 Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam Ægida sustulit
 Alte ex fastigio: eorum autem mentes perterritæ sunt.
 Ipsi verò trepidabant per domum, boves tanquam armentales,
 Quas quidem pemix Asilus adortus agitavit,
 Tempore in verno, quando dies longi sunt.
 Hi autem sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 Ex montibus profecti avibus insiliunt;
 Hæ quidem in campo nubes timentes volitant,
 Illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facultas
 Fit, neque effugium: gaudent autem & viri captura:
 Sic utique hi procos irruentes per domum
 Feriebant quaquaversum; illorum autem gemitus oriebatur foedus,
 Capitibus percussis: pavementum verò totum sanguine undabat.
 Leiodes autem Ulyssis advolansprehendit genua;
 Et ipsum precans verbis alatis allocutus est;
 „ Supplex-oro te, Ulysses; tu verò me respice, & mei miserere:
 „ Nunquam enim cuiquam dico me mulierum in ædibus
 „ Dixisse, neque aliquid fecisse, iniquum; sed & alios
 „ Compesceram procos, quicumque talia scilicet faceret.
 „ Sed mihi non paruerunt, ut à malo manus abstinerent:
 „ Quare & ob iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
 „ At ego inter hos vates, nihil qui-patravi,
 „ Jacebo: ita non est gratia in-posterum benefactorum.
 Hunc autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Siquidem jam inter hos vates profiteris te esse,
 „ Sæpe utique necessario-foles optare in ædibus,
 „ Longe mihi reditus finem dulcis fieri;
 „ Tibi autem uxoremque charam accedere, & filios parere:
 „ Quare non mortem sine gravem effugies.
 Sic utique locutus, ensẽ cepit manu robusta
 Jacentem, quem scilicet Agelaus abjecerat humi
 Quum-interficiebatur; quo hunc ad cervicem mediam feriit:
 Loquentis verò ejus caput pulveribus mixtum est.
 Terpiades porro cantor declinavit fatum atrum
 Phemius; qui utique canebat inter procos ex-necessitate:
 Stetit autem in manibus tenens citharam argutam
 Prope ad posticum: bifariam verò mente deliberabat;
 Utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 Ihercai federet sibi refectam, ubi utique multa
 Laertes Ulyssesque boum femora comburebant;
 An ad-genua precaretur aggressus Ulyssẽ.
 Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,
 Genusprehendere Laertiadæ Ulyssis.
 Sane ille citharam cavam deposuit humi

Μεσσηγύς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦλου·

Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσκίξας λάβε γούνων,
καὶ μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- 545 Γουνοῦμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον·
Αὐτὰ τοι μακρόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἰ κεν Ἀοιδῶν
Πέφνης, ὅς γε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀεῖδω.
Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
Παντοίας ἐνέφυσεν· ἔοικα δέ τοι παραιεῖν,
ὥς τε βῶ· τῷ μὴ με λιλαίεο δευροτομήσαι.

- 350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, εὖς φίλος υἱός,
ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χατίζων,
Πωλεῦμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαίτας·
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.

- 355 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ γέ Τηλεμάχοιο,
Αἴψα δ' ἰδὼν πατέρα προσεφώνεεν ἱγυδὲ ἔδντα·
Ἰσχεο, μηδὲ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔτως χαλκῷ·
καὶ κήρυκα μένοντα σάωσομεν, ὅς γε μιν αἰεὶ
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἔδντος·
εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε φιλοίτιος, ἥ ἐσσυώτης,
360 ἥ ἐσσι ἀντεβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.

- Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
Πεπτηδὺς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
ἔσο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Αἴψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, βοῆς δ' ἀπέδυνε βοεῖν.

- 365 Τηλέμαχον δ' ἔρ' ἔπειτα προσκίξας λάβε γούνων,
καὶ μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἰσχεο· εἰπὲ δὲ πατρί,
μὴ με περισθενέων δηλήσεται δεξιὴ χαλκῷ,
Ἀνδρῶν μνηστῆρων καχολωμένος· οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι εὐδὲν ἔτιον.

- τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Φάρσει, ἐπειδὴ σ' οὔτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
Ὅφρα γνῶς κατὰ θυμὸν, ἅτῃρ εἰπῆσθα καὶ ἄλλῃ,
ὥς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μὲν ἀμείνων.

- 375 Ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων, ἴξασθε θύραζε
ἔκ φθόου εἰς αὐλήν, σύ τε καὶ πολύφημος Ἀοιδὸς,
Ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα κινήσομαι, ὅττιός με χρεῖ.
Ὡς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντες.

- Ἐξέστην δ' ἔρα τῷ γε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμῶν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένῳ αἰεὶ.
Πάπτηγεν δ' Ὀδυσσεὺς καθ' ἰδὼν δόμον, εἴτις ἔτ' ἀμφερῶν
ζῶες ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
τοὺς δὲ ἰδὼν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κινήσει
Πεπτεῶτας πολλούς· ὅς ἱχθύας, οὐστ' ἀλιεῖς

- 385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολίης ἔκτοσθε θαλάσσης
Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἳ δέ τε πάντες
κύμαθ' ἀλδὲ ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' ἥελιος φαέθων ἐξείλετο θυμὸν·
Ὡς τότε ἔρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

- 390 Ἀθ' τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰδ' ὅγ γε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Ὅφρα ἔπος εἴποιμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν.

Medio inter craterem & solum argenteis-clavis-distinctum:
Ipse autem demum Ulysses aggressus prehendit genua,

Et ipsum precans verbis alatis allocutus est;

„Supplex-oro te, Ulysses; tu verò me respice, & mei miserere:

„Ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem

„Interfeceris, qui diis & hominibus cano.

„Ex-me-ipso doctus sum; deus verò mihi in mente cantus

„Omnigenos insequitur; aptus autem sum ad tibi accinendum,

„Tanquam deo: quare ne me cupias obtruncare.

„Et Telemachus hæc utique diceret, tuus dilectus filius,

„Quod ego nequitquam lubens in tuam domum, neque indigens,

„Veniebam prociis cantaturus inter convivia;

„Sed multo plures & potentiores ducebant me vi.

Sic dixit: eum autem audivit sacra vis Telemachi;

Statimque suum patrem alloquebatur prope existentem;

„Contine-te, neque omnino hunc insontem vulnera ære:

„Et præconem Medonta servabimus, qui scilicet me semper

„Domo in nostra curabat, puer cum-eram:

„Si jam non ipsum interfecerit Philætiæ, vel subulcus,

„Vel tibi is occurrerit ruenti per domum.

Sic dixit: eum verò audivit Medon, prudentia doctus:

Stratus enim jacebat sub folio; circum autem pellem

Indutus erat bovis recens-excoriatam, vitans fatum atrum.

Statim verò à folio surrexit, citoque exiit bubulam-pellem.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,

Et ipsum precans verbis alatis allocutus est;

„O chære, ego quidem hic sum: tu verò contine-te, & dic

„Ne me ferociens lædat acuto ære, (patri;

„Virorum procorum causa iratus; qui ei attondebant

„Possessiones in ædibus; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc verò subridens allocutus est solers Ulysses;

„Bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit & servavit;

„Ut noscas in animo, quin dicas etiam alii,

„Quod maleficio beneficium est longe melius.

„Sed egressi ex ædibus, sedete foris

„Ex cæde in aulam, tuque & valde-celebris cantor,

„Dum ego per domum operatus fuero, quodcumque me oportet.

Sic dixit: hi autem exiverunt domo profecti. (tet.

Sedebantque proinde ipsi Jovis magni ad aram,

Undique circumspicientes, cædem expectantes semper.

Circumspectavit verò Ulysses per suam domum, si quis adhuc

Vivus surriperet-se, vitans fatum atrum. (virorum

Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine & pulveribus

Collapsos multos; sicut pisces, quos scilicet piscatores

Cavum in littus, canum extra mare,

Reti extraxerunt multiforo: hi etenim omnes

Undas maris desiderantes in arenis fusi sunt;

Et horum quidem sol lucens abstulit animam:

Sic tunc utique proci alii super alios fusi erant.

Tum demum Telemachum allocutus est solers Ulysses;

„Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam;

„Ut verbum dicam, quod mihi in-animo est.

- 395 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρη῏ παλαιγενὲς, ἦτε γυναικῶν
 Δμῶων σκοπὸς ἴσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετέρων.
 Ἐρχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἡμῶς, ὅφρα τι εἴπῃ.
 Ὡς ἄρ' ἰφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ὡς ἔνεν δὲ ἄρ' ἐκ μέγαρων εὔ ναιετάοντων.
 400 Βῆ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσ' ἡγαμῶνευεν.
 Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νεκύεσσιν,
 Αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον· ὥς τε λέοντα,
 Ὃς ῥά τε βεβρωκὼς βροδὲ ἔρχεται ἀγραυλοῖο.
 Πᾶν δ' ἄρα οἱ σῆθός τε, παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
 405 Αἵματ' ἐντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι.
 Ὡς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἥσπετον εἰσίδεν αἶμα,
 Ἴθυσεν ῥ' ὀλολύξαι, ἔπει μέγα εἰσίδεν ἔργον.
 Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν, ἰομένην περ.
 410 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐν θυμῷ, γρη῏, χεῖρα, καὶ ἴσχεο, μὴδ' ὀδύλυσζε·
 Οὐχ ὅσῃ, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
 Τοῦσδε δὲ μοῖρ' ἰδάμασσα θεῶν, καὶ σχέτλια ἔργα·
 Οὔτινα γὰρ τίσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 415 Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἰσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
 Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἰπέσπον.
 Ἀλλ' ἔγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροισι κατὰλεξον,
 Αἵ τέ μ' ἀτιμάζουσιν, καὶ αἱ νηλητὲς εἰσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖν καταλέξω·
 Πεντήκοντά τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 Δμῶαι, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 Εἰριά τε ξαίνειν, καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 Τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀνείδειν ἐπέβησαν,
 425 Οὐτ' ἐμὲ τίουσιν, οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νόον μὲν ἄεξετο, οὐδέ ἑ μήτηρ
 Σημαίνειν εἶασκεν ἐπὶ δμῶῃσι γυναιξίν.
 Ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν ἀναβᾶς ὑπερύϊα σιγαλόντα,
 Εἵπω σῇ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε.
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Μήπω τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπὲ γυναιξίν,
 Ἐλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν ἀεικέα μηχανῶντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροισι βεβήκει,
 Ἀγγελέουσα γυναιξί, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
 Εἰς ἑ καλεσσάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀρχετὲ νῦν νέκυας φορέειν, καὶ ἄνωχθε γυναῖκας·
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας, ἠδὲ τραπέζας,
 Ἵδ' αὖτε καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακρομήσῃσθε,
 Δμῶας ἐξαγκνύοντες εὐσεβέος μεγάροιο,
 Μετσηγὺς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκος αὐλῆς
 Θεινέμεναι ξίφεσιν ταυυήεσσιν, εἰσὶν πασέων
 Ψυχὰς ἐξαφέλοισθε, καὶ ἐκλελέθουσιντ' Ἀφροδίτης,

Sic dixit: Telemachus verò dilecto obedivit patri;
 Motaque janua allocutus est nutricem Eurycleam;
 „ Huc jam move-te, anus antiqua, quæ utique mulierum
 „ Familiarum inspectrix es in ædibus nostris:
 „ Veni; vocat te pater meus; ut aliquid dicat.
 Sic utique locutus est: ei autem peniarum-expers fuit verbum.
 Aperuit verò fores ædium habitantibus-commodarum:
 Perrexitque ire; et Telemachus ante præibat.
 Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
 Sanguine & pulvere inquinatum; tanquam leonem,
 Qui scilicet pastus de-bove venit agresti;
 Totum autem ei pestusque, genæque utrinque
 Cruentæ sunt; terribilis verò in vultum aspectu:
 Sic Ulysses inquinatus erat pedes & manus superne.
 Illa autem ubi cadaveraque & immenſum inſpexit ſanguinem,
 Impetum cepit jubilandi; quoniam magnum vidit opus:
 Sed Ulyſſes cohibuit & retinuit, cupientem licet;
 Et ipſam compellens verbis alatis allocutus eſt;
 „ In animo, anus, gaude, & te contine, neque juba:
 „ Non eſt fas, interfectos ſuper viros gloriari.
 „ Hoſce verò fatum domuit deorum, & iniqua opera:
 „ Neminem enim honorabant terreſtrium hominum,
 „ Non malum, neque quidem bonum, quicumque ad ipſos per-
 „ Quare & ob iniquitates ſævum fatum conſecuti ſunt. (veniret:
 „ Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recenſe,
 „ Et quæ me parum-honorent, & quæ culpæ-expertes ſint.
 Illum autem rursus allocuta eſt dilecta nutritrix Euryclea;
 „ Enimverò ego tibi, ſil, veritatem declarabo;
 „ Quinquaginta tibi ſunt in ædibus mulieres
 „ Famulæ; quas quidem opera docuimus operari,
 „ Lanaſque carpere, & ſervitutem ſuſtinere:
 „ Harum duodecim omnes ad impudentiam proceſſerunt,
 „ Neque me honorantes, neque ipſam Penelopen.
 „ Telemachus verò recens quidem adoleſcebat, neque ipſum
 „ Imperare ſinebat ſamulis mulieribus. (mater
 „ Sed age, ego, conſenſo cœnaculo ſplendido,
 „ Dicam tux uxori; cui aliquis deus ſortum inmiſit.
 Hanc autem reſpondens allocutus eſt ſolers Ulyſſes;
 „ Nondum eam excita; tu verò huc dic mulieribus,
 „ Ut-veniant; quæ ſcilicet antea indigna machinabantur.
 Sic utique dixit: anus autem per domum exiit,
 Nunciatura mulieribus, & hortatura ad-veniendum.
 At ille Telemachum & bubulcum & ſubulcum
 Ad ſe vocatos, verbis alatis allocutus eſt;
 „ Incipite nunc cadavera portare, & jubete mulieres:
 „ At poſtea ſolia perpulchra, & menſas,
 „ Aqua & ſpongiis multiforis purgate.
 „ At poſtquam jam totam domum ordinaveritis,
 „ Famulas eductas è bene-fundata domo,
 „ Medio inter tholumque & egregium ſeptum aulae,
 „ Ferite enſibus longis, donec omnium
 „ Animas abſtuleritis, & oblitæ fuerint Veneris,

- 442 Τὴν ἥρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάβρον.
 445 "Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἁλλήλας ἤλθον ἄπασαι,
 Αἶν' ὀλοφυρδόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φέρον κατὰ τεύχεα,
 450 Καὶ δ' ἥρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς,
 'Αλλήλησιν ἱερίδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς
 Αὐτὰς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφύρον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας, ἡδὲ τραπεζάς,
 455 Τῶαυτι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάβαιρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἡδὲ συμβότης
 Λίξροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ἔχον· ταὶ δ' ἐφύρον δμῶαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διακοσμήσαντο,
 Δμῶας ἐξαγαγόντες ἑυκαθέας μεγάροιο,
 460 Μεσσηγύς τε βόλου καὶ ἀμύμονος Ἴρκεος αὐλῆς,
 Εἴλεον ἐν κρίνει, ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμῶν ἰλοῖμην
 Τάων, αἱ δὲ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ἐνείδεα χεῦαν,
 465 Μητέρι δ' ἡμετέρῃ, παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 "Ὡς ἥρ' ἔφη· καὶ πῆσμα νεὺς κυανοπέρροιο
 Κίονος ἐξάψας μεγάλης, περιβάλλε βόλοιο,
 Τυφὸς ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἵκηται.
 "Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι τετυσίπτεροι, ἡδὲ τέλειαι,
 470 Ἑρκεὶ ἐνικλήξωσι, τό θ' ἐσθλὴ ἐνὶ θάμνῃ,
 Αὐλῶν ἱσιόμεναι, συγερὸς δ' ὀπιδέξατο κῆτος·
 "Ὡς αἶγ' ἐξείης κεφαλᾷς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 Δειρήσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως σίκτις αἰάνοιεν.
 Ἠσπαιρον δὲ πόδαςσι μίνυνθά περ, οὔτε μάλ' αἰὲν.
 475 Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλὴν·
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥίνας τε καὶ οὐατα νηλεὶ χαλκῷ
 Τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὥμῃ δάσασθαι.
 Χεῖράς τ' ἡδὲ πόδας κέπτον, κεκοτηότι θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε,
 480 Εἰς Ὀδυσῆα δόμενδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε Φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Οἶσε θέσιον, γρη῏, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
 "Ὅφρα θεσιώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
 485 Ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἔνωχαι, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν·
 Πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλειαν·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὲν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 490 Ἄλλ' ἔγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἶματ' ἐνείκω·
 Μῆδ' οὕτω βῆκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους
 Ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 495 Πῦρ νῦν μοι πρῶτιζον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.
 "Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθηςε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλειαν,
 Ἦνευγεν δ' ἥρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Εὐ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
 495 Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀνέβη διὰ δάμματα χάλ' Ὀδυσῆος,
 Ἀγγαλέουσα γυναιξί, καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·

„ Quam scilicet cum procis habebant, miscebanturque clam.
 Sic dixit: mulieres autem confertæ venerunt omnes,
 Graviter lamentantes, uberes lachrymas defundentes.
 Primum quidem cadavera portabant mortua;
 Sub porticu verò deposuerunt bene-septæ aulæ,
 Sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses
 Ipse adurgens: illæ verò exportabant etiam ex-necessitate.
 Cæterum deinde folia perpulchra, & mensas,
 Aqua & spongiis multiforis purgabant.
 At Telemachus & bubulcus & subulcus
 Scopis pavementum affabre structæ domus
 Verrebant; exportabant verò famulæ, posueruntque foris,
 At postquam totam domum ordinarant,
 Famulas eductas è bene-fundata domo,
 Medio inter tholumque & egregiam septum aulæ,
 Cogebant in angusto, unde nullo-modo erat effugere.
 Ad hos autem Telemachus prudens-incipiebat loqui;
 „ Non quidem jam pura morte animum auferrem
 „ Harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 „ Matrique meæ; cumque procis concumbebant.
 Sic utique dixit; & funem navis pro-ra-cœruleæ
 Ex-columna nexum magna, circum-jecit tholo,
 Alte extensum, nequa pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulæ-alis, vel columbæ,
 Reti se-impingunt, quod scilicet stabat in fruticeto,
 Septum intrantes; triste autem eas suscepit cubile;
 Sic hæc ordine capita habebant, circum autem omnibus
 Colla laquei erant, ut miserrime morerentur.
 Palpitabant verò pedibus paululum, nequaquam valde diu.
 Educebant porro Melanthium per vestibulumque & aulam;
 Ejus autem naresque & aures lævo ære
 Abscidebant; genitaliaque evulserunt, canibus cruda distribuens.
 Manusque & pedes amputabant, irato animo. (da;
 Hi quidem deinde ubi-se-abluerant manusque pedesque,
 Ad Ulysses in-domum iverunt; perfectum autem erat opus.
 Cæterum illa alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam;
 „ Affer sulphur, anus, malorum medelam, affectque mihi ignem,
 „ Ut suffiam domum; tu autem Penelopen
 „ Venire huc jube, cum famulis mulieribus:
 „ Omnes verò hospitare ancillas per domum, ut-veniant.
 Eum verò rursus alloquebatur dilecta nutrix Eurycles;
 „ Certe jam hæc sane, fili mi, apposite dixisti:
 „ Sed age, tibi lænamque tunicamque, vestimenta afferam:
 „ Neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
 „ Sta in ædibus; indignum nempe foret.
 Eam autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Ignis nunc mihi primum in ædibus fiat.
 Sic dixit: neque inobsequens-fuit chara nutrix Eurycles;
 Attulit verò ignem & sulphur: at Ulysses
 Bene suffivit ædes & domum & aulam.
 Anus autem demum ascendit per ædes pulchras Ulyssis,
 Nunciatura mulieribus, & hortatura ad-veniendum:

Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρων, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 Αἱ μὲν ἥρ' ἀμφοτέροισι, καὶ ἡτπάζοντ' Ὀδυσῆα,
 Καὶ κύνας ἀγκαλιζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους,
 500 Χεῖρας τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκερὸς ἱμερὸς ἦρει
 Κλαυθμοῦ καὶ ζοναχῆς· γίνωσκε δ' ἥρα φρεσὶ πένθος.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ξ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Σ Ψ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἵππότες.

Ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεὺς πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ τῶν τοῦ
 πλάνης διηγημάτων ἀνακεφαλαίωσις, καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ
 Τηλεμάχου μετὰ τῶν οἰκείων ἔξοδος.

ΨΙ, δ' ἀναγνωρίζει πόσιν ὅν ποτε Πηνελόπειαν.

Γρῆς δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεβήσατο καυχχαλδῶσα,
 Δεσποίνῃ ἱέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔντα.
 Γαῖνατα δ' ἱβρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.
 Στῇ δ' ἥρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 5 Ἔγρεο, Πηνελόπειαν, φίλον τέκος, ὅφρα ἴδῃαι
 Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τὰ τ' ἔλδεαι ἡματα πάντα.
 Ἥλθ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, διψέ περ ἰλδύν.
 Μνηστῆρας δ' ἐκτείνειν ἀγένορας, οἷ' ἔδον οἶκον
 Κῆδεσπον, καὶ κτήματ' ἔδον, βίδωντό τε παῖδα.
 10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
 Ἀφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἔντα,
 Καὶ τε χαλιφρονέοντα σαιοφροσύνης ἐπέβησαν.
 Οἱ σὲ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας κλισίῃ ἦσαν.
 15 Τίπτε με λωβεύεις, πολυτεχνέα θυμὸν ἔχουσαν,
 Ταῦτα παρὲς ἱέουσα; καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγεις
 Ἥδεός, ὅς μ' ἐπέδθησε φίλῃ βλεφάρ' ἀμφοκαλύψας;
 Οὐ γὰρ πῶ τοιόνδε κατέδραμον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 Ὀλιχέτ' ἐποφθόμενος κακοσίλιον οὐκ ὀνομασίην.
 20 Ἀλλ' ἔγε νῦν κατέβηθι, καὶ ἄψ' ἔρχεαι μέγαρόνδε·
 Εἰ γὰρ τις μ' ἔλλη γε γυναικῶν, αἶ μοι ἑσσι,
 Ταῦτ' ἰλδοῦσ' ἡγγεῖλα, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγεις.
 Τῷ κε τάχα συγερῶς μιν ἰγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
 Αὐτίς ἔσω μογάρων· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ἐνήσει.
 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Οὔτι σε λωβεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμέν τοι
 Ἥλθ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
 Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι.
 Τηλεμάχος δ' ἥρα μιν πάλαι ἤδεεν ἔνδον ἔντα,
 30 Ἀλλὰ σαιοφροσύνησι νοήματα πατὴρ ἐκένειν,
 Ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιοτο βίην ὑπερηνναέοντων.
 Ὡς ὅφρα· ἡ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο δοροῦσα
 Γρηῃ περιπλήχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦκε·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ δ' ἔγε δῆ μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἔνισπε,
 Εἰ ἐτόν ἀπ' οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,

Ὅππῃς

Illæ verò iverunt ex domo, facem in manibus habentes.
 Illæ quidem deinde circumfundebantur, & salutabant Ulysses,
 Et osculabantur amplectentes caputque & humeros,
 Manusque prensantes; illum autem dulce desiderium cepit
 Fletus & suspirii: cognoscebat verò animo cunctas.

O D Y S S E Æ HOMERI XXIII
 LIBRI

Argumentum.

Agnitio Ulyssis apud uxorem, & erroris narrationum summa,
 & Ulyssis & Telemachi cum domesticis exitus.

¶. Agnoscit maritum suum tandem Penelope.

ANus verò in coenaculum ascendit exultans,
 Heræ dictura dilectum maritum intus esse:
 Genua autem firmiter se-movebant, pedesque subsultabant:
 Stetit verò deinde super caput, & ipsam sermone allocuta est;
 „ Surge, Penelope, chara filia; ut videas
 „ Oculis tuis, quæ utique desideras dies omnes:
 „ Venit Ulysses, & domum advenit, serò licet reversus:
 „ Procos autem interfecit eximios, qui utique suam domum
 „ Contristabant, & possessiones comedebant, violabantque filium.
 Illam verò rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Nutrix chara, insanam te dii reddiderunt, qui scilicet possunt
 „ Insipientem facere eum, qui vel prudentissimus sit,
 „ Atque etiam mentis-impotentem sapientiæ admoverunt:
 „ Qui te sane læserunt; antea autem mente integra eras.
 „ Cur me ludibrio-habes, per-tristem animum habentem,
 „ Hæc præter-verum dicens? & ex somno me suscitās
 „ Dulci; qui mihi vinxit charas palpebras complexus?
 „ Nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
 „ Ivit visurus malum-illum non nominandum,
 „ Sed age nunc descende, & retro vade in-domum:
 „ Siquis enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
 „ Hæc veniens nunciasset, & ex somno me suscitasset,
 „ Eo-casu cito graviter ipsam ego dimissem ut-iret
 „ Rursus intra ædes: te verò hac quidem in re senectus tua iuva.
 Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea; (bit
 „ Nequaquam te ludibrio-habeo, filia chara: sed vere tibi
 „ Venit Ulysses, & domum advenit, sicut dico;
 „ Ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant in ædibus:
 „ Telemachus verò illum dudum noverat intus esse,
 „ Sed prudentia consilia patris occultabat,
 „ Ut visorum-ulcisceretur violentiam superbiorum.
 Sic dixit: illa autem gavisæ est, & à lecto ubi-profluera
 Anum complexa est; à palpebris verò lachrymam misit;
 Et ipsam compellans verbis alatis allocuta est;
 „ Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
 „ Si vere jam domum venit, ut dicis,

Ὅπως δὲ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκε,
Μοῦνος ἱδὼν, οἱ δ' αἶν ἀολλέες ἔνδον ἔμμενον.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 Οὐκ ἴδον, εὐ πυθόμην, ἀλλὰ ζῶνον οἷον ἔκουνον
Κτειμένων· ἡμεῖς δὲ μυχρὰ βλαμῶν ἐυπτήκτων
Ἦμεθ' ἀτυζόμεναι, σπνίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι·
Πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὺς υἷος ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσε
Τηλέμαχος· τὸν γάρ βᾶ πατὴρ πρόβηκε καλίσσαι.
45 Εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοις νεκύεσσιν
Ἐσαθ'· οἱ δέ μιν ἀμφὶ κρηταίπεδον οὐδας ἔχοντες,
Κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης,
Ἀίματι καὶ λύτρῳ πεκαλαγμένον, ὥς τε λείοντα.
Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
50 Ἀήρδοι· αὐτὰρ δὲ δῶμα θεοιοῦται περικαλλῆς,
Πῦρ μέγα καπνόμενος· σὺ δέ με πρόβηκε καλίσσαι.
Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρα σφῶϊν ἐυφροσύνης ἐπιβῆτον
Ἀμφοτέρῳ φίλον ἦτορ· ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποιθα.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐλδῶρ ἐκτετέλεσται·
55 Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφείσιος, εὔμε δὲ καὶ σε,
Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἶκον μιν ἔρεζον
Μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ὦ ἐνὶ δόμῳ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Μαῖα Φίλη, μή πο' μέγ' ἐπεύχεο καυχалоῦσα·
60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπασὺς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
Πᾶσι, μέλισσα δ' ἡμοί τε, καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
Ἄλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις.
Ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
Τβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα·
65 Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακῶν, οὐδὲ μὲν ἰσθλῶν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
Τῷ δὲ ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ὡλίεσε τηλοῦ νόσον Ἀχαιῆδος, ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 Τέκνον ἱδὼν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Ἦ πόσιν ἔνδον ἰόντα παρ' ἱσθμῶν, οὐποτ' ἔφησθα
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι; θυμὸς δέ τοι αἶν ἥκιστος.
Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἄριφραδὲς ἕλλο τι εἶπω,
Οὐλήν· τήν ποτε μιν σὺς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι·
75 Τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔειλον δέ σοι αὐτὴ
Εἰπόμεν· ἀλλὰ με κείνος ἰδὼν ἐπὶ μάσκα χερσίν.
Οὐκ ἔα εἰπόμεναι, πολυιδρύησι νόοιο.
Ἄλλ' ἔπευ· αὐτὰρ ἰγδὼν ἐμίθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
Αἰὲν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίρῃ δαίμων.
80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
Μαῖα Φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰειγενετάων
Δήνεα εἰρυσταί, μάλα περ πολυῖδριν ἰούσαν·
Ἄλλ' ἔμπης ἵομεν μετὰ παῖδ' ἡμῶν, ὅφρα ἴδωμαι
Ἀνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπεφνε.
85 Ὡς φασμένη, κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὀρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι,
Ἦ παρῶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Ἢ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὼν,

- Quomodo demum proci impudentibus manus intulerit,
 Solus cum-esset; hi verò semper frequentes intus manebant.
 Illam autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
 Non vidi, non edocta sum; sed gemitu solū adieci (constructorū
 Eorū qui interficiebantur: nos verò in recessu thalamorū bene-
 Sedebamus turbatæ; fores verò nos continebant bene-aptatæ:
 Prius scilicet quam demum me tuus filius à domo vocaret
 Telemachus; hunc enim pater emisit ad vocandum.
 Inveni, deinde Ulyssē intet cāsa cadavera
 Stantem; illi verò circum ipsū, solidum pavimentum tenentes,
 Jacebant alii super alios: videns tu animo exhilarata fuisses,
 Sanguine & cūore fœdatum, tanquam leonem.
 Nunc hi quidem demum omnes ad atrienses fores
 Conferti: at ille domum fuffit perpulehram,
 Igne magno accenso: te verò me emisit ut-vocarem.
 Sed sequere, ut vobismet lætitiæ applicetis
 Ambo charum cor; quoniam mala multa passi estis.
 Nunc verò jam hoc longum desiderium perfectum est:
 Venit quidem ipse vivas in-domum-redux; invenit autem &
 Et filium in sedibus; male verò qui ei faciebant (te,
 Proci, hos omnes ultus est sua in domo.
 Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 Nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exultans;
 Nosti enim, quod gratus in domo appareret
 Omnibus, maxime verò mihiq̃ue, & filio, quem genuimus;
 Sed non est hic sermo verus, sicut dicis:
 Sed aliquis immortalium interfecit procos eximios,
 Injuriam indignatus acerbam, & mala opera:
 Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
 Non malum, neque quidem bonum, quicumque ad ipsos perve-
 Ideo ob iniquitates passi sunt malum: at Ulysses (nisset:
 Perdidit longe redditum ab-Achaia, perisitque ipse.
 Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea;
 Filia mea, quale tibi verbum fugit ex-septo dentium?
 Quæ maritum, intus cum est apud focum, nunquam dicis
 Domum esse venturum? animus nempe tibi semper incredulus,
 Sed age tibi, & signum manifestum aliud quoddam dicam,
 Cicatricem; quam quondam ei aper inflixit albo dente:
 Hanc abluens agnovi; volebam autem tibi ipsa
 Dicere; sed me ille prehensam ad os manibus,
 Non sinebat dicere, solertia mentis.
 Sed sequere; at ego me oppignerabo ipsum,
 Si te decipiam; ut-interficias me miserrima morte.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope;
 Nutrix chara, difficile te deorum sempiternorum
 Consilia scrutari, valde licet multarum-rerum-scientem;
 Sed omnino eamus ad filium meum; ut videam
 Viros procos mortuos, & eum, qui interfecit.
 Sic locuta, descendebat è coenaculo: multa verò ei cor
 Agitabat, an seorsum dilectum maritum interrogaret,
 An astans oscularetur caput & manus prehasas.
 Illa verò postquam ingressa est, & transivit lapideum limen,
 Sedebat

- Ἔξεν' ἔπειτα Ὀδυσσεὺς ἐναντίον, ἐν πυρὶς αὐγῇ,
 90 τοίχου τοῦ ἑτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 ἦτο κάτω ὁρώων, ποτιδύμενος, εἰ τί μιν εἶποι
 ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἡ δ' ἄνω δὴν ἦτο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἔκταν·
 Ὄψιν δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπιδίῳ εἶδεν ἄνθρωπος,
 95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσκει, κακὰ χροὶ εἴματα ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνέειπεν, ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ἐνέμαρξε·
 Μῆτερ ἱμῆ, θυγαῖτερ, ἀπηρία θυμὸν ἔχουσα,
 τίφθ' οὕτω πατὴρ νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτῷ
 ἔξομένη μύθοισιν ἀνείρεαι, οὐδὲ μεταλλᾷ;
 100 Οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετληῖται θυμῷ
 Ἀνδρὸς ἄφραση, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 Ἐλθοῖ ἐικοσὶ ἔται ἐς πατρίδα γαίαν;
 Σοὶ δ' αἰὲν κρηδὴν σφραγιστέον, ἐστ' αἰθίορα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 105 Τέκνον ἔμδν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθιπεν·
 Οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἔρυσθαι,
 Οὐδ' εἰς ὥπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἐπὶ δὴ
 Ἔς Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἥ μάλλ' ἂν ὧ
 Γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῶιον· ἔς γάρ ἡμῖν
 110 Σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
 Ὡς φάτο· μέισεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Λίψα δὲ Τηλέμαχον ἔπειτα πτερύοντα προσήδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι μῆτερ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔπουν·
 Πειράζειν ἔμεθεν· πᾶσα δὲ φράσσεται καὶ ἔριον.
 115 Νῦν δ' ὅττι ἔνκον, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι,
 Τοῦνεκ' ἀτιμάζει με, καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
 Ἡμεῖς δὲ φράζομεθ', ὅπως ὅχ' ἔριον γένηται.
 Καὶ γὰρ τίς δ' ἔνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
 Ὡς μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω,
 120 φεύγει, πηούς τε προλεπόν καὶ πατρίδα γαίαν·
 Ἡμεῖς δ' ἔρμα πῶλος ἀπέκταμεν, οἱ μὲν ἔριον
 Κούρων ἐν Ἰθάκῃ· τῷ σε φράζεσθαι ἔννομον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Αὐτὸς ταῦτά γε λείψας, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἔριον.
 125 Μῆτιν ἔπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 Ἄλλος ἀνὴρ ἔριον καταβηγῶν ἀνθρώπων.
 Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἡμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τι φησὶ
 Ἀλκῆς δευησεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρασι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 130 Τοιγὰρ ἐγὼν ἔρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἔριον·
 Πρῶτα μὲν ἄρ' λουσεσθε, καὶ ἀμφίσκησθε χιτῶνας,
 Δμωάς τ' ἐν μεγάροισιν ἐνώγετε εἴμαθ' ἑλῶσθαι·
 Αὐτὰρ ἕως ἀοιδός, ἔχων φόρμιγγα λυγίαν,
 Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαιγόμενος ἐρχημοῖο.
 135 Ὡς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
 Ἡ ἂν ὀδὸν σείχων, ἥ οἱ περὶ ναιετάουσιν·
 Μὴ πρῶτος κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἔξω γένηται
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
 Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 φρασεσόμεθ', ὅ, ττι κε κέρδες Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.

Sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
 Ad-parietem alterum: ille autem ad columnam longam
 Sedebat deorsum tuens, expectans, si quid sibi diceret
 Eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc verò tacita diu sedit; stupor verò ei cor invasit:
 Obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
 Aliquando verò non-agnoscebat, mala corpori vestimenta habentē.
 Telemachus autem increpabat, verbumque dixit, & compellabat;

„ Mater mea, infelix-mater, immitem animum habens,
 „ Cur sic à-patre separaris? neque apud ipsum
 „ Sedens, verbis percontaris, neque interrogas?
 „ Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
 „ Viro absisteret, qui ei mala multa perpeffus
 „ Venisset vigesimo anno in patriam terram:
 „ Tibi verò semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Fili mi, animus mihi in pectoribus stupet; (terrogare,
 „ Neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
 „ Neque in vultum intueri ex-adverso: si autem revera *demum*
 „ Est Ulysses, & domum venit; certe omnino nos
 „ Cognoscemus alter-alterum & melius; sunt enim nobis
 „ Signa, quæ scilicet & nos abscondita scimus ab aliis.
 Sic dixit: risit verò multa-passus nobilis Ulysses;
 Statimque Telemachum verbis alatis allocutus est;

„ Telemache, sane matrem in ædibus sine
 „ Tentare me; cito autem cognoscet etiam melius.
 „ Nunc verò, quia fordeo, malaque corpori vestimenta indutus
 „ Ideo despiciatui-habet me, & nondum putat ipsum esse. (sum,
 „ Nos verò consultemus, quo-pacto quam optime fiat:
 „ Etenim aliquis, etiam unum virum ubi-interfecit in populo,
 „ Cui non multi sint adiutores pone,
 „ Fugit, cognatisque relictis & patria terra:
 „ Nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*
 „ Juvenum in Ithaca; ideo te consultare jubeo.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Ipse hæc sane videas, pater dilecte; tuum enim optimum
 „ Consilium in hominibus dicunt esse, neque quicquam tecum
 „ Alius vir contenderet mortalium hominum.

„ Nos verò alacres una sequemur; neque omnino puto *me*
 „ Fortitudine defecturum, quanta vis quidam adsit.

Illum autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum:
 „ Primum quidem lavamini, & induimini tunicas,
 „ Famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere:
 „ Cæterum divinus cantor, habens citharam argutam,
 „ Nobis præeat ad lusoriam saltationem,
 „ Ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 „ Vel per viam vadens; vel *ex iis* qui circum-habitant:
 „ Ne prius fama lata cædis per urbem fiat
 „ Virorum procorum, quam scilicet nos iverimus extra
 „ Agrum in nostrum arboribus-abundantem: illic verò postea
 „ Consultabimus, quicquid utile Olympius præbuerit.

- "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἦρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοντα
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
 "Ὀπλισθέν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θέλος ἀοιδὸς
 Φόρμυγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφίσιν ἴμερον ὤρσεν
 145 Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περισυναχίζετο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἔγχευε πολυμνήσῃ βασιλείῃ·
 150 Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 Εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκοιτο.
 "Ὡς ἦρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ εἴκῳ
 Εὐρυνόμῃ ταμῇ λούσεν, καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·
 155 Ἀμφὶ δέ μιν Φᾶρος καλὸν βάλεν, ἡδὲ χιτῶνα·
 Αὐτὰρ κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη,
 Μείζινά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κάρητος
 Οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἔνθει ὁμοίας.
 "Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 Ἰδρις, ἐν Ἡφαιῶς δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
 "Ὡς μὲν τὰ περίχειε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἄσαμίνθῳ βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 Ἀψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζει· ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη,
 165 Ἀντίον ἧς ἀλόχου· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Δαιμονίη, περὶ σοὶ γε γυναικῶν θελυτεράων
 Ἡρ' ἀτρεαμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 Οὐ μὲν κ' ἑλλῆ ὥδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 Ἀνδρὸς ἀφεςαίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 ἔλθοι ἱεικός· ἔτι δὲ πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἔγωγε μοι, μάλα, εὖρεσκον λέχος, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 Λέξομαι· ἡ γὰρ τῆγες σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Δαιμόνι', οὐτ' ἄρ' τι μαγαλίζομαι, οὐδ' ἀθερίζω,
 175 Οὐδέ λῆν ἔγαμαι· μάλα δ' εὖ οἷδ', ὅλος ἔησθα,
 Ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
 Ἀλλ' ἔγωγε οἱ εὖρεσκον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλειε,
 Ἐκτὸς εὐσεθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίησι·
 Ἐνθα οἱ, ἐνθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 Κῶμα, καὶ χλαῖνας, καὶ ῥήγας σιγαλόντα.
 "Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ὀχθήτας ἄλοχον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 "Ὡ γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.
 Τίς δέ μοι ἄλλοτε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη.
 185 Καὶ μάλ' ἐπισκιάμεν, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 Ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
 Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν τις ζῶδες βροτῶς, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
 Ρεῖα μετοχλίσσειεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 Ἐν λέχει ἀσκητῷ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον, οὐδέ τις ἄλλος.
 190 Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἑλαῖης ἄρκιος ἐντὸς,
 Ἀκμηνὸς θαλέθων· πάχετος δ' ἦν, ἥντε κίων·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θέλαμον δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσα
 Πυκνήσειν

Itaque primum quidem lavarunt-se, & induerunt-sibi tunicas:
Omnatæ autem sunt mulieres; sumpsit verò divinus cantor
Citharam cavam; ipsisque desiderium concitavit
Cantusque dulcis, & egregiæ saltationis.
His verò magna domus personabat pedibus
Virorum ludentium, pulchreque cinctarum mulierum.
Sic autem aliquis dicebat ædes extra audiens;
„ Certe omnino jam aliquis duxit-uxorem multum-ambitam regi-
„ Improbæ, neque sustinuit mariti sui cui-virgo-nupsit, (nam:
„ Servare magnam domum perpetuo, donec venisset.
Sic utique aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
At Ulysses magnanimum sua in domo (erant,
Eurynome æconomæ lavit & unxit oleo;
Circumque ipsum pallium jecit & tunicam:
Cæterum capiti affudit multam pulchritudinem Minerva,
Majoremque aspectu fecit & crassiores; à capite autem
Crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
Sicut autem quando aliquis aurum circumfundat argento vir
Peritus, quem Vulcanus docuerit & Pallas Minerva
Artem omnigenam; pulchra verò opera is perficit:
Sic quidem huic circumfudit gratiam capitique & humeris.
E balneo verò is egressus est, corpore immortalibus similis;
Iterum autem deinde resedit in folio, unde surrexerat,
Ex-adverso suæ uxori; & ipsam sermone allocutus est;
„ Infausta, tibi quidem præ mulieribus fœmineis
„ Cor impenetrabile fecerunt Olympias domos habentes:
„ Haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
„ Viro absisteret, qui ei mala multa perpeffus
„ Venisset vigesimo anno in patriam terram.
„ Sed age mihi, nutrix, sterne lectum; ut & ipse
„ Decumbam; profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.
Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope;
„ Generose, neque sane quid magni-facio, neque nihili-habeo,
„ Neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
„ Ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa. (eras,
„ Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
„ Extra bene-fundatum thalamum, quem scilicet ipse fecit:
„ Illic ei, exposito denso lecto, injicite, ad-cubandum,
„ Pelles, & lænas, & integumenta splendida.
Sic utique dixit, maritum tentans; at Ulysses
Indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem;
„ O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
„ Quis verò mihi alibi posuit lectum? difficile nempe esset
„ Etiam valde scienti; nisi quando deus ipse aggressus
„ Facile volens poneret alio in loco: (pubescens,
„ Virorum autem haud quisquam vivus mortalis, neque valde
„ Facile amoliretur; quoniam magnum signum factum est
„ In lecto elaborato; eum autem ego feci, neque quisquam alius.
„ Arbor erat patula-foliis olivæ septum intra,
„ Vigena, florescens; crassa verò erat, tanquam columna:
„ Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
„ Dens

- Πυκνῆσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 Κολητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραιύνας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἱλαίης·
 Κορμὸν δ' ἐκ ρίζης προταμῶν; ἀμφέξεσα χαλκῷ
 Εὖ καὶ ἐπισπένων, καὶ ἐπὶ σάθμην ἴθυνα,
 Ἐρμῖν ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρη.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 200 Δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βροῶ, Φοίνικι Φεινίν.
 Οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 Εἴ μοι ἔτ' ἐμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἥε τις ἦδη
 Ἀνδρῶν ἄλλοτε εἴηκε, ταμῶν ὑπὸ πυθμὲν ἱλαίης.
 205 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γύναι τε καὶ φίλον ἦτορ.
 Σήματ' ἀναγνούςτῃ, τὰ οἱ ἐμπεδὰ πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 Δακρύτατα δ' ἔπειτ' ἰδὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Δωρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ, κέρη δ' ἔκυσ', ἡδὲ προσήδα·
 Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μέλιχα
 210 Ἀνθρώπων πέπνυσσ'· θεοὶ δ' ὤπαζον διζῶν,
 Οἱ νῦν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὲν ἰέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χόεο, μηδὲ νεμέττα,
 Οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὡδ' ἀγάπητα·
 215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Ἐρρίγει, μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 Ἑλάνων· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διδὸς ἐκγεγαυῖα,
 Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγε Φιλότητι καὶ εὐνῇ,
 220 Εἰ ἦδη, ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 Ἀξέμεναι οἰκόνδε Φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμελλόν.
 Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ὥρρεν ἔργον δεινές·
 Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐὼ ἐγκάτθετο θυμῷ
 Λυγρῇν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵμετο πένθος.
 225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλειξας
 Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀκῶπει,
 Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
 Ἀκτορὶς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κεύσσει,
 Ἡ νῦν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
 230 Πείθεις δὴ μου θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὕφ' ἱμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῇ νηχομένοισι φανεῖη,
 Ὦντε Προειδῶν εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 Ραῖσιν ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ·
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολυῆς ἁλὸς ὑπειρόνδε
 Νηχόμενοι, πολλῇ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμῃ·
 Ἀσπασιοὶ δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 Ὡς ἔρα τῇ ἀσπασὶς ἔην πόσις εἰστοροῦτη·
 240 Δειρῆς δ' οὐπω πάμπαν ἀφίετο πῆχυν λευκῷ.
 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισι Φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Εἰ μὴ ἔρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σθένει, Ἡῷ δ' αὖτε
 Ῥύσσειτ' ἐπ' Ὀκικανῷ χρυσόθρονον, εὐδ' ἐκ ἱπποῦς

„ Dens lapidibus, & bene desuper texti;
 „ Conglutinatasque imposui fores, firmiter aptatas.
 „ Et tum deinde abscondi comam patulæ-foliis olivæ;
 „ Truncum verò à radice usque profcissum circumdolavi ære
 „ Bene & scite, & ad perpendiculum exegi,
 „ Fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.
 „ Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 „ Varie-ornans euroque & argento & ebore;
 „ Inde verò extendi pellem bovis, purpura splendidam.
 „ Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 „ An mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jamjam
 „ Virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.
 Sic dixit: ejus verò ibidem soluta sunt genua & charum cor,
 Signa agnoscentis, quæ ei accurata dixit Ulysses.
 Lachrymis-fusis autem deinde recta cucurrit, circumque manus
 Collum jaciebat Ulyssi; caput verò osculata est, & affabatur;
 „ Nemihî, Ulysses, irascere; quoniam in aliis quidē *rebus* maximè
 „ Hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 „ Qui nobis inviderunt *nos* una invicem manentes
 „ Pubertate fruitos esse, & senectutis limen attigisse.
 „ At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neque indignare,
 „ Quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa sum;
 „ Semper enim mihi animus in pectoribus charis
 „ Horruit, nequis me hominum deciperet verbis
 „ Huc-profectus; multi enim malas astutias cogitant.
 „ Neque Argiva Helena, è-Jove nata,
 „ Vix cum alieno mixta fuisset amore & cubili,
 „ Si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum bellicosi filii Achi-
 „ Reducturi domum dilectam in patriam erant. (vorum
 „ Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 „ Noxam verò non ante in suo deposuit animo (gnum;
 „ Gravem; ex qua primum & ad nos venit dolor.
 „ Nunc verò, quandoquidem jam signa manifeste dixisti
 „ Lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 „ Sed soli tuque egoque, & ancilla una sola
 „ Auctoris, quam mihi dedit pater jam huc proficiscenti,
 „ Quæ nobis custodiebat fores compacti thalami;
 „ Flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.
 Sic dixit: ei autem adhuc magis desiderium excitavit luctus.
 Flebat verò tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.
 Sicut autem quando grate terra natantibus apparet,
 Quorum scilicet Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 Perdidit, agitatam vento & fluctu vasto;
 Pauci verò effugerunt è cano mari in terram
 Natantes, multa autem circa corpus accrescit caluigo;
 Læti verò conscenderunt terram, malo evitato:
 Sic utique illi gratus erat maritus intuenti:
 A-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane lugentibus apparuisset rosea-digitis aurora,
 Nisi utique aliud cogitasset dea cæcia-oculis Minerva:
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram verò contra
 Detinuit in Oceano arcum-solium-habentem, neque sinebat equos
 Jungere

- 245 Ζεύγυνσθ' ὠκύποδας, Φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθοντ', οἷτ' Ἡῷ πῶλοι ἔγουσι.
 Καὶ τότε ἔρ' ἦν ἑλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 "Ὡ γύναι, οὐ γὰρ πῶ πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἥλομεν, ἀλλ' ἔτ' ὑπίσθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται
- 250 Πολλὰς καὶ χαλπὸς, τὸν ἑμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 "Ὡς γὰρ μοι ψυχὴ μυνήσατο Τειρεσίαιο,
 "Ἡματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος, ἦδ' ἑμοὶ αὐτῷ.
 Ἀλλ' ἔρχου, λείκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὅφρα καὶ ἤδη
- 255 Τῶν ὑπὸ γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐνὴ μὲν δὴ σοὶ γε τότε ἔσσεται, ὅππότε θυμῷ
 Σῶ ἰδέλῃς· ἐπεὶ ἔρ σε θεοὶ ποίησαν ἰδέσθαι
 Οἶκον ἑκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
- 260 Ἀλλ' ἐπεὶ ἰφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
 Εἴπ' ἔγωγε μοι τὸν ἑσθλόν· ἐπεὶ καὶ ὑπίσθεν, (εἴω,)
 Πάυσσομαι· αὐτίκα δ' ἐς δαήμεναι οὔτι χέριον.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δαιμονίη, τί τ' ἔρ' αὖ με μάλ' ὄτρυνέουσα κελεύεις
- 265 Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυνήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 Χαίρω· ἐπεὶ μάλ' ἀπολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἕστ' ἔκωγεν
 Ἐλθεῖν, ἐν χεῖρεσσιν ἔχοντ' εὐήρες ἱερτμόν·
 Εἰσέθε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν,
- 270 Ἀνέρας, οὐδέ θ' ἄλῃσσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 Οὐδ' ἔρκα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῆους,
 Οὐδ' εὐήρε' ἱερτμόν, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφραδὲς, (οὐδέ σε κεύσω)
 Ὅππότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδύτης
- 275 Φῆη ἀθηρηλοῖγδ' ἔχειν ἀνὰ Φαιδίμῳ ὤμῳ,
 Καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἱερτμόν,
 Ἐρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἕνακτι,
 Ἀρνεῖδν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 Οἶκαδ' ἀποσεῖχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
- 280 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ
 Ἀβληχρὸς μάλ' ἀπολλοῦς ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐμὲ πέφνη
 Γῆρα ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
- 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἔρεον,
 Ἐλπώρῃ τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσεσθαι.
 "Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγδρεύον.
 Τόφρα δ' ἔρ' Εὐρυνόμῃ τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνὴν
- 290 Ἐσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπολαμπομενάων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ εἴρεσαν πυκινὸν λέχος ἑκονόευσαι,
 Γρη῏ς μὲν κείουσα, πάλιν οἰκνύσε βεβήκει·
 Τοῖσιν δ' Εὐρυνόμῃ θαλαμῆπλός ἡγεμόνευεν
 Ἐρχομένοισι λέχουσε, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
- 295 Ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα, πάλιν κίεν· οἳ μὲν ἔπειτα·
 Ἀσπᾶσισι λείκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο.

Jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampam & Phaethonta, qui scilicet Auroram equuli vehunt.
 Et tunc utique suam uxorem allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 „ Venimus, sed adhuc in posterum immensus labor erit,
 „ Multus & difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 „ Sic enim mihi anima dixit Tirefiæ,
 „ Die illo, quando scilicet descendi domum Orci intra,
 „ Reditum fociis quærens, & mihi ipsi.
 „ Quin veni, ad-lectum eamus, uxor, ut & jam
 „ Somno à dulci delectemur ubi-decubuerimus.

Eum autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Cubile quidem demum tibi sane tunc erit, quando animo
 „ Tuo volueris; quia scilicet te dii fecerunt venire
 „ Ad domum bene-ædificatam, & tuam in patriam terram.
 „ Sed quoniam cogitasti, & tibi deus iniecit animo,
 „ Dic age mihi hoc certamen; quoniam & postea, (puto,)
 „ Audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc verò respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Infausta, cur igitur demum me valde hortans jubes
 „ Diceré? at ego dicam, neque celabo.
 „ Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 „ Gaudeo: quoniam admodum multas hominum ad urbes jussit
 „ Proficisci, in manibus habentem fibrefactum remum;
 „ Donec ad illos pervenero, qui haud norunt mare,
 „ Viros, neque salibus mixtum cibum comedunt;
 „ Neque sane hi norunt naves rubras-proris,
 „ Neque fabrefactos remos, qui utique alæ navibus sunt.
 „ Signum verò mihi hoc dixit manifestum, (neque te celabo;)
 „ Quando demum mihi obviam-factus alius viator
 „ Dixerit me ventilabrum habere super splendido humero;
 „ Utique tunc me terræ infixio jussit remo,
 „ Factisque sacris eximiis Neptuno regi,
 „ Ariete, tauroque, suumque initore verre,
 „ Domum abire, facereque sacras hecatombas
 „ Immortalibus diis, qui cælum latum habitant,
 „ Omnibus prorsus ordine: mors autem mihi ex mari ipsi
 „ Lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 „ Senectute à molli confectum; circum autem populi
 „ Felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,
 „ Spes tibi deinde malorum effugium fore.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Interea verò Eurynomeque & nutrix instruebant lectum
 Vestitu molli, facibus sublucentibus.
 At postquam straverant densum lectum properantes,
 Anus quidem decubitura retro in-domum ivit;
 Illis verò Eurynome cubicularia præibat
 Euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens:
 In thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit: illi quidem deinde
 Lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

Αὐτὰρ ἰηλεμέχους καὶ βοσκολοὺς ἡδὲ συβώτης
Παῦσαν ἔρ' ἐρχήμετο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
Αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιδέντα.

300 Τῷ δ' ἔπει οὖν Φιλότῃτος ἱταρπήτην ἱρατεινῆς,
Τερπείσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντας·
Ἥ μὲν, ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο δῖα γυναικῶν,
Ἀνδρῶν μνηστῆρων ἱσορῶσ' εἰδήλων ὁμίλων·

305 Οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας, καὶ ἱφια μῆλα,
Ἐσφάζον· πολλὰς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος.
Αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσσεύς, ὅσα κῆδε ἔθηκε
Ἀνθρώποις, ὅσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμβόγησε,
Πάντ' ἔλεγ'· ἥ δ' ἔρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσ', οὐδέ οἱ ὕπνος
Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι, πάρος καταλίσσαι ἅπαντα.

310 Ἦρξάτο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· ἀτὰρ ἔπειτα
Ἦλθ' ὡς Λατοφάγων ἀνδρῶν πείραν ἤρουραν·

Ἦδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπειτίσατο ποινὴν
Ἰφθίμων ἱτέρων· οὐς ἥσθιεν, οὐδ' ἐλάειρεν·

Ἦδ' ὡς Αἰόλον ἴκετ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο,

315 Καὶ πέμπ'· οὐδέ πω αἶσα Φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκίσθαι

Ἦν, ἀλλὰ μιν αὐτὶς ἀναρπάξασα βύελλα

Πόντον ἐκ' ἰχθυόεντα φέρεν μέγала ζενάχοντα·

Ἦδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιρρυγονίην ἀφίκανεν,

Οἱ νῆάς τ' ὕλεσεν καὶ ἑκνήμιδας ἐταίρους

320 Πάντες Ὀδυσσεύς δ' οἷος ὑπεκφυγε νηὶ μελαίνῃ·

Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·

Ἦδ' ὡς Αἶδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,

Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαιο,

Νηὶ πολυκλήϊδι, καὶ εἰσίδε πάντας ἐταίρους,

325 Μητέρα θ', ἥ μιν ἔτικτε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἰόντα·

Ἦδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἤκουσεν·

Ὡς θ' ἴκετο πλαγκτὰς πέτρας, δεινὴν τε Χάρυβδιν,

Σκύλλην θ', ἣν οὐ πάποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν·

Ἦδ' ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·

330 Ἦδ' ὡς νῆα θεὸν ἔβαλε πολέοντι κεραυνῷ

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἐσθλοὶ ἐταῖροι

Πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν·

Ὡς θ' ἴκετ' Ὀλυγίην νῆσον, Νύμφην τε Καλυψῶ,

Ἥ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,

335 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν, ἡδὲ ἔφασκε

Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡμῶτα πάντα·

Ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθεν·

Ἦδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,

Οἱ δὴ μιν περὶ κῆρι, θεδν ὡς, τιμῆσαντο,

340 Καὶ πέμψαν σὺν νηὶ Φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

Χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας, ἐσθῆτά τε δόντες·

Τοῦτ' ἔρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὲς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἥ δ' αὖτ' ἔλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

845 Ὀππότ' ἐπ' Ὀδυσῆα ἐέλετο, ὃν κατὰ θυμὸν,

Εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι, ἡδὲ καὶ ὕπνον,

Αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἥριγένειαν

Ἔρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φθῆς φέρῃ· ὥρτο δ' Ὀδυσσεύς

Εὐνῆς

At Telemachus & bubuleus & subulcus
 Cessare fecerunt à saltatione pedes, cessareque fecerunt mulie-
 ipsi verò cubabant per ædes obscuras. (res;
 Illi autem postquam amore delectati sunt desiderabili,
 Delectabantur sermonibus; secum invicem confabulantes:
 Illa quidem, quot in ædibus sistinuerat nobilissima mulierum,
 Virorum procorum inspiciens perniciosum cœtum;
 Qui sui gratia multa, boves, & pingua pecora,
 Mactabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.
 At generosus Ulysses, quot dolores intulerat (rat.
 Hominibus, & quæcunque ipse ærumnis-conflictatus exantlave-
 Omnia dicebat; illa verò delectabatur audiens; neque ei somnus
 Incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.
 Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit; at postea
 Venit in Lotophagorum virorum pinguem terram:
 Et quot Cyclops facit, & quomodo exegit poenam
 Ob fortes socios, quos comedebat is neque miserabatur:
 Utque ad Æolum venisset, qui ipsum lubens suscepit,
 Et dimittebat; nondum verò fatale dilectam in patriam perve-
 Erat; sed ipsum rursus abreptum procella (nise
 Pontum in piscosum tulit valde gementem:
 Et quomodo Telepylum Læstrygoniam advenit,
 Qui navesque perdiderunt & bene-ocreptos socios
 Omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:
 Et Circes enarravit dolum & varium-artificium:
 Et quomodo Orcl domum adlit squalidam,
 Animam consulturus Thebani Tiresiæ,
 Navi multis-transiris-instructa; & aspexit omnes socios,
 Matremque, quæ ipsum peperit, & nutritiv parvulus cum-esset;
 Et quomodo Sirenium frequentium vocem audiit:
 Quomodoque venit ad erraticas petras, horrendamque Charybdis,
 Scyllamque, quam nondum unquam illæsi viri effugerant:
 Utque Solis boves interfecerunt socii:
 Utque navem velocem percussit ardenti fulmine
 Jupiter altitonans; perieruntque eximii socii
 Omnes pariter; ipse verò mala fata effugit:
 Quomodoque advenit Ogygiam insulam, Nymphamque Calypso,
 Quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum esse,
 In specubus cavis, & alebat, atque dicebat
 Reddituram se eum immortalem & senectutis-expertem dies omnes;
 Sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat:
 Et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpeffus,
 Qui sane ipsum ex corde, deum veluti, honoraverunt,
 Et dimiserunt cum navi dilectam in patriam terram,
 Æreque, auroque affatim, vestituque datis:
 Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
 Memborum-relaxator invasit, solvens curas animi.
 Diversa autem ex parte aliud cogitavit dea cæcis-oculis Minervæ
 Quando demum scilicet Ulyssem putabat, suo in animo,
 Concubitu suæ uxoris oblectatum esse, atque etiam somno;
 Statim ab Oceano aureo-solio Auroram
 Excitavit, ut hominibus lucem ferret; surrexit verò Ulysses
 Cubili

- 350 ἔννῃς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῃ δ' ἐπὶ μύθον ἔταλλον.
 ὦ γύναι, ἡδὴ μὲν πολέων κοροίμαι· ἀέλλων
 ἄμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
 Κλαίεις· αὐτὰρ ἐπεὶ Ζεὺς ἄλγος· καὶ θεοὶ ἄλλοι
 ἱέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἰῆς·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἄμφοτέρω πολυήρκετον, ἰδέμεν· εὐνὴν,
 355 Κτήματα μὲν, τὰ μοι ἐστὶ, καμίζμεν ἐν μεγάροισι·
 Μῆλα δ' ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφιάλοι κατέπειραν,
 Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
 Δάσσοι, εἰσέει πάντας ἐντολήσασιν ἱππῆδους.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρην ἔπειμι,
 360 Ὀφόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀνέχχεται·
 Σοὶ δέ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ ἰούσῃ·
 Αὐτίκα γὰρ φάτις εἰσιν ἄμ' ἡλίῳ ἀνιόντι·
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οὓς ἔνταγον ἐν μεγάροισιν·
 εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 365 Ἥσθαι, μηδὲ τινα προτιόσσω, μηδ' ἐρέεινε.
 Ἥ ἴα, καὶ ἄμ' ὤμοισιν ἰδύσαστο τεύχεα καλά·
 ὧρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκέλον ἡδὲ ευβότην,
 Πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἐλάσσαι.
 Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν· ἐσωρήσαντο δὲ χαλκῷ·
 370 Ὀΐξαν δὲ εὐρας, ἐκ δ' ἦϊον· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦδὴ μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἔρ' Ἀθήνη
 Νυκτὶ κατακρύψασα θεῶς ἐξῆγε πάλῃος.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Ϊ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ω.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ϊ Α Σ

Ἐπὶ θεοῖς.

Τ Α Σ τῶν μνηστῆρων ψυχὰς Ἑρμῆς εἰς αἴθου κατέγει· καὶ
 ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεύς γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα
 Λαίρτην· καὶ παραχρὴν τοῖς Ἰθακησίοις γεγεννημένην ἐπὶ τῇ
 τῶν μνηστῆρων ἀναίρεσι· Ἀθήνη δὲ διακυλεύει.

Ω, δ' Ὀδυσσεύς σὺν πατρὶ καὶ υἱὲι μέρνει· Ἀχαιοῖς.

- Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔχε δὲ βάβδον μετὰ χερσὶν
 Καλὴν, χρυσεῖην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα ἐέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὴ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 5 Τῇ β' ἔγει κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσιν ἔποντο.
 ὧς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῇ ἔντρον βασπεσίωσιν
 Τρίζουσιν ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
 Ὀρμαδοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλοισιν ἔχονται·
 ὧς αἱ τετριγυῖαι ἄμ' ἦσαν· ἤρχε δ' ἔρ' ἄρ' σφιν
 10 Ἑρμείας ἀπάκητα κατ' εὐρέοντα κέλευθα.
 Πάρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ῥοῆς καὶ λευκὰς πέτρην,
 Ἦδὲ παρ' Ἠελίοιο πύλας, καὶ δῆμον Ὀναίρων,
 ἦσαν· αἶψα δ' ἔκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λαιμῶνα,
 Ἐνθα τε ναῖοισι ψυχὰν, εἰδωλὰ καμίντων.
 15 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλλεύς,
 Καὶ Παιτροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχου,

Αἴτι-

Cubili ex molli; uxori autem verbum mandabat;
 „ O uxor, jam quidem multis satiati sumus certaminibus
 „ Ambo: tu quidem hic meum ærumnosum reditum
 „ Deffens; at me Jupiter doloribus, & dii alii,
 „ Properantem detinebant mea à patria terra:
 „ Nunc verò postquam ambo ad desiderabile venimus cubile,
 „ Possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus;
 „ Pecora autem, quæ mihi proci superbi consumpserunt,
 „ Multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
 „ Dabunt, donec omnia inpleverint stabula.
 „ Sed fane ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
 „ Visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet: (ciscor,
 „ Tibi autem, uxor, hæc mando, prudens licet sis;
 „ Statim enim fama ibit simul cum sole orto
 „ Virorum procorum, quos interfeci in ædibus;
 „ In coenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
 „ Sede; neque quenquam respice, neque interroga.
 Dixit utique, & circum humeros induit-sibi arma pulchra:
 Incitavit autem Telemachum & bubulcum & subulcum,
 Omnesque arma jussit martia manibus sibi-sumere.
 Hi verò ei non inobsequentes fuerunt: armabant autem se ære:
 Aperuerunt verò fores, exhibantque; præibat autem Ulysses.
 Jamjam quidem lux erat super terram: illos autem Minerva
 Caligine coopertos cito eduxit ex urbe.

O D Y S S E A E H O M E R I XXIV. L I B R I

Argumentum.

PROcorum animas Mercurius ad inferos deducit: Et agnitio
 Ulyssis fit ad patrem Laërtem. Et turbam Ithacensibus
 factam ob procorum cædem Minerva compefcit.

Ω. Ulysses cum patre & filio pugnat Achivis.

MERcurius autem animas Cyllenius evocabat
 Virorum procorum; habebat verò virgam in manibus
 Pulchram, auream; qua scilicet hominum oculos mulcet,
 Quorum vult; contra verò & dormientes suscitatur;
 Hac utique ducebat commotas; illæ verò stridentes sequebantur.
 Sicut autem quando vespertiliones in secessu antri divini
 Stridentes volant, postquam aliquis exciderit
 Serie ex petra; sibi autem invicem adhærescunt:
 Sic illæ stridentes una ibant: præibat verò ipfis
 Mercurius alienus-à malo, per squulidas vias.
 Præteribant autem Oceanique fluctus & Leucada petram;
 Et Solis portas, & populum Somniorum,
 Præteribant: statimque pervenerunt in herbosum pratum,
 Ubi scilicet habitant animæ, simulachra defunctorum.
 Invenierunt autem animam Pelidæ Achillis,
 Et Patrocli, & eximii Antilochi,

- Αἰαντός, ὃς ἄριστος ἐὼν εἶδος τε σεμνὸς τε
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ὃς οἱ μὲν περὶ κείνον ὀμίλειον· ἀγχιμόλον δὲ
 20 ἥλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 Ἀχνημένῃ· περὶ δ' ἔλλακε ἀγχιγέρας, ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
 Οἶκῳ ἐν Λιγίσθαιῳ ἔθνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Τὸν προτέρῃ ψυχῇ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
 Ἀτρεΐδῃ, πέρι μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικερύνῃ
 25 Ἀνδρῶν ἥρῳων Φίλον ἔμμεναι ἡμᾶτα πάντα·
 Οὐνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσες,
 Δήμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἔλγῳ Ἀχαιοί.
 Ἡ τ' ἄρα καὶ σὺ πρῶτα παρασχέσσεσθαι ἔμελλε
 Μοῖρ' ὅλοῃ, τὴν οὐτις ἄλευετῃ, ὅρ' κε γένηται.
 30 Ὃς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσες,
 Δήμῳ ἐν Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
 Τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν πεναχαιοί,
 Ἡδὲ κε καὶ σὺ παῖδι μέγα κλέος ἦρ' ὀπίσσω·
 Νῦν δ' ἦρα σ' οἰκτίρω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῳμαι.
 35 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεον Ἀτρεΐδαο·
 Ὀλβιε Πηλεὸς υἱέ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκδὲ Ἀργεὸς· ἔμφι δέ σ' ἔλλοσθ
 Κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱέες ἄριστοι,
 Μαρνάμενοι παρὶ σείῳ· σὺ δὲ σροφάλιγγι κονίης
 40 Κεῖσο μέγας μεγαλωσί, λαλασμένος ἱπποσυνάων.
 Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἡμᾶρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
 Παισάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπτι παῦσεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνεικάμεν ἐκ πολέμοιο,
 Κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροῶα καλὸν,
 45 Ἵδατί τε λιαρῇ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἔμφις
 Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί, κείροντό τε χαίτας.
 Μήτηρ δ' ἐξ ἑλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃσ' Ἀλῆρσιν,
 Ἀγγελίης αἰούσα· βοῇ δ' ἐπὶ πόντον ἐράρει
 Θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρέμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς·
 50 Καὶ νῦ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε, πολλὰ τε εἰδώς,
 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἄριση φαίνετο βουλή·
 Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετίειπεν·
 Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κούροι Ἀχαιῶν·
 55 Μήτηρ ἐξ ἑλὸς ἦδε σὺν ἀθανάτῃσ' Ἀλῆρσιν,
 Ἐρχεται, οὐ παιδὸς τεινεϊδὸς ἀντιῶσα.
 Ὃς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλῃμα Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δέ σ' ἔρσησαν κούραι ἁλίοιο γέροντος,
 Οἰκτρ' ὀλοφυρδόμεναι, περὶ δ' ἔμβροτα εἴματα ἔσαν.
 60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὑπὶ καλῇ,
 Θρήνεον· ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
 Ἀργεῖων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
 Ἔσται δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμέρας,
 Κλαίοντες, ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοὶ τ' ἰνὸρῃποι·
 65 Ὅκτωρ καὶ δεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἔμφις
 Μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πῖονα, καὶ ἔλικας βοῦς.
 Καίει δ' ἐν τ' ἱσθμῷ θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλὰ,
 Καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἦρνες Ἀχαιοὶ

Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
Cæterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Sic hi quidem circa illum versabantur: prope verò

Advenit anima Agamemnonis Atridæ

Dolens; circum autem aliæ congregatæ erant, quotquot una-cum

Domo in Ægisthi mortui sunt, & fatum oppetierunt. (ipso

Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ;

„ Atride, supra quidem te putabamus Jovi gaudenti-fulmine

„ Viros heroas charum esse diebus omnibus;

„ Quoniam multisque & fortibus imperabas,

„ Populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.

„ Profecto utique & tibi primum affore decernebatur

„ Parca perniciofa, quam nemo evitat, qui natus sit.

„ Ut debuisti honore fruitus, quo scilicet imperabas,

„ Populo in Trojanorum mortem & fatum obiisse:

„ Ita tibi sepulchrum quidem fecissent omnes-Achivi,

„ Atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in posterum:

„ Nunc autem sane te miserima morte fatale erat corripi.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ;

„ Felix Pelei fili, diis assimilis Achilles,

„ Qui mortuus es in Troja, longe-ab Argo: circum verò te alii

„ Interficiebantur Trojanorum & Achivorum filii optimi,

„ Pugnantes de te; tu autem in vortice pulveris

„ Jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.

„ Nos verò toto die pugnabamus, neque omnino

„ Cessavissemus à-bello, nisi Jupiter turbine cessare-fecisset.

„ At postquam te ad naves portaveramus ex bello,

„ Deposuimus in lectis, purgato corpore pulchro,

„ Aquaque calida & unguento: multas verò te circum

„ Lachrymas calidas fundebant Danaï, tondebantque sibi crines.

„ Mater autem ex mari venit cum immortalibus *deabus* marinis

„ Nuntium audiens; clamor verò super mare excitatus est

„ Immensus; subitus autem tremor cepit omnes Achivos:

„ Et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,

„ Nisi vir detinuisset, antiquaque, multaque doctus,

„ Nestor, cujus & antea optimum ostendebatur contilium:

„ Qui ipsis recte-sentiens concionatus est, & dixit;

„ Continete-vos, Argivi, ne fugite, filii Achivorum:

„ Mater ex mari hæc cum immortalibus *deabus* marinis,

„ Ventura est, suo filio mortuo occursura.

„ Sic dixit: continebant autem se à fuga magnanimi Achivi.

„ Circum verò te steterunt filiaë marini senis, (induerunt. 2

„ Miserabiliter lamentantes; circum autem immortales vestes *si*

„ Musæ verò novem omnes, alternantes voce pulchra,

„ Lugebant: tunc neminem absque-lachrymis utique vidisses

„ Argivorum: usque-adeo enim increbuit Musa canora.

„ Septem autem & decem quidem te pariter noctesque & dies, 4

„ Flebamus immortalesque dii, mortalesque homines;

„ Octava-&-decima autem dedimus igni; multas verò circa te

„ Oves jugulavimus valde pingues, & camuras-cornibus boves.

„ Cremabaris autem in vestitu deorum, & unguento multo,

„ Et melle dulci: multi verò heroës Achivi

- Τεύχεσιν ἱρῶσαντο πυρὴν πέρι κειομένοις,
 70 Πεζοὶ δ' ἱππῆες τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὁρώσας.
 Αὐτὰρ ἱκέει δὴ σε φλῆξ ἤνυσεν Ἥφαιστος,
 Ἥδ' ἐν δὴ τοι λέγουμεν λεῦκ' ἐς δ', Ἀχιλλεῦ,
 Οἶνός ἐν ἀκρήτι καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 Χρῦσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 Φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστος·
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεῦκ' ἐς δέ, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Μίγδρα δὲ, Πατρόκλαιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 Χωρὶς δ', Ἀντιλόχοιο τὸν ἔροχα τῆς ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πατρόκλῳ γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 Χεῖραμεν Ἀργείων ἱερὸς κρατὸς αἰχμητῶν,
 Ἀκτῇ ἐπὶ προυχοῦσῃ, ἐπὶ πλατείῃ Ἑλλησπόντῃ·
 Ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἱ νῦν γεγάασι, καὶ οἱ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ', αἰτήσασα θεοῖς, περικαλλεῖ ἔθελα
 Θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριζήσασιν Ἀχαιῶν.
 Ἥδ' ἂν μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 Ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 Ζῶνουνταί τε νέοι, καὶ ἱκεντύνονταί ἔθελα·
 90 Ἀλλὰ καὶ κείνα μάστιγα ἰδὼν ἱετῆρ' ἐκα θυμῷ,
 Οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλεῖ ἔθελα,
 Ἀργυροπέξα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδ' ἀνδρῶν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 Πάντας ἐκ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἱσθλόν, Ἀχιλλεῦ·
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἱκέει πόλεμον τολύπτυσκα;
 Ἐν νόσῳ γὰρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὕλεθρον,
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ, καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς Ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀυχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 Ψυχὰς μνηστῆρων κατὰγων, Ὀδυσσῆϊ δαμέντων·
 Τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰδὺς κίον, ὥς ἰσιδέσθην·
 Ἐγὼ δὲ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 Παῖδα Μελαυνθῆος, τὸν ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ἑῖνος γὰρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρῃ ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἱερμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
 Πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες; οὐδ' ἐν ἄλλος
 Κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἡ ὕμμ' ἐν νῆσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 110 Ὅρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρὰ;
 Ἡ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ,
 Βοῦς περιτακνομένους ἢ οἷν πῶσα καλὰ;
 Ἥδ' ἐπεὶ πτόλιος μαχεσόμενοι ἢ δὲ γυναικῶν;
 Εἶπέ μοι εἰρομένῳ· ἑῖνος δὲ τοι εὐχομαι εἶναι.
 115 Ἡ οὐ μέμνη, ἥτε κείσας κατήλυθον ἡμέτερον δῶ,
 Ὀτρυνέων Ὀδυσσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἴλιον εἰς ἡμ' ἔπεισθαι, ἐυσσέλμων ἐπὶ νηῶν;
 Μηνὶ δ' ἔρ' οὐλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
 Σπουδῇ παρπεπιδόντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀμφιμέδωντος·

„ Cum-armis agitarunt-se circa pyram ardentis,
 „ Peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus est.
 „ Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 „ Mane utique tibi colligebamus alba ossa, Achilles,
 „ Vino in puro & uaguento: dedit autem mater
 „ Auream amphoram, Bacchi verò donum
 „ Dicebat esse; opus autem inclyti Vulcani:
 „ In hac tibi jacent alba ossa, illustris Achilles;
 „ Promiscueque, Patrocli Menœtiadæ mortui:
 „ Separatim verò, Antilochi, quem maxime honorabas omni-
 „ Aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 „ Circum hæc autem postea magnum & insignem tumultum
 „ Congessimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 „ Littore in prominenti, ad latum Hellepontum;
 „ Ut longe-conspicius ex ponto viris esset
 „ Iis, qui nunc nati sunt, & qui in futurum erant.
 „ Mater autem, diis rogatis, perpulchra certamina
 „ Posuit medio in circo optimatibus Achivorum.
 „ Jamjam quidem multorum funeri virorum interful
 „ Heroum, quandocunque sit ut mortuo rege
 „ Cinganturque juvenes, & parent certamina;
 „ Sed illa maxime conspicatus mirabar animo,
 „ Qualia super te deposuit dea perpulchra certamina,
 „ Argentea-pedibus Thetis: valde enim charus eras diis.
 „ Sic tu quidem neque mortuus nomen perdidisti, sed tibi festi-
 „ Omnes apud homines gloria erit eximia, Achilles: (per
 „ At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 „ In reditu enim mihi Jupiter molitus est grave exitum,
 „ Ægisti sub manibus, & perditæ uxoris.
 „ Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit internuncius Argicida,
 Animas procorum deducens, ab Ulyssæ domitorum:
 Illi verò proinde attoniti recta iverunt, ut intulit sunt:
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 Filium Melanthii, inclytum Amphimedontem;
 Hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;

„ Amphimedon, quid passi obscuram terram subivisti,
 „ Omnes selecti & coactanei? neque alius se
 „ Habito-delectu elegisset per urbem viros optimos.
 „ Num vos in navibus Neptunus domuit,
 „ Excitatis sævis ventis & fluctibus ingentibus?
 „ An alicubi hostiles viri multarunt in terra,
 „ Boves prædantes & ovium greges pulchros?
 „ An de urbe pugnantes occubivisti, & mulieribus?
 „ Dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor me esse.
 „ An non meministi, quando illuc veni ad vestram domum,
 „ Horraturus Ulyssæ, cum deo-pari Menelao, (bus?
 „ Ad illum una ut-comitaretur, bene-transitris-instructis in navi.
 „ Mense autem deinde toto omnem transivimus latum pontum,
 „ Ubi vix tandem-persuassimus Ulyssi urbium-vastatori.
 „ Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis;

- Τεύχεσιν ἔρρωσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 Πεζοὶ δ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς δρώρει.
 Αὐτὰρ ἔπει δὴ σε φλῆξ ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 Ἥδ' ἔθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ἐς εἶ', Ἀχιλλεῦ,
 Οἶσιν ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 Χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 Φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο·
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ἐς εἶα, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Μίγδα δὲ, Πατρόκλαιο Μυοιτιῶδαο θαυρόντος·
 Χωρὶς δ', Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τίς ἀπάντων
 Τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 Χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς κρατὸς αἰχμητῶν,
 Ἀκτὴ ἐπὶ προυχούσῃ, ἐπὶ πλατείᾳ Ἑλλησπόντῃ·
 Ὡς κεν τηλεφανῆς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη
 Τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ', αἰτήσασα θεοῦς, περικαλλεῖ ἕβλῃ
 Θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριζήσσειν Ἀχαιῶν.
 Ἥδ' ἔην μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα
 Ἠρώων, ὅτε κέν πῃτ' ἀποθιμένοιο βασιλῆος
 Ζῶνουνται τε νέοι, καὶ ἐπεντύνονται ἕβλῃ·
 90 Ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐταθήκεα θυμῷ,
 Οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλεῖ ἕβλῃ,
 Ἀργυρόπεζα θεῖτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανῶν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεσθαι ἐσθλόν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἔπει πόλεμον τολύπενυσ;
 Ἐν νόσῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὕλεθρον,
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ, καὶ οὐλομένης ἀλδ' ὀχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀλχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 Ψυχὰς μνηστῆρων κατάγων, Ὀδυσῆϊ δαμνέντων·
 Τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰδὺς κίον, ὥς ἐσιδέσθην·
 Ἐγὼ δὲ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 Παῖδα Μελαυνθῆος, τὸν ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 Ξεῖνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρῃ ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφίμεδον, τί παθόντες ἱριμνὴν γαίαν ἔδυτε,
 Πάντες κεκριμένοι καὶ δμηλικες; οὐδέ κεν ἄλλος
 Κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιον ἄνδρας ἀρίζουφ.
 Ἥ ὕμμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμπεσεν,
 110 Ὅρας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 Ἥ που ἀνάρσισι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 Βοῦς περιταμνομένους ἢ δ' οἰῶν πῶσα καλὰ;
 Ἥδ' ἐπεὶ πτόλιος μαχεσόμενοι ἦδ' ἁρπαγῶν;
 Εἰπέ μοι εἰρομένῳ· ξεῖνος δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 115 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατήλυθον ἡμέτερον δῶ.
 Ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἰλίον εἰς ἄμ' ὕπεσθαι, εὐσεβέων ἐπὶ νῆσιν;
 Μηνὶ δ' ἔρ' οὐλῶ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
 Σπουδῇ παρπεπιόντες Ὀδυσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδωντος·

Ἀτρεΐ-

„ Cum armis agitarunt se circa pyram ardentis,
 „ Peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus est.
 „ Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 „ Mane utique tibi colligebamus alba ossa, Achilles,
 „ Vino in puro & unguento: dedit autem mater
 „ Auream amphoram, Bacchi verò donum
 „ Dicebat esse; opus autem inclyti Vulcani:
 „ In hac tibi jacent alba ossa, illustris Achilles;
 „ Promiscueque, Patrocli Menœtiadæ mortui:
 „ Separatim verò, Antilochi, quem maxime honorabas omnium
 „ Aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 „ Circum hæc autem postea magnum & insignem tumultum
 „ Congessimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 „ Littore in prominenti, ad latum Hellepontum;
 „ Ut longè-conspicius ex ponto viris esset
 „ Iis, qui nunc nati sunt, & qui in futurum erant.
 „ Mater autem, diis rogatis, perpulchra certamina
 „ Posuit medio in circo optimatibus Achivorum.
 „ Jamjam quidem multorum funeri virorum interful
 „ Heroum, quandocunque sit ut mortuo rege
 „ Cinganturque juvenes, & parent certamina;
 „ Sed illa maxime conspicatus mirabar animo,
 „ Qualia super te deposuit dea perpulchra certamina,
 „ Argentea-pedibus Thetis: valde enim charus eras diis.
 „ Sic tu quidem neque mortuus nomen perdidisti, sed tibi sem-
 „ Omnes apud homines gloria erit eximia, Achilles: (per
 „ At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 „ In reditu enim mihi Jupiter molitus est grave exitum,
 „ Ægisti sub manibus, & perditæ uxoris.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit internuncius Argicida,
 Animas procorum deducens, ab Ulysse domitorum:
 Illi verò proinde attoniti recta iverunt, ut intuiti sunt:
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 Filium Melanthii, inclytum Amphimedontem;
 Hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;

„ Amphimedon, quid passi obscuram terram subisti,
 „ Omnes selecti & coarctanei? neque alius sic
 „ Habito-delectu elegisset per urbem viros optimos.
 „ Num vos in navibus Neptunus domuit,
 „ Excitatis sævis ventis & fluctibus ingentibus?
 „ An alicubi hostiles viri multarunt in terra,
 „ Boves prædantes & ovium greges pulchros?
 „ An de urbe pugnantes occubuiſtis, & mulieribus?
 „ Dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor me esse.
 „ An non meministi, quando illuc veni ad vestram domum,
 „ Hortaturus Ulyſsem, cum deo-pari Menelao, (bus?
 „ Ad Ilium una ut comitaretur, bene-transstris-instructis in navi-
 „ Mense autem deinde toto omnem transivimus latum pontum,
 „ Ubi vix tandem persuāſſemus Ulyſſi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis;

- Ἀτρεΐδην κούριζε, ἔναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Μίμνημαι τὰδε πάντα, καὶ ἄτρεκέως καταλέξω
 Ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
 Μνῦμα' Ὀδυσσεύης δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 125 Ἡ δ' οὐδ' ἠρνεῖτο συγερὸν γάμον, οὐτ' ἐτελεύτα,
 Ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
 Ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε.
 Στήσαμένη μέγαν ἰδὼν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
 Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἔφαρ δ' ἡμῖν μετέειπε.
 130 Κούροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἔπει θάναε δῖος Ὀδυσσεύς,
 Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσὶκε Φᾶρος
 Ἐπετέλω, (μὴ μοι μεταμῶλια νῆματ' ὀληταί,)
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰσὶν κέν μιν
 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 135 Μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
 Αἶκεν ἔτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίστας.
 Ὡς ἔφαδ' ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα κεν ἡματιή μιν ὕφαινεσκεν μέγαν ἰδὼν,
 Νύκτας δ' ἀλλύσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 140 Ὡς τριέτες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
 Ἀλλ' ὅτε τέτρτον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὥραι,
 Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματα πόλλ' ἐτελέτῃ.
 Καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἡ σάφα ἦδη,
 Καὶ τήνγ' ἀλλύουσταν ἐφείρομεν ἀγλαὴν ἰδὼν.
 145 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεισσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Εὐθ' ἡ Φᾶρος ἔδειξεν, ὕφηνεσκ μέγαν ἰδὼν,
 Πλύνασ', ἡελίμ ἐναλίγκιον, ἦε σελήνῃ.
 Καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσσεῖα κακὸς ποδὲν ἤγαγε δαίμων
 Ἀγροῦ ἐπ' ἰσχατιήν, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης.
 150 Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύης θεῖοιο,
 Ἐκ Πύλου ἡμαδέντος ἰδὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Τὸ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἔρτυναντε,
 Ἴκοντα προτὶ ἔξω περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 Ἐγερὸς, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμνέμενε.
 155 Τὸν δὲ συβώτης ἦγε, κακὰ χροῖ εἶματ' ἔχοντα,
 Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἦδ' ἡγρόντι,
 Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἶματα ἔξο.
 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἰόντα,
 Ἐξέκπινῃς προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέσσοι ἦσαν.
 160 Ἀλλ' ἔπαθ' ὅτε κκοῖσιν ἐνίπτεμεν, ἦδ' ἐβολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἰοῖσι
 Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, τετληῶτι θυμῷ.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος Αἰγιδόχοιο,
 Σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' ἀείρας,
 165 Ἐς θάλαμον κατέβηκε, καὶ ἐκλήϊσεν ἰχθῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἦν ἔλοχον πολυκερδεΐητιν ἄνωγε
 Τόξον μνηστῆρεσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον,
 Ἡμῖν αἰνομόδοισιν ἀέθλια, καὶ Φόβου ἀρχήν.
 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατε κρατερότερο βιοῖο
 170 Νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὰν δ' ἐπιδευέες ἦμεν.
 Ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἴκανε Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 Ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὀμοκλήομεν ἐπέεσσι,

„ Atride; gloriosissime, rex virorum Agamemnon,
 „ Memini hæc omnia, & accurate enarrabo
 „ Nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 „ Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 „ Hæc autem neque negabat odiosas nuptias, neque perficiebat,
 „ Nobis meditans mortem & fatum atrum:
 „ Sed dolum hunc alium in mente excogitavit;
 „ Exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 „ Subtilem & immensam: statim autem inter nos dixit;
 „ Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,
 „ Manate urgentes licet meas nuptias, donec vestimentum
 „ Perfecero, (ne mihi vana fila percant,)
 „ Laerti heroi sepulchrale; in-tempus quo ipsum
 „ Fatum perniciosum corripuerit perennis mortis:
 „ Nequa mihi in populo Achivarum succenseat,
 „ Si sine vestimento jaceat, multa qui possedit.
 „ Sic dixit: nobis verò persuasus est animus generosus.
 „ Tunc interdum quidem texebat magnam telam,
 „ Noctu autem dissolvebat, postquam faces adhibuerat.
 „ Sic triennium quidem latebat dolo, & persuadebat Achivis:
 „ Sed quando quartus venit annus, & advenērunt horæ,
 „ Mensibus exeantibus, diesque multi circumacti sunt;
 „ Utique tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certe norat;
 „ Et ipsam dissolventem invenimus egregiam telam.
 „ Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 „ Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 „ Et laverat, Soli similem, vel Lunæ; (clam,
 „ Tunc demum Ulyssē malus alicunde duxit deus
 „ Agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus:
 „ Illuc venit charus filius Ulyssis divini,
 „ Ex Pylo arenosa reversus cum navi nigra:
 „ Hi verò procis mortem malam moliti,
 „ Venerunt ad urbem inclytam; sane Ulysses
 „ Posterior, at Telemachus ante præibat:
 „ Illum verò subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 „ Mendico misero similem, & senī, (dutus erat,
 „ Baculo invitentem; turpia autem circum corpus vestimenta in-
 „ Neque quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse,
 „ Ubi derepente se-ostendit, neque qui majores-natu erant:
 „ Sed verbitque malis incessimus & iētibus.
 „ At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 „ Percussus & objurgatus, patienti animo:
 „ Sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens Ægiocchi;
 „ Cum quidem Telemacho perpulchra arma sublata
 „ In thalamum deposuit, & obdidit pessulos.
 „ At ipse suam uxorem multo-astu jussit
 „ Arcum procis ponere, canumque ferrum,
 „ Nobis infortunatis certamina, & cædis principium.
 „ Neque quisquam nostrum poterat validi arcus
 „ Nervum intendere; valde autem impares eramus:
 „ Sed quando in manus pervenit Ulyssis magnus arcus;
 „ Tunc nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,

- Τόξον μὴ δόμεναι, μὴδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύουσ·
 Τηλέμαχος δέ μιν οἷος ἱπποτέρων ἐκέλευσεν·
- 175 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χεὶρ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ῥηϊδίως δ' ἐτάνυσσε βιδν, διὰ δ' ἔηκε σιδήρου.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχυάτ' ὀϊστούς,
 Δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα ζονόεντα,
- 180 ἅντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιζίνεοι ἔπιπτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὅ ῥα τίς σφι θεῶν ἐπιτάρροδος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ' ἐπισκόμενοι μένει σφῶ,
 Κτείνον ἐπισροφάδην· τῶν δὲ ζῶνος ὥρνυτ' αἰκῆς,
 Κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
- 185 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὧν ἔτι καὶ νῦν
 Σώματ' ἀκηδέα κέϊται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 Οὐ γὰρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 Οἳ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 Καθήμενοι γοοοίεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
- 190 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδης·
 Ὀλβιε Λαέρτης παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἡ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσῃ ἔκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθὰ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 Κούρῃ Ἰκαρίου, ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
- 195 Ἄνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὐποτ' ὀλεῖται
 Ἡς ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδῶν
 Ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κόρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 Κουριδίον κτείνασα πόσιν· συγερῇ δὲ ἀοιδῇ
- 200 Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τι φῆμιν ὕπασσε
 Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Ἐσκότ' εἰν αἶδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο.
- 205 Καλὸν Λαέρτης τετυγμένον, ὅν ῥα ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐμόγησεν·
 Ἐνθά οἱ οἶκος ἦν, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,
 Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἱζάνον ἠδὲ ἵαυον
 Δμῶες ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
- 210 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῃς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
 Ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόλης.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον ἔειπεν·
 Τμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' ἐυκτίμενον δόμον εἶσω·
 Δεῖπνον δ' αἶψα συὼν ἱερεύσατε, ὅς τις ἄριστος·
- 215 Αὐτὰρ ἐγὼ πατὴρ πειρήσομαι ἡμετέροιο,
 Αἶψ' ἐμ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἥέ κεν ἀγνοίῃσι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἰόντα.
 Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
- 220 Ἀσπον ἴον πολυκάρπου ἁλωῆς, περὶητίζων·
 Οὐδ' εὖρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἱσκαταβρίωνι,
 Οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἔρα τοίγε
 Λίμασις λέξοντες, ἁλωῆς ἔμμεναι ἔρκος,
 Ὡλχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρονι δῶδ' ἠγεμόνευεν.

„ Arcum ne daret; neque si valde multa *is* diceret;
 „ Telemachus verò eum solus hortans iussit:
 „ At ipse accepit manu multa-passus nobilis Ulysses;
 „ Facile quo tetendit arcus, misitque *agras* per ferrum. (gittas,
 „ Stetit autè deinde super limen profectus, velocisque effudit sa-
 „ Horrendum circumspectans; percussit verò Antinous regem.
 „ At postea aliis immittebat tela luctuosa,
 „ Ex-adverso colligans; illi verò conferti cadebant.
 „ Manifestum autem erat, quòd aliquis ipsa deorum adjutor esset:
 „ Statim enim per aëdes sequentes impetum suum, (sedus,
 „ Interficiebant quaquaversum: illorum verò gemitus oriebatur
 „ Capitibus percussis; pavimenti autem totum sanguine undabat.
 „ Sic nos, Agamemnon, perimus; quorum adhuc etiam nunc
 „ Corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis.
 „ Nondum enim sciunt amici in aedibus cujusque,
 „ Qui abluto atro tabo ex-vulneribus,
 „ Depositos ingerent; hic enim honor est mortuorum.
 Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ;
 „ Felix Laertæ fili, solers Ulysses;
 „ Profecto utique cum magna virtute potitus es uxore.
 „ Adeo bona mens erat eximia Penelopæ,
 „ Filiæ Icarj; adeo bene meminerat Ulyssis,
 „ Viri cui-virgo-nupserat: idè ei gloria nunquam peribit
 „ Suae virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 „ Immortales amabilem prudenti Penelopæ.
 „ Non sicut Tyndari filia mala molita est opera,
 „ Cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa verò cantilena
 „ Erit inter homines; gravemque famam intulit
 „ Fœmineis mulieribus; etiam *ei*, quæ bene-morata fuerit.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 Stantes in Orci aedibus, sub cavernis terræ. (pervenerunt
 Illi autem postquam ex urbe descenderunt, cito utique in prædium
 Pulchrum Laertæ cultum, quod scilicet quondam ipse
 Laërtes acquisiverat, postquam valde multum laboraverat:
 Illic ei domus erat; circumque exedra currebat circumquaque,
 In qua comedeabant & sedebant & dormiebant
 Famuli necessarii, qui ei amica laborabant.
 Inerat verò mulier Siculo anus, quæ utique senem
 Diligenter curabat in agro, procul ab urbe.
 Ibi Ulysses famulis & filio sermonem dixit;
 „ Vos quidem nunc ite in bene-aedificatam domum intro;
 „ In cœnam autem statim porcorum mactate, quicumque opti-
 „ At ego patrem tentabo nostrum, (mus.
 „ An me agnoscat & discernat oculis,
 „ An ignoret, multo tempore seorsum cum-abfuerim.
 Sic locutus, famulis martia arma dedit.
 Illi quidem deinde ad domum coleriter iverunt: at Ulysses
 Propius ivit ad abundans-fructibus arboretum; tentare-cogitans;
 Neque invenit Dolium, in magnum hortum descendens,
 Neque quenquam servorum; neque filiorum; sed sâne illi
 Sepes collecturi, arboreti ut-essent-septum,
 Abiverant; et iis senex viam præibat.

- 225 Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὖρεν ἱυκτιμένην ἐν ἁλώῃ,
 Λιγρεύοντα φυτὸν· ῥυπόωντα δὲ ἔσο χιτῶνα,
 ῤαπτὸν, Δεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 Κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῶς ἁλσείων·
 Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
- 230 Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἄλγυν.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολυτλας Δῖος Ὀδυσσεύς
 Γῆραί τετριμένον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 Στάς ἄρ' ὑπὸ βλαστήρην ὄγχιον κατὰ δάκρυον εἶβε.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
- 235 Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἔδν πατέρ', ἡδὲ ἕκαστα
 Εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 Ἦ πρῶτ' ἱερέοιτο, ἕκαστά τε πειρήσαιο.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοᾶσσαντο κέρδιον εἶναι,
 Πρῶτον κερτομίους ὑπέεσσιν πειρηθῆναι.
- 240 Τὰ φρονέων ἰδὺς κίεν αὐτοῦ Δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἦτοι δ' μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἁμφιέλαχαινε,
 Τὸν δὲ παριζάμενος προσεφώνεε Φαίδιμος υἱός·
 Ὡ γέρον, οὐκ ἄδακμονίη σ' ἔχει ἁμφιπολεύειν
 Ὀρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει, οὐδέ τι πάμπαν,
- 245 Οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἁμπελος, οὐ μὲν ἐλαίῃ,
 Οὐκ ὄγχιον, οὐ πρασίῃ τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ·
 Αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
- 250 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὐ σε κομίζει,
 Οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιτρέπαι εἰσποράσθαι
 Εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῇ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοιοῦτῳ δὲ ἔοικας, ἔπει λούσαιο Φάγοι τε,
 Εὐδέμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
- 255 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' Ὀρχατον ἁμφιπολεύεις;
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Εἰ ἱερόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
 Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
- 260 Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων· ἔπει οὐ τόλμησεν ἕκαστα
 Εἰπεῖν, ἡδ' ἐπακοῦσαι ἔμδν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 Ἀμφὶ ξείνῳ ἑμῷ, εἴπου ζῶει τε καὶ ἔτι,
 Ἦ ἤδη τέβνηκε, καὶ εἰν αἶδαο δόμοισιν.
 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἔκουσον,
- 265 Ἄνδρα πότεν ἱερίνισσα Φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 Ἠμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὐπω τις βροτὸς ἕλλος
 Ξείνων τηλεδαπῶν Φιλίων ἔμδν ἰκετο δῶμα.
 Εὐχίτο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
 Λαέρτην Ἀρνεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτοῦ.
- 270 Τὸν μὲν ἰγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἱερίνισσα,
 Ἐνδυκέως Φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἰόντων·
 Καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἑώκει·
 Χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργὸς ἑπτὰ τάλαντα,
 Δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον ἀνδεμόνεντα,
- 275 Δῶδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·

Solum autem patrem invenit bene-culto in arboreto,
 Circumfodientem plantam: squalentem autem indutus erat tu-
 Sutilem, turpem; circum verò crura bubulas (nicam,
 Ocreas sutiles ligaverat-sibi, sentium-stricturas vitans;
 Chirothecasque super manus, ruborum causa: at superne
 Caprinam galeam capite habebat, dolorem auctans.
 Hunc autem ut animadvertit multa-passus nobilis Ulysses
 Senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem,
 Stans utique sub excelsa pyro lachrymam effundebat.
 Cogitavit verò deinde in mente & in animo,
 Ofculari & amplecti suum patrem, & singula
 Dicere, quomodo venisset & accessisset ad patriam terram;
 An prius interrogaret, singulaque tentaret.
 Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,
 Primum mordacibus verbis tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad eum nobilis Ulysses:

Sane ille quidam deorsum tenens caput, plantam circumfodie-
 Eum autem astans alloquebatur illiustis filius; (bat;

„ O senex; non imperitia te tenet curandi
 „ Hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino;
 „ Non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva,
 „ Non pyrus, non area tibi sine cultura in horto.
 „ Aliud autem tibi dicam; tu verò ne iram induc animo;
 „ Ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem
 „ Gravem habes, squalisque male, & turpiter indutus es.
 „ Non quidem inertiae sane dominus causa non te curat,
 „ Neque quid tibi servile conspicuum est intuentibus
 „ In forma & statura; regi enim viro similis es.
 „ Tali autem similis es, qui postquam laverit comederitque,
 „ Debeat dormire molliter; hic enim mos est senum.
 „ Sed age mihi hoc dic, & accurate narra,
 „ Cujusnam servus es virorum? cuiusnam verò hortum curas?
 „ Et mihi hoc dic verò, ut bene sciam,
 „ Si revera utique Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit:
 „ Ille vir, jam nunc obviam-factus huc venienti,
 „ Nequaquam valde sapiens; quoniam non sustinuit singula
 „ Dicere, & audire meum verbum, ut interrogabam
 „ De hospite meo, an alicubi vivatque & existat,
 „ An jam mortuus sit, & in orci sedibus.
 „ Edicam enim tibi, tu verò attende, & me audi;
 „ Virum quondam hospitio-excepi chara in patria terra,
 „ Ad nostram domum ubi-venerat; & nondum quisquam mortalis
 „ Hospitum longinquorum charior meam advenit domum. (alius
 „ Profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; at dicebat
 „ Laertem ArceSIadem patrem esse ipsius.
 „ Hunc quidem ego ad domum ducens bene hospitio-excepi,
 „ Peramanter tractans, multa in domo mihi cum-essent;
 „ Et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat:
 „ Auri quidem ei dedi bene elaborati septem talenta,
 „ Dedi verò ei craterem totum-argenteum floribus-cælatum,
 „ Duodecimque simplices lænas, totque tapetes,
 „ Totidemque pallia pulchra, totidemque ad hæc tunicas;

Χωρίς δ' αὐτε γυναικας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδύνας,
Τέσσαρας εἰδαλίμας, ὥς ἤθελεν αὐτὸς ἐλίσσασθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κατὰ δάκρυον εἰβών.

280 ἦεἰν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις, ἦν ἔρσεσιναις·

Ἵβριζαὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι·

Δῶρα δ' ἐτάσια ταῦτα χαρίζεο, μυρὶ ὀπαίων·

Εἰ γὰρ μιν ζῶν γ' ἐκίχαις ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

Τῇ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέποιμψε,

285 Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἥ γὰρ ἔσμις, ὅστις ὑπάρξῃ.

Ἀλλ' ἔγε μοι τόδε εἶπε, καὶ ἀτρεκέως καταλέξεν.

Πόσον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνων,

Ἐν ξείνων δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἰ ποτ' ἔην γε,

Δύσμορον; ὅν που, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς,

290 Ἦέ που ἐν πόντῳ Φάγον ἰχθύας, ἢ ἐπὶ χέρσου

Θηροὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'. αὐδὲ ἐμήτηρ

Κλαῦσε περιεβίλασα, πατὴρ θ', οἱ μιν τεκόμεσθαι·

Οὐδ' ἄλοχος πολυδῶρος ἐχέφρων Πηνελόπεια

Κώκυς ἐν λαχέεσσι φίλον πόσιν, ὥς ἐπέειπεν,

295 Ὀφθαλμοὺς καθελούσα· τὸ γὰρ, γέρας ἐπὶ θανόντων.

Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἥδ' ἐταίρες;

Ποῦ δὲ νηὺς ἔστηκε βοή, ἢ σ' ἤγαγε δαῦρο,

Ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας

300 Νηὶς ἐπ' ἀλλοτρίῃς, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.

Εἰμι γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δῶματα ναίω,

Τῖδες Ἀφειδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος·

305 Αὐτὰρ ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστίν Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων

Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·

Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόλης.

Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμκτον ἔτος ἐστίν,

Ἐξ οὗ κείμεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,

310 Δύσμορος· ἥ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι

Δεξιόι, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνον,

Μοῖρ' αὖ καίνομος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει.

Μίξεσθαι ξενίῃ, ἥδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσιν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἔχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·

315 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλθὼν κένιν αἰθαλδασσάν

Χεύατα κακκεφαλῆς πολιῆς, ἀδινδν σναχίζων.

Τοῦ δ' ὤρνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη

Ὀρμιμὸς μένος προῦτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορῶντι,

Κύσσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἥδ' ἐπροσηύδα·

320 Κείνος μέντοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλῆς,

Ἥλυθον εἰκοσῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἀλλ' ὅσχοι κλυθμότο, γδοῖδ' τε δακρυδέντος.

Ἐκ γὰρ τοι ἔρ' (μάλα δὲ χορὴ σπενδόμεν ἔμπης·)

Μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡματέροισι δόμοισι,

325 Λῶβην τινύμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα.

Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο, φώνησέν τε·

Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθαδ' ἱκάνεις,

Ἐνθαδ' εἶπαι μὲν εἶπε ἀμφιφάδης, ὅφρα πεποῖθω.

- „ Separatim verò insuper mulieres eximias, operum scientes,
 „ Quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.
 „ Illi autem respondit deinde pater lachrymas stillans;
 „ Hospes, profecto quidem ad terram pervenisti, de qua inter-
 „ Injurii autem ipsam & improbi viri habent. (rogas:
 „ Dona verò irrita hæc largiebaris; multa præbens:
 „ Si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,
 „ Eo te bene donis remuneratus dimisisset,
 „ Et hospitio bono; hoc enim jus est, quicumque cœperit.
 „ Sed age mihi hoc dic, & accurate narra,
 „ Quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
 „ Tuum hospitem infelicem, meum filium, (si quidem unquam fuit,)
 „ Infortunatum? quem alicubi, procul ab amicis & patria terra,
 „ Vel in ponto comederunt pisces, vel in terra
 „ Feris & avibus captura factus est; neque ipsum mater
 „ Flevit cœpertum, paterque, qui ipsum genuimus;
 „ Neque uxor multum-dotata prudens Penelope
 „ Ploravit in lectis charum maritum, sicut decet,
 „ Oculos *illius* ubi-præferat: hic enim honos est mortuorum.
 „ Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 „ Quis? unde es hominum? ubinam tibi urbs & parentes?
 „ Ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
 „ Deo-pareisque socios? an vector venisti
 „ Navi in aliena; illi autem te-exposito discefferunt?
 „ Illum autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Enimverò ego tibi hæc valde accurate narrabo:
 „ Sum enim ex Alybante, ubi inclytas sedes habito,
 „ Filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
 „ At mihi sane nomen est Eperitus; sed me deus
 „ Errare-fecit à Sicania, huc ut-venirem nolens.
 „ Navis verò mihi hæc stat ad agrum, seorsum ab urbe.
 „ At Ulyssi hic jam quintus annus est,
 „ Ex quo illinc ivit, & à mea discessit patria,
 „ Infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti
 „ Dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
 „ Gaudebat autem ille abiens: animusque adhuc nobis sperabat,
 „ Mixtum-iri *nos* hospitio, & splendida dona daturus.
 „ Sic dixit: illum autem doloris nebula cœperuit atra:
 „ Ambabus verò manibus sumptum pulverem fulvum
 „ Fudit-tibi in caput cœnum, crebro gemens.
 „ Hujus autem commovebatur animus; ad nares verò ei jam
 „ Acer spiritus pulsavit, charum patrem intuenti.
 „ Osculatus verò est ipsum amplectens, iniliens, & alloquebatur;
 „ Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu inquiris,
 „ Veni vigesimo anno in patriam terram.
 „ Sed contine-te à fletu, luctuque lachrymoso.
 „ Edicam enim tibi; (valde autem oportet festinare omnino:)
 „ Procos interfeci in nostris sedibus,
 „ Contumeliam ulciscens animo-gravem, & mala opera.
 „ Ei autem rursus Laërtes respondebat, dixitque;
 „ Siquidem revera Ulysses utique, meus filius, huc venisti,
 „ Signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut perscinder.

Illum verò respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
 „ Quam in Parnasso mihi inflixit sus albo dente
 „ Peregre-profecto: tu verò me emiseras & veneranda mater
 „ Ad patrem Autolycum matris charum, ut acciperem
 „ Dona, quæ huc profectus mihi promiserat, & annuerat.
 „ Quin age, tibi & arbores, bene-culto in arboreto, (las,
 „ Dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam à te singu-
 „ Puer cum-essem, per hortum comitans; per ipsas verò
 „ Ibanus, tu autem nominasti & dixisti singulas.
 „ Pyros mihi dedisti tredecim, & decem malos,
 „ Ficos quadraginta, vitium-ordines verò mihi hic diserte-dixisti
 „ Daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unus-
 „ Erat; illic nempe uvæ omnigenæ insunt, (quisque
 „ Quando demum Jovis tempestates incubuerint desuper.
 Sic dixit: ejus autem ibidem soluta sunt genua & charum cor,
 Signa agnoscens, quæ ei accurata dixerat Ulysses.
 Circum verò filium charum jecit brachia; eum autem ad se
 Cepit anima-deficientem multa-passus nobilis Ulysses.
 At postquam is spiritum-recepit, & in mentem animus collectus
 Iterum verbis respondens allocutus est; (est,
 „ Jupiter pater, profecto utique adhuc estis dii in magno O-
 „ Si revera proci improbi injuriam luerunt. (lympo,
 „ Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes
 „ Huc adveniant Ithacenses, nuncios verò
 „ Circumquaque expediant Cephallenorum ad urbes.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint;
 „ Sed eamus ad domum, quæ hortum prope jacet:
 „ Illuc verò Telemachum & bubulcum & subulcum
 „ Præmisi; ut coenam appararent citissime.
 Sic utique locuti, iterunt ad ædes pulchras.
 Hi autem quando jam pervenerunt ad ædes habitantibus-com-
 Invenierunt Telemachum & bubulcum & subulcum, (modas
 Incidentes carnes multas, miscentesque generosum vinum.
 Interim verò Laërtem magnanimum sua in domo
 Famula Sicula lavit, & unxit oleo;
 Circumque deinde lænam pulchram jecit: at Minerva
 Prope altans membra auctavit pastori populorum,
 Majoremque, quam antea, & crassiorē fecit ad-intuendum.
 E balneo verò is egressus est; admirabatur autem ipsum charus
 Ut vidit immortalibus diis similem coram; (filius,
 Et ipsum compellans verbis alatis allocutus est;
 „ O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum
 „ Formaque staturaque, egregium fecit ad-intuendum.
 Eum autem rursus Laërtes prudens contra allocutus est;
 „ Utinam, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 „ Qualis Nericem cepi, bene-ædificatam urbem,
 „ Littus Continentis, Cephallenibus imperans,
 „ Talis existens tibi hesternus in nostris ædibus,
 „ Arma habens humeris, astitissē, & propulsassem
 „ Viros procos; eo ipsorum genua solvissem

„ Multo-

- Πολλῶν ἐν μαγάροισι, σὺ δὲ φρένης ἔνδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς Ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν παύσαντο πόνου, τεύκοντό τε δαΐτω.
 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 385 Ἐνθ' οἱ μὲν δαίπνω ἐπιχειρήσων· ἀγχιμόλον δὲ
 Ἥλδ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος
 Ἐξ ἔργων μογέοντες· ἔπει προμολοῦσα κάλεσσαν
 Μήτηρ, γρη῏ς Σικελῇ, ἥ σφείας τρέφε· καὶ ῥα γέροντα
 Ἐνδυκίως κομέεσκαν, ἔπει κατὰ γῆρας ἱμαρπτεν.
 390 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον, φράσσαντό τε θυμῷ,
 Ἔσαν ἐνὶ μαγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Μειλιχίοις ἰπέεσσι καθκπτόμενος προσέειπεν·
 Ὡ γέρον, ἴξ' ἐπὶ δαίπνων· ἀπεκλειάβεσθε δὲ θάμβευς·
 Διὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες
 395 Μίμνομεν ἐν μαγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰδὺς κίε, χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ φίλ', ἔπει νόσησας ἰελοδομένρσι μάλ' ἡμῖν,
 400 Οὐδέ τ' οἰομένοισι, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοῖ,
 Οὐδέ τε, καὶ μέγα χεῖρε, θεοὶ δέ τοι ὕβρια δοῖεν·
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἥ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια
 Νοσήσαντά σε δαῦρ', ἥ ἄγγελον ὀτρύνωμεν.
 405 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;
 Ὡς φάσ'· ὁ δ' αὖτις ἔρ' ἔζεν· ἐυξέσθου ἐπὶ δίφρου.
 Ὡς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 Δαικάνωντ' ἰπέεσσι, καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
 410 Ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον πατέρα σφῶν.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δαίπνων ἐνὶ μαγάροισι πένοντο.
 Ὅσση δ' ἔρ' ἄγγελος ἔκα κατὰ πτόλιν ἔρχετο πάντη,
 Μνηστῆρων συγερόν θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα·
 Οἱ δ' ἔρ' ὁμῶς ἄϊοντες ἰφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 415 Μυχημῶ τε ροναχῇ τε, δόμων προπάροι' Ὀδυσῆος·
 Ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φέρον, καὶ θάπτον ἔκαστοι·
 Τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολλῶν οἰκόνδε ἔκαστον
 Πέμπον ἄγειν Ἀλκίῳσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄερόν, ἀχρῦμενοι κῆρ.
 420 Αὐτὰρ ἔπει β' ἤγαρθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴσατο, καὶ ματέειπεν·
 Παιδὸς γὰρ οἱ ἔλασον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
 Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τοῦ ὄγε δακρυχέων, ἀγορήσατο καὶ ματέειπεν·
 425 Ὡ φίλοι, ἥ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ' Ἀχαιοῖς·
 Τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἔγων πόδας τε καὶ ἱσθλοὺς,
 Ὡλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·
 Τοὺς δ' ἰλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους.
 Ἀλλ' ἄγετε, πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ἔκα ἰκέσθαι,
 430 Ἥ καὶ ἐς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπείοι,
 Ἴομεν· ἥ καὶ ἔπειτα κατηφέας ἱσσομέν' αἰεὶ.
 Λώβῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἱσσομένοισι πυθέσθαι.

„ Multorum in sedibus; tu verò mente intus letatus fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant à labore, apparaverantque convi-
Ordine sedebant in sedilibusque solisque: (vium,

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem

Venit senex Dolius, unaque filii hujus senis

Ex operibus fatigati; quippe egressa vocaverat

Mater, anus Siculo, quæ ipsos nutrebat; & sahe senem

Studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi verò ut Ulysses viderunt, agnoveruntque animo,

Steterunt in sedibus attoniti; at Ulysses

Blandis verbis compellans allocutus est;

„ O senex, sede ad prandium; obliviscimini verò stuporis;

„ Dudum enim cibo manus-admovere cupientes

„ Manebamus in sedibus, vos expectantes semper.

Sic utique dixit: Dolius autem recta ivit, manibus passis

Ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus est manum ad carpum;

Et ipsum compellans verbis alatis allocutus est;

„ O chare, quandoquidem redisti cupientibus valde nobis,

„ Non verò & expectantibus, dii autem te duxerunt ipsi;

„ Salveque, & magnopere gaude; dii verò tibi prospera dent:

„ Et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,

„ An jam certo norit prudens Penelope

„ Reversum te huc, an nuncium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

„ O senex, jam novit; quid te oportet hæc curare?

Sic dixit: ille verò rursus deinde sedit bene-polita in sede.

Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulysses,

Blande-compellabant verbis, & manibus inhærebant:

Ordine verò sedebant juxta Dolium patrem ipsorum.

Sic illi quidem circa prandium in sedibus se-occupabant.

Fama verò nuncia cito per urbem ibat undique,

Procorum gravem mortem & fatum indicans:

Illi autem simul audientes ibant aliunde alius,

Cum strepituque gemituque, sedes ante Ulyssis:

Exportabant verò cadavera sedibus, & sepeliebant singuli:

Eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque

Mittebant vehendos piscatoribus, velocibus navibus imponentes:

Ipsi verò in concionem iverunt conferti, dolentes corde.

At postquam congregati erant, & frequentes convenerant,

Inter eos utique Eupithes surrexitque, & locutus est;

Ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor manebat,

Antinoon, quem primum interfecerat nobilis Ulysses:

Oh hunc ille lachrymas-fundens concionatus est, & inter-eos-dixit;

„ O amici, certe magnum opus vir hic molitus est Achivis:

„ Alios quidem cum navibus ducens multosque & eximios,

„ Perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos:

„ Alios autem reversus interfecit Cephallenorum longe optimos.

„ Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,

„ Vel & in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,

„ Eamus; aut & postea ignominiosi erimus semper:

„ Contumelia enim hæc sunt & futuris auditu.

- Εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε Φονῆας
 Τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ Φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
 435 Ζώμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανάων Φθιμένοισι μετήιν.
 Ἀλλ' ἴομεν, μὴ Φθέωσι παραιογένητες ἐκαῖνοι.
 Ὡς Φάτο δακρυχέων· οἶκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοῦς.
 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἤλαθε Μέδων καὶ θεῖος Ἀοιδὸς,
 Ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνήκεν·
 440 Ἔσαν δ' ἐν μέστοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἑκάστον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀθανάτων ἀέκνι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα·
 Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς β' Ὀδυσῆϊ
 445 Ἐγγυθεν εἰζήκει, καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.
 Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπαροῖθ' Ὀδυσῆος
 Φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας βριῶν
 Θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιζῖνοι ἐπίπτον.
 Ὡς Φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρῶν δέρας ἦρει.
 450 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιβέρτης
 Μασορίδης· ὃ γὰρ οἷος ὅρα πρόσω καὶ ἐπίτσω·
 Ὅς σφιν ἰϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅ, τί κεν εἶπω·
 Τμετέρη κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
 455 Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
 Τμετέρουσι παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων·
 Οἱ μέγα ἔργον ἔρεζον ἀτασθαλίῃσι κακῇσι,
 Κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
 Ἀνδρὸς ἀριζῆος· τὰν δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι·
 460 Καὶ νῦν ἔδε γένοιτο· πείθεσθέ μοι, ὥς ἀγορεύω·
 Μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπασον κακὸν εὖρη.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξον μεγάλην ἀκαλητῆ
 Ἠμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἄθροοι αὐτόθι μεῖναν.
 Οὐ γὰρ σφιν ἔδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπίθει
 465 Πείθοντ'· αἵψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσαντο περὶ χροῖ νύροπα χαλκῶν,
 Ἀθροοὶ ἠγέρεβοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.
 Τοῖσιν δ' Ἰφικλῆος ἠγύτατο νηπιεῖσιν·
 Φῆ δ' ὅγε τίετθεαι παῖδες Φόβον· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 470 Ἀψ ἀπενοςῆσιν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἰφέψειν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσήυδα·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείδων,
 Εἶπέ μοι εἰρομένη, τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεύθει;
 Ἥ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ Φύλοπιν αἰνὴν
 475 Τεύξεις; ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἱμὲν, τί με ταῦτα διείρεαι, ἡδὲ μεταλλᾶς;
 Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευτας νόον αὐτῇ;
 Ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἰλθὼν.
 480 Ἔρπον, ὅπως ἐδέλεις· ἐρέω δέ τοι, ὥς ἐπέοικεν.
 Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Ὅρκια πιτὰ ταμόντες, ὃ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·
 Ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε Φόβοιο
 Ἐκλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων

- „ Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
 „ Ulciscamur; non mihi quidem in mente dulce fuerit
 „ Vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
 „ Sed eamus, ne perveniant transgressi illi.
 Sic dixit, lachrymas-fundens: commiseratio autem cepit omnes
 Prope verò ad ipsos venit Medon & divinus cantor, (Achiv. 1.
 Ex ædibus Ulyssis; postquam ipsos somnus reliquerat;
 Steteruntque in mediis; stupor autem cepit virum unumquem-
 Inter eos verò locutus est Medon, prudentia doctus; (qua
 „ Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses
 „ Immortalibus invitis diis hæc molitus est opera:
 „ Ipse ego vidi deum immortalem, qui scilicet Ulysses
 „ Prope stetit, & Mentori omnia similis erat.
 „ Immortalis verò deus aliquando quidem ante Ulysses
 „ Apparebat animans, aliquando autem procos turbans
 „ Ruebat per domum; illi verò conferti cadebant.
 Sic dixit: eos verò omnes pallidus timor subiit.
 Inter eos autem & locutus est senex heros Halitherses
 Mastorides; is enim solus videbat ante & pone:
 Qui inter ipsos recte-sentiens concionatus est & dixit;
 „ Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam;
 „ Vestro vitio, o amici, hæc opera facta sunt:
 „ Non enim mihi parebatis, non Mentori pastori populorum,
 „ Ut vestros filios desinere-faceretis à stultitiis;
 „ Qui magnum opus faciebant improbitate mala,
 „ Possessiones attondentes, & dedecorantes uxorem
 „ Viri optimi; ipsum verò non amplius putabant rediturum:
 „ Et nunc sic fiat; parete mihi, sicut dico:
 „ Ne eamus, nequa aliquis accersitum malum inveniat.
 Sic dixit: hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore
 Dimidiis plures; illi verò conferti illic manserunt.
 Non enim ipsis placuit sermo in mente; sed Eupitheo
 Parebant: statim autem postea ad arma ruebant.
 At postquam induerant-se circum corpus splendido ære,
 Conferti congregabantur ante urbem spatiosam.
 Iphis autem Eupithes præfuit stultitiis:
 Putabat verò ille ulturum se filii cædem; neque sane erat
 Retro reversurus, sed illic fatum obiturus.
 At Minerva Jovem Saturnium allocuta est;
 „ O pater noster, Saturnie, summe regum,
 „ Dic mihi interroganti, quid jam tibi mens intus occultat?
 „ Nunquid ulterius bellumque malum & pugnam gravem
 „ Facies? an amicitiam inter utrosque statuis?
 Illam autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 „ Filia mea, cur me hæc percontaris, & interrogas?
 „ Nonne enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa?
 „ Ut sane illos Ulysses ulcisceretur reversus.
 „ Fac, quomodo vis; dicam verò tibi, sicut decet.
 „ Postquam jam procos ultus est nobilis Ulysses;
 „ Fœderibus fidis ictis, hic quidem regnet semper;
 „ Nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
 „ Oblivionem faciamus; illi verò se-invicem diligant

- 485 Ὡς τοπάρους· πλοῦτος δὲ καὶ εὐρήνη ἄλλης ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν, ὠτρυνε πάρος μεμαυῖται Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἄλγασα.
 Οἱ δ' ἱπεί οὖν σίτοιο μαλίφρανος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἔρα μύθων ἤρχε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
 490 Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὤσι κινόντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὥς ἐκέλευεν·
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰδὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας·
 Αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Οἶδ' ἐγὼ γυῖος ἔας· ἀλλ' ὀπλιζόμεθα θάσσον.
 495 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρνηντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ὄοντο,
 Τίσσακρος ἄμφ' Ὀδυσῆ', ἐξ δ' υἱαῖς οἱ Δολίου·
 Ἐν δ' ἔρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
 Καὶ πολλοὶ περ ἰόντες, ἀναγκαστοὶ πολέμιαί.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο περὶ χροῖ νύκτοα χαλκῶν,
 500 ὣϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς·
 τοῖσι δ' ἐπ' ἀρχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἡδὲ καὶ αὐδῆν.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὄν φίλον υἱόν·
 505 Τηλέμαχ', ἡδὴ μὲν τόδε γ' εἴσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
 Μῆτι καταισχύνοιν πατέρων γένος, σὶ τοπάρους περ.
 Ἀλλ' ἡ τ' ἡγορή τε κεκῶσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν·
 510 Ὅφρασι, αἶκ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῶδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Οὔτι καταισχύνοντα τεδν γένος, ὥς ἀγορεύεις.
 Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη, καὶ μῦθον ἔειπε·
 Τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι, ἣ μάλα χαίρω·
 Τίός θ' υἱὼνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι.
 515 Τὸν δὲ παρισκαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ Ἀρκεισιάδῃ, πάντων πολὺ φίλταθ' ἑταῖρην,
 Εὐξάμενος κούρῃ γλαυκῶπιδι, καὶ Διὶ πατρὶ,
 Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν πρότεϊ δολιχόσκιον ἔγχεος.
 Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐμπνευσσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη.
 520 Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρῃ μεγάλῳ,
 Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν πρότεϊ δολιχόσκιον ἔγχεος,
 Καὶ βάλεν Εὐκείθεα, κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχεος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἰσάτο χαλκός·
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 525 Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ Φαίδιμος υἱός·
 Τύπτον δὲ ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύουσι
 Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔηκαν ἀνδρούς,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίῃ, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἡῦσεν Φωνῆ, κατὰ δ' ἴσχεθε λαὸν ἄπαντα·
 530 Ἴσχεσθε πτολίμου, Ἰθακήσιοι, ἔργαλείοι,
 Ὡς κεν ἀναιμῶτεϊ γε διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δόος εἶλε·
 Τῶν δ' ἔρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·
 Πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, βεῖς ὅσα Φωνησάσης·
 535 Παῖδες δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαϊόμενοι βίοτοιο.
 Σμερῆαλέην δ' ἔβησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,

„ Sicut antea : divitiarum autem & pax abunde sit.
 Sic fatus, inclitavit antea promptam Minervam :
 Descendit verò ea ab Olympi verticibus impetu-facto.
 Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant ;
 Ipsi deinde sermonem exordiebatur multa-passus nobilis Ulysses ;
 „ Egressus aliquis videat , ne jam prope sint venientes.
 Sic dixit : egressus est autem filius Dolii , sicut jubebat :
 Stetitque proinde ad limen profectus ; illos verò prope vidit o-
 Statimque Ulysses verbis alatis allocutus est ; (mnes ;
 „ Hi jam prope sunt : sed armemur ocyus.
 Sic dixit : illi verò exurgebant , & arma sibi-induebant ,
 Quatuor circum Ulysses ; sex autem filii Dolii :
 Inter eos verò deinde Laërtes Doliusque arma induebant ,
 Etiam cani licet essent , necessarii bellatores.
 At postquam induerant-se circum corpus splendido ære ,
 Aperuerunt utique fores , exieruntque ; præibat autem Ulysses.
 Ad eos verò prope filia Jovis accessit Minerva ,
 Mentori assimilata , tum corpore , tum etiam voce.
 Hanc quidem conspicatus gaudebat multa-passus nobilis Ulysses ;
 Statimque Telemachum alloquebatur suum charum filium ;
 „ Telemache , jam quidem hoc sane in-animo-habebis ipse præ-
 „ Viris pugnantis , ubi discernantur optimi , (sens-factus ,
 „ Ne quid dedecores majorum genus , qui antea scilicet
 „ Roboreque & fortitudine excelluimus totam super terram.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est ;
 „ Videbis , si volueris , pater chare , hoc in animo .
 „ Nequaquam dedecorantem me tuum genus , sicut dicis.
 Sic dixit : Laërtes verò gavisus est , & sermonem dixit ;
 „ Quenam mihi dies hæc , dii chari ? profecto valde gaudeo ;
 „ Filiusque neposque de virtute litem habent.
 Eum autem astans allocuta est cæsia-oculis Minerva ;
 „ O Arcesiade , omnium multo charissime socionim ,
 „ Precatus filiam cæsiarum-oculis , & Jovem patrem ,
 „ Statim valde vibratam emitte longam hastam.
 Sic dixit , & inspiravit robur magnum Pallas Minerva.
 Precatus autem is deinde Jovis filiam magni ,
 Statim valde vibratam emisit longam hastam ,
 Et percussit Eupithem , galeam per æreis-munitam-malis ;
 Ea verò non hastam inhibuit ; penitus autem transit æs :
 Fragorem verò edidit is lapsus , resonueruntque arma super ipsa.
 Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses & illustris filius ;
 Feriebantque ensibusque & hastis ancipitibus.
 Et sane jam omnes perdidissent & fecissent reditus-expertes ,
 Nisi Minerva , filia Jovis Ægiolchi ,
 Clamasset voce , cohibuissetque populum omnem ;
 „ Abstinete à bello , Ithacenses , gravi ;
 „ Ut sine-cruore utique dirimamini citissime.
 Sic dixit Minerva : illos autem pallidus timor cepit :
 Eorumque proinde territorum ex manibus volabant arma ;
 Omniaque in terram cadebant , dea vociferata :
 Ad urbem verò convertebant-se cupidi vitæ-conservanda.
 Terribiliter autem clamavit multa-passus nobilis Ulysses ;
 Impetum

Οἶμῃσεν δὲ ἄλλος, ὥς' αἰετὸς ὑψικετῆεις.
Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει πολέοντα κεραυνὸν,
Κάδδ' ἔπασεν πρὸσθεν Γλαυκῶπιδος ἑβριμοπέτης.

540 Καὶ τότε Ὀδυσσεύα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο,
Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύσπα Ζεὺς.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπαίθετο, χάρη δὲ θυμῷ.

545 Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε

Παλλὰς Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη, ἡμῶν δέμας, ἥδ' καὶ αὐδήν.

Τέλος τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεύας.

Impetumque dedit concitus, sicut aquila altivolans.
 Tum verò demum Saturnius misit ardens fulmen;
 Decidit autem *id* ante Cæsiam-oculis forti-patre-natam.
 Et tunc Ulysssem allocuta est cæsia-oculis Minerva;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Contine-te, compesceque contentionem æque-gravis belli;
 „ Nequa tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.
 Sic dixit Minerva: ille verò parebat, gaudebatque animo.
 Fœdera autem demum in-futurum inter utrosque fecit
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiochi,
 Mentori assimidata, tum corpore, tum etiam voce.

Finis Odyssææ Homeri.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX RERUM

I N

ODYSSEA, HYMNIS, &c.

MAXIME MEMORABILIMUM.

A.

- A** Castus rex, ξ, 335.
 Acheron, fluvius infernalis, κ, 513
 Achillis anima Ulysssem alloquitur, λ, 472. exequiæ, ω, 57
 Achivi convocati à Telemacho, β, 7
 Achivorum diffidium, & infelix à Troja reditus, γ, 130
 Ææa insula, κ, 135; μ, 3
 Ægis Minervæ, χ, 297
 Ægisthus Agamemnonis uxorem ambit, γ, 26. Agamemnonem interficit, δ, 354
 Ægyptia terra, δ, 229
 Ægyptius heros, β, 15
 Æneas ex Venere ortus, Hymn. prim. in Venerem, 199
 Æolia insula, κ, 1
 Æolus filias suas conjunxit filiis in uxores, κ, 5. Ulyssi dat utrem ventorum, 9. reversum Ulysssem indignabundus expellit, 72
 Æsculapius medicus, Hymn. in Æsculap. 1
 Agamedes, Hymn. prim. in Apoll. 296
 Agamemnon septennio imperavit Mycenis, γ, 305
 Agamemnonis exitum narrat Nestor, γ, 264. ejus interitus, γ, 303; δ, 533. ejus umbra suum exitum Ulyssi refert, λ, 403. ejus anima Amphimedonti loquitur, ω, 105
 Agelaus Telemacho matris nuptias maturandas monet, υ, 322. Procos hortatur, χ, 232. jubet ne Mentor Ulysssem juvet, 213. ab Ulyssse interficitur, 293
 Ajacis anima Ulyssi irata, λ, 542
 Ajacis, Oilei exitus, δ, 509
 Alcinous, Phæacum rex, ξ, 12. ejus domus describitur, η, 85. ejus hortus, 112. Ulysssem clementer excipit, 168. Phæaces de hospite Ulyssse alloquitur, 168. optat Ulysssem filiae maritum, 311. promittit Ulyssi auxilium, 317. Phæaces hortatur ut Ulysssem juvent, θ, 25. parat convivium, 38. hortatur Phæaces ad certamen, 97. ejus filii, 119. Ulysssem ab Euryalo lacessitum alloquitur, 235. Phæaces monet ut Ulyssi dent xenia, 386. sciscitatur omnes Ulyssis condiciones & fortunas, 410. Ulysssem abitarum & Phæaces alloquitur, ν, 4
 Alcmena, λ, 265
 Alphæus, fluvius, Hymn. prim. in Apoll. 423; Hymn. prim. in Mercur. 139
 Ambrosia, ε, 93
 Amnisus, τ, 188
 Amphiaræus, ο, 244
 Amphimedontis anima Atridæ interitum procorum narrat, ω, 20
 Amphinomus procos à Telemachi nece dehortatur, π, 400. à Telemacho interficitur, χ, 92
 Amphion, λ, 261
 Amphitrite, μ, 97
 Anchialus, Taphiorum rex, κ, 105, 418
 Anchisæ cum Venere congressus,

- fus, Hymn. prim. in Venerem, 53, &c.
 Anoprea avis, α, 320
 Anticleæ, matris Ulyssis, umbra, λ, 84. cum alloquitur, 153, 215
 Antilochus à Memnone occisus, δ, 187
 Antinous Telemacho respondet, α, 383; β, 84. Telemachum alloquitur, β, 303. procos alloquitur, δ, 773; π, 364. Telemachum interficiendum monet, π, 371. succentet Eumæo propter mendicium Ulysses, ρ, 374. mendico respondet, 445. eumque scabellum petit, 467. Ulysses arcum experiri petentem increpat, φ, 287. ab Ulysses interficitur, χ, 15
 Antiope, λ, 259
 Antiphates, rex Lestrigonum, α, 114. unum è sociis Ulyssis devorat, 116
 Antiphys, Ulyssis socius, à Cyclope occisus, β, 19
 Antrum Polyphemi, ι, 182
 Apollo natus, Hymn. prim. in Apoll. 119. Nectare & Ambrosia enutritus, 124. cum Delphusa deliberat de construendo templo, 247. apud Cressam templum construit, 282, 294. Pythona Dracænam interficit, 300, 357. Delphusam iratus opprimit, 382. Cretes Sacrorum ministros sibi deligit, 392. ad templum eos ducit, 514. Mercurio de bobus abreptis irascitur, Hymn. prim. in Mercur. 244. cum Mercurio Jovem adit, 322. à Mercurio Citharam accipit, 493. & cum eo in amicitiam redit, 521, 571
 Arcadia, Hymn. prim. in Mercur. 2
 Arcisius, Ulyssis avus, π, 118
 Arcus Ulyssis, φ, 12, 90
 Arete, uxor Alcinoi, η, 54
 Phæaces alloquitur, λ, 335. Ulyssis abeunti dona præbet, ν, 66
 Arene, oppidum, Hymn. prim. in Apoll. 422
 Arethusa, fons, ν, 408
 Argo, navis, μ, 70. per Symplegadas à Junone transmissa, 72
 Argus, canis, Ulysses reversum agnoscit, ς, 301. moritur, 326
 Argyphæa, oppidum, Hymn. prim. in Apoll. 422
 Ariadne, λ, 320
 Arnæus, σ, 5
 Artacia, fons, α, 107
 Asteris, insula, δ, 846
 Athenæ, urbs, η, 80; λ, 320
 Atlas, α, 52
 Augurium aquilæ, ϑ, 160, 524
 Autolycus, Ulyssis avus, τ, 394. Ulyssis infanti nomen imponit, 409. Ulysses amice excipit, 414. Ulysses vulneratum sanat, 459
 Azantis, puella, Hymn. prim. in Apoll. 209

B.

- B**acchus à Prædonibus Tyrrenis capitur, navique imponitur, Hymn. prim. in Bacchum, 9. vinculis non tenetur, 13. Nautas portentis terret, 34. in Delphines transformat, 53. Bacchus, Jovis & Semeles filius, Hymn. secund. in Bacchum, 2
 Boëtes, ε, 272
 Boreas, ventus, ε, 296
 Bovis mactatio, γ, 439
 Byblinus funis, φ, 391

C.

- C**alypto Ulysses detinet, α, 55; δ, 557. ejus specus, ε, 63. alloquitur Mercurium, 87. cœnamque ei apponit, 92. indignatur in deos,

- deos, 116. cum Ulyssē loquitur, 160. eique jurat nullum se illaturam damnum, 180. cibum ei apponit, 196. spondet ei immortalitatem, 208. eum dimittit, 263
- Cancrī à Jove, ad ranas auxiliandas, mittuntur, Batrachom. 284
- Cantilenam recentissimam maxime celebrant homines, α, 351
- Cantus ornamentum convivii, α, 152
- Carpathus, insula, Hymn. prim. in Apoll. 43
- Cassandræ cædes, λ, 420
- Castor, λ, 299; Hymn. prim. in Jovis Pueros, ι; Hymn. secund. in Eosdem, 3
- Castor Hylacides, ξ, 204
- Cancones, Populi, γ, 366
- Centauri, φ, 303; Batrachom. 170
- Cephalenes, Populi, υ, 210, α, 377
- Cephius, fluvius, Hymn. prim. in Apoll. 240
- Ceres Jasoni commixta, ε, 125
- Cetei, populi, λ, 520
- Charybdis, μ, 101, 235. Ulyssis malum absorbet, 431. revomit, 438
- Chius, insula, γ, 172; Hymn. prim. in Apoll. 172
- Chloris, uxor Nelei, λ, 280
- Cicones, ι, 39. Achivos pugna superant, 59
- Cimmerii, populi, λ, 14
- Circe, κ, 136. ejus sedes, 210. in porcos vertit Ulyssis socios, 235. Ulyssis potionem dat, 316. eum lavat, 361. cibum ei apponit, 373. eum alloquitur, 378. ejus socios restituit pristinae formæ, 390. Ulyssē ad navem mittit, cæteros socios accersiturum, 402. amice eos excipit, 453. prædicat Ulyssī iter ad inferos, 488. itineris rationem docet, 504. Ulyssī vestitum dat, 542.
- oves mactandas navi imponit, 571. Ulyssī & sociis cibum præbet, μ, 18. Ulyssī futura pericula prædicat, & monita dat, 37
- Circus, accipitris genus, ν, 87
- Cithara, convivii sociæ, θ, 99; ρ, 271
- Cithara Mercurii, Hymn. prim. in Mercur. 17
- Clitas ab Aurora raptus, ο, 250
- Clytemnestra Ægisthum sequitur, γ, 272. Cassandram interficit, λ, 421. Agamemnoni necem molita est, 429; α, 199
- Cnossus, urbs, τ, 178; Hymn. prim. in Apoll. 393
- Cocytus, fluvius, κ, 514
- Columbæ, Jovi ambrosiam ferentes, μ, 63
- Coronis, mater Æsculapii, Hymn. in Æsculap. 2
- Cratæis, mater Scyllæ, μ, 124
- Creta, insula, τ, 173
- Crissa, insula, Hymn. prim. in Apoll. 282, 438
- Cruni, Hymn. prim. in Apoll. 425
- Ctesippus procos alloquitur, υ, 292. bovis pedem in Ulyssē conjicit, 299. à Bubulco interficitur, χ, 285
- Ctesius Ormenides, ο, 413
- Cyanea saxa, μ, 59
- Cyclopes absque lege vivunt, ι, 112. in speluncis habitant, 114. navigio carent, 125. deos non curant, 275
- Cyclops, Polyphemus, ι, 187. pecora mulget, 244, 308, 341. Ulyssē & socios in antro invenit, 251. socios devorat, 289, 311, 344. ejus donum, 370. vino obrutus, in antro recumbit, 372. ab Ulyssē excæcatur, 380. alios Cyclopos vocat, 399. Arietem alloquitur, 447. Ulyssis navem saxo petit, 481, 537. Neptuno supplicat, 528

- Cyclopus insula, sine cultura
fertilis, *ι*, 108
Cydones, incolæ Cretæ, *γ*,
293; *τ*, 176
Cyllene, mons, Hymn. prim.
in Mercur. 142, 228
Cyllenius, Mercurius, *ω*, 1
Cynthius, mons, Hymn. prim.
in Apoll. 17, 26
Cyprus, insula, *δ*, 83; *θ*, 362.
Veneri sacra, Hymn. secund.
in Venerem, 2; Hymn. tert.
in Eandem, 5

D.

- D** Anctorum animæ, *ω*, 16
Deliades, famulæ Apollini,
Hymn. prim. in Apoll.
157
Delphinus, Apollo, ibid. 495
Delphusa, ibid. 244. Apollinis
templum recipere non vult,
256. ab Apolline obruitur,
382
Delphusius, Apollo, ibid. 386
Delus, insula, *ξ*, 162; Hymn.
prim. in Apoll. 49. Latonam
recipit, 90
Demodocus, cantor cæcus, *θ*,
62; *ν*, 28. Ulyssis fletum mo-
vet, *θ*, 86. canit fabulam de
Veneris & Martis amplexu,
267. equum Trojanum can-
tat, 499
Deucalion, *τ*, 180, 181
Diana, *ξ*, 102. Orionem inter-
ficit, *ε*, 123. item mulierem
Phœnissam, *ο*, 477. in Orty-
gia nata, Hymn. prim. in A-
poll. 16. ejus studia, Hymn.
prim. in Venerem, 16; Hymn.
secund. in Dian. 4
Dii, malorum auctores false ar-
guuntur, *κ*, 32. omnia sciunt,
δ, 379. datores bonorum, *θ*,
325. omnia possunt, *κ*, 306
Diis indigent omnes, *γ*, 48
Diocles, *γ*, 488; *ο*, 186
Diomedes, *γ*, 167
Dione, Hymn. prim. in Apoll.
93

E.

- E** Cheneus senex, *ν*, 155; *λ*,
341
Echetus, rex, *σ*, 84
Eidothea, Protei filia, Mene-
lao erranti occurrit, *δ*, 367.
consilium dat, 383. ejus do-
lus in Patrem, 435
Elpenor, vino obrutus, tecto
decidit, *κ*, 559. ejus umbra
Ulyssis apparet, *λ*, 51. ejus
corpus sepelitur, *μ*, 12. tu-
mulus ei erigitur, 14
Elysius campus, *δ*, 563
Enceladus, Batrachom. 275
Enipeus fluvius, *λ*, 237
Epei, *ν*, 275; *ο*, 297
Epeus, *θ*, 493; *λ*, 522
Ephialtes, *λ*, 307
Ephyre, urbs, *κ*, 259, *β*, 328
Epicaste, *λ*, 270
Equus Trojanus, *δ*, 272; *θ*,
493; *λ*, 522
Erebus, *λ*, 57, 563
Erembi, Populi, *δ*, 84
Eridanus, fluvius, Batrachom.
20
Erinnys, *ο*, 234
Eriphyle, *λ*, 325
Erymanthus, mons, *ξ*, 103
Eubœa insula, *γ*, 174
Eumæus, nobilis subulcus, *ξ*,
3. ejus domus, 6. Ulyssis
hospitio excipit, 48. eum non
agnoscit, 56. sues mactat, 74,
419. ejus cum Ulysses colloquia,
80, 115, 121; *ο*, 306, 324.
parat

parat stratum Ulyssii, ξ , 518. fatum suum narrat, 402. Telemachum reducem excipit, π , 15. à Telemacho in urbem mittitur, 130. Penelopi narrat Telemachi reditum, 338. in agrum revertitur, 452. Ulyssiem in urbem ducit, ρ , 201. Melanthium increpat, 238. Ulyssis domum intrat, 324. in agrum revertitur, 603. Proci adducit porcos, υ , 162. Ulyssiem agnoscens amplectitur & osculatur, ϕ , 224. arcum ei tradit, 379. Melanthium vinculis constringit, χ , 190. eum deridet, 194. Arma induit, 201. Procorum nonnullos interficit, 267, 284. coenam in Laertis domo parat, ω , 363.

Eumelus, δ , 798

Eupithes cum Achivis conspirat in Ulyssis mortem, ω , 425. à Laerte occisus, 520

Europæ raptus, Batrachom. 78

Euryalus Phæax, lucta præstantissimus, θ , 127. Ulyssii indignatur, 158. illum ense donat, 403

Eurybates, præco, τ , 247

Euryclea, α , 429. à Laerte emptæ, 430. Telemacho lucem fert, 434. vinum &c præbet, β , 379. Ulyssii pedes lavat, τ , 387. ex cicatrice eum agnoscit, 392, 467. Ulyssis domum thure suffit, χ , 493. ejus reditum Penelopi nuntiat, ψ , 5

Eurydice, Nestoris uxor, γ , 452

Eurylochus, dux sociorum Ulyssis, ad ædes Circes properat, κ , 207. ad Ulyssiem revertitur, 244. Ulyssiem comitari recusat, 264. sociis suadet ne Circes domum ad-eant, 429. Ulyssii indignatur, μ , 278. consilium proponit boum Solis mactandarum, 339

Eurymachus Telemachum de Hospite interrogat, α , 400.

Halithersem reprehendit, β , 177. Penelopen subdole alloquitur, π , 435. eam laudat, σ , 243. Ulyssiem laceffit, 349. & scabello petit, 393. pocil-latorem ferit, 395. arcui im-par dolet, ϕ , 249. supplex Ulyssii, imputat Antinoo om-nia, χ , 45. procos hortatur ad defensionem, 70. ab Ulyssie occiditur, 82

Eurymedon, η , 58

Eurymedusa, nutrix Nauficæ, η , 8

Eurynome, Penelopæ ministra, σ , 168. Ulyssii sedem fert, τ , 100. eum lavat, ψ , 154

Euryphæssa, Hymn. in Solem, τ , 4

Eurytion, Centaurus, ebrius furit, ϕ , 298. puniatur, 299

Eurytus, θ , 224, 226; ϕ , 32

F.

Flame mori, miserrimum, μ , 342

Farina, medulla virorum, β , 220

Filii pauci Patribus similes; ple-rique peiores; β , 277

Fortis vir in omnibus potior re-bus, η , 51

Fortunæ non meminit Homerus, Hymn. prim. in Minerv. 5

G.

Geraestus, γ , 177

Gerenius, Nestor, γ , 68

Gorgonium caput, λ , 633

Gorgynis fines, γ , 294

Gratiæ Venerem lavant, θ , 364; Hymn. prim. in Venerem, 61

Græcorum infaustus à Troja re-ditus, γ , 130

Gyre, petræ, δ , 500

H.

Halithersea, vates peritissimus, prociis periculum immi-

INDEX RERUM.

- imminere indicat, β , 157. Jason à Cerere amatus, ϵ , 125.
 dissuadet Ulyssis cædem, ω , à Jove fulmine percussus, 128
 453 Jason, μ , 72
 Halius, Phæax, Alcinoï filius, Icmalius, faber, τ , 57
 cum Laodamante saltat, θ , Ida, mons, Hymn. prim. in A-
 372 poll. 34; Hymn. prim. in
 Harmonia, Hymn. prim. in A- Venerem, 68
 poll. 195 Idomeneus, γ , 191
 Hebe, λ , 602; Hymn. in Ilii excidium canit Demodocus,
 Herculem, 8 δ , 514
 Helena thalamo egreditur, δ , Iithya, Hymn. prim. in Apoll.
 121. Menelaum de Advenis 97, 115
 interrogat, 138. Ulyssis in- Imbrus, insula, Hymn. prim. in
 fortunium luget, 184. medi- Apoll. 36
 camen vino immiscet, 221. Incantatio vulneris, τ , 457
 de Ulysse, & Ilii excidio nar- Inferorum locus, λ , 22
 rat, 240. equo Trojano in- Ino, Cadmi filia, Ulysses mi-
 clusus nominatim vocat, 279. ratur, ϵ , 336. vittam ei dat,
 Hospitibus lectos parat, 296. 341. vittam recipit, 461
 Telemachum muneribus do- Inopus, fluvius, Hymn. prim.
 nat, θ , 125. Aquilæ augu- in Apoll. 18
 rium interpretatur, 172 Iopæana Apollini canunt Cretes,
 Helicon, mons, Batrachom. 1; Hymn. prim. in Apoll. 500,
 Hymn. in Neptun. 3 517
 Hercules, arcu peritissimus, θ , Iphiclus, λ , 289, 295
 224. ejus Simulachrum Ulyf- Iphimedeia, λ , 304
 sem alloquitur, λ , 616. Iphi- Iphitus Eurytides, Ulyssis dat
 tum hospitem interficit, ϕ , arcum, ϕ , 15, 31. equas
 27 amissas querit, 22. ab Her-
 Hermione, unica Helenæ filia, cule interficitur, 27, 34
 δ , 14 Iphthima, filia Icar, δ , 797
 Homerus cæcus, Hymn. prim. Iris, Hymn. prim. in Apoll.
 in Apoll. 172 102, 107
 Homine nihil imbecillius, σ , Irus mendicus, Ulyssis domum
 129 advenit, σ , 1. Ulysses juri-
 Horæ, Hymn. prim. in Apoll. giis incescit, 10. & in certa-
 194. Venerem è mari exci- men provocat, 25. à famulis
 piunt, Hymn. secund. in Ve- accingitur, 75. certamen ini-
 nerem, 5 turus tremit, 76. ab Antinoo
 Hospes, dum adest, amice trac- objurgatur, 77. cum Ulysse
 tandus; cum velit, demitten- concreditur, 88. cervice ictus,
 dus, θ , 74 humi decedit, 97. ab Ulysse
 Hospites à Jove sunt, ζ , 207; foras trahitur, 100
 ϵ , 57 Ismarus, urbs, ab Ulysse depo-
 Hydrus, Batrachom. 81 pulata, ϵ , 40
 Hyperea, ζ , 4 Ithaca, insula, γ , 81. capris
 pascendis apta, δ , 606. aspe-
 ra, ϵ , 27; γ , 242
 Ithacenses, post interfectos Pro-
 cos in concionem congregan-
 tur, ω , 419. armati urbe
 Bb 5 egre-

L

I Aolcus, insula, λ , 255
 Iacones, populi, Apollinem
 colunt, Hymn. prim. in A-
 poll. 147, 152

egrediuntur, 467. cum Ulyſſe, Telemacho, &c, conſi-
gunt, 525. Minervæ monitu
deſiſtunt, 533. & in urbem
revertuntur, 535
Itylus, τ, 522. à matre inter-
ficitur, 523
Junioreſ ſemper deſipiunt, η,
294
Juno Latonæ invidet, Hymn.
prim. in Apoll. 99. Jovi iras-
citur, 309, 331. terram fe-
rit, 333, 340. Typhaona
excipit, 353. Dracænæ eum
dat, 354
Jupiter, pater hominumque
Deorumque, α, 28; μ, 445.
in deorum conſilio verba fa-
cit, α, 32. Ulyſſi reditum
parat, 76. & boni & mali
dator, δ, 237. Mercurium
ad Calypſo mittit, ε, 29. fe-
licitatem hominibus diſtribuit,
prout vult, ζ, 188. Ulyſſis
navem fulmine ferit, η, 250;
μ, 415. Supplicum & Hoſpi-
tum vindex, ι, 270; Epi-
gram. inſcript. „Ad Nau-
tas“, ver. 4. Iniquos punit,
υ, 214. Deorum ſummus,
τ, 203. Ulyſſi ſignum dat
tonitru, υ, 103; φ, 413;
ω, 538. inter Ulyſſem & I-
thacenſes pacem & fœdera
ſtatuenda Minervæ mandat,
ω, 483. Concilium deorum
convocat, Batrachom. 167.
tonitru bellum indicat, 200.
Ranas miſeratur, 262, 283.
fulmen ejicit, 278. Cancros
mittit, 285. Mercurium bo-
ves ſurreptas Apollini oſten-
dere jubet, Hymn. prim. in
Mercur. 392. Veneri Anchi-
ſis amorem injicit, Hymn.
prim. in Venerem, 53. cum
Themifte colloquitur, Hymn.
in Jovem, 2. Minervam è
capite gignit, Hymn. ſecund.
in Minerv. 4

L.

Lacedæmon, δ, 1; ε, 20;
ο, 1
Laconica terra, Hymn. prim.
in Apoll. 410
Laerceus, aurarius faber, γ,
425
Laertes in agro degit, α, 190.
propter Ulyſſem abſentem
magnopere dolet, ο, 354.
Eumæum emit à Phœnicibus,
482. Telemachi diſceſſu ma-
xime affligitur, π, 142. ejus
domus, ω, 207. ab Ulyſſe
ſolus invenitur, 225. eum non
agnoscit, 280. filium deſlet.
315. Ulyſſem agnoſcens, ani-
mo deſicit, 344. armat ſe,
397. Eupithem interficit, 522
Læſtrygones Gigantibus ſimiles,
120. Ulyſſis naves & ſocios
perdunt, 122
Læſtrygonia urbs, α, 82; ψ,
318
Lampetie, Solis bonum cuſtos,
μ, 132. boves occiſas Soli
nuntiat, 374
Lampus, equus Auroræ, ψ, 245
Lamus, α, 81
Laodamas, Alcinoi filius, pro-
vocat Ulyſſem ad certamen,
θ, 145
Larus, avis, ε, 51
Latona, Dianam in Ortygia
parit, Hymn. prim. in Apoll.
16. Apollinem enitens, ter-
ras multas adit. 45. à Delo
petit, ut filii ſit locus nata-
lis, 51. juſjurandum jurat,
83. gravibus doloribus confi-
gitur, 91. Apollinem parit,
116
Leda, λ, 297; Hymn. prim.
in Jovis Pueros, 3
Leiocritus Mentorem increpat,
β, 242. Ithacenſium concilium
ſolvit, 257. à Telemacho in-
terficitur, α, 294
Leiodes vates, φ, 144. arcum
tendere nequit, 149. Prociſ
præ-

prædicat interitum ex arcu, 153. ab Antinoo objurgatur, 167. supplex orat Ulyssē, χ , 310. occiditur, 328
 Lelantus campus, Hymn. prim. in Apoll. 220
 Lemnus, insula, θ , 283, 294
 Lesbus, insula, γ , 169
 Leucippus, Hymn. prim. in Apoll. 212
 Leucothea Ulyssē opem fert, ϵ , 333
 Libya, δ , 85
 Linguarum sectio, γ , 332
 Lotophagi populi, ι , 84. Ulyssē sociis lotum dant, 93
 Lotus, herba, ejus vis, ι , 94
 Lucina, specus, τ , 188
 Luctæ certamen, θ , 126
 Luna, Hymn. prim. in Mercur. 99; Hymn. in Solem, 6
 Luceia, Pandari filia, τ , 518. filium interficit, 522
 Lycia, Hymn. prim. in Apoll. 179
 Lyra Mercurii, Hymn. prim. in Mercur. 47

M.

Mæonia, Hymn. prim. in Apoll. 179
 Mæra, λ , 325
 Maia, Mercurii mater, Hymn. prim. in Mercur. 1, 57, 89. Mercurium increpat, 155
 Mala opera non recte succedunt, θ , 329
 Malea, promontorium, γ , 287; δ , 514; ι , 80
 Malis alienis ridere, ν , 347
 Malo senescunt cito homines, τ , 360
 Malorum sibi homo causa, α , 7
 Mantius, θ , 249
 Marathon, η , 80
 Maron, Sacerdos Apollinis, ι , 197
 Mars Vulcani lectum dedecorat, θ , 269. Vulcani vinculis capitur, 296. à Vulcano deridetur, 306. dimittitur, 359.

in Thraciam abit, 361. in bello promiscue furit, λ , 536. præpotens, &c., Hymn. in Martem, 1
 Medon, præco, Procorum consilium, de Telemacho interficiendo, audit, δ , 677. Penelopi nuntiat, 698; π , 412. Procos hortatur ad cœnam, ρ , 172. à Telemacho servatur, χ , 357. in Ithacensium Concilio eadem Procorum describit, ω , 442
 Megapenthes, Menelai filius, δ , 11. Craterem Telemacho fert, θ , 121
 Megara, λ , 268
 Melampus, θ , 225
 Melanthius, caprarius, Procis capras agens, Ulyssē occurrit, ρ , 212. eum increpat, 217. calce ferit, 233. à Subulco reprehenditur, 239. eum convitiis proscindit, 248. Procis capras adducit, ν , 172. Ulyssē probis incescit, 177. Procis ignem accendit, ϕ , 181. eos armis instruit, χ , 142. in vincula conjicitur, 189. è trabe suspenditur, 192. à Subulco deridetur, 194. occiditur, 474
 Melantho, Penelopes ancilla, Ulyssē increpat, σ , 325; τ , 65. ab Ulyssē reprehenditur, σ , 336; τ , 70. & à Penelope, τ , 90
 Memnon, λ , 521
 Mendico pudor inutilis, ρ , 358
 Menelaus Græcos ad redeundum hortatur, γ , 141. Filii & filia epulas nuptiales celebrat, δ , 3. Telemachum & Piliſtratū hospitio excipit, 30. ejus domus splendidissima, 45, 72. labores suos narrat, 78. dolet de Ulyssē, 104, 169. Cœnam parat, 213. Græcos in equo Trojano describit, 270. quærit ex Telemacho causam itineris, 311. suam aliorumque Græcorum à Troja reditum

reditum narrat, 347, 495.
 Proteique fabulam refert,
 364. Telemacho dona pro-
 mittit, 614. muneribus do-
 natum dimittit, σ , 120, 147
Mentes, dux Taphiorum, α , 105
Mentor, Ulyssis socius, β , 225;
 ρ , 68. Ithacenses ad Procos
 cohibendos hortatur, 229. à
 Leiocrito reprehenditur, 242
Mercurius à Jove mittitur ad
 Calypso, ϵ , 29. ad iter se
 accingit, 44. Calypsus spe-
 cus adit, 57, 77. Jovis man-
 datum nuntiat, 97. abit, 148.
 ei ultimo ante somnum libant
 Phæaces, η , 137. In Vulcani
 domo, cum Apolline collo-
 quitur, θ , 334, 338. Ulyssi
 ad Circen proficiscenti oc-
 currit, κ , 277. & dat her-
 bam Moly, 302. Procorum
 animas ad inferos deducit,
 ω , 1, 10, 99. Jove & Maia
 natus, Hymn. prim. in Mer-
 cur. 3, 13. è testudine lyram
 facit, 24, 47. ea canit, 54,
 424. Apollinis boves fura-
 tur, 73. duas mactat, 116.
 à matre reprehenditur, 155.
 ab Apolline capitur, 293.
 cum eo Jovem adit, 323.
 Jovis monitu boves ostendit.
 402. Apollini lyram tradit,
 493. cumque eo in amicitiam
 redit, 504, 571. ab Apolli-
 ne donatur imperio in Leo-
 nes, &c, 566. Pana gignit,
 Hymn. in Pana, 35. Diis
 eum ostendit, 45
Mercurialis Collis, τ , 471
Mesaulius, servus Eumæi, ξ ,
 449, 455
Messena, ϕ , 15
Miletus, urbs, Hymn. prim. in
 Apoll. 180
Mimas, mons, γ , 172; Epi-
 gram. inscript. Neptuno, 5
Minerva, pro Ulysse Jovem
 orat, α , 45. ad iter se ac-
 cingit, & in Ithacam defer-
 tur, 96, 102. Ulyssis domum

adit, Mentæ assimilata, 103.
 hospitio excipitur à Telemach-
 cho, 119. cum eo colloqui-
 tur, 158. eum Procos expel-
 lere, patremque investigare
 jubet, 271. avi similis avo-
 lat, 319. Mentori assimilata,
 Telemacho animos addit, β ,
 268. navem ei sociosque ex
 Ithacensibus petit, 382. Pro-
 cis somnum inducit, 395. Te-
 lemachum ad iter properan-
 dum hortatur, 399. cum eo
 navem conscendit, 416. Ne-
 storem adeundum monet, γ ,
 14. apud Nestorem benigne
 excepta gaudet, 52. Græcis
 irata contentionem injicit,
 135. Telemachum reprehen-
 dit, 230. Nestorem cæteros-
 que monet, ut dormitum eant,
 331. Aquilæ similis disparet,
 371. à Nestore agnoscitur,
 377. Nestoris Sacris adve-
 nit, 435. Iphthimæ assimi-
 lata, Penelopen solatur, δ ,
 795, 825. in Concilio Deo-
 rum pro Ulysse intercedit,
 ϵ , 5. Dymantis filiz assimi-
 lata, Nausicaam de vestibus
 lavandis monet, ζ , 21. U-
 lysssem caligine coöperit, η ,
 14, 41. Virgini assimilata,
 Alcinoï ædes ei ostendit, 48.
 & Areten adeundam monet,
 53. Præconi assimilata, Phæ-
 ces congregat, θ , 7. Ulysssem
 eis gratum reddit, 21. Juve-
 ni similis Ulyssi apparet, ν ,
 221. notam se facit, 298. I-
 thacam ei ostendit, 345.
 cumque eo, de Procis inter-
 ficiendis, deliberat, 372. U-
 lysssem deturpat, ignotumque
 reddit, 429. Telemachum de
 reditu monet, σ , 10. Ulys-
 sem filio se notum facere ju-
 bet, τ , 167. corpusque ei
 pulchrum reddit, 174. Ulyss
 & Telemacho cum lucerna
 præit, τ , 34. Ulysssem so-
 latur, ν , 33. & in Procos
 animat,

animat, 45. Procos demen-
tat, 345. Mentori similis,
Ulyssi astat, animumque ad-
dit, χ , 205, 224. Hiron-
dini similis sedet in tecti tra-
be, 239. Procorum tela irri-
ta facit, 256, 273. Ulyssi
pulchritudinem affundit, ψ ,
156. Noctis & Auroræ cur-
sum detinet, 243. Ulysssem
caligine tectum urbe educit,
371. à Jove eventum sedition-
is Ithacensium sciscitatur,
 ω , 472. Ulyssi astat, 501.
Laerti animos inspirat, 519.
bellum dirimit, pacemque &
foedera inter utrosque statuit,
528, 545. cum Jove, de Mu-
rium & Ranarum pugna, col-
loquitur, Batrachom. 172. è
Jovis capite genita, Hymn.
prim. in Apoll. 308; Hymn.
secund. in Minerv. 4
Minos, λ , 567. Jovis confa-
bulator, τ , 179
Moly herba, κ , 302
Mors omnibus communis, γ ,
236
Mulieribus non fidendum, λ ,
455
Mulus, σ , 422
Mures concilium convocant,
Batrachom. 102. armant se,
123. cum Ranis confligunt,
202. à Cancris cæduntur, 290.
territi aufugiunt, 292
Murium victus, Batrachom. 33
Mus, apud Lacum, cum Rana
colloquitur, Batrachom. 13.
Ranæ tergum conscendit, 64.
Aqua territus exclamat, 76.
à Rana dimittitur, 86. &
aqua submergitur, 91, 98
Musæ Achillem cantu desinent,
 ω , 60. Deorum dona, homi-
numque ærumnas celebrant,
Hymn. prim. in Apoll. 189.
ex ipsis sunt Cantores, Hymn.
in Mus. & Apoll. 2
Mycala, Hymn. prim. in A-
poll. 41
Mycenæ, γ , 304

Mycenæ, β , 120
Myrmidones, γ , 188; δ , 9

N.

Naiades, Nymphæ, ν , 104
Naubolides, præstantissi-
mus Phæacum, δ , 116
Nausicaa, Alcinoi filia, à patre
currum petit, ξ , 57. cum an-
cillis vestes ad fluvium lavat,
90. pila ludit, 100. Ulyssi
cibum & vestimenta dat, 209,
214, 247. eum ad Alcinoi
domum ire jubet, 255. ad
urbem revertitur, η , 2. U-
lysssem miratur, θ , 459
Nausithous, ξ , 7; η , 62
Naxos, Hymn. prim. in Apoll.
44
Neæra, Solis uxor, μ , 133
Neleus, γ , 409; λ , 280
Neoptolemus, λ , 505
Neptunus, Ulyssi insensus, α ,
20, 68; ϵ , 284. procellam
in eum concitat, ϵ , 291. in
eum sævit, 376. Vulcano
suadet, ut Martem è vincu-
lis liberet, θ , 544. Peliam
& Neleum gignit, λ , 253.
Phæacibus indignatur, ν ,
129. eorum navem lapidem
facit, 162. Heliconi impe-
rat, Epigram. inscript. Nep-
tuno, ver. 2
Nericum, oppidum, ω , 376
Neritum, mons, ι , 22; ν , 351
Neritus, ρ , 207
Nestor cum filiis epulantur, γ ,
32. cum Telemacho colloqui-
tur, 68, 102. Græcorum à
Troja reditum narrat, 130.
Agamemnonis interitum re-
fert, 253. Sacrificium Mi-
nervæ parat, 417. currum
Telemacho parari jubet, 474
Nisus, σ , 126
Noëmon, β , 386; δ , 630
Notus & Zephyrus, navibus
maxime perniciosi, μ , 289

O.

Oceanus, λ, 638; ω; 11
 Oechalia, θ, 224
 Ogygia insula, η, 244
 Olympus, mons, λ, 314
 Onchestus, Neptuni lucus,
 Hymn. prim. in Apoll. 230
 Orchomenus, urbs, λ, 283
 Orestes patrem ulciscitur, α,
 30, 298; γ, 306
 Orion ab Aurora amatus, ε,
 121. à Diana peremptus, 123.
 ab Ulyssæ conspicitur apud
 inferos, λ, 571
 Orion, stella, ε, 274
 Orilochus, Alphei filius, γ,
 489; ε, 187
 Orilochus, Idomeni filius, ν,
 260
 Ortygia insula, ε, 123; ο, 403,
 Hymn. prim. in Apoll. 16
 Otus, λ, 307

P.

Pallantis filia Luma, Hymn.
 prim. in Mercur. 100
 Pandari filia, ν, 66. à Vene-
 re enutritæ, 68. ab Harpyis
 abreptæ, 77
 Paphos, insula, θ, 363; Hymn.
 prim. in Venerem, 59
 Parcæ, η, 197; Hymn. prim.
 in Mercur. 549
 Parcam nemo evitat, ω, 29
 Parnassus, mons, τ, 394
 Patria & parentibus nihil dul-
 cius, ι, 34
 Patrocli animam videt Ulysses,
 λ, 467
 Pauperes à Jove sunt, ζ, 208;
 ξ, 58
 Pelasgi, τ, 177
 Pelias, Neptuni filius, λ, 253
 Peloponnesus, Hymn. prim. in
 Apoll. 250, 290, 419
 Penelope, audito Phemii cantu,
 è thalamo descendit, α, 328.
 à Telemacho reprehensa, re-
 vertitur; & Ulyssæ deslet,

360, 363. Procos dolo ludit,
 β, 93. propter Telemachi
 discessum, luget, δ, 703,
 719. Minervæ supplicat, 761.
 & ab ea solatio afficitur, 795.
 840. Proci se ostendit, π,
 409. Antinoum increpat, 417.
 Telemachum reversum am-
 plectitur, ρ, 38. cum eo &
 Theoclymeno colloquitur,
 100. mendicam Ulyssæ ac-
 cersi jubet, 508. è thalamo
 descendit ad Procos, τ, 205.
 Telemachum reprehendit,
 214. ab Eurymacho lauda-
 tur, 244. à Proci dona ac-
 cipit, 301. Melantho ancil-
 lam objurgat, τ, 90. cum
 Ulyssæ ignoto colloquitur,
 103. Eurycleam cum lavare
 jubet, 357. Ulyssæ somnium
 suum refert, 535. Dianæ sup-
 plicatur, ν, 60. Arcus cer-
 tamen Proci proponit, φ,
 1, 73. Antinoum reprehendit,
 312. Eurycleæ, reditum
 Ulyssæ nuntianti, non credit,
 ψ, 11, 81. Ulyssæ non agno-
 scens, à Telemacho reprehendit-
 ur, 96. Ulyssæ tandem
 agnoscit, & amplectitur,
 205. cumque eo colloquitur,
 209, 256, 301
 Peribœa, η, 57
 Periclymenus, λ, 285
 Phæaces, populi, ζ, 4. navi-
 gatione peritissimi, η, 108;
 θ, 247, 253. cursu, saltu,
 &c. præstant, θ, 247, 253.
 eorum principes duodecim,
 390. Ulyssæ dona dant, 399.
 eorum naves præstantissimæ,
 556. eorum navis in Saxum
 convertitur, ν, 163
 Phæstus, promontorium, γ,
 296
 Phæthron, equus Auroræ, ψ,
 246
 Phæthusa, Solis boum custos,
 μ, 132
 Pharmacum Helenæ, discutens
 tristitiam, δ, 220
 Pharus,

- Pharus, insula, *δ*, 355
 Pheidon, Thesprotorum rex,
ξ, 316; *τ*, 287
 Phemius canit reditum Achivo-
 rum, *α*, 325. reprehensus à
 Penelope, 337. canit prociis,
ρ, 263. Ulyssi supplicat, *χ*,
 343. ab Ulyssè & Telemacho
 servatur, 355, 371
 Phœræ, *γ*, 488
 Philoctetes, *γ*, 190. arcu peri-
 tus, *θ*, 219
 Philætius, bubulcus, *υ*, 185.
 cum Ulyssè ignoto colloqui-
 tur, 199. Ulysssem agnoscens
 amplectitur, 224. fores aulæ
 claudit, 389. Procorum non-
 nullos interficit, *χ*, 268,
 285
 Philomelides, *δ*, 343; *ρ*, 134
 Phlegyæ, populi, Hymn. prim.
 in Apoll. 278
 Phocæ, *δ*, 404
 Phœnices, populi, re nautica
 celebres, *ο*, 414
 Phœrcynis portus, *υ*, 96
 Phrontis naucleri obitus, *γ*, 278
 Phthia, *λ*, 495
 Pieria, mons, *ε*, 66
 Pilæ lusus, *θ*, 372
 Piræus, Telemachi socius, *ο*,
 539. Telemachi iussu Theo-
 clymenum hospitio excipit,
 545; *υ*, 372. Telemachum
 alloquitur, *ρ*, 74
 Pirithœus, *λ*, 630; *φ*, 296
 Pisenor, præco, *β*, 38
 Pitistratus, *γ*, 36, 490. Tele-
 machum hospitio excipit, 37.
 cum eo ad Lacedæmonem cur-
 ru vehitur, *δ*, 1. Menelaum
 alloquitur, 155, 190. Pylum
 revertitur, *ο*, 193, 216
 Pleiades, *ε*, 272
 Polites, Ulyssis, socius, *κ*, 224
 Pollux, *λ*, 299; Hymn. prim.
 in Jovis Pueros, 1; Hymn.
 secund. in Eosdem, 3
 Polycasta, Nestoris filia, Te-
 lemachum lavat, *γ*, 464
 Polyctor, *ρ*, 207
 Polydamna, *δ*, 228
 Polyphemus, Cyclops, Neptuni
 filius, *α*, 70; *ι*, 187
 Polyphides, vates, *ο*, 252
 Pontonœus, præco, vinum dis-
 tribuit, *η*, 182; *υ*, 53. Se-
 dem ponit Cantori, *θ*, 65
 Pramnium vinum, *κ*, 235
 Priami urbs, consilio Ulyssis
 capta, *χ*, 230
 Proci, domum Ulyssis ingressi,
 epulantur, *α*, 144. Phemii
 cantu delectantur, 151, 325.
 strepitum per domum faciunt,
 365; *δ*, 768; *ρ*, 360; *σ*,
 398. Telemachum admiran-
 tur, *α*, 381; *σ*, 409; *υ*,
 268. domum abeunt, *α*, 424.
 Telemachum derident, *β*,
 324, 331. ante Ulyssis ædes
 ludunt, *δ*, 625; *ρ*, 167. Te-
 lemacho cædem moliantur,
δ, 659, 669, 771, 824. pa-
 rant navem ad insidias ei
 struendas, 778. in insidiis lo-
 cant se, 847. re infecta re-
 deunt, *κ*, 351. nova ineunt
 consilia, 361. Ulyssis & Iri
 certamine delectantur, *σ*,
 40, 70, 99. mirantur Penelo-
 pæ pulchritudinem, 211. ei
 dona afferunt, 290. Telemæ-
 cho cædem struentes, sinistro
 omine deterrentur, *υ*, 241.
 convivium parant, 250. ma-
 lis ridet alienis, 347. por-
 tentis diris circumdantur, 348
 &c. Telemachum, ob hospi-
 tes, derisui habent, 373. U-
 lyssis arcum frustra tentant,
φ, 144, 184, 245. eorum
 cædes incepta, *χ*, 8. armant
 se, 146. omnes interfecti, 383.
 eorum animæ ad inferos de-
 ducuntur, *ω*, 1. corpora se-
 peliuntur, 416
 Procorum numerus, *κ*, 245
 Procris, *λ*, 320
 Proserpina, *κ*, 491, 494. ejus
 lusus, 509
 Proteus, *δ*, 385. è mari egre-
 ditur, 450. Menelaï insidiis
 captus, in varias species sese
 trans-

transformat, 455. cum Melino colloquitur, 461 &c.
 Mare subit, 570
 Pfyria insula, γ, 171
 Pudor mendico non bonus, ρ, 347
 Pylus urbs, γ, 4, 485
 Pyriphlegethon, fluvius infernalis, κ, 513
 Pythius, Apollo, Hymn. prim. in Apoll. 373
 Pytho, Dracæna, ibid 372

R.

Rana Muris genus sciscitatur, Batrachom. 13. per lacum tergo eum portat, 64.
 Hydro territus, eum dimittit, 83. in Ranarum concilio se excusat, 145
 Ranæ concilium vocant, Batrachom. 133. armant se, 160. cum muribus pugnant, 202. à Jove auxilio juvantur, 262, 284
 Ranarum victus, Batrachom. 53
 Regis probi felicitas, τ, 109
 Rhadamanthus, δ, 564; η, 324
 Rhea, Dea, Hymn. prim. in Apoll. 93; Hymn. prim. in Venerem, 43; Hymn. in Junonem, 1
 Rhenæa insula, Hymn. prim. in Apoll. 44
 Rhethrum, portus, α, 186
 Ridere malis alienis, υ, 347

S.

Sacrorum faciendorum ritus, γ, 430; λ, 23; μ, 356; ξ, 422
 Salmoneus, λ, 235
 Same, insula, α, 246
 Samus, ο, 29
 Scheria, insula, ε, 34; ζ, 8
 Scylla, μ, 73. sex Ulyssis socios devorat, 425
 Scyrus, λ, 508
 Senum mos est molliter dormire, ω, 254

Siculi, populi, υ, 383
 Sidonia, γ, 285
 Sidonii, δ, 84
 Similem ad similem ducit Deus, ρ, 218
 Sintia, populi, θ, 294
 Sirænes, omnes homines mulcent, μ, 39. Ulyssis canunt, 183
 Sisyphus, λ, 592
 Sol Diis hominibusque lucet, γ, 2; Hymn. in Solem, 8. videt & audit omnia, λ, 108; μ, 323. ejus genus, Hymn. in Solem, 1
 Sol Vulcano nuntium fert de Marte & Venere, θ, 269. apud Deos, de bobus occisis conqueritur, μ, 376. Pythona dracænam interfectam putrefacit, Hymn. prim. in Apoll. 374
 Solis boves & oves, μ, 128, 262. ab Ulyssis fociis mactantur, 353
 Solis defectio, υ, 356
 Solis portæ, ω, 12
 Somni portæ, τ, 562
 Somnia, alia irrita, alia veri præfaga, τ, 564
 Somanus, laborum & sollicitudinum omnium requies, υ, 85; ψ, 342
 Somnus nimis, molestus, ο, 393
 Sparti, λ, 459; γ, 412
 Stercorationem Homero notam observat Victorius, ω, 226
 Sternutatio, boni ominis, ρ, 541
 Stygia aqua, κ, 514. jusjurandum gravissimum, ε, 185; Hymn. prim. in Apoll. 85
 Sunium, promontorium, γ, 278
 Syria, insula, ε, 402

T.

Tænarus, Hymn. prim. in Apoll. 412
 Talis ludant Proci, α, 107
 Tantalus, λ, 581
 Taphii, populi, α, 181; ο, 426
 Tartarus

Tartarus, Hymn. prim. in Mer-
cur. 256, 374

Taygetus, mons, ζ, 103; Hymn.
secund. in Jovis Pueros, 4

Telemachus Minervam Mentæ
assimilatam hospitio excipit,
α. 119. & cum ea alloqui-
tur, 156 &c. matrem repre-
hendit, 345. cum Prociſ col-
loquitur, 367 &c. cubitum
it, 425. Achivos convocat,
β, 6. infortunia ſua in con-
cilio exponit, 40, 130. na-
vem petit, 212. Minervam
precatur, 260. Prociſ mina-
tur, 315. ab Euryclea viati-
ca petit, 349. navem parat,
ſociosque congregat, 389,
391. navem conſcendit, 416.
Pylum advenit, γ, 4. à Mi-
nerva animatur, 13, 25. apud
Neſtorem amice excipitur, γ,
34. cum Neſtore colloquitur,
75, 247 &c. à Minerva re-
prehenditur, 229. cum Piſi-
ſtrato currum conſcendit,
481. Lacedæmonem advenit,
δ, 1. Menelai ædes admira-
tur, 44, 71. à Menelao be-
nigne excipitur, 47. ab He-
lena agnoſcitur, 143. cum
Menelao colloquitur, 315
&c. Piſiſtratum de reditu
monet, ε, 46. à Menelao
petit, ut ſe dimittat, 65, 87.
muneribus donatur, 113, 125.
currum conſcendit, 145. ac-
cepto Aquilæ augurio, abit,
182. Piſiſtratum alloquitur,
195. ſocios hortatus, Minervæ
ſacra facit, 222, 258.
cum Theoclymeno colloqui-
tur, 265. eumque in navem
ſuſcipit, 282. à Pylo ſolvit,
287. Ithacam redit, 494.
Theoclymenum allocutus,
Accipitris omen conſpicit,
524. Theoclymenum Piræo
commendat, 538. ad Eu-
mæum divertit, 554. cum
eo & Ulyſſe ignoto colloqui-
tur, π, 30 &c. Eumæum

ad Penelopen mittit, 130.
Ulyſſem agnoſcens amplecti-
tur, 213. Procorum nume-
rum recenset, 245. & de
eorum cæde cum Ulyſſe de-
liberat, 256. Eumæum re-
verſum interrogat, 460. ad
urbem proficiſcitur, ς, 26.
à Penelope de itinere inter-
rogatur, 41. Piræum donâ
Menelai ſervare jubet. 78.
Penelopi itineris ſucceſſum
reſert, 107. Ulyſſi mendico
cibum dat, 342. Eumæum
reprehendit, 392. & Anti-
noum, 396. ad Penelopes
ſermonem ſternuit, 541. Eu-
mæum dimittit, 599. Ulyſ-
ſem cum Iro certaturum ani-
mat, σ, 60. Penelopi de hoc
certamine reſpondet, 225.
Procos reprehendit, 404. cum
Ulyſſe arma in Thalamum
deponit, τ, 31. Parietes
domus lucentes obſervat, 36.
Eurycleam de hōſpite inter-
rogat, υ, 128. ad concionem
it, 146. Ulyſſi dat cibum &
potum, 257. Cteſippum in-
crepat, 303. Agelao, de
matris nuptiis, reſpondet,
338. ſecures ſtatuit, & Ulyſ-
ſis arcum tentat, φ, 120,
124. arcum deponit, 136.
matrem alloquitur, 334. ar-
cum Ulyſſi dari jubet, 369.
Ulyſſis nutu monitus, ſe ac-
cingit, 431. Amphinomum
interſcit, χ, 91. Patri ar-
ma affert, 112. thalami ja-
nuam claudi jubet, 157. Pro-
corum nonnullos interſcit,
267, 284, 294. Phœmum &
Medonta ſervandos monet,
356. Eurycleam vocat, 395.
cum ſamulis domum verrit,
454. ancillas impudicas ſu-
ſpēdit, 465. matrem repre-
hendit, ψ, 96. cum Ulyſſe
de Ithacenſium ira evitanda
conſulit, 123. cum Ulyſſe &
ſamulis urbe egreditur, 371
apud

apud Laertem convivium parat, *ω*, 362. fortem se praestitutum patri pollicetur, 309. cum Ulyssē Ithacenses aggreditur, 525
Telemus Cyclopi vates, *ι*, 508
Temese, urbs, *α*, 184
Tenedos, *γ*, 159
Testudinem in Lyram aptat Mercurius, Hymn. prim. in Mercur. 46
Thebæ conditæ, *λ*, 262
Themis, Dea, Hymn. prim. in Apoll. 94; Hymn. in Jovem, 2
Theoclymenus, vates, ad Telemachi navem confugit, *ο*, 223, 256. ejus genus, 225. rogat, ut in navem suscipiatur, 277. augurium interpretatur, 531. hospitio excipitur à Piræo, 545; *ρ*, 84; *υ*, 372. Penelopi de Ulyssis reditu vaticinatur, *ρ*, 151. Prociis malum imminens prædicit, *υ*, 350. exit ædibus Ulyssis, 371
Theseus, *λ*, 321, 630
Thesproti, populi, *ξ*, 315, 316
Thetis, audita Achillis morte, mari egreditur, *ω*, 47. certamina funebria ei instituit, 85. Vulcanum cadentem suscipit, Hymn. prim. in Apoll. 319
Thoas, *ξ*, 499
Thoösa, Polyphemi mater, *α*, 71
Thracia, *θ*, 361
Thrasymedes, Nestoris filius, bovem occidit, *γ*, 448
Thyestes, *δ*, 517
Tirestias, vates cæcus, *κ*, 492. solus ex umbris sapiens, 494. Ulyssis apparet, *λ*, 90. de reditu ei monita dat, & futura prædicit, 99. docet eum qua ratione ab umbris agnoscatur, 245. Orci domum subit, 249
Tithonus, *ε*, 1. ab Aurora raptus, Hymn. prim. in Venerem, 219

Tityus, Terræ filius, *η*, 324. à Vulturibus laniatur, *λ*, 577
Tidæria, Solis insula, *λ*, 106; *μ*, 127
Triopus, Hymn. prim. in Apoll. 213
Trojæ excidium à Demodoco cantatum, *θ*, 514
Tyrides in equo Trojano, *δ*, 280
Typhaon ex Junone ortus, Hymn. prim. in Apoll. 306, 352
Tyro, *β*, 120; *λ*, 234

V.

Venter multorum malorum causa, *ρ*, 286, 474
Ventos quatuor in Ulyssē excitat Neptunus, *ε*, 295, 296. ventos utre inclusos Ulyssis dat Æolus, *κ*, 19
Venus cum Marte deprehenditur à Vulcano, *θ*, 296. à Vulcano liberata, Paphum abit, 362. Pandari filias enutrit, *υ*, 68. nuptias iis petit à Jove, 73. inter Deas tripudiat, Hymn. prim. in Apoll. 195. amore domat omnes, Hymn. prim. in Venerem, 2, 34. Anchisis amore capta, 53. ornat se, 58. feris amorem injicit, 73. Anchisis tugurium adit, 75. eumque alloquitur, 107. cum eo concumbit, 167. ex somno eum suscitatur, 177. filium ei pollicetur, Æneamque nomen imponit, 197. Anchisen monet, ne cui rem revelet, 282. in cælum abit, 292. Venus, ex mari ab Horis suscepta, Hymn. secund. in Venerem, 5. ornata, 6. & ad Deos ducta, 14
Vinum suavissimum & generosissimum, *ε*, 196. Vinum varie homines afficit, *ξ*, 464; *τ*, 122. Centaurum labefecit, 295

Ulyss.

Ulysses, maximis erroribus jactatus, plurimos dolores passus, α, 1. sui sociorumque reditus cupidissimus, 5, 13. à Calypso detentus, 14, 55; δ, 558. summo patriæ revivendæ desiderio affectus, α, 57. ejus reditus à Neptuno impeditus, 74. ad Trojam consiliis præstantissimus, γ, 120. verberibus cæsus, urbem Trojanam dolose ingreditur, δ, 244. ubi ab Helena sola agnoscitur, 250. in equo Trojano Anticium cohibet, ne Græcos prodat, 271, 287. in Lesbo, cum Philomelide certat, 342; ρ, 133. invitus à Calypso detentus, in litore sedet perpetuo lugens, mareque intuens, ε, 82, 151. cum Calypso de reditu colloquitur, 172. & cibum sumit, 200. Calypsus monitu ratem sibi compingit, 243. ab ea dimittitur, 263. navigat, sidera observans, 270. à Neptuno conspicitur, 282. procella ingruente, sortem suam luget, 298. rate excussus, mari submergitur, 315, 319. ratem repetit, fluctibusque & ventis jactatur, 342. à Leucothea vittam accipit, 351. rate penitus contracta, ligno uno insidens vehitur, 370. dies & noctes duo, fluctibus jactatur, 388. terram tandem videt, 392. fluctuumque & scopulorum pericula difficillime elapsus, littus attingit, 402. Leucotheæ vittam in flumen remittit, 459. terram osculatur, 463. arbustum ingressus, soliis tegit se, 476. somno expectatus, arbusto egreditur, ζ, 127. Nausicæ & ancillis se ostendit, 137. Nausicæ supplicat, 148. ab ea vestitu donatur, 214. flumine lotus vestibusque indutus, Nausicæ admirationem movet, 237.

cibo reficitur, 248. Minervæ supplicat, 323. nebula septus à Minerva, ad Alcinoi ædes perducitur, η, 14, 47, 82. earum splendorem miratur, 83, 134. ingressus, Areten supplex orat, 142. ab Alcinoö benigne excipitur, 167. & ab ipso dimissionem petit, 222. interrogatus, Arete suos labores narrat, 241. septennium in insula Ogygia detentus, 259. cum Alcinoö colloquitur, 302. dormitum it, 343. Phæacibus admirationem movet, θ, 17. Demodoci cantu dolet, 83. ad certamen provocatus, Euryalum reprehendit, 165. disco omnes superat, 186. Phæacibus vires suas ostentat, 202. Phæacum tripudium miratur, 264, 383. Demodoci cantu delectatur, 368. ab Euryalo, ense donatur; 403. muneribus donatur & à Phæacibus, 417; υ, 16. item ab Arete, θ, 441. Nausicæ gratias agit, 463. Cantori cibum mittit, 464. Demodoco Trojanum excidium canente, lachrymas fundit, 521. ab Alcinoö interrogatus, erroris sui historiam refert, ι, 1. Ithacam describit, 25. Ciconum urbem depopulatus, ab ipsis deinde prælio superatur, 40, 47. procella affligitur, 67. Terram Lotophagorum appellitur, 84. indeque ad Cyclopas, 106. cum sociis duodecim, Polyphemi antrum ingreditur, 195, 216. cum eo colloquitur, 258. vinum ei dat, 353, 360. nomen sibi fingit Outin, 366. Cyclopi oculum eruit, 380. seipsum & socios sub ovibus celat, 425. Cyclopi insultat, 475, 502. ad cæteros socios revertitur, 543. Æoliam advenit, κ, 1. ab Æolo amice excipitur, 14. ventisque utro inclusus

inclusis donatur, 19. ad eum
 iterum delatus, insula expel-
 litur, 72, 76. Læstrygoniam
 advenit, 81. ubi naves locios-
 que plurimos amittit, 118,
 132. ad Æxam, Circes insu-
 lam, venit, 135. cervum con-
 figit, 161. socios animat, 172.
 sociorum partem ad Circes
 ædes mittit, 208. Circe ad-
 iturus, à Mercurio accipit
 Moly, 302. Circes ædes in-
 gressus, cum ea colloquitur,
 336, 383. lavatur, ciboque
 reficitur, 360, 371. ad na-
 vem redit, 407. reliquosque
 socios inde ad Circe ducit,
 446. Circe de reditu consu-
 lit, 483, 501. socios ad iter
 instituendum hortatur, 547.
 ad Cimmerios appellitur, λ,
 13. mortuis sacra facit, 24.
 Elpenoris umbram videt &
 alloquitur, 51, 56. matris
 animam videt, 84. Tiresiæ
 umbram consulit, 90. matrem
 alloquitur, 162. & amplecti
 frustra conatur, 203. umbras
 alias complures videt, 234
 &c. ab Alcinoö discedendi
 copiam petit, 353. cum A-
 gamemnonis anima colloqui-
 tur, 395. cum Achillis, 476.
 Ajacem videt, 542. & allo-
 quitur, 552. videt Minoem,
 567. Orionem, 571. Tityum,
 575. Tantalum, 581. Sisy-
 phum, 592. cum Hercule
 colloquitur, 614. ad navem
 redit, 635. ad Circes insulam
 reversus, Elpenori exequias
 facit, μ, 8. cum Circe de
 futuro itinere colloquitur, 36.
 navem conscendit, 145. So-
 ciis Circes & Tiresiæ vaticini-
 a exponit, 154, 271. ad Si-
 renum insulam appulsus, so-
 ciorum auribus ceram indit,
 166, 173. Sirenium cantum
 audire cupit, 192. socios a-
 nimat, 207. armat se, 226.
 Scyllam & Charybdiu effu-

git, 260. ad Solis insulam
 appulsus, Socios monet, ne
 Solis pecora violent, 271,
 297, 320. Solis bobus occi-
 sis, luget, 370. nave con-
 fracta, malo & carinæ ingi-
 dens vehitur, 425, 444. ad
 Charybdiu iterum defertur,
 430. caprisco suspensus ser-
 vat se, 432. ad Calypsum in-
 sulam appellitur, 447. Itha-
 cam redire vehementer cu-
 pit, ν, 30. abiturus, Alci-
 noum alloquitur, 37. & Are-
 tam, 58. Phæacum nave dor-
 miens Ithacam defertur, 79,
 95. terræ exponitur, 119.
 patriam non agnoscens, lu-
 get, 199, 219. Phæacum
 dona recenset, 217. cum Mi-
 nerva, Pastori assimilata, col-
 loquitur, 227. eam agnoscens
 alloquitur, 311. patria agni-
 ta, terram osculatur, 354.
 Nymphis supplicat, 355. cum
 Minerva de procorum cæde
 deliberat, 372. in senem men-
 dicum ab ea transformatur,
 429. Eumæum adit, ξ, 1.
 canum ingruentum furorem
 evitans, humi sedet, 30. ab
 Eumæo benigne exceptus,
 gaudet, 48, 51. cibo & po-
 tu donatur, 79, 109. cum
 Eumæo colloquitur, 114 &c.
 ex Creta se ortum fingit, hi-
 storiamque commentitiam re-
 fert, 199. lanum petit, 460.
 in pellibus decumbit, 520.
 cum Eumæo cœnat, ο, 300.
 eum alloquitur, 306. de pa-
 tre & matre querit, 346. Eu-
 mæi genus & fortunas exqui-
 rit, 382. jentaculum parat,
 π, 1. Telemachum advenien-
 tem audit, 5. ei assurgit, 42.
 de procis eum interrogat, 90.
 à Minerva monitus, Telema-
 cho notum se facit, 185, 202.
 eum osculatur, 190. cumque
 eo de procis interficiendis
 consultat, 235 &c. ad urbem
 ire

ire cupit, p, 17, 194. cum Eumæo, baculo innitens, proficiscitur, 200. à Melanthio insultatur, 215. cum Eumæo ad ædes suas pervenit, 256. ab Argo cane agnoscitur, 291. de eo Eumæum interrogat, 305. domum ingreditur, 336. Telemacho gratias agit, 354. apud Procos mendicat, 365. ab Antinöo petit, 414. ab eo scabello feritur, 462. procos alloquitur, 467. ab Eumæo ad Penelopen accersitur, 551. Penelopi responsum mittit, 566. ab Iro laceffitur, e, 8, 25. procos alloquitur, 51. se accingit, 65. cum Iro certat, 88. eum humi sternit, 97. & per vestibulum pede extrahit, 98. cibo & vino donatus, Amphinomum alloquitur, 123. in Trojam abiens, uxori monita d, t, 256. procos à Penelope delusos videns, gaudet, 280. ancillas alloquitur, 311. à Melanthio objurgatur, 325. eam increpat, 336. lampadibus lucem præbet, 342. ab Eurymacho laceffitur, 349. & scabello petitur, 397. cum Telemacho arma in thalamum deponit, r, 31. à Melanthio iterium objurgatur, 65. eam reprehendit, 70. à Penelope interrogatus, fictam historiam refert, 172. eam miseratus, dolo lachrymas occultat, 210. Ulyffis ad Trojam euntis vestitum depingit, 225. ejulque præconem, 244. Ulyffem reversurum esse asserit, 270, 300. ab Euryclea, eum lavante, ex cicatrice agnoscitur, 392. ab avo Autolyco nominatur, 409. ad Parnassum proficiscitur, 413. cum Autolyçi filiis it venatum, 429. ab apro vulneratur, 449. eum occidit, 452. incantatione sanatur, 457. Eurycleam co-

hibet, ne se prodatur, 479. lavatur, 505. Penelopes somnium interpretatur, 555. ad arcus certamen procis proponendum eam hortatur, 583. cubile sibi ipse sternit, v, 1. cor suum alloquitur, 17. anxie secum de procorum cæde deliberat, 24, 28. à Minerva solatio afficitur, & in somnum vertitur, 30, 54. uxoris flentis vocem audit, 92. à Jove signa poscit, 97. de procorum insolentia conqueritur, 169. à Melanthio convitiis proscinditur, 177. Bubulcum alloquitur, 226. à Telemacho ad linnen collocatur, 257. à Ctesippo, bovis pede, petitur, 299. Sardanium risum edit, 302. ab Eurymacho arcum accipit, φ, 30. ei dat enssem, 34. Telemachum nutu prohibet, ne arcum tendat, 129. domo egressus, Eumæo & Philætio se notum facit, 190. à flendo eos cohibet, 227. iisque mandata dat, 230. à procis arcum poscit, 281. ab Antinöo reprehenditur, 287. arcum accipit, 379. eum omni ex parte explorat, 393. & facile tendit, 409. sagittam mittit per omnia foramina, 421. Telemacho innuit, 431. pannis nudatus alloquitur procos, x, 4. Antinöum interficit, 15. procis se manifestat, 34. Eurymachum interficit, 81. procorumque alios, 114. armat se, 122. Eumæum & Philætiun mittit Melanthium capturos, 171. opem à Mentore petit, 208. à Minerva objurgatur, 255. procorum alios interimit, 266, 283, 292, 307. Leiodem alloquitur, 320. eum interficit, 328. Medonta animat, 372. procos omnes occisos videt, 383. Eurycleam ab exultando cohibet, 409. mortuos efferrijubet,

jubet, 437. ancillasque impu-
 dicas suspendi, 441. thure
 domum suffit, 493. à famulis
 amplexu & osculis fovetur,
 498. Telemachum de Itha-
 censium ira vitanda consulit,
 4, 117. pulchritudine & gra-
 tia perfunditur à Minerva,
 156. uxorem reprehendit,
 quod se non agnoscat, 166.
 lectum suum conjugalem de-
 scribit, 184. à Penelope a-
 gnoscitur, 205. eam ample-
 ctens, lachrymas fundit, 233.
 ei futuros suos labores me-
 morat, 248, 265. cubitum
 it, 296. historiam erroris sui
 uxori refert, 306. in agrum
 abiturus, mandata ei dat, 349.
 cum filio & servis urbe egre-
 ditur, 370. ad Laertis domum
 eos mittit, 4, 212. ipse pa-
 trem solum invenit, 225. eum
 alloquitur, 243. fictam de se
 historiam narrat, 302. patrem
 osculatur, & ei notum se fa-
 cit, 319. eum animat, 356.
 cum eo domum proficiscitur,
 360. lotum eum & ornatum
 miratur, 396. à Dolio & filiis
 amice excipitur, 396, 408. &
 cum iis prandet, 411. Itha-
 censibus advenientibus, armat
 se, 495. Telemachum ani-
 mat, 504. Ithacenses aggre-
 ditur, 525. cum ipsis foedus
 init, 545

Ulyssis certamen cum Achille,
 à Demodoco cantatum, 4, 75
 Ulyssis divitiarum, 4, 100
 Ulyssis mors à Tiresia prædici-
 tur, 4, 133
 Ulyssis socii, sua stultitia pe-

rierunt, 4, 7. loto passî, re-
 dire nolunt, 1, 94. à Cyclope
 devorantur, 286, 311, 344.
 Ulysses cohibent, ne Cyclo-
 pem irriteret, 493. utrem ven-
 torum solvunt, 4, 47. à Læ-
 strygonibus perduntur, 122.
 cervum ab Ulysses occisum
 mirantur, 179. à Circe in
 porcos vertuntur, 235. for-
 mæ pristinae restituntur, 391.
 Ulysses ab Eurylocho in-
 terficiendo arcent, 441. eum
 de reditu monent, 471. Ulys-
 sem malo alligant, 4, 179. à
 Scylla devorantur, 245. fame
 vexantur, 332. Solis boves
 mactant, 352. mari mergun-
 tur, 417

Umbra mortuorum Ulyssis ap-
 parent, 4, 36

Urta, stella, 1, 273

Vulcanus Marti dolos struit, 4,
 272. eum cum Venere depre-
 hendit, 300. Deos convocat,
 305. & de injuria conqueri-
 tur, 306. à Mercurio rogatus,
 Martem dimittit, 359. è cœlo
 projectus, à Thetide suscipi-
 tur, Hymn. prim. in Apoll.
 317. homines inclyta opera
 docet, Hymn. in Vulcan. 2

Vulneris incantatio, 7, 457

Z.

Zacynthus, insula, 4, 246
 Zephyri auræ, homines
 refrigerant, 3, 567
 Zephyrus, ventus vehemens,
 1, 295. aquosus, 4, 458
 Zethus, 4, 261; 7, 523

F I N I S